TWENTINE

Chiếc Bát Lửa

và

Vũ Công Hòa

TRUYENFULL.VN

Mục lục

Quyển 1

Quyển 2

https://thuviensach.vn

Quyển 1

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

https://thuviensach.vn

Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1

“Kiểm tra hành lý lại một lần nữa đi con!”

Chu Vận lẳng lặng làm theo lời mẹ, mở vali ra kiểm tra lại mọi thứ.

“Mang đủ cả chưa?”

“Đủ rồi ạ.”

Mẹ cô gật đầu hài lòng. Việc cuối cùng cũng đã hoàn tất, Chu Vận bị mẹ kéo đến bên cạnh, vỗ nhẹ từng cái lên vai.

“Tới trường học rồi phải gọi về nhà ngay, biết không?”

“Vâng.”

“Mẹ muốn tự mình đưa con đến trường học quá!”

“Không cần đâu ạ, đến mùa tựu trường rồi mẹ và ba cũng bận, tự con đi được mà.”

Vẻ mặt mẹ hằn nét lo lắng.

Chu Vận: “Dù sao cũng không xa, trong cùng một tỉnh thôi mà.”

Mẹ liền dặn dò: “Nhớ hòa đồng với thầy cô và bạn bè nhé con.”

https://thuviensach.vn

“Vâng.”

“Mẹ nhắc lại vài điểm quan trọng cần chú ý. Thứ nhất, trong bất kể tình huống nào cũng đừng làm mình trở nên biệt lập, để tránh bị bắt nạt. Thứ hai, nhất định phải tạo mối quan hệ tốt với bạn cùng phòng, bọn con còn phải ở chung với nhau những bốn năm đấy. Thứ ba...”

“Con biết rồi, biết rồi!”

Thừa dịp mẹ còn chưa kịp triển khai hết các luận điểm, Chu Vận bèn nói liên thanh.

Trước cửa soát vé chỉ còn lại hai mẹ con cô, hốc mắt mẹ chợt đỏ hoe, đưa tay vuốt tóc Chu Vận: “Phải ngoan ngoãn đấy, con là niềm kiêu hãnh của ba mẹ!”

Vẫy tay chào tạm biệt mẹ, Chu Vận kéo hành lý vào sân ga. Cô hít thật sâu, sau khi tâm trạng hồi phục, cả người liền thấy khoan khoái. Cô tự khiêng hai vali lớn lên tàu, bốn giờ sau lại khệ nệ khiêng xuống khỏi tàu.

Đây không phải lần đầu tiên Chu Vận đến thành phố này, cũng không phải lần đầu tiên đến trường học này. Ngôi trường này được đánh giá là danh tiếng số Một số Hai trong nước, lại cách nhà không xa, vốn đã được ba mẹ Chu Vận xếp vào mục nguyện vọng đầu tiên trong kỳ thi tuyển sinh đại học. Ở trong trường còn có một người bạn thân của ba cô, nhưng nghe nói năm trước đã mất vì bị xuất huyết não.

Hôm nay trường học vô cùng náo nhiệt. Tất cả tân sinh viên đều khoác lên mình tư thế hứng khởi, với lòng nhiệt huyết tràn đầy. Bất kể đôi môi có mím chặt để giấu sự căng thẳng đến mức nào đi nữa, thì cảm xúc hân hoan trong ánh mắt vẫn không thể bị che khuất.

Nếu đem ra so sánh, nhóm đàn anh đàn chị ở cửa trông điềm tĩnh hơn nhiều, còn những thành viên kỳ cựu của bên nghiên cứu sinh lại càng từ tốn

https://thuviensach.vn

hơn, song ánh mắt họ vẫn sáng ngời. Họ thản nhiên nhìn xuống đám chim non đang vỗ cánh hớt ha hớt hải ngay trước mặt kia.

Lúc Chu Vận kéo vali về phòng, bên trong đã có một người đang ở đó. Trước kia Chu Vận chơi với một người bạn thích trang điểm, nhờ người bạn ấy "khai sáng", trong nhận thức nông cạn của Chu Vận, tất cả con gái trang điểm đều được xếp vào diện mỹ nữ. Và theo tiêu chuẩn này của cô, cô gái đang cầm gương trong phòng kia hẳn là người đẹp tuyệt thế, bởi cô ấy trang điểm đậm đến mức khuôn mặt trông như chiếc bánh sinh nhật được trát kem tầng tầng lớp lớp vậy.

Cô gái bánh kem nghe thấy có tiếng người đi vào liền quay đầu lại nhìn. Trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, Chu Vận nở một nụ cười đầy thiện ý.

"Xin chào, mình là Chu Vận."

Cô gái bánh kem liền đánh giá cô từ trên xuống dưới. Bị đôi mắt tô màu xám khói đến mức không hề thấy tròng trắng kia lướt lên lướt xuống nhìn chòng chọc, nụ cười của Chu Vận cũng trở nên hơi gượng gạo.

"Tôi tên Nhậm Địch."

Ặc... rốt cuộc cô ấy nghiện thuốc bao nhiêu năm mới thành ra cái chất giọng khản đặc như thế được nhỉ? Đầu óc Chu Vận chợt rối loạn, không biết phải làm sao.

"Ấy ơi...!" Đúng lúc này, phía sau cô vang lên một giọng nói.

Chu Vận quay đầu lại, một nữ sinh đeo kính đang nhìn cô và Nhậm Địch: "Chúng ta chắc là bạn cùng phòng nhỉ? Chào hai bạn, mình tên là Phương Thư Miêu!"

https://thuviensach.vn

Lại một vòng tự giới thiệu nữa. Nhậm Địch nói rất ít, vẻ mặt dưới lớp trang điểm đậm kia vô cùng lạnh nhạt, nhưng điều này có thể bỏ qua được. Bạn mong muốn một chiếc bánh kem có thể thể hiện biểu cảm gì hay sao? Chu Vận nghĩ hết cách mới có thể ép mình duy trì không khí sượng sùng này được. May mà Phương Thư Miêu lại rất hoạt bát, cô ấy vừa trò chuyện vừa lấy hộp mứt trong vali ra.

“Đặc sản quê mình đấy, hai bạn nếm thử xem.”

Chu Vận nói cảm ơn, rồi cũng chia sẻ món thịt khô mà mẹ cô đã chuẩn bị từ nhà.

Có thể do trong lớp khá ít nữ sinh, cho nên họ không có cô bạn cùng phòng thứ tư. Sau khi trò chuyện khách sáo với nhau nửa giờ, Chu Vận bèn đề nghị: “Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi nhận đồng phục quân sự thôi.”

Phương Thư Miêu cũng nhớ ra: “Đúng đấy! Buổi chiều còn có tiết nữa.”

Đa phần tiết đầu tiên ở đại học là để gặp gỡ chủ nhiệm lớp và làm quen với các bạn học khác nên rất quan trọng.

Giữa trưa mùa hè nóng như thiêu đốt, các cô xếp hàng được mười mấy phút mà phía trước vẫn không có khuynh hướng di chuyển tẹo nào. Một hàng người như rồng rắn lên mây kéo dài vào tận trong sân vận động. Nhưng Chu Vận đã chuẩn bị chu đáo từ trước, bèn lấy chiếc ô từ trong túi ra.

“Hai cậu cùng vào che nắng đi.”

“Cảm ơn.”

Phương Thư Miêu chui vào luôn.

https://thuviensach.vn

“Nhậm Địch?”

“Tôi không cần.” Nhậm Địch đang đứng ở phía sau nghe nhạc, bị Chu Vận ngắt ngang liền tắt luôn trình phát nhạc, quay ra gào to về phía trước, “Tóm lại là có phát đồ không vậy?”

Chu Vận và Phương Thư Miêu đều bị dọa hết hồn. Tố chất ngoan hiền vốn phổ biến trong đám học sinh trường danh tiếng, đa phần trước giờ có chuyện gì cũng chỉ thì thầm to nhỏ. Nhưng lúc này đám chim non mới ra đời lại bị hành động của Nhậm Địch kích động, không tài nào khống chế nổi tâm trạng, cả đội ngũ đều nhốn nháo theo.

“Phải đấy!”

“Có phát không vậy? Sắp bị say nắng đến nơi rồi đây này.”

“Phơi nắng sắp ngất xỉu rồi đấy!”

Cả đám ồn ào, la ó được một hồi thì người phụ trách mướt mát mồ hôi mới đi từ bên trong sân vận động ra.

“Đừng sốt ruột! Gọi đến ai thì người ấy vào nhận! Có nhớ được số thứ tự của mình không?”

Mọi người liền rối rít cúi đầu xem tấm thẻ sinh viên vừa nhận được khi nãy.

Người phụ trách cầm tập danh sách đã tả tơi trong tay, rướn cổ gọi to: “Đầu tiên là khoa công nghệ thông tin! Lớp Ứng Dụng Kỹ Thuật Một! Số một Lý Tuân!”

Chu Vận nghe vậy mừng rỡ, nhủ thầm có thể đỡ phải phơi nắng một lát rồi.

“Số Một, lớp Một, Lý Tuân!”

https://thuviensach.vn

Không ai đáp lời. Người phụ trách khàn cả giọng: “Lý Tuân! Lý Tuân có ở đây không? Có người này không vậy? Lý...”

“Đến đây!”

Cũng không biết tiếng trả vang lên từ chỗ nào. Chu Vận sửng sốt, cảm thấy giọng nói này rất tinh khiết. Kiểu giọng nói trong trẻo này vô cùng rành mạch, nhưng vì đày nắng lâu nên hơi có vẻ ủ rũ phờ phạc. Giữa cái nắng gay gắt ở sân trường, giọng cậu cất lên cao vút.

Quả nhiên là trường giỏi, nên sinh viên cũng hay. Chu Vận mừng thầm, từ từ quay đầu lại, sau đó trong lòng bỗng chấn động. Ai ai cũng đều ngỡ ngàng. Theo bước đi của người đó, hàng ngũ cũng tách ra làm hai, như cảnh thánh Moses rẽ biển mà đi.

Đến khi bóng dáng cậu ta biến mất ở đầu kia sân vận động, đám chim non mới ồ lên.

“Mẹ ơi, chơi trội thế!”

“Đó là ai vậy...?”

“Trường mình cho nhuộm tóc vậy hả?”

...

“Ồ cậu thấy chưa?” Phương Thư Miêu đẩy Chu Vận, “Cả quả đầu vàng hoe đấy.”

Nhìn thấy rồi! Làm sao không thấy cho được, nổi bần bật như là bóng đèn cao áp ấy! Ba mẹ Chu Vận đều là giáo viên, nhờ thế từ bé cô cũng đã gặp đủ loại học sinh. Nhưng dù là trường hợp cá biệt đến đâu, cô cũng chưa từng thấy học sinh nào nhuộm tóc với sắc màu rực rỡ thế này.

https://thuviensach.vn

Chu Vận nhìn xung quanh. So với thời trung học, ở đại học tự do hơn rất nhiều, có không ít sinh viên cũng nhuộm tóc. Nhưng dù sao các trường công vẫn có xu hướng thiên về bảo thủ, cùng lắm là nhuộm màu nâu vàng, còn lại phổ biến nhất vẫn là màu đen. Màu tóc vàng đến mức trắng sáng dưới ánh nắng thế kia đúng là có một không hai.

- Em tên gì?

- Lý Tuân ạ.

Nhuộm vàng thế để làm gì? Định làm mặt trời chắc? Cả lớp chỉ có mỗi mình cậu ấy nổi bần bật thế mà không thấy ngại sao... Chu Vận xấu hổ nghĩ thay.

Trong lúc Chu Vận đang suy nghĩ vẩn vơ, Lý Tuân đã nhận đồng phục quân sự rồi đi ra ngoài. Mọi người lại đồng loạt im lặng, lén lút chiêm ngưỡng quả đầu của cậu ta.

Cậu ta mặc chiếc áo thun ngắn tay cotton màu xám, vì nóng quá mà tay áo cuộn lên tận bả vai, lộ ra đường nét cánh tay rắn chắc lại mang nét gầy gầy chỉ có ở lớp thanh niên. Sải chân cậu rất dài, lập tức bỏ đi ngay chứ không hề đợi ai.

Khi cậu đi ngang qua Chu Vận, ấn tượng đầu tiên của cô là cậu ta khá cao, mặt mũi thanh tú, cả người đang rất mệt mỏi.

“Hừ!”

Một tiếng cười khẩy ngắt ngang dòng suy nghĩ của cô, Chu Vận nghiêng đầu sang, nhìn thấy Bánh Kem khoanh tay trước ngực, mắt nheo lại nhìn về phía Lý Tuân đầy địch ý.

Đây là biểu cảm đầu tiên của cô ấy từ khi gặp mặt đến giờ. Nhướng mi trái, nhếch khóe môi, mắt liếc xéo, tạm thời có thể coi như đây là biểu hiện

https://thuviensach.vn

của sự khinh thường. Biểu cảm này giữ nguyên đến tận khi bóng dáng Lý Tuân biến mất khỏi tầm nhìn. Rồi cô ấy mới trở nên trầm ngâm trong giây lát, sau đó thốt ra hai chữ rất khẽ nhưng rõ ràng: “Đồ hợm hĩnh!”

“...” Chu Vận nhủ thầm trong lòng, hai người này quả đúng là kỳ phùng địch thủ.

Nhận đồng phục quân sự xong, nhóm sinh viên lần lượt đi đến tòa nhà giảng dạy.

“Ôi, thư viện kìa!” Phương Thư Miêu kéo Chu Vận, chỉ vào một tòa nhà cách đó không xa.

Thông thường, thư viện trường luôn là biểu tượng đại diện cho phong trào học tập của trường đó. Phương Thư Miêu đi đến ngó nghiêng, thấy bên trong đông nghìn nghịt, cô ấy phấn khích nói: “Đông người quá! Tuyệt thật!”

Họ đang phát sách mới sao?

Trong hành lang tòa nhà dạy học chật kín sinh viên mới, cứ như là khu chợ bán thức ăn. Nhóm Chu Vận dễ dàng tìm được lớp của mình, ngồi vào trong góc. Một lúc sau, các bạn học cũng đến đông đủ, tất cả đều ngồi theo nhóm với bạn cùng phòng của mình, trò chuyện vu vơ.

Sau đó, cả phòng chợt lặng ngắt như tờ. Chu Vận quay đầu lại nhìn theo bản năng, thấy quả nhiên là Lý Tuân. Cậu ta ngồi chếch ngay phía sau cô, đến khi cô định thần lại thì chuông vào học đã vang lên. Chu Vận quay người nhìn thẳng lên bục giảng.

Cả hành lang đều yên tĩnh, không lâu sau một giáo sư nam đương độ trung niên bước vào giảng đường. Thầy ấy không cao, hói đầu, bước lên bục giảng, cười với mọi người.

https://thuviensach.vn

“Chào các em.”

Bên dưới lác đác đáp lại: “Chào thầy ạ...”

Giáo sư xoa xoa tay: “Tôi tự giới thiệu mình trước. Tôi tên Trương Đại, là chủ nhiệm lớp Ứng Dụng Kỹ Thuật một, cũng là giảng viên môn toán cao cấp của các em.”

Giáo sư Trương đúng là kiểu dân học thuật điển hình, bằng cấp hoành tráng, nhưng lại cực kỳ vụng về trong việc biểu đạt ý nghĩ, chật vật lắm mới tạo ra chút không khí cho lớp.

“Như vậy đi, mọi người cũng tự giới thiệu mình để thầy biết và cũng để các bạn khác làm quen. Ai trước nào?”

Cả lớp im thin thít, giáo sư Trương lau mồ hôi trên trán: “Vậy... nếu không thì… chúng ta chiếu theo số thứ tự nhé!”

Số thứ tự ư? Nói đến số thứ tự, số Một lớp chúng ta...

Một bóng người đứng lên từ phía sau, đi lướt qua bên cạnh Chu Vận. Cậu ta lên đứng trên bục, vô tình khiến cho hình tượng nhà giáo nhân dân trở nên nhỏ bé. Chu Vận chăm chú theo dõi, rốt cuộc lần này có thể nhìn kỹ cậu ta rồi. Nói một cách công bằng, cậu ta cũng khá điển trai. Có điều mái tóc kia...

Với khoảng cách gần hơn, Chu Vận còn nhìn rõ cậu ta còn xịt keo tạo kiểu tóc. Dùng thì cũng chẳng sao, nhưng xem ra cái anh chàng này đỏm dáng quá! Mà cũng không phải, mái tóc ngắn kia thực ra bị cậu ta đánh rối bù lên, nói dễ nghe là như vùng cỏ hoang, chứ nói khó nghe thì y hệt cây chổi ấy.

Bạn học bên dưới bao gồm cả Chu Vận đều đang mong đợi giáo sư Trương lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Giáo sư Trương không hổ đã gặp qua muôn kiểu sinh viên, chỉ thoáng sững sờ rồi liền nhanh chóng trở lại bình thường, quay xuống nói với mọi người: “Đúng rồi, hình như sinh viên lớp chúng ta đa phần là người ở tỉnh này nhỉ?”

“Vâng ạ...”

Rất nhiều người cất lời, Chu Vận cũng gật đầu theo.

Giáo sư Trương lại nói: “Bạn này là thủ khoa ban Khoa Học Tự Nhiên năm nay đấy, mọi người còn chưa biết à?”

Một chữ WHAT in hoa hiện lên trong đầu Chu Vận. Thủ khoa á? Nhớ lại lúc công bố điểm năm nay, đúng là không thấy nhắc đến thủ khoa ban Khoa Học Tự Nhiên. Khi ấy cô còn thấy là lạ, nhưng dù sao cũng chẳng phải việc của mình, ý nghĩ này vừa thoáng qua đã biến mất tăm.

Cho nên tình huống hiện giờ chính là... Toàn bộ thí sinh cả nước đều thua cái tên Smart (1) này sao? Chu Vận thấy dạ dày quặn lên.

(1) Smart là chỉ những thanh niên ăn mặc, trang điểm, để đầu tóc hầm hố, thậm chí là quái đản, kết hợp phong cách Punk của Âu Mỹ và Nhật Bản.

Giáo sư Trương khẽ vỗ cánh tay của Lý Tuân: “Nào, em tự giới thiệu vài điều về mình đi.”

Quầng thâm quanh mắt cậu ta rất rõ, vừa nhìn đã biết là thiếu ngủ trầm trọng. Lời nói của giáo sư Trương cũng miễn cưỡng khiến cậu ta xốc lại chút tỉnh táo.

“Tôi tên Lý Tuân.”

https://thuviensach.vn

Lại là giọng nói trong trẻo kia, không cao không thấp, bình bình như tiếng hai thanh gỗ tốt va vào nhau giữa đình viện yên tĩnh. Tất cả đều chờ câu nói tiếp theo, nhưng dường như cậu ta chưa nghĩ ra sẽ phải nói gì, ngẫm nghĩ trong giây lát sau đó mới bừng tỉnh, nở một nụ cười giễu cợt...

“Là thủ khoa năm nay.”

Phía dưới có mười mấy sinh viên là người nội tỉnh, trong lòng cùng thốt lên mấy chữ: Đậu xanh rau má!

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2

Sự thật chứng minh, không cần dài dòng làm gì, chỉ cần truyền tải được thông điệp mạnh mẽ là đã đủ. Sau khi một lượt tự giới thiệu kết thúc, Chu Vận rút ra kết luận, người để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho cô vẫn là tuyển thủ số Một kia.

"Cậu cảm thấy thế nào?" Bên cạnh, Phương Thư Miêu nhỏ giọng hỏi Chu Vận.

"Gì cơ?"

"Cái cậu Lý Tuân kia đấy."

Chu Vận nhận xét thận trọng: "Rất có cá tính!"

"Trường cho phép cậu ta nhuộm tóc màu này sao?" Phương Thư Miêu cau mày, "Đã lớn rồi mà còn bày đặt làm ra ba cái trò nổi loạn. Xưa nay mẹ mình cấm tiệt mình qua lại với bọn con trai nhuộm tóc."

Mẹ cậu vậy là tốt chán rồi! Chu Vận nghĩ thầm, nếu là mẹ cô, thấy học sinh như vậy, bà sẽ viết thư gửi thẳng đến hiệu trưởng, chê trách nếp sống hư hỏng của một tầng lớp học sinh.

Chu Vận lơ đãng nhìn về phía Lý Tuân. Cậu ta lười nhác tựa lưng vào ghế, dường như đang khá buồn ngủ, mi mắt cũng khép hờ, ngay cả nhịp thở

https://thuviensach.vn

cũng chậm rãi. Nhưng dường như kẻ biệt dị thế này dù đi đến đâu cũng khiến người ta chú ý vô cùng, nhất là cậu ta còn mang cái danh "thủ khoa" nữa chứ. Sau màn tự giới thiệu mình là đến giờ giải lao, có mấy bạn học vây quanh Lý Tuân, mọi người khách sáo trò chuyện với cậu ta, muốn tìm hiểu nhiều hơn. Nhưng trông cậu ta chẳng có hứng thú gì mấy.

Reng, reng, reng! Chuông reo vào lớp...

Sau đó thầy Trương lại nói một thôi một hồi, đại khái giới thiệu những môn chuyên ngành trong chương trình học và xu thế tương lai, cũng như phương hướng phát triển nghiên cứu khoa học. Chu Vận chú ý rằng sau khi Phương Thư Miêu tự giới thiệu mình xong liền cắm đầu viết gì đó trong quyển vở, thỉnh thoảng lại còn dừng bút nhăn mày, lẩm bà lẩm bẩm.

"Thế đi, thầy nói đến đây thôi." Cuối cùng thầy Trương kết thúc cuộc nói chuyện dông dài của mình, "Tiếp theo chúng ta sẽ tiến hành mục cuối cùng của hôm nay, bầu chọn ra ban cán sự lớp, hi vọng các bạn có ý tưởng cùng hăng hái tham dự. Chúng ta sẽ bắt đầu chọn từ vị trí lớp trưởng trước nhé. Bạn học nào..."

Lúc này Phương Thư Miêu đã viết xong, đóng quyển vở lại, nghiêm túc giơ tay lên. Thấy nhanh như thế đã có người xung phong, thầy Trương liền thở phào nhẹ nhõm không thèm che giấu.

"Bạn này là Phương Thư Miêu đúng không? Nào, bạn lên đây đi."

Phương Thư Miêu thong thả đi lên bục giảng, hắng giọng nói: "Chào các bạn, mình tên là Phương Thư Miêu. Bây giờ mọi người vẫn chưa biết nhiều về mình cho lắm, nhưng không sao, sau này chúng ta còn phải học chung trong thời gian dài, mọi người có thể từ từ tìm hiểu cũng được... Mình xin đi thẳng vào vấn đề hôm nay, là việc mình tự ứng cử vị trí lớp trưởng. Trước tiên mình nói đơn giản nguyên nhân và ưu thế của mình trong việc tranh cử. Thứ nhất, mình rất sẵn lòng phục vụ cho mọi người;

https://thuviensach.vn

thứ hai, mình mong muốn được rèn luyện bản thân; thứ ba, mình từng có kinh nghiệm làm lớp trưởng rất nhiều năm; thứ tư, mình có lòng tin và nghị lực kiên định. Tiếp theo để nói kỹ nhận thức của mình về chức vụ lớp trưởng…”

Chu Vận trố mắt.

Phương thức triển khai vấn đề quen thuộc này quả thật giống hệt bản sao của mẹ cô. Chu Vận vô thức kính cẩn ngồi thẳng lưng, lắng nghe Phương Thư Miêu nói sang sảng gần năm phút.

“... Trên đây là bài phát biểu về việc tranh cử lớp trưởng của mình, hi vọng tất cả các bạn hãy ủng hộ và bỏ cho mình phiếu tín nhiệm, cảm ơn!”

Thầy chủ nhiệm vỗ tay đầu tiên. Mọi người cũng hoàn hồn lại, vỗ tay bôm bốp.

Thầy Trương: “Có bạn nào khác muốn tranh cử vị trí lớp trưởng nữa hay không?”

Vừa nghe Phương Thư Miêu diễn thuyết một bài tranh cử vanh vách như đọc sách giáo khoa, tinh thần hăng hái của tất cả mọi người đều suy sụp. Thầy Trương hỏi vài lần cũng không ai lên tiếng nữa. Thế là Phương Thư Miêu thuận lợi nhậm chức.

“Hết giờ học em đến văn phòng tôi, tốt nhất là đi cùng một bạn nữa để đem một số tài liệu cần thiết về phát cho lớp.” Thầy Trương dặn dò Phương Thư Miêu.

Trở về chỗ ngồi, Chu Vận giơ ngón tay cái khen ngợi cô ấy.

“Tuyệt lắm!”

https://thuviensach.vn

“Cảm ơn.” Phương Thư Miêu điềm nhiên nói, “Đúng rồi, chút nữa cậu có rảnh không?”

“Có.”

“Đi với mình đến văn phòng của thầy được không? Hình như là phải lấy ít đồ.”

Chu Vận gật đầu, dường như nhớ ra gì đó liền quay đầu lại. Kể từ lúc Lý Tuân giới thiệu bản thân xong, Nhậm Bánh Kem hoàn toàn không còn hứng thú gì với việc bầu ban cán sự lớp, vẫn cúi đầu nghe nhạc. Chu Vận khẽ chọc cô ta.

“Làm gì thế?”

“Chút nữa mình theo Phương Thư Miêu đến văn phòng thầy, cậu đi cùng không?”

Nhậm Địch hờ hững nhìn Chu Vận: “Tôi đi làm gì?”

“...”

Đến giờ tan lớp, Chu Vận lại hỏi Nhậm Địch thêm lần nữa ở trước cửa tòa nhà giảng dạy, song vẫn nhận được câu trả lời như cũ.

“Thôi, hai bọn mình là được.” Phương Thư Miêu nhỏ giọng nói, “Cậu ấy không muốn thì đừng ép cậu ấy.”

Rốt cuộc ai đi đường nấy ở ngã tư. Chu Vận nhìn theo bóng dáng Nhậm Địch, lòng có chút ưu tư. Mới ngày đầu tiên mà cô ấy đã như thế rồi, vậy bốn năm tiếp theo làm sao mà êm ấm sống chung đây?

***

https://thuviensach.vn

Chu Vận và Phương Thư Miêu bận hết cả buổi chiều, mãi sau mới đến căn tin ăn cơm tối. Trên đường trở về phòng, đến khu hành lang yên tĩnh họ đã loáng thoáng nghe thấy tiếng nhạc. Hình như truyền ra từ phòng của họ.

Cô đẩy cửa phòng ngủ ra, thấy Nhậm Địch đang ôm cây đàn guitar ngồi trên giường.

“Ồ cậu biết chơi guitar à?” Chu Vận trở tay đóng cửa lại, ngưỡng mộ hỏi.

Từ lúc hai cô gái tiến vào, Nhậm Địch đã quay người đặt đàn guitar sang một bên, nghe thấy Chu Vận hỏi chỉ thuận miệng “ừ” một tiếng.

Chu Vận khen ngợi: “Cậu giỏi quá, mình chẳng biết chơi nhạc cụ nào cả.”

“Tôi vẫn còn đang học, chơi không hay.”

Hiếm khi có đề tài để khơi chuyện, đang lúc Chu Vận định nói tiếp thì cửa phòng bị gõ vang.

“Có ai ở phòng không?”

“Ai thế?”

“Tôi ở bên hội sinh viên, đến đây muốn hỏi các em một vài chuyện.”

Chu Vận mở cửa ra, thấy đàn chị bên ngoài cầm bút và sổ đang ghi chép gì đó.

“Trường học yêu cầu tôi lập danh sách thống kê, phòng các em có ai theo đạo gì không?”

Chu Vận quay đầu lại nhìn, thấy Phương Thư Miêu lắc đầu: “Em không có.”

https://thuviensach.vn

Nhậm Địch ló đầu ra khỏi giường: “Có quy định cụ thể đi kèm nào không?”

Đàn chị thấy lạ: “Quy định?”

“Ví dụ như theo đạo gì mà có thể không phải tham gia lớp tự học sớm tối chẳng hạn ấy?”

Mọi người cùng nghẹn lời.

Chu Vận rất muốn quy câu nói này của Nhậm Địch vào danh sách những câu nói đùa, nhưng nhìn ánh mắt của cô ta thì rõ ràng không phải vậy.

Đàn chị gãi mặt bằng bút bi: “Việc này... hình như không có, trước nay vốn không có.”

Nhậm Địch nhanh chóng mất hứng thú, lùi vào giữa giường.

Chu Vận đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười, quay đầu lại: “Phòng bọn em...”

“Em không theo đạo nào à?”

Chu Vận sửng sốt: “Gì cơ ạ?”

Đàn chị đứng ở gần cô nhất, chỉ vào cổ áo cô. Cô cúi đầu nhìn theo, phát hiện ra sợi dây chuyền mặt thánh giá đã lộ ra ngoài tự lúc nào không hay.

“Ồ, cái này...” Chu Vận bỏ dây chuyền vào lại cổ áo, “Chỉ là đồ trang sức thôi ạ.”

Đàn chị gật đầu, sau đó đi sang phòng bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Khóa huấn luyện quân sự đã bắt đầu.

Tháng tám trời nắng gay gắt như muốn thiêu cháy người khác. Năm nay thời tiết giở chứng, nóng đến mức mờ cả mắt. Mới qua một buổi sáng mà nhóm sinh viên đã đầm đìa mồ hôi, ngay cả sĩ quan huấn luyện cũng có vẻ không chịu nổi.

“Các đội di chuyển đến dưới bóng cây nghỉ ngơi một lát đi.”

Mọi người ngồi thành một hàng ngay ở ven đường. Chu Vận phơi nắng đến mức hoa cả mắt, lúc Phương Thư Miêu ngồi bệt xuống bên cạnh cô, cô mới giật mình tỉnh lại.

“Mệt chết đi được, phải sửa lại tài liệu cho lớp rất nhiều!” Mặt Phương Thư Miêu đỏ bừng bừng, mắt bị hun nóng đến mức hằn lên tia máu, đến lúc phát hiện hết nước liền kêu rên.

“Cậu cực nhọc rồi, để mình đi mua cho.”

“Không cần, không cần đâu.”

Chu Vận lắc lắc chiếc bình của mình: “Vừa khéo mình cũng uống hết rồi ấy mà.”

Máy bán nước tự động được đặt ở phía sau tòa nhà thí nghiệm máy móc vận tải, Chu Vận đi hai vòng, vừa ngẩng đầu lên nhìn đã dừng bước ngay lập tức.

Mái tóc vàng chóe của Lý Tuân thật sự là quá dễ để nhận ra. Dường như cậu cũng đến để mua nước, tiện thể làm điếu thuốc thư giãn.

Có nên đi qua đó không nhỉ? Hay là thôi đi, mình cũng chẳng biết phải chào hỏi cậu ta thế nào nữa. Chu Vận quyết định chờ cậu ta hút thuốc xong rồi bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Ba bốn phút sau, Lý Tuân dụi điếu thuốc, quay về.

Chu Vận vội vàng nhích người tránh đường, luôn giữ khoảng cách với cậu ta xa cả thân cây. Chờ Lý Tuân rời đi hẳn, Chu Vận mới đến máy mua nước, đến khi lấy được chai nước suối, cô mới phát hiện miệng mình đã khô khốc. Cô vừa đi vừa vặn nắp chai.

Để tiện cho việc đi lại, tầng một tòa nhà thí nghiệm được thiết kế thông thoáng, có thể đi xuyên qua được. Chu Vận đi tắt vào trong, kết quả mới vừa bước vào đã thấy Lý Tuân đứng cách đó mười mấy mét, đang nói chuyện với một cô gái.

Chu Vận lập tức lách mình sang một bên.

“Vậy mình có thể xin số điện thoại của cậu được không? Thật ra thì ngay từ hôm ấy mình đã để ý cậu rồi...”

Chu Vận vẫn chưa vặn được nắp chai nước, lòng thầm ai oán sao chiếc nắp này đóng chặt quá vậy.

“Xin lỗi, tạm thời tôi chưa nghĩ đến việc này.”

Hãy để cho tôi uống nước đi, tôi muốn uống nước!

Không khí im lặng bao trùm, lúc này Chu Vận cũng vặn được nắp ra, cô tu ừng ực, cuối cùng như đã được hồi sinh. Cô nhìn ra, cô gái kia đã bỏ đi, Lý Tuân cũng đang chuẩn bị trở về sân huấn luyện.

Kết quả chưa đi được ba bước lại có một nữ sinh khác chạy đến, Chu Vận chỉ có thể tránh vào góc lần nữa.

“Hôm tựu trường mình đã gặp cậu, có thể cho mình xin số điện thoại không?” Câu nói gần giống với khi nãy.

“Đưa điện thoại đây.”

https://thuviensach.vn

...

Chu Vận từ từ ló đầu ra khỏi góc tường xi-măng, không ngoài dự đoán của cô, cô gái này đẹp hơn cô vừa nãy rất nhiều. Một cô gái có thể mặc đồng phục học quân sự quê mùa trở nên quyến rũ muôn vàn đến thế, Chu Vận chỉ nhìn sơ qua đã đoán được cỡ này thì không thể nào xuất phát từ khoa công nghệ thông tin được.

Anh chàng này quả thật là tiếng lành đồn xa.

Chu Vận không biết có bao nhiêu con gái đã đến tìm cậu, cũng không biết có bao nhiêu nữ sinh "lọt được vào mắt xanh" của cậu, có thể lấy được số điện thoại của cậu nữa. Lúc khóa học quân sự mới trôi qua được một nửa thì đã thấy đàn chị khoa báo chí hằng ngày sóng vai đi cùng với cậu ta rồi. Nhưng đến lúc gần kết thúc đợt huấn luyện thì đàn chị kia đã được thay thế bằng một nữ sinh khác, dù ngày mưa hay ngày nắng vẫn kiên trì đều đặn đưa sữa đậu nành đá cho cậu.

Mặt khác, mọi việc cũng khá giống với dự đoán ban đầu của Chu Vận. Lần đầu tiên bày tỏ thiện ý không được đáp lại, đại đa số bạn học đều lựa chọn từ bỏ ý định kết bạn với Lý Tuân. Chu Vận cũng nghe được những lời đồn đại và bình phẩm sau lưng cậu của bọn họ.

Điều khiến Chu Vận phải cảm khái chính là, dù sao ở đại học cũng khác với trung học, sinh viên chín chắn hơn rất nhiều. Lúc đối mặt với kẻ ngoại tộc xa lạ, cho dù trong lòng thấy không thoải mái, nhưng phần lớn đều lựa chọn hành xử kiểu nước sông không phạm nước giếng. Bởi vì chỉ có sinh viên xuất sắc, có chỉ số thông minh cao mới thăm dò lai lịch của đối thủ trước khi trở mặt thôi đúng không? Cái này thì chỉ có thánh mới hiểu!

Tóm lại, trải qua khóa huấn luyện tàn khốc, cuối cùng tháng chín cũng đến. Trường học chính thức khai giảng.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3

Phương Thư Miêu cầm bản danh sách sinh viên đứng trên bục giảng điểm danh. Không bất ngờ lắm khi mấy "cán bộ chây lười" trong đó có cả Nhậm Địch lại trốn tiết tự học buổi sáng. Cô ấy thực hiện công tác điểm danh mà muốn khóc thét. Tỉ lệ tham gia tiết tự học sớm hay tối của lớp đều được tính thẳng vào thành tích của ban cán sự. Đối với Phương Thư Miêu đang dốc sức muốn cạnh tranh vị trí chủ tịch hội sinh viên mà nói thì đây là chuyện cực kỳ nghiêm trọng.

Nhưng lớp này có quá nhiều kẻ quái chiêu, Phương Thư Miêu nhậm chức mới được ba ngày, mặt đã bắt đầu nổi mụn. Ngoại trừ Chu Vận ra, không ai buồn chú ý đến lớp trưởng phía trên bục giảng, tất cả đều vùi đầu dùi mài kinh sử. Nhất là cái cậu Ngô Mạnh Hưng lớp phó môn toán cao cấp ngồi trong góc kia, quả thật là cậu ta sắp sửa dán mặt vào quyển sách rồi.

Chu Vận thực sự thấy lạ. Hiện tại môn toán cao cấp mới học được có một buổi, giáo sư Trương chỉ nói ba điểm chính trong buổi học đó gồm Toán cao cấp là gì? Môn toán cao cấp yêu cầu những gì? Và làm thế nào học giỏi toán cao cấp?

Nhưng nghĩ lại, sinh viên giỏi đặt ra yêu cầu cao đối với bản thân cũng là việc bình thường, cậu ta chuẩn bị bài vở trước chẳng có gì đáng trách. Thế là Chu Vận ra vẻ nghiêm túc, cũng mở sách ra xem.

https://thuviensach.vn

Buổi trưa cơm nước xong, Phương Thư Miêu đi họp, Nhậm Địch vẫn bặt vô âm tín, cả phòng ký túc xá chỉ còn lại một mình Chu Vận. Trong phòng quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức cô nằm phơi nắng được một lát đã ngủ quên mất, lúc tỉnh dậy mới nhận ra đã trễ giờ môn Toán cao cấp của thầy chủ nhiệm mất rồi.

Chu Vận chạy như điên với cái đầu bù xù như ổ gà mới qua kỳ ấp đẻ, trong lòng liên tục cầu nguyện nhất định đừng có mà điểm danh đấy nhé.

Trên giảng đường, thầy Trương đang giới thiệu về tích phân và vi phân. Chu Vận nhanh như cắt, thừa dịp thầy quay đầu lại với bảng đen thì lén lút đi vào từ cửa sau, ngồi ngay trong góc ở hàng cuối cùng.

Cô vừa thở hổn hển vừa hỏi bạn học bên cạnh: “Điểm, điểm, điểm...”

“Chưa.”

Giọng nói này...

Chu Vận vén mái tóc rối bù của mình ra.

Là Lý Tuân!

Lúc cô chui vào giảng đường, do đầu cúi thấp nên không hề thấy rõ được cậu.

“Cảm ơn.”

Lý Tuân lặng thinh.

Đối với những sinh viên vừa trải qua năm lớp Mười Hai đen tối, đã dấn thân vật lộn, đắm mình trong vô số thể loại đề bài biến thái mà nói thì nhập môn của Toán cao cấp cũng khá đơn giản, gần như đều là kiến thức cơ bản.

https://thuviensach.vn

Nội dung tiết học đơn giản nên Chu Vận có nhiều thời gian rảnh rỗi hóng hớt những chuyện khác xung quanh. Ví dụ như cô phát hiện ra rằng lúc này, cái người ở bên cạnh đang vô cùng chú tâm, chỉ là sự chú tâm của cậu lại không đặt ở giáo sư Trương trên bục giảng kia.

Đúng ra mà nói thì tính cả lúc Chu Vận hỏi đến giờ, từ đầu đến cuối Lý Tuân đều không buồn liếc sang cô lấy một cái, tất cả sự chú ý của cậu đều dồn vào một chiếc laptop cỡ 11 - 12 inch trên đùi mình.

Chu Vận nhìn lộ liễu, không hiểu rốt cuộc cậu đang làm gì. Chỉ nghe thấy tiếng bàn phím vang lên không ngừng, tốc độ gõ của cậu cực nhanh. Có cần lót thêm tấm nệm không nhỉ? Chu Vận tự nhủ thầm. Cậu gõ lạch cạch không màng đến ai như thế rất dễ bị phát hiện đấy.

Phía trên, thầy Trương vừa gọi lớp phó môn học trả lời một câu hỏi. Có thể do từ sáng Ngô Mạnh Hưng đã học quá hăng say dẫn đến buổi trưa uể oải, lúc bị gọi lên, cậu ta lúng túng đến mức không nói rành mạch được nữa.

“Đó... là... là...”

Mặt Ngô Mạnh Hưng đỏ bừng, nhìn chằm chằm vào trang sách, không ngẩng đầu nổi. Trong vài giây im ắng này, tiếng gõ phím dồn dập ở hàng sau càng lúc càng vang rõ. Cả lớp đều quay lại nhìn, Chu Vận đành khẽ hắng giọng nhắc nhở.

Nhưng không hề có tác dụng! Thủ khoa Lý hiển nhiên đã tiến vào cảnh giới nhập định cao siêu rồi. Rồi có lẽ gặp phải một chướng ngại gì đó, Lý Tuân hơi cau mày, sau đó càng gõ mạnh bạo hơn.

Ngô Mạnh Hưng vẫn còn cứng đờ ra đó, thầy Trương liền nói: “Đừng khẩn trương quá, gọi em đứng lên trả lời chỉ để tạo không khí học tập cho lớp thôi. Mọi người cũng vậy, giờ học buổi chiều rất dễ buồn ngủ, kiên trì

https://thuviensach.vn

một chút nhé.” Ông thoáng dừng lại rồi nhìn ra sau, “Vậy... bạn Lý Tuân, em đứng dậy thử trả lời xem nào.”

Người được gọi tên không hề có phản ứng gì, Chu Vận đang do dự có nên nhắc nhở cậu lần nữa hay không thì bạn học ngồi phía bên kia Lý Tuân đã cất lời.

“Này, gọi cậu đấy!”

Cậu ta lén đá Lý Tuân một cú dưới bàn, lúc này Lý Tuân mới ngẩng đầu lên. Bạn học kia lại truyền thông tin thần tốc cho cậu bằng âm lượng mà chỉ có hai hàng cuối mới nghe thấy: “Câu thứ sáu bài thứ hai, tích phân của hàm hợp.”

Sách luôn được mở sẵn, Lý Tuân liếc mắt nhìn xuống.

Bạn học kia lại nhỏ giọng nói tiếp: “Tính từ ngoài vào trong...”

Lý Tuân đặt laptop xuống mặt đất, đứng hẳn dậy.

Theo hành động đứng lên của cậu, một mùi hương lan tỏa ra xung quanh... Chu Vận khẽ hít vào. Là mùi sữa tắm ư?

“y = 2u, u = -v2, v = sin w, w = 3x.”

Hình như là hương bạc hà.

“Chính xác, ngồi xuống đi.” Thầy Trương hài lòng.

Gáy lớp phó môn học đỏ gay. Lý Tuân vừa ngồi xuống, bạn học bên cạnh hưng phấn khen: “Cậu nhanh quá!”

Cậu bạn này là Cao Kiến Hồng. Chu Vận khá có ấn tượng với cậu ta lúc học quân sự. Khi ấy Phương Thư Miêu bị đủ việc linh tinh quấn thân, thật sự là không thể phân thân ra làm hết được, liền nhờ bạn học giúp đỡ,

https://thuviensach.vn

Cao Kiến Hồng đã giúp cô ấy rất nhiều lần. Cậu ta là kiểu nam sinh cởi mở phóng khoáng, rất được bạn bè trong lớp quý mến.

Mạch suy nghĩ của Lý Tuân bị câu hỏi vừa rồi của thầy Trương ngắt ngang, hiện tại có vẻ cũng chẳng có lòng dạ nào mà làm tiếp nữa, liền đóng laptop lại, quay sang trò chuyện với Cao Kiến Hồng bên cạnh.

Chuông tan học vang lên, Chu Vận ôm sách, vừa khéo đứng dậy cùng một lúc với Lý Tuân, cô liền khựng lại theo bản năng...

Thôi nhường ngài đi trước đi vậy!

Cô đi phía sau Lý Tuân và Cao Kiến Hồng, rời khỏi giảng đường. Trong hành lang chật kín sinh viên lớp tiếp theo, cô ngẩng đầu lên, thấy chiều cao và mái tóc vàng óng kia của Lý Tuân vô cùng nổi bật trong đám người. Một cánh tay cậu kẹp laptop và sách, một tay đút túi quần, đường nét gương mặt thanh tú.

Lúc Phương Thư Miêu trở về ký túc xá, thấy trong phòng chỉ có mình Chu Vận, bao nhiêu mệt mỏi liền thể hiện cả ra mặt.

“Sao thế?”

Phương Thư Miêu bèn xách chiếc ghế đến ngồi cạnh Chu Vận.

“Mình buồn chết đi được ấy!” Phương Thư Miêu ôm lấy cánh tay Chu Vận mà kể lể, “Bọn họ đều không thích tự học, thế sao họ lại thi đậu được cái trường này được nhỉ?”

“Cậu khoan kích động đã.”

“Sao mình không kích động cho được, cậu xem tần suất đi học của lớp mình đi, mình sắp toi đến nơi rồi!”

“...”

https://thuviensach.vn

Phương Thư Miêu tức giận trút bầu tâm sự đến khản giọng. Chu Vận bèn nghĩ kế cho cô ấy: “Hay là cậu cứ trình bày rõ với thầy Trương xem sao?”

“Có ích không?”

“Thì cứ để thầy gặp họ nói chuyện đã. Dù sao cũng là giáo sư mà, chắc chắn sức uy hiếp sẽ cao hơn cậu! “

“Có lý!” Phương Thư Miêu sốt ruột, lập tức xách ghế để lại chỗ cũ.

Điện thoại di động chợt rung lên, Chu Vận lấy ra xem, là mẹ cô gọi đến. Cô cầm điện thoại rời khỏi phòng, đến ban công tận cuối hành lang để nghe máy. Mẹ vẫn hỏi han như bình thường.

“Học hành căng thẳng không con?”

“Không mẹ ạ, mới vừa khai giảng thôi mà.”

“Thầy cô thế nào?”

“Đều rất tốt ạ.”

“Phải nghe lời các giáo sư, đừng để mẹ lo lắng.”

“Con đã lớn rồi mà, có ngoan hay không mà mẹ còn không biết sao?”

Tiếng mẹ cười dịu dàng trong điện thoại: “Biết rồi, biết rồi, con luôn là niềm tự hào của mẹ. Đúng rồi, bạn học của con thì sao?”

Ặc... Theo phản xạ Chu Vận bất chợt nghĩ đến hai nhân sĩ Cô Gái Bánh Kem và Quái Thú Lông Vàng kia: “Ai cũng có cá tính ạ.”

“Có cá tính?”

https://thuviensach.vn

Chu Vận sợ mẹ lại cà kê nói luyên thuyên không ngớt bèn lảng sang chuyện khác: “À đúng rồi, lớp trưởng ở cùng phòng với con đấy, bạn ấy là một cô gái rất đáng yêu mẹ ạ.”

Quả nhiên là mẹ cô bị dắt mũi theo hướng mới: “Vậy con phải ở chung với bạn thật hòa thuận nhé.”

Chu Vận kể chuyện Phương Thư Miêu sầu lo vụ làm sao ứng tuyển chức chủ tịch hội sinh viên với mẹ, có điều cô không hề nhắc đến những nhân vật liên đới trực tiếp phá hoại trong đó.

“Con phải giúp bạn ấy.” Mẹ nghe xong liền nói, “Bạn ấy là đứa trẻ ngoan, nếu con có năng lực thì hãy dốc hết sức giúp đỡ bạn ấy đi. Ở đâu ra cái chuyện vừa khai giảng đã bắt đầu trốn giờ tự học, thật kỳ cục.”

“Vâng.”

Mẹ cô vẫn trịnh trọng: “Rất nhiều học sinh đều xem việc thi tốt nghiệp trung học đã là đích cuối, đây là quan niệm cực kỳ sai lầm. Đại học mới thật sự là nơi truyền thụ học vấn, không phải là điểm kết thúc. Thậm chí ngay cả những chứng chỉ đạt được sau này cũng không phải tất thảy, nên con tuyệt đối không được lơ là nghe chưa!”

“Vâng ạ.”

Hình như câu chuyện đã bị lái sang một chủ đề dông dài khác, Chu Vận đổi tay cầm điện thoại. Sau khi mẹ cô bắn liên thanh hai mươi mấy phút liền đi đến tổng kết: “... Được rồi, tuy mẹ nói việc nghiêm túc học tập là rất quan trọng, nhưng cũng phải chú ý vừa học hành vừa kết hợp với giải trí. Nên đi ra ngoài dạo chơi nhiều một chút, đừng mãi ru rú ở trong phòng làm gì.”

“Vâng.”

https://thuviensach.vn

Chu Vận vừa định chuẩn bị nói câu tạm biệt thì mẹ cô lại cất lời: “Còn nữa, bọn con vẫn còn quá nhỏ, chưa từng va chạm với xã hội, nhân sinh quan không chín chắn. Nên nhất quyết không thể vì vô tri mà trở nên mù quáng, xem vô lễ trở thành cá tính, hiểu chưa?”

“...” Cho rằng chỉ một câu nói có thể đánh lạc hướng thuyết giáo của mẹ, xem ra cô quá ngây thơ rồi.

Đúng lúc đặt điện thoại xuống, Chu Vận lại chạm mặt với Phương Thư Miêu vừa quay trở về. Cô ấy mồ hôi mồ kê nhễ nhại, kể với Chu Vận kết quả vụ đi trình bày với thầy Trương.

“Ý của thầy là cứ để cho ban cán sự lớp vận động trước đã, nếu không có hiệu quả thì thầy mới đến nói. Thầy bảo vừa mới khai giảng mà giáo sư đã đến nói chuyện với sinh viên thì nghiêm trọng quá.”

Chu Vận gật đầu, sau đó lại nhìn thấy vẻ mặt đầy mong đợi của Phương Thư Miêu.

Phương Thư Miêu khẽ kéo cánh tay Chu Vận: “Cậu cứu mình với!”

“...”

Chu Vận đành theo lời khuyên khi nãy của mẹ cô, nói: “Cũng được, nhưng cậu bảo mình phải tìm ai để nói chuyện nào?”

Phương Thư Miêu: “Khó khăn nhất chính là hai người kia đấy.”

“Mình phải nói với cả hai người họ á?” Chu Vận toát mồ hôi hột.

“Vậy cậu chọn một người đi!”

“Nhậm Địch.”

https://thuviensach.vn

Phương Thư Miêu hít vào thật sâu: “Được, vậy mình sẽ đi tìm Lý Tuân.” Cô ấy lại thì thầm với Chu Vận, “Khi nãy mình nhìn thấy Nhậm Địch đang ở sân thể dục ấy.”

Chu Vận nhìn về phía sân thể dục. Sắc trời đã dần tối, sân thể dục phía xa trông đen ngòm, giống như mãnh thú đang há miệng sắp nuốt chửng người khác.

“Mình đi xem thử.”

Chu Vận mua hai cốc trà sữa dưới lầu, chuẩn bị để lát nữa khi tâm sự còn dùng đến.

Giờ lên lớp hôm nay đã kết thúc, nhóm sinh viên tan học đi về phía khu sinh hoạt, chỉ mỗi Chu Vận đi ngược chiều với họ trên con đường xi-măng.

Sân thể dục được bao quanh bởi tấm lưới sắt cao lớn, Chu Vận đi vòng đến lối vào, vừa ngước mắt đã trông thấy hai bóng dáng kia. Thực ra trời tối thế này thì cô khó mà nhìn rõ được thứ gì. Nhưng vì ai kia đi đâu cũng kè kè theo laptop nên mới dễ nhận ra hơn.

Trên sân cũng có lác đác vài người đang tập thể dục. Chính giữa là sân đá bóng, chất lượng sân cỏ của trường cũng không phải loại cao cấp gì, cỏ đều héo úa, thậm chí nhìn còn có vẻ tiêu điều xơ xác, nên bị rất nhiều bạn học yêu thích đá bóng phàn nàn. Nhưng Chu Vận lại thấy nơi này khá tốt. Thử tưởng tượng một ngày nào đó có đôi tình nhân ngồi sóng vai trên bãi cỏ hoang này cùng nhau ngắm sao trời xem... Hình ảnh lãng mạn sến sẩm muôn đời không khá lên được này thực ra vẫn rất cuốn hút lòng người.

Rồi, giờ quay về hiện tại! Chu Vận xốc lại tinh thần. Hai nhân vật mục tiêu đều đang ở phía trước, có nên đến nói chuyện với họ một thể hay không, đây cũng là một vấn đề nan giải.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4

Chuẩn bị tâm lý mất hẳn hai phút, Chu Vận mới dám tiến lên. Đúng lúc này Nhậm Địch lại quay ra ngoài, hai người đối mặt nhau. Nhưng sau đó, Nhậm Địch đeo cây đàn guitar lên vai cứ thế đi thẳng một mạch, lướt qua Chu Vận.

Chu Vận kinh ngạc. Lẽ nào tại trời tối quá nên cậu ấy không nhìn thấy mình?

"Nhậm Địch!"

Cô cố gắng gọi Nhậm Địch lại, nhưng sự chú ý của người ta hoàn toàn không để ở nơi này. Cô ấy lấy chiếc xe motor phân khối nhỏ dựng trong góc tối, rồi leo lên, phóng đi nhanh như một tia chớp.

Ôi khó xử quá đi mất, bây giờ mục tiêu chỉ còn lại một thôi. Tự đáy lòng, Chu Vận thật sự rất muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng nhớ đến giọng nói nghẹn ngào của Phương Thư Miêu và lời dạy bảo ân cần của mẹ, sau khi đứng ngẩn ngừ vài phút, cô quyết định tiếp tục kiên trì thực hiện phi vụ này.

"Chào cậu..."

Lần này Lý Tuân không đắm chìm trong thế giới riêng của mình nữa, nghe thấy giọng nói của cô liền nhìn sang. Cậu hơi nhướng mắt, trên trán

https://thuviensach.vn

hằn lên vài vết nhăn mờ mờ. Khuôn mặt và mái tóc của cậu chìm trong ánh sáng từ màn hình máy tính trở nên lành lạnh.

Giờ cô thấy hối hận rồi. Hối hận, hối hận, hối hận cực kỳ luôn! Đáng lẽ cô nên quay về phòng mình ngay, sung sướng tận hưởng hai cốc trà sữa kia mới đúng.

“Có việc gì?” Lý Tuân hỏi.

Dạ dày Chu Vận quặn lên, đành tự giới thiệu mình trước: “À, xin chào, mình tên Chu Vận, chúng ta là bạn cùng...”

“Có việc gì?”

Chu Vận vẫn cố gắng giữ vững tinh thần: “Là như vầy, gần đây nhà trường xét điểm chuyên cần, giờ tự học sớm và tối...”

Lý Tuân cúi đầu xuống tiếp tục gõ bàn phím.

“...”

Cậu có thể kiên nhẫn nghe người ta nói hết một câu không hả?

Chu Vận lại nói tiếp một mạch: “Vì mới khai giảng xong nên thầy cô quản lý rất nghiêm, hiện giờ lớp trưởng cũng rất lo, cậu ấy không muốn khai ra các cậu nên luôn bao che, lúc điểm danh đều báo có. Nhưng nếu...”

Trước mặt cô bỗng xuất hiện một vật, lời đang nói dở lại bị ngắt ngang. Lý Tuân vẫn ngồi trên thảm cỏ, một tay giơ laptop về phía cô, một tay khác lấy thuốc lá từ trong túi ra châm lửa. Cậu phả ra một hơi thuốc rồi mới nói với Chu Vận: “Cầm lấy!”

Hả?

“Cầm lấy!”

https://thuviensach.vn

Chu Vận đành đặt hai cốc trà sữa qua một bên, đỡ lấy máy vi tính của cậu bằng cả hai tay. Trên màn hình đang hiển thị một trình biên dịch (1).

(1) Trình biên dịch, còn gọi là phần mềm biên dịch. Đó là một chương trình máy tính làm công việc dịch một chuỗi các câu lệnh được viết bằng một ngôn ngữ lập trình (gọi là ngôn ngữ nguồn hay mã nguồn), thành một chương trình tương đương nhưng ở dưới dạng một ngôn ngữ máy tính mới (gọi là ngôn ngữ đích) và thường là ngôn ngữ ở cấp thấp hơn, như ngôn ngữ máy. Chương trình mới được dịch này gọi mã đối tượng.

“Ấn phím cách.”

“Hả?”

“Nghe không hiểu tiếng người à?”

“...”

Chu Vận lại đành ấn phím cách, một cửa sổ nhảy ra, ở giữa hiện một thứ đen sì trông giống như hình người, tay cầm một thanh kiếm. Chơi game à?

“Điều khiển nhân vật di chuyển lên xuống trái phải để tránh quả cầu rơi xuống, rồi vượt qua bên kia sông.”

Lý Tuân ngồi trên bãi cỏ, lưng tựa vào khung thành bóng đá. Tay cậu kẹp điếu thuốc, một chân co lại, hất cằm với cô: “Cô có ba mạng, nếu cuối cùng không chết thì tôi sẽ đến lớp vào giờ tự học buổi sáng.”

À há, cũng được, chơi game nghe ra còn thoải mái hơn là phải tiếp chuyện cậu ta. Chu Vận hít thật sâu rồi ấn phím bắt đầu. Bốp! Một quả cầu từ trên cao đột ngột nện thẳng xuống đầu nhân vật, toàn thân Chu Vận cũng run lên theo, nhân vật chết nghoẻo rồi.

https://thuviensach.vn

Cái này mà gọi là quả cầu "rơi xuống" sao? Cô ngước mắt nhìn cái vẻ mặt thư thái kia của Lý Tuân.

Chu Vận: "Tổng cộng có mấy quả cầu?"

Lý Tuân im lặng, giơ hai ngón tay lên.

Vậy được rồi! Chu Vận tự nhủ, cô có ba mạng, hai quả cầu, đã biết được vị trí rơi xuống của quả cầu thứ nhất, lần thứ hai sẽ thử xem vị trí quả cầu kế tiếp, lần thứ ba là chính thức qua ải.

Tay ấn phím bắt đầu lần nữa, Chu Vận lập tức ấn lùi về sau một bước, thuận lợi tránh được quả cầu thứ nhất, tiếp sau đó mới tiến lên, lúc đến tận cuối đường thì thêm một quả cầu nữa nện xuống. Chu Vận ấn phím cách với tốc độ nhanh nhất nhưng vẫn bị đè chết ngắc. Cô lại ngước mắt lên, thấy Lý Tuân nhếch môi nhìn mình.

Cậu ta viết ra cái trò khỉ gì thế này? Tốc độ phản ứng đó đâu phải dành cho người chơi. Nhưng mà không sao, cô còn một cơ hội nữa. Chu Vận tự nhủ phải thả lỏng, nắm bàn tay lại, cô phát hiện lòng bàn tay mình đã đổ mồ hôi tự bao giờ.

Cơ hội cuối cùng đây. Chu Vận vẫn thuận lợi tránh được quả cầu đầu tiên, tiếp tục đi đến cuối đường, lên dây cót tinh thần, đúng vào khoảnh khắc quả cầu thứ hai rơi xuống, cô liền nhấn bàn phím với khí thế như muốn đâm thủng nó ra. Rốt cuộc cũng tránh được quả cầu thứ hai, Chu Vận thở phào, lập tức nhảy qua sông.

Nhưng mà… Nhân vật lại nghoẻo! Thế này là sao? Mắt Chu Vận trợn lên như sắp rơi ra ngoài đến nơi. Bên kia Lý Tuân cúi đầu xuống, cười đến mức bả vai run run, tàn thuốc lả tả bay theo gió.

Chu Vận bỗng chú ý đến trình biên dịch đang lặng lẽ chạy bên góc máy. Một ý nghĩ chợt lóe lên, cô cũng chẳng màng đến Lý Tuân đang cười

https://thuviensach.vn

nhạo bên cạnh, lập tức mở trình biên dịch ra. Họ còn chưa học lập trình, nhưng những hàm lệnh trong trình biên dịch rất đơn giản, gần giống với mấy đồ thị trong môn toán thời trung học. Hệ thống rõ ràng, cô vừa nhìn đã xác định được hàm lệnh chính là gì rồi.

Qua sông, chết. “Cái định mệnh”!

Laptop bị gập lại, thu hồi. Chu Vận ngẩng đầu nhìn Lý Tuân đã đứng trước mặt. Ở khoảng cách gần như vậy, cô phát hiện cậu rất cao... Nhưng lúc này có cao hay không thì liên quan gì...

“Trò này...” Chu Vận nghĩ ngợi một chút rồi dè dặt nói, “Trò này cậu viết ra hình như có điểm không hợp lý đấy.”

Lý Tuân không đáp lại, chỉ lo phủi bụi trên quần.

Chu Vận cười gượng: “Bị quả cầu nện trúng thì chết, mà qua sông cũng chết, cậu viết lầm rồi phải không?”

“Không.” Cậu vẫn cúi đầu, miệng ngậm điếu thuốc, giọng hơi khàn.

Chu Vận: “Như vậy thì chơi thế nào chả chết.”

“Đúng thế.”

“...” Chu Vận cẩn thận lựa lời: “Trò này chơi là thua hả?”

“Ừ.”

“Vậy sao cậu còn bảo tôi chơi?”

“Vì không ưa cô.”

Cái quái gì thế này? Chu Vận vẫn cho rằng mình nghe lầm: “Gì cơ?”

“Bởi vì tôi không ưa cô.”

https://thuviensach.vn

Tiếng phổ thông được phát âm rất chuẩn, chất giọng cũng vô cùng dễ nghe. Chu Vận sững sờ thật lâu mới có thể hỏi tiếp một câu: “Tại sao?”

Cuối cùng Lý Tuân cũng đã phủi sạch bụi trên người, đứng thẳng lên. Chu Vận thấy nếu lúc này mà vẫn còn chú ý đến làn da mịn màng của cậu ta thì chắc trên đời này cũng chỉ có mỗi cô mà thôi. Cậu nhìn cô từ trên cao xuống, lấy điếu thuốc nơi khóe môi ra, thản nhiên nói:

“Con người của cô, quá giả 'con mẹ nó' tạo.”

Gió bấc rít gào.

Chu Vận đi đến thư viện, không đọc sách mà lại ngắm cảnh xung quanh. Ngày đầu tiên tựu trường cô đã phát hiện ở thư viện rất thoáng mát. Tối mùa hè, trên tầng chót vẫn mở cửa, có thể thông qua đó đi thẳng lên sân thượng.

Thư viện có tất cả sáu tầng, tầng cao nhất không có lan can bao quanh, ngồi xuống là có thể thấy được đài phun nước ở quảng trường xa xa, tầm nhìn rất thoáng đãng.

Hồi bé mẹ đã nói với cô, lúc tâm trạng không tốt thì nên đến nơi rộng rãi hít thở thật sâu, khi ấy nội tâm cũng sẽ khoáng đạt, sẽ chẳng phải nghĩ ngợi đến những việc linh tinh kia nữa. Chu Vận nhìn về phía xa, hít một hơi thật sâu nhưng chỉ hít được toàn là mùi sơn nơi góc sân thượng.

“Khụ, khụ, khụ!”

... Thôi bỏ đi! Chu Vận ngồi bệt xuống đất, cắm ống hút vào một cốc trà sữa rồi uống. Lúc uống được một nửa thì cô chợt nghe thấy một âm thanh mạnh mẽ và rõ ràng ngay phía sau.

“Mẹ kiếp!”

https://thuviensach.vn

Cô quay đầu lại, nhìn thấy một bóng đen đang đứng đằng sau mình. Trời tối mịt nên cô không thấy rõ mặt mũi, nhưng hình dáng cây đàn guitar đeo phía sau lưng người đó lại rất quen.

“Nhậm Địch?”

Chiếc bóng tiến lên vài bước, đúng là Nhậm Địch. Chu Vận nghiêng người, dịch chỗ cho cô ấy.

“Sao cậu lại đến đây?”

Nhậm Địch cau mày hỏi ngược lại: “Còn cậu?”

Chu Vận không tiện nói rõ ràng, chỉ đáp: “Mình đi ra ngoài hóng gió cho mát.”

Nhậm Định không buồn nể nang hỏi vặn lại cô: “Trong ký túc xá có máy điều hòa mà cậu phải lên đây hóng mát à?”

Chu Vận điềm nhiên trơ mặt ra như củ cải: “Ở đây có gió tự nhiên mà, ngồi trong điều hòa nhiều sẽ rất dễ bị bệnh, dù sao gió trời vẫn tốt hơn.”

Thấy Nhậm Địch nhăn mày, Chu Vận vội hỏi: “Còn cậu, sao cậu lại đến đây?”

Nhậm Địch miễn cưỡng ngồi xuống, nói: “Tôi đến đây tập đàn.”

“Tập đàn ở đây á?”

“Tập ở ký túc xá bị người ta khiếu nại.”

“...”

Chu Vận thấy rõ vẻ mặt mất hứng của Nhậm Địch liền mời cô ấy cốc trà sữa còn lại.

https://thuviensach.vn

“Uống không?”

Nhậm Địch liếc nhìn cô, dường như đang do dự.

Chu Vận: “Mua cũng lâu rồi nên đá đã tan hết.”

Rốt cuộc Nhậm Địch cũng nhận lấy cốc trà sữa.

Trong màn đêm, cô ấy đánh một bản nhạc. Chu Vận không rành nhạc nhẽo cho lắm, còn Nhậm Địch lại mới học đàn nên chơi không rành rọt, nhưng không hiểu tại sao, Chu Vận nghe được một hồi thì tâm trạng vốn bị Quái Thú Lông Vàng xáo động dần hồi phục lại. Âm nhạc quả là có sức mạnh kỳ diệu!

Sau khi Nhậm Địch tập đàn xong, Chu Vận lại nhớ đến lời dặn của Phương Thư Miêu.

“À ờ...”

“Hử?”

“Sao cậu không đến giờ tự học buổi sáng?”

Nhậm Địch cắn ống hút: “Không đi, có việc bận.”

“Ngày nào cũng có việc bận ư?”

“Ừ.”

“Việc gì thế?”

“Cậu quan tâm làm gì?” Nhậm Địch quay đầu nhìn cô, “Tôi không đến lớp tự học buổi sáng thì ảnh hưởng gì đến cậu?”

“Không, không, cậu hiểu lầm rồi, mình không có ý này! Chỉ là trách nhiệm của Phương Thư Miêu cũng không hề đơn giản, nếu tần suất trốn

https://thuviensach.vn

học nhiều quá...”

“Tôi đâu có giơ tay.”

“Hả?”

“Ban đầu khi bầu chọn cô ta làm lớp trưởng, tôi đâu có giơ tay.”

Chu Vận thoáng chần chừ rồi hỏi: “Cậu không thích Phương Thư Miêu à?”

“Vấn đề không phải ở cô ta, mà bất kể người đó là ai tôi cũng không chọn.”

“Tại sao?”

Nhậm Địch nhìn Chu Vận với vẻ mặt như thể cô từ trên trời rơi xuống: “Chọn ra một người để trông coi mình, tôi bị bệnh chắc?”

“...”

“Từ bé tôi đã không bao giờ chọn những thứ như thế này.” Nhậm Địch cười khẩy, “Có điều tôi có giơ tay chọn hay không cũng đâu ai quan tâm đến. Nhưng riêng với tôi, vì tôi không bầu chọn cô ta, cô ta sẽ không quản lý được tôi.”

“...”

Chu Vận choáng váng bởi kiểu logic và lý luận không thể tưởng tượng được này của Nhậm Địch.

Nhậm Địch liếc nhìn cô: “Cậu thật sự thích giúp cô ta quản lý mấy việc này à?”

https://thuviensach.vn

Chu Vận sững người, rồi mới nhỏ giọng đáp: “Dù sao cũng là bạn học cùng lớp mà.”

“Vậy ư?” Nhậm Địch chỉ cười xòa, không nói gì thêm nữa.

Ngồi thêm một lát, Nhậm Địch cất đàn guitar, đứng dậy. Chu Vận cũng đứng lên theo: “Bọn mình cùng nhau trở về thôi.”

Nhậm Địch lắc đầu: “Buổi tối tôi có việc phải đi ra ngoài.”

“Vào lúc muộn thế này á?”

“Có sao đâu!”

Tạm biệt Nhậm Địch, Chu Vận một mình trở về ký túc xá. Ngồi chưa được bao lâu cô đã phải chạy vào nhà vệ sinh vài lần.

Phương Thư Miêu quan tâm hỏi han, Chu Vận không ngừng giải thích: “Do uống trà sữa nhiều quá thôi.”

***

Trong một quán bar cũ kỹ, tiếng nhạc đập rền trời, Lý Tuân và Cao Kiến Hồng cùng với hai nam sinh lớp khác đang ngồi trên sô pha tán gẫu. Liễu Tư Tư với vai trò bạn gái hiện tại của cậu thì ngồi ngay sát bên.

Một lát sau, một dáng người len qua đám đông đến trước mặt họ. Cao Kiến Hồng nhìn sang: “Nhậm Địch, sao đến trễ vậy?”

Nhậm Địch: “Không có gì.” Cô gọi với vào góc trong, “Lý Tuân, ra đây một lát.”

Liễu Tư Tư liếc nhìn cô, Lý Tuân cũng đứng dậy, sải hai bước đã ra khỏi góc sô pha chật hẹp, đi đến nơi khác với Nhậm Địch..

https://thuviensach.vn

“Chuyện kia đã quyết định chưa?” Nhậm Địch hỏi.

Lý Tuân tựa vào quầy bar: “Có rồi.”

Nhậm Địch nhíu mày: “Thật sao? Cậu giữ lời chứ?”

“Ừ.”

Nhậm Địch nghiêm túc: “Tốt, sau này có lãi tôi sẽ trả lại cậu gấp bội.”

Lý Tuân cười: “Được.”

Nhậm Địch thở phào nhẹ nhõm.

Lý Tuân nhìn cô: “Gấp vậy làm gì, mà sao đến trễ thế?”

“Ồ, bị người ta kéo lại giảng đạo.” Cô nhìn Lý Tuân, “Là Chu Vận, bạn cùng phòng với tôi, cậu biết không?”

Lý Tuân à một tiếng. Nhậm Địch nhớ ra điều gì đó bỗng cười lên.

Lý Tuân: “Sao thế?”

Nhậm Địch khẽ huých vào người Lý Tuân, nhếch môi nói: “Cô ấy cũng chẳng phải dạng ngoan hiền gì đâu.”

“Ồ?”

Nhậm Địch nhướng mày: “Khi nãy lúc tôi đi luyện đàn trên sân thượng, còn nhìn thấy cô ấy đang ngồi hút thuốc đấy.”

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5

Trước ngày bắt đầu học một môn mới nào đó, theo thường lệ Chu Vận sẽ mở sách ra chuẩn bị bài trước. Buổi đầu tiên môn này cũng là kiến thức nhập môn, cô xem sơ lược một lần, sau đó tiện tay lật ra phần sau. Nội dung phía sau khiến Chu Vận từ từ trợn to mắt. Tuy cô vẫn chưa biết ý nghĩa cụ thể của mấy hàm lệnh kia, nhưng chương trình cơ bản này đã để lại ấn tượng quá sâu sắc cho cô.

Đây chính là cái trò biến thái qua sông thì chết ấy chứ còn gì nữa?

Tay Chu Vận lật sách càng lúc càng nhanh, sách giáo khoa chất lượng bình thường kéo theo những âm thanh ràn rạt. Lật đến tận tờ cuối cùng, cô hít sâu một hơi rồi khép sách lại, nhìn kỹ tựa đề to tổ chảng trên bìa sách.

“Ngôn ngữ lập trình C...” Sau khi thi tốt nghiệp xong, lần đầu tiên trong lòng Chu Vận dấy lên ý chí hừng hực chiến đấu với một môn học như vậy.

Hôm đó, cô đọc sách đến tận khuya, buổi sáng hôm sau chưa đến sáu giờ đã mở mắt dậy xem tiếp. Đến giờ đi học, cô đã thuộc lòng nội dung ba chương đầu rồi.

Giáo sư dạy môn ngôn ngữ lập trình C họ Lâm, ông là người có tiếng trong ngành, mới năm mươi tuổi mà tóc tai đã hói trọi, lại còn làm nghề lập

https://thuviensach.vn

trình nên trông càng có vẻ già nua. Ông rất hay cười, nên nếp nhăn trên mặt theo đó mà tăng gấp bội. Nói chung đặc sệt dáng vẻ một ông lão.

Địa điểm học là phòng truyền thông. Kiểu phòng học này rất tạo điều kiện thúc đẩy đám sinh viên lười biếng bùng tiết.

Mấy hàng máy vi tính đầu tiên đều được bật, hăng hái tỏa nhiệt hấp đám sinh viên ngồi thực hành, chỉ cần qua nửa giờ đã thấy oi bức vô cùng. Mà những màn hình máy tính này như một lớp lá chắn, chỉ cần giáo sư không bước xuống bục giảng thì ở bên dưới có ngủ lăn lóc ra sao cũng chẳng ai biết.

Chuông vào học vang lên. Ánh mắt Chu Vận vô thức liếc ngang liếc dọc. Cậu ta không đến ư? Có cần phải chơi ngông vậy không?

Mới vừa nghĩ như thế thì đã thấy thủ khoa Lý rảo bước vào lớp. Có thể do mới ngủ trưa dậy, mái tóc vàng hoe của Lý Tuân dựng đứng và rối bù như Siêu Xayda. Vào lớp, cậu ta đi thẳng tới hàng cuối, nhưng mới vừa đến nơi thì được một bạn học cho hay:

“Máy này không mở được đâu, hư rồi.”

Lý Tuân lại đứng dậy, nhìn xung quanh. Chu Vận cười thầm, cái vị trí ở hàng cuối của lớp đại học lúc nào chẳng bị các con dân giành giật, việc này cũng không hiểu hay sao mà còn ung dung ngủ trưa nữa?

Giáo sư Lâm đã chuẩn bị xong giáo án, hắng giọng, đang định bắt đầu giảng bài thì phát hiện Lý Tuân đang đứng hiên ngang phía cuối phòng học. Ông vẫy tay với Lý Tuân rồi chỉ về phía Chu Vận.

Trong lòng Chu Vận liền nảy sinh một dự cảm xấu. Không, không, không, không, không!

Quả nhiên giáo sư Lâm nói: “Bạn học kia, ở đây còn chỗ trống này.”

https://thuviensach.vn

Nội tâm Chu Vận hét lên thật lớn: KHÔNG!

Siêu Xayda đi đến, đặt mông ngồi xuống, lúc này Chu Vận ra vẻ bình thản cúi đầu xem sách giáo khoa.

Giáo sư Lâm bắt đầu giảng, ông nâng cốc trà, hỏi nhóm sinh viên bên dưới: “Có ai đã tìm hiểu trước về ngôn ngữ lập trình C chưa? Hay là đã từng thử viết một vài chương trình nhỏ bằng ngôn ngữ C trước đây chưa?”

Chu Vận lén liếc sang Lý Tuân. Cậu giơ tay đi kìa, không phải chính cậu đã viết ra cái trò qua sông thì chết khốn nạn kia sao?

Thấy không có ai hưởng ứng, giáo sư Lâm cười: “Mọi người vẫn còn ngại ngùng nhỉ?”

Ông đặt cốc trà xuống: “Các em biết đấy, bây giờ là thời đại công nghệ thông tin, tốc độ phát triển của tin học rất nhanh, các loại ngôn ngữ lập trình cũng phát triển như vũ bão. Ngôn ngữ C so với những ngôn ngữ mới xuất hiện này cũng giống như tôi đang đứng trước mặt các em đây, đã dần già cỗi đi rồi.”

Trên vẻ mặt hiền hậu của giáo sư Lâm nở ra một nụ cười tinh nghịch.

“Nhưng cũng có câu gừng càng già càng cay, già cũng có ưu điểm của già, nó phổ biến và có cấu trúc chặt chẽ. Tương lai bất kể các em muốn tiếp tục nghiên cứu thuật toán, nghiên cứu trình biên dịch, cơ sở dữ liệu, hay thao tác hệ thống thì những kỹ năng các em đã học được từ ngôn ngữ C đều đủ trở thành nền tảng lập trình cho các em. Nhưng có một câu tôi muốn nói với các em trước khi vào học, các em nhất định phải nhớ kỹ, chỉ có bảy chữ thôi: Bản lĩnh đều ở ngoài kỹ xảo.”

Nhóm sinh viên bên dưới im lặng lắng nghe. Giáo sư Lâm giơ một ngón tay lên, ánh mắt lấp lánh.

https://thuviensach.vn

“Các em có thể thi vào trường này chính là việc vô cùng đáng để tự hào. Nhưng các em phải nhớ rằng, nhất định đừng mắc phải chứng bệnh phổ biến của đám học sinh giỏi, đó là chỉ biết chăm chăm vào sách vở.”

Chu Vận có cảm giác như bị nghẹn họng.

“Trong bốn năm đại học, các em sẽ được học rất nhiều ngôn ngữ lập trình, nhưng bất kể ngôn ngữ nào đi chăng nữa, các em phải nhớ kỹ đừng để mình lạc vào những xảo thuật, nhất định phải nhìn nhận vấn đề bằng góc nhìn thực tế, cho dù là với một chương trình đơn giản nhất. Được rồi, bây giờ tôi nói những điều này sợ rằng các em cũng không hiểu hết được, các em sẽ dần dần nhận ra trong quá trình học tập thôi. Hiện tại các em nhìn lên màn hình, chúng ta bắt đầu bài học.”

Chu Vận lắng nghe tỉ mỉ những gì giáo sư Lâm vừa nói, không để ý thấy thủ khoa Lý đang cúi đầu hí hoáy nghịch điện thoại di động ở bên cạnh.

Dáng vóc Lý Tuân cao ráo, đôi chân dài thượt quả thật không biết phải đặt ở đâu. Ban đầu còn chịu ngồi ngay ngắn, về sau càng lúc càng thả lỏng, rồi lấn sang gầm bàn Chu Vận từng chút một. Cuối cùng, Chu Vận đành ngoan hiền như mấy cô nữ sinh Nhật Bản, hai chân khép nép, ngồi yên trên ghế không dám nhúc nhích.

Ôi chân mình tê quá, muốn cử động quá đi mất! Buổi học này thật là hành xác mà...

“Cho nên, học ngôn ngữ C trước tiên là phải tìm hiểu lịch sử và những nét nổi bật của nó. Vậy ai trong các em có thể nói về lịch sử phát triển của ngôn ngữ C nào?”

Giáo sư Lâm đề ra câu hỏi đầu tiên cho lớp.

https://thuviensach.vn

Thường ngày Chu Vận không thuộc kiểu chủ động xung phong trả lời câu hỏi, nhưng lúc này cô thật sự rất muốn được hoạt động. Cánh tay cô giơ lên như bị người khác điều khiển.

Vì Chu Vận ngồi gần nhất, nên giáo sư Lâm vừa liếc mắt đã thấy cô.

“Bạn học này đi.”

Việc chuẩn bị bài tối qua có cơ hội phát huy hiệu quả, Chu Vận đứng dậy, lưu loát đọc lại nội dung. Trả lời xong, máu toàn thân cũng đã được tuần hoàn, nhẹ nhõm cứ như cảm giác được xả hết “niềm vui và nỗi buồn” trong nhà vệ sinh, Chu Vận sảng khoái ngồi xuống, vừa liếc mắt đã thấy Lý Tuân đang quay đầu nhìn cô cười nhạt.

“Là cô à?”

Không ngờ tận lúc này cậu mới nhìn ra tôi. Chu Vận vẫn gật đầu với cậu, tỏ vẻ lịch sự. Sau đó cô lại nhìn thấy Lý Tuân cười khẩy giễu cợt, rồi cúi đầu tiếp tục chơi điện thoại.

“...”

Giáo sư Lâm nói: “Thế mới bảo các em vẫn còn ngại mà, vừa rồi tôi hỏi có ai biết về ngôn ngữ C hay không thì chẳng ai giơ tay cả.” Ông nhìn về phía Chu Vận, “Em tên gì?”

Chu Vận vội đáp lời: “Chu Vận ạ!”

Giáo sư Lâm tìm trên bản danh sách lớp, sau đó đánh dấu lại.

“Em là lớp phó môn nhé.”

Chu Vận há hốc mồm. Em không hề nguyện ý làm việc này đâu thầy ơi! Bất chợt bên cạnh có tiếng cười khẽ, Chu Vận quay sang, Lý Tuân vẫn

https://thuviensach.vn

cúi đầu, không biết vừa rồi cậu ta cười cô hay là cười với cái điện thoại kia nữa.

Buổi học đầu tiên chủ yếu là kiến thức cơ bản, mãi đến cuối buổi mới có một vài nội dung liên quan đến kiến thức nền tảng. Giáo sư vừa kết thúc bài giảng, chuông tan học cũng vang lên.

Ông không giảng thêm nữa, đậy nắp cốc lại: “Viết xong chương trình là các em có thể ra về, không cần tắt máy vi tính, lớp phó môn ở lại kiểm tra một lượt là được.”

Lý Tuân lúc này mới đặt điện thoại di động xuống, gõ bàn phím lách cách một hồi. Nói là một hồi nhưng thật ra còn chưa đến năm giây, cậu ta đã đứng dậy rời đi rồi.

Giáo sư Lâm đưa danh sách lớp cho Chu Vận: “Ai làm xong thì em đánh dấu tích, không làm xong thì đánh dấu chéo, cực cho em rồi.”

“...”

Chương trình vô cùng đơn giản, các bạn học đều đã hoàn thành. Chu Vận cầm lấy danh sách, đầu tiên lại liếc nhìn về phía máy tính của Lý Tuân.

Cô ấn vào phím cách, trên màn hình hiện ra một hàng chữ trong chớp mắt.

“Hello world“.

Chu Vận nhìn một lúc, sau đó cũng không hiểu vì sao mình lại bật cười.

***

Tựu trường được hơn nửa tháng, tần suất bỏ giờ tự học buổi sáng của mấy thành viên trong lớp đã nhiều đến mức khiến thầy chủ nhiệm phải đích

https://thuviensach.vn

thân ra trận. Chu Vận đã sớm đoán được sẽ có ngày này, hơn nữa cô còn cảm thấy xét theo tính cách lạ đời của Quái Thú Lông Vàng và Cô Gái Bánh Kem, thầy chủ nhiệm nhất định sẽ đánh một trận ác chiến. Thế nhưng ngoài dự kiến của cô, cuộc chiến này vừa bắt đầu được hai ngày thì đã kết thúc.

Vậy tức là nhóm Lý Tuân đã chịu đến lớp tự học buổi sáng đàng hoàng sao? Không hề nhé.

Vậy nghĩa là thầy chủ nhiệm cũng không quản lý nổi họ hay sao? Cũng không phải luôn.

Tin tức sau đó do Phương Thư Miêu nói cho Chu Vận biết. Nhắc đến Lý Tuân, thật sự có thể liên tưởng đến mấy chiêu thức tà ma dị đạo. Ngay trước đêm thầy chủ nhiệm định tìm cậu nói chuyện, cậu đã nộp một loạt văn bản tài liệu chuẩn bị xong từ trước lên khoa. Ngày hôm sau, chủ nhiệm khoa đích thân phê duyệt, thành lập một "Hội công nghệ thực tiễn" cho sinh viên năm nhất.

Hội công nghệ này có ba đặc quyền. Một là, nhóm thực tiễn hoạt động như một lớp học ngoại khóa. Hai là, những thành viên trong Hội có thể được tăng điểm học phần. Ba là, trong Hội có hoạt động thì được miễn đến lớp tự học.

Chu Vận nghe xong liền líu cả lưỡi: "Cậu ta định cho hoạt động hai mươi tư giờ sao?"

"Đúng vậy! Hai mươi tư giờ! Luôn mở cửa bất chấp mọi điều kiện thời tiết." Phương Thư Miêu vỗ đùi, "Như vậy cũng tốt, thế cho khỏe! Cuối cùng mình không cần lo lắng đến tần suất tự học nữa rồi."

Trên danh nghĩa, người lãnh đạo Hội này là chủ nhiệm khoa, nhưng thật ra thầy ấy chẳng mấy khi xuất hiện, tất cả mọi việc đều do Lý Tuân quản lý cả. Trái lại giáo sư Lâm rất có hứng thú, trên danh nghĩa là thầy

https://thuviensach.vn

hướng dẫn, nhưng hễ rảnh là thầy lại đến trung tâm xem xét tình hình dù không có việc gì.

Chuyện này vừa lan truyền ra, cả khoa đều xôn xao. Trong thời điểm ấy, những lời đồn đại nhiều như bông tuyết bay mù mịt. Song chủ đề lại vô cùng thống nhất, dân tình đều đang suy đoán về bối cảnh gia đình của Lý Tuân.

Mọi người thật quá thần thông quảng đại, hầu như ngày nào Chu Vận cũng được nghe một phiên bản khác nhau. Mà mỗi phiên bản đều sinh động như thật, nghe chắc chắn như thể chân lý vậy.

Ngày vẫn trôi qua êm đềm như trước. Có một hôm, Chu Vận đi nộp bài tập cho giáo sư Lâm thì gặp ngay Lý Tuân đang ngồi thảo luận với ông. Giáo sư Lâm đeo kính, đang thao tác trên máy tính cá nhân của Lý Tuân, ánh mắt nghiêm túc đến mức khiến Chu Vận không dám lại gần.

Rốt cuộc họ đã thảo luận xong, Lý Tuân kẹp laptop đi ra ngoài thì gặp phải Chu Vận, cậu hất cằm, thờ ơ chào: “Ồ, lớp phó môn.”

“...”

Chu Vận đặt bài tập lên bàn giáo sư Lâm, ông cười tít mắt uống trà, tâm trạng có vẻ rất tốt. Đúng lúc này có một vị giáo sư đi ngang qua, trêu ông: “Sinh viên của thầy cá tính quá đấy.”

Giáo sư Lâm lẩm bẩm nói vài câu.

Giáo sư kia lại nói thêm: “Hình như đồn đại cũng khá ác.”

Giáo sư Lâm xụ mặt: “Toàn là tin vịt thôi. Tôi nói cho các cậu biết...”

Điện thoại của vị giáo sư kia bỗng vang lên, đối phương vẫy chào giáo sư Lâm, quay người đi nghe điện thoại.

https://thuviensach.vn

Giáo sư Lâm uất ức không trút ra được, đành quay đầu nói với Chu Vận: “Nói cho các em biết... Mà thôi, sau này rồi các em cũng biết thôi.”

Ơ là sao? Chu Vận đứng sững mất hai giây, biết cái gì thì thầy nói luôn đi chứ.

Giáo sư Lâm bắt đầu quay ra nói về chuyện bài tập, thế là đề tài này chấm dứt ở đây.

Một tuần sau, chuyện về Hội thực tiễn cũng dần dần lắng xuống, nhưng cái tên Lý Tuân thường được nhắc đến này đã khắc sâu trong lòng rất nhiều người.

Nhóm đàn anh đàn chị khi nhắc đến cậu thì lập lờ nước đôi. Nhóm sinh viên cùng khóa khi nhắc đến cậu thì mập mờ úp mở.

Còn bản thân Lý Tuân thì vẫn thế, không đến lớp tự học, lập trình thì nhanh nhất, thường hay ngủ trưa và lúc nào cũng trưng ra mái tóc vàng hoe như cỏ dại úa màu

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6

Hội thực tiễn ra đời tuy hứng chịu nhiều gạch đá, nhưng cũng từ đó về sau, mọi người đã dùng hành động thực tế hùng hồn chứng minh cho câu "Miệng nói không cần nhưng thân thể lại kêu gào rằng có".

Buổi sáng được ngủ nướng thêm một lúc, buổi tối có nhiều thời gian rảnh lên mạng hơn một chút chính là cám dỗ khó cưỡng lại nhất đối với đám sinh viên chưa hề va chạm xã hội và lợi ích tiền tài kia.

Thế là chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, đã có vài người kéo nhau đến tìm Lý Tuân để thăm dò. Cậu cũng chẳng từ chối bất cứ ai. Ai muốn vào tổ chức cũng được, đối tượng nào cũng nhận, không có bất cứ quy định hạn chế thành viên nào cả.

Cuối cùng ngay cả Phương Thư Miêu cũng đến xin gia nhập. Cô ấy giải thích rằng: "Áp lực cạnh tranh của bên hội sinh viên rất lớn, mình phải tranh thủ xuất hiện trước ban giám hiệu nhiều hơn để họ quen mặt đã."

Cô ấy còn không quên tỏ ra tốt bụng với cô bạn cùng phòng: "Cậu muốn vào không? Mình nói giúp với Lý Tuân cho."

Chu Vận từ chối khéo: "Cảm ơn cậu, tạm thời mình không có nhu cầu đâu."

https://thuviensach.vn

Ba mẹ Chu Vận đều là giáo viên, từ bé cô đã được tẩy não: Đến lớp tự học là điều đương nhiên phải làm của học sinh, đấy cũng không phải là việc gian khổ gì cho lắm. Với lại, hiện tại cô còn chưa biết rốt cuộc cái "Hội thực tiễn" kia làm về gì nữa.

Theo như lời đồn, vì gia cảnh Lý Tuân có thế lực nên được khoa ưu ái, Chu Vận lại thấy chẳng thể tin nổi điều này. Tại sao không tin á? Chẳng vì sao hết.

Một thời gian sau, sự việc cũng dần dần thay đổi. Chu Vận thấy mấy sinh viên lúc trước chỉ vì không muốn tham gia giờ tự học mà gia nhập vào Hội kia lại lần lượt bỏ về lớp tự học. Phương Thư Miêu cũng mang theo tin tức đầu tiên ở vùng tiền tuyến.

"Gay go lắm." Cô ấy nhăn mày, "Yêu cầu của dự án quá khó, hiện tại bọn mình mới học chương trình cơ bản, cũng chỉ mới biết vài hàm lệnh thôi, làm sao viết được những chương trình phức tạp như thế. Đầu muốn nổ ra luôn."

"Khó lắm sao?"

"Khó lắm!" Phương Thư Miêu quả quyết.

Chu Vận lại muốn hỏi thêm về mấy dự án kia, nhưng chợt nhớ ra gì đó trước nên lại hỏi sang cái khác: "Vậy Nhậm Địch thì sao?"

Là lớp phó môn ngôn ngữ C, bài tập của Nhậm Địch đều phải nộp qua cô, Chu Vận nhận thấy cô ấy chẳng có tí hứng thú nào với môn lập trình cả.

Vừa nhắc đến Nhậm Địch, Phương Thư Miêu lại ấp úng: "Cô ta... cô ta không tham gia làm dự án."

"Vậy sao ở lại được?"

https://thuviensach.vn

“Do được Lý Tuân bao che, ngày đầu tiên bắt đầu làm dự án đã ghi danh cô ta vào rồi, dù cô ta có đến làm hay không cũng thế.”

“Vậy à...”

Phương Thư Miêu nhún vai, sau đó lại lấm lét nhìn sang Chu Vận, thầm thì: “Nói cho cậu biết nhé, gần như tối nào Nhậm Địch cũng đi tìm Lý Tuân đấy.”

Chu Vận nhướng mày.

“Lý Tuân cũng thế. Có mấy lần đang bận tối tăm mặt mũi, nhưng hễ Nhậm Địch vừa đến thì cậu ta ngừng tay ngay, đi với cô ta đến nửa đêm còn chưa thấy về, cũng chẳng ai biết họ đã làm gì. Ghê chưa?”

Chu Vận vừa định cất lời thì Phương Thư Miêu lại nói: “Ơ mà, cũng không phải là chẳng ai biết, thực ra Cao Kiến Hồng biết đấy, nhưng lại không chịu nói.” Cô ấy vừa nói vừa bĩu môi, “Hứ, cứ ra cái vẻ thần bí, một trai một gái thì còn có thể làm chuyện gì cơ chứ, đều là người lớn cả rồi còn bày đặt giấu giấu diếm diếm như thế.”

“...”

“Nhậm Địch cũng dại dột chết đi được ấy. Ai chả biết Lý Tuân thay bạn gái còn nhanh hơn thay áo, cô ta chả xơ múi được gì đâu.”

Phương Thư Miêu nói xong liền tỏ thái độ khinh thường thêm lúc nữa rồi mới thản nhiên bỏ đi. Chu Vận cũng không hỏi han gì nữa.

Dự án khó nhằn của Hội thực tiễn đã đánh rớt hết 90% những thành phần cơ hội. Mà vấn đề đáng để suy ngẫm là sau khi những người này trở về với lớp tự học cũng rất ít tham dự vào mấy vụ bàn tán về Lý Tuân nữa.

https://thuviensach.vn

Một thời gian sau, tất cả mọi người dần nghiêm túc tập trung vào học hành, kỳ thi giữa kỳ cũng đã đến. Đây là kỳ thi chính thức đầu tiên kể từ lúc tựu trường đến nay, quyết định 30% kết quả cuối kỳ nên ai ai cũng chú trọng.

Chu Vận cũng vậy, nhất là với tư cách lớp phó môn ngôn ngữ C của cô bây giờ. Cũng không biết có phải cô đang ngầm phân cao thấp với ai kia hay không, hằng ngày Chu Vận đều đóng đô ở thư viện, tập viết chương trình, một đề bài mà thử làm theo nhiều cách khác nhau.

Mỗi lần định buông lỏng bản thân, trong đầu Chu Vận tự nhiên lại hiện lên hình ảnh ai kia đang vung bảo kiếm chém xoèn xoẹt vào cô. Thế là cô lại kiên trì tiếp tục.

Hôm đi thi, cô mở đề ra xem hết một lượt, thấy yêu cầu phần thực hành là “Viết chương trình vẽ hình trái tim.”

Chu Vận cau mày, giáo sư Lâm ra đề tùy ý thật, thế này thì quá đơn giản rồi. Cảm xúc hiện tại của cô như một người đầu bếp mang sẵn tâm thế chuẩn bị làm bữa đại tiệc Mãn - Hán thế nhưng cuối cùng khách hàng lại chỉ đòi ăn mì tôm úp.

Chu Vận làm một mạch hết phần thực hành mới quay lại phần lý thuyết. Vì đã dốc sức học hành cẩn thận nên cô nhanh chóng giải quyết xong đề thi. Lúc cô đang định nộp bài thì chợt phát hiện ra Lý Tuân đang ngồi cách đó vài máy còn chưa đứng dậy.

Ớ!

Chẳng biết tại sao, Chu Vận di chuột khỏi nút “nộp bài“. Cô kiểm tra đi kiểm tra lại bài làm đến mười mấy lần, nhưng vẫn không thấy chỗ nào cần sửa. Cô nhìn lại phần bài thực hành dễ giải kia, hình trái tim được vẽ ra đạt chuẩn trăm phần trăm. Hơn nữa...

https://thuviensach.vn

Điều khiến cô hơi đắc ý chính là khi nãy trong lúc vô tình liếc nhìn sang Ngô Mạnh Hưng lớp phó môn toán cao cấp, tuy không nhìn thấy chi tiết hàm lệnh của cậu ta, nhưng cô đã thấy độ dài hàm lệnh trong trình biên dịch bên ấy gần như là gấp bốn lần của cô. Không biết cậu ta đã viết cái khỉ gì nữa.

Cứ ngần ngừ mãi, rốt cuộc lúc này cô lại thấy Lý Tuân đã nộp bài. Đến thời điểm đó Chu Vận đã ngồi chơi được mười mấy phút rồi. Nhìn bóng lưng Lý Tuân rời khỏi phòng thi, cô bất chợt thở dài cho bản thân mình một cách khó hiểu rồi cũng nộp bài.

Mấy ngày sau điểm thi giữa kỳ được công bố, hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của Chu Vận, Lý Tuân chỉ đứng thứ mười một trong lớp, sau cô những bảy hạng. Chu Vận quả thật có cảm giác như đang cưỡi mây lướt gió. Sau đó đến tận khi xem chi tiết phiếu điểm, cô mới sửng sốt.

Cậu ta thẳng thừng thể hiện rằng mình chỉ học môn chuyên ngành thôi, còn môn tư tưởng Mao Trạch Đông chỉ được có mười mấy điểm.

Sau đó đến điểm số ngôn ngữ C, họ đều đạt điểm tối đa. Chu Vận cầm phiếu điểm mà cảm khái. Dường như cô cũng không thấy vui như đã tưởng tượng...

Hôm đó có tiết của giáo sư Lâm, lúc Chu Vận vào lớp thấy chỗ mìnhhay ngồi bị Ngô Mạnh Hưng chiếm mất, đang nói chuyện với Lý Tuân ngay bên cạnh. Nhưng cặp sách của Ngô Mạnh Hưng vẫn đặt ở chỗ thường ngày của cậu ta, cô đoán chắc hẳn cậu ta sẽ nhanh chóng rời đi thôi. Vì vậy cô ngồi ngay bên phải Ngô Mạnh Hưng chờ đợi.

“Cậu... cậu xem giúp tôi được không?” Cô nghe thấy Ngô Mạnh Hưng nói.

“Mở ra đi.” Ngài Lý thờ ơ.

https://thuviensach.vn

Ngô Mạnh Hưng mở chương trình lên, Chu Vận len lén liếc sang, chính là câu cuối cùng của đề thi kia, yêu cầu vẽ trái tim.

“Ý tưởng của tôi là vầy.” Ngô Mạnh Hưng hình như hơi sợ Lý Tuân, nói chuyện cũng ngập ngừng, “Chia trái tim làm ba phần. Sau đó... sau đó viết phần đầu tiên của trái tim vào bên trái, rồi đến khoảng chính giữa sẽ viết phần thứ hai của trái tim… Tiếp nữa dùng vòng lặp For...”

(1) Lệnh For là vòng lặp xác định thực hiện lặp lại một số lần xác định của một (hoặc một chuỗi) hành động.

Chu Vận thoáng nghe đã hiểu ra ngay, ý nghĩ này giống với bản chất con người Ngô Mạnh Hưng, chỉ có hai chữ thôi: Thẳng tuột. Lúc sau, cô nghe thấy tiếng cười khẽ của thủ khoa Lý.

“Vậy mà cậu cũng là lớp phó môn toán cao cấp được à?”

Câu nói này nghe mất lòng nhau quá!

Quả nhiên Ngô Mạnh Hưng bị Lý Tuân giễu cợt thì vô cùng lúng túng, run run giọng: “Cậu, cậu, cậu, cậu có thể cho tôi xem cách giải của cậu không?”

Lý Tuân đáp: “Cậu không cần xem cách giải của tôi làm gì, đi mà xem của lớp phó môn đang bên cạnh cậu kìa.”

Ơ ơ ơ?

Ngô Mạnh Hưng quay đầu lại. Hành động này của cậu ta khiến cho ánh mắt Chu Vận và Lý Tuân trực tiếp xoáy thẳng vào nhau. Chân Chu Vận như bị chuột rút, nhưng mặt vẫn tỏ ra điềm tĩnh.

“Sao thế?”

https://thuviensach.vn

Ngô Mạnh Hưng: “Chu Vận, cậu có thể cho mình xem bài lập trình của cậu một chút không?”

Chu Vận gật đầu: “Dĩ nhiên là được.”

Dù sao cô cũng mang hình tượng hòa đồng dễ gần cơ mà! Chu Vận mở bài lập trình của mình ra, mắt Ngô Mạnh Hưng sáng lên như đèn pha.

“Đơn giản quá!”

Hai vòng lặp For, tổng cộng chỉ sáu hàng.

Ngô Mạnh Hưng nói: “Hóa ra trái tim cũng có thể viết bằng hàm, cách của mình thật ngốc chết đi được.”

“Không đâu, cách đó cũng được đấy.”

Ngô Mạnh Hưng nghiêm túc, cầm quyển sổ ghi ghi chép chép, miệng vẫn lẩm bẩm. Cậu ta vốn có nền tảng, chẳng qua là có lúc đầu óc không nhanh nhạy, bây giờ vừa xem được bài giải của cô đã lập tức hiểu ra vấn đề.

Ngô Mạnh Hưng được khai sáng nên rất phấn chấn, liên tục cảm ơn Chu Vận. Còn Chu Vận thì lịch sự bảo cậu ta đừng khách sáo. Không khí thật vui vẻ ấm áp.

Tiễn Ngô Mạnh Hưng đi, Chu Vận trở về chỗ ngồi của mình. Vẻ hòa nhã trên mặt chưa tan đã phải đối diện với ánh mắt của Lý Tuân. Cô thật sự rất muốn hỏi cậu một câu, rốt cuộc là điều thần thánh gì đã tạo nên cái bản mặt châm biếm xoay 360 độ cũng không thấy góc chết của cậu vậy?

“Muốn nói gì thì nói đi.” Lý Tuân dựa vào lưng ghế, những nếp áo sơ mi màu xám rộng thùng thình xếp trên bụng.

“Hả?” Chu Vận ngỡ ngàng, “Gì cơ?”

https://thuviensach.vn

Lý Tuân lại cười khẩy, dời mắt đi. Chu Vận bị cậu đả kích liên tiếp nên chẳng biết đã lệch mất sợi dây thần kinh nào, bật thốt: “Cho tôi xem với.”

Lý Tuân thản nhiên liếc mắt sang: “Hả?”

Đâm lao thì phải theo lao, Chu Vận lấy can đảm nói tiếp: “Bài làm của cậu đấy, cho tôi xem một chút, được không?”

Lý Tuân ung dung nói: “Được.”

Cậu ấn vào bàn phím, hàm lệnh trong trình biên dịch hiện ra, Chu Vận ghé người qua xem.

...

.....

.....

Cái khỉ gì đây? Nói về độ dài, hàm lệnh của Lý Tuân còn dài hơn cả của Ngô Mạnh Hưng. Nhưng của Ngô Mạnh Hưng là ý tưởng thô sơ như việc quẹt đá đánh lửa thời tiền sử, vừa nhìn đã thấy rõ hết thảy. Mà cái của Lý Tuân...

Chu Vận vận dụng hết tất cả các tế bào não, cũng chỉ có thể hiểu được năm hàng đầu tiên. Phần sau làm gì nhỉ? Hàm này thực hiện công việc gì vậy?

“Xem không hiểu thì đừng cố.” Phía sau truyền đến giọng nói ôn hòa êm tai, “Mất công mà lại nghẹn uất nữa.”

Cô cảm nhận được một cơn đau đớn đang bộc phát mà không cần kích thích mạnh mẽ từ bên ngoài thường được gọi là đau dây thần kinh, lần đầu tiên ghé thăm đầu óc của mình.

https://thuviensach.vn

Trong khoảnh khắc trời đất quay cuồng đó, chuông vào học vang lên. Giáo sư Lâm mang theo cốc trà bước vào lớp, Chu Vận im thin thít lùi về chỗ ngồi.

Sau khi hết giờ, Lý Tuân vừa bước ra đến cửa phòng học thì Chu Vận đã tranh thủ lấy bút viết nhanh mấy điểm mấu chốt trong hàm lệnh kia lại, sau đó cũng ba chân bốn cẳng chạy về ký túc xá. Cô lật tài liệu ra tra, cuối cùng sau hơn bốn giờ vật lộn, qua mười mấy lần thử nghiệm, rốt cuộc cô đã xây dựng thành công lại hàm lệnh của Lý Tuân.

Cô cho chạy ngay lập tức. Trên màn hình hiện lên một trái tim đỏ tươi đa chiều đang đập thình thịch trên phông nền mờ tối.

***

Trên sân thượng, tối nay gió thổi cũng rất lạnh. Chu Vận bùi ngùi nhìn ra đài phun nước phía xa xa, cắm ống hút vào cốc trà sữa. Vừa mới hút được một hơi đã nghe thấy phía sau vang lên giọng nói quen thuộc.

“Mẹ kiếp!”

Chu Vận quay đầu lại, gọi: “Nhậm Địch, đến đây cùng ngồi đi.”

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7

Tiếng đàn nhịp nhàng vang lên giữa màn đêm đen kịt. Chu Vận sững sờ với tốc độ tiến bộ thần tốc của Nhậm Địch. Lần trước cô nghe Nhậm Địch đàn, khi đó cô bạn này tối đa cũng chỉ ở trình độ ngôi sao thiếu nhi mà thôi. Vậy mà giờ đã đánh được đủ các kiểu biến tấu, Chu Vận nghe đến ngây cả người.

Nhậm Địch đánh xong liền đặt đàn qua một bên, ngồi sóng vai với Chu Vận.

Chu Vận nói: “Hay quá!” Lần này là lời nói tự đáy lòng.

Nhậm Địch nhún vai. Yên lặng một hồi, Chu Vận nói tiếp: “Rất đáng.”

Nhậm Địch thắc mắc nhìn sang. Chu Vận chỉ về phía cây đàn, nói: “Có thể đàn tới trình độ thế này, không đến lớp tự học cũng rất đáng.”

Nhậm Địch vẫn giữ nguyên nét mặt nhìn cô, hồi lâu sau mới nhếch khóe môi lên một chút. Đây là biểu hiện gần như “mỉm cười” lần đầu tiên của Nhậm Địch mà cô thấy được kể từ lúc hai người biết nhau cho đến nay.

Trước mặt chợt xuất hiện một mảnh giấy, Chu Vận nhận lấy, nương theo ánh sáng yếu ớt đọc được một địa chỉ trên đó.

https://thuviensach.vn

“Studio của tôi, lúc nào cậu không thích ở trường học thì đến đó chơi.”

“Studio á?”

“Ở gần trường thôi.”

Chu Vận gật đầu, cất tờ giấy đi. Nhậm Địch vươn vai, dụi mắt, lộ ra vẻ mệt mỏi.

“Mệt lắm hả?” Chu Vận hỏi.

“Ừ, buổi tối còn phải gặp Lý Tuân nữa.” Nhậm Địch cầm bình nước bên cạnh lên, mở ra uống, khẽ oán trách, “Lại phải cướp người từ tay con nhỏ Liễu Tư Tư đáng ghét kia.”

“Liễu Tư Tư?” Chu Vận nghĩ ngợi, “Cô nàng học khoa nghệ thuật ấy hả?”

“Đúng, chính là cái con nhỏ không có kính lọc (1) không dám chụp ảnh kia đấy.”

(1) Kính lọc hay còn gọi là Filter là bộ kính lọc của máy ảnh, ngoài công dụng bảo vệ ống kính máy còn được chức năng khác như len màu, làm trong v…v… theo từng loại kính lọc.

“...”

Liễu Tư Tư là bạn gái của Lý Tuân, dáng vóc lượn sóng y như chai coca, xinh xắn hệt búp bê.

Nhậm Địch cười khẩy: “Cái con 'người mũ' đó lúc nào cũng cứ như hận không thể mọc rễ trên người Lý Tuân vậy.”

Chu Vận nhớ đến lời kể của Phương Thư Miêu lúc trước, bèn nói: “Hình như Lý Tuân rất năng thay bạn gái nhỉ!”

https://thuviensach.vn

“Chính xác.” Nhậm Địch uống hết nước, nhét bình vào trong túi, “Đúng là cái tên đểu giả, đời sống cá nhân hỗn loạn.”

Chu Vận nhỏ giọng: “Vậy thường ngày cậu phải chú ý kỹ đấy.”

“Chú ý gì cơ?”

Chu Vận không dám nói ra một cách quá trắng trợn, đành ấp úng giải thích: “Thì là... biện pháp phòng tránh an toàn gì đó...”

Mới nghe xong Nhậm Địch còn nhìn cô khó hiểu, sau đó hiểu ra bỗng nhiên ngửa đầu cười rộ.

“Ha ha ha ha, trời đất ơi!” Nhậm Địch chẳng thèm chú ý đến hình tượng gì nữa, ngã người xuống đất, cười vật cười vã.

Chu Vận: “... Đâu cần thiết phải lăn lộn trên đất như thế.”

Nhậm Địch lồm cồm bò dậy, vỗ Chu Vận một cái thật mạnh.

“Mẹ ơi, cậu thật biết cách gây cười!”

Chu Vận nghẹn lời.

Nhậm Địch ngồi co chân lại, móc gói thuốc từ trong túi ra, đưa cho Chu Vận trước.

“Làm điếu không?”

Chu Vận lắc đầu.

“Không cần à?” Nhậm Địch ngậm lấy một điếu thuốc, nheo mắt nhìn cô, rồi nói bằng cái giọng khàn khàn vì khói thuốc đặc trưng, “Cậu hút đi, hút thì tôi mới kể cho cậu nghe chuyện này hay lắm.”

https://thuviensach.vn

Chu Vận im lặng lấy một điếu thuốc. Nhậm Địch cười đầy ẩn ý. Khói thuốc thấm vào phổi, đêm trở nên dài đằng đẵng.

“Quan hệ giữa tôi với Lý Tuân không phải cái kiểu như cậu đang nghĩ đâu.”

“Ờ.”

Nhậm Địch rít một hơi thuốc rồi nói: “Tôi không thích cậu ta, có điều... trong phòng chúng ta thì có người thích cậu ta thật đấy.”

Chu Vận cứ như lần đầu tiên hút thuốc lá, bị sặc khói đến mức ho sặc sụa. Phòng bọn cô chỉ có ba người, chẳng cần loại trừ cũng biết tỏng đấy là ai rồi.

Cánh tay Nhậm Địch gác lên đầu gối, cười khẩy đầy khinh thường: “Nếu không cậu cho rằng vì sao cô ta lại kiên trì ở lại Hội làm quái gì, trình của cô ta sao theo nổi với những dự án của Lý Tuân.”

Chu Vận nhìn sang Nhậm Địch.

Nhậm Địch hỏi: “Sao thế?”

Chu Vận lắc đầu nói: “Vì muốn an ủi tôi nên cậu mới mời tôi cùng hút thuốc à?”

Nhậm Địch lại bật cười khanh khách, cười xong vẫn nói: “Mẹ ơi cậu thật biết cách gây cười.”

Chu Vận ngồi thẳng lên, suy xét tường tận chuyện trước đây trong làn khói thuốc. Hóa ra cái giọng điệu suy đoán úp mở của Phương Thư Miêu khi kể với cô về Nhậm Địch và Lý Tuân còn ẩn chứa cả ghen tị ư? Cô ấy thích Lý Tuân à? Từ bao giờ thế nhỉ?

https://thuviensach.vn

“Chả có hi vọng gì đâu.” Nhậm Địch phả một làn khói thật dài về hướng đài phun nước xa xa, lời đánh giá không mang theo bất cứ sắc thái tình cảm nào, “Cô ta không kiên trì lâu được đâu, con người Lý Tuân ấy à... dạng con gái bình thường không theo nổi cậu ta.”

***

Đêm đó lúc Chu Vận trở về ký túc xá đúng vào giờ đóng cổng, thấy Phương Thư Miêu đang ngồi thẫn thờ trên chiếc ghế trong phòng. Chu Vận lại gần, vẫy tay qua lại trước mắt cô ấy.

“Hồi hồn lại đi nào.”

Phương Thư Miêu hoàn hồn, nhìn thấy Chu Vận nhất thời như thấy được chiếc phao cứu sinh, vội nắm chặt lấy cánh tay cô.

“Chu Vận, mau cứu mình đi!”

Chu Vận hốt hoảng: “Sao, sao thế hả?”

Phương Thư Miêu lấy ra hai tờ giấy, đặt trên bàn học cho Chu Vận xem.

“Đây này, đây này, cậu có cách gì không?”

Chu Vận cầm tờ giấy lên, nhìn kỹ một lượt, trên đó liệt kê các yêu cầu chức năng của trang web, liền hỏi: “Đây là gì thế?”

Phương Thư Miêu gục trên mặt bàn: “Dự án của Hội Thực tiễn.”

Chu Vận xem kỹ từng yêu cầu một: “Bọn cậu định tập xây dựng trang web à?”

Phương Thư Miêu quay đầu lại: “Không phải là tập đâu, cậu lật ra trang sau đi.”

https://thuviensach.vn

Chu Vận lật đến tờ thứ hai, thấy ở cuối cùng có ký tên một công ty. Cô lại ngước mắt nhìn về phía Phương Thư Miêu lần nữa. Vẻ mặt cô ấy mù mờ: “Chu Vận, cậu ta định nhận làm trang web cho công ty ở ngoài.”

Chu Vận không nói gì, xem nội dung tờ thứ nhất lần nữa.

“Sao bọn cậu lại thiết kế những chức năng này?”

“Nếu như có thể nhận dự án này, thì mỗi người sẽ phụ trách một mảng hay sao ấy! Mình cũng không rõ nữa.”

Chu Vận gật đầu, lại hỏi: “Vậy làm thế nào mới có thể nhận được dự án này?”

“Nhận cái mốc xì đấy!”

“...”

Phương Thư Miêu ngồi thẳng lên, cau mày.

“Cậu xem tờ giấy kia viết cái gì đi, hiện giờ chúng ta hoàn toàn không thể làm được những yêu cầu chức năng đó. Mà đối thủ cạnh tranh bên ngoài toàn là các công ty IT gia công phần mềm chuyên nghiệp, có kinh nghiệm phong phú biết mấy.” Nói đến đây, Phương Thư Miêu không khỏi thở dài, “Phải hoàn thành dự án mới được thêm điểm học phần, đã biết rõ không được còn cố làm, không biết sẽ lãng phí mất bao nhiêu thời gian của bọn mình nữa đây.”

Chu Vận trả tài liệu lại cho cô ấy: “Vậy cậu định thế nào, rút lui à?”

“Hả?” Phương Thư Miêu như bị hỏi khó, “Rút lui ấy hả?”

Dường như cô ấy vẫn chưa suy nghĩ đến việc sẽ rút khỏi Hội, ngơ ngác nhìn hai tờ giấy mỏng trong tay, rồi lại bắt đầu ngẩn người. Lần này Chu Vận không quấy rầy cô nàng nữa, cô về chỗ của mình, di chuột.

https://thuviensach.vn

Khi nãy lúc cô ra ngoài còn chưa tắt máy tính, giờ màn hình lại sáng lên. Trái tim màu đỏ kia vẫn còn đang đập thình thịch. Bóng đêm ngoài cửa sổ đen đặc. Nhậm Địch vẫn còn đang luyện đàn.

Ngồi được hồi lâu, Chu Vận nhỏ giọng nói: “Phương Thư Miêu, cậu định lập trình chức năng nào, mình sẽ giúp cậu.”

Phương Thư Miêu kích động đến mức chạy đến ôm chầm lấy Chu Vận. Cuối cùng, trong một danh sách các chức năng loằng ngoằng, cô ấy chọn lấy chức năng “đề cử sản phẩm tương tự“.

Công ty thực phẩm Lam Quan chủ yếu kinh doanh các loại bim bim và sản xuất sản phẩm dinh dưỡng, có hơn mười năm kinh nghiệm. Nhưng trong thời buổi bùng nổ internet hiện nay, xí nghiệp kiểu truyền thống thế này kinh doanh khá khó khăn, phải thay đổi phương thức.

Sau khi Chu Vận có được yêu cầu, bắt đầu thử ngồi phác thảo công việc cần làm, tìm kiếm tư liệu thực tế liên quan. Cô cày ngày cày đêm suốt cả một tuần, thấy chức năng chạy tạm ổn mới bảo Phương Thư Miêu sao lại một bản mang đến văn phòng Hội.

Nói thật, đây là lần đầu tiên cô lập trình website, liệu có được hay không thì bản thân cũng không dám chắc.

Sáng thứ bảy, Chu Vận dậy rất sớm, bò xuống giường, một tay chống cằm, ngồi thừ trên ghế. Trên bàn la liệt sách mượn từ thư viện về để nghiên cứu làm trang web, cô đã lật chúng nhiều đến mức gần như rách bươm hết rồi.

Lịch trình hôm nay của Phương Thư Miêu là sáng đi họp, chiều tham gia hoạt động của Hội Thực tiễn, mãi cho đến chập tối mới quay trở về.

Cả ngày nay Chu Vận ăn cơm đều không thấy ngon, thấy Phương Thư Miêu vừa trở về đã lập tức hỏi cô ấy: “Thế nào rồi?”

https://thuviensach.vn

“Gì cơ?” Phương Thư Miêu còn chưa kịp hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, “Thế nào gì cơ?”

“Hội Thực tiễn.”

“À...” Phương Thư Miêu nhún vai, “Cậu ta bảo không dùng được.”

Lòng Chu Vận chợt chán nản, quên cả hỏi vì sao.

Phương Thư Miêu lại nói: “Có điều cậu ta nói làm hoàn chỉnh một chức năng thì cũng được tính là cống hiến cho dự án, điểm học phần của mình OK rồi, cũng không cần phải rút khỏi dự án nữa. Chu Vận, cậu đúng là thiên tài!”

Thiên tài khỉ mốc! Rốt cuộc Chu Vận cũng hỏi: “Tại sao không dùng được vậy?”

Phương Thư Miêu chớp chớp mắt: “Cậu ta không nói.”

Suýt nữa Chu Vận đã hét lên, thế cậu không biết hỏi cậu ta à? Nhưng có lẽ là ý nghĩ của Chu Vận quá lộ liễu trên mặt, Phương Thư Miêu đã tự động xách ghế đến giải thích.

“Ừ, là thế này, tuy hiện tại Hội đã ổn định với số thành viên mười mấy người, nhưng tổ nòng cốt chỉ có vài người thôi. Lý Tuân và Cao Kiến Hồng là những hội viên chủ chốt, ngày nào họ cũng cùng nhau đẩy nhanh tiến độ, củng cố hệ thống, có thể là phần cậu viết ra... không hợp với ý tưởng chung của họ thôi.”

Họ còn nghĩ cái quái gì chứ hả? Chức năng đã thực hiện được, cần gì phải nghĩ ngợi nữa? Chu Vận thấy ngột ngạt khó thở, thấy cũng may là không ăn nhiều cơm tối, nếu không chắc chắn là đau dạ dày luôn rồi.

https://thuviensach.vn

“Thôi đừng nghĩ nữa, đầu óc họ không giống với người bình thường đâu. Tặng cậu cái này!” Phương Thư Miêu lấy chiếc túi lớn từ phía sau ra, bên trong là một chiếc balo hình gấu, “Hôm trước mình đến trung tâm thương mại mua đấy, lần này thật cảm ơn cậu nhiều lắm!”

Chu Vận xua tay: “Không cần đâu, mình cũng chỉ muốn học hỏi thêm thôi.”

“Không được, cậu nhận đi, nếu không mình ngại lắm, tối mai mình mời cậu ăn cơm nhé!”

“Thật không cần đâu mà, cậu khách sáo quá rồi.”

“Nhận lấy đi, nhận lấy đi, vất vả lắm mới hoàn thành một giai đoạn, phải ăn mừng chứ. Làm mình lo lắng đứng ngồi không yên suốt một tuần.”

Đêm đó, Chu Vận nằm mơ, trong mơ cô thấy một đám gấu con giẫm đạp lên người mình. Ngày hôm sau cô vẫn mơ lại giấc mơ đó. Sau khi bị giẫm liên tục ba ngày, Chu Vận vác cặp mắt gấu trúc, mang theo chương trình kia đi tìm giáo sư Lâm. Cô thật sự không tài nào chấp nhận chuyện đã “hoàn thành một giai đoạn” kia được.

Chu Vận không nói cho giáo sư Lâm biết đây là hạng mục cô làm cho Hội Thực tiễn, chỉ nói là gần đây tự học, có xây dựng một chức năng của trang web, muốn nhờ thầy xem còn chỗ nào chưa ổn.

Giáo sư Lâm lặng im xem hết cả chương trình, rồi nhìn về phía Chu Vận. Vẻ mặt này hơi quen thì phải. Trước đây khi cô đến văn phòng Hội Thực tiễn cũng thấy giáo sư Lâm thảo luận với Lý Tuân với vẻ mặt này, nó khiến cô vô thức nghiêm túc hẳn lên.

Giáo sư Lâm: “Chu Vận, thầy phát hiện ra em thường viết những câu lệnh rất ngắn, hẳn là đã giản lược rất nhiều lần, đúng không?”

https://thuviensach.vn

Chu Vận gật đầu.

“Cũng đúng, có câu nói, hàm lệnh giống như váy con gái, càng ngắn càng tốt.”

“...”

“Nhưng đơn giản không rườm rà chỉ là một mặt, em vẫn còn thiếu một chút, em cần suy nghĩ thêm làm sao để trừu tượng hóa, mô-đun hóa (2) ý nghĩ của mình. Ngày học đầu tiên thầy đã nói rồi, đừng quan tâm nhiều đến những xảo thuật đó, phải nắm bắt được điều then chốt nhất ấy.” Giáo sư Lâm đóng trình biên dịch lại, dừng trong giây lát rồi chợt hỏi, “Em rất thích lập trình hả?”

(2) Mô-đun hóa: Nghĩa là chia nhỏ thành từng phần độc lập có thể thay thế cho nhau, sao cho mỗi mô-đun chứa tất cả các thứ cần thiết để thực hiện duy nhất một phần của chức năng mong muốn.

Vấn đề này khiến Chu Vận sửng sốt trong giây lát. Cô rất thích ư? Hình như không phải. Không thích ư? Hình như cũng không phải luôn. Vậy điều gì đã thúc đẩy cô?

“Nếu như có hứng thú với những dự án thực tế, thầy đề nghị em có thể đến chỗ Lý Tuân thử xem.”

Tại sao?

“Nhất định sẽ có ích cho em.”

Vậy ư?

Chu Vận cúi đầu rời đi, vừa ra khỏi văn phòng, trong tầm mắt đã xuất hiện một đôi chân. Cô ngẩng đầu lên, Lý Tuân đang đứng dựa vào cửa sổ hành lang, một cánh tay kẹp lấy laptop. Tuy đã vào mùa thu nhưng cậu vẫn

https://thuviensach.vn

mặc áo tay ngắn, tay áo xắn cao lên tận bờ vai, mái tóc vàng rực trên đầu vẫn rối bù như thường ngày. Vì ngược sáng, Chu Vận không thấy rõ vẻ mặt của cậu, nhưng chẳng cần nghĩ cũng biết, chắc hẳn vẫn là cái vẻ châm chọc chế giễu như thường lệ mà thôi.

“Có phải lớp phó môn nên nghe theo lời khuyên của giáo sư không?”

Chu Vận không còn hơi sức đâu đi ứng phó với cậu nữa, quay đầu bỏ đi luôn. Lúc cách nhau được hơn ba mét, phía sau truyền đến giọng nói trong trẻo và thản nhiên.

“Có đến không? Cô đến đi, tôi mời đấy.”

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8

Chu Vận như sắp nổ tung. Gần đây lượng tin tức cô thu nhận được từ các nơi quá lớn, cô cảm giác mình sắp bội thực đến nơi rồi.

Đối với lời mời hôm đó của Lý Tuân, Chu Vận trả lời vô cùng khách sáo như thường lệ: "Tôi sẽ suy nghĩ, cảm ơn lời mời của cậu."

Thủ khoa Lý nghe xong liền cười khẩy khinh thường rồi đi thẳng vào văn phòng. Khi ấy Chu Vận thấy càng ức chế hơn.

Nhưng tâm tư con người ta thật kỳ lạ. Chuyện đã qua mấy ngày rồi mà Chu Vận vẫn thường xuyên hồi tưởng lại. Tuy hôm đó tiếng cười của Lý Tuân rất đáng ghét, nhưng nói cho cùng, chuyện này vẫn khiến tâm trạng cô thoải mái hơn rất nhiều.

Nhất là khi đem câu "Cô đến đi, tôi mời đấy" đặt cạnh cái câu "Con người cô, quá giả con mẹ nó tạo" trước kia, cô như cảm nhận được niềm vui chiến thắng đang tuôn trào ào ạt tự đáy lòng. Đây chính là lẽ sống của cuộc đời chứ đâu nữa.

Nhưng sau mấy ngày tươi tắn rạng rỡ, Chu Vận đã dần tỉnh táo lại, cô bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về chuyện này. Cô có muốn gia nhập... Hội của Lý Tuân không?

https://thuviensach.vn

Trong lúc cô đang suy ngẫm vấn đề này thì câu nói trước đây của Phương Thư Miêu chợt vang lên trong đầu: “Tuy hiện tại Hội đã ổn định với số thành viên mười mấy người, nhưng tổ nòng cốt chỉ có vài người thôi, Lý Tuân và Cao Kiến Hồng là hai hội viên chủ chốt...”

Tổ nòng cốt ư...

Chu Vận gác cằm lên bàn tự học ở thư viện, lắc qua lắc lại, ra quyết định.

Hôm có tiết của giáo sư Lâm, Lý Tuân vẫn ngồi bên cạnh Chu Vận như những buổi trước. Từ lúc vào phòng cậu đã bắt đầu hí hoáy làm việc với laptop của mình, khi nào cần làm bài tập mới chịu ngẩng đầu lên vài phút.

Cậu không nhắc lại việc mời Chu Vận đến Hội nữa. Chu Vận cũng hiểu, thủ khoa Lý đã đích thân mời một lần coi như đã hạ mình lắm rồi, chờ cậu ta đến mời ba phen bốn bận thì chẳng khác nào ngồi đợi cây vạn tuế ra hoa.

“Việc kia...” Nhân lúc giáo sư Lâm giảng phần kiến thức cơ bản, Chu Vận nhỏ giọng cất lời.

Lý Tuân vẫn nhìn vào màn hình laptop, tay gõ không ngừng, “ừ” một tiếng.

Chu Vận: “Việc trước đó...”

Lý Tuân liếc mắt sang. Chu Vận phát hiện rằng mỗi lần tập trung suy nghĩ, vẻ mặt Lý Tuân trông rất ngầu.

“Nói đi.” Cậu giục.

https://thuviensach.vn

Chu Vận cũng không ấp a ấp úng nữa, đi thẳng vào vấn đề: “Tôi nghĩ xong rồi, tôi sẽ tham gia vào Hội của cậu. Dự án của bọn cậu khá khó, tôi cũng muốn rèn luyện khả năng thực tiễn của bản thân một chút.”

Thực ra Lý Tuân mới nghe xong nửa câu đầu đã quay lại với công việc dang dở, đợi Chu Vận nói hết rồi mới “ừ” một tiếng cho có lệ, tỏ vẻ mình đã biết.

Đối với vị sếp tương lai này, Chu Vận quyết định lấy chữ nhẫn làm đầu, cô hỏi: “Thời gian hoạt động của Hội từ...”

“Không có thời gian hoạt động cụ thể, rảnh thì đến.” Lý Tuân gõ bàn phím, thản nhiên đáp, “Lúc nào tôi cũng ở đấy.”

Chu Vận liếc nhìn cậu vài lần, cuối cùng nói: “Được.”

Trở về ký túc xá, Chu Vận thấy Phương Thư Miêu mới nhớ ra là mình còn chưa nói chuyện sẽ gia nhập Hội cho cô ấy biết. Khi cô nói xong, Phương Thư Miêu liền nhìn cô chằm chằm.

“Sao bỗng nhiên cậu lại muốn gia nhập Hội vậy?”

Chu Vận không nói cho cô ấy biết là được Lý Tuân mời, chỉ nói là giáo sư Lâm bảo.

“Giáo sư Lâm khuyên mình nên đến đó để rèn luyện.”

Phương Thư Miêu ồ lên một tiếng, lại hỏi luôn: “Vậy cậu đã nói chuyện cậu viết chương trình giúp mình cho Lý Tuân biết rồi hả?”

“Không.” Cuối cùng Chu Vận cũng hiểu cô ấy lo lắng điều gì, bèn trấn an, “Cậu yên tâm, mình sẽ không nói đâu. Mình đến đó rồi sẽ chọn viết một chức năng khác.”

Phương Thư Miêu gật đầu.

https://thuviensach.vn

Buổi chiều không có tiết, Chu Vận ăn cơm trưa xong rồi mang theo hai quyển sách về thiết kế web mượn được từ thư viện đến địa điểm văn phòng của Hội. Văn phòng Hội của Lý Tuân được đặt tại tầng một tòa nhà thí nghiệm A. Tuy Chu Vận đã từng cố ý lượn lờ qua đây vô số lần, nhưng đây mới là lần đầu tiên côbước vào nơi này.

Trong hành lang mát mẻ, cô tìm được cửa phòng 102. Cô không gõ cửa vội, chỉ đứng bên ngoài, len lén dỏng tai lên nghe ngóng trước. Dường như bên trong có âm thanh soàn soạt rất nhỏ.

Tim Chu Vận đập rộn rã, hơi hồi hộp. Lúc cô đang hít sâu chuẩn bị tinh thần để vào thì cửa lại mở ra. Ngô Mạnh Hưng một tay cầm chổi, một tay xách túi rác, mồ hôi đổ đầm đìa. Nhìn thấy Chu Vận, cậu ta giật bắn mình.

“Ơ, sao cậu đến đây?”

Chu Vận cũng ngạc nhiên. Hóa ra cậu ta cũng ở đây, chẳng lẽ cậu ta còn chưa bị Lý Tuân ngược đãi đủ à?

Hai bên coi như chào hỏi xong, Chu Vận nghiêng người, nhường đường cho Ngô Mạnh Hưng ra ngoài đổ rác, sau đó bước thẳng vào phòng.

Văn phòng Hội lớn bằng một lớp học bình thường, tổng cộng có hai mươi chiếc máy tính, xếp thành từng nhóm, mỗi nhóm có bốn máy ngồi quay lại với nhau.

Lúc Chu Vận đi vào, trong phòng chỉ có năm người, tính luôn cả cô. Ồ không, sáu mới đúng, vì Ngô Mạnh Hưng đã quay trở lại rồi. Trong số họ có một người đang ăn cơm, một đôi tình nhân đang tình tứ ngọt ngào, và một người nữa đang ngồi làm việc trước máy tính. Dĩ nhiên người đó không phải Lý Tuân, Lý Tuân là cái người đang bận thắm thiết kia kìa.

https://thuviensach.vn

Chu Vận chết sững ở cửa, nhìn búp bê Liễu Tư Tư quấn lấy Lý Tuân, hai người đang đút kem cho nhau ăn, quấn qua quấn quýt, hạnh phúc khôn tả.

Phải chào hỏi thế nào đây? Đang lúc ngẫm nghĩ thì Cao Kiến Hồng ngồi trước máy tính đã phát hiện ra cô, giơ tay lên gọi.

“Chu Vận.”

Lý Tuân quay lại, nhìn thấy cô: “Đến rồi hả?”

Chu Vận đành gật đầu một cái có lệ. Lý Tuân tiện tay chỉ: “Cô thích ngồi ở đâu thì cứ tự nhiên.”

Chu Vận xách túi định đi đến một chỗ ngồi trong góc tường thì bị Cao Kiến Hồng gọi lại: “Nào, Chu Vận, đến đây ngồi đi.” Cậu ta chỉ chỗ ngồi ngay bên cạnh mình.

Không, không, không, gần quá rồi, chịu không nổi đâu.

“Mình ngồi ở đây được rồi.” Cô đành đặt túi trên một cái bàn gần với đôi Lý Tuân.

Ngô Mạnh Hưng đã quét dọn xong, sau đó đi đến ngồi bên cạnh cô, nói: “Mình ngồi chỗ này.”

Chu Vận gật đầu với cậu ta tỏ ý đã biết. Xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có tiếng nhóp nhép nhai món thịt xào bình dân của bạn học đang ngồi trong góc thỉnh thoảng vang lên. Chu Vận ngồi đó một hồi, thấy Lý Tuân và Liễu Tư Tư vẫn chưa đút kem cho nhau xong, bèn quay sang nhỏ giọng hỏi Ngô Mạnh Hưng:

“Khi nào thì bắt đầu?”

“Bắt đầu cái gì cơ?”

https://thuviensach.vn

“Làm việc ấy.”

Ngô Mạnh Hưng há hốc mồm, lát sau mới hiểu ra liền đáp: “Đã bắt đầu rồi. Nơi này là vậy, lúc cậu ấy không phân công nhiệm vụ thì muốn làm gì cũng được. Máy nào cũng có thể lên mạng, hay là giờ cậu lên mạng chơi game đi. Máy ở đây cài nhiều trò chơi lắm.”

Sao tôi lại phải chạy đến tận đây để lên mạng chơi game chứ?

Chu Vận đành mở túi xách, lấy quyển thiết kế web ra đọc. Cô đọc rất nhập tâm, đến khi ngẩng đầu lên lần nữa thì đã qua được một giờ. Trong phòng lại có thêm người, nhưng vẫn im ắng.

Cô quay đầu lại nhìn, không biết Liễu Tư Tư đã đi đâu mất từ bao giờ, Lý Tuân đang ngồi lọt thỏm trong ghế, gõ bàn phím laptop của mình. Cô quay sang nhìn Ngô Mạnh Hưng, thấy cậu ta đang viết chương trình với vẻ thanh niên nghiêm túc. Chu Vận liếc qua, hình như là đang hoàn thiện chức năng tìm kiếm.

Cô hơi mím môi, bỗng cảm thấy mình thật là lẻ loi, cúi đầu tiếp tục đọc sách vậy. Lúc này cô ôm quyết tâm sẽ “nghiền hết cả quyển sách” nên tâm trí hoàn toàn chìm trong biển kiến thức, cho đến tận khi một ngón tay gõ lên bìa sách đánh thức cô.

Chu Vận ngẩng đầu, đập vào mắt là khuôn mặt mất kiên nhẫn kia.

Lý Tuân nói: “Này, giúp làm chút việc đi.”

Rốt cuộc cũng đã chịu phân công nhiệm vụ cho tôi rồi đấy hả? Chu Vận đóng sách lại chờ.

Lý Tuân vứt một quyển bài tập đến trước mặt cô. Chu Vận cúi đầu xem, sau đó lại bình thản ngước mắt lên.

https://thuviensach.vn

“Làm gì?”

Liễu Tư Tư ló đầu ra từ phía sau Lý Tuân, cười giả lả với Chu Vận.

Chu Vận trố mắt. Dường như Lý Tuân cũng đang bị Liễu Tư Tư làm phiền đến phát sợ, nói với Chu Vận: “Giúp một chút, cứ tùy tiện làm cho có là được.”

Liễu Tư Tư nũng nịu vỗ vai Lý Tuân: “Tùy tiện là tùy tiện thế nào? Không được làm bừa đâu.”

Lý Tuân cau mày, xách cổ Liễu Tư Tư.

“Ối ối ối, anh nhẹ tay tí nào, áo em bị anh kéo hỏng cả rồi này.”

Lý Tuân kéo cô ta đến bên cạnh Chu Vận: “Em ở đây đi.”

Liễu Tư Tư dẩu môi, phụng phịu ngồi xuống. Lý Tuân vứt người lại cho Chu Vận rồi quay về chỗ của mình, chỉ còn lại Liễu Tư Tư đang chống cằm nhìn cô.

“Em tên gì?”

“Chu Vận.”

“Em gái ơi, làm phiền em rồi.”

Hóa ra chị ta là đàn chị khóa trên.

“Không sao.” Chu Vận mỉm cười, điềm tĩnh mở quyển bài tập tiếng Anh của cô ta ra, “Viết gì ạ?”

“Phải dịch một bài luận văn nghệ thuật, đề tài do mình tự chọn.”

“Chị tìm được chưa?”

https://thuviensach.vn

“Tìm được rồi, chị mở cho em xem.”

Liễu Tư Tư chen đến, phấn khởi dùng máy tính trước mặt Chu Vận, tìm kiếm trên mạng. Cô ta nhập vào từ khóa: “Họa sĩ trẻ tuổi Điền Tu Trúc.”

Thoắt cái màn hình tìm kiếm hiện ra rất nhiều kết quả, Liễu Tư Tư nhanh chóng ấn vào một trang web, nói: “Đây này.”

Chu Vận xem sơ qua: “Đây không phải là luận văn nghệ thuật, chỉ là một bài giới thiệu tóm tắt thôi ạ.”

Liễu Tư Tư: “Ôi dào, cứ làm đại là được ấy mà.”

Được thôi, bài tập của chị mà, chị nói được thì sẽ được. Chu Vận nhận lại chuột, mau chóng rê xuống. Bài viết giới thiệu sơ lược về trường học, kinh nghiệm và thành tựu hiện tại của họa sĩ trẻ này.

“Người đâu đã đẹp trai lại còn ngoan hiền nữa chứ...”

Chu Vận liếc mắt sang, thấy Liễu Tư Tư đang si mê nhìn vào màn hình. Trong bài viết có đăng kèm một tấm ảnh, cậu thanh niên trong ảnh mặt mũi thanh tú, nở một nụ cười có vẻ bẽn lẽn.

Chu Vận lại kéo xuống, lúc thấy được một tác phẩm của anh ta thì tim cô chợt đập thình thịch. Đó là một bức vẽ bằng than chì, tên là Lân Tuân, vẽ một dãy núi trơ trụi, lối vẽ vừa chín chắn vừa hoang dại, có thể nói là thế như chẻ tre, khuấy động cảm xúc về sự hỗn loạn và lạc lõng.

Chỉ nhìn lướt qua, Chu Vận đã cảm nhận được khí thế nổi loạn trong bức tranh kia lại khá giống với cái tên Tuân nào đó ở trong phòng. Cánh tay bất ngờ bị người khác chọc chọc, Liễu Tư Tư đang bất mãn nhìn cô.

“Kéo lên ngắm hình đi.”

https://thuviensach.vn

Chu Vận hết ý kiến. Cô kéo lên trên, bắt đầu dịch. Bài viết rất ngắn, chưa đến mười phút cô đã dịch xong, trau chuốt từ ngữ thêm chút nữa, chỉ qua một lúc đã giao lại bài tập cho Liễu Tư Tư.

"Cảm ơn em nhé." Liễu Tư Tư cứ thấp tha thấp thỏm, đi lung tung khắp phòng trong lúc Chu Vận dịch bài. Thấy cô đã làm xong liền vui vẻ ôm chầm lấy cô từ phía sau.

Đàn chị ơi, ngực của chị... Ngực của Liễu Tư Tư rất cứng, giống hệt như hai cây súng máy đang chĩa vào lưng cô bắt cô phải ngoan ngoãn vâng lời làm việc vậy. Trong nháy mắt Chu Vận bỗng nổi tính tò mò, quay đầu lại hỏi Liễu Tư Tư: "Giữa Điền Tu Trúc và Lý Tuân, chị thích ai hơn?"

Liễu Tư Tư cười tít mắt, đẩy cô một cái: "Eo ôi sao em hỏi khó thế, kỳ cục quá đi."

Hỏi khó và kỳ cục á?

Liễu Tư Tư ôm lấy Chu Vận, khẽ nói thầm vào tai cô: "Em thích ai hơn thì chị thích người đó hơn." Nói xong thì vô cùng vui vẻ lấy lại quyển bài tập, quay sang chỗ Lý Tuân, để lại Chu Vận á khẩu.

Chạng vạng, Chu Vận thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, trước khi đi còn chào Lý Tuân một câu. Lý Tuân đang bận bịu mà vẫn dành ra chút thời gian liếc nhìn cô, bâng quơ khen: "Không hổ là lớp phó nhỉ, làm bài tập cũng nhanh ghê."

Chu Vận cảm thấy trước khi đi mình nhất thiết phải nói chuyện rõ ràng với cậu: "Tôi đến đây không phải để làm bài tập giúp người khác."

Liễu Tư Tư nghe vậy nghiêng đầu nhìn cô.

Lý Tuân vẫn bận việc của mình: "Giúp chút thôi mà."

https://thuviensach.vn

Ngón tay cậu lướt nhanh trên bàn phím. Chu Vận hiếu kỳ muốn biết cậu đang làm gì, viết chương trình gì và với ý tưởng ra sao. Nhưng cô không nhìn rõ được.

Liễu Tư Tư đã xong vụ bài tập liền nhẹ nhõm tiếp tục quấn lấy Lý Tuân, ngoan ngoãn làm một con búp bê.

Chu Vận cảm thấy trong phổi mình bùng lên hơi nóng, không thể khống chế và cũng không chịu để yên. Đứng một lát, rốt cuộc cô cũng cất lời, kéo Lý Tuân ra khỏi công việc: “Này.”

Cô không gọi thẳng tên nhưng Lý Tuân vẫn ngẩng đầu lên. Chu Vận gằn từng chữ, nhắc nhở cậu.

“Cậu đừng quên là cậu mời tôi đến đây đấy nhé.”

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9

Cô vừa dứt lời, bốn năm người trong phòng đều dừng công việc trong tay lại, đồng loạt nhìn sang cô. Cao Kiến Hồng trưng cái vẻ mặt đang nghẹn cười, Liễu Tư Tư thì bĩu môi, tất cả đều yên lặng theo dõi diễn biến câu chuyện.

Lý Tuân vẫn nhóp nhép nhai kẹo cao su, gương mặt chẳng tỏ rõ cảm xúc gì. Chu Vận thầm thẳng lưng lên. Lẽ nào cậu đã quên lúc trước chính cậu mời tôi tham gia sao? Đừng có mà ở đấy giả vờ giả vịt nữa.

Sau giây lát đọ mắt, Lý Tuân bèn gập laptop lại, nói: “Được thôi.”

Được cái gì cơ?

Lý Tuân khẽ hít vào rồi đứng dậy, một tay chống hông, quay lại nhìn tất cả mọi người một lượt.

Chu Vận vừa thấy được vẻ mặt kia của cậu, theo bản năng cô liền linh cảm được sẽ có chuyện không hay rồi.

Cái quái quỷ gì thế? Cậu ta định làm gì đây?

Lý Tuân gõ gõ mặt bàn: “Nào, mọi người dừng lại đã!”

https://thuviensach.vn

Chu Vận chợt thấy căng thẳng. Lý Tuân giơ tay lên, thờ ơ giới thiệu: "Vị này…" Cậu chỉ sang Chu Vận, "… là công chúa mà chúng ta đã mời đến."

Chu Vận nghẹn lời. Cao Kiến Hồng phì cười, Liễu Tư Tư cũng che miệng lại. Mấy bạn học kia thì ngơ ngơ ngác ngác, cuối cùng cũng vỗ tay lốp bốp hưởng ứng. May mà Chu Vận đã được tôi luyện nhiều năm, nên ngoài mặt vẫn có thể điềm tĩnh vững như núi Thái Sơn trong trường hợp như thế này.

Lý Tuân xem đồng hồ: "Lát nữa tôi mời, chúng ta mở tiệc chiêu đãi công chúa, ai muốn đi cùng cũng được."

Chu Vận cố nhịn xuống nỗi căm phẫn và ước muốn vò nát cái đám tóc kia, nói với Lý Tuân: "Cảm ơn, không cần đâu."

Lý Tuân nhìn cô: "Đừng, dù sao cô cũng được mời đến cơ mà, khiến ai ấm ức cũng được nhưng không thể để cho công chúa điện hạ phải ấm ức."

Kiếp trước tôi đã giết cả nhà cậu cho nên kiếp này mới phải chịu quả báo thế này đấy hả?

Lúc này Liễu Tư Tư mừng rỡ ôm chặt Lý Tuân: "Đi đâu thế? Em đi cùng với."

Lý Tuân nói tên một quán KTV ngay gần trường học. Liễu Tư Tư cun cút đi gọi điện thoại đặt phòng.

Nói gì thêm nữa cũng vô ích, Chu Vận đành ngồi lại, chờ mọi người làm xong việc rồi mở "tiệc chiêu đãi" cho cô.

Hơn bảy giờ, cả nhóm sáu người xuất phát. Chu Vận không biết hóa ra KTV bên ngoài trường học lại náo nhiệt đến vậy. Tối thứ sáu, toàn bộ các

https://thuviensach.vn

phòng đã được đặt kín, cũng may nhờ có Liễu Tư Tư quen với quản lý nên mới lấy được một phòng ở đây.

KTV này trang trí khá bắt mắt, nhưng hiệu quả cách âm thì rất tệ. Chu Vận bị tiếng hát như vịt đực của phòng kế bên làm váng cả đầu.

Liễu Tư Tư chọn bài xong liền cầm micro lên sân khấu hát luôn. Không hổ danh xuất thân từ khoa nghệ thuật, cô ta hát rất hay, lại còn lắc lư theo đúng điệu nhạc, nhìn chuyên nghiệp y như đám ngôi sao hạng ba.

Tuy vụ tiệc tùng này mang danh là để "chào đón" Chu Vận, nhưng đến khi họ uống hết cả két bia rồi, cô vẫn không cảm nhận được mình là "nhân vật chính" của ngày hôm nay, đành quay ra tự giải trí bằng cách cố gắng lọc ra giọng của Liễu Tư Tư giữa đám tạp âm này.

Trong lúc cô còn đang lơ đễnh, chợt thấy một bóng dáng cao ráo cầm theo hai chai bia đi đến gần mình. Góc này hơi chật, Lý Tuân vừa đặt mông xuống đã ngồi cả lên góc áo của Chu Vận.

Cậu đưa cho cô một chai bia. Chu Vận lắc đầu: "Tôi không uống bia."

Lý Tuân cũng không ép, đặt một chai bia lên bàn, cầm chai còn lại tự uống.

Chu Vận len lén liếc nhìn Lý Tuân. Tuy nơi này rất ồn ào nhưng nói chung không khí rất thoải mái, vả lại hình như lúc này có vẻ Lý Tuân cũng đã uống hơi nhiều, trông cậu vô cùng thư thái. Cô cảm thấy đây là cơ hội tốt để tranh thủ nói chuyện với Lý Tuân về vấn đề chung sống trong tương lai của mình ở Hội.

"Về việc kia ấy Lý Tuân…"

Xung quanh quá ồn ào, Lý Tuân không nghe thấy. Chu Vận hơi do dự trong chốc lát rồi kề vào tai cậu gào to lên: "Lý Tuân!"

https://thuviensach.vn

Lý Tuân đột nhiên bị hét thẳng vào tai, giật mình nên sặc bia, mắng to: “Muốn chết à?”

“…”

Chu Vận quyết định khoan hẵng xin lỗi vội, nói chuyện quan trọng của mình trước cái đã.

“Lần sau cậu tự làm bài tập cho chị ta đi!”

Lý Tuân nhìn cô.

Chu Vận nói tiếp: “Làm bài tập cho bạn gái mình là việc đương nhiên mà.”

Lý Tuân cười, nói câu gì đó nhưng Chu Vận lại không nghe rõ.

“Cậu nói gì cơ?”

Lý Tuân nói lại lần nữa, Chu Vận vẫn không nghe ra được.

“Cậu nói lớn lên một chút…”

Một giây sau đó, cổ áo Chu Vận căng ra, cả người cô bị kéo hẳn sang bên cạnh. Lồng ngực Lý Tuân có mùi hương thoang thoảng. Thử hỏi xem có lạ hay không? Cậu ta nào là hút thuốc, nào là uống bia, lại còn nhuộm tóc, lối sống rất buông thả nhưng mùi hương trên người lại luôn thanh khiết.

Giọng nói ngang ngược của sếp Lý dội thẳng vào tai cô: “Nghe lời tôi mới là lẽ đương nhiên kìa.”

Cậu tưởng mình là ông trời chắc? Chu Vận lẳng lặng thẳng người lên, nhưng đúng vào lúc cô nhỏm dậy lại bất cẩn trượt tay vịn vào đùi Lý Tuân.

https://thuviensach.vn

Ớ…

Chu Vận trố mắt. Lý Tuân vẫn điềm nhiên ngồi trên sô pha nhìn cô, hoàn toàn không có ý định cử động.

Đèn màu trong phòng chớp nháy xoay vòng, soi lên mái tóc vàng của cậu vô cùng rực rỡ và lòe loẹt. Chu Vận nhìn cậu đăm đăm, nghĩ thầm nếu bây giờ mà có tổ công an chống tệ nạn nào đến mà thấy cảnh này, chắc sẽ không cần xét hỏi mà bắt cậu đi luôn đấy nhỉ.

Lý Tuân: “Nhìn gì vậy?”

Giọng cậu rất nhỏ, nhưng Chu Vận lúc này chỉ cần nhìn vào môi cậu liền đoán được ngay cậu đang nói gì rồi. Cô lắc đầu, giọng cũng bất chợt khẽ khàng theo: “Không có gì.”

Lý Tuân kề sát lại, đôi mắt dài một mí khiến cho thần thái gương mặt cậu trông rất sắc sảo.

“Thẳng thắn một chút thì bọn con trai mới thích.”

“…”

Lý Tuân quay đầu lại, cợt nhả nói với mấy người khác trong phòng: “Này, tôi hỏi bọn cậu nhé, có phải con gái ngốc một chút mới tốt không?”

Tất cả đều đã uống khá nhiều, nghe thấy câu hỏi của Lý Tuân, Cao Kiến Hồng là người đầu tiên lờ đờ giơ tay lên.

“Phải đấy!”

Mấy người khác cũng rối rít bày tỏ sự đồng tình. Cuối cùng, ngay cả Liễu Tư Tư kia cũng giơ tay lên, vui vẻ gào vào micro: “Đúng vậy! Con gái ngốc là tốt nhất! Cô ngốc vạn tuế!…”

https://thuviensach.vn

Đám này điên hết rồi. Chu Vận không thể ở lại thêm được nữa, đứng dậy tạm biệt: “Tôi về trước, mọi người cứ chơi vui vẻ nhé.”

Cô phải suy nghĩ lại một lần nữa xem có nên ở lại Hội hay không. Chu Vận mặc áo khoác xong liền nghe thấy giọng nói hờ hững của Lý Tuân vang lên: “Lại bắt đầu suy nghĩ lung tung rồi đấy.”

Không hề nhá, tôi suy nghĩ hoàn toàn có căn cứ.

Lý Tuân ngoắc tay. Chu Vận đấu tranh nội tâm quyết liệt mất mười giây mới quyết định nhịn cậu lần cuối cùng, ghé đến.

Giọng nói lười nhác của Lý Tuân vang lên: “Về rồi xem hộp thư đi nhé.”

Gì?

Lý Tuân dứt lời thì không thèm đếm xỉa đến Chu Vận nữa, quay sang chơi đổ xúc xắc với Cao Kiến Hồng.

Chu Vận ngơ ngác trở về ký túc xá, mở máy tính ra, đăng nhập vào mail. Có một lá thư mới, tiêu đề là “Thân gửi công chúa điện hạ”.

Dây thần kinh của Chu Vận căng ra, nghiến răng nghiến lợi mở thư, sau đó thì thảng thốt. Nội dung là thư rất quen thuộc với cô, đó chính là chức năng “đề cử sản phẩm liên quan” mà cô đã viết giúp Phương Thư Miêu. Nhưng cụ thể thì không giống với cái ban đầu cô viết ra cho lắm, đây là bản đã được sửa lại.

So với hình tượng lạnh lùng khó đoán của Lý Tuân, những dòng lệnh của cậu lại tối ưu cao và vô cùng dễ hiểu. Mỗi chỗ sửa đổi cậu đều ghi thêm các chú thích và cách triển khai rất cặn kẽ, hệt như sách giáo khoa. Chu Vận chỉ tham khảo vài ba chỗ rồi quay ra tra tìm tài liệu, tự mình làm nốt phần còn lại một cách dễ dàng, xong hết tất cả chỉ mất có nửa tiếng.

https://thuviensach.vn

Nhìn cách lập trình của cậu ta cũng giống như đang nói chuyện trực tiếp với cậu ta vậy. Chỉ cần nhắm mắt lại thì mọi ý đồ, suy nghĩ, thậm chí là gương mặt ngang ngạnh bất cần đáng ghét kia lại hiện lên rõ mồn một. Hàm lệnh của Lý Tuân không rườm rà phức tạp, nó giống hệt với tính cách của cậu, luôn thẳng thắn rõ ràng, không buồn che đậy, cứ bày ra cho cô thấy.

Chu Vận rót một tách cà phê, nhìn thấy thời gian thư được gửi đến là vào bảy giờ tối hôm nay. Bảy giờ… khi đó chẳng phải là ngay trước khi họ rời khỏi văn phòng sao? Vậy cả buổi chiều cậu đã ngồi sửa lại phần lập trình cho cô ư? Không đúng! Làm sao cậu ta biết được chức năng này là cô viết? Mà cậu ta biết khi nào vậy kìa?

Mang theo một bụng đầy nghi vấn, Chu Vận hồi tưởng lại khuôn mặt cười nhạt của Lý Tuân, và cả cái dáng vẻ ngồi trên ghế gõ bàn phím của cậu. Cuối cùng cô gục đầu, nằm nhoài ra bàn. Tóm lại, đành tạm gác chuyện rút khỏi Hội sang một bên vậy.

Hôm sau là thứ bảy, Chu Vận thức dậy thật sớm, ăn sáng qua loa rồi đi đến văn phòng Hội. Vẫn còn khá sớm, cô vốn cho rằng mình sẽ là người đầu tiên đến văn phòng, không ngờ tới nơi đã thấy Lý Tuân đang nằm ngủ trên hai chiếc ghế nối vào với nhau.

Cả phòng nồng nặc mùi bia. Chu Vận mở cửa sổ ra cho thoáng, khi quay lại mới để ý thấy áo của Lý Tuân bị nhăn nhúm lại khi ngủ, làm lộ ra cả vòng eo. Một tay cậu gác lên che mắt, một tay đặt trên bụng.

Hai chiếc ghế không vững cho lắm nên nhìn tư thế cậu ngủ có vẻ không được chắc chắn. Còn cái bụng kia nữa, mở cửa sổ để gió thổi thẳng vào bụng như vậy có khi nào sẽ bị tiêu chảy không nhỉ?

Chu Vận lén nhìn ra bên ngoài. Sáng thứ bảy, sân trường yên lặng như tờ, tất cả đều đang ngủ say như Lý Tuân. Cô rón ra rón rén lại gần, hai tay

https://thuviensach.vn

nắm lấy vạt áo của cậu, định kéo xuống giúp.

Có khi nào đúng lúc này sẽ xảy ra vấn đề gì không nhỉ? Trên phim, mỗi lần đến tình tiết này đều có chuyện xảy ra cả.

Chu Vận cố gắng thật nhẹ tay, khẽ kéo vạt áo cậu xuống. Kéo được giữa chừng thì Lý Tuân cử động, có thể do lớp vải cọ vào bàn tay khiến cậu thấy ngứa, thế nên cậu đưa tay kia xuống khẽ gãi, sau đó nữa thì tỉnh lại luôn.

Chu Vận rụt phắt hai tay về, điềm tĩnh nhìn Lý Tuân, lòng chợt thở dài. Đã bảo cứ đến tình tiết kiểu này thì nhất định sẽ có vấn đề xảy ra mà.

Thế nhưng cũng không có gì to tát cả, vì rõ ràng lúc này Lý Tuân vẫn còn đang mơ màng, vẻ mặt cau có như bị táo bón. Cậu ngồi dậy, mái tóc dựng đứng cả lên như Siêu Xayda, lông mày cau chặt lại đến mức có thể kẹp chết cả con ruồi. Tuy còn ngái ngủ, nhưng việc đầu tiên sau khi cậu thức dậy là mở laptop ra, ấn nút mở máy.

Có cần phải bán mạng như thế không? Cậu ta không sợ bị đột tử luôn à?

Vẻ mặt Lý Tuân thật sự rất kém, Chu Vận quyết định không chọc vào tổ ong vò vẽ này làm gì, quay người trở về chỗ ngồi của mình.

Lý Tuân vỗ thật mạnh vào mặt mình, vì thiếu ngủ và say xỉn nên mắt cậu hơi sưng, dụi thế nào cũng không tỉnh táo lên nổi. Cậu lảo đảo đi đến nhà vệ sinh, rửa mặt bằng nước lạnh. Lúc quay lại dáng vẻ không còn quá khủng bố như trước nữa. Cậu kéo vạt áo lên lau mặt, nhưng không lau sạch hết được, cả gương mặt và áo đều ướt.

Quay lại chỗ ngồi, Lý Tuân khom lưng, khẽ nói: “Bật lửa.”

Chu Vận ném chiếc bật lửa đang để trên bàn cho Lý Tuân châm thuốc.

https://thuviensach.vn

“Kể chuyện cười đi!”

Giọng cậu khản đặc đến lạ. Nhưng mà… kể chuyện cười á?

Chu Vận quay lại, thấy Lý Tuân vừa hút thuốc vừa day day huyệt thái dương.

“Để cho tôi có tinh thần một chút.”

Sáng sớm sân trường vẫn vắng tanh, mặt trời còn chưa lên cao nên trong phòng hơi tối, không khí trong phòng có vẻ ôn hòa.

Chu Vận nghĩ ngợi một lúc rồi bảo: “Tòa nhà thí nghiệm không cho phép hút thuốc lá đâu.”

Lý Tuân chuyển ánh mắt khỏi ngón tay thon dài. Chu Vận phát hiện cơn mỏi mệt đã khiến cho đôi mắt cậu tạm thời biến thành hai mí. Loại người mắt một mí thật sự là một giống loài thần kỳ mà.

Khóe miệng cậu cong lên: “Quả thật là chuyện cười.”

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10

Kể được chuyện cười khiến ông chủ Lý cao hứng nên hôm nay Chu Vận đã vô cùng may mắn được trông thấy dự án chính thức. Nhận tờ danh sách thật dài, Chu Vận liền cắm cúi xem.

Lý Tuân đứng tựa vào cạnh bàn: "Làm việc ở chỗ tôi có thể được cộng thêm điểm học phần ngoại khóa ở hai mức. Dự án bình thường là 0,2, dự án đặc biệt là 0,4."

Chu Vận ngẩng đầu: "Đặc biệt là thế nào?"

"Loại kiếm ra tiền ấy."

"…"

Ông chủ Lý đứng quá gần, cô phải ngửa đầu mới thấy rõ mặt cậu. Thức đêm như cú mà sao da dẻ vẫn mịn màng vậy nhỉ?

Lý Tuân vẫn nhăn mày hút thuốc, có vẻ đã mệt đến độ không mở nổi mắt nữa rồi.

Chu Vận hỏi tiếp: "Vậy số tiền mà Hội kiếm được sẽ chia cho cả nhóm đúng không?"

https://thuviensach.vn

“Cô nằm mơ đi nhé!” Vì say rượu nên giọng cậu khàn khàn, cậu hơi nghiêng người, nhìn cô. Dưới lớp áo ướt, sườn cậu hằn lên vài nếp nhẹ, “Có biết trung tâm hợp tác của trường với các doanh nghiệp không?”

Căn phòng yên ắng như công viên vào buổi sáng sớm, ánh nắng còn chưa đến quấy rầy. Chu Vận thấy lạ là sao họ có thể tự nhiên cùng nhau trò chuyện giết thời gian giống như một đôi bạn già thế này nhỉ.

“Biết.” Chu Vận nói, “Mỗi trường đại học đều có sự liên kết, hợp tác với các doanh nghiệp bên ngoài.”

“Ừ, nói cho cùng những việc này đều có cơ hội kiếm được tiền, nhưng đa phần là không được bao nhiêu cả, khi đến tay trường học cũng không còn nhiều, lại phải trích ra một ít nộp phí quản lý và phí giới thiệu nữa.”

“Nên Hội kiếm được tiền cũng phải nộp hết cho trường học à?”

“Cũng không phải, có được chia.”

“Chia bao nhiêu?”

Lý Tuân không đáp, búng tàn thuốc vào một tờ giấy trắng: “Sao vậy, cũng muốn kiếm tiền à?”

“…” Tôi đến đây chỉ vì chút tiền cỏn con kia sao?

Chu Vận nói khách sáo: “Không, không, tôi hỏi chơi thôi.”

Lý Tuân ngồi lên mép bàn, đôi chân dài duỗi thẳng chạm xuống đất, lười nhác nói: “Lại bắt đầu rồi đấy, cứ giả bộ làm gì, muốn gì thì cứ nói thẳng ra.”

Chu Vận vốn đang đầy một bụng tức giận, bị Lý Tuân đả kích một câu liền buột miệng chẳng thèm nghĩ ngợi gì nữa: “Nhắc đến tiền một cái là tỏ

https://thuviensach.vn

vẻ phòng bị, con người của cậu quả thật dung tục hệt như màu tóc của cậu vậy.”

Cô vừa dứt lời, cả hai người đều ngỡ ngàng.

Lý Tuân líu cả lưỡi: “Cô nói lại xem nào?”

“…”

“Thưa cô Chu thoát tục, cô vừa nói gì, xin lặp lại lần nữa đi.”

Đúng là một bước sa chân, ôm hận nghìn đời. Ai đến cứu cô với!

“Hiểu lầm thôi.” Chu Vận nói với âm lượng không thể thấp hơn được nữa, “Tôi đi vệ sinh cái đã.”

Lý Tuân vươn tay tóm lấy cổ áo phía sau Chu Vận kéo lại. Chu Vận suýt nữa thì tắt thở.

“Chạy đi đâu?” Giọng Lý Tuân vang lên sau lưng cô.

Chu Vận cảm thấy vào những lúc thế này, quả thật là đàn ông thì hết sức mạnh mẽ, còn phụ nữ thì vô cùng yểu điệu, ý cô là về thể lực ấy. Chu Vận không tài nào vùng ra được, bàn tay to lớn của Lý Tuân nắm lấy cổ cô, buộc cô phải quay lại.

Bây giờ mắt cậu ta đã trở lại thành một mí. Ôi mẹ ơi, cậu ta là siêu nhân biến hình ư!

“Con người tôi thế nào? Màu tóc tôi thì sao?”

Chu Vận chối đây đẩy: “Rất tốt, đều tốt cả… Mới vừa rồi tôi nói lung tung thôi. Hiểu lầm, hiểu lầm thôi mà!”

https://thuviensach.vn

Từ ngoài hành lang truyền đến âm thanh, Chu Vận hoảng hốt, nhỏ giọng nói: “Có người đến đấy! Cậu mau buông tôi ra đi.”

Lý Tuân cười khẩy: “Tôi sợ bị thấy hay cô mới là người sợ bị thấy hả?”

Tay của cậu vững như bàn thạch, cậu cứ ung dung không buồn để ý đến tiếng động bên ngoài đang càng lúc càng gần. Ngay tích tắc trước khi cửa bị mở ra, Chu Vận đẩy phắt cậu ra, vọt thẳng về chỗ của mình, cúi gằm đầu nhìn tờ chi tiết dự án.

Ngô Mạnh Hưng đi vào, nhìn thấy Chu Vận và Lý Tuân thì giơ tay lên chào hỏi một tiếng, sau đó rất tự giác cầm chổi đi quét dọn. Lý Tuân vẫn ngồi bên cạnh ngáp dài rồi nói với Chu Vận: “Đừng chọn nữa, lát nữa ôm đồ sang đây ngồi, cô sẽ làm chung phần dự án với tôi.”

Chu Vận lí nhí ừ một tiếng, khép tờ chi tiết dự án trong tay lại.

Lại có vài người lục đục đến, vẻ mặt Cao Kiến Hồng cũng đầy mệt mỏi, đang định ngồi xuống nghỉ ngơi một lát thì đã bị Lý Tuân vỗ vai bảo đứng dậy, gọi cả Chu Vận đến họp.

Cuối cùng Chu Vận cũng đã được diện kiến chân dung laptop của Lý Tuân rồi. Giao diện desktop rất sạch sẽ, đừng nói là trò chơi, ngay cả ứng dụng mạng xã hội cơ bản cũng không hề có. Chu Vận nghi ngờ chắc hẳn trong máy tính của cậu toàn trình biên dịch và plug-in (1) thôi.

(1) Plug-in: Trong kỹ thuật máy tính, plug-in, trình cắm, hay phần bổ trợ là một bộ phần mềm hỗ trợ mà thêm những tính năng cụ thể cho một phần mềm ứng dụng lớn hơn. Nếu được hỗ trợ, plug-in cho phép tùy biến các chức năng của một ứng dụng. Ví dụ, plug-in thường được sử dụng trong các trình duyệt web để chơi video, quét virus, và hiển thị các loại tập tin mới. Ví dụ hai plug-in được biết đến rộng rãi bao gồm Adobe Flash

https://thuviensach.vn

Player và QuickTime. Add-on thường được coi là thuật ngữ chung dùng cho các snap-in, plug-in, các phần mở rộng, và các chủ đề.

Chu Vận đã đọc chi tiết dự án là của công ty Lam Quan kia, Lý Tuân cho cô xem tiến độ hiện tại.

“Hai người có thể thiết kế sơ qua các chức năng, không cần quá chi tiết rõ ràng, cứ xác định ý tưởng trước đã, đến cuối tuần khi công ty họ quyết định thì mới làm chi tiết hơn.”

Chu Vận liếc Lý Tuân: “Họ vẫn còn chưa quyết định à?”

Cao Kiến Hồng: “Vẫn chưa, thế nhưng tôi đã tìm hiểu đối thủ cạnh tranh mạnh nhất lần này của chúng ta rồi, trình độ cũng thường thôi, chúng ta chắc chắn có thể nhận được dự án này về tay.” Cậu ta cười đẩy Lý Tuân, “Trưởng nhóm lập trình, toàn bộ đều dựa vào cậu đấy.”

Chu Vận nhìn sang, thủ khoa Lý cười thản nhiên. Lúc trở về chỗ ngồi của mình, cô chợt nghĩ ra một vấn đề, hiện giờ cô đã trở thành hội viên của tổ nòng cốt rồi sao?

***

Mấy ngày tiếp theo, Lý Tuân vô cùng chú tâm trong việc xây dựng hệ thống, Chu Vận và Cao Kiến Hồng thì bắt tay vào thiết kế cấu trúc cơ bản của web. Chồng sách đặt trên bàn Chu Vận càng lúc càng cao lên, người cũng càng ngày càng ngủ muộn, nhưng tinh thần thì ngày càng phấn khởi.

Thấm thoắt đã đến thứ tư, Lý Tuân xin phép cho cả ba người nghỉ học, kéo Chu Vận và Cao Kiến Hồng cùng đến công ty Lam Quan.

Xí nghiệp thực phẩm Lam Quan nằm ở vùng ngoại ô. Trước khi đi Chu Vận đã cẩn thận tra tìm tuyến đường giao thông công cộng rắc rối. Kết

https://thuviensach.vn

quả hôm sau đại thiếu gia Lý lại gọi luôn một chiếc taxi ven đường, bao xe cả ngày với giá năm trăm tệ.

Bảy giờ sáng họ xuất phát, sau khi xe chạy lòng vòng trên đường cao tốc hai lượt mới lái vào một con đường nhỏ. Con đường này đang thi công sửa chữa, mấy người họ giống như phải ngồi trên con thuyền dập dềnh trên biển suốt hơn một giờ. Chu Vận sợ cả ngày sẽ bận tối mặt, nên trước khi đi đã ăn hẳn hai cái bánh bao lót dạ, kết quả là ngồi trên xe được nửa đường thì đã nôn sạch sành sanh. May mà tài xế dừng lại kịp thời cô mới không nôn hết trên xe.

Cao Kiến Hồng ngồi bên cạnh Chu Vận lo lắng: “Không sao chứ, sao lại nôn thê thảm như vậy?”

Chu Vận mặt mày xanh mét: “Không, không sao đâu.”

Lý Tuân chỉ khoanh tay đứng xa xa xem cuộc vui: “Căng thẳng quá đây mà.”

Chu Vận nôn nhiều nên hai mắt đỏ gay, ngẩng đầu lên lườm cậu một cái.

Lý Tuân: “Xem bộ dạng của cô kìa.”

Cao Kiến Hồng không nhịn được nói: “Cậu bớt cạnh khóe đi có được không? Cậu không thấy cô ấy bị nôn thốc nôn tháo thế kia à!”

Chu Vận thở hổn hển, may là cô đã nôn sạch cả rồi, nếu không thật sự muốn mửa luôn vào mặt cậu ta một trận nữa.

Lý Tuân đưa một bình nước tới: “Nôn nhanh lên còn đi tiếp.”

Quay lại xe, dạ dày Chu Vận lúc này đã thấy dễ chịu hơn hẳn, vừa ngước mắt lên đã thấy Lý Tuân ngồi bên tài xế ngáp dài ngáp ngắn. Cô hít

https://thuviensach.vn

sâu, thầm nghĩ coi như lần này cậu nói đúng đi, thật sự cô cũng hơi hồi hộp thật.

Khoảng tám giờ rưỡi, rốt cuộc cũng đến nơi. Họ xuống xe, tầm nhìn xung quanh khá thoáng đãng, cả xí nghiệp to lớn gồm ba khu, khu đầu tiên là một tòa nhà cao tầng, trông như văn phòng. Tuy nhà máy lớn nhưng dường như lại không có tác phong làm việc chuyên nghiệp cho lắm, công nhân đi lại lề mà lề mề, hệt như đang dạo phố vậy.

Sau khi xuống xe, Lý Tuân gọi một cuộc điện thoại, chốc lát sau có một nhân viên chạy đến nơi, quan sát ba người họ: "Mọi người đã đến cả rồi sao anh chị lại chậm chạp thế?"

Cao Kiến Hồng vội nói: "Xin lỗi, do đường đang sửa ạ."

Gã nhân viên: "Mọi người chờ cũng đã lâu rồi, mau vào đi!" Gã dẫn ba người đến tòa nhà ở phía trong cùng, bên trong trống trải, vừa bước vào đã thấy hơi lành lạnh. Đứng trên lối vào hành lang, phóng tầm mắt ra xung quanh chỉ thấy bụi đang bay mù mịt trong ánh mặt trời. Đây mà cũng được gọi là nhà máy thực phẩm ư?

Lên đến tầng ba, cuối cùng đã có chút hơi người. Hai bên cầu thang bày chậu cảnh, đều là cây phát tài đã héo rũ. Họ nhẹ bước đi vào phòng họp từ cửa sau, thấy bên trong đang có người đứng trình bày gì đó. Phòng họp có hai mươi mấy người, hàng trước là bốn người mang giày tây, chính là ông chủ và nhóm kỹ sư cao cấp của Lam Quan; đám người phía sau là nhân viên của các công ty phần mềm máy tính khác.

Gã nhân viên đưa họ vào tới nơi rồi rời đi luôn. Chu Vận tìm một chỗ ngồi xuống, bắt đầu lắng nghe người phía trên giải thích. Sau khi trấn định lại tâm trạng lo âu ban đầu, cô dần dần phát hiện ra vấn đề.

Ông anh trên bục đang trình bày về giao diện UI (2) thật bảnh chọe, phân tích đủ ưu điểm của chức năng cũng như vẽ ra viễn cảnh tương lai tốt

https://thuviensach.vn

đẹp.

(2) Giao diện UI hay còn gọi là User Interface (giao diện người dùng) là một thuật ngữ trong ngành công nghiệp máy tính. Đó là một cách giao tiếp với máy tính hay các thiết bị điện tử bằng hình ảnh và chữ viết thay vì chỉ là các dòng lệnh đơn thuần.

Nhưng mà…

Cái người ta cần chính là lập trình gia công phần mềm, từ đầu đến cuối anh ta diễn thuyết bằng hình ảnh PPT làm gì nhỉ? Tài liệu kia đều tải từ trên mạng xuống, chức năng cũng chỉ tương tự như mấy trang web khác, viễn cảnh tương lai lại chẳng có gì cụ thể.

Chu Vận cau mày nhìn ông anh phát ngôn hăng say, văng nước bọt tung tóe này, rốt cuộc, cô thấy ngay cả ý tưởng cơ bản nhất anh ta cũng chưa có, thế mà còn dám đi lên phát biểu rõ hùng hồn.

Bên tai bỗng phà đến một hơi nóng, Chu Vận quay sang, thấy Quái Thú Lông Vàng vốn ngồi bên phải cô, lúc này đang khoanh tay, vươn người về phía cô.

Cô hạ giọng: “Cậu làm cái gì thế?”

Với khoảng cách gần như vậy, Chu Vận phát hiện mắt của Lý Tuân cũng không hẳn là mắt một mí, phần đuôi mí mắt có đường nét hơi tách ra, mảnh khảnh rất đẹp. Lúc tâm trạng ôn hòa thì hiền lành như đuôi chim yến, khi trở nên dữ tợn thì lại như lưỡi kéo đang mở ra.

Cậu cười hỏi cô: “Còn hồi hộp nữa không?”

Hình như không còn nữa thật! Chu Vận càng nghe người ta thuyết trình lại càng thấy nhẹ nhõm, bởi vì cô đã xem tổng quan chương trình của Lý Tuân rồi.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc cũng đến lượt họ, thủ khoa Lý lấy laptop từ trong túi ra, đứng lên, bước chân nhẹ nhàng và thoăn thoắt. Chu Vận còn chưa kịp nói với cậu một câu "cố lên".

Cậu đứng trình bày trên bục, âm lượng giọng nói vừa phải, mang theo vẻ thư thái, khiến người nghe bên dưới rất thoải mái. Chu Vận nghe được một lát thì dần dần sao lãng nội dung cậu đang nói, chỉ biết ngây ra, nhìn cậu chăm chú.

Mấy đêm cậu không ngủ rồi nhỉ? Nhiều lần lúc Chu Vận rời khỏi văn phòng Hội vào giờ đóng cổng, đều thấy Lý Tuân còn ở lại, thật ra cũng đúng với lời cậu đã nói: "Hội không có thời gian hoạt động cụ thể, rảnh thì đến. Lúc nào tôi cũng ở đấy."

Hôm nay cậu mặc một chiếc áo sơ mi bình thường, màu tóc là nơi chói sáng nhất trên người cậu. Vóc dáng cậu dong dỏng cao, giống như cây tre non, nhưng hiếm khi thấy cậu thẳng lưng ưỡn ngực, khi ngồi cậu thường hay co ro trên ghế, lúc đứng cũng hơi khòm lưng xuống.

Chu Vận nhìn một hồi, bèn lấy điện thoại di động từ trong túi quần ra, chụp lại một tấm.

Cao Kiến Hồng nhìn cô: "Cậu làm gì vậy?"

Chu Vận buông điện thoại xuống: "Không có gì, chỉ cảm thấy… rất đáng để lưu lại làm kỷ niệm thôi."

Cao Kiến Hồng cười xòa, quay đầu nhìn tiếp lên phía bục: "Đúng thế!"

Ngoại trừ lúc cậu mới lên bục, mái tóc kia vẫn khiến nhóm lãnh đạo nhà máy khẽ xì xầm vài câu thì bài diễn thuyết của Lý Tuân nói chung diễn ra vô cùng thuận lợi. Thời gian trình bày ý tưởng của nhóm họ là ngắn nhất, nhưng lại được nhóm kỹ sư cao cấp đặt câu hỏi thêm nhiều nhất. Ý tưởng

https://thuviensach.vn

của Lý Tuân rất rõ ràng, bố cục logic, nên tất cả vấn đề được hỏi cậu đều trả lời rành mạch.

Ông chủ nhà máy vốn không hiểu về lập trình lắm, cau mày nói một câu: “Giao diện web của cậu trông không được bắt mắt cho lắm.”

Nhóm kỹ sư cao cấp vội vàng kề vào tai ông ta nói vài câu, ông lại nhăn mày gật đầu.

Lý Tuân cầm laptop quay về chỗ, Chu Vận giơ ngón tay cái lên tỏ ý tán dương cậu. Khóe môi cậu khẽ cong, trông hết sức kiêu căng.

Họ là nhóm cuối cùng, liền sau đó là ông chủ nhà máy lên phát biểu tổng kết. Ngồi nhịn cũng đã lâu, cuối cùng ông ta đã có thể chứng tỏ oai thế của bên A, nghiêm túc nói một hồi, sau đó mới bảo mọi người cứ trở về, chờ thông báo kết quả sau.

Nhóm Chu Vận đi theo dòng người ra bên ngoài, cô bất chợt chú ý đến một người, là cậu thanh niên gầy nhom đi gần bên cạnh họ. Cổ áo cô thình lình lại bị kéo căng, Lý Tuân vừa kéo cô lại.

“Đi tiếp là đập mặt vào tường đấy!”

Chu Vận khẽ hỏi Lý Tuân và Cao Kiến Hồng: “Hai cậu nhìn người kia đi.” Cô lén lút chỉ người thanh niên kia, “Hai cậu có thấy anh ta trông quen quen không?”

Cao Kiến Hồng lắc đầu: “Mình không biết người đó.”

Chu Vận nhíu mày: “Sao mình lại có cảm giác đã gặp anh ta ở đâu rồi nhỉ?”

Lý Tuân: “Thích thì cứ mạnh dạn đến mà làm quen, ánh mắt kém quá đi mất.”

https://thuviensach.vn

“…”

Lúc đi đến ngã rẽ, đầu óc Chu Vận chợt lóe sáng, đột ngột dừng bước: “Mình nhớ ra rồi!”

Lý Tuân lườm cô một cái. Chu Vận nói: “Lúc trước có lần mình đến đón Phương Thư Miêu tan họp đã từng gặp anh ta. Anh ta là nghiên cứu sinh của khoa chúng ta đấy.”

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11

Chu Vận nói xong, Lý Tuân chẳng có phản ứng gì nhưng Cao Kiến Hồng lại hỏi: “Nghiên cứu sinh khoa chúng ta ư?”

“Ừ.”

“Cậu chắc chắn không nhìn lầm đấy chứ?”

“Chắc chắn.” Anh ta quá xấu xí, lại còn gầy như ma cây, nên Chu Vận có ấn tượng sâu sắc ngay từ lần đầu nhìn thấy.

Cao Kiến Hồng nghĩ ngợi lại hỏi tiếp: “Cậu còn nhớ giáo sư hướng dẫn của anh ta là ai không?”

Chu Vận lắc đầu: “Chuyện này mình phải hỏi lại Phương Thư Miêu mới được.”

Cao Kiến Hồng nhìn về phía Lý Tuân, cậu đang cúi đầu châm thuốc, lúc ngẩng đầu lên mới nói: “Đi về trước đã, đứng mãi ở đây làm gì.”

Chu Vận khá để ý chuyện này nên sau khi trở về liền tìm Phương Thư Miêu hỏi ngay.

“Ai? Nghiên cứu sinh nào cơ?” Phương Thư Miêu đã quên béng từ lâu rồi.

https://thuviensach.vn

“Là lần cậu đại diện sinh viên nội thành tham gia hội nghị ấy, không phải cậu đi chung với rất nhiều người sao? Cuối cùng hôm ấy trễ quá mình còn đến đón cậu nữa đấy.”

Chu Vận cố gợi cho cô ấy nhớ lại. Phương Thư Miêu ngậm kẹo mút, ánh mắt phiêu diêu.

“À! Là tên ma cây kia!”

“Đúng rồi, chính là anh chàng ma cây kia đấy! Anh ta là nghiên cứu sinh khoa chúng ta.”

“Đúng vậy, anh ta họ Hàn... tên là Hàn gì gì đấy.” Phương Thư Miêu cắn luôn nửa cây kẹo, “Anh ta không phải là đại biểu sinh viên đâu, anh ta đi thay giáo sư hướng dẫn.”

“Thế giáo sư hướng dẫn của anh ta là ai?”

“Không nhớ rõ, mình chỉ nhớ là nữ thôi. Sao thế?”

Chu Vận lắc đầu, Phương Thư Miêu lại hỏi: “Gần đây hội sinh viên nhiều việc quá, mình không có thời gian đến Hội. Mọi chuyện thế nào rồi? Dự án của bọn cậu có thành công không?”

Chu Vận: “Đang đợi thông báo, nhưng chắc là...”

Chắc là không thành vấn đề gì đâu!

Nhưng dự án có thành vấn đề hay không còn chưa biết, ngay ngày hôm sau đã thấy đàn anh nghiên cứu sinh Ma Cây kia ghé thăm văn phòng Hội. Anh ta tên Hàn Gia Khang, vừa đến đã lập tức gọi Lý Tuân ra ngoài nói chuyện riêng rất lâu. Chu Vận còn chưa kịp tìm hiểu thì đã đến giờ lên lớp buổi chiều mất rồi.

https://thuviensach.vn

Cả tuần nay Lý Tuân đều vắng mặt tiết ngôn ngữ C, giáo sư Lâm cũng không hề hỏi đến. Lúc sắp hết giờ, Chu Vận thấy một nữ giáo sư đến phòng học, đứng ở cửa gọi giáo sư Lâm. Giáo sư Lâm căn dặn Chu Vận lát nữa kiểm tra bài tập của lớp, sau đó thông báo thời gian tan lớp rồi mới đi cùng với cô giáo kia.

Lúc Chu Vận còn chưa rõ chuyện gì xảy ra thì Cao Kiến Hồng đã chạy lên từ hàng cuối lớp, ngồi đúng chỗ của Lý Tuân. Cậu chưa yên vị đã cất lời: “Gặp rắc rối rồi!”

Chu Vận: “Rắc rối gì cơ?”

Cao Kiến Hồng: “Dự án đấy.”

Thật ra hôm qua khi Chu Vận nhìn thấy Hàn Gia Khang ở công ty Lam Quan, trong lòng cô đã loáng thoáng có dự cảm không tốt, đến hôm nay thì đúng là đã được Cao Kiến Hồng chứng thực.

“Đúng là khốn nạn mà.” Cao Kiến Hồng khẽ mắng, mắt nhìn chằm chằm vào cửa lớp học mở toang, nhỏ giọng nói tiếp, “Tôi từng nghe đồn về cái bà Trương Hiểu Bội kia, lúc trước ở bên ngành tự động hóa chẳng biết là dựa hơi ai trong trường, năm nay đã lên được chức danh Phó giáo sư.”

Chu Vận: “Tự động hóa á? Vậy sao lại chuyển sang ngành công nghệ thông tin?”

Cao Kiến Hồng cười lạnh: “Cái phòng thí nghiệm dở hơi kia của bà ta thì có gì béo bở đâu, nên mới chuyển sang chuyên ngành khác để kiếm chác.”

Thấy Chu Vận im lặng, Cao Kiến Hồng lại nói đến vấn đề cao thâm: “Cậu biết nếu nhận được dự án của chúng ta có thể kiếm bao nhiêu không?”

https://thuviensach.vn

Chu Vận lắc đầu, Cao Kiến Hồng đưa hai ngón tay ra dấu ở dưới bàn.

"..." Cô đã đổ oan cho Lý Tuân rồi, cậu ta không hề dung tục chút nào. Đều là người lớn cả rồi, nhắc đến tiền liền phòng bị cũng là việc nên làm mà.

Hai tiết sau vẫn không thấy Lý Tuân đến, Chu Vận thấp thỏm cố đợi đến khi tan lớp rồi lập tức xách túi chạy đến văn phòng.

Quái Thú Lông Vàng kia vẫn làm ổ trên ghế viết chương trình. Chu Vận đi đến trước mặt cậu, Lý Tuân ngẩng đầu lên, nhìn thấy là cô thì chỉ mặt bàn. Chu Vận cầm lấy tờ giấy trên bàn lên đọc, nội dung là bảng kế hoạch chính thức đã sửa đổi lại yêu cầu và thời gian dự án.

"Phần màu xanh lá do cô phụ trách, phải tuân thủ thời gian nghiêm ngặt."

Chu Vận nhìn sơ qua: "Sao thiếu nhiều nội dung quá vậy?"

Có vẻ như Lý Tuân đánh sai một hàng lệnh, cậu vươn ngón út gõ phím xóa, sau đó đặt laptop lên bàn, đôi chân dài duỗi ra, vươn vai một cái.

"Cao Kiến Hồng có đến không?" Lý Tuân khẽ dụi mắt.

Cậu vừa dứt lời, Cao Kiến Hồng đã đi từ bên ngoài vào: "Đây rồi."

Lý Tuân ngoắc tay, gọi cậu ta đến.

Cao Kiến Hồng đặt túi xuống: "Họp à?"

Lý Tuân: "Chờ một chút đã."

Chỉ chốc lát, bên ngoài có một nhóm người đến nữa, đi đầu là Trương Hiểu Bội và giáo sư Lâm, phía sau là bốn đàn anh nhóm Hàn Gia Khang.

https://thuviensach.vn

Chu Vận và Cao Kiến Hồng vô thức thẳng lưng lên, Lý Tuân mở căn phòng kế bên ra, cả nhóm người đi vào rồi cùng ngồi xuống.

Chu Vận nhìn về phía Trương Hiểu Bội. Cô ta trông khá trẻ, trang điểm nhẹ, dáng vóc cao ráo, tóc buông dài, vẻ mặt hiền hòa.

Giáo sư Lâm xoa tay, tươi cười mở lời trước: “Lần này gọi hai bên đến chủ yếu để bàn về chuyện này. Hội của chúng ta mới nhận dự án gia công phần mềm máy tính đúng không? Trùng hợp là phòng thí nghiệm của cô Trương cũng nắm rõ dự án này, mới vừa rồi cô Trương đã tìm thầy nói chuyện. Thầy cô đã thống nhất ý kiến... để hai bên hợp tác, song cường liên hợp! Bọn em cũng có thể học tập nhiều hơn ở các đàn anh. Về phần tên tuổi thì sau này sẽ tính vào bên cô Trương, vì dù sao phòng thí nghiệm của bên nghiên cứu sinh cũng chuyên nghiệp hơn chúng ta.”

Sinh viên hai bên đều im như thóc, Trương Hiểu Bội lên tiếng: “Chủ yếu là do trùng hợp thôi, trước đó chủ nhiệm Lưu đi công tác, cộng thêm việc nhóm sinh viên của cô chỉ biết cắm cúi làm nghiên cứu nên tin tức không nhạy, nếu không cũng không bị trùng lặp như vậy.”

Chu Vận liếc nhìn ra sau, Hàn Gia Khang vẫn điềm tĩnh ngồi đấy.

Giáo sư Lâm: “Không sao, hợp tác cũng tốt mà, có thể hỗ trợ lẫn nhau, để sinh viên của tôi có cơ hội giao lưu trao đổi với bên ngoài nữa. Giống như em này...” Ông chỉ Lý Tuân, cười nói, “Tính tình ngông cuồng tự đại cũng nên để người ta lôi em ấy xuống thấp một chút.”

Lý Tuân sờ cằm. Tuy ngoài miệng giáo sư Lâm có vẻ chê trách, nhưng ai cũng có thể nghe ra niềm tự hào và khoe khoang trong giọng nói của thầy.

Trương Hiểu Bội nhìn về phía Lý Tuân: “Em này là sinh viên tâm đắc của thầy Lâm à, đã nghe thấy từ lâu!” Cô ta nhướng mi mắt, “Học trò của thầy Lâm nhìn qua đã biết không phải dạng tầm thường rồi.”

https://thuviensach.vn

Giáo sư Lâm xua tay: “Ôi thôi, y như con sói vậy, mỗi lần nổi tính ngang bướng lên tôi còn phải sợ nữa là.”

Trương Hiểu Bội cười khúc khích. Giáo sư Lâm lại chỉ về phía Chu Vận: “Có chuyện gì thì cứ nói chuyện với lớp phó môn của tôi, con bé chững chạc lắm.”

Chu Vận giật mình, vội vàng quay ra gật đầu với Trương Hiểu Bội.

Trò chuyện được một hồi, giáo sư Lâm lại có tiết nên đi trước. Trương Hiểu Bội nói với Lý Tuân: “Tuy bọn em là sinh viên chưa tốt nghiệp, nhưng giáo sư Lâm nói với cô các em đều rất xuất sắc. Lần này cũng muốn để bọn em thông qua dự án thực tế để rèn luyện cho tốt. Nếu sau này có vấn đề khó khăn gì thì cứ trực tiếp đến tìm cô, hoặc là liên hệ với đàn anh của bọn em, đừng ngại ngùng gì hết.”

Lý Tuân chậm rãi gật đầu.

“Cứ vậy đi, Hàn Gia Khang, em ở lại làm quen với các em ấy, mấy em khác không có việc gì thì nhanh chóng trở về làm việc tiếp, hiệu suất là sinh mạng đấy.”

Thế là chỉ còn lại bốn người ngồi với nhau. Đàn anh Ma Cây kia vẫn trưng ra khuôn mặt vô cảm.

“Bọn em có gì cần hỏi không?”

Lý Tuân chầm chậm lắc đầu.

“Vậy anh cũng đi đây.” Anh ta lấy giấy bút ra viết một dãy số, “Đây là số điện thoại của anh, bọn em lưu lại, có việc gì thì gọi cho anh.”

Anh ta đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

“Mấy người đã lấy tên là gì?” Chu Vận bỗng cất tiếng.

https://thuviensach.vn

Hàn Gia Khang quay đầu lại.

Chu Vận hỏi: “Lúc trước trong danh sách các bên công ty tham gia đấu thầu hình như không có mấy người thì phải.”

Hàn Gia Khang săm soi nhìn cô.

Chu Vận cười: “Sớm biết có giáo sư hướng dẫn nghiên cứu sinh dẫn đội thì chúng tôi đã không phải cực khổ như vậy làm gì.” Cô quay đầu nhìn Lý Tuân, “Đúng không, chong đèn cày cuốc nhiều ngày như thế, mệt nhoài ra ấy.”

Lý Tuân chậm chạp gật đầu.

Hàn Gia Khang giãn đôi lông mày, nói: “Lúc đầu báo danh, bọn anh còn bận làm cố cho xong dự án trong tay. Sau đó tuy đã hết hạn, nhưng công ty đó nghe nói cô hướng dẫn có thực lực mạnh nên đã sắp xếp lại thời gian cho bọn anh tham gia.”

Không ai lên tiếng. Hàn Gia Khang lại nói: “Hôm đó tuy bọn anh không lên bục trình bày, nhưng thật ra đã chuẩn bị đầy đủ xong cả rồi. Ý của cô Trương lúc ấy là không muốn nội bộ đấu đá, lãng phí tài nguyên thôi.”

Vẫn không ai cất lời. Gương mặt của Ma Cây Hàn Gia Khang cũng không hề tỏ vẻ gì: “Còn vấn đề nào khác không?”

Tất cả đều nhìn về phía Lý Tuân. Lý Tuân vẫn chậm rãi lắc đầu. Hàn Gia Khang liền bỏ đi.

Lý Tuân đứng thẳng lên, vừa mới ngáp được một cái thì Cao Kiến Hồng đang ngồi bên cạnh đã bật dậy, nói với vẻ mặt rất khó coi: “Lý Tuân, cậu đi theo tôi ra đây một lát!”

https://thuviensach.vn

Lý Tuân và Cao Kiến Hồng nói chuyện riêng ở bên ngoài, Chu Vận đành nằm nhoài trên bàn chơi điện thoại di động.

Vào giờ học buổi chiều, Chu Vận đã điều tra được một ít thông tin về cô Trương Hiểu Bội này. Mụ ta năm nay ba mươi hai tuổi, đường sự nghiệp xuôi chèo mát mái, lên chức cực nhanh, nhưng trình độ lại chỉ tầm tầm. Thân là một Phó giáo sư nhưng lại chưa đăng được bài nghiên cứu ra hồn nào trên báo cả.

Chu Vận chơi được một lát bỗng cảm thấy cả người uể oải, bao nhiêu mệt nhọc tích tụ trong thời gian dài thoáng chốc cùng ập xuống. Cô nhắm mắt lại, từ từ ngủ thiếp đi.

Lúc cô mở mắt ra thấy trời đã tối, Cao Kiến Hồng đã đi đâu không biết, chỉ có Lý Tuân đang tựa vào cửa sổ hút thuốc lá. Có lẽ là không muốn khói thuốc hun Chu Vận, cũng có lẽ chỉ vì muốn hóng gió, Lý Tuân đứng bên cửa sổ, cách cô rất xa. Nếu như không có làn khói bay lượn, cô sẽ cho rằng trước mặt mình là một bức tranh.

“Lý Tuân?”

Lý Tuân nhìn sang: “Lớp phó chừng chạc tỉnh rồi hả?”

Chu Vận lại bị nghẹn lời. Cô đi đến, dụi tắt điếu thuốc của cậu. Trời vừa mưa xong, trong không khí lẩn khuất mùi đất ẩm ướt.

“Cao Kiến Hồng đâu?”

“Đi về làm việc rồi.”

Chu Vận ngạc nhiên, Lý Tuân nhìn sang: “Sao vậy, cho rằng cậu ta không còn việc gì khác để làm à?”

https://thuviensach.vn

Chu Vận lặng thinh, cô đã nghĩ như vậy thật. Lý Tuân thờ ơ tựa vào cửa sổ cười nhạt.

Cảnh trí của trường rất đẹp, bên ngoài cửa sổ là một khu rừng trúc. Vườn cây xanh ngắt, áo sơ mi xám tro, tóc vàng rực, đèn trắng sáng. Dường như hai người lại biến thành những người bạn già mất rồi.

Lý Tuân khoanh tay, rủ mắt nhìn cô: "Những lời cậu ta muốn nói đã nói xong, giờ đến cô, có gì muốn nói không? Cứ nói luôn đi."

Chu Vận trầm mặc.

Lý Tuân cười xòa: "Lại nữa rồi! Muốn nói gì thì..."

"Cậu cam tâm à?"

Lý Tuân khẽ chau mày: "Hử?"

Chu Vận ngẩng đầu nhìn cậu: "Giáo sư Lâm một lòng chỉ biết nghiên cứu khoa học, xưa nay không quan tâm đến những thứ đường ngang ngõ tắt như thế này. Thầy không biết, nhưng cậu biết cơ mà! Bà cô Trương Hiểu Bội đến đây làm gì, tiếng tăm cuối cùng cũng đều do bà ta hưởng, vậy chúng ta ngồi làm không công cho bà ta sao? Từ bé tôi đã nghe nhiều về cái loại giáo viên hướng dẫn nghiên cứu sinh này rồi, chúng ta không nên dễ dàng đáp ứng như vậy, chắc chắn vẫn còn có cách giải quyết khác. Với lại, cho dù không có bọn họ đi nữa, với thực lực của chúng ta, làm trang web này cũng không thành vấn đề."

Lý Tuân nghe thấy câu cuối cùng thì bật cười: "Công chúa điện hạ tràn trề lòng tin nhỉ."

Lần đầu tiên Chu Vận không buồn đếm xỉa đến lời trêu chọc của cậu. Lưng cô nóng bừng lên. Người đã dốc lòng nhiều nhất trong dự án này là ai, người lập kế hoạch là ai, người vò võ thức đêm là ai, người đã xây dựng

https://thuviensach.vn

nên hệ thống vững chắc như vậy là ai chứ? Tại sao cậu vẫn có thể ung dung bông đùa như vậy? Chu Vận cố gắng tìm kiếm dấu vết phẫn nộ trên gương mặt cậu, nhưng không hề có.

“Cậu không thấy tức giận sao?”

“Sao tôi lại phải tức giận?”

Cái vẻ huênh hoang khinh khỉnh thường ngày của cậu lặn đâu mất rồi, sao vừa đụng phải trắc trở đã co đầu rút cổ thế này hả? Cô nén nhịn lời nói châm chọc này trong lòng. Cô không thể nói ra, dù là vì tiếc công cậu đã cực khổ bao đêm, cô cũng không thể nói gì.

Chu Vận kìm nén nỗi lòng, khó chịu quay mặt đi. Sau vài giây tĩnh lặng, Lý Tuân cúi xuống: “Khóc đấy à?”

Chu Vận quay phắt đầu lại, trừng mắt nhìn cậu. Lý Tuân nói: “Mắt đã đỏ hoe lên rồi kia kìa.”

Là do tôi đang tức thôi!

Lý Tuân cười, rừng trúc ngoài cửa sổ bị gió đêm lay xào xạc. Trước sự im lặng của Chu Vận, Lý Tuân khẽ khàng hỏi: “Công chúa, cô đã từng gặp người xấu bao giờ chưa?”

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12

Cậu ta có ý gì? Người xấu ư? Nhưng phải xấu đến mức nào thì mới được coi là người xấu?

Không đợi Chu Vận nghĩ ra nguyên nhân tại sao cậu hỏi câu này thì đã nghe thấy Lý Tuân nói tiếp: "Bây giờ cô giống y như quả bóng bị xì hơi vậy."

Chu Vận líu lưỡi. Biết cãi lại thế nào đây? Sức chiến đấu của cô đúng là đã giảm xuống.

Lý Tuân bước ra ngoài: "Quay về làm việc thôi, lỡ mất cả buổi chiều rồi."

Nhưng Chu Vận chẳng hăng hái nổi. Lúc này cô mới nhận ra dường như mình đã dốc hết toàn bộ sức lực cho dự án này của Hội rồi, ngay cả hồi cuối cấp cô cũng chưa từng mệt đến như thế. Dây cung kéo căng hết mức bỗng nhiên trở nên lỏng lẻo, lúc trước cô không hề để ý rằng mình đã cố sức và mệt mỏi đến độ này, hiện giờ mới thấy.

"Hôm nay tôi muốn về nghỉ ngơi." Chu Vận nói.

Lý Tuân đứng ở cửa phòng. Không khí trở nên khá kỳ lạ. Năm giây sau, Lý Tuân vòng ngược lại, đi thẳng đến trước mặt Chu Vận, hai tay đặt lên bả vai cô.

https://thuviensach.vn

Tâm hồn Chu Vận chợt bị cái vẻ thâm tình ẩn trong đôi mắt của cậu làm cho rung động.

Lý Tuân khàn khàn cất lời: “Chu Vận, cô biết không…”

Biết gì chứ?

“Tất cả mọi chuyện chỉ mang hình dáng vốn có của nó tại thời điểm khởi nguồn, càng về sau sẽ càng lệch xa khỏi quỹ đạo.”

Hình như cũng hơi có lý.

“Nhưng dù sao vẫn đáng để cho chúng ta nỗ lực.”

Vì sao?

“Bởi vì chỉ khi chúng ta thực sự cố gắng mới có thể khiến nó không lệch đi xa hơn.”

Là như vậy ư?

“Cô nói xem có đúng không?”

Ơ! Chu Vận nhìn vào ánh mắt chân thành của Lý Tuân, cái cổ cứng đờ của cô lúc này chỉ có thể chậm chạp gật xuống đồng tình.

Cô gật xuống cái đầu tiên, Lý Tuân đã ngay lập tức khôi phục lại vẻ mặt ông chủ thường ngày.

“Cho nên oán giận một chút là được rồi, đừng có thật sự làm như vậy.”

Cậu đút hai tay vào túi, đôi mắt sắc bén nhìn cô chằm chằm, khẽ uy hiếp: “Dám rút lui tôi sẽ bóp chết cô!”

Chu Vận á khẩu.

https://thuviensach.vn

Để không bị bóp chết, cô đành quay trở về văn phòng, ngồi làm việc. Trong lúc mở máy, cô lặng lẽ nhìn sang phía Cao Kiến Hồng. Cao Kiến Hồng vẫn chuyên tâm lập trình, nhưng khóe mắt thì liếc nhìn lại Chu Vận.

“Sao vậy?”

“... Lý Tuân đã đe dọa cậu à?”

Cao Kiến Hồng gõ phím liên hồi, có vẻ như đang phải nín cười, nhỏ giọng: “Ừ... Làm tôi sợ chết khiếp ấy!”

Ôi đồng cảm quá!

Tối đó tuy hiệu suất của Chu Vận không cao, nhưng cô vẫn ngồi làm việc đến hết giờ mới đứng dậy rời đi. Lúc cô về, Lý Tuân vẫn còn đang làm ổ trên ghế gõ chương trình.

Cơn mưa đêm đã ngừng rơi, không gian yên bình đến lạ. Chu Vận đi ngang qua sân thể dục, nhìn bãi cỏ đọng đầy nước, trong sân không một bóng người. Cô nhìn ngắm một hồi sau đó liền thay đổi lộ trình, hướng đến phòng in ở khu sinh hoạt.

“Muốn in gì?”

“Hình.”

“USB đâu?”

“Ở trong điện thoại, các anh có dây kết nối không?”

“Có, in mấy tấm?”

“Một tấm thôi.”

https://thuviensach.vn

Cô in tấm ảnh chụp Lý Tuân lúc cậu thuyết trình ở công ty Lam Quan ra, đặt ở ngăn kín nhất trong túi. Cái này rất hiệu nghiệm, ngày hôm sau khi cô đến văn phòng Hội thì đã tiêu tan hết cảm giác mệt mỏi. Không còn ủ rũ như ngày hôm qua sau khi gặp Hàn Gia Khang, cũng không còn là một quả bóng xì hơi teo tóp, làm gì cũng không hăng hái nữa. Tinh thần cô phấn chấn, gương mặt rạng rỡ. Chiêu này hữu hiệu hơn cả lúc cô bị đe dọa, quả thật như mang theo một nguồn năng lượng bên người.

***

Chuỗi ngày hợp tác với phòng thí nghiệm của Trương Hiểu Bội bắt đầu.

Bởi vì việc giảng dạy của giáo sư Lâm khá bận rộn, hơn nữa thầy lại vô cùng tín nhiệm Lý Tuân, cho nên từ lúc Hội được thành lập đến nay, chỉ khi dự án gặp phải vấn đề khó khăn thầy mới đến xem, còn bình thường đều là để sinh viên của mình tự quản lý.

Nhưng Trương Hiểu Bội thì khác, mụ ta rất quan tâm đến phòng thí nghiệm của mình và Hội thực tiễn bên này, vả lại còn cư xử với thái độ công bằng. Hễ rảnh một chút là mụ ta đến văn phòng Hội, hay quan sát tiến độ của dự án, nêu ra các ý kiến sửa đổi, thử nghiệm trang web. Mỗi ngày mụ lưu lại phần hoàn thành của hôm đó, mang về phòng thí nghiệm ghép lại với cái ngày hôm trước.

Từng ngày cứ trôi qua trong bình yên và bận rộn, ban đầu công việc còn khá suôn sẻ, sau đó mới từ từ nảy sinh vấn đề. Việc ôm đồm đầu tiên của Trương Hiểu Bội là vụ thiết kế mỹ thuật cho giao diện trang chủ website. Giáo sư hướng dẫn Trương này thích nhất là cứ đổi tới đổi lui màu sắc của khung chat.

Chịu trách nhiệm phần giao diện UI chính là Chu Vận, cô nhận được hình ảnh của phòng thí nghiệm đưa đến liền làm plug-in luôn. Kết quả

https://thuviensach.vn

không bao lâu phòng thí nghiệm lại chuyển qua một tấm ảnh nữa, màu sắc và kích cỡ chi tiết bản mẫu đều đã thay đổi, khiến cho Chu Vận phải cực khổ ngồi sửa lại hết plug-in suốt cả buổi trưa. Sau vài lần bị hành hạ đi hành hạ lại như vậy, Chu Vận đã không chịu nổi nữa.

Cô đi tìm Lý Tuân, nói rõ vụ này, Lý Tuân nghe xong buông laptop ra, gọi điện thoại bảo Hàn Gia Khang đến đây. Lúc đến, Hàn Gia Khang vẫn trưng vẻ mặt Ma Cây vô cảm kia.

“Sao thế?”

Lý Tuân bảo anh ta chuyển lời đến Trương Hiểu Bội rằng người phụ trách dự án của công ty Lam Quan sắp tới đây xem xét tiến độ. Cậu nói bóng gió với Hàn Gia Khang là nếu đến lúc đó ngay cả một trang hoàn chỉnh cũng không có được, sợ rằng sẽ rất khó ăn khó nói với người ta.

Hàn Gia Khang im lặng lắng nghe, không xen vào một lời nào. Chu Vận để ý thấy trước khi đi Hàn Gia Khang hơi khựng bước lại, dường như muốn nói gì đấy, nhưng cuối cùng vẫn im lặng bỏ đi.

Sau đó, tình hình có khá lên một chút, người phụ trách dự án bên công ty Lam Quan đến xem vài lần, lần nào cũng do Trương Hiểu Bội tiếp đón.

Tốc độ làm việc của Lý Tuân càng lúc càng thần tốc. Chu Vận nghi ngờ liệu có phải cậu không hề ngủ hay không. Ban ngày vẫn thấy cậu đến lớp, thời gian còn lại đều vùi mình trong văn phòng, xung quanh thì chất đầy sách và tài liệu.

Chu Vận thực ra cũng hăng hái như thế, mục tiêu đã xác định rồi, ý tưởng cũng đã rõ ràng. Cô cảm thấy dường như người mình đã bị trói bởi một sợi dây, mà phần đầu dây thì được cột trong tay Lý Tuân. Tốc độ của cậu càng nhanh, cô cũng càng tăng tốc đuổi theo. Cậu không mệt, cô cũng không cảm thấy mệt.

https://thuviensach.vn

Qua thời gian mày mò lúc đầu, dự án đã đi vào quỹ đạo, việc liên hệ làm việc với người phụ trách bên công ty cũng rất thuận lợi. Tâm tình Trương Hiểu Bội rất tốt, ngày nào cũng bảo Hàn Gia Khang đưa đến vài thùng đồ ăn nhập khẩu, khao cả Hội.

Ai cũng reo hò hoan hô, ngoại trừ ba người Chu Vận. Bạn học trong Hội không biết rõ nội tình vụ công ty Lam Quan này, chỉ loáng thoáng biết Hội đang hợp tác cùng một phòng thí nghiệm của bên nghiên cứu sinh. Mà hiện tại cô hướng dẫn của bên nghiên cứu sinh phân phát bổng lộc cho Hội, tất cả đều được hưởng sái.

Chu Vận ngẩng đầu lên nhìn Lý Tuân qua đống đồ ăn vặt. Cậu vẫn như bình thường, mắt dán vào màn hình máy tính, mặt lạnh băng. Lúc đóng laptop lại thì kiêu căng ngông cuồng, lúc mở máy ra thì nghiêm khắc lạnh lùng. Chu Vận cắn một miếng xoài sấy, suy nghĩ xem rốt cuộc là Lý Tuân ở trạng thái nào thì khiến cho người ta điên tiết hơn. Cuối cùng cô rút ra kết luận là mỗi thứ một nửa.

“Lại đang nghĩ xấu gì tôi thế hả?”

Chu Vận mắc nghẹn. Cậu đặt chip trong đầu tôi đấy à?

Lý Tuân vừa mới ngẩng đầu lên lườm cô thì Ngô Mạnh Hưng đã đi đến hỏi han cậu. Lý Tuân nghe xong liền cười: “Đóng gói phần mềm à, vấn đề đóng gói này thì cậu phải đi hỏi Chu Vận ấy.”

Chu Vận cố trấn tĩnh, tiếp tục ăn xoài sấy. Lý Tuân lại nói với Ngô Mạnh Hưng còn đang hoang mang: “Cậu không biết sao? Lớp phó chúng ta là cao thủ đóng gói phần mềm. Ý tưởng trong đầu nhiều đến mức có thể đóng thành sách được, chẳng qua không nói ra bao giờ nên không ai biết đấy thôi.” Cậu hất cằm với Chu Vận, “Đúng không?”

Đúng cái khỉ khô!

https://thuviensach.vn

Lý Tuân chỉ sang cô: “Xem đi, lại bắt đầu rồi kìa.”

Chu Vận bình thản quay đi, nhất quyết không nhìn cậu nữa. Cô nghe Lý Tuân gọi với ở phía sau: “Qua đây.”

Gọi ai đấy hả?

“Đúng, là cô đấy.”

Chu Vận quay lại, Lý Tuân chỉ vào đống đồ ăn vặt kia, nói: “Chọn vài thứ ngon ngon cất lại...”

Chu Vận: “Cậu định giữ lại để ăn khuya à?”

Lý Tuân nói tiếp: “… sau đó đi đưa cho Liễu Tư Tư.”

Chu Vận nhăn mặt mất năm giây, rồi mới gật đầu: “Ờ.”

Nhưng nhắc đến Liễu Tư Tư...

Chu Vận bỏ mấy gói bim bim vào trong túi, thuận miệng hỏi Lý Tuân: “Hình như cũng khá lâu rồi tôi không phải làm bài tập giúp chị ta, chị ta biết tự lực cánh sinh rồi à?”

Lý Tuân mải viết chương trình, không biết có nghe thấy hay không.

Chu Vận đành mang theo túi đồ ăn vặt thật to đến khoa nghệ thuật tìm Liễu Tư Tư. Cô ta đang học môn chuyên ngành, nhận được tin nhắn của Chu Vận liền xin ra ngoài.

“Đây là Lý Tuân bảo em đưa cho chị ạ.”

“Ừ, cảm ơn.”

Chu Vận thuận miệng hỏi: “Gần đây sao không thấy chị đến văn phòng Hội nữa?”

https://thuviensach.vn

“Chia tay rồi chứ sao!”

“...”

Tuy từng nghe nói Lý Tuân rất năng thay bạn gái, nhưng khi làm việc chung với cậu rồi lại cảm thấy hình như không phải như vậy.

“Chia tay rồi ấy ạ?”

“Ừ hử.”

Liễu Tư Tư dẩu môi. Hình ảnh Liễu Tư Tư hát trong KTV đợt trước bỗng hiện lên ngay trước mắt, không hiểu vì sao Chu Vận lại thấy có chút thương cảm cho bà chị này. Tuy nhìn vẻ mặt Liễu Tư Tư khá ổn, nhưng cô vẫn thấy nên an ủi một chút.

“Vậy… chị đừng buồn, sau này còn có...”

Cô nói đến giữa chừng thì ngừng lại. Sau này còn có người tốt hơn ư? Sau này còn có người nào tốt hơn sao? Nhất định là phải có chứ, một chàng trai ôn hòa chững chạc, một chàng trai hiền lành khiêm tốn... kiểu đó vốn có rất nhiều mà. Thế sao mình không nói tiếp được?

Trong lúc Chu Vận mải tự vấn tự đáp trong đầu, Liễu Tư Tư đã nói: “Không sao, chị đâu có buồn gì, là chị đá cậu ta mà.”

Chu Vận im lặng.

“Thật đấy!” Liễu Tư Tư sợ Chu Vận không tin, lại nói thêm: “Lúc trước cậu ta chia tay nhiều bạn gái như vậy, thật ra đều là bị người ta đá thôi.”

Việc này... Hóa ra thủ khoa Lý vênh váo còn có việc xấu hổ này không muốn để ai biết được.

https://thuviensach.vn

“Cậu ta không theo đuổi em, cũng không vứt bỏ em, dĩ nhiên cũng sẽ không níu kéo em làm gì, đều là bọn con gái tự đến tự đi mà thôi.” Liễu Tư Tư cười, “Em xem đi, cậu ta đã bớt biết bao nhiêu việc đấy nhỉ.”

Chu Vận không nhịn được hỏi: “Tại sao lạichia tay ạ?”

Tuy tính tình cậu có hơi khó ưa, nhưng thật tâm mà nói, sau khi nhìn quen mắt cái đầu tóc vàng chóe kia rồi, thực ra ông chủ Lý trông cũng rất tuấn tú mà.

“Tại chán thôi.” Liễu Tư Tư dựa vào gốc ngọc lan ven đường, ngắm nhìn vườn hoa của khoa nghệ thuật, “Thật ra ban đầu lúc đi cưa cậu ta chị cũng không nghĩ nhiều, chỉ vì cái mẽ bên ngoài của cậu ta. Cậu ta cũng vậy, yêu đương cũng chỉ vì muốn thư giãn, hòng giảm bớt áp lực thôi.” Liễu Tư Tư nhìn về phía Chu Vận, “Em biết không, lúc bọn chị còn yêu đương, chưa bao giờ gọi điện cho nhau được quá ba phút, chị mà muốn tìm cậu ta thì chỉ có thể đến văn phòng Hội thực tiễn của bọn em.”

Chu Vận trố mắt.

Liễu Tư Tư nói tiếp: “Ban đầu chị còn tạm chấp nhận được, sau khi cảm giác mới mẻ qua đi thì không chịu nổi nữa. Không phải chị tự cho mình cao giá, chị cũng có rất nhiều người xếp hàng theo đuổi cơ mà. Làm gì có ai chịu được cái kiểu ngày nào cũng ngồi lì cắm mặt vào máy tính cơ chứ.”

Chu Vận suy nghĩ một hồi, nghiêm túc đề nghị: “Chị có thể nói thẳng với cậu ấy mà.”

Liễu Tư Tư cũng yên lặng một hồi, không trả lời ngay.

Gió thổi hiu hiu, hoa ngọc lan trên cây đã rơi rụng gần hết.

https://thuviensach.vn

Liễu Tư Tư nói: “Trước đây chị đã từng hẹn hò với không ít người rồi.”

Chu Vận à một tiếng.

“Thật ra con trai vốn rất dễ hiểu, ai thật lòng, ai giả dối, ai chỉ muốn qua đường, ai nguyện ý dài lâu, chị đều nhìn ra được cả.” Liễu Tư Tư đứng thẳng lên vươn vai một cái, “Con trai say nắng và động lòng thực sự vốn là hai việc khác nhau. Thôi, em không phải an ủi chị làm gì, bọn chị chia tay rồi, không ai nợ ai cả.” Dứt lời lại nghĩ đến gì đó, “Đúng rồi, bạn gái tiếp theo của cậu ta học phát thanh viên đấy, cũng học giỏi hơn chị nên không cần em phải làm bài tập giúp đâu.”

Chu Vận thật sự không biết nên tiếp lời kiểu gì nữa.

Liễu Tư Tư cầm túi bim bim trong tay, bỗng hỏi: “Học lập trình có khó không?”

Gì cơ? Sao đột nhiên lại hỏi việc này?

Chu Vận nói: “Cũng bình thường ạ, nếu học toán và tiếng Anh khá lại thêm...”

“Được rồi, được rồi.” Liễu Tư Tư xua tay, “Ngừng, ngừng, chị không muốn nghe nữa đâu, ngừng ở đây đi.”

Nhìn Liễu Tư Tư nhanh chóng quay ra hưng phấn lục túi bim bim, Chu Vận cảm khái, thảo nào Lý Tuân nói thích “con gái ngốc“. Con gái ngốc cũng hay, thoải mái, đơn giản, chia tay xong chỉ cần đưa cho một túi đồ ăn vặt là có thể vui vẻ ngay được. Sau đó thì đường ai nấy đi, không liên quan gì đến nhau nữa.

Trở về văn phòng, Lý Tuân vẫn y hệt như lúc Chu Vận đi, ngay cả vị trí cũng không xê dịch. Chu Vận đi đến báo cáo nhiệm vụ.

https://thuviensach.vn

“Đưa xong rồi, chị ta rất thích.”

Lý Tuân ừ một tiếng, tay vẫn gõ bàn phím lạch cạch. Chu Vận lại gần xem thì thấy Lý Tuân đang sửa lại hàm lệnh của cô và Cao Kiến Hồng, tốc độ như bay như múa.

Vốn Chu Vận còn định nói đôi câu với cậu về chuyện Liễu Tư Tư nữa, nhưng nhìn đôi mắt chăm chú quá đỗi kia, cuối cùng cô đành kìm nén nuốt xuống.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13

Khi dự án đã đi được hơn nửa đường, có một hôm, Hàn Gia Khang tìm đến Hội. Lần này thái độ của anh khác hẳn với lúc trước, cúi đầu, ra vẻ ngập ngừng. Lý Tuân đợi mãi cũng không thấy anh ta nói gì.

Chu Vận ở bên cạnh liếc nhìn sang, đừng nói là lại xảy ra chuyện quái quỷ gì nữa đấy nhé! Cầu trời phù hộ là không cho tôi nhờ!

Rề rà cả buổi, Hàn Gia Khang mới nói: “Anh có thể làm việc ở đây cùng với bọn em không?”

Dường như anh ta khá ngại ngùng, cất giọng lí nhí, chỉ có nhóm Lý Tuân là nghe thấy. Chu Vận và Cao Kiến Hồng liếc nhìn nhau rồi đồng loạt nhìn về phía Lý Tuân.

Hàn Gia Khang vội nói: “Chỉ dự án này thôi. Bởi vì bên kia... cũng gần như chỉ có mình anh chịu trách nhiệm, chạy tới chạy lui mãi năng suất sẽ không cao. Nếu như ở cùng một chỗ thì trao đổi cũng tiện hơn.”

Cái này thì đúng rồi. Trực tiếp trao đổi thì hiệu suất sẽ cao hơn nhiều.

Lý Tuân gãi mặt, sau đó chỉ vào vị trí trống ở phía sau cùng trong nhóm.

https://thuviensach.vn

Hàn Gia Khang thở phào nhẹ nhõm, nói: “Vậy anh quay về lấy đồ, rồi sẽ đến ngay.”

Hiện tại trong nhóm của họ, Chu Vận ngồi giữa, sau khi Hàn Gia Khang đi, Lý Tuân liền đứng dậy nói với Chu Vận: “Cô đổi chỗ với tôi đi.”

Hả? Tại sao? Chu Vận vừa dọn đồ vừa nghĩ ngợi, có phải cậu ta còn để ý chuyện dự án bị cướp nên không muốn nhìn mặt Hàn Gia Khang không?

Lý Tuân gập laptop lại, sau khi đổi chỗ với Chu Vận xong thì nói với cô và Cao Kiến Hồng: “Hai người hãy chú ý anh ta, anh ta hẳn rất có nền tảng về thiết kế, nên học hỏi thêm ở anh ta nhiều hơn.”

Lý Tuân đạp vào giày Chu Vận ở dưới bàn, khinh thường nói: “Ngơ ngẩn gì thế hả? Nhất là cô đấy, đừng có ngày ngày chỉ biết lập trình không thôi, có phải là con gái không thế? Cố gắng đẹp lên chút coi nào.”

Tôi có đẹp mà. Cậu biết số đo ba vòng của tôi không hả cái tên lưu manh này? Có tin tôi chỉ cần bỏ kính ra, xõa tóc xuống, trang điểm sơ qua là đám bạn gái Trương, Vương, Lý, Triệu, Liễu Tư Tư của cậu đều dạt sang một bên luôn không?

Lý Tuân: “Nghĩ cái gì vậy?”

... Không có gì.

Chu Vận im thin thít, cắm đầu viết lập trình tiếp. Lát sau Hàn Gia Khang mang theo một đống đồ đến văn phòng. Từ đầu Chu Vận vốn ôm thái độ nghi ngờ với vị đàn anh nghiên cứu sinh Ma Cây này, nhưng sau đó cô dần dần phát hiện ra, chuyện cũng không tệ như cô đã tưởng tượng.

Hàn Gia Khang làm việc với thái độ nghiêm túc chẳng thua gì Lý Tuân. Đã thế, giống y như lời Lý Tuân nói, thật sự không thể khinh thường

https://thuviensach.vn

khả năng của anh ta được, nhất là phần thiết kế giao diện trang chủ. Lúc Chu Vận nhìn thấy phần của anh ta làm mới biết, hóa ra những màu sắc đẹp mắt trên trang chủ không phải cứ rập theo khuôn mẫu sẵn có, mà là viết bằng tay hẳn hoi.

Kể từ khi Hàn Gia Khang đến đây, năng suất của Chu Vận đã tăng lên rất nhiều. Mỗi khi cô trao đổi với Hàn Gia Khang, tất cả vấn đề đều được anh ta ưu tiên trả lời trước. Thực ra ban đầu anh ta còn hơi trầm lặng, sau đó qua lại nhiều, anh ta đã dần dần cởi mở. Mà nói cho cùng, sau khi Hàn Gia Khang đến, người được giảm áp lực công việc đi nhiều nhất vẫn là Lý Tuân. Bởi vì kiến thức của Hàn Gia Khang phong phú, lại rất sẵn lòng giúp đỡ người khác, và điều quan trọng nhất là thái độ của anh ta với cái tên Smart này không hiểu sao lại vô cùng tốt.

Cho nên trong vòng chưa đến một tuần lễ, đám Ngô Mạnh Hưng đã vui vẻ, nồng nhiệt chào đón vị đàn anh này vào Hội.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, mùa thu đã trôi qua. Vào một buổi hoàng hôn se lạnh, dự án của họ đã hoàn thành.

Tối hôm đó họ đến công ty Lam Quan, tính cả Trương Hiểu Bội là năm người, họ cùng người phụ trách dự án bên công ty ngồi quây quần trước máy tính, nói chuyện đến tận khuya. Mấy người họ thay nhau giảng giải, bao gồm chạy thử nghiệm, nghiệm thu, và cả dịch vụ bảo trì cập nhật nội dung sau này. Ai cũng nói đến khát khô cổ họng, giọng khản đặc cả đi, uống bao nhiêu nước cũng chẳng ích gì.

Trương Hiểu Bội và người phụ trách bên công ty như thể có nói chuyện mãi vẫn không cạn lời, liền bảo Lý Tuân, Chu Vận, Cao Kiến Hồng và Hàn Gia Khang đi về trước.

Khi vừa bước chân ra khỏi công ty đã gặp ngay cơn gió lạnh thổi thốc đến. Mồ hôi trên người đều bị gió lùa, toàn thân nhanh chóng trở nên lạnh

https://thuviensach.vn

buốt. Trong lúc rùng mình chưa kịp thích nghi, Chu Vận có cảm giác như bị lột da.

Lý Tuân cúi đầu hút thuốc, khàn khàn nói: “Đi thôi, tôi mời.”

***

Chu Vận thấy quái lạ, sao địa điểm Lý Tuân đãi bạn bè lúc nào cũng là cái kiểu quán bar tối đen như mực thế này vậy. Chủ quán kia có vẻ rất thân với cậu, suốt cả buổi đều thân thiện cười cười nói nói tám chuyện.

Họ ngồi ở sảnh, Lý Tuân gọi bia, đặt một chai ngay trước mặt Chu Vận, cậu hô lớn với cô giữa tiếng ca hát đinh tai nhức óc của ban nhạc đang chơi trên sân khấu: “Công chúa! Uống bia không?”

Chu Vận đờ ra, Lý Tuân thấy vẻ mặt kia của cô thì cười to, ném chai bia sang. Chu Vận vội vàng đón lấy.

“Đây là thủy tinh đấy, không phải nhựa đâu!” Cô nắm lấy thân chai lạnh ngắt, gào lên với Lý Tuân, “Nhỡ rơi vỡ thì sao!”

Lý Tuân kề đến gần, đôi mắt trong veo kia còn sáng hơn cả mặt nước. Cậu giễu cợt nhìn cô, thản nhiên nói: “Vỡ thì kệ, xem cái dạng tiếc tiền của cô kìa!”

Chu Vận hận không thể lật bàn. Lý Tuân khui một lúc hẳn hai mươi chai, xếp thành hàng trên bàn, sau đó giơ một chai lên mời. Hai người kia thấy thế cũng mỗi người cầm lấy một chai, sau đó ba người cùng nhau quay ra nhìn Chu vận.

Ép buộc con gái nhà lành đây mà! Chu Vận đành phải cầm chai lên uống với họ. Tửu lượng cô không tốt, mới uống một chai đã thấy chếnh choáng, ba chàng trai lại uống rất hăng, vui vẻ đến mức Hàn Gia Khang bật khóc.

https://thuviensach.vn

Ừ... Cơ mà khoan đã, khóc á?

Chu Vận xoa mặt, ngồi thẳng dậy, Lý Tuân và Cao Kiến Hồng cũng tạm thời thôi không trêu ghẹo cô nữa. Hàn Gia Khang ban đầu chỉ nghẹn ngào nức nở, sau đó có thể do anh ta phát hiện quán bar khá tối, nhạc thì rền trời, có khóc cũng không ai biết nên càng lúc càng lớn tiếng, thảm thiết như có thể nhấn chìm luôn cả Kim Sơn vậy.

Chu Vận liếc nhìn đám Lý Tuân, Lý Tuân chỉ cô ra hiệu. Ý gì đây? Tôi phải qua đó hả?

Chu Vận thở dài, đi đến ngồi cạnh Hàn Gia Khang, vỗ vai anh ta hỏi han: “Đàn anh, không sao chứ? Anh sao thế?”

Vui quá mà khóc đến nông nỗi này sao?

Hàn Gia Khang khóc không ra hơi nữa, nức nở nói: “Ngày mai, tôi phải đến... phải đến... dọn nhà cho cô hướng dẫn.”

“...”

Chu Vận phân tích tính logic trong lời nói của anh ta. Khóc, dọn nhà? Lẽ nào anh yêu thầm Trương Hiểu Bội sao? Khẩu vị của anh cũng đặc biệt thật đấy.

“Còn có thêm dự án mới nữa, mấy dự án trong tay tôi đều chưa làm xong... Nếu không xong sẽ không được tốt nghiệp...”

Hóa ra là vậy, Chu Vận đưa khăn giấy cho anh ta. Hàn Gia Khang nước mắt nước mũi nhem nhuốc. Anh ta mượn hơi men nói ra hết nỗi khổ tâm của mình.

“Tôi đã học nghiên cứu sinh ba năm, đàn anh trên tôi còn là bốn năm. Suốt cả năm học cũng chỉ giậm chân tại chỗ, toàn bị cô hướng dẫn chèn ép

https://thuviensach.vn

thôi. Luận văn của anh ấy đã nộp rất lâu rồi nhưng không chịu cho qua, không cho tốt nghiệp. Em xem đi, giờ tôi đã thành ra cái giống gì đây này?”

Anh ta lấy điện thoại di động ra, tay run run ấn vào tấm hình trước kia cho Chu Vận xem. Chu Vận kinh ngạc, hóa ra anh ta vốn dĩ không phải Ma Cây bẩm sinh.

“Mụ ta bảo anh ấy đi dạy thay, suốt cả một năm chỉ trả cho có tám trăm tệ, vậy mà anh ấy cũng phải cắn răng nhận.”

Chu Vận nói: “Nếu không thích thì đừng làm.”

“Nào dễ dàng như thế! Mụ ta rất thân với ban lãnh đạo trường, cũng quen với cả lãnh đạo trên bộ giáo dục. Tôi và anh ấy làm sao dám đắc tội.” Hàn Gia Khang lại che mặt, “Chỉ trách lúc ấy chúng tôi quá ngây thơ, cho rằng theo mụ ta là có thể được giới thiệu cho một công việc tốt.”

Anh ta tỏ ra tuyệt vọng: “Mụ nhận dự án về như điên, biết rõ làm không được cũng cứ giành về, nói rằng để rèn luyện cho chúng tôi, nhưng thật ra chỉ vì tiền thôi. Miễn là dự án kiếm ra tiền thì mụ nhất định phải giành cho bằng được! Bản thân mụ không đủ tài cáng đáng liền sai chúng tôi làm như chó!”

Hàn Gia Khang ngẩng đầu nhìn Lý Tuân: “Tôi nói thật với bọn em, dự án Lam Quan chính là mụ ta cướp đấy. Mụ biết được chuyện này từ chỗ giáo sư Lâm, còn biết các em làm rất tốt, có thể chắc chắn giành được dự án này nên bèn mượn danh trường học đi tìm công ty kia. Hôm thuyết trình, chúng tôi căn bản chẳng có cái quái gì trong tay cả, mẹ kiếp, đến tận hôm đó tôi mới biết là có dự án đó ấy chứ!”

Chu Vận quay đầu lại nhìn Lý Tuân, cậu vẫn ngồi dựa vào sô pha uống bia, giống như chưa hề nghe thấy chuyện này.

https://thuviensach.vn

“Tôi có lỗi với bọn em, mỗi ngày tôi đều giúp mụ ta hối thúc bọn em lập trình. Nói ra tôi chẳng còn mặt mũi gì nữa cả.” Hàn Gia Khang hít mũi nở to ra, kích động tự tát bôm bốp vào mặt mình.

“Ối, ối, ối!” Chu Vận nhanh chóng cản anh ta lại, “Anh đừng kích động mà.”

Bia rượu, nước mắt và cả nước mũi trộn lẫn vào nhau, trông Hàn Gia Khang nhếch nhác vô cùng.

Anh ta còn chưa nói hết: “Tôi nói cho bọn em biết, mụ quen rất nhiều với bên truyền thông, tôi nhắm mắt lại cũng biết được mụ sẽ nói thế nào với người phụ trách của Lam Quan.”

Hàn Gia Khang nhại giọng của Trương Hiểu Bội, õng ẹo nói: “Tôi có quen biết với mấy người bạn làm truyền thông, đều thuộc diện có tiếng trong giới, tôi có thể nói giúp các anh một tiếng. Đến lúc đó chúng ta cùng ra mặt, coi như làm công tác tuyên truyền cho trang web trước, xem như hai bên đều thắng lợi.”

“Mai mốt...” Hàn Gia Khang vỗ xuống đùi, “Bọn em cứ chờ mà xem đi, đến khi dự án này được công bố, nếu tên tuổi của mấy em mà xuất hiện, tôi sẽ đi bằng đầu! Từ đầu đến cuối, từ trong ra ngoài dự án sẽ chỉ thuộc về mụ ta mà thôi.”

Hàn Gia Khang có vẻ phẫn nộ hơn ai hết, tự tát mình đã tay rồi còn giậm chân đùng đùng.

“Con mụ thối tha! Con mụ thối tha đấy! Mẹ kiếp, cuộc đời nghiên cứu sinh của tôi đã bị mụ ta hủy hoại rồi!”

Chu Vận chỉ biết nhìn Hàn Gia Khang chửi tục ầm ĩ.

“Xấu xa đến như thế thì anh cứ bỏ đi là được rồi.” Cô nói.

https://thuviensach.vn

Hàn Gia Khang ngỡ ngàng ngồi đó, cuối cùng vẫn nói: “Không được, tôi phải lấy học vị.”

Rốt cuộc, cô thấy Lý Tuân bên kia cười xòa. Đến tận bây giờ cậu mới có phản ứng với câu chuyện của Hàn Gia Khang.

Chu Vận quay sang, thấy Lý Tuân vẫy cô lại. Hàn Gia Khang lúc này đã ngã vật xuống sô pha ngủ say như chết, Chu Vận đi đến bên cạnh cậu, chờ cậu cho cao kiến.

“Đã nghe ra chưa?” Mắt Lý Tuân sáng lấp lánh, cậu càng uống nhiều thì ánh mắt càng sáng ngời.

“Gì cơ?” Cô hỏi.

Lý Tuân chỉ chỉ vào tai. Nhưng Hàn Gia Khang nói dài dòng như vậy, dù gì cậu cũng phải chỉ ra phương hướng thì tôi mới thấy trọng điểm mà phân tích sâu vào được chứ.

Thấy vẻ mặt Chu Vận vẫn ngơ ngơ ngác ngác, Lý Tuân cười khẩy, thẳng người dậy, thản nhiên nói: “Thật phụ lòng Nhậm Địch nói với tôi cô là bạn của cô ấy.”

Cô bừng tỉnh. Một câu nói của cậu đã làm rõ hết thảy, từ giọng đau khổ đè nén bên này thẳng đến tiếng gào thét điên cuồng bên kia. Chu Vận đột ngột quay đầu lại nhìn.

Trên sân khấu quán bar, ban nhạc đang biểu diễn sôi trào, trong cảnh khói thuốc mịt mờ, Chu Vận vừa liếc mắt đã nhìn ngay ra được người ở chính giữa.

Cô đã quên sạch những lời của Hàn Gia Khang, trong mắt cô giờ chỉ còn hình ảnh cô gái trang điểm đậm, trong tai cô chỉ vang vang giọng khàn khàn vì khói thuốc của cô ấy.

https://thuviensach.vn

Xung quanh toàn người là người, họ đang ồn ã, điên cuồng, vùng vẫy.

Cao Kiến Hồng vẫn đang uống bia, Hàn Gia Khang thì đã say đến bất tỉnh nhân sự, Lý Tuân ẩn mình trong bóng tối. Chu Vận đứng hẳn lên trên sô pha, kiễng chân nhìn Nhậm Địch, nghe cô ấy hát...

“Thế giới này nói với tôi, bầu trời xanh lam, cỏ cây xanh biếc và anh rất dịu dàng. Còn anh nói với tôi, đường rộng thênh thang, thần tiên thánh thiện và anh là hoàn mỹ.”

Chu Vận không nhìn thấy rõ biểu cảm của Nhậm Địch, nhưng cô luôn có cảm giác rằng cô ấy đang cười. Nụ cười của cô ấy rạng rỡ hơn Lý Tuân, nhưng cũng châm chọc hơn cả Lý Tuân.

Chu Vận ngồi lại xuống ghế, vừa nhìn sang đã thấy Lý Tuân cầm lấy chai bia hướng về phía cô. Chu Vận cũng lấy một chai trên bàn, hai người nâng chai cụng mừng qua khoảng không, rồi tu sạch.

Cô uống không nổi, đành cố tọng vào mồm. Trong khung cảnh trời đất ngả nghiêng, tiếng hát khàn khàn của Nhậm Địch dường như cũng trở nên uyển chuyển hơn.

“Tôi nói với thế giới, mày hãy im lặng đi. Thế giới nói với tôi, tùy cô thích tin hay không.”

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14

Hậu quả của việc cố uống là cô cho ra hết sạch bữa cơm tối. Chu Vận chưa từng nghĩ có một ngày mình sẽ ôm bồn cầu mà nôn mửa như vậy. Nôn xong rồi còn ngẩng đầu lên cười khúc khích với cái bóng đèn nữa chứ.

Đúng là hết thuốc chữa, sắp chết thật rồi!

Cô đứng bên cạnh bồn, rửa mặt bằng nước lạnh, cầu mong cho lý trí quay trở lại. Nhưng vừa ngẩng đầu lên đã thấy gương mặt ửng hồng của mình trong gương, cô sờ thử thì thấy nóng bừng.

Cô đi ra khỏi nhà vệ sinh, Lý Tuân đang đứng chờ ở cửa.

“Cô không sao chứ, uống gấp như vậy làm gì?” Lý Tuân chống tay lên hông, cau mày. Đôi chân dài thườn thượt kia trông vô cùng cuốn hút.

Chu Vận cứ thế đi về phía đôi chân kia.

“Ơ!” Lý Tuân đưa tay giữ cho cô đứng vững, “Có đi được không đấy?”

Chu Vận lắc đầu, Lý Tuân nhăn mày, suy nghĩ giây lát rồi kéo cô ra ngoài, vừa đi vừa gọi điện thoại. Lát sau Cao Kiến Hồng cũng đi ra, vác theo Hàn Gia Khang đang say khướt. Lại một hồi sau nữa, Nhậm Địch đeo đàn guitar cũng đi ra ngoài nốt.

https://thuviensach.vn

“Sao thế này?” Nhậm Địch đi đến trước mặt Chu Vận, vẫy vẫy tay, “Hi!”

Chu Vận vẫy lại với cô ấy: “Hi!”

Nhậm Địch bật cười. Lý Tuân hỏi Nhậm Địch: “Bây giờ cậu có thể đi được rồi à?”

“Ừ, sắp hết giờ rồi, chuyện còn lại để họ thu dọn là được.”

Lý Tuân gật đầu, sau đó đẩy Chu Vận vào lòng Nhậm Địch: “Cậu đỡ cô ấy đi.”

Chu Vận bị đẩy đột ngột liền muốn nôn tiếp. Nhậm Địch vỗ vỗ lưng cô: “Đứng cho vững rồi đi nào.”

Đi bộ trên con đường vào lúc khuya lơ khuya lắc, Chu Vận mơ mơ màng màng: “Đây không phải là đường về trường.”

Lý Tuân đang hút thuốc: “Đã mấy giờ rồi mà còn đòi về trường.”

Chu Vận: “Vậy đi đâu?”

Nhậm Địch dìu Chu Vận: “Về studio của mình.”

Studio của Nhậm Địch tọa lạc tại một tòa nhà văn phòng ở phía Nam, cách trường hai con phố, có bốn tầng, diện tích gần trăm mét vuông. Để tiện cho việc sắp đặt các nhạc cụ nên được thiết kế theo kiểu mở, rất thông thoáng, chỉ có vài cây cột chịu lực. Góc phía Nam của studio là nơi tập nhạc, trên mặt sàn chồng chất các loại nhạc cụ và loa, còn có một đống dây điện quấn vòng vòng lẫn vào nhau. Ở góc phía Bắc là nơi nghỉ ngơi, khá sơ sài, có hai chiếc giường ghép lại, chăn gối bừa bãi.

Đã gần hai giờ sáng, lăn lộn suốt cả một ngày khiến cho mọi người ai cũng mệt mỏi vô cùng. Cao Kiến Hồng vứt Hàn Gia Khang ra giữa giường,

https://thuviensach.vn

bản thân thì nằm úp sấp, chưa được nửa phút đã ngủ mất.

Nhậm Địch đặt đàn guitar xuống, kéo Chu Vận đến chiếc giường phía bên ngoài, cũng không buồn tẩy trang mà nằm vật luôn ra đấy.

Ở studio chỉ bật một bóng đèn công suất thấp, khung cảnh mờ tối, Chu Vận nhìn khắp xung quanh, thấy trong góc có túi và quần áo của Lý Tuân. Cô nhỏ giọng hỏi Nhậm Địch: “Tối nào Lý Tuân cũng ngủ ở đây à?”

Nhậm Địch đã mệt đến nỗi không mở nổi mắt: “Ừ, có khi cậu ta ở lại văn phòng Hội, muộn quá thì tới đây.”

“Đây là khách sạn miễn phí cho cậu ta à?”

“Cậu ta là người đã tài trợ thành lập ban nhạc.”

“Hả?”

Nhậm Địch trở mình, giọng càng lúc càng nhỏ đi: “Trước đây không phải cậu tò mò về quan hệ của bọn mình sao? Là quan hệ này đấy, cậu ta là người đầu tư của mình.”

Chu Vận khẽ chớp mắt. Nhậm Địch ngáp một cái, mệt mỏi nói: “Không được rồi... Buồn ngủ chết mất, mình ngủ đây.”

Chu Vận quay đầu, nhìn thấy Lý Tuân đang đứng tựa vào vách tường gần đấy. Cô hỏi cậu từ xa: “Này... cậu định ngủ chưa?”

Lý Tuân như còn đang mải suy nghĩ gì đó, nghe thấy lời cô mới nhìn sang: “Chút nữa, cô ngủ đi.” Dứt lời liền tắt đèn, trong nháy mắt căn phòng trở nên tối đen.

Chu Vận nằm quay đầu về phía Lý Tuân, lăn hai vòng trên giường, sau đó cảm nhận được phía đỉnh đầu có ánh sáng leo lét. Cô ngửa đầu lên,

https://thuviensach.vn

nhìn thấy Lý Tuân đã hút thuốc xong, giờ ngồi trên mặt sàn, dựa lưng vào tường, mở máy tính ra.

Tất cả mọi người đều đã ngủ cả rồi, cô thì thào: “Cậu làm gì thế...?”

Lý Tuân khẽ trả lời: “Không làm gì hết, cô ngủ đi.”

Chu Vận vẫn cố rướn cổ: “Đã làm xong dự án rồi, cậu còn viết gì nữa vậy?”

Lý Tuân bực bội lại châm thêm điếu thuốc khác, quay lại: “Rốt cuộc cô có định ngủ hay không, mới uống có vài ba chai mà lảm nhảm nhiều như vậy à?”

“...”

Không khí đã trở nên yên tĩnh, vài giây sau, Lý Tuân cúi đầu xuống chuẩn bị làm việc tiếp.

“Lại có dự án mới hả?”

“...”

“Liên quan đến cái gì thế?”

“Bộp!” Tàn thuốc rơi bỏng cả tay, Lý Tuân đóng mạnh laptop lại.

Cách xa hơn năm mét cũng có thể cảm nhận rõ ràng cơn tức giận của cậu, Chu Vận vội vàng rụt cổ, nhút nhát nói: “Được rồi, được rồi, tôi im lặng, tôi ngủ đây.”

Thế giới lại chìm vào yên tĩnh lần nữa. Mấy phút sau, Lý Tuân liền cảm thấy có điều là lạ. Trong bóng tối có thứ lông xù gì đó đang từ từ trườn đến từ phía sau cậu.

https://thuviensach.vn

Lý Tuân vốn làm việc rất chăm chú, ít khi bị phân tâm, nhưng cái thứ lông xù này đã sắp tiến vào phạm vi gần màn hình máy tính của cậu rồi. Cậu bị cắt ngang suy nghĩ, nghiêng đầu, thấy đầu Chu Vận đã kề đến càng lúc càng gần, nửa thân sau của cô tựa sát vào tường, đang bò sang bên này từng chút một.

May mà Lý Tuân không hề sợ ma sợ quỷ, chứ nếu là kẻ nhát gan, gặp cảnh tượng này chắc đã ngất xỉu luôn rồi.

“Lam...” Giọng nói nho nhỏ vang lên.

Cô vừa cất lời, thoắt cái Lý Tuân đã phản ứng lại, đặt vội máy tính xuống, đưa tay qua che kín miệng cô.

“Quan...” Chu Vận giãy dụa muốn nói cho hết, “Lam... ô ô ô ô...”

“Cô nhỏ giọng chút cho tôi!” Lý Tuân hạ giọng, trên tay bỗng thấy đau nhói, “Cô dám cắn tôi á! “

Cô đâu chỉ dám cắn, cô còn dám đá cậu luôn nữa kìa! Chu Vận đạp đá lung tung đến mức Lý Tuân phải nổi giận. Cuối cùng hai tay cậu kìm chặt lại, ra sức đè Chu Vận xuống.

“Có chịu yên một chút không hả!”

“Công ty Lam Quan.”

Trong lúc vùng vẫy, kính của cô đã rơi mất tự bao giờ. Để thấy rõ đối thủ hơn và tỏ rõ khí thế, Chu Vận kề đến gần, trợn trừng mắt, gần như mũi chạm mũi với Lý Tuân.

“Tôi thấy rồi.” Cô thở hổn hển, toàn thân nồng nặc mùi men, “Đừng tưởng tôi không nhìn ra được nhé, cái đó là làm cho công ty Lam Quan! Đó

https://thuviensach.vn

là dự án gì, cậu làm đã được bao lâu rồi, cậu đã giấu chúng tôi làm những gì? Thành thật khai mau...”

Giọng cô lớn dần, Lý Tuân sợ người khác bị cô đánh thức, cố gắng bịt miệng cô lại lần nữa. Lần này Chu Vận đã có đề phòng trước, khi cậu vừa buông lỏng tay ra thì cô ngay lập tức nhấc chân lên, xuất chiêu khỉ leo cây, quặp chặt vào người Lý Tuân, sau đó kéo cậu xuống.

Lý Tuân chợt khụy người xuống.

“Khốn kiếp!”

Đầu gối đập xuống nền gạch, cậu đau đến nghiến răng nghiến lợi. Chu Vận đã chế ngự cậu thành công, vẫn không quên trấn áp cậu bằng ánh mắt, còn lồng tiếng kèm theo.

“Ối!”

Lý Tuân trố mắt. Trên giường có người vừa trở mình, Lý Tuân nhìn bên đó, rồi lại nhìn Chu Vận đang bám dính trên người mình, cuối cùng cậu thở dài bất lực, đóng máy lại, bò dậy khỏi mặt đất, mang theo Chu Vận như bị gấu Koala nhập kia đi thẳng ra ban công.

Cửa vừa khép lại, Lý Tuân lập tức kéo Chu Vận xuống.

“Uống có tí mà lên cơn giống như mụ điên vậy.” Cậu nhìn Chu Vận tóc tai bù xù, không nhịn được mắng cô.

Chu Vận chỉ vào cậu: “Đừng có nói lảng sang chuyện khác, vụ này là sao hả?”

Lý Tuân tựa vào ban công, nhìn bóng đêm tĩnh lặng, phiền chán nói: “Bởi vậy tôi mới không thích cái kiểu con gái như cô chút nào. Suốt ngày cứ lải nhải đòi tìm hiểu cặn kẽ.”

https://thuviensach.vn

“Là gì?”

Lý Tuân lườm cô một cái, sau đó đi vào trong nhà. Chu Vận định kéo cậu lại, nhưng cậu đã quay người, giơ tay bóp chặt cằm Chu Vận. Khoảng cách hai người rất gần.

“Sắp xong rồi.” Cậu khẽ nói, “Chờ ở đây đi.”

Thế là Chu Vận ngoan ngoãn chờ ở ban công. Lát sau Lý Tuân cầm máy tính quay lại, đặt luôn vào lòng Chu Vận, thuận tay liền châm điếu thuốc.

Chu Vận vừa xem, Lý Tuân vừa nói: “Chức năng chủ yếu của hệ thống này là...”

“Đừng, đừng, đừng.” Chu Vận ngắt lời cậu, “Tôi có thể tự xem được.”

Lý Tuân nhướng mày. Vẻ mặt Chu Vận hiện ra sự đắc ý mang theo men say, từ tốn nói: “Bây giờ tôi đã có thể hiểu hàm lệnh của cậu rồi, không bị nghẹn chết nữa đâu.”

Câu nói đã gợi lên chuyện trước đây, Lý Tuân mỉm cười bất đắc dĩ.

Chu Vận ngồi bệt xuống, nói: “Cậu chỉ cần nói cho tôi biết cậu làm cái này để làm gì.”

“Bán.”

“Bán á?”

“Ở giai đoạn sau, trang web của Lam Quan sẽ phải thuê hosting (1), cứ theo đà này chi phí sẽ đội lên rất cao, rất khó kiếm ra tiền.”

(1) Hosting là không gian trên máy chủ có cài đặt các dịch vụ Internet như world wide web (), truyền file (FTP), Mail…, có thể chứa nội dung

https://thuviensach.vn

trang web hay dữ liệu trên không gian đó.

Chu Vận ngẩng đầu, thấy Lý Tuân dựa vào ban công, điếu thuốc đang cháy dở trong tay nhưng cậu không hút, chỉ cúi đầu cầm để đấy.

Ngay trên tầng là một tiệm massage chân, đèn biển hiệu màu hồng đào khiến người ta mơ màng soi lên mái tóc vàng của cậu, vừa diêm dúa vừa tươi đẹp.

“Cậu biết sẽ không kiếm ra tiền được sao lại không nói cho họ biết?” Cô hỏi.

Lý Tuân bị cô chọc cười: “Tôi nói cho họ biết thì tôi kiếm tiền bằng gì hở?”

Chu Vận cúi đầu, lặng thinh.

Lý Tuân: “Có lắm trang web bán hàng như vậy, cũng không ít cái là hệ thống lớn. Lam Quan vốn tự sản xuất tự tiêu dùng, trang web không có bất kỳ đặc điểm nổi bật nào, sao người ta phải vào đó mua hàng? Ngay cả thế mạnh của mình là gì họ cũng không rõ, chỉ biết đu theo phong trào, tiền đâu có dễ kiếm như vậy chứ!”

Chu Vận vẫn im thin thít. Không khí giữa hai người như đông cứng lại.

Lý Tuân im lặng một lát rồi lại khẽ nói: “Không phải tôi cố ý gạt mấy người. Ban đầu tôi định làm đúng như vậy, nếu Trương Hiểu Bội không xen vào, sau khi chúng ta ký hợp đồng xong, tôi sẽ có ý kiến với bên họ. Nhưng cô ta đã xen vào thì chỉ có thể ứng phó vậy thôi.”

Lý Tuân vứt điếu thuốc đã cháy tàn, đứng lên giẫm cho nó tắt hẳn. Không khí yên tĩnh này khiến cậu cảm thấy ngột ngạt.

https://thuviensach.vn

“Đừng có giở trò giận dỗi nữa, tôi không biết dỗ dành ai đâu.” Cậu chau mày, nhìn Chu Vận đang cúi gằm đầu, “Cô...”

Tiếng ngáy chợt vang lên. Lý Tuân ngồi xổm xuống, nhìn rõ, hóa ra Chu Vận đã cúi đầu ngủ một cách say sưa. Cậu á khẩu thật lâu mới bật thốt ra: “... Á đù, mình rảnh thật đấy!”

Cậu bế Chu Vận vào trong nhà, đặt cô xuống giường, tự đáy lòng cậu hi vọng sáng mai khi cô thức dậy sẽ không còn nhớ gì hết.

Hôm sau, lúc Chu Vận thức dậy, Lý Tuân đã đi rồi. Cô và Cao Kiến Hồng cùng trở về trường, sau khi học xong liền chạy thẳng đến văn phòng Hội. Lúc vào văn phòng thấy Lý Tuân đang thắm thiết với cô bạn gái mới bên khoa phát thanh viên, Chu Vận đi đến, bám lấy vòng eo thon thả của cô gái kia, nhẹ nhàng đẩy cô nàng sang một bên: “Nào, cô ngồi đây một chút nhé.”

“Làm cái gì thế?” Cô bạn gái tỏ vẻ không hài lòng.

Chu Vận kéo ghế, ngồi ngay ngắn, nghiêm túc nhìn Lý Tuân: “Chúng ta còn chưa thảo luận xong vấn đề tối qua đâu.”

Lần đầu tiên Lý Tuân cảm nhận rõ ràng cơn nhức đầu do thức đêm gây ra. Cậu đứng dậy, kéo Chu Vận ra ngoài hành lang, trùng hợp lại gặp Cao Kiến Hồng đang đi đến: “Sao thế?”

“Không có gì.” Lý Tuân nói xong, chân liền tăng tốc, Chu Vận bị lôi xềnh xệch đi. Đến ngã rẽ ở góc hành lang, cô bị Lý Tuân ấn vào tường.

“Cô không chịu thôi có phải không?”

Dáng vóc Lý Tuân cao ráo, cậu nhìn xuống từ góc độ này khiến cho vẻ mặt, khí thế đều chiếm ưu thế hơn. Chu Vận lặng lẽ kiễng lên, nhưng hiệu quả vẫn là quá thấp.

https://thuviensach.vn

“Cậu nói cho rõ đi.”

“Nói cái quái gì!”

Cô không nhịn được đẩy mạnh Lý Tuân ra, tuy vẫn không đẩy được nhưng dù sao cũng đủ để biểu đạt tâm trạng của mình.

“Chúng ta đã tốn rất nhiều công sức mới làm ra trang web này, kết quả cậu nói nó không đáng một đồng. Vậy những cố gắng trong suốt thời gian dài như vậy của chúng ta đều trở nên vô ích hả?”

“Vô ích?” Lý Tuân cười lạnh, “Cô làm xong dự án chẳng lẽ không có được chút thu hoạch nào à?”

Chu Vận nhỏ giọng: “... Không thể nói như vậy.”

“Nếu tôi nói cho cô biết, trang web này không những không kiếm ra tiền, sau này còn bị cái khác thay thế, cô có còn cố gắng học tập nữa không?”

Chu Vận: “Nhưng mà...”

“Không có nhưng nhị gì hết. Trang web không có vấn đề, độ thành công rất cao, về việc có kiếm ra tiền hay không lại do rất nhiều nhân tố khác quyết định.”

Chu Vận: “Vậy cậu có thể nói cho chúng tôi biết mà, để chúng ta cùng nhau tiếp tục làm ra cái tốt nhất.”

“Cô uống rượu xong liền quên sạch những lời Hàn Gia Khang nói rồi à?”

“...”

https://thuviensach.vn

“Tiếp tục làm, làm công không cho người ta, kiếm tiền giúp người ta à?”

Chu Vận không nhịn được lẩm bẩm: “Tiền, tiền, tiền, mở mồm ra là tiền thôi. Tôi thấy cậu và Trương Hiểu Bội đúng là cùng một hạng người đấy.”

Bốp!

Bàn tay của Lý Tuân đập lên vách tường kề ngay bên mặt Chu Vận.

“Công chúa điện hạ!”

“...”

“Cô quả thật được bảo bọc đến mức mưa không đến mặt, nắng không đến đầu nhỉ?”

Ơ?

Lý Tuân nói: “Cô có biết cái ban nhạc vớ vẩn kia của Nhậm Địch một tháng ngốn hết bao nhiêu tiền không?”

Chu Vận lắc đầu, thế là đổi lại được tiếng cười khẩy khinh thường của Lý Tuân. Cậu hất cằm, lại hỏi: “Máy tính của Hội chạy có nhanh không?”

Cô gật đầu.

“Biết nó đã được lắp ráp như thế nào không?”

Cô tiếp tục lắc đầu.

“Cô có từng nghĩ tại sao trong trường này chỉ có máy tính ở văn phòng mình là chạy nhanh như vậy không?”

Cô lại lắc đầu.

https://thuviensach.vn

“Lẽ nào trường học chịu chi tiền trang thiết bị cho cô à? Tại sao lại được như vậy? Chỉ bằng cái dáng vẻ xinh đẹp này của cô sao?”

Ơ kìa? Cậu thấy tôi xinh đẹp hả? Chu Vận chợt phát hiện ra mình suy nghĩ lệch trọng tâm vấn đề mất rồi.

Lý Tuân lườm cô, đứng thẳng lên nói: “Đâu ra mà nhiều dự án ngon lành như vậy, không giành làm sao được. Còn bảo tôi bỏ vốn ra không thì cứ mơ đi.”

Chu Vận len lén nhìn cậu. Lý Tuân chống tay lên hông, nhìn về phía khác suy tư. Quả thật trông cậu giống như một chú chó hoang đang chìm trong yên lặng.

Chu Vận hỏi: “Nếu cậu không ưa Trương Hiểu Bội, sao không nói sớm với bọn tôi, cần gì phải nén giận như thế.”

“Tôi có nói ra thì cũng như không thôi.” Cậu nhìn Chu Vận, “Có rất nhiều cách để giải quyết sự việc, nếu tôi vẫn có thể làm tốt dự án này, mấy người các cô cũng có thể học hỏi kinh nghiệm thông qua quá trình thực hiện dự án, vậy thì không cần phải lãng phí thời gian làm gì nữa, cứ làm thôi. Về phần Trương Hiểu Bội...” Lý Tuân cười khẩy, “Loại người này đông như kiến, nếu tôi cứ để tâm từng kẻ một, vậy thì cũng chẳng có nổi thời gian ăn cơm nữa.”

“...”

Chu Vận cúi đầu, Lý Tuân thấy vậy hỏi: “Đang nghĩ gì?”

Chu Vận dẩu môi: “Tôi đang hồi tưởng.”

“Hồi tưởng cái gì?”

“Hồi đầu cậu đe dọa tôi.”

https://thuviensach.vn

“...”

Chu Vận nhại theo giọng Lý Tuân, hắng giọng hai tiếng, tha thiết cất lời: “Tất cả mọi chuyện chỉ mang hình dáng vốn có của nó tại thời điểm khởi nguồn, càng về sau sẽ càng lệch xa khỏi quỹ đạo, nhưng dù sao vẫn đáng để cho chúng ta nỗ lực. Bởi vì chỉ khi chúng ta thực sự cố gắng mới có thể khiến nó không lệch đi xa hơn. Cô nói xem có đúng không?” Cô nhướng mày với Lý Tuân, “Đúng không?”

Chu Vận vốn định trêu chọc cậu, không ngờ Lý Tuân lại bĩu môi: “Nhớ rõ từng lời tôi nói thế cơ à?”

“...”

“Khá lắm!”

Tướng quân Lý đắc thắng vênh váo quay về phía văn phòng, Chu Vận kìm nén hồi lâu, cuối cùng chạy theo sau, đẩy mạnh lưng Lý Tuân một cái như để xả cơn giận.

Lý Tuân lảo đảo, quay đầu lại: “Làm cái gì vậy hả?”

Chu Vận nhìn cậu chằm chằm: “Cậu là tên Quái Thú Lông Vàng. Hứ!” Dứt lời còn hung dữ lườm cậu rồi mới nghênh ngang rời đi.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15

Thời gian để giải thích chuyện này cho Cao Kiến Hồng tốn gấp hai lần so với Chu Vận. Lúc quay lại, sắc mặt Cao Kiến Hồng cũng không hề nhẹ nhõm như trước, im lặng mất một hồi mới từ từ khôi phục. Chu Vận cảm thấy đôi khi chuyện giữa đàn ông với nhau còn phức tạp hơn cả chuyện giữa đàn ông với phụ nữ.

Sau khi cả ba người đều biết rõ tình hình hiện tại, Chu Vận liền đòi xem chương trình đang làm của Lý Tuân. Cô muốn biết rốt cuộc trang web hiện tại mà Lý Tuân làm có gì khác với cái mà họ cùng làm lúc trước.

Lý Tuân code chương trình đó cho hai người, Chu Vận mang về nghiên cứu suốt cả đêm. Xem xong rồi cô có chút bùi ngùi pha lẫn thất vọng. Trước đó cô cho rằng mình sẽ thấy được một trang web hội tụ những sáng tạo tuyệt diệu, các thuật toán hoàn mỹ, có tính phát triển tốt đẹp vô địch. Nhưng không, nói một cách nghiêm túc thì chương trình bí mật mà Lý Tuân khai thác còn không được tính là một trang web, đó chỉ là ứng dụng phát triển một chức năng nào đó trong trang web thôi.

Ứng dụng chức năng này nằm đơn độc riêng lẻ, Chu Vận xem không hiểu, mà Cao Kiến Hồng cũng không hiểu nốt.

Hôm ấy, Lý Tuân đưa họ đến một quán cà phê. Ngay khoảnh khắc vừa bước vào quán, Chu Vận đã cảm khái, rốt cuộc họ đã được đến một nơi có

https://thuviensach.vn

đầy ánh sáng mặt trời rọi đến một lần rồi.

Họ chọn ngồi ở trong góc có ổ cắm điện, nhân viên phục vụ đưa thực đơn đến, Lý Tuân vừa bật máy tính vừa nói: “Muốn ăn uống gì thì cứ gọi đi.”

Ông chủ Lý mời đương nhiên Chu Vận cũng không buồn khách sáo làm gì, chỉ lát sau, trên bàn đã bày đầy những món cô thích ăn.

Cao Kiến Hồng không nhịn được hỏi: “Cậu ăn hăng thế?”

Chu Vận cắn miếng bánh mì bơ: “Gần đây tốn calo cho não quá.”

Cao Kiến Hồng nhún vai, tỏ vẻ đã hiểu. Lý Tuân mở máy tính, quay màn hình qua cho họ xem.

Chu Vận nói: “Không cần xem nữa, tôi thuộc cả rồi. Đó không phải là trang web hoàn chỉnh, làm sao mà bán được?”

Lý Tuân: “Ai bảo chỉ có trang web hoàn chỉnh mới bán được?”

Chu Vận nhai bánh mì, chờ cậu giải thích.

Lý Tuân nói: “Lam Quan không muốn thuê web từ hệ thống khác, chỉ muốn có một trang web độc lập của riêng mình. Tuy khởi điểm tốt nhưng họ không biết rõ xu hướng internet hiện nay.”

Chu Vận: “Xu hướng gì?”

Lý Tuân: “Mấy năm gần đây hình thức website bán hàng mới bắt đầu phát triển, tuy trông nó tựa như là cửa hàng tạp hóa, có rất nhiều hàng hóa, nhưng thật ra không dùng được bao lâu cả. Phần lớn tài nguyên sẽ dần tập trung đến mấy chủ thể lớn trên trang chủ. Như vậy thì việc xây dựng trang chủ sẽ rất tốn công sức.”

https://thuviensach.vn

Chu Vận: “Chúng ta không làm được sao?”

Lý Tuân nhìn cô: “Có thể, nhưng cô sẽ phải làm mất cả chục năm đấy.”

“...”

Nhìn vẻ mặt Chu Vận có vẻ không tin cho lắm, Lý Tuân kề gần đến: “Công chúa điện hạ!”

Chu Vận đặt bánh mì xuống: “Cậu có thể đừng gọi tôi như vậy nữa không?”

Lý Tuân: “Vậy phải gọi thế nào?”

“Tôi không có tên à?”

“Công chúa nghe không hay à?”

“Vấn đề là tôi không phải công chúa.”

“Vậy thì cô là gì?”

Kỵ sĩ!... Trong tâm trí cô chợt hiện lên từ này, nhưng cô không dám nói ra vì sợ cậu lại cười nhạo.

“Cậu nói tiếp đi.”

Lý Tuân nhìn cô, hỏi: “Cô còn nhớ công ty Lam Quan có tất cả bao nhiêu sản phẩm không?”

Chu Vận: “Hơn năm trăm.”

“Mấy trăm sản phẩm ấy, chỉ cần một cái select của cô đã có thể hoàn thành chức năng tìm kiếm, nhưng nếu với vài tỷ sản phẩm thì sao?”

https://thuviensach.vn

Chu Vận im lặng.

“Vài tỷ thì sao, mà mấy chục tỷ thì thế nào? Đến lúc đó bất kỳ server nào cũng không thể kham nổi. Sau đó cô sẽ phải bắt đầu nghiên cứu ứng dụng phân tán dữ liệu. Tiếp theo nữa cô còn phải nghiên cứu xem sắp xếp những ứng dụng này thế nào, để truy xuất dữ liệu từ chương trình này ra sao, rồi hết thêm vào lại xóa đi. Ở mỗi một dự án cô đều cần dùng những thuật toán nâng cao mới chống đỡ được không để cho server ấy bị sập. Cô cảm thấy chỉ cho cô một tháng liệu cô có làm xong được không?”

“...”

“Đó chỉ là với một chức năng tìm kiếm thôi đấy. Trang web như vậy bất kể là tiền kỳ hay hậu kỳ đều cần đầu tư rất nhiều sức người, sức của. Người chúng ta không đủ, Lam Quan cũng không có nhiều tiền đến thế.” Lý Tuân tựa vào sô pha, “Vì thế nên cô biết rồi đấy, chỉ dựa vào sức mình để duy trì những kiểu trang web to thế này là việc không thực tế tẹo nào.”

Yên lặng một hồi, Lý Tuân lại hờ hững nói tiếp: “Nhưng nếu xét đến xu hướng mới, cũng không phải là không có cách.”

Chu Vận và Cao Kiến Hồng đều nhìn vào cậu.

“Đặc điểm của một trang web lớn là sự đa dạng, cái gì cũng vậy, một khi đã rộng lớn thì sẽ rất khó có thể tinh chuẩn được. Nhưng nếu có một chức năng tinh tế hỗ trợ, có lẽ cái nhà máy cũ mốc kia còn có cách cứu chữa được.”

Lý Tuân chỉ vào màn hình nói: “Ưu thế của Lam Quan là dòng sản phẩm thực phẩm dinh dưỡng, trong đó phần lớn là đề cao việc bảo vệ sức khỏe, sản phẩm còn rất đặc biệt, chỉ có mình họ sản xuất ra. Đây có thể liên quan đến việc mẹ của ông chủ Lam Quan từng làm trung y.”

https://thuviensach.vn

Ngay cả mẹ của ông chủ Lam Quan từng làm gì mà cậu cũng biết ấy hả?

“Tính chất của những sản phẩm này chủ yếu là hỗ trợ sức khỏe, bọn cậu xem chỗ này đi...” Cậu vừa nói vừa làm thử cho Chu Vận và Cao Kiến Hồng xem.

Để tiện cho việc lựa chọn và mua sắm, Lý Tuân đã làm thêm chức năng đề cử sản phẩm rất cặn kẽ.

“Bình thường người ta không có sự hiểu biết quá nhiều về thực phẩm hỗ trợ sức khỏe và dinh dưỡng, lại lười đọc dài dòng, họ sẽ không lật xem từng trang một, cho nên không bằng chúng ta cứ trực tiếp xem bệnh mà bốc thuốc đi.” Lý Tuân mở thanh tìm kiếm ra, “Viết triệu chứng vào đây, ví dụ như là ‘chóng mặt hoa mắt’, ‘buồn nôn’, sau đó hệ thống sẽ tự động đề cử sản phẩm điều dưỡng chứng đó. Hệ thống sản phẩm của Lam Quan được sắp xếp theo chủ đề, sẽ dễ dàng cho khách hàng tìm hiểu sâu hơn.”

Chu Vận nhìn chằm chằm vào màn hình, bỗng nói: “Có nên thêm một chức năng trình bày bệnh lý, hay nói đơn giản hơn chính là trình bày hiện trạng sức khỏe, lại giới thiệu cách điều chế ra sản phẩm có thể giải quyết vấn đề ấy, như vậy khả năng thuyết phục cũng cao hơn, khiến cho người ta xem xong liền muốn mua sản phẩm hay không?”

Lý Tuân nhìn cô, ánh mắt sắng quắc lên. Chu Vận lại điềm tĩnh gặm bánh mì, cô đã quen với vẻ mặt đáng sợ thế này vào những lúc Lý Tuân suy tư rồi. Cô cũng biết tuy ánh mắt cậu đang nhìn cô, nhưng đầu óc thì hoàn toàn không. Lối suy nghĩ và dáng vẻ của cậu khá giống nhau, thích nhìn từ trên cao xuống, bao quát tất cả. Cậu nhất định đang nhanh chóng suy nghĩ về việc sắp xếp lại hệ thống lần nữa, tỉ mỉ hơn, như sắp dệt thành tấm mạng nhện rồi.

https://thuviensach.vn

Qua vài phút sau, vẻ mặt Lý Tuân đã thả lỏng hơn, nói hai tiếng đơn giản: “Nên chứ!”

Cái gật đầu của cậu đã khẳng định tất cả không thành vấn đề. Lý Tuân châm thuốc, lười nhác tựa lưng vào ghế, nhìn Chu Vận.

Chu Vận: “Nhìn cái gì?”

Lý Tuân lắc đầu cười, miệng vẫn ngậm điếu thuốc, nhìn ra ngoài cửa sổ, thoải mái nói: “Còn muốn ăn gì nữa thì cứ gọi đi.”

“Cậu đang nuôi heo đấy hả?”

“Là đang cho heo ăn mới đúng.”

“...”

Dường như cô không bao giờ có thể nói lại được với cậu. Mà thôi, cũng không sao, cô đành lẳng lặng ngồi ăn bánh mì.

Vào buổi trưa an bình này, lúc ý tưởng kia vừa mới nhen nhóm, khi mà thời đại của điện thoại thông minh còn chưa bùng nổ, cô ngồi trong quán cà phê bé nhỏ ấy, nghe Lý Tuân nói về suy nghĩ, về tư tưởng của cậu và tiếp theo cậu muốn thêm ứng dụng công nghệ Mocap (1) cho hệ thống website như thế nào.

(1) Motion capture (tạm dịch: ghi lại chuyển động) hay mocap là một công nghệ nắm bắt chuyển động từ một đối tượng hoặc một người. Chúng được áp dụng vào các lĩnh vực như quân sự, giải trí, thể thao, giải phẫu học, các ứng dụng y tế, hay để tạo tầm nhìn cho robot.[2] Chúng thường được ứng dụng trong phim hoạt hình và trò chơi điện tử, ghi lại chuyển động của diễn viên và sử dụng các thông tin để áp dụng vào các nhân vật hoạt hình 3D hoặc 2D. Khi công nghệ mocap làm chuyển động của nhân

https://thuviensach.vn

vật như ngón tay hay mặt, chúng được gọi là chuyển động riêng hoặc motion tracking hay match moving.

Chu Vận không biết liệu chương trình này có thể bán được cho Lam Quan hay không. Điều duy nhất cô có thể khẳng định là ký ức về chuyện này sẽ vĩnh viễn hằn sâu trong tâm trí cô. Để sau này mỗi lần cô hồi tưởng lại, nó đều mang đầy hương vị của bánh mì bơ và ánh nắng.

Họ cùng nhau bắt tay vào hoàn thiện chức năng ứng dụng. Chu Vận nhận thấy hóa ra làm chương trình đơn cũng có chỗ tốt, đó là tránh khỏi việc phải xung đột với Trương Hiểu Bội.

Họ không hề làm trang web nào cả, không có ý định "thay thế" cái cũ, nếu sau này Trương Hiểu Bội có chất vấn đi nữa, họ hoàn toàn có thể lôi lý do "hứng thú với việc phát triển" ra để ứng phó cho có lệ.

Mỗi lần Lý Tuân làm dự án đều như thể muốn bán mạng, cậu dốc hết tâm sức vào ứng dụng này từ đầu đến cuối, tìm hiểu cặn kẽ tất cả các loại tài liệu, nhất là những thứ liên quan đến y học, cậu tuyệt đối không tùy tiện trích dẫn bừa.

Thế là Chu Vận vừa hoàn thành việc thiết kế trang web đã ngay lập tức tập trung vào cái hoài bão trung y kia. Việc này phức tạp hơn ngồi thiết kế trang web nhiều.

Lý Tuân đưa Chu Vận một xấp tài liệu, trong đó có thông tin về tất cả các dòng sản phẩm tốt cho sức khỏe của công ty Lam Quan, còn có phần giới thiệu tường tận về từng sản phẩm một, bao gồm cả cách chế biến ra loại thực phẩm đó và phương hướng áp dụng trong trị liệu.

"Cô đang được cầm trong tay quyển 'Hoàng Đế Nội Kinh' đã từng được mẹ ông ta xem trước đây đấy." Lý Tuân vứt tài liệu đó lên bàn cô, "Giở lần lượt từ trước ra sau, từ mục sản phẩm đến dược lý, làm cho thật kỹ vào nhé."

https://thuviensach.vn

“Vậy với những chứng bệnh không có ở trong này thì sao?”

“...”

Lý Tuân đứng thẳng dậy, từ từ tiến đến gần Chu Vận.

Chu Vận buộc phải lùi về sau, cuối cùng khi cô không còn đường lui thêm được nữa, mới nghe thấy giọng Lý Tuân khẽ hỏi: “Công chúa điện hạ, ứng dụng của chúng ta có tên là ‘chữa khỏi bách bệnh’ đấy à?”

Chu Vận lắc đầu. Cậu vừa tắm xong sao? Mùi hương trên người cậu rất thanh tân.

“Nếu đã không phải thì xin công chúa điện hạ đừng có hăng hái muốn hành y cứu thế khắp nơi như thế có được không?”

Chu Vận gật đầu. Cậu vừa bắt đầu công việc, Chu Vận liền bảo: “Này...”

Cậu liếc sang. Chu Vận nói: “Tôi không phải công chúa.”

Lý Tuân yên lặng nhìn cô giây lát, sau đó giơ ngón tay lên, chỉ thẳng vào cô, gằn giọng nói: “Chu Vận, cô có tin cô còn lải nhải với tôi vấn đề này nữa thì tôi sẽ in bốn chữ ‘công chúa điện hạ’ ra dán hẳn lên trán cô luôn không?”

“...” Cậu có biết mỗi khi cậu tập trung làm việc thì giống như là ăn phải thuốc nổ không vậy hả?

Lý Tuân cau mày, lại quay ra gõ bàn phím lách cách, Chu Vận vừa âm thầm ai oán vừa gập quyển “Hoàng Đế Nội Kinh” lại.

Tuy Lý Tuân luôn nhấn mạnh từ sản phẩm đến phát triển, nhưng đối với Chu Vận mà nói, lý luận trung y quá rộng và phức tạp. Cô đưa ra vài phương án thiết kế liên tiếp nhưng đều bị Lý Tuân bác bỏ hết.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng Lý Tuân thấy cô thật sự sắp phát điên, liền cho cô nghỉ hai ngày. Thế nhưng Chu Vận nào có nghỉ ngơi gì, cô tranh thủ cuối tuần đến phòng khám trung y lớn nhất thành phố để tìm linh cảm thiết kế.

Phòng khám trung y kia nằm ngay trung tâm khu vực nội thành, yên tĩnh giữa phố xá huyên náo, trang hoàng theo lối cổ xưa, khung cảnh tao nhã, bước vào tựa như đi lạc trong tranh, cảnh sắc trông vô cùng nên thơ.

Chu Vận đi vào, qua khỏi khu đăng ký thì người cũng dần thưa thớt. Cô đi vào trong sâu hơn nữa, vừa vòng qua khu vườn nhỏ, đã nghe thấy có tiếng người nói chuyện. Cô đi về phía đó, vào hẳn trong sân. Nơi này có một căn phòng nhỏ, trên mỗi cánh cửa dán một poster quảng cáo, giới thiệu về một vị thầy dạy dưỡng sinh nào đó.

Chu Vận đứng ở ngoài, lấp ló nhìn vào trong qua tấm kính. Trong phòng có rất ít người, họ ngồi rải rác, cúi đầu nghịch điện thoại di động.

Vị thầy trung y đang ở trên bục giảng thình lình ngước nhìn lên, râu tóc ông dài thượt trông rất giống thần tiên, nhưng quan sát kỹ thì thấy thực ra tuổi tác cũng không lớn, cùng lắm cũng chỉ mới tầm bốn mươi mà thôi.

Bên dưới không ai buồn nghe giảng, thầy ấy cũng thèm không để ý, cứ thản nhiên giảng giải liên tục, rất có phong cách của một vị giáo sư đại học.

Chu Vận đi mãi cũng mệt, thấy cửa mở liền bước vào trong, ngồi vào dãy bên cạnh nghỉ ngơi. Trên bục giảng treo một bức sơ đồ huyệt vị con người, thầy vẫn ngồi bắt chéo hai chân, cười nói: “Nhắc đến đạo giáo đều khiến mọi người người muốn tu tiên, muốn bay bổng lên trời giữa ban ngày. Nhưng cấp độ tu tiên đó quá cao, tu nhầm đường thì cũng dễ mà ngã chết.”

Chu Vận bật cười.

https://thuviensach.vn

Thầy lại nói: “Vậy nên chúng ta hãy hạ tiêu chuẩn thấp xuống một chút, bay lên trời không được, nhưng tu để không chết vì bệnh tật thì vẫn có khả năng.”

Chu Vận ngồi nghe thầy nói luyên thuyên Bắc Nam một hồi mà vẫn không nghe ra được tài nghệ dưỡng sinh của ông ở đâu cả, chỉ nhận thấy tài ăn nói của ông rất tốt mà thôi.

Đã sắp đến giờ về, Chu Vận đứng dậy chuẩn bị rời đi liền chạm mặt với một người khác trông có vẻ như cũng đã đi mệt, muốn vào đây nghỉ ngơi một chút. Cô hơi khựng bước.

Trên bục giảng ông thầy vẫn đang nói: “Vì vậy, đạo gia của chúng ta khá coi trọng việc ‘sống theo ý thích của mình’. Giống như mọi người bây giờ đang chơi điện thoại di động hay ngủ gật, tôi đều không quản lý, tôi cứ giảng bài của tôi. Cho dù mọi người không buồn nghe, tôi cũng không lấy đó làm giận.”

Anh chàng kia trông mặt mũi thanh tú, anh tuấn hơn người.

Lúc Chu Vận ngồi xe bus trở về trường học, khi xe chạy qua một ngã tư nào đó đầu óc cô chợt lóe sáng. Anh chàng cô vừa nhìn thấy quen kia không phải là người được nhắc đến trong bài tập dịch tiếng Anh của Liễu Tư Tư sao? Anh ta tên gì ấy nhỉ? Chu Vận nhăn mày cố nhớ lại.

“Họa sĩ trẻ... Điền Tu Trúc, đúng không nhỉ?”

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16

Chu Vận nhanh chóng quên béng chuyện về anh chàng họa sĩ trẻ kia. Về đến trường học, cô chạy ngay tới văn phòng, vốn định tìm Lý Tuân để bàn bạc thêm về ứng dụng máy tính, thế nhưng vừa vào phòng đã thấy cô bạn gái phát thanh viên của Lý Tuân đang ngồi đúng chỗ của cô, tập đọc lời thoại với Lý Tuân.

Cô bạn gái say đắm nhìn cậu: “Ai đã đưa lối cho chàng đến đây?”

Lý Tuân đáp: “Tình yêu.”

Cậu xem lời kịch rồi đọc tiếp: “Tình yêu đã dẫn đường chỉ lối để ta tìm đến được đây. Tuy ta chẳng phải tay thủy thủ cừ khôi, nhưng dù phải mạo hiểm phong ba tới miền biển xa xôi mà nàng đang ở, ta vẫn sẵn sàng liều mình vì viên ngọc quý là nàng.”

Cô bạn gái: “Em thừa nhận, nếu không phải chàng nghe được em bày tỏ tấm chân tình lúc em chưa chuẩn bị, chắc chắn em sẽ căng thẳng hơn nhiều. Vì vậy xin hãy tha thứ cho em, là đêm đen đã tiết lộ bí mật của lòng em, đừng xem lời của em là phường lẳng lơ vô sỉ.”

Lý Tuân: “Nàng ơi, ta xin thề với vầng trăng sáng...”

“Không...” Tâm trạng cô bạn gái dâng trào, giọng chợt vỡ òa.

https://thuviensach.vn

“E hèm!” Cô ta hắng giọng, tiếp tục, “Vầng trăng kia luôn luôn thay đổi, nếu chàng mang nó ra thề thốt, em sợ rằng tình chàng cũng vô thường như nó mà thôi!”

“Vậy ta phải thề bằng gì đây?”

Cô bạn gái nắm lấy tay Lý Tuân: “Nếu chàng muốn thì hãy thề bằng tấm thân tuấn mỹ kia, bởi vì đó là ngọn nguồn duy nhất khiến em si mê, vị thần duy nhất mà em sùng bái.”

“Thật sao? Nàng thật sự nghĩ thế ư?”

...

Sao tác phẩm của Shakespears qua miệng của hai con người này lại trở nên dung tục thế nhỉ? Chu Vận đi đến ngồi cạnh Ngô Mạnh Hưng. Mọi người đã quen với việc Ngô Mạnh Hưng lúc nào cũng đóng đô ở văn phòng Hội, và cũng rất thản nhiên với việc những cô bạn gái của Lý Tuân thường xuất hiện tại nơi này.

“Lại còn tấm thân tuấn mỹ nữa cơ đấy... Hứ!” Chu Vận cười khẩy.

“Hả?” Ngô Mạnh Hưng dời mắt khỏi màn ảnh, “Tấm thân gì cơ?”

Chu Vận lắc đầu, trong đầu cô bỗng thoáng hiện lên một ánh chớp, cô nhớ đến bức sơ đồ huyệt vị con người ở phòng khám trung y của ông thầy khi nãy.

“Nhân thể...”

Chu Vận đứng dậy luôn, đi đến phía sau cô bạn gái của Lý Tuân, vịn tay vào vòng eo thon thả của cô ta, nói: “Nào, cô qua đây ngồi chút nhé.”

Cô bạn gái đang mải biểu diễn hùng hồn thì bị ngắt ngang, giận đến mức mặt đỏ bừng bừng, giậm chân bình bịch.

https://thuviensach.vn

“Lần thứ hai rồi đấy!”

Lý Tuân bèn an ủi cô ta: “Mai rồi tập tiếp.”

Cô bạn gái lấy lại quyển kịch, hừ một tiếng rồi ngoe nguẩy bỏ đi. Lý Tuân nhìn theo bóng lưng cô ta, châm điếu thuốc rồi liếc nhìn Chu Vận.

“Thấy trò này vui không?”

“Cậu quen bạn gái chỉ để tìm vui thôi à?”

Lý Tuân tựa vào ghế hút một hơi thuốc, nói: “Tất nhiên, cặp bồ là giúp bản thân thư giãn mà.” Cậu hất cằm với Chu Vận, “Không phải đã cho cô nghỉ phép rồi sao? Tự dưng quay lại làm thế?”

Chu Vận sắp xếp lại ý tưởng trong đầu lần nữa mới cất lời: “Mới vừa rồi tôi đến một phòng khám trung y, thấy được bản sơ đồ huyệt vị con người. Không phải lúc trước cậu chê giao diện ứng dụng quá rắc rối ư? Hay là chúng ta cũng làm theo sơ đồ nhân thể đi.”

Lý Tuân ngồi lọt thỏm trong ghế, hờ hững “ừ” một tiếng: “Nói tiếp đi.”

Chu Vận lấy giấy và bút ra, vẽ một hình người: “Thể hiện chức năng bằng nhân thể chắc chắn sẽ trực quan hơn nhiều, tôi dùng bút mô phỏng chuột trước đã nhé.” Cô cầm bút khoanh tròn trên tấm hình, “Sau khi người dùng nhìn thấy mô hình nhân thể sẽ rê chuột để nhấn hoặc vẽ vào vị trí cảm thấy khó chịu, sau đó chúng ta sẽ để hiện ra cửa sổ lựa chọn về các chứng bệnh và giải thích đi kèm, như vậy tính hướng dẫn sẽ cao hơn. Với lại, chúng ta cũng có thể chia từng phần thân thể ra như: đầu, tay, chân, lưng, bụng, vân vân... Ứng dụng như thế càng có tính thống nhất hơn.”

Chu Vận tuôn ra một tràng, sau đó chờ Lý Tuân quyết định. Lý Tuân bị khói thuốc xông lên, mắt cậu khép hờ lại. Hồi lâu sau, cậu quay đầu sang

https://thuviensach.vn

hỏi Cao Kiến Hồng: “Lúc nào có thể làm xong chương trình Mocap?”

Cao Kiến Hồng: “Sau khi cài đặt còn phải cho chạy thử, lại phải kiểm tra nữa, ít nhất cũng mất một tuần.”

Lý Tuân gật đầu. Lúc cậu nhắc đến chương trình Mocap, Chu Vận giật mình. Cậu muốn dùng Mocap để tạo ra hiệu ứng đồ họa ư?

“Vừa đủ thời gian có thể mang dự án ra thử nghiệm luôn.” Lý Tuân nói, “Cứ chăm chăm chạy theo lý thuyết cũng chẳng được gì, phải học được từ thực tiễn mới là nhanh nhất.”

Chu Vận gật đầu, đang tập trung suy nghĩ tiếp thì bỗng thấy trước mắt tối sầm, ngẩng đầu lên đã thấy “tấm thân tuấn mỹ” của Lý Tuân xuất hiện ngay trước mặt.

“Cô đi nói chuyện với Liễu Tư Tư đi.” Cậu dụi điếu thuốc, nói với Chu Vận.

Chu Vận dừng dòng suy tư lại. Cậu bảo tôi đi nói chuyện với bạn gái trước của cậu làm cái gì?

Lý Tuân: “Bảo cô ấy tìm mấy cao thủ chuyên làm đồ họa 3D hoạt hình giúp tôi, muốn ra giá thế nào cũng được.”

Chu Vận nghe thấy lời này thì máu nóng sôi trào. Ra giá thế nào cũng được á? Chậc chậc...

Có câu nói hào phóng của cậu chống lưng, Liễu Tư Tư đã nhanh chóng kéo được hai đàn anh năm tư chuyên làm hoạt hình đến. Hai vị đàn anh này vừa nghe thấy công nghệ Mocap đã sửng sốt.

“Ngầu quá... Bên khoa bọn tôi còn chưa có đấy!”

https://thuviensach.vn

Chưa có là chuyện bình thường. Khi ấy Motion Capture vẫn là công nghệ mới nổi thôi, đừng nói là một ngành thuộc khoa nghệ thuật cỏn con, có gộp hết các trường đại học cả nước lại, cũng chưa đến năm trường có được bộ thiết bị như thế này đâu.

Chu Vận lén liếc sang Lý Tuân. Thật ra ban đầu khi cậu đề xuất về ứng dụng này cô và Cao Kiến Hồng đều rất kinh ngạc, bởi họ cảm thấy chẳng cần thiết phải dùng công nghệ Mocap này làm gì. Nhưng Lý Tuân vẫn kiên quyết mua nó cho bằng được.

Lý Tuân vốn thích trải nghiệm, luôn luôn theo đuổi cái mới.

Biết được có cơ hội thực hành miễn phí, hai vị đàn anh vô cùng hưng phấn. Việc sử dụng thành thạo công nghệ này sẽ giúp họ dễ dàng tìm được việc làm sau khi tốt nghiệp hơn. Hai người rối rít bày tỏ họ không cần mời ăn uống gì nhưng nhất định họ sẽ cho hạng mục này vào phần thành tích trong luận văn tốt nghiệp sắp tới của họ.

Cả quá trình đã được lên kế hoạch rõ ràng, Lý Tuân bắt đầu gấp rút đẩy mạnh tiến độ.

Chu Vận nhận thấy, kể từ khi tham gia vào Hội, dường như cô đã bị lây chứng học lệch của Lý Tuân. Việc đạt được thành tích tốt ở tất cả các môn đã trở thành chuyện trong mơ, vì vào giờ lên lớp của những môn không phải chuyên ngành, Chu Vận không viết lập trình thì cũng ngồi tra tìm tài liệu. Trong kỳ kiểm tra nhỏ trước khi thi học kỳ, cô đã từ hạng tư rơi xuống hạng chín trong lớp.

Càng đáng giận hơn chính là Lý Tuân kia lại từ hạng mười một leo lên hạng mười.

Phải gió, cậu quả là ổn định đấy nhỉ! Nhìn tên hai người đứng ngay cạnh nhau trên bảng điểm, Chu Vận phẫn nộ một lúc mới thôi.

https://thuviensach.vn

Giờ tiếng Anh buổi sáng kết thúc, Chu Vận tranh thủ thời gian đi nộp bài tập cho giáo sư Lâm, vừa đi còn vừa nghĩ đến việc thiết kế chương trình. Trước đây chưa ai từng chạy chương trình Mocap cả, nào biết có thể xảy ra vấn đề không tương thích hay không. Cô cảm thấy hẳn là nên tìm Lý Tuân để bàn bạc thêm, nhắc nhở cậu đôi lời, tránh sau này xảy ra vấn đề lại phải làm lại.

Đang suy nghĩ thì chợt thấy một cái đầu vàng hoe lướt qua hành lang, Chu Vận khựng bước.

Lý Tuân ư? Cậu ta tìm giáo sư Lâm để xin thỉnh giáo à? Chu Vận dẩu môi, tuy cô là lớp phó môn của giáo sư Lâm thật, nhưng ai cũng biết thầy thích Lý Tuân hơn cô.

Ôm đống bài tập vào văn phòng của giáo sư Lâm, thầy đang uống trà, trong phòng chỉ có thầy và một giáo sư khác. Chu Vận nộp bài, thầy Lâm còn trêu ghẹo hỏi cô: “Bên Hội bây giờ thế nào rồi? Có ca khó nào cần thầy chẩn đoán giúp không?”

Chu Vận đáp: “Bọn em vẫn chống đỡ được ạ.”

Thầy Lâm cười hì hì, Chu Vận lại hỏi: “Khi nãy Lý Tuân đã đến đây hả thầy?”

“Không có.”

Chu Vận ồ một tiếng rồi chào thầy Lâm ra về. Bước khỏi văn phòng, cô cảm thấy có điều gì đó là lạ. Cả trường này chỉ có mình Lý Tuân nhuộm màu tóc như thế thôi. Cô đi về phía khi nãy nhìn thấy Lý Tuân. Bên khu này có rất ít văn phòng, cả dãy hành lang đều im ắng, Chu Vận bất giác cất bước khe khẽ.

Khi đến gần một căn phòng học nằm sâu nhất nơi hành lang, cô loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện. Chu Vận nhìn trước nhìn sau, sau đó

https://thuviensach.vn

ma xui quỷ khiến liền lén lút đi đến, ngồi bên cửa, dán tai vào nghe ngóng.

Vì hành lang khá yên lặng, cho nên dù Lý Tuân và Trương Hiểu Bội nói chuyện không to tiếng lắm nhưng cô vẫn nghe rõ mồn một.

“Chuyện lúc trước em đã suy nghĩ xong chưa?” Trương Hiểu Bội hỏi.

“Vẫn chưa.”

“Lý Tuân, cô thấy trình độ của em rất khá, có thể đảm trách được nên mới giới thiệu em cho công ty Bảo Khoa. Em biết về công ty Bảo Khoa không? Đó là công ty vô cùng nổi tiếng trong nghề đấy.”

“Biết ạ.”

“Dự án của họ luôn mang tính khiêu chiến, nếu làm được không chừng có thể thuận lợi có được vị trí thực tập sau này.” Trương Hiểu Bội cười nói, “Vốn người ta cũng không cần sinh viên chưa tốt nghiệp đâu, nhưng cô mất cả một tuần lễ gặp người phụ trách của họ nói chuyện nhiều lần mới bảo đảm được cho em đấy.”

“Cảm ơn.”

Phì! Chu Vận ở bên ngoài suýt bật cười thành tiếng.

Dường như Trương Hiểu Bội cũng nghe ra vẻ đáp cho có lệ của Lý Tuân, mụ ta thở dài.

“Cô biết em còn có nhiều việc trong Hội thực tiễn kia, nhưng việc nào cũng phải phân rõ chính phụ. Em đừng suy nghĩ nữa, cô là người từng trải, cô mới là người rõ nhất dự án nào tốt, có thể giúp ích rất lớn cho tương lai của em. Em cũng có thể đi hỏi giáo sư Lâm, nhờ thầy ấy tư vấn nữa đi.”

Lý Tuân gật đầu: “Vâng, em sẽ suy nghĩ tiếp. Vậy... nếu không còn gì khác nữa thì em đi trước đây.”

https://thuviensach.vn

Chu Vận kinh hoảng, mặt nhăn nhó cả lại. Cậu đừng có đi ra đột ngột thế mà! Cho tôi thời gian để rút lui với chứ! Cô vừa định chạy trốn thì lại nghe thấy Trương Hiểu Bội lên tiếng.

“Gia cảnh nhà em khó khăn lắm sao?”

Hả? Chu Vận khựng lại, Lý Tuân cũng dừng bước.

Trương Hiểu Bội nói: “Cô thấy hộ khẩu của em là ở vùng quê.”

Cái... gì...?

Tuy ban đầu Chu Vận cũng cảm thấy cái mái tóc vàng chóe kia của Lý Tuân khá là quê mùa, nhưng sau quen thân với nhau rồi thì không thấy vậy nữa. Thử hỏi xem hành động tiêu tiền như nước của thiếu gia Lý có chỗ nào giống dân nhà quê kia chứ... Hay là bây giờ ở các vùng quê đã lên đến đẳng cấp này rồi à?

Trong lúc đầu óc Chu Vận vẫn hỗn loạn, lại nghe Trương Hiểu Bội nói tiếp:

“Nhưng hồ sơ của em đã sửa lại hết, bao gồm tất cả các phương thức liên lạc với gia đình em như địa chỉ, số điện thoại hay các thông tin khác nữa. Hiện tại nhà trường hoàn toàn không liên lạc được với người nhà của em. Em xin học bổng của trường, trường cũng đã chi. Cô không biết tại sao em lại được xét duyệt, nhưng em phải biết một điều là, nếu cho điều tra cặn kẽ, thì học bổng của em chắc chắn sẽ bị cắt. Mà nếu nhà trường nghiêm túc xử lý... em cũng biết hậu quả như thế nào rồi đấy. Dĩ nhiên cô nói ra những lời này chỉ muốn cho em biết rằng, cô hiểu nỗi khó khăn của em, hiện tại em vừa muốn kéo dự án vừa muốn làm lập trình viên chính, lại còn phải đi học, chắc chắn không đủ sức mà làm. Chỉ cần em sang bên cô thì không phải bận tâm về những chuyện khác đâu. Vẫn là câu nói kia, cô là người từng trải, biết cái gì tốt nhất cho tương lai sau này của em. Em hãy suy nghĩ cho kỹ, đừng mang tâm trạng mâu thuẫn.”

https://thuviensach.vn

Toàn bộ thế giới yên lặng như tờ. Qua hồi lâu, Lý Tuân mới khẽ nói: “Cô à!”

Trương Hiểu Bội đáp: “Hả?”

Cậu thản nhiên cười: “Cô rất lợi hại... Em nói thật đấy.”

Trương Hiểu Bội nhẹ nhàng trả lời: “Vậy sao!”

Chu Vận lẳng lặng đứng dậy bỏ đi.

Vài ngày tiếp theo, Lý Tuân vẫn như bình thường. Cậu vẫn đi học, vẫn làm việc, vẫn châm biếm những sai lầm đơn giản trong lập trình mà họ mắc phải. Nhiều lần lúc Chu Vận đưa tài liệu đều như muốn nói gì đó với cậu, nhưng cuối cùng vẫn không thốt nên lời được.

Lại qua vài ngày, Chu Vận gặp Trương Hiểu Bội ở văn phòng giáo sư Lâm.

“Tôi thật sự không ngờ em ấy lại bận đến vậy...”

Vẻ mặt Trương Hiểu Bội tỏ ra rầu rĩ, giáo sư Lâm an ủi cô: “Tôi biết, tôi biết, cô Trương khoan hãy nóng vội đã.”

“Tại sao tôi có thể không nóng vội cho được. Tôi đã dự tính cả rồi. Ôi, cũng trách tôi không hỏi em ấy trước, tại tôi thấy cơ hội tốt, trong lòng liền cao hứng nên tự điền tên em ấy vào. Nào ngờ em ấy... ôi!”

“Cô cũng có lòng tốt mà.”

“Nhưng hình như người ta không cảm kích lòng tốt của tôi, bây giờ chỉ có tôi lo lắng chết thôi. Dự án sắp sửa bắt đầu rồi, nghiên cứu sinh bên tôi đều có đề tài khác phải làm, tôi đi đâu để tìm người bù vào đây.”

Giáo sư Lâm nói: “Chủ yếu là thằng nhóc Lý Tuân kia...”

https://thuviensach.vn

“Thầy nói xem tôi phải ăn nói với công ty người ta thế nào bây giờ?”

Giáo sư Lâm bị ép hỏi liên tục, cuối cùng cau mày, do dự nói: “Vậy nếu không, tôi lại...”

“Thầy ơi!” Chu Vận ôm đống bài tập, gõ cửa luôn.

Giáo sư Lâm và Trương Hiểu Bội đồng thời quay đầu lại, Chu Vận gật đầu chào họ: “Dạ... em đến nộp bài tập ạ.”

Giáo sư Lâm vừa nhìn thấy Chu Vận trong lòng dường như sáng lên: “Vào đây đi!”

Chu Vận đi vào, giáo sư Lâm vỗ vai cô, giới thiệu với Trương Hiểu Bội: “Đây là lớp phó môn tôi dạy, cô Trương cũng biết rồi đấy.”

Trương Hiểu Bội nhìn cô nghiền ngẫm, ánh mắt y như một cái cân, không ngừng ước lượng cô.

“Biết chứ, em ấy cũng tham gia dự án Lam Quan mà.”

Giáo sư Lâm: “Cô cảm thấy khả năng của em ấy thế nào?”

Trương Hiểu Bội gật đầu: “Rất khá.”

“Vậy sao! Năng lực học tập rất tốt, đầu óc còn linh hoạt, ý tưởng khá đa dạng.” Giáo sư Lâm tự hào nói xong, quay về phía Chu Vận, “Em có biết công ty Bảo Khoa không?”

Chu Vận cười nói: “Biết ạ.”

***

Chập tối, Chu Vận đẩy cánh cửa sân thượng ra. Ánh hoàng hôn như thiêu đốt cả bầu trời. Có ba người đang ngồi cách đó không xa, là Nhậm

https://thuviensach.vn

Địch và hai thành viên trong ban nhạc của cô ấy, họ quây quần với nhau thảo luận về ca khúc mới.

Chu Vận đi đến ngồi xuống cạnh họ, lấy laptop ra đặt lên đùi, bật máy lên.

“Cậu bị Lý Tuân lây bệnh đấy hả? Đi đâu cũng mang theo máy tính.” Nhậm Địch chế giễu cô.

Chu Vận vươn vai rồi nói: “Đang đợi thư.” Trương Hiểu Bội muốn cô luôn trong tư thế sẵn sàng đợi lệnh, chuẩn bị nhận yêu cầu của dự án bất cứ lúc nào.

“Giới thiệu cho cậu, đây là Bát Ca, tay guitar trong ban nhạc của mình, còn đây là tay trống Tiểu Lục Tử.”

Hai người có cái tên quái gở kia cùng nhau chào hỏi Chu Vận.

“Yo!”

Chu Vận chào lại họ: “Yo!”

Nhậm Địch cười ha hả, Chu Vận hỏi cô: “Có thuốc lá không?”

Nhậm Địch rút cho cô một điếu, lại che gió để cô châm lửa.

Đã lâu không hút thuốc, Chu Vận nhìn ráng chiều nơi xa, nghĩ thầm, cậu ấy từng bảo cô bận gì đó, cô đã quên mất rồi.

Hôm ấy, cô không nghe hết cuộc nói chuyện giữa Lý Tuân và Trương Hiểu Bội đã bỏ đi. Cô không sợ Lý Tuân sẽ nhận lời Trương Hiểu Bội, cô biết thừa không có khả năng đó, nhưng cô vẫn không muốn nghe tiếp. Cô suy nghĩ nguyên nhân thật lâu, cuối cùng phát hiện, tự đáy lòng cô không hề chấp nhận việc Lý Tuân sẽ cúi đầu trước người khác. Cái kẻ hoang dã

https://thuviensach.vn

ngông cuồng như cậu ta có thể chịu khuất phục được. Cô không chấp nhận, cũng không cho phép điều đó xảy ra.

“Làm gì vậy? Muốn giết ai à?” Nhậm Địch ở bên cạnh cô khẽ cười, “Vẻ mặt đáng sợ quá đấy!”

Màn hình máy tính vang lên tiếng ting toong, báo thư đã đến.

Chu Vận nói: “Đàn cho mình nghe bản nhạc nào hay hay đi.”

“Được thôi.”

Nhậm Địch ôm lấy đàn guitar, nhẹ nhàng đàn hát. Chu Vận nheo mắt đọc yêu cầu của dự án, xem đến cuối cùng thì cười gằn một tiếng. Cô hút hết hai điếu thuốc mới bắt đầu gõ bàn phím lách cách.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17

Ngày hôm sau có tiết của giáo sư Lâm, thiếu gia đầu xù vừa ngáp ngắn ngáp dài vừa bước vào lớp, đặt mông ngồi xuống ghế.

“Nước.”

Tôi là “con sen” nhà cậu chắc?

“Nước.”

Chu Vận vẫn tử tế đưa bình nước suối qua, Lý Tuân uống xong mới có thể miễn cưỡng tỉnh táo tinh thần trở lại, mở máy tính lên.

“Tôi muốn xin nghỉ vài ngày.” Chu Vận nói.

“Làm gì?”

“Có chút việc.”

“Việc gì?”

“Cậu quan tâm nhiều thế làm chi vậy?”

Lý Tuân nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt: “Đến tháng à?”

“...”

https://thuviensach.vn

Lý Tuân hào phóng nói: “Được, cho cô nghỉ phép có lương.”

Cuộc nói chuyện diễn ra khá thuận lợi. Nhưng đến đêm hôm đó, Chu Vận đang ở trong phòng ký túc xá nghiên cứu dự án của công ty Bảo Khoa thì nhận được điện thoại Lý Tuân.

Chu Vận ở văn phòng Hội đã biết về tác phong đặc biệt này của thủ khoa Lý. Mỗi lần cậu muốn tìm ai, rất hiếm khi gửi tin nhắn, cũng gần như không bao giờ dùng chương trình chat cả. Cậu cảm thấy hiệu quả của những phương pháp đó quá thấp. Cậu muốn tìm ai là gọi điện thoại thẳng cho người đó luôn, người đó mà không nhận thì cậu gọi đến khi nào cháy máy mới thôi.

Chu Vận uống ngụm nước thấm giọng: “Alo?”

“Xuống đây cho tôi.” Giọng cậu khàn khàn.

“Bây giờ sao?” Chu Vận đi ra ngoài nhìn xuống, “Muộn quá rồi.”

“Tôi đang ở ngay dưới ký túc xá của cô, cho cô một phút.” Dứt lời liền cúp điện thoại.

Tôi còn phải thay quần áo nữa chứ, một phút á, cậu bảo tôi phải nhảy xuống lầu hay sao? Chu Vận cân nhắc giữa việc phải thay quần áo và tên Lý Tuân đang xù lông kia mất ba giây, sau đó cô quyết định cứ thế mặc đồ ngủ đi xuống.

Lý Tuân ngồi chờ ở quán trà sữa bên cạnh cổng ký túc xá. Trời tối đen, ánh đèn mỏng manh của quán trà sữa không thể xua đi cảm giác áp bức đang tỏa ra cuồn cuộn từ người Lý Tuân. Chu Vận đi đến gần, còn cách nhau tận năm mét ông chủ Lý đã lên tiếng:

“Đầu cô bị cửa kẹp hỏng rồi à?”

https://thuviensach.vn

“...”

Cậu có thể nói chuyện đàng hoàng một chút không vậy? Cặp đôi Quái Thú Lông Vàng và Cô Gái Đồ Ngủ bên này quá nổi bật, Chu Vận không chịu nổi ánh mắt săm soi của đám bạn học, nhỏ giọng nói với Lý Tuân: “Đi, sang chỗ khác nói chuyện.”

Lý Tuân đi theo cô đến bụi cây bên cạnh. Nơi này không có ánh đèn, chỉ có ánh trăng, và ánh lửa... Lý Tuân châm thuốc, đầu thuốc màu đỏ cam cứ lập lòe cháy trong đêm tối.

“Cô nói cho tôi biết xem cô đang nghĩ cái quái gì trong đầu thế hả?” Cậu lại hỏi.

Vầng trăng trên trời bàng bạc rất đẹp nhưng không đủ sáng.

“Cô còn cười à?” Lý Tuân trừng mắt nhìn cô.

Chu Vận vội lắc đầu, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Lý Tuân đã mắng chán chê liền đi thẳng vào vấn đề: “Trương Hiểu Bội muốn cô làm thứ quái quỷ gì phải không?”

Chu Vận gật đầu, còn chưa kịp đáp lời đã bị Lý Tuân ngắt ngang luôn: “Từ chối đi!”

“... Tôi đã đồng ý rồi.”

“Tôi bảo cô từ chối đi!”

Cậu nổi nóng, nhưng Chu Vận cũng không xuống nước.

“Không được.”

“Cô có nghe lời tôi hay không?”

https://thuviensach.vn

“...”

Chu Vận khựng lại, rồi nói: “Lý Tuân!”

“Gì?”

“Tôi cảm thấy có phải cậu đã hiểu lầm gì đó...”

“Tôi hiểu lầm cái gì?”

Cô tốt tính nén lòng giải thích cho cậu: “Cậu và tôi chỉ là... bạn học, giữa chúng ta không hề có quan hệ cấp trên cấp dưới.” Chu Vận hòa nhã nói rõ đạo lý, “Tuy tôi rất tôn trọng địa vị trưởng nhóm của cậu, nhưng chúng ta vừa không có thỏa thuận bằng miệng với nhau, cũng chăng hề có hợp đồng lao động. Nói thật nhé, tôi thấy cậu không có lý do gì...” Cô nhìn xoáy vào cậu, “... mà ra lệnh rồi bắt tôi phải nghe theo lời cậu hết.”

Xung quanh yên tĩnh, đến im lìm, rồi lặng phắt. Cuối cùng trong bầu không khí yên lặng như tờ, Lý Tuân chống tay lên hông, hờ hững nói: “Cho nên bây giờ chúng ta có quan hệ ngang hàng hả?”

Chu Vận gật đầu. Đúng vậy, là quan hệ ngang hàng, nam nữ bình đẳng, bình quyền vạn tuế. Nhưng cậu có thể đừng nói tiếp nữa được không?

Lý Tuân đang mặc bộ đồ thể thao, vẫn là chiếc áo kiểu không cổ, thái độ sắc bén như lưỡi dao, toàn thân cậu chìm trong sự thâm trầm đáng sợ. So với Chu Vận đang mặc bộ đồ ngủ màu vàng mềm mại, cô không hề có tí công kích nào trước mặt cậu cả.

Cậu lơ đãng tiến lên khiến cho Chu Vận vô thức lùi lại, đến khi không lùi được nữa, lưng cô áp sát vào thân cây ven đường. Những nhánh cây đâm vào lưng cô, giống như đám quân lính cầm đủ mười tám món binh khí đang cùng nhau chĩa vào cô. Cậu cúi đầu xuống hỏi:

https://thuviensach.vn

“Giữa chúng ta là mối quan hệ ngang hàng hả?”

Cậu áp gần đến mức che đi toàn bộ ánh trăng.

Được rồi, được rồi, được rồi, được rồi! Tôi thừa nhận cậu... hơi cao hơn tôi... một chút...

Chu Vận nhận thức được mối nguy hiểm, rồi lại oán thầm, kiểu người lợi dụng giới tính và ưu thế chiều cao để đàn áp như cậu thật đáng xấu hổ.

Lý Tuân còn định nói gì đó, nhưng Chu Vận chợt thấy được một người đang đi đến từ phía đối diện. Cô không để cho Lý Tuân có cơ hội nói tiếp, liền cất giọng cao vút hô lớn về phía kia với khí thế như sấm vang chớp giật: “Juliet...!”

Mọi người đều giật mình.

Chu Vận đẩy Lý Tuân ra: “Nhìn kìa, Juliet, Juliet của cậu tan lớp rồi kia kìa.” Cô chỉ tay về phía sau, nhưng Lý Tuân vẫn chằm chằm nhìn cô không đổi.

Cô không biết bạn gái mới của Lý Tuân tên là gì, ấn tượng sâu sắc duy nhất mà cô ta để lại cho Chu Vận chính là cái hôm tập kịch ấy. Có điều cô gái này cũng khá hay, vừa nghe thấy tên Juliet đã biết là đang gọi mình, nhanh chóng chạy đến.

“Lý Tuân!”

Thừa dịp Lý Tuân quay đầu lại, Chu Vận nhanh chóng nhích người đi.

“Anh tập lời thoại với em được không?” Juliet lay cánh tay Lý Tuân oán trách, “Thầy cho em phần của Romeo ít quá, em chẳng có cảm xúc gì cả.”

Chu Vận ở bên cạnh nói vào: “Vậy, hai người luyện tập đi, tôi về đây.”

https://thuviensach.vn

Lý Tuân cười nhạt nhìn cô.

Juliet chào Chu Vận: “Vậy bọn tôi đi trước đây!”

Chu Vận cúi chào cung kính: “Tập vui vẻ nhé.”

Lý Tuân dẫn theo cô bạn gái rời đi. Chu Vận đi đến gần quán trà sữa mới quay đầu lại. Bóng dáng họ hòa vào màn đêm, trông vô cùng dịu dàng và lãng mạn. Trong lời kịch đã nói như thế nào nhỉ? Xin chàng hãy tha thứ cho em, là đêm tối đã tiết lộ bí mật nơi đáy lòng em, đừng xem em là phường lẳng lơ vô sỉ.

***

Lần đầu tiên Chu Vận đến phòng thí nghiệm của Trương Hiểu Bội, cô cảm giác đây giống như là một xưởng lao động vậy. Nếu đám người Hàn Gia Khang không có việc gì đặc biệt, ví dụ như phải đi mua đồ hay nhận chuyển phát nhanh cho Trương Hiểu Bội thì đều bị đàn áp phải ở lỳ trong phòng thí nghiệm theo thời gian cố định sáng tám giờ, chiều... không biết mấy giờ nữa, hình thức làm việc còn nghiêm túc hơn cả công nhân viên chức.

“Dự án có lợi cho phát triển tương lai” từ cửa miệng của Trương Hiểu Bội kia chính là khai phá một hệ thống đăng ký tài sản cố định cho bộ tài chính của thành phố. Tranh thủ lúc mụ ta không có ở đây, Hàn Gia Khang lén nói cho Chu Vận biết, thật ra dự án này khá khoai, trước mắt hệ thống đã tiến hành được một nửa rồi, nhưng bởi vì trước đó lập trình viên của công ty Bảo Khoa tạm thời bị điều đi làm việc khác nên phần dở dang còn lại không ai muốn nhận cả.

Hàn Gia Khang khinh thường nói: “Kiểu dự án chính phủ này chủ yếu đều là tiền của nhà nước đầu tư, cuối cùng liệu có thành công hay không đều hoàn toàn dựa vào việc có đút lót được cho lãnh đạo nghiệm thu không thôi.”

https://thuviensach.vn

Anh ta nói với Chu Vận: “Với lại, lập trình viên bên người ta thật sự chả có việc gì đâu, họ đã ứng phó với vòng kiểm tra đầu tiên xong, sau đó lấy được kinh phí rồi thì người bên Bảo Khoa ấy cũng không có hứng thú làm nữa. Trương Hiểu Bội vẫn luôn nịnh bợ bên Bảo Khoa, người ta đã lên tiếng thì mụ ta phải lao vào thu dọn tàn cuộc này thôi.”

Chu Vận xem hàm lệnh lập trình viên trước đó đã viết, cô thấy cũng tạm được. Tuy không sánh bằng hàm lệnh logic của Lý Tuân, nhưng cũng xem như dễ hiểu, chất lượng ở mức tàm tạm.

Đợi đã... Chu Vận tự động ngắt ngang dòng suy nghĩ của mình. Cậu đã trở thành thước đo trình độ trong lòng cô tự khi nào thế này? Trong vòng hai ngày, Chu Vận giải mã lập trình trước đó, cũng thử tiến hành sàng lọc trên cơ sở có sẵn của người kia.

Trương Hiểu Bội tuy bận bịu tối mặt nhưng vẫn tranh thủ đến để xem tiến độ của cô.

“Chạy thử cho cô xem đi.”

Ngay bây giờ ư?

Chu Vận còn chưa kịp xốc lại tinh thần thì Trương Hiểu Bội đã nhanh như chớp, quyết đoán ấn vào nút chạy, sau đó vẻ mặt càng trở nên nghiêm túc hơn: “Sao lại có tận hơn mười cái lỗi và ba mươi cái cảnh báo thế này?”

Chu Vận vừa định nói gì đó thì thấy Hàn Gia Khang ở phía sau đưa mắt ra hiệu cho cô, thế là cô im lặng.

“Tiến độ này không được, phải nhanh hơn nữa, em mau chóng sửa lại mấy lỗi sai và cảnh báo đi, chạy được code trước đã rồi nói sau.”

Nói xong, mụ ta bỏ đi nhanh như một cơn gió.

https://thuviensach.vn

Buổi chiều có môn Anh Văn, trước khi vào giờ học, Chu Vận rảnh rỗi nên ngồi vẽ nguệch ngoạc trên giấy.

“Xấu như ma!”

Chu Vận giật mình, ngước mắt lên, không biết là đại gia Lý đã ngồi bên cạnh cô từ khi nào. Ngày xưa chỉ có giờ của giáo sư Lâm họ mới ngồi chung với nhau thôi, hôm nay sao lại thế này? Chu Vận đóng quyển vở lại, đúng lúc giáo sư cũng bước vào lớp.

Cô biết thừa Lý Tuân hoàn toàn không có ý định nghe giảng. Vào ngày đầu tiên cô đến văn phòng Hội đã thấy một đống sách tiếng Anh lập trình bản nguyên tác đã được cậu đọc xong, bày la liệt trên bàn rồi. Điểm thi môn Toán và môn tiếng Anh của cậu lần nào cũng đạt điểm tuyệt đối cả.

Chu Vận đang thầm oán trách ông trời bất công thì thấy Lý Tuân ngồi bên cạnh lên tiếng: “Sao rồi?”

“Sao gì cơ?”

“Cô không giả ngu thì sẽ chết hả?”

“...”

Chu Vận mím môi, Lý Tuân lại khẽ hỏi tiếp: “Sao rồi?”

“Cũng tạm.”

Cậu nhăn mày, Chu Vận cảm thấy dường như cậu khá phiền muộn, nếu đây không phải trong lớp học, hẳn là cậu đã châm thuốc hút rồi.

“Có vấn đề gì cứ nói ra.”

“Không có vấn đề gì cả.”

https://thuviensach.vn

“Có cần giúp đỡ gì không?”

“Không cần.”

Lý Tuân nhìn cô, Chu Vận nhướng mày lên nhìn lại cậu. Không biết cậu nghĩ đến điều gì liền hừ một tiếng, cười khẩy mắng: “Đúng là chết giẫm...”

Tâm lý của cậu xem ra cũng thất thường không kém gì tôi đâu! Chu Vận thầm nghĩ.

Chu Vận không hề cậy mạnh, trên thực tế quả thật cô không cần ai hỗ trợ cả, bởi vì về cơ bản cô hoàn toàn không có ý định cố gắng làm cho tốt cái hệ thống quái quỷ kia. Nhất là sau khi hỏi Trương Hiểu Bội vài vấn đề, cô nhận thấy hóa ra mụ ta chả biết cái quái gì về dự án đó cả, Chu Vận lại càng thong dong hơn, bắt đầu vui vẻ lập trình.

Hàn Gia Khang nói, Trương Hiểu Bội ghét nhất là lười biếng, cho nên đặc điểm khi mụ ta kiểm tra chương trình của ai chính là... thấy số lượng dòng code càng nhiều thì mụ ta càng hài lòng.

Mắc bệnh thành tích à? Thế là tốc độ của Chu Vận tăng lên như hỏa tiễn, một ngày giao đến N tài liệu, cố gắng làm giảm đi độ ổn định của hệ thống ban đầu.

Cô làm chương trình rườm rà nhất và sử dụng đám công thức dở tệ nhất. Chưa đến ba ngày, cả hệ thống đã trở thành một đám hổ lốn. Nhìn bề ngoài có vẻ chạy vẫn ngon lành nhưng thật ra toàn là sạn, không hề có tính dễ hiểu hay sự phát triển gì đáng kể.

Bản thân Chu Vận xem xong cũng mắc mửa với nó, nhưng Trương Hiểu Bội thì lại vui mừng. Tiến độ nhanh, số lượng trông lại nhiều, mà còn có thể chạy được nữa chứ. Quả thật là một chương trình hoàn mỹ!

https://thuviensach.vn

Nhưng sau vài ngày hoàn mỹ thì tai họa đã đến. Hôm ấy Chu Vận đến phòng thí nghiệm, phát hiện bầu không khí khá là áp lực, mọi người đều cố gắng khom lưng, cúi thấp đầu hơn bình thường, cả căn phòng tĩnh lặng như cái nhà xác.

Hàn Gia Khang đi ngang qua Chu Vận, nhỏ giọng nói: “Trương Hiểu Bội bị bên Bảo Khoa mắng, em...”

Hành lang liền truyền đến tiếng giày cao gót gõ vang dội mạnh mẽ, Hàn Gia Khang tái mặt, chưa kịp nói hết câu đã chuồn luôn về chỗ của mình. Trương Hiểu Bội đẩy cửa bước vào, đi thẳng đến trước mặt Chu Vận, ném mạnh một xấp tài liệu không biết lại là của dự án nào lên bàn. Mụ chỉ thẳng vào mũi Chu Vận, cất giọng the thé ngay trước mặt tất cả mọi người trong phòng thí nghiệm:

“Cô nói rõ cho tôi biết cô đã viết ra cái thứ quái quỷ gì đi!”

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18

Không ai dám lên tiếng, cũng chẳng ai dám ngẩng đầu. Chu Vận cảm khái, trong tiếng chửi rủa ràn rạt như vậy mà mấy vị đàn anh nghiên cứu sinh kia vẫn có thể chú tâm vào làm việc, thậm chí còn nghiêm túc hơn cả lúc trước, thật mang đậm khí phách chủ tịch ung dung đọc sách giữa chợ bán thức ăn.

Trương Hiểu Bội chỉ thẳng vào Chu Vận, mắng té tát: "Cô đã biến chương trình hoàn hảo của người ta thành cái quái gì thế hả? Loạn xà ngầu cả lên! Lúc tôi mang đến cho người ta xem cũng nên dẫn cô đi theo để thấy cái vẻ mặt kia của họ mới phải. Cô cúi đầu câm họng làm cái gì? Cô có biết cái gì là nhục nhã không? Đúng là đồ trẻ ranh!

Tôi chỉ lơ là một chút là cô đã làm loạn hết lên, cũng tại tôi quá tin tưởng cô, thấy cô lúc đến đây tràn trề lòng tin, kết quả thì sao? Cô nói cho tôi biết xem, sao cô vẫn còn có mặt mũi bước chân vào phòng thí nghiệm này vậy hả? Nói đi, cô nói cho tôi biết đi, đừng có câm như hến. Sao giáo sư Lâm lại dạy dỗ ra cái loại học trò như cô thế này?"

Chu Vận yên lặng cúi gằm, không nhìn Trương Hiểu Bội. Mụ ta mắng cả buổi vẫn không thấy Chu Vận đáp lại tiếng nào thì càng nghiến răng nghiến lợi hơn.

https://thuviensach.vn

“Cứ y như con câm, các cậu có thấy không, hệt như một con câm vậy.” Mụ gào với nhóm nghiên cứu sinh trong phòng, “Đều là một lũ vô dụng!”

Mụ nổi điên lên, đẩy Chu Vận một cái. Móng tay của mụ còn sắc hơn cả giọng điệu của mình nữa.

Chu Vận lùi về sau hai bước, khẽ nói: “Em xin lỗi...”

“Xin lỗi?” Trương Hiểu Bội vừa thấy cô lên tiếng liền ngay lập tức tru tréo với âm lượng lớn hơn, “Cô có biết đây là dự án của chính phủ không? Xảy ra vấn đề cô cho rằng một câu xin lỗi là xong à? Cô đã làm mất mặt nhà trường rồi đấy! Cô gánh được trách nhiệm này không?”

Chu Vận cứ cho rằng mình rất bình tĩnh, nhưng đến khi đi ra khỏi phòng thí nghiệm, cô mới phát hiện tim mình đập rất nhanh. Bất kể tự đáy lòng cô nghĩ thế nào, dù sao Trương Hiểu Bội cũng là giáo sư. Thân phận “thầy” và “trò” xưa nay chưa bao giờ ngang hàng cả. Trương Hiểu Bội có vị thế cao hơn cô nhiều.

Chu Vận đứng ở đầu hành lang hóng gió để bản thân hạ nhiệt. Trải qua một tuần giày vò, cô thật sự thấy đồng cảm với nhóm Hàn Gia Khang, cũng tò mò liệu họ làm việc dưới trướng mụ hướng dẫn qua vài năm như vậy, đến khi ra ngoài sẽ biến thành bộ dạng như thế nào?

Chu Vận ôm máy tính trở về ký túc xá, Trương Hiểu Bội cho cô hai ngày để sửa lại chương trình, với một cái danh nghĩa đẹp đẽ là “cho cô cơ hội cuối cùng“. Lúc ấy mụ gằn từng câu từng chữ, cố gắng khiến cho Chu Vận ghi nhớ rõ sự quý giá và quan trọng của “cơ hội cuối cùng” kia.

Trời càng ngày càng lạnh, sắp đến đợt thi cuối kỳ. Phương Thư Miêu đã chuẩn bị tốt, trước đó nửa tháng đã bắt tay vào việc làm bình xét cán bộ sinh viên xuất sắc học kỳ này. Chu Vận vào phòng, Phương Thư Miêu chào cô một tiếng, sau đó lại vùi đầu xuống sửa sang tài liệu liên quan.

https://thuviensach.vn

Phương Thư Miêu không còn hay đến văn phòng Hội nữa. Trong đầu Chu Vận chợt vang lên câu nói trước đây của Nhậm Địch.

“Cô ta không kiên trì được lâu đâu. Con người của Lý Tuân ấy... dạng con gái bình thường không theo nổi cậu ta.”

Chu Vận cũng không nghiền ngẫm hàm nghĩa trong lời nói kia làm gì, mở máy tính lên. Cô còn phải làm xong “cơ hội cuối cùng” mà Trương Hiểu Bội tốt bụng ban cho cô nữa.

Thèm thuốc quá! Nếu Phương Thư Miêu không ở trong phòng thì tốt rồi.

Tuy nói là cho cô thời gian hai ngày, nhưng giữa trưa hôm sau cô đã bị Trương Hiểu Bội gọi đi.

Lúc này địa điểm nói chuyện của họ không phải là phòng thí nghiệm nữa mà là văn phòng của Trương Hiểu Bội. Giáo sư có văn phòng riêng trong trường không nhiều lắm, mà Trương Hiểu Bội còn là người trẻ tuổi nhất trong số đó. Có điều công việc của mụ luôn bận rộn, lúc nào cũng qua lại giữa phòng thí nghiệm với các công ty, rất ít khi sử dụng đến văn phòng này.

Trên đường đi Chu Vận mải suy nghĩ, sao Trương Hiểu Bội lại muốn gọi cô đến nơi riêng tư này để nói chuyện nhỉ? Lương tâm tự dưng trỗi dậy, không muốn sỉ nhục cô trước mặt mọi người à? Hình như không có đâu...

Cô vừa suy nghĩ phức tạp vừa gõ cửa. Trương Hiểu Bội bình tĩnh nói: “Vào đi.”

Trương Hiểu Bội đứng bên cạnh bàn làm việc, trên bàn là một cốc trà đã pha sẵn.

https://thuviensach.vn

“Sinh viên bây giờ ghê gớm quá nhỉ.” Mụ đã đổi từ kiểu la hét ầm ĩ lúc trước sang giọng điệu đay nghiến.

Chu Vận nghe thấy giọng điệu này thì lại thầm nghĩ thà rằng mụ cứ la hét ồn ào còn hơn.

Trương Hiểu Bội đi đến trước mặt Chu Vận. Chiều cao hai người vốn xấp xỉ nhau, mụ chỉ cao hơn cô ở đôi giày cao gót, liền nhìn xuống Chu Vận như kẻ bề trên, khẽ hỏi: “Cô cảm thấy mình giỏi lắm à?”

Không sai, trên một vài phương diện quả thật cô rất giỏi. Nhưng Chu Vận còn chưa rõ ý mụ ám chỉ cái gì nên vẫn im thin thít.

“Tôi hỏi cô đấy!”

Tôi biết trả lời thế nào đây?

“Vẫn im lặng hả?”

Chu Vận thật sự không biết phải trả lời thế nào cả. Nói phải ư? Chắc chắn không được. Nói không phải ư? Hình như cũng không được.

Trong lúc Chu Vận còn đang cố gắng suy nghĩ câu trả lời, Trương Hiểu Bội bỗng cầm cốc trà trên bàn lên, trở tay tạt thẳng vào mặt Chu Vận.

“Tôi dạy học đã nhiều năm rồi nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải thứ sinh viên mất dạy như cô.”

Trương Hiểu Bội không nhịn tiếp được nữa, mụ khôi phục lại âm lượng như lúc ở phòng thí nghiệm, thậm chí là còn gào lớn hơn.

“Cô cảm thấy mình giỏi lắm hả? Vì chỉ có cô hiểu nên xem giáo sư như tôi là kẻ ngu à? Tôi thật sự không biết sinh viên thời nay sao lại có tâm tư ác độc như vậy. Cố ý viết chương trình sai để định bêu xấu tôi sao? Cô

https://thuviensach.vn

còn mặt mũi là sinh viên nữa hay không? Trăm phương ngàn kế làm nhục giáo sư, ở trường đã dám làm như vậy, ra xã hội thì sẽ thế nào?”

Rốt cuộc Chu Vận đã hiểu tại sao Trương Hiểu Bội lại muốn gọi cô đến văn phòng để nói chuyện rồi. Ngay trước mặt các sinh viên dưới trướng, làm sao mụ có thể thừa nhận mình đã bị một sinh viên cỏn con chưa tốt nghiệp đùa giỡn được.

Trương Hiểu Bội chỉ vào cô: “Cô lập tức về làm lại cho tôi. Tôi cho cô biết nhé Chu Vận, loại người như cô có hành vi quá mức xấu xa. Cô trở về suy nghĩ cho tôi, sau này có còn muốn du học tu nghiệp không? Còn muốn học lên nghiên cứu sinh không? Còn cần giới thiệu việc làm từ nhà trường hay không? Tự bản thân cô suy nghĩ đi, sau khi chuyện này chấm dứt phải cho tôi câu trả lời thỏa đáng!”

Trương Hiểu Bội trút giận xong thì hùng hùng hổ hổ bỏ đi luôn. Chu Vận lau nước trà trên mặt, ra khỏi văn phòng, áo vẫn ướt đẫm nên cảm thấy hơi lạnh, định nhanh chóng quay về ký túc xá thì phía sau lại có người gọi cô.

“Này chờ chút đã!”

Chu Vận quay đầu lại, thấy một nam sinh có vẻ mặt nghiêm túc chạy đến. Cô nhớ anh ta tên là Chu Kim Dương, cũng là nghiên cứu sinh của Trương Hiểu Bội. Thế nhưng ngày thường anh không nói nhiều lắm, luôn cắm đầu làm việc trong góc, cảm giác như không hề tồn tại trong phòng thí nghiệm đó.

Anh ta kéo Chu Vận sang một bên rồi nói ngay: “Hàn Gia Khang nói cho mụ ta biết.”

Chu Vận còn chưa hiểu.

https://thuviensach.vn

“Hàn Gia Khang nói cho mụ ta biết đấy.” Chu Kim Dương lặp lại lần nữa.

Chu Vận lẳng lặng nhìn anh ta.

“Dự án của Hàn Gia Khang làm không tốt, bị Trương Hiểu Bội mắng. Cậu ta vì muốn lấy lòng Trương Hiểu Bội nên nói ra chuyện em cố ý lập trình sai cho mụ ta biết. Em hiểu không, Trương Hiểu Bội nổi nóng lên sẽ quên mất chuyện của cậu ta.”

Chắc hẳn Chu Kim Dương lén lút chạy ra khỏi phòng thí nghiệm để đến đây, nên nói chuyện rất vội vàng hấp tấp, giọng còn bất an, ánh mắt lóe lên nỗi khoái trá khi đã tiết lộ điều bí mật. Anh ta nói xong liền nhìn Chu Vận, như thể muốn thấy phản ứng của cô.

Chu Vận nghĩ thầm, lúc trước cô đã tò mò điều gì nhỉ?

“Tôi phải về đây.” Chu Kim Dương thấy Chu Vận không có động tĩnh gì thì đành đi về, nhưng mới đi được vài bước liền quay lại nói với Chu Vận “Em nhất định đừng có nói gì với Hàn Gia Khang đấy nhé.”

Cô đã nghĩ... Không biết mấy đàn anh nghiên cứu sinh đó làm việc dưới trướng mụ hướng dẫn qua vài năm như vậy rồi đến khi ra ngoài sẽ biến thành bộ dạng như thế nào? Nhìn bóng lưng hơi khòm xuống của Chu Kim Dương, cô có cảm giác dường như mình đã biết đáp án rồi.

Chu Vận về đến ký túc xá, máy tính vẫn đang hiển thị “cơ hội cuối cùng” mà Trương Hiểu Bội cho cô. Chu Vận chẳng buồn ngó tới nó nữa, lập tức gập máy lại.

Cô vào nhà tắm, gột sạch mùi nước trà nồng nặc khắp cả người, thay bộ đồ ngủ, pha cốc cà phê rồi rút một quyển sách lập trình từ kệ ra, nhàn nhã hưởng thụ buổi trưa yên bình.

https://thuviensach.vn

Không lâu sau cô nhận được điện thoại của Lý Tuân.

“Đến văn phòng.” Cậu khẽ nói.

Chu Vận vừa định hỏi tại sao thì Lý Tuân lại đổi lời: “Thôi, đến sân thể dục đi, mang theo máy tính của cô.”

Vào tháng Mười Hai, cỏ vàng trên sân bóng đáng lẽ phải trụi húi không còn mống nào nhưng vẫn phất phơ. Trên sân giờ chỉ có lác đác vài người, sắp sửa đến lúc thi học kỳ nên tất cả đều đang cuống cuồng lao vào học tập.

Lý Tuân vẫn ngồi ở chỗ cũ, ngay bên cạnh khung thành xập xệ của sân bóng. Cậu chẳng buồn để ý đến gỉ sét trên đấy, vẫn dựa vào, mắt lim dim.

Chu Vận vừa đi vừa nghĩ, ngày nào cậu cũng dán mắt vào máy tính, mỗi ngày đều làm việc lâu như vậy mà sao không bị cận thị nhỉ! Thật khiến người ta “GATO” chết đi được.

Lý Tuân đang hút thuốc lá, thấy cô đến liền ngẩng đầu lên.

“Hình như tôi bảo cô đem theo máy tính đến cơ mà.”

Chu Vận ngồi xuống cạnh cậu: “Nặng quá.”

Lý Tuân nhíu mày, búng điếu thuốc đi. Chu Vận đăm chiêu liếc nhìn cậu.

Lý Tuân hỏi: “Nhìn cái gì?”

Chu Vận nói: “Hôm nay cậu lạ quá, tôi không làm theo yêu cầu của cậu nhưng cậu lại không mắng tôi.”

Lý Tuân lạnh lùng nhìn cô: “Còn chưa bị mắng đủ à?”

https://thuviensach.vn

“...” Sao cậu lại biết được vậy nhỉ?

Chu Vận dời mắt. Gió thổi cuồn cuộn, thốc qua bãi cỏ hoang, những ngọn cỏ lay động chập chùng. Cô thấy lạnh, nhưng vì cậu đang ở đây nên cô không muốn cử động chút nào.

“Hôm đó chính là cô sao?” Lý Tuân hút thuốc, thản nhiên nói, “Tôi đứng ở gần cửa phòng học, lúc người đó đi tiếng bước chân quá lớn.”

Chu Vận bỗng hồi hộp. So với sự chất vấn và chửi rủa của Trương Hiểu Bội, một câu nói bâng quơ của Lý Tuân lại khiến cô khẩn trương đến mức tim như muốn nhảy vọt ra khỏi cổ họng.

Cậu vẫn tựa vào khung thành đã loang lổ vết sơn, khẽ nói: “Thật ra thì tôi đã đoán được từ lúc cô nhận làm dự án cho Trương Hiểu Bội rồi.”

Chu Vận nắm chặt tay lại, lặng thinh chờ câu nói kế tiếp của cậu. Cô không hề muốn cho cậu biết có người đã nghe được cuộc nói chuyện hôm đó của cậu. Bởi cô nghĩ những người chứng kiến cảnh khiến cậu phải lúng túng thế này phải chết sạch mới tốt.

Yên lặng hồi lâu, Lý Tuân mới cười nói: “Tôi nói này công chúa...”

Cô thấp thỏm như đang đi trên lớp băng mỏng. Lý Tuân co chân phải lại, cánh tay khi nãy cầm thuốc gác lên trên, đùa nghịch với gió rét.

“Cô nghĩ tôi là một kẻ nhu nhược à?”

“...”

Cô quay sang, thấy mái tóc cậu bị gió thổi tung tựa đám cỏ dại trên đất kia, rối loạn và ngang tàng. Cô có nghĩ mình sẽ mãi mãi không bao giờ quên được nụ cười lúc này của cậu.

Thình lình chân kia của Lý Tuân đạp cô một cú.

https://thuviensach.vn

“Cô đúng là ngốc chưa từng thấy.”

Chu Vận há hốc miệng.

“Cô đã lãng phí biết bao nhiêu thời gian vào mụ ta, bộ rảnh lắm hả?”

Chu Vận á khẩu.

“Sau này tôi phải móc ổ khóa vào người cô, trói vào cột, tránh để cho cô lại suy diễn vớ vẩn lần nữa.”

Chu Vận im lặng. Đầu lọc thuốc nằm chỏng chơ trên mặt cỏ.

“Buổi tối mang máy tính đến văn phòng.”

Rốt cuộc Chu Vận cũng đã tìm lại được năng lực ngôn ngữ của mình.

“Để làm gì?”

“Cô nói xem?”

Chu Vận im bặt, Lý Tuân vứt đầu lọc thuốc ra xa, chẳng có chút ý thức bảo vệ môi trường nào, chỉ tay về phía Chu Vận: “Nếu cô không mang theo máy tính đến văn phòng thì tôi sẽ đến tận phòng ký túc xá của cô ngồi viết chương trình đấy.”

“...”

“Cô khỏi phải nhìn tôi như vậy, đến lúc đó cô sẽ biết được tôi có dám hay không, công chúa điện hạ ạ.”

Cậu dám chứ! Có cái khỉ gì mà cậu không dám đâu.

Dứt lời Lý Tuân đứng dậy, tiện tay phủi mông bỏ đi.

https://thuviensach.vn

“Này!” Chu Vận không kịp đứng dậy nhanh như cậu, lại không thể để cậu bỏ đi được, đành ngay lập tức kéo tay cậu.

Cậu quay đầu lại. Nhìn cậu ở góc độ thế này, cổ Chu Vận ngẩng lên như sắp gãy lìa đi rồi.

“Cậu không phải để ý chuyện này, cậu cứ chuyên tâm làm phần mềm của chúng ta là được rồi.”

Lý Tuân bất đắc dĩ: “Tôi nói...”

“Cậu không cần phải nói gì cả.”

Chu Vận cũng đứng lên, tới bên cạnh Lý Tuân, nhìn đăm đăm vào mắt cậu.

“Lý Tuân, tôi không phải công chúa.”

Lý Tuân chưa từng bị cô nhìn như vậy bao giờ nên nhất thời cậu không biết phải nói gì.

“Nhưng tôi cũng không phải loại đần độn, chúng ta hãy chờ xem.”

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19

Lúc nửa đêm, Chu Vận ngồi trên ghế, chiếc điện thoại di động đặt trước mặt. Cô tập trung nín thở, nhìn chằm chằm vào nó đã nửa tiếng rồi.

"Làm gì thế?" Phương Thư Miêu sửa sang lại tài liệu được một lát rồi đi vệ sinh, lúc ra thấy thế liền nói với Chu Vận, "Cậu có thể nhìn cho nó nở hoa à?"

Chu Vận hoàn hồn, xoa xoa tay, cầm lấy điện thoại đi ra ngoài.

Phương Thư Miêu hỏi với theo: "Cậu đi đâu vậy?"

"Gọi điện thoại, mình sẽ trở lại ngay mà." Chu Vận trả lời rồi đi ra ban công ký túc xá, sau đó bấm số điện thoại của mẹ.

Đầu bên kia vang lên vài tiếng, điện thoại đã được bắt máy.

"Alo?"

"Mẹ."

"Chu Vận à, sao giờ này còn gọi về nhà, có chuyện gì thế con?"

"Mẹ làm việc xong chưa?"

"Xong rồi, có chuyện gì thì nói với mẹ nào."

https://thuviensach.vn

Chu Vận nhoài người trên lan can bằng sắt bị gió đêm thổi lạnh buốt.

“Cũng không có gì... Chỉ là nhớ mẹ nên gọi cho mẹ thôi.” Chu Vận nhỏ giọng.

Mẹ cô nghe thấy tiếng con gái làm nũng liền cười vui vẻ: “Mẹ cũng nhớ con.”

“Vâng.”

“Gần đây thế nào? Sắp thi rồi phải không, khi nào được nghỉ?”

“Cuối tuần này là thi, thi xong chắc hẳn sẽ nhanh chóng được nghỉ ạ.”

“Phải cố gắng học tập nhé.”

“...”

Chu Vận im lặng vài giây, mẹ cô hỏi: “Sao thế hả?”

“Không sao...”

“Vậy sao ấp a ấp úng?”

“Không có...”

Chu Vận ngập ngừng muốn nói lại thôi, mẹ cô bèn phủ đầu: “Mẹ làm cô giáo nửa đời người rồi còn nghe không ra con có vấn đề sao? Nói với mẹ đi, rốt cuộc là sao nào?”

Chu Vận nói: “Trường con có một cô giáo, rất nghiêm khắc với sinh viên.” Cô đưa tay gãi cằm, nơi đó bị Trương Hiểu Bội hắt trà nóng, vẫn còn hơi đỏ.

Mẹ cô cười.

https://thuviensach.vn

“Cô nghiêm mới có trò giỏi, trước kia ba con ở trong trường cũng có tiếng nghiêm khắc đấy. Nếu không sao có thể dạy được những học sinh có thành tích tốt như vậy chứ! Thầy cô mà dễ dãi thì làm sao học trò tiến bộ được?”

Chu Vận trở mình, tựa lưng vào lan can. Tối nay bầu trời chẳng có lấy một ngôi sao. Cô im lặng giây lát rồi nói: “Mẹ, thành tích của con giảm khá nhiều ạ.”

Mẹ cô khựng lại: “Gì cơ?”

“Lúc thi giữa kỳ con đứng thứ tư trong lớp, nhưng kiểm tra đợt trước đã rớt xuống hạng chín rồi.”

“Nguyên nhân gì? Chương trình học khó quá hả?”

“Không phải.”

“Vậy thì tại sao?”

Chu Vận nheo mắt nhìn tấm ra giường phơi trên lan can ký túc xá. Đây là hình gì nhỉ? Là hình hoạt họa hay là hoa văn?

“Rốt cuộc là tại sao?” Mẹ cô hỏi dồn, “Chuyện học gặp phải vấn đề à?”

“Không phải. Một cô giáo hướng dẫn nghiên cứu sinh ở khoa con, kéo con đi hỗ trợ làm dự án. Thời gian quá gấp gáp, con không có thời gian học cái khác...”

“Vớ vẩn!” Chu Vận chưa nói hết đã bị mẹ lớn tiếng ngắt lời, “Nghiên cứu sinh là nghiên cứu sinh, liên quan gì đến con, trên đời chỉ mỗi giáo sư của con mới làm được trò này!”

https://thuviensach.vn

Chu Vận nhỏ giọng: “Cô ấy cũng có lòng tốt, nói là để bọn con rèn luyện kinh nghiệm thực tiễn ạ.”

Mẹ nói: “Chu Vận, con còn quá nhỏ nên chưa hiểu gì nhiều đâu. Chuyện này con không cần để ý, mẹ sẽ bảo ba con xử lý, con cứ lo học cho tốt, mẹ muốn xem thành tích cuối kỳ của con.”

“Vâng.”

“Con nói cho mẹ biết cô hướng dẫn nghiên cứu sinh kia tên gì?”

Chu Vận do dự: “Mẹ... cô ấy là Phó giáo sư trường con đấy.”

“Vậy sao, cũng có bản lĩnh gớm nhỉ.” Mẹ cô cười khẩy, “Một Phó giáo sư cỏn con cũng dám kiêu căng thế à, bây giờ trường học quả thật là loạn cả lên. Con nói cho mẹ biết, cô giáo sư hướng dẫn ấy tên là gì?”

Chu Vận dẩu môi, rốt cuộc cô đã thấy rõ hình in trên tấm ra giường trên lầu rồi, là hình chú chó.

“Trương Hiểu Bội ạ.”

***

Chu Vận đứng trước cửa nhà hàng, sau khi gọi điện thoại xác nhận phòng rồi lên tầng. Đây là một nhà hàng sang trọng ở trung tâm thành phố, chuyên các món Trung Quốc. Ba tầng lầu đều trang trí theo kiểu Trung Hoa cổ điển, xà cột chạm trổ hoa lệ.

Nhân viên phục vụ ân cần hỏi thăm phòng của Chu Vận rồi mỉm cười đưa cô lên tầng. Hai bên cầu thang được thiết kế mái cong đấu củng, bố cục tinh xảo, suốt quãng đường Chu Vận nhìn đến hoa cả mắt.

Phòng đặt ở tầng ba, tên là Bách Hoa. Nhân viên phục vụ đẩy cửa ra cho Chu Vận, nói xin mời quý khách liền khom người rời đi.

https://thuviensach.vn

Thấy cô vào phòng, một nhóm người đồng loạt quay sang nhìn cô.

“Chu Vận.”

Người đàn ông trung niên ngồi trong cùng vẫy tay với cô, là Chu Quang Ích ba của Chu Vận, Phó giám đốc Sở Giáo dục tỉnh, kiêm Chánh thanh tra trường học.

Chu Vận cúi đầu đi đến, ngồi bên cạnh ông, nhỏ giọng gọi: “Ba.”

Chu Quang Ích nhắc Chu Vận người ngồi bên kia ông: “Không nhận ra hiệu trưởng à, sinh viên gì lạ thế này!”

Chu Vận vội vàng cúi đầu chào hiệu trưởng Tiền Văn Đống.

“Em chào thầy ạ.”

“Chào em, chào em.”

Tiền Văn Đống xua tay, nói với Chu Quang Ích: “Đừng trách bọn trẻ, tôi cả ngày cứ loay hoay, bận đến mức chân không chạm đất, sinh viên trong trường chẳng mấy ai biết mặt tôi đâu.”

Chu Quang Ích: “Đúng là bận thật. Gần đây nhà nước tăng cường cải cách giáo dục, quan trọng là đánh nghiêm vụ bằng cấp giả, đã lâu lắm rồi tôi chưa được tan sở đúng giờ.”

Hiệu trưởng Tiền lại trò chuyện đôi câu rồi gọi nhân viên bắt đầu mang thức ăn lên.

Ba cô và hiệu trưởng là bạn thân nhiều năm, gặp mặt có lắm chuyện giáo dục trọng đại nói mãi chẳng xong. Chu Vận lén liếc nhìn phía đối diện bàn ăn. Trương Hiểu Bội ngồi ở chỗ gần cửa. Hôm nay mụ không trang điểm, sắc mặt hơi tái, mặc bộ đồ công sở mộc mạc, chân... có lẽ là đi giày đế bằng rồi.

https://thuviensach.vn

Tính cả hai cha con cô, trên bàn ăn có tổng cộng chín người, ngoại trừ hiệu trưởng và Trương Hiểu Bội, Chu Vận không nhận ra ai khác nữa.

Món ăn được mang lên đủ, hiệu trưởng Tiền cười ha ha nói lời mở màn.

“Tôi và thanh tra Chu là bạn học cũ, bạn chí cốt đấy, đã lâu lắm rồi chưa gặp nhau. Có câu ‘bạn cũ gặp nhau mừng rơi nước mắt, nhìn về chuyện cũ nói khôn nguôi’, thật ra bọn tôi không cần phải thảm thiết như vậy, bọn tôi chỉ muốn gặp nhau vui vẻ thôi. Thừa dịp mọi người đều rảnh rỗi nên dẫn theo cho biết mặt nhau, cũng nhân tiện giải quyết một số hiểu lầm.”

Đám cấp dưới rối rít gật đầu, hiệu trưởng Tiền lại nói: “Mọi người đừng nhìn tôi mãi thế, chưa ai dùng bữa cả, dùng bữa trước đi, vừa ăn vừa nói.”

Mọi người mới vừa cầm đũa, Trương Hiểu Bội đối diện đã đứng bật dậy. Mụ đi thẳng đến chỗ giữa Chu Quang Ích và Tiền Văn Đống, cúi đầu nói: “Hiệu trưởng, thanh tra Chu, tôi có mấy câu muốn nói. Không nói... thì bữa cơm này tôi sẽ ăn không trôi mất.”

Lúc mụ nói ra lời cuối, liền đưa tay quẹt qua mắt.

Mụ ta khóc ư? Ở vị trí của Chu Vận không thấy rõ lắm.

Chu Quang Ích không nói lời nào, hiệu trưởng Tiền lên tiếng: “Có gì thì cô cứ nói đi.”

“Đầu tiên tôi xin thừa nhận sai lầm.” Trương Hiệu Bội nói, “Vì tuổi còn trẻ nên tôi quá hấp tấp, muốn nhanh chóng lập thành tích nên mới phạm phải sai lầm như vậy.”

Hôm nay giọng điệu mụ yếu ớt như thể thiếu nữ bị bệnh nguy kịch.

https://thuviensach.vn

“Nhưng tôi thật sự không có ý xấu, xin hãy tin tâm tư ban đầu của tôi là tốt ạ! Lúc trước em Chu Vận đã tham gia vào dự án của công ty Lam Quan, tài năng của em ấy đều được mọi người công nhận. Thế nên tôi mới muốn em ấy tham gia vào những dự án khác. Nhưng tôi quá nóng vội, tính tình cũng không tốt, nên mới xảy ra vấn đề trong việc lời ăn tiếng nói với em ấy...” Trương Hiểu Bội nói xong liền nhìn sang Chu Vận, “Cô thật sự thành tâm thành ý xin lỗi em, trước đây là cô quá đáng.”

Cả căn phòng chỉ có mình Trương Hiểu Bội đứng, mụ cúi gằm đầu, khẽ run run, thoáng ra vẻ bất lực. Chu Vận cũng tin là mụ bất lực thật. Bởi vì trong 'trăm hoa' này chỉ có mình Chu Vận là có địa vị thấp hơn mụ... Hoặc nói là...

Chu Vận liếc nhìn ba mình đang ngồi nghiêm chỉnh. Hoặc nói là địa vị của cô hiện giờ dường như đã cao hơn Trương Hiểu Bội rồi.

Cô đang nghĩ vẩn vơ thì Trương Hiểu Bội đã nói xong, Chu Quang Ích trầm tĩnh cất lời: “Bây giờ giáo sư và sinh viên đều có áp lực lớn như nhau, nên thông cảm và thấu hiểu lẫn nhau mới đúng.”

Trương Hiểu Bội khẽ gật đầu.

Chu Quang Ích nói tiếp: “Áp lực của giáo sư chủ yếu ở việc đánh giá giáo viên, đây cũng là điểm mấu chốt quan trọng tạo thành nhiều vấn đề trước mắt.”

Trương Hiểu Bội đầy cảm kích, cuối cùng ngẩng đầu định nói gì đó nhưng Chu Quang Ích lại quay đầu nói với hiệu trưởng Tiền: “Có điều cũng vì thế mà chúng ta càng nên tìm hiểu sâu sát hơn. Kiên quyết ngăn chặn những việc đánh giá sai chất lượng giảng viên hiện nay.”

Lời ông nói bỗng nghiêm khắc, dứt lời vai Trương Hiểu Bội liền run run.

https://thuviensach.vn

Chu Quang Ích lại trầm giọng nói: “Bây giờ có không ít giáo sư đạo đức suy đồi, vì lợi ích mà bất chấp tất cả. Nào là bằng cấp giả, luận văn giả, giải thưởng giả. Tài học thuật thiếu hụt nhưng lại dựa vào nịnh bợ luồn cúi để đi lên, mất đi lương tâm đạo đức nghề nghiệp, ức hiếp học sinh sinh viên, gây ra những chuyện hủ bại. Đây là mục tiêu ban đầu của việc ‘đánh giá giáo viên’ sao?”

Hiệu trưởng Tiền vẻ mặt cũng nghiêm túc, mày cau chặt, đồng ý: “Đúng vậy, tuy hiện tại đã giám sát nghiêm ngặt hơn nhưng vẫn có người ôm tâm lý cầu may lợi dụng sơ hở, chuyện như vậy nhất định phải bài trừ.”

Sắc mặt Trương Hiểu Bội trắng bệch, người chao đảo, miễn cưỡng lắm mới đứng vững được.

Bữa cơm này có hai người ăn chẳng ngon lành gì. Một là Trương Hiểu Bội, hai là Chu Vận. Bát canh nấm đặt trước mặt cô, Chu Vận nhìn váng mỡ nổi trên mà buồn nôn. Cô ghét canh, tởm Trương Hiểu Bội và cũng chán cả bản thân mình.

Cơm nước xong, Chu Quang Ích và Tiền Văn Đống có chuyện khác cần làm, Chu Vận tự bắt xe trở về trường học trước.

Đã khuya lơ khuya lắc, cô đi đến tòa nhà thí nghiệm, cửa văn phòng hắt ra ánh sáng yếu ớt. Chỉ còn một người và một chiếc đèn bật sáng bên trong. Cậu vẫn ngồi với tư thế làm ổ trong ghế, đôi chân dài gác lên bàn, máy tính đặt trên đùi, bên tay là chiếc gạt tàn thuốc.

Lý Tuân đang gõ hàm lệnh, tập trung chú ý vào máy. Đến tận khi một chiếc đầu ló ra bên cạnh mặt mình, cậu mới giật bắn, tàn thuốc rơi xuống làm bỏng tay cậu, cậu vứt điếu thuốc đi, lập tức đứng dậy.

Chu Vận ở bên cạnh cười vui vẻ.

Lý Tuân trừng mắt nhìn cô: “Cô là người hay ma vậy hả?”

https://thuviensach.vn

“Cậu đoán đi!”

Lý Tuân lườm cô, phủi quần, sau đó ngồi xuống.

Chu Vận nhảy đến vị trí của mình, Lý Tuân hỏi: “Đến đây làm gì?”

“Xem thử.”

Lý Tuân liếc nhìn cô.

Chu Vận: “Làm sao vậy?”

Lý Tuân lắc đầu rồi tiếp tục làm việc. Chu Vận lại hỏi: “Tiến triển đến đâu rồi?”

Lý Tuân ngoắc ngón tay, Chu Vận kề đến. Cậu cho cô xem những chức năng đã được hoàn thành hiện tại.

Trong phòng rất yên tĩnh, giọng Lý Tuân cũng không lớn, Chu Vận tập trung lắng nghe một hồi, tâm hồn dần bay lạc đi phương nào.

Quả nhiên...

Quả nhiên như thế...

Giống như cô đã nghĩ trước đó, đến nơi này nhìn cậu một chút, nghe cậu đôi câu, cảm giác tởm lợm lúc nãy liền biến mất tăm mất tích. Cô phát hiện ra ngoại trừ chức năng chửi người và viết chương trình, Lý Tuân còn có chức năng tiêu thực, lọc gan và giải sầu nữa.

“Này.”

Chu Vận hoàn hồn, phát hiện Lý Tuân đang đăm đắm nhìn cô. Cậu đã mệt mỏi cả ngày, không còn sức chế giễu nữa, cứ hỏi thẳng: “Thật không cần giúp đỡ hả?”

https://thuviensach.vn

Chu Vận: “Không có việc gì nữa rồi.”

“Thật à?”

“Ừ.”

Lý Tuân gật đầu, nhìn vào màn hình nhưng không làm gì hết, giây lát cậu khẽ nói: “Sau này có việc gì thì cứ nói với tôi trước.”

“Ừ.”

Cậu nhíu mày: “Đừng hành hạ bản thân.”

“... Ừ.”

Lý Tuân lẩm bẩm mắng vài câu nữa mới quay lại với công việc.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20

Ngày hôm sau, không khí kỳ lạ, u ám nặng nề bao trùm cả văn phòng. Nhất là vẻ quái gở trên gương mặt vị thủ lĩnh nào đó cũng như ánh mắt hút hồn kia... khiến cả người Chu Vận sởn gai ốc.

“Chậc chậc.” Trong làn khói, Lý Tuân khẽ chép miệng.

Chu Vận im lặng. Cậu biết chuyện Trương Hiểu Bội rồi ư? Nhìn vẻ mặt cậu... chắc hẳn là biết rồi.

Cô điềm tĩnh ngồi vào chỗ, lấy máy vi tính ra. Cô không có thời gian để ý đến cậu. Đã gián đoạn nhiều ngày, cô phải tăng tốc để theo kịp tiến độ dự án mới được.

Lý Tuân chống tay lên đầu, nói: “Công chúa điện hạ.”

Chu Vận nhìn cậu, Lý Tuân cười tủm tỉm, ra chiều suy tư: “Thật đúng là công chúa điện hạ nhỉ.”

Chu Vận vẫn lặng thinh, Lý Tuân cảm khái: “Khiến tôi mở mang tầm mắt quá đấy.”

Chu Vận xem như cậu không hề tồn tại. Lý Tuân quay đầu nói với Cao Kiến Hồng: “Cho nên mới nói, tôi và tất cả bọn con gái có IQ vượt trên sáu mươi đều lệch pha cả.”

https://thuviensach.vn

Cao Kiến Hồng cười đến mức người run run.

Nếu như chỉ có thể chọn lựa giữa “IQ thấp hơn sáu mươi” và “lệch pha với cậu” chắc chắn tôi sẽ lựa chọn cách xa cậu đến cùng trời cuối đất. Chu Vận đặt sách xuống bàn, điềm tĩnh nhìn cậu:

“Có làm việc không?”

Lý Tuân nghiêng đầu, cười lưu manh: “Làm chứ, tác giả chương trình là gã điên mà.”

Một lần nữa tập trung vào công việc, Chu Vận mở bảng tiến độ kế hoạch dự án ra xem rồi hỏi Lý Tuân: “Chắc không làm kịp trước khi nghỉ học đâu.”

Lý Tuân thản nhiên nói: “Cô cứ làm xong nhiệm vụ của cô là được, những thứ khác cô không cần quan tâm.”

Chu Vận cảm giác cả tuần sau mình đều phải cố cày cật lực rồi. Không chỉ là dự án của Hội, còn có cuộc thi cuối kỳ nữa. Lời mẹ nói còn vang vọng bên tai - “Con hãy lo học cho tốt, mẹ muốn xem thành tích cuối kỳ của con.”

Loại thử thách này thật là áp lực...

Chu Vận thầm thở dài, ánh mắt lơ đãng giao với Lý Tuân, cậu còn đang cười trêu cô, rồi tiếp tục cúi đầu viết hàm lệnh. Chu Vận bỗng thấy tức tối.

Lúc nghỉ trưa, Chu Vận bận bịu không đến căn tin dùng cơm, vùi đầu học bài ở bên cạnh cậu. Văn phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng gõ bàn phím lách cách của Lý Tuân vang lên. Qua một lúc, âm thanh liền im bặt, cậu gập máy tính lại.

https://thuviensach.vn

“Không ăn cơm à?”

Chu Vận lắc đầu: “Cậu đi đi.”

Lý Tuân vươn vai: “Cố gắng thế hả?” Cậu liếc sang quyển “Nguyên lý cơ bản chủ nghĩa Mác” của cô thì sững sờ hai giây, rồi chế giễu nói, “Cảnh giới tư tưởng của công chúa quả thật không giống người thường nhỉ.”

Chu Vận nhìn cậu: “Lẽ nào cậu không cần học à?”

Lý Tuân: “Không cần.”

Chu Vận cười dối lòng: “Đúng vậy, môn chủ nghĩa Mác và tư tưởng Mao Trạch Đông của cậu lúc nào cũng đạt được điểm năm vừa đủ qua môn, rất ổn định, quả thật đâu cần học.”

Lý Tuân nhướng mày. Sao hả? Cậu tỏ vẻ không so đo với cô, quay người đi ra ngoài. Văn phòng chỉ còn lại một mình Chu Vận, cô cố nắm vững thời gian chỉ học trọng tâm.

Khi người ta nhập tâm thì thời gian sẽ trôi qua rất nhanh, trong lúc Chu Vận đang suy tư phân tích những đặc điểm mâu thuẫn xã hội cơ bản trước mắt của nước ta và giải quyết những mâu thuẫn này thì một quả bom bay từ ngoài đến nện vào đầu cô, cắt ngang tất cả suy nghĩ.

“Ối!” Cô ôm đầu kêu rên.

Quả bom lăn hai vòng trên bàn, cuối cùng dừng lại, là một ổ bánh mì bơ. Lý Tuân ngồi xuống cạnh cô, đã cơm nước no say, cậu thư thái ngáp dài.

Chu Vận tiếp tục đọc sách. Đặc điểm mâu thuẫn xã hội cơ bản trước mắt... đầu tiên là... là gì nhỉ? Ôi khốn khổ cho thân tôi, bị nện trúng đầu nên quên béng rồi sao?

https://thuviensach.vn

Cô vội vàng nâng cao tinh thần, tập trung nhớ lại. Lực lượng sản xuất và quan hệ sản xuất, cơ sở hạ tầng và kiến trúc thượng tầng là động lực căn bản thúc đẩy phát triển xã hội, là nguồn gốc cho đấu tranh giai cấp, cách mạng...

“Rót cho tôi cốc nước đi!”

...

Cách mạng xã hội, cũng như...

“Lạnh nhé!”

Lại bị cắt ngang, suy nghĩ không được liền mạch, kiểu cảm giác chỉ học bài được một nửa rồi mắc kẹt cứ như đi vệ sinh được giữa chừng rồi phải ngừng lại ấy. Chu Vân sắp sửa nổ tung.

Lý Tuân giục cô: “Nhanh lên nào.”

Chu Vận cầm lấy cốc của Lý Tuân đi rót nước, Lý Tuân đang thư giãn, nhận được cốc cũng không hề nghĩ ngợi mà uống ực vào, sau đó lập tức phun phèo ra ngoài.

Nhìn Lý Tuân bị bỏng nước nóng khiến từ mặt đến cổ đỏ gay, Chu Vận cảm thán từ tận đáy lòng. Nhìn cậu bị sặc thật là vui. Đáng tiếc là cô chưa vui được mười giây thì Lý Tuân đã vứt chiếc cốc, đạp mạnh vào bàn, ghế ngồi trượt đi.

Chu Vận quay đầu bỏ chạy. Nhưng hiển nhiên cô đã đánh giá cao khả năng vận động của mình và đánh giá thấp đôi chân dài của Lý Tuân. Trong khoảnh khắc cổ bị tóm lấy, Chu Vận nhắm chặt hai mắt, có ý nghĩ hùng dũng như tráng sĩ chặt tay...

Chết thì chết, làm được như vậy đã đáng giá rồi!

https://thuviensach.vn

Người bị lôi lên bàn, ngón tay thon dài, linh hoạt lại có lực độ của Lý Tuân bình thường gõ bàn phím ấn chặt lấy cô, cúi đầu nhìn xuống từ trên cao.

...

Bất kể hình ảnh trước mắt tàn bạo thế nào, khung cảnh buổi trưa đều tươi đẹp lung linh. Cậu đứng ngược sáng, hằn rõ đường nét bả vai, cổ, xương quai xanh và cằm...

Chu Vận phải thừa nhận, ngoại trừ mái tóc vàng hoe xù dựng ngược và tính tình đáng gét kia, tất cả mọi thứ trên người Lý Tuân đều láng coóng. Kiểu láng bóng này khiến cô nhớ đến cảm giác hồi hộp và tràn đầy xúc động khi đặt chiếc bút máy nhập khẩu mà cô để dành rất lâu mới mua được viết ra nét đầu tiên trên quyển vở. Cảm giác đó dù cho có viết lên trang giấy sần sùi nhất cũng trơn tru lưu loát không gì sánh bằng.

“Chọn chết kiểu này hả?”

...

Nếu cậu có thể im lặng là được rồi.

Chu Vận giãy dụa: “Là cậu nện tôi trước mà.”

“Cái gì?”

Tay Lý Tuân vừa tăng sức, hai chân Chu Vận đã run lên. Nhưng sức lực kia không hề dùng vào việc bóp cổ cô mà là vân vê, nó khá giống tuyệt chiêu tiêu khiển dùng hai ngón tay vân vê điếu thuốc thường ngày của cậu nhưng là đây là phiên bản đã nâng cấp.

Cô cố nói lý: “Tôi đang học bài... Cậu cứ cắt ngang tôi suốt.”

Lý Tuân hừ một tiếng.

https://thuviensach.vn

Chu Vận: “Tôi chỉ có chút thời gian buổi trưa để học bài thôi, giờ chính trị cả nửa kỳ sau tôi chẳng hề nghe giảng gì cả. Cuối tuần này đã thi rồi, không học sẽ không còn kịp nữa.”

Dù sao cũng phải nói lý chút chứ đại ca!

Lý Tuân vẫn lẳng lặng nhìn cô, một hồi lâu cậu bật cười.

“Cổ cô nhỏ quá.”

Trái tim rộn rã. Ánh nắng vàng óng tràn ngập căn phòng thoáng chốc đã vỡ thành phấn vàng bay lả tả.

Đúng lúc này thì một giọng nói phụ nữ từ phía sau truyền đến: “Chu Vận, bọn con đang làm gì thế?”

Như nước lạnh xối xuống đầu, lưng Chu Vận lạnh buốt, gai ốc dựng đứng. Thôi toi rồi!

Lý Tuân quay đầu lại, nhìn giáo sư Trương đứng ở cửa và người phụ nữ trung niên đứng bên cạnh thầy. Câu hỏi vừa rồi là do người phụ nữ này thốt lên, mặt bà mỉm cười trông rất hiền hòa.

Chu Vận đứng thẳng, phớt lờ tốc độ của nhịp tim, trấn định đi đến chào thầy trước: “Em chào thầy.” Lại quay đầu nhìn sang người phụ nữ trung niên: “Mẹ, sao mẹ lại đến đây?”

Mẹ cô nói: “Khi nãy mới gặp ba con.”

“Vâng.”

“Ba con quá nhiều công chuyện, không có thời gian quan tâm đến con, trùng hợp bên trường mẹ được nghỉ vài ngày nên đến đây thăm con, sẵn tiện xem thử tình hình của con luôn.”

https://thuviensach.vn

“Con đâu có gì.”

Mẹ cô cười cười, thầy Trương ở bên cạnh nói: “Thầy biết ngay em ở nơi này mà. Mẹ đã vất vả đến thăm em thì cứ gác mọi chuyện sang một bên, đưa mẹ đi ăn cơm trước đã.”

“Vâng ạ.” Cô quay lại lấy túi, nói với Lý Tuân, “Tôi đi trước đây.”

Lý Tuân nhướng mày, Chu Vận đi đến bên cạnh mẹ, “Đi thôi, đúng lúc con còn chưa ăn cơm nữa.”

Chu Vận theo mẹ rời đi, trước khi đi còn lén lút liếc nhìn vào phòng. Lý Tuân lại làm ổ trên ghế, mở máy tính lên, xé gói bánh mì bơ ăn.

Ở căn tin, Chu Vận gọi thức ăn xong, rồi ngồi đối diện với mẹ.

“Món ăn ít quá.” Mẹ nói, “Có đầy đủ dinh dưỡng không?”

“Đủ ạ...”

Đều phải cố nuốt thôi.

“Mẹ đã nói chuyện với chủ nhiệm của con, thầy ấy cũng không biết chuyện con bị giáo sư hướng dẫn nghiên cứu sinh kia gọi đi làm dự án. Sao con có việc không nói với thầy chủ nhiệm? Phải tin tưởng thầy chứ!”

Mấu chốt là nói với thầy ấy cũng chẳng có ích lợi gì.

“Hay là giảm sút thành tích không liên quan gì đến việc này?”

Chu Vận suýt bị sặc bởi một câu hỏi vô cùng nhẹ nhàng của mẹ. Cô nhìn người đối diện, vẻ mặt của mẹ rất bình thường, không biết là đang nói nghiêm túc hay nói đùa.

https://thuviensach.vn

“Mẹ nghe chủ nhiệm con nói tham gia Hội thực tiễn kia được tính vào học phần hoạt động ngoại khóa sao?”

“Vâng.” Chu Vận gật đầu.

“Giờ mới năm nhất, chưa cần thiết lắm.”

Chu Vận gật đầu lần nữa.

“Sau này tránh xa mấy chuyện không đâu ra.”

Ngoại trừ gật đầu ra, cô không thể làm gì cả.

Mẹ thấy cô đáp ứng liền cầm thìa múc canh. Canh rong biển nấu khá sơ sài, mẹ vừa uống một hớp đã cau mày: “Eo ôi, sao mặn thế này?”

Chu Vận: “Canh ở căn tin luôn nấu khá mặn, hay là mẹ con mình đi ra ngoài ăn nhé?”

“Thôi, thôi, thôi, phiền phức lắm, ăn ở đây đi.” Mẹ nhìn một vòng rồi thở dài, “Không khí đại học thật tốt, rất năng động.”

Chu Vận: “Trường trung học của mẹ cũng tốt mà.”

Mẹ cô lắc đầu quầy quậy: “Trung học không tốt đâu, bây giờ áp lực học quá lớn, cơ bản tinh thần không phấn chấn nổi.”

Cơm nước xong Chu Vận hỏi mẹ: “Mẹ ở đâu? Trong trường hay khách sạn ạ?”

“Không, mẹ không ở lại, chỉ đến thăm con một chút rồi về ngay trong ngày.”

“Vội vậy sao mẹ?”

https://thuviensach.vn

Mẹ vuốt tóc cô: “Mẹ đến đưa cho con ít đồ, buổi tối phải về, con ngoan nào.”

“Vâng.”

Chu Vận tiễn mẹ đến cổng trường, lại bắt một chiếc taxi. Lúc chuẩn bị chia tay, mẹ cô nói: “Cái cậu trong phòng khi nãy là bạn học của con à?”

Chu Vận gật đầu.

“Cách xa cậu ta một chút.”

Cô không đáp lại. Cửa xe đã kéo ra, mẹ vẫn không nghe thấy Chu Vận lên tiếng liền quay đầu nhìn cô.

“Con nhìn cách ăn mặc của cậu ta đi, tóc tai nhuộm vàng chóe. Còn có dáng vẻ sinh viên gì nữa?” Mẹ ôn hòa nói với Chu Vận, “Tuy lớp thanh niên bây giờ có cá tính, nhưng chuyện gì cũng có giới hạn. Mẹ đã đi dạo hết cả trường con, chẳng thấy ai như cậu ta cả. Từ bé mẹ đã nói với con thế nào?”

Từ bé mẹ đã nói với con rất nhiều chuyện... Là câu nào mới được chứ...

“Phải hòa đồng với mọi người, đừng tỏ ra biệt lập, người như vậy rất khó sống chung với tập thể.”

Hóa ra là câu này, Chu Vận gật đầu: “Con biết rồi.”

Mẹ cười tươi, lại vuốt tóc Chu Vận: “Học cho giỏi, có điều đừng áp lực quá, mẹ hi vọng đạt thành tích tốt, nhưng càng hi vọng con mạnh khỏe vui vẻ. Con luôn là niềm tự hào của mẹ, trở về ký túc xá đi, phải chú ý nghỉ trưa đấy.”

Chu Vận: “Vâng ạ.”

https://thuviensach.vn

***

Văn phòng Hội yên ắng, vì sắp đến kỳ thi nên tất cả đều lo học tập, người đến đây càng ngày càng ít. Hơn nữa đã vào đông, thời tiết lạnh giá, nơi đây càng vắng lặng đến lạ.

Lý Tuân viết chương trình cực nhanh, không lâu sau thì dừng lại. Cậu nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, im lặng không nói lời nào, mặt vẫn mang vẻ lạnh lùng nghiêm nghị khi làm việc với máy tính.

Chu Vận ngồi xuống, chọc vào bả vai cậu: “Cậu ăn mất ổ bánh mì của tôi rồi, ngày mai nhớ phải mua đền đấy nhé.”

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21

Tiêu đời rồi! Trước khi vào phòng thi, trong đầu Chu Vận không ngừng hiện lên ba chữ kia.

Tiêu đời rồi! Tiêu đời rồi! Tiêu đời nhà ma rồi!

Rốt cuộc thì người chứ không phải là máy móc, tinh lực cũng có hạn. Sức hút của Mác cho đến cùng cũng không lớn bằng ứng dụng Mocap.

Ấn tượng đáng thương cuối cùng của Chu Vận về môn học này chỉ dừng lại ở "đặc điểm mâu thuẫn cơ bản của xã hội nước ta" từ buổi xế chiều hôm ấy. Mấy ngày tiếp theo cô đều như nữ tu không thể tiến đến cõi cực lạc, cứ thế bước vào phòng thi.

Là phòng thi hay là pháp trường đây?

Chu Vận ngồi trong phòng thi, lòng dạ rối bời. Trước kia mẹ luôn nói với cô, nhất định phải chú tâm trong việc học hành, nước đến chân mới nhảy không thể nào mang lại kết quả tốt. Cho đến hôm nay cô mới ngộ ra được mình không nhận thức sâu sắc lời dặn dò này, vẫn cho rằng "kết quả không tốt" cùng lắm là điểm thấp, chưa từng nghĩ đến lúc vào phòng thi lại mang áp lực tâm lý nặng nề thế này.

Biết rõ bài thi sẽ kém sao còn phải đặt bút làm? Cuộc sống luôn có nhiều điều bất đắc dĩ thế đấy. Mong chờ việc ngài Các-Mác bỗng dưng

https://thuviensach.vn

nhập xác là chuyện không thực tế. Chu Vận khuyên mình phải nghĩ thoáng ra, đến nước này rồi chỉ có thể bình tĩnh đối diện thôi.

Thoắt cái có người ngồi xuống bên cạnh, Chu Vận nghiêng đầu nhìn sang. Lý Tuân quả thật nhẹ nhàng ra trận, tay không vào phòng thi. Vừa ngồi xuống đã lấy cây bút máy màu đen trong túi ra, đặt lên mặt bàn.

Dựa theo độ quan trọng của các môn học, mấy kỳ thi trong trường đại học được đám sinh viên chia ra hai hình thức, gọi vui là "nguyên kiện" và "lẻ kiện". Nguyên kiện là chỉ môn quan trọng, phần lớn đều là giáo sư chuyên ngành tự mình coi thi, họ sẽ căn cứ vào số báo danh, mà nghĩ ra cách xếp chỗ ngồi phức tạp. Còn "lẻ kiện" là những môn không quan trọng lắm, không cần sắp chỗ, ai thích đâu ngồi đó, chỉ cần hai thí sinh cách nhau một chỗ trống là được.

Rất rõ ràng môn "Nguyên lý cơ bản chủ nghĩa Mác" là kiểu thi lẻ kiện.

Vẻ mặt Chu Vận sững sờ nhìn Lý Tuân. Có ý gì đây? Cái loại dốt đặc chủ nghĩa Mác - Lênin như hai chúng ta còn phải ngồi chung với nhau để "giúp bạn vượt khó" nữa hay sao? Lại nghĩ đến hai ngày trước cô còn chế giễu thành tích môn chính trị của Lý Tuân, vậy mà hôm nay lại phải "ngồi sóng vai" với cậu rồi. Chu Vận cảm khái quả báo đến nhanh thật, cô không có tâm tư chào hỏi cậu.

Thầy giám thị mang bài thi vào phòng.

"Tất cả mọi người ngồi ngay ngắn, thẻ sinh viên đặt bên trái, cặp sách đều đặt lên bệ cửa sổ phía sau, trên bàn không được để bất cứ vật gì."

Đám sinh viên lác đác đứng dậy. Chu Vận xách túi đi thông qua chỗ của Lý Tuân. Thiếu gia Lý duỗi thẳng chân, đang khoanh tay nhắm mắt nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

Tối qua cậu ở lại văn phòng đến mấy giờ nhỉ? Vành mắt đen như được trang điểm vậy. Chu Vận quyết định không đánh thức cậu, dè dặt bước qua đôi chân dài kia.

Giám thị bắt đầu phát bài thi, Lý Tuân mới tỉnh táo trở lại. Chu Vận biết thì viết, không biết thì viết bừa, suy nghĩ "cùi không sợ lở" này khiến cô từ từ thả lỏng. Dù sao cũng chết, chi bằng chết cho thoải mái một chút. Chu Vận viết rồi lại dừng, thỉnh thoảng còn liếc nhìn ông chủ Lý bên cạnh.

Dáng vẻ Lý Tuân cầm bút rất lạ, trong ấn tượng của Chu Vận, tay của cậu vĩnh viễn đều chỉ gõ máy tính. Cô vừa làm bài vừa ai oán, có lẽ vì đã phần nào hiểu biết về Lý Tuân, cái tính kiêu căng ngạo mạn kia khiến cô cảm thấy lúc nào cậu cũng đang làm dáng.

Ví dụ như lúc này, mọi người đều đường hoàng cắm cúi làm bài thi, duy chỉ có mình cậu tựa lưng vào ghế ngồi. Như thể chê bai không gian chật hẹp gò bó, cậu hơi nghiêng người, mày khẽ chau lại, khinh khỉnh nhìn đề thi, ra vẻ như đang khâm điểm giang sơn.

Đôi chân của cậu quá thu hút ánh mắt người khác, nhất là lúc mặc quần đen, đường nét rắn rỏi kia thật khiến người ta không khỏi cảm khái sự ban ơn của tạo hóa.

Chu Vận thầm thở dài, lúc còn chưa kịp hít vào thì Lý Tuân đã làm xong tờ thứ nhất. Sau đó cậu gấp giấy lại, ngón trỏ ấn chặt, khẽ búng nhẹ trên bàn. Bài thi bay vèo sang bên Chu Vận.

Gì thế này? Chu Vận hít vào thật sâu. What are you doing?

Tóc gáy cô dựng đứng.

Hành động của Lý Tuân quá nhanh, quá tự nhiên và quá điềm tĩnh, thế nên thời gian như dừng lại vì cậu, không ai thấy được màn "bắn giấy" kinh

https://thuviensach.vn

khủng này cả. Chỉ có tim Chu Vận đập như trống vỗ, miệng khô khốc, mồ hôi mướt mát, cả người đều hoang mang bất ổn.

Đây là gì? Quay cóp à? Là quay cóp đấy, trời ạ! Cả cuộc đời học sinh của Chu Vận chưa từng trải qua chuyện như vậy, cho dù lúc bé có vài lần giở trò vặt vãnh, nhưng cũng không dám làm thật, chứ đừng nói là làm lộ liễu như bây giờ.

Thành tích kém cùng lắm về nhà chịu khổ hai tuần, nếu quay cóp bị bắt, để mẹ cô biết thì làn da nõn nà này của cô chắc chắn sẽ bị lột ra cho xem.

Lý Tuân ơi, tôi lạy cậu...

Đau khổ... cuộc thi đã trở nên đau khổ triệt để.

Hai thầy giám thị trở thành Hắc Bạch Vô Thường, cô cúi đầu, cánh tay đè chặt bài thi, trong lòng đang cầu khấn đủ các quỷ thần loạn xị cả lên.

Suốt mười phút trôi qua, Chu Vận mới từ từ trấn tĩnh lại. Điểm tốt của cuộc thi "lẻ kiện" là giám thị không hề nghiêm khắc chút nào, hai giáo sư cứ ngồi trước bục giảng, một người xem sách, người kia nhìn thì như đang giám sát nhưng có khi là đang thừ người vậy thôi.

Chu Vận lén liếc nhìn Lý Tuân lần nữa, cậu vẫn giống vừa rồi, cùng một tư thế, cùng một vẻ mặt, đang nhanh chóng làm tờ thứ hai.

Dường như phát hiện điều gì đó, ánh mắt cậu liếc sang, giao nhau với ánh mắt Chu Vận.

Chu Vận vừa định trừng mắt nhìn cậu bày tỏ tâm trạng thì ánh mắt Lý Tuân đã nhìn xuống bài thi đang bị Chu Vận đè chặt kia. Vẻ mặt thoáng thúc giục, sau đó lại quay về làm bài tiếp.

https://thuviensach.vn

Quả thật Chu Vận đã bị cảm động bởi vẻ điềm nhiên của cậu. Vị trí của cô khá tốt, ngồi ở hàng sau cùng chếch về phía bên phải. Giám thị cũng lười không buồn nghiêng đầu, cho cô không gian sinh tồn tốt lành.

Cô rủ mắt. Chất lượng bài giải khá tốt, đè chặt là có thể nhìn rõ chữ viết màu đen bên dưới. Trong suy nghĩ của Chu Vận, chữ viết của Lý Tuân là kiểu chữ Tống số Năm... Không ngờ chữ do chính tay cậu viết ra lại đẹp thế này. Tuy viết ngoáy, thậm chí là cẩu thả nhưng không hề mất đi nét đẹp. Chữ của cậu cứng cáp mạnh mẽ, đường nét rõ ràng, từng nét dứt khoát, giống hệt với chương trình cậu viết ra.

“Còn ba mươi phút nữa, mọi người tranh thủ thời gian xem lại bài đi.” Giám thị nhắc nhở.

Chu Vận vội vàng ngưng lại toàn bộ những ý nghĩ vớ vẩn kia, bắt đầu so sánh đáp án của hai bên. Nhưng những gì họ điền vào chỗ trống... đều hoàn toàn khác nhau. Cô vô cùng rối rắm. Trên phương diện học tập, tuy thường ngày cô biểu hiện hết sức khiêm tốn, nhưng nói thật tự đáy lòng cô vẫn khá tự tin với chính mình. Chuyện sửa bài theo đáp án của người khác này...

Hai tiếng cóc cóc lanh lảnh vang lên. Chu Vận nghiêng đầu, Lý Tuân đã giải bài xong, vắt chéo hai chân, một tay chống cằm, một tay đặt trên bàn, đầu ngón tay đang gõ nhẹ nhàng. Cậu khó chịu cau mày nhìn cô, Chu Vận cảm thấy cô như nghe được âm thanh từ nội tâm của cậu.

“Chết tiệt, cô nhanh lên một chút được không?”

Chu Vận hít sâu, gạch bỏ đáp án của mình.

“Em kia làm gì thế?”

Một tiếng quát chói tai vang lên, cả phòng đều run rẩy. Cuối cùng thầy giám thị hoàn hồn lại, nhìn về phía bên này, từ đằng xa chỉ vào Chu Vận

https://thuviensach.vn

nói: “Em nữ đeo mắt kính kia làm gì thế? Lấy đồ ra.”

Ôi thần linh vô dụng, mạng mình toi rồi!

Sắc mặt Chu Vận tái mét, tâm như tro tàn. Cô không biết vì sao thầy giám thị lại thấy được và cũng không muốn tìm hiểu việc này. Kết quả chính là tất cả.

Thầy giám thị rảo bước đến, giống như ác quỷ đang đòi mạng. Đời này Chu Vận chưa từng khiếp sợ đến vậy, cô cũng không biết cõi đời này lại có khoảnh khắc khủng khiếp như thế. Vành mắt đỏ hoe.

Thầy giám thị đi đến trước mặt Chu Vận, đưa bàn tay đến, rút ra một trang giấy... từ bàn phía sau cô.

“Đây là cái gì?” Thầy lớn tiếng hỏi.

Ơ?

Thầy nhanh chóng nhìn sơ qua nội dung trên trang giấy, lại cầm thẻ sinh viên ở góc bàn của bạn nữ kia lên xem.

“Đi theo tôi.”

Bạn nữ phía sau học lớp Hai, Chu Vận nhìn rất quen nhưng không nhớ ra tên cô ấy. Cô ấy xõa tóc lòa xòa cố gắng che đi gương mặt, đi theo giám thị ra ngoài.

“Các anh chị đã nhìn thấy chưa, đừng ôm tâm lý cầu may, tự mình giải đáp án đi thôi.” Giám thị đang đọc sách trên bục nói.

Ngón tay Chu Vận run run, mồ hôi lạnh túa ra, giống như đã chết theo bạn nữ kia mất rồi. Cô bất chợt nghe thấy bên cạnh có âm thanh khẽ vang, Chu vận quay đầu sang. Lý Tuân nằm nhoài trên bàn, cậu cũng đang run lên giống cô. Nhưng cậu run không phải vì sợ mà là vì cười.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt cậu lộ ra khỏi cánh tay, nhìn gương mặt trắng bệch của Chu Vận lại không nhịn được vùi đầu cười tiếp, mái tóc vàng hoe khẽ lay động.

Được lắm! Chu Vận 'hiền lành' nghĩ. Được lắm! Nếu tôi có thể sống sót rời khỏi căn phòng này, tối nay nhất định sẽ rắc muối lên cậu đem đi hấp ngay.

Hình thức thu bài là theo bạn học từ hàng cuối cùng truyền lên trên, Chu Vận vẫn hồi hộp, không dám hành động tùy tiện, tay mắt Lý Tuân lanh lẹ, nhấc cánh tay lên rút lại bài thi của mình một cách chính xác.

Cuộc thi này quả thật như trải qua kiếp nạn sinh tử. Chu Vận đi ra khỏi phòng, chân có chút bủn rủn.

Bả vai đột ngột bị vỗ vào, Chu Vận quay đầu lại nhìn thấy kẻ đầu sỏ kia. Cô hận không thể nghiền xương cậu thành tro, đang định mắng thì Lý Tuân đã tóm lấy cổ cô: "Đi bên này!"

Cậu dẫn cô rời khỏi tòa nhà dạy học từ một con đường khác. Vừa đến chỗ vắng người Chu Vận đã không nhịn được lên tiếng: "Có phải cậu muốn hại chết tôi không hả?"

Lý Tuân cười cợt, móc điếu thuốc, liếc mắt nhìn xuống cô.

"Gan dạ kiểu gì thế?"

"Còn trách tôi hả?"

Đi ra khỏi tòa nhà, gió rét thổi đến, nhịp tim đã giảm đi một chút. Chu Vận tức giận nói: "Ít nhất cậu phải nói cho tôi biết một tiếng trước chứ!"

"Tôi đã ngồi cạnh cô rồi kia mà."

"Cậu..." Chu Vận đau đầu. Hi vọng lần sau cách biểu đạt của cậu có thể trực tiếp giống như cách gian lận trong thi cử được không hả.

https://thuviensach.vn

Mồ hôi lạnh trên trán Chu Vận còn chưa khô, Lý Tuân ung dung nhả ra khói thuốc, lại nói: “Tôi chưa bao giờ thất thủ đâu.”

Chu Vận: “Cậu đã làm rất nhiều lần rồi á?”

Lý Tuân nhìn thẳng phía trước, thản nhiên nói: “Kinh nghiệm thi cử của tôi mà nói ra sợ là sẽ dọa chết cô đấy.”

... Cậu vẫn nên im lặng thì hơn.

Đi đến văn phòng, Lý Tuân lấy chìa khóa ra mở cửa. Bước vào tuần thi cử, hoạt động của Hội đã tạm ngừng, nhưng dự án vẫn chưa hoàn thành, Chu Vận không dừng được, bất chợt nảy sinh hi vọng trường học sẽ cho nghỉ muộn vài ngày.

Lý Tuân đi rót nước, Chu Vận vẫn nhìn cậu, đột nhiên hỏi: “Sao cậu...”

Cậu uống vài hơi đã hết nửa bình: “Hả?”

Sao cậu ngồi cạnh tôi, cho tôi chép bài thi của cậu? Chu Vận nhìn đôi mắt trong veo của Lý Tuân thì lại không muốn hỏi nữa.

Lý Tuân nhướng mày: “Gì cơ?”

Chu Vận dẩu môi, thong thả nói: “Không có gì, chỉ là tôi mới vừa nhớ ra xưa nay điểm môn chính trị của cậu đều thấp lè tè, bản thân cậu còn khó bảo toàn lại cho tôi chép bài, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Lý Tuân liếc nhìn cô: “Lo à?”

“Dĩ nhiên rồi.”

Lý Tuân tựa vào ghế, nở nụ cười với kiểu của riêng cậu. Do mới uống nước xong, môi cậu ẩm ướt, cười như vậy quả thật không khỏi khiến tâm

https://thuviensach.vn

hồn người ta xao động: “Công chúa điện hạ, chúng ta nên thẳng thắn với nhau một chút đi thì hơn.”

Chu Vận thầm “hứ” một tiếng, quay đầu đi không thèm nhìn cậu nữa.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22

Kỳ thi đã đến giai đoạn kết thúc, môn cuối cùng là Ngôn ngữ C. Giáo sư Lâm làm giám thị, coi thi rất lỏng lẻo. Thầy đeo kính, ngồi trên bục uống trà đọc báo, lãnh đạo đến thanh tra hai lần, nhắc nhở thầy hãy giám sát sít sao, nhưng họ vừa đi thì thầy lại cầm báo lên đọc. Chu Vận làm bài rất nhanh, lần này không ai nhòm ngó bài nhau, làm xong liền đi thẳng ra khỏi phòng.

Đang giữa trưa, cả tòa nhà đều im ắng, cô đi đến bên cửa sổ, ánh nắng rực rỡ chói mắt. Cách sắp xếp của trường học rất tuyệt diệu, thi môn Ngôn ngữ C cuối cùng khiến cô an tâm một cách khó hiểu, luôn cảm giác như cả học kỳ đều viên mãn.

Trở về ký túc xá, Phương Thư Miêu đang thu dọn đồ đạc, Chu Vận hỏi cô ấy: “Cậu phải về nhà rồi à? Mua vé xe khi nào thế?”

Phương Thư Miêu nói: “Mình còn phải ở thêm vài ngày nữa, hội sinh viên vẫn còn chút việc.”

Chu Vận đăm chiêu gật đầu. Buổi chiều cô gọi cho mẹ, báo cáo tình hình thi cử.

“Đã thi xong rồi hả con?” Mẹ cô hỏi.

“Vâng, trưa hôm nay vừa thi môn cuối cùng ạ.”

https://thuviensach.vn

“Ngày mai về nhà à? Con muốn ăn gì, mai mẹ mua nấu cho con nhé.”

“... Con phải ở thêm vài ngày nữa ạ, trường còn có chút việc.”

Read more...

“Việc gì thế?”

Mắt Chu Vận đảo quanh: “Mẹ biết Phương Thư Miêu lớp trưởng bọn con rồi đấy, hội sinh viên của bạn ấy có quá nhiều việc, muốn con giúp đỡ một tay. Bạn ấy là người ngoại tỉnh, cũng nôn nóng muốn về nhà ạ.”

“Thế à.” Mẹ cô trầm ngâm chốc lát, “Cũng được, vậy con ở lại hai ngày đi. Có điều phải tranh thủ nhé, tết năm nay đến sớm, về nhà mẹ còn phải mua cho con vài bộ quần áo mới nữa.”

Thành công rồi! Chu Vận buông điện thoại, chạy ngay đến tổ chức.

Ứng dụng cũng tiến vào giai đoạn kết thúc, Chu Vận vừa nhìn thấy dáng vẻ của Lý Tuân cũng biết cậu lại thức suốt cả đêm rồi. Mùi khói nồng nặc cả phòng, cậu quay đầu lại.

“Cô đến làm gì?”

Chu Vận đặt túi xuống: “Làm việc.”

Lý Tuân: “Đã nghỉ học rồi còn làm gì nữa.”

Chu Vận mở máy tính lên, Lý Tuân vẫn còn nói mát bên cạnh.

“Mau về nhà đi, biến biến biến!”

Cậu bị mắc hội chứng hưng cảm (1) à?

(1) Hội chứng hưng cảm hay mania là một tâm trạng hứng khởi cao bất thường hoặc dễ bị kích thích, cáu kỉnh, khuấy động và/hoặc đầy năng

https://thuviensach.vn

lượng. Trong một ngữ cảnh nào đó, nó có nghĩa trái ngược với trầm cảm. Hưng cảm là một triệu chứng để chẩn đoán một số bệnh tâm thần.

Chu Vận không buồn ngó ngàng đến cậu. Vất vả lắm mới thi xong, chuyện vặt vãnh đã hoàn thành, cô có thể dốc hết tâm sức vùi đầu vào... Ơ, khoan đã, từ khi nào cuộc thi lại trở thành việc vặt vãnh thế này?

Chu Vận yên lặng lấy bảng tiến độ của Lý Tuân gần đây trong đống giấy tờ ra xem. Người sống được trong cảnh tận thế mới là người chiến thắng.

“Cậu chuẩn bị hoàn thành rồi hả?” Cô kinh ngạc nhìn ứng dụng đã được tích hợp gần đầy đủ, ấn vào thử, chạy rất mượt.

“Còn phải tối ưu hóa lần nữa.”

Còn tối ưu hóa nữa á?

“Có điều cũng sắp hoàn thành rồi.”

Chu Vận nghe thấy giọng khản đặc của cậu liền bảo: “Cậu có thể đừng hút thuốc nữa không?”

Lý Tuân khựng lại, ngay sau đó bĩu môi, ra vẻ bất mãn: “Cô quản tôi à?”

Cậu cứ hút cho chết luôn đi!

“Tôi kiểm thử giúp cậu.” Chu Vận rê con chuột trên hình vẽ nhân thể, tô vào phần bả vai. Hình hoạt họa xuất hiện tức khắc, mô hình nhân thể che vai, tạo tư thế đau đớn, sau đó nhảy ra trang con, trên đó liệt kê vài chứng bệnh đau nhức bả vai, Chu Vận rê chuột đọc hết cả trang.

“Ôi còn cả cách ăn uống trị liệu cơ à?” Lúc trước không có chức năng này.

https://thuviensach.vn

“Mới thêm vào tuần trước.” Lý Tuân ấn huyệt thái dương khẽ nói, “Cứ bắt buộc đề cử sản phẩm đôi khi sẽ sinh ra phản tác dụng, thêm một chức năng giới thiệu phương pháp ăn uống sẽ làm ứng dụng trông thân thiện hơn. Bình thường dù không mua cũng có thể vào xem, coi như là cách giữ chân khách hàng.”

Chu Vận nhìn về phía Lý Tuân, cô luôn cảm thấy ánh mắt cậu lờ đờ, thậm chí đã có chút mơ hồ. Có khi nào cậu bị đột tử tại đây không nhỉ? Cô gãi đầu, thoát khỏi ứng dụng.

“Ớ!” Lúc thoát đến trang chủ, Chu Vận bỗng hô lên.

Lý Tuân ngáp dài, hỏi: “Sao thế? Chỗ nào không ổn à?”

Chu Vận chỉ vào màn ảnh: “Trang chủ không có logo đây này, trống không à.” Cô mở phần hình ảnh ra, “Ơ... hình đâu? Thôi cậu cứ nghỉ ngơi đi, để tôi làm là được.”

Yên lặng vài giây, Lý Tuân vẫn cứng đờ nhìn cô chằm chằm như xác chết.

“Hình đâu?” Chu Vận loay hoay trước mặt Lý Tuân, “Cậu nói cho tôi biết hình kia để đâu trước rồi hẵng ngủ, cậu ngủ mở mắt à?”

Mắt Lý Tuân xoay chuyển, tối sầm nhìn về phía cô. Hóa ra cậu không ngủ.

“Khốn kiếp...” Cậu lạnh lùng mắng một tiếng, nheo mắt lại, “Hai tên bên thiết kế đồ họa kia ngu chết đi được.”

“...”

Chu Vận đã hiểu ra: “Quên làm rồi à?”

https://thuviensach.vn

Lý Tuân vừa định mắng thì bị sặc khói, ho khan sù sụ. Cậu lại bóp đầu, dường như cảm thấy hơi khó chịu.

Chu Vận nói: “Không sao, bây giờ làm lại một cái vẫn còn kịp, cậu cần phong cách thế nào, để tôi làm cho.”

Cô mở ứng dụng đồ họa ra, vừa quay đầu lại... Cậu có thể đừng nhìn tôi bằng ánh mắt chê bai thế không?

“Thôi dẹp đi.” Lý Tuân ho xong liền chau mày, “Cô làm á...”

Một chữ “á” đã đủ bày tỏ tất cả sự khinh thường của cậu.

Nam mô a di đà phật!

“Vậy cậu làm á.”

Lại thêm một tiếng “á” nữa.

“Hay là gọi điện thoại cho hai đàn anh bên thiết kế đồ họa đi?”

“Không còn kịp nữa.”

“Cậu muốn hoàn thành ngay à? Phải nhanh chóng về nhà ăn tết sao?”

Lý Tuân dụi tắt điếu thuốc, khẽ nói: “Tôi đã liên lạc với người bên Lam Quan, hẹn cuối tuần gặp mặt rồi.”

Chỉ còn ba ngày, Chu Vận nhìn Lý Tuân đã mệt mỏi quá độ, bèn đóng máy tính của cả hai lại.

Ông chủ Lý nhất thời hét ầm lên: “Ai bảo cô đóng!”

“Đi thôi.” Chu Vận cầm túi đứng dậy.

“Làm gì?”

https://thuviensach.vn

“Đi ra ngoài dạo.”

“Dạo con khỉ.”

“Ra ngoài đi dạo tìm linh cảm.”

Cô đi đến bên cửa sổ, mở hết tất cả cửa ra. Khói thuốc trong nhà quá nồng, phải để thông thoáng rất lâu mới hết được.

Lý Tuân cực kỳ phiền muộn: “Cô bớt can thiệp vào chuyện của tôi, mau chóng về nhà đi.”

Chu Vận kiên trì: “Thật đấy! Đến phòng tranh hay nơi nào khác cũng được, không chừng sẽ có linh cảm thì sao.”

“Hừ!”

“Cậu đừng xem thường, cái nhân thể kia chính là lúc tôi đến phòng khám trung y giải sầu nghĩ ra được đấy.”

“Mau cút khỏi tầm mắt của tôi đi.”

“Con người cậu sao khó khai thông thế nhỉ!”

Lý Tuân thình lình vỗ bàn, đứng vụt dậy.

Ôi mẹ ơi lúc cậu ta đứng lên khí thế đã hoàn toàn khác biệt! Tóc gáy Chu Vận dựng đứng.

Lý Tuân nhìn xuống cô, vẻ mặt bực dọc: “Cô Chu, không phải thường ngày cô đều quen giữ kín tâm sự để nghẹn trong lòng sao. Hôm nay sao thế hả? Bùng nổ à?”

Giọng Chu Vận nhỏ dần: “Không phải cậu không để cho tôi nghẹn sao?”

https://thuviensach.vn

“Bây giờ tôi cho phép đấy.”

Đã muộn rồi! Cô len lén liếc nhìn cậu, thật lòng khuyên giải: “Nói thật đấy, đi thôi, ra ngoài dạo một vòng lỡ như có linh cảm thì sao. Dù không có cũng hơn là làm ổ chết dí ở đây mà. Cậu ngửi mùi khói trong phòng đi, tôi không mở mắt nổi đây này.”

Một hồi lâu cậu khẽ nói: “Không đi.”

Cô thở dài, cảm thấy bất lực không sao tả xiết.

“Cô xem bây giờ đã mấy giờ rồi, phòng tranh cũng sắp đóng cửa, ngày mai hẵng bàn.”

Ơ kìa?

Cậu quay người, bật máy tính lên.

Vậy có được xem như cô đã đạt được mục đích không?

Sáng sớm hôm sau, Lý Tuân gọi điện thoại đánh thức cô dậy.

“Đi thôi.”

Hai người họ đều không thích ngủ nướng, nhất là Lý Tuân, ngủ còn muộn hơn cả chó, thức còn sớm hơn cả gà. Chu Vận sửa soạn, thu dọn đồ đạc, lúc chạy đến cổng trường đã thấy Lý Tuân đợi ở đấy. Còn cách cổng một khoảng, Chu Vận từ từ thả chậm bước chân lại.

Trong tia nắng ban mai, Lý Tuân lẳng lặng đứng một mình. Khi đến gần, Chu Vận mới phát hiện ra cậu đã tắm rửa, đầu tóc cũng đã được chải chuốt giống hệt với ngày tựu trường, xịt keo tạo kiểu, sau đó là đánh rối. Thật bảnh tỏn, thật đẹp trai, y hệt vai nam chính phản diện trong truyện tranh.

https://thuviensach.vn

“Cô định đi quãng đường với khoảng cách vài bước này trong bao lâu?” Lý Tuân bỏ tay vào túi áo khoác, nhìn Chu Vận nói, “Có cần tôi chuẩn bị xe ngựa cho công chúa điện hạ không?”

...

Lý Tuân bắt xe ở ngã tư, liền bị Chu Vận ngăn lại: “Có tuyến xe bus nhanh mà.”

Nhưng cô ngăn cản không có hiệu quả, Lý Tuân nhăn mày mở cửa xe: “Trời lạnh thế này ngồi xe bus làm gì.”

Hóa ra cậu cũng biết lạnh à!

Xe chạy thẳng đến cửa phòng tranh, Lý Tuân trả tiền xong rồi xuống xe trước: “Tôi đi mua vé, cô chờ ở bên kia đi.”

Đi ra ngoài với sếp thật tốt, không phải chi tiền gì cả.

Có mấy cô gái đang xếp hàng ở chỗ bán vé, ăn mặc trông khá nghệ sĩ, giống sinh viên trường mỹ thuật. Sau khi mua vé họ cùng nhau đi vào phòng tranh. Trên đường đi còn luôn quay đầu nhìn lại, rồi thì thầm to nhỏ với nhau, che miệng cười.

Chu Vận trừng mắt. Dám cười nhạo thủ khoa Lý à, mấy con bé này chắc muốn chết phải không? Nhưng giây lát sau cô đã tỉnh táo, nhận ra nụ cười kia không phải là chế giễu.

Cô nhìn về phía Lý Tuân. Cậu bất kể thời tiết, bên ngoài áo sơ mi chỉ mặc chiếc áo khoác xanh đậm hơi dài, không cài nút, chỉ thắt dây lưng ngang eo. Cả bộ quần áo chỉ có độ cứng, không có độ dày, là kiểu ôm sát người. Thảo nào cậu thấy lạnh là phải rồi.

https://thuviensach.vn

Chu Vận tinh mắt, thấy nhóm con gái qua lại đều chú ý đến cậu. Có lẽ nào đây chính là điển tích "một người hi sinh, vạn nhà hạnh phúc" trong truyền thuyết sao?

"Đi thôi!"

Lý Tuân mua vé xong, gọi Chu Vận cùng nhau đi vào phòng tranh. Nhiệt độ phòng tranh không cao, nhưng dù sao cũng có tường chắn gió, không lạnh như bên ngoài.

Sảnh đầu tiên là khu triển lãm tranh của họa sĩ hiện đại Nhật Bản, phong cách rất lạ. Chu Vận đứng trước một bức tranh nhìn khá lâu, luôn cảm giác dường như nhân viên đã treo ngược bức tranh rồi. Phải nói rằng khác nghề như cách núi, Chu Vận đã xem vài bức nhưng hoàn toàn không cảm nhận được nét đẹp tiềm ẩn của nó.

Phòng tranh rất lớn, lại vô cùng yên tĩnh. Chu Vận như lạc vào cõi thần tiên, trong đầu mường tượng ra cài đặt kết cấu hệ thống kiểm tra cho phòng tranh, để thuận tiện nhanh chóng tìm ra vị trí những bức tranh và đề tài mình cảm thấy hứng thú, tính toán độ khó khai thác và duy trì về sau là bao nhiêu...

Dòng suy nghĩ của cô luôn bị tiếng bước chân của Lý Tuân cắt đứt. Cô vốn tưởng tính tình nóng nảy kia của Lý Tuân chưa nán lại được bao lâu sẽ nằng nặc đòi đi, không ngờ thực tế lại hoàn toàn ngoài dự liệu của cô. Khi cô vô cùng nhàm chán, biểu hiện của Lý Tuân lại rất kiên nhẫn. Rất dễ phán đoán cảm xúc thích ghét qua ánh mắt của cậu, có bức cậu chẳng buồn ngó đến, có bức thì cậu lại dừng chân khá lâu.

Đi đến khu số ba, mắt Chu Vận bỗng tỏa sáng.

"Bức kia!"

Lý Tuân nghiêng đầu: "Hả?"

https://thuviensach.vn

Chu Vận chạy đến chỗ trong cùng. Vào phòng tranh lâu như vậy rốt cuộc cô đã tìm được bức tranh mang lại hứng thú duy nhất.

Lý Tuân cũng đi đến: “Thích kiểu này à?”

Chu Vận chỉ vào bức tranh vẽ bằng than chì, hưng phấn nói: “Cậu xem tên bức tranh đi!”

Góc dưới bên trái bức tranh có dán tấm nhãn nhỏ, ghi thông tin tác phẩm: Tranh than chì Lân Tuân, họa sĩ Điền Tu Trúc.

“Lân Tuân...” Khóe môi Lý Tuân nhếch lên, cười nhạt nhìn Chu Vận.

“Tôi đã gặp họa sĩ này rồi.”

“Ồ.”

“Rất có duyên đấy.” Thật sự là rất có duyên, Chu Vận kể cho cậu nghe lúc trước dịch bài cho Liễu Tư Tư và cuộc gặp gỡ ở phòng trung y. Nói xong lại thở dài, “Không ngờ lại gặp được lần nữa, cứ theo đà này không chừng mai mốt chúng tôi có thể hợp tác với nhau cho xem.”

Lý Tuân không tỏ rõ thái độ, Chu Vận lại nói: “Anh ta cũng rất trẻ, xấp xỉ tuổi chúng ta, dáng vẻ trông rất ngoan hiền.” Không hề giống kiểu như cậu.

Lý Tuân lườm cô. Chu Vận nói tiếp: “Tranh của anh ta cũng rất tuyệt.”

Cậu chê cười: “Cô xem hiểu được sao, ở đó mà tuyệt.”

“Tất cả mọi người đều nói thế mà.” Chu Vận có trí nhớ hơn người, những gì đã dịch cho Liễu Tư Tư đều được ghi vào vỏ não, “Cậu biết không, lúc anh ta mười bốn tuổi đã...”

Lý Tuân ngoáy lỗ tai, quay người bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Chu Vận há hốc, liền đi theo, nói: “Báo chí đều nhận xét anh ta là họa sĩ thiên tài đấy.”

Lý Tuân thờ ơ: “Thiên tài để làm gì, thiên tài cũng như khỉ khô thôi.”

Vốn Chu Vận định thuật lại bài dịch hôm đó của Liễu Tư Tư, nhưng nghe thấy cậu nói thế, cảm xúc hăng hái bất chợt sa sút. Không sai, thiên tài cũng như khỉ khô thôi. Đều phải ăn cơm, ngủ nghỉ, đều bị đông lạnh rét cóng cả.

Cô vừa nghĩ như thế vừa lặng lẽ làm mặt quỷ phía sau bóng lưng cao ráo lười nhác kia.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23

Tuy không tìm được linh cảm nhưng hai người họ đi chơi rất vui. Dạo phòng tranh xong, ông chủ Lý lại mời Chu Vận ăn cơm, hào phóng bao hết toàn bộ service.

Trong ánh mắt khinh thường của Lý Tuân, Chu Vận chọn tiệm ăn Hàn Quốc, lại trong ánh mắt càng khinh thường hơn của cậu, cô chọn phần cơm trộn Hàn Quốc.

“Ăn khỏe thật đấy.” Lý Tuân ngồi đối diện nhìn cô.

Chu Vận ngước mắt: “Cậu không ăn à?”

Lý Tuân lắc đầu.

“Cậu lao động trí óc nhiều mà sao lại không đói thế?”

Cậu không nói lời nào. Cô ngốn đầy cơm trộn, vừa nhai nhóp nhép vừa cảm khái: “Năng suất cao, hao phí thấp, hệ thống của cậu quả thật là ngược đời.”

“Giữ ý chút được không, nuốt rồi hẵng nói.” Cậu liếc nhìn cô rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

https://thuviensach.vn

Kẻ bị mắc chứng rối loạn cảm xúc mà bày đặt giả bộ làm người văn minh với tôi à!

Họ ngồi gần cửa sổ, Lý Tuân nhìn ra ngoài, lát sau nói: “Tôi hút thuốc được không?”

“Hút đi.” Cô quay đầu nhìn xung quanh, các trường đã cho nghỉ lễ nên cả thành phố vắng tanh, trong tiệm chỉ có hai người họ.

Lý Tuân châm thuốc, rít thật sâu rồi phả ra làn khói. Chu Vận nghe thấy tiếng phả khói kia, chợt nhớ đến những bài trung y ngắn cô đã nghiên cứu lúc trước. Trong đó có một đoạn: Áp lực tinh thần ảnh hưởng tính tình trở nên cáu gắt, rối loạn giấc ngủ và gây cảm giác chán ăn.

Lý Tuân nhìn ra ngoài như đang nhìn vào màn hình máy tính, vẻ mặt lạnh lùng, dường như đang tập trung suy nghĩ về điều gì đó. Bên ngoài vắng hoe, có gì đáng nhìn đâu, tất cả mọi người đều về nhà cả rồi.

Chu Vận nhớ lại trước khi về nhà, Cao Kiến Hồng vỗ vai Lý Tuân, cậu vẫn cười rất ung dung. Những người tham gia dự án đều thảnh thơi về nhà ăn tết, kế hoạch của cô cũng vậy. Không ai nghĩ đến việc thất bại, giống như có cậu ở đây, họ chẳng có lý do gì để thất bại cả. Nhưng còn cậu thì sao?

Lần đầu tiên cô nghĩ đến vấn đề này. Cậu có từng nghĩ đến chuyện thất bại không? Cậu có lo lắng không? Cậu có áp lực không? Cô nhanh chóng đưa ra kết luận: Tại sao không chứ? Thiên tài cũng là người bình thường thôi mà.

“Này...” Chu Vận nuốt miếng cơm trộm xuống, cất lời, “Lý Tuân, cậu...”

Cô vừa lên tiếng đã thấy gương mặt người đối diện thả lỏng, mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Lời cô nói bị nụ cười của cậu ngắt ngang, Lý Tuân hất cằm ra ngoài cửa sổ, khẽ nói: “Cô nhìn kìa.”

Chu Vận quay đầu. Trời đổ tuyết rồi!

Trận tuyết đầu mùa năm nay đến muộn, khi cả thành phố không còn ai nữa nó mới chậm rãi kéo đến, thu hút những ánh mắt ít ỏi còn sót lại. Bông tuyết rất nhỏ, chúng mong manh chao liệng trên không trung, phiêu lãng muôn nơi mà không chịu rơi xuống. Dưới bầu trời u ám đìu hiu, chúng toát lên nét dịu dàng, êm đềm và yên ả.

“Mới vừa rồi cô định nói gì?”

“Ồ, tôi đi cùng với cậu.”

“Đi đâu?”

“Công ty Lam Quan.”

Lý Tuân thoáng sững người rồi nhẹ nói: “Đi gì mà đi, mau về nhà ăn tết đi.”

“Nhà tôi cũng gần đây thôi.” Chu Vận nói, “Đi xe lửa hay xe khách chỉ mất vài giờ, không phải vội. Với lại, thêm một người thì thêm một phần lực mà.”

Lý Tuân giễu cợt: “Lực gì, lực xách giỏ à?”

“Xách giỏ cũng được.”

Lý Tuân nhìn cô.

“Quyết định vậy đi.” Chu Vận lại cúi đầu ăn tiếp.

Sau giây lát yên lặng, Lý Tuân dụi tắt điếu thuốc: “Phục cô thật.”

https://thuviensach.vn

Rời khỏi tiệm ăn đã là xế chiều. Lúc đẩy cửa ra, Lý Tuân chợt rùng mình.

“Mẹ nó, sao ngày càng lạnh vậy!” Cậu sải bước đi đến ngã tư, thuận tay đẩy Chu Vận vào lại tiệm ăn, “Cô vào trong chờ đi, tôi gọi được xe rồi hẵng ra.”

Tôi mặc nhiều hơn cậu đấy!

Trời đổ tuyết không dễ bắt xe, Chu Vận ở trong tiệm nhìn bóng lưng cao gầy và bả vai đang co ro của Lý Tuân, năm phút sau cô đi ra ngoài đổi ca. Môi Lý Tuân đã cóng đến tím ngắt rồi.

Cuối cùng đã bắt được xe, khi về đến trường tuyết rơi càng lớn hơn, gió cũng trở nên rít gào. Rốt cuộc Lý Tuân không giả bộ cool ngầu nổi nữa, cậu lao xuống xe phi thẳng về văn phòng tổ chức nhanh như chớp. Chu Vận ở phía sau cười khanh khách. Cười xong cô lại hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn bầu trời xám xịt. Tuyết đầu mùa thật là tươi đẹp.

***

Ngày hôm sau Lý Tuân đã bị cảm.

“Đáng đời cậu.” Chu Vận lạnh mặt nhìn Lý Tuân.

Cậu bị ốm khiến tính tình càng trở nên cáu kỉnh, mắt hằn tia máu như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Chu Vận đưa thuốc đã mua cho cậu.

“Uống ba viên.”

Lý Tuân cầm thuốc, dốc ra năm viên tọng vào miệng.

Chu Vận kinh ngạc: “Cậu làm gì thế?”

https://thuviensach.vn

“Uống thuốc không chết đâu.” Cậu khó chịu nói, “Lần đầu uống thuốc phải uống nhiều một chút, ngay cả kiến thức thông thường này mà cô cũng không biết à?”

Đây là kiến thức thông thường của hành tinh nào thế?

Vì sức khỏe không cho phép, cậu đành để Chu Vận xử lý logo trang chủ. Ông chủ Lý nối bốn chiếc ghế văn phòng lại làm giường tạm, nằm nghỉ ngơi. Căn phòng rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh nhấp chuột và gõ bàn phím, cùng tiếng hít thở đều đặn của Lý Tuân.

“Cứ làm đại một cái đi, dù sao cũng không ảnh hưởng đến hoạt động của hệ thống, sau này tôi sẽ bảo người ta thay cái khác.” Cậu nhắm mắt nói, Chu Vận còn tưởng rằng cậu đã ngủ thiếp, hóa ra chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi thôi.

Mở phần mềm đồ họa lên, tay Chu Vận chống cằm suy tư. Chốc lát sau cô lại như lạc vào cõi tiên. Tiếng hắt hơi của Lý Tuân đã gọi cô hoàn hồn trở lại. Dù sao cũng phải thay, tạm thời vẽ một cái trước vậy.

Trong tầm mắt là rừng trúc ngoài cửa sổ, Chu Vận liền căn cứ vào hoàn cảnh thực tế này để vẽ. Cô thật sự không giỏi về thiết kế đồ họa cho lắm, một cái logo mà vẽ những bốn giờ mới xong. Việc này còn khó hơn lập trình cả vạn lần.

“Xấu chết đi được...” Không biết Lý Tuân đã thức dậy tự lúc nào, khoanh tay đứng sau cô bình luận, “Màu sắc không tự nhiên, bố cục lại xấu.”

Chu Vận nghiến răng.

Lý Tuân: “Cô có phải là con gái không thế?”

Cô đẩy chuột đi, quay đầu lại: “Cậu không hài lòng thì tự mà vẽ.”

https://thuviensach.vn

Lý Tuân cúp mắt nhìn cô giây lát mới hờ hững nói: “Cho lên trang chủ đi.”

Cậu chỉ chê cho sướng mồm thôi! Cô chèn hình ảnh vào, Lý Tuân ở phía sau ho khan vài tiếng. Về sau cậu càng ho càng dữ dội, giống như muốn dằn xuống cảm giác khó chịu.

Vẽ hình suốt bốn giờ mà khi chèn vào chỉ mất bốn phút. Chu Vận thao tác nhanh chóng, làm xong liền cho chạy thử, sau đó đứng dậy.

“Tôi đi ra ngoài một lát, cậu ở đây đợi tôi.”

“Làm gì?”

“Tôi mua thuốc ho cho cậu, cậu cứ ho như thế họng không thể chịu nổi đâu.”

“Không cần thiết.”

Chu Vận không thèm nghe, cầm lấy áo khoác: “Cậu đợi tôi một lát, tôi trở lại ngay.”

“Này!” Chu Vận chạy đi còn nghe thấy tiếng Lý Tuân gọi với theo trong hành lang, “Quay lại đây, tôi đưa tiền cho cô.”

Tôi không đủ tiền mua nổi thuốc ho á? Cậu cũng xem thường tôi quá rồi đấy!

Chu Vận chạy đến nhà thuốc, được dược sĩ giới thiệu mua chai siro trị ho. Cô thật lòng cầu mong Lý Tuân có thể chóng khỏi. Ngày mai phải đến công ty Lam Quan rồi, lỡ như cậu không nói được lẽ nào bắt cô nói chuyện với người phụ trách sao?

Việc này không được đâu! Cô không phải cậu, cô không chịu được áp lực lớn như thế. Chu Vận vừa hi vọng cậu mau chóng khỏi bệnh, vừa cảm

https://thuviensach.vn

thấy cậu thật đáng đời.

“Giờ chiêu sét đánh...” Chu Vận đang nghiến răng nghiến lợi nói, thì bỗng điện thoại vang lên, lấy ra xem là mẹ cô gọi đến. Cô dừng bước tức tốc, “Alo?”

Mẹ quan tâm hỏi: “Chu Vận, bên lớp trưởng con thế nào rồi?”

“Một hai ngày nữa sẽ kết thúc ạ.”

“Đừng làm nữa, mau về nhà thôi. Giúp đỡ chút là được rồi, dốc sức như vậy khỏi phải ăn tết mất.”

“Con...”

“Dì Giang của con đến chơi, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm.”

“Tối?” Cô cho rằng mình nghe lầm, “Tối nay á?”

“Đúng vậy.” Mẹ cô cười nói, “Con trai của dì Giang cũng về nước, con còn nhớ cậu ta không? Cũng là sinh viên trường danh tiếng đấy, không giống với trong nước đâu. Con về nhà trò chuyện với cậu ta học hỏi chút kinh nghiệm, chuẩn bị cho tương lai.”

“Ngày mai đi, hôm nay con không sắp xếp kịp ạ. Ngay cả vé xe con còn chưa mua nữa.” Chu Vận nhanh chóng tính toán thời gian trong đầu, “Trước tối mai con chắc chắn sẽ về đến nhà.”

“Yên tâm đi.” Mẹ cô thong thả, “Đúng lúc ba con cũng đang ở chỗ con, hôm nay ba con có cuộc họp, họp xong là nghỉ tết rồi. Mẹ bảo ba đến đón con, hai cha con cùng nhau về nhà. Con giải thích với lớp trưởng của con một chút, đây cũng là chuyện đột ngột. Mẹ tốn công lắm mới mời được dì Giang đến chơi, con trai dì ấy bận học hành tối tăm mặt mũi mà còn sắp

https://thuviensach.vn

xếp thời gian rảnh gặp con, con nói xem có phải nể mặt con lắm không? Mau thu dọn đồ đạc, ba con sắp đến rồi, đừng để ba đợi.”

Mẹ cô nói liến thoắng một hồi xong liền cúp máy. Chu Vận dậm chân bình bịch. Một ngày, chỉ còn thiếu một ngày nữa thôi! Vương Vũ Hiên, sao máy bay của anh không rơi chết đi cho rồi!

Hơn nửa tiếng sau, Chu Vận lại nhận được điện thoại, Lý Tuân bất mãn nói: “Cô đã đi đâu vậy, mua thuốc mà lâu thế hả?”

Cô vứt điếu thuốc thứ ba đã hút xong xuống đất, giẫm lên dập tắt: “Về ngay đây.”

Mới vừa cúp điện thoại của Lý Tuân, thì ba cô đã gọi điện đến. Chu Vận thật sự muốn đập vỡ di động ngay và luôn. Cô không bắt máy, chạy một mạch về văn phòng. Ít nhất phải đưa siro cho cậu trước đã.

Lý Tuân đang ngồi ở chỗ của cô chạy thử chương trình, cô hổn hển chạy đến, đặt chai siro trước mặt cậu.

Lý Tuân chú tâm nhìn máy tính, ra lệnh với cô như ông chủ: “Đi rót cốc nước cho tôi.”

Chu Vận đứng yên đấy. Cậu liếc sang: “Cô bảo tôi uống khô à?”

Giọng cậu khản đặc, bình thường giọng nói hay thế mà giờ đã khàn đến thế này. Lòng Chu Vận phiền não, ba điếu thuốc không đủ để làm vơi đi những phiền muộn trong lòng cô.

“Sao thế?” Cậu nhanh chóng nhận ra cô có vẻ bất thường.

“Lý Tuân, nhà tôi...” Chu Vận ngập ngừng.

Lý Tuân nhướng mày.

https://thuviensach.vn

“Nhà tôi... có chút việc gấp... Tôi có thể phải về trước.”

Rừng trúc ngoài cửa sổ yên ắng. Lý Tuân chỉ khựng lại chốc lát, rồi nói: “Không xảy ra việc gì lớn chứ.”

Cậu đừng ân cần hỏi thăm như vậy, tôi chỉ về hầu cơm với một tên du học sinh thôi! Cô lắc đầu.

Lý Tuân nhẹ nhõm: “Được, dù sao cũng không cần làm gì nữa, về nhà ăn tết đi.” Cậu cầm lấy gói thuốc trên bàn, khẽ nói.

Cô định khuyên cậu đừng hút nhưng lại không thốt nên lời.

Điện thoại di động lại vang lên, Lý Tuân ra hiệu với cô: “Điện thoại kìa, ngây người gì thế.”

Chu Vận bắt máy, lại là ba cô gọi đến.

“Chu Vận à, sao khi nãy không nghe điện thoại?”

“Con để chế độ im lặng ạ.”

Lý Tuân đưa tay lấy áo khoác.

“Mẹ con đã nói cho con biết rồi chứ! Ba sắp đến rồi, nửa giờ sau con ra ngoài cổng trường nhé.”

“Vâng.”

Cúp điện thoại, Lý Tuân đã mặc áo khoác xong.

“Đi thôi, tôi đưa cô ra bến xe.”

“Không cần đâu.” Chu Vận nói.

https://thuviensach.vn

Cậu nhìn cô nhưng cô không dám nhìn lại. Hồi lâu sau, Lý Tuân lại cởi áo khoác ra.

“Đi đường cẩn thận.” Cậu quay người ngồi lại chỗ cũ, bắt đầu gõ bàn phím liên hồi

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24

Bảy giờ tối Chu Vận và ba mới về đến nhà, đã gặp ngay hai mẹ con dì Giang Lâm vừa xuống xe. Giang Lâm và Chu Quang Ích vừa trò chuyện vừa đi vào trong, Chu Vận và Vương Vũ Hiên đi theo sau.

"Bây giờ trường học mới cho nghỉ à?" Anh ta hỏi cô.

"Ừ."

Cửa vừa mở ra, hơi ấm và mùi thức ăn thơm lừng đã bay đến, mẹ Chu Vận nhiệt tình ra đón họ.

"Trùng hợp quá vậy." Mẹ cô kinh ngạc, "Hai bên gặp nhau ở ngoài cửa à!"

"Phải đấy." Giang Lâm cũng nói, "Thật là trùng hợp."

Dì Giang Lâm và mẹ Chu Vận là bạn thân, hai người vừa gặp mặt đã nói chuyện liên miên. Chu Vận thay dép ở cửa, nghe thấy mẹ nói: "Sao càng ngày càng thấy bà trẻ thế."

Giang Lâm khách sáo: "Trẻ gì mà trẻ, hơn năm mươi tuổi, thành bà già rồi."

https://thuviensach.vn

“Ai mà tin nổi bà đã hơn năm mươi chứ.” Mẹ cô vỗ vai dì Giang Lâm, cười nói, “Con trai bà đúng là giỏi giang, chưa bao giờ để bố mẹ phải lo lắng nên bà càng ngày càng trẻ đấy.”

Giang Lâm cũng cười, quay đầu lại nói với Vương Vũ Hiên: “Chào dì Lưu đi, đứng ngây ra đó làm gì?”

Vương Vũ Hiên cười gượng: “Không đứng thì làm gì hả mẹ, mẹ cứ cản đường nên bọn con không vào được đây này.”

Giang Lâm khẽ đánh Vương Vũ Hiên: “Thằng ranh này, vừa về nước đã trêu mẹ rồi à!”

Vương Vũ Hiên quay đầu chào mẹ Chu Vận: “Cháu chào dì Lưu.”

“Chào cháu, chào cháu, mau vào nhà đi.”

Thức ăn đã chuẩn bị xong, họ nhập tiệc ngay. Chu Vận về phòng thay quần áo trước, sau đó đến phòng vệ sinh, lại gặp Vương Vũ Hiên ngay cửa. Hai người đều dừng bước.

Vương Vũ Hiên nhường lối.

“Lady first.”

“Cảm ơn.”

Chu Vận rửa tay rồi đến phòng ăn, mẹ cô đang trò chuyện rôm rả với dì Giang Lâm, nhìn thấy Chu Vận liền vẫy tay.

“Mau đến đây, trò chuyện với dì Giang con đi nào.”

Giang Lâm xua tay: “Nói chuyện với dì chán lắm, cháu nói chuyện với Tiểu Vũ đi. Hai đứa đã bao lâu không gặp rồi nhỉ, dì tính xem...”

https://thuviensach.vn

Mẹ cô tiếp lời: “Sắp sáu năm rồi, kể từ hồi Tiểu Vũ đi du học đến giờ vẫn chưa gặp lại.”

“Ôi đúng vậy đấy, thời gian trôi nhanh quá. Chu Vận đã thành thiếu nữ rồi, mà còn ngoan ngoãn nữa chứ.”

“Ngoan gì mà ngoan.” Mẹ cười nhìn Chu Vận, “Nó cứ như quả bom nổ chậm ấy.”

Chu Vận không biết nói gì. Vương Vũ Hiên đi đến, được mẹ cô sắp cho ngồi cạnh cô. Chu Vận cứ nghĩ mãi về chuyện lúc chiều nên lơ đãng, bưng bát cơm rất lâu nhưng chẳng ăn được bao nhiêu.

“Sao em ăn ít thế? Không đói hay là đang giảm cân?” Vương Vũ Hiên nhỏ giọng hỏi.

“Làm gì có, anh cứ ăn đi.”

“Anh đói chết đi được.” Vương Vũ Hiên ăn rất nhanh, loáng cái đã hết một bát cơm, “Tài nấu nướng của dì Lưu vẫn ngon như ngày nào.”

Mẹ cô ngồi đối diện nghe thế liền nhoẻn môi cười: “Đúng là Tiểu Vũ ngoan nhất, ăn nhiều vào đi cháu, dì nấu nhiều lắm.” Bà lại nói với Chu Vận, “Lát nữa con và anh Tiểu Vũ nói chuyện nhiều vào nhé. Anh ấy là sinh viên loại xuất sắc, giành được học bổng toàn phần đấy. Tiểu Vũ, dì nghe mẹ cháu nói sau khi cháu tốt nghiệp có thể được giữ lại trường hả?”

Vương Vũ Hiên ngại ngùng nói: “Mẹ cháu nói mà dì cũng tin à?”

Giang Lâm chỉ vào anh ta, nói với mẹ Chu Vận: “Bà xem thằng nhóc này đi, cái gì cũng giữ kín như bưng chẳng chịu nói.” Rồi quay sang con trai mình, “Con sợ gì, ở đây đâu có người ngoài.”

https://thuviensach.vn

“Là người nhà mới phải nói thật, nếu có người ngoài con đã chém gió vun vút rồi.”

Mẹ Chu Vận bị Vương Vũ Hiên chọc cười khanh khách. Chu Vận im lặng nhìn họ mỗi người một câu giống như đang chuyền bóng cho nhau vậy. Thật muốn rời khỏi bàn quá đi mất!

Chu Vận liếc sang Vương Vũ Hiên, lòng thầm hỏi chừng nào anh ta mới ăn xong đây?

Dường như Vương Vũ Hiên cảm nhận được những lời thét gào từ tận đáy lòng Chu Vận, sau khi ăn xong bát thứ hai, anh xếp gọn bát đũa của mình, xoa bụng nói: “No quá dì Lưu ạ. Bọn cháu ăn xong rồi, xin phép mọi người ra ngoài trước đây. Cả nhà cứ từ từ trò chuyện ạ.”

Mẹ bảo Chu Vận: “Con đưa anh Tiểu Vũ đi dạo đi, hai anh em nói chuyện vui vẻ nhé.”

Chu Vận đứng dậy, dẫn Vương Vũ Hiên lên tầng, sau lưng còn vang tiếng trò chuyện của mẹ và dì Giang Lâm: “Tôi cũng có ý định đưa nó đi du học, là chỗ quen biết nên tôi cũng nói thẳng, bây giờ trường trong nước thật sự...”

Lên tầng hai, tiếng người trò chuyện giảm dần.

Chu Vận đẩy cửa phòng ra, Vương Vũ Hiên nói phía sau: “Đây là phòng em à?”

“Ừ.”

“Ngăn nắp thật.”

“Không ai ở đương nhiên phải ngăn nắp rồi.”

https://thuviensach.vn

Vương Vũ Hiên nói: “Đâu giống. Khách sạn cũng ngăn nắp nhưng lại lạnh tanh, còn ở đây vừa nhìn đã biết được thói quen sinh hoạt của chủ nhân rất tốt rồi.”

Chu Vận cười rồi quay đầu nói: “Anh đừng nói chuyện kiểu như lần đầu đến đây vậy.”

Vương Vũ Hiên cũng cười: “Thế này không phải là trở về chốn cũ, tìm chút cảm giác mới mẻ sao.”

Vương Vũ Hiên lớn hơn Chu Vận năm tuổi, bởi vì hai bà mẹ là chỗ thân thiết nên từ bé họ đã biết nhau. Vương Vũ Hiên thường xuyên bốc phét với Chu Vận nói rằng khi cô còn bé tí đã bị anh ta ôm rồi, có đánh chết Chu Vận cũng không tin. Chỉ tiếc kể từ khi đi học thì cả hai đều chú tâm học hành, không còn qua lại nhiều nữa.

Chu Vận đưa cốc nước cho Vương Vũ Hiên, hai người ngồi trên chiếc sô pha nhỏ tán gẫu.

“Không hỏi anh gì à?” Vương Vũ Hiên nói, “Khi nãy dì đã dặn em thế nào, em quên rồi sao?”

Chu Vận lấy máy tính từ trong túi ra, nói: “Trăng ở nước ngoài có tròn không?”

Vương Vũ Hiên chậc một tiếng: “Miễn cưỡng quá.”

Chu Vận mở máy, Vương Vũ Hiên dẩu môi: “Trò chuyện với anh chán lắm sao mà phải lên mạng chơi.”

“... Không, em kiểm tra hộp thư thôi.”

Thật ra Chu Vận cũng không phải muốn kiểm tra hộp thư, chẳng qua đã tạo thành thói quen, hễ rảnh là mở máy tính lên.

https://thuviensach.vn

Vì Vương Vũ Hiên ngồi bên cạnh xem, Chu Vận đành phải đăng nhập vào hộp thư cho có lệ, không ngờ là có thư mới thật. Phòng giáo vụ gửi thư thông báo đã có thành tích cuối kỳ.

“Ơ!” Vương Vũ Hiên kích động nói, “Có điểm rồi kìa, mau xem đi.”

“...”

Chu Vận lặng thinh nhìn về phía Vương Vũ Hiên.

Vương Vũ Hiên giục cô: “Mau xem đi.”

Chu Vận vào web trường, ấn vào phiếu điểm cuối kỳ.

Vương Vũ Hiên còn để ý hơn cả cô, sáp người lại nhanh chóng nhìn bảng điểm một lượt, xuýt xoa: “Em Chu giỏi quá, đúng là không phải dạng vừa đâu, điểm môn nào cũng cao ngất! Nhanh mở bảng xếp hạng xem đi, anh xem thử trường trong nước hiện tại giỏi đến cỡ nào.”

Anh ta nói xong hồi lâu vẫn không thấy chuyển trang web khác.

“Em Chu?”

Vương Vũ Hiên quay đầu, đúng lúc thấy Chu Vận đang cười. Dĩ nhiên không phải là cười với anh ta mà là đang cười với phiếu điểm.

Điểm thi môn “Nguyên lý cơ bản chủ nghĩa Mác” được 97 điểm. Thiếu ba điểm nữa thì đạt điểm tuyệt đối, nhưng chẳng sao cả, dù sao thế giới cũng không hoàn mỹ mà.

Trong đầu cô hiện lên vẻ mặt kiêu căng của thủ khoa nào đấy dưới ánh sáng, thế là càng cười tươi hơn. Đến khi hoàn hồn lại đã thấy Vương Vũ Hiên đang kinh ngạc nhìn cô.

Cô hỏi: “Sao vậy?”

https://thuviensach.vn

Vương Vũ Hiên lắc đầu: “Không có gì.”

Anh ta dời mắt, nhìn về phía tủ sách bên cạnh, nhưng rồi nhanh chóng quay đầu lại: “Em Chu.”

“Hả?”

“Anh khen em một câu được không?”

“Khen đi.”

“Anh sợ em sẽ kiêu ngạo.”

“Vậy thì đừng khen.”

“Nhưng anh không nhịn được.”

“...”

Chu Vận gập máy tính lại. Vương Vũ Hiên chợt nói: “Em đã trở nên xinh đẹp rồi.”

Chu Vận khựng lại, rồi nhướng mày ngay lập tức: “Thật không?”

Vương Vũ Hiên nói: “Em xem đi, anh đã nói là sợ em sẽ kiêu ngạo mà.”

Chu Vận nhún vai, Vương Vũ Hiên không đùa nữa, hỏi nghiêm túc: “Dì Lưu có ý định cho em ra nước ngoài, bản thân em cảm thấy thế nào?”

“Còn chưa nghĩ đến.”

“Đến lúc đó mới nghĩ sẽ không kịp đâu, nếu đã có dự định thì nhất định phải chuẩn bị nhanh đi. Đừng học lệch, nhưng môn chuyên ngành phải xuất sắc, tốt nhất là có thể đăng được bài lên sách báo nào đó. Con đường này anh đã từng đi qua, nếu em cần, anh có thể giúp em.”

https://thuviensach.vn

Chu Vận gãi mặt: “Em không thuộc trường phái lý luận, không thích viết bài.”

“Trường phái thực tiễn cũng được, tham gia nhiều cuộc thi lớn, càng nhiều càng tốt.” Vương Vũ Hiên nói tiếp, “Anh học tài chính, không biết về ngành công nghệ thông tin của em, nhưng mà có lẽ cũng giống nhau thôi, chờ anh về sẽ giúp em...”

“Ngừng ngừng.” Chu Vận nhắc nhở anh ta, “Em còn chưa học xong năm nhất nữa đấy...”

Vương Vũ Hiên nhìn cô rồi cười xòa: “Cũng đúng, em vẫn còn là trẻ con. Có điều phải nhanh chóng tính toán đi thôi, cơ hội chỉ dành cho người có chuẩn bị trước.”

Anh có thể ở lại trường làm giảng viên được rồi đấy!

“Sống ở nước ngoài có vất vả lắm không?” Chu Vận cố nói lảng sang chuyện khác.

Vương Vũ Hiên lắc đầu, đăm chiêu nói: “Nếu bản thân xác định rõ mục tiêu theo đuổi sẽ không vất vả.”

“Nghĩa là sao?”

Vương Vũ Hiên nói: “Thế giới bên ngoài xa hoa, dễ khiến con người mù quáng. Có rất nhiều người bất chấp vị trí của bản thân, lãng phí thời gian theo đuổi những thứ không thuộc về cuộc sống của mình. Anh xuất ngoại đã sắp sáu năm, từng gặp rất nhiều người như thế.”

“Thế nhưng cũng chẳng có cách nào.” Anh lại nói, “Đồng hương ở nước ngoài ít, muốn hòa nhập vào xã hội mới thì nhất định phải hòa tan vài điều gì đó. Nhỏ là một vài thói quen, lớn là giá trị quan. Nói thật với em, bây giờ anh cũng đang cố gắng không để bị hòa tan đây này.”

https://thuviensach.vn

Chu Vận hỏi: “Cố gắng điều gì?”

Vương Vũ Hiên nửa đùa nửa thật: “Cố gắng không chêm tiếng Anh khi nói chuyện đấy.”

Chu Vận cười.

Chín giờ rưỡi, dì Giang Lâm đến gọi Vương Vũ Hiên.

“Chuẩn bị về thôi con!”

Mẹ và dì Giang Lâm ở dưới tầng hẹn thời gian cho cuộc gặp mặt lần sau là mùng Bảy tết.

“Lâu lắm cháu nó mới về nhà một chuyến, bà phải bồi bổ cho Tiểu Vũ nhiều vào. Nhìn đi, cháu nó đã gầy còm rồi kìa.” Mẹ cô đưa họ đến tận cửa, lại nói tiếp, “Tiểu Vũ, cháu đã trao đổi số điện thoại với Chu Vận chưa?”

Vương Vũ Hiên nói: “Đã lưu rồi ạ.”

“Sau này nếu con bé có gì không hiểu thì phiền cháu giúp đỡ nhé. Cháu cũng đừng chê phiền.”

Vương Vũ Hiên nhoẻn môi nhìn Chu Vận: “Cháu lại thích được làm phiền ạ, em nhớ phiền anh nhiều nhiều nhé em Chu!”

Chu Vận á khẩu.

Tiễn người đi rồi, mẹ mới kéo tay Chu Vận.

“Ôi, đừng để mẹ nghĩ xấu nào, mau vào nhà đi thôi.”

Trước khi mẹ tâm sự với cô, Chu Vận đã đi lên tầng lấy máy tính xuống đưa cho mẹ.

“Mẹ, mẹ xem đi.”

https://thuviensach.vn

Chu Vận đạt được bốn điểm tuyệt đối trong kỳ thi cuối kỳ, tổng thành tích đứng thứ hai trong lớp. Mẹ cô vô cùng vui mừng, gọi ba cô đến xem.

“Ông xem thành tích cuối kỳ của con gái này.”

Chu Quang Ích nhìn lướt qua, thản nhiên nói: “Cũng được, song vẫn cần phải cố gắng.”

Chu Vận vâng dạ.

Mẹ cô đẩy ba cô: “Ông đừng tạo áp lực quá lớn cho con mà.”

Phiếu điểm quả thật là bùa thần, có nó áp trận nên cuộc nói chuyện của hai mẹ con rất thuận lợi.

“Con nghỉ ngơi sớm đi, sắp đến tết rồi mà con lại về nhà muộn quá. Sáng mai mẹ đưa con đến trung tâm thương mại mua sắm quần áo cho kịp.”

Chu Vận trở về phòng mình, tắm rửa sạch sẽ. Cô cứ trằn trọc mãi trên giường không ngủ được, cuối cùng lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn cho Lý Tuân. Nội dung rất đơn giản, chỉ một câu: Môn Mác của tôi được 97 điểm.

Giây lát sau, Lý Tuân nhắn lại: Còn cao hơn tôi nữa cơ á?

Chu Vận bật cười. Cô không trả lời mà vùi mặt vào gối, sợ tiếng cười phát ra quá lớn.

Ánh trăng treo đầu cành như đang ngắm cảnh êm đềm của đôi trẻ.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25

Trung tâm thương mại cuối năm chật kín nam nữ, già trẻ cứ như đi săn hàng miễn phí. Trong biển người đông đúc, mẹ cô vừa đi vừa than: "Bảo con về sớm mà con không nghe, con xem đi, đồ trong trung tâm đều bị người ta mua hết rồi kìa."

"Sao mà mua hết được hả mẹ!" Chu Vận xách túi lớn túi nhỏ, đi ra khỏi thang máy, bước vào tầng ba khu trang phục nữ, "Ở đây vẫn còn nhiều mẫu lắm mà."

"Còn cũng toàn là thứ người ta không thèm nên vứt lại." Trong tay mẹ cũng xách một đống túi, "Tại con không mang vài bộ từ trường về, làm bây giờ phải mua mới toàn bộ đây này."

Chu Vận thầm le lưỡi. Hôm đó gấp quá, cô trở về ký túc xá chỉ kịp bỏ máy vi tính và sách vở vào túi, nào có hơi sức đâu mà quan tâm đến quần áo chứ!

Đi vào một cửa hàng trang phục hàng hiệu, mẹ cô lựa chọn quần áo còn cô thì như người mất hồn rề rà theo sau.

Hôm nay... Cô cúi đầu xem đồng hồ, giờ đã trưa rồi. Cậu ấy đã chuẩn bị xong chưa, đã đi đến công ty chưa? Buổi sáng Chu Vận gửi một tin nhắn

https://thuviensach.vn

cho Lý Tuân nhưng không nhận được hồi âm. Cô không dám tùy tiện gọi điện thoại sợ sẽ quấy rầy cậu.

Ôi bứt rứt quá!

"Bộ này thế nào?"

"Xấu."

"..."

Chu Vận hắng giọng lại, giải thích với nhân viên bán hàng đang sửng sốt: "Không phải, tôi nói trông... rất đẹp."

Mẹ cô hỏi: "Tối qua ngủ không đủ giấc sao mà mẹ thấy hồn con cứ thơ thẩn đâu đâu ấy."

Chu Vận sờ mũi: "Có thể là do đi bộ nhiều mệt thôi ạ."

Mẹ tỏ vẻ thấu hiểu, nói với nhân viên bán hàng bên cạnh: "Suốt ngày chỉ biết học thôi, sắp đến tết rồi mà nó vẫn ở lại trường. Con gái mà không quan tâm đến chuyện ăn mặc gì hết."

Nhân viên bán hàng giỏi nhìn mặt khách liền khen ngợi: "Vậy là tốt mà, vừa nhìn đã biết cô ấy là sinh viên giỏi rồi, khí chất vô cùng nổi bật."

Mẹ đưa váy cho Chu Vận: "Con thử đi, bộ này rất đẹp."

Chu Vận cầm váy vào phòng thử đồ. Thử đồ vào mùa đông rất phiền phức, Chu Vận bỏ kính, rồi đến áo len cao cổ. Mới cởi được giữa chừng thì điện thoại di động rung lên. Chu Vận vừa nhìn đã không màng thử đồ gì nữa, áo len treo ở cổ, đưa tay ra lấy điện thoại.

Quả nhiên là Lý Tuân hồi âm: Đang trên đường, để tối nay rồi nói.

https://thuviensach.vn

Tối nay là mấy giờ mới được? Chu Vận có rất nhiều câu muốn hỏi cậu, nhưng luôn cảm giác bây giờ không phải lúc. Cuối cùng chỉ nhắn lại hai chữ: Cố lên.

Lý Tuân không hồi âm lại cho cô. Chu Vận thay quần áo xong, cúi thấp đầu đẩy cửa phòng thử đồ ra. Nhân viên bán hàng nở nụ cười nhìn về phía cô, đang định ca ngợi lại phát hiện ra một vấn đề chết người.

"Cô ơi, cô mặc ngược rồi."

Chu Vận cúi đầu, á khẩu.

Mẹ cô đang lựa chọn mấy bộ khác, liền quay lại nhìn thấy cảnh trớ trêu này: "Mẹ bảo này, cả ngày nay con nghĩ gì trong đầu thế hả?"

Chu Vận im lặng quay vào mặc lại, lúc bước ra rốt cuộc nhân viên bán hàng cũng được cất lời khen ngợi: "Đẹp lắm. Cô à, màu trắng rất hợp với cô, da của cô đẹp quá."

Chu Vận cúi đầu định đeo kính, nhân viên bán hàng lại nói: "Cô không đeo kính sẽ đẹp hơn đấy."

Không mang kính thì tôi chả nhìn thấy ma nào đâu. Chu Vận mặc cả bộ soi gương. Phải công nhận mẹ cô rất có khiếu thẩm mỹ, chiếc váy trắng vải thô, vạt váy in hoa li ti, eo thắt sợi dây nịt da hươu bản một centimet. Bởi vì là kiểu mùa đông nên cô khoác thêm chiếc áo lông thú ngắn màu nhạt. Gương mặt Chu Vận thấp thoáng phía sau lớp lông xù trông rất thanh tú.

"Đẹp lắm đấy! Bộ này đẹp lắm, rất hợp với cô." Nhân viên bán hàng khen lấy khen để.

Mẹ cô cười rạng rỡ trong tiếng khen ngợi của cô nhân viên, nói với Chu Vận: "Mẹ chọn cũng khá đấy chứ!"

https://thuviensach.vn

Chu Vận gật đầu.

Mẹ quay sang nói với cô bán hàng: "Lấy bộ này."

Hai mẹ con lại mua thêm vài bộ nữa, đến khi Chu Vận xách đồ sắp gãy cả tay, cuối cùng mẹ đã hài lòng.

"Mua thế cũng được rồi." Mẹ nói, "Mấy ngày nữa đến chúc tết mấy chú mấy dì mà ăn mặc cũ xì thế kia còn ra thể thống gì."

Trên đường về nhà, mẹ cô liệt kê lịch trình, Chu Vận thấp thỏm nghe. Sau khi về đến nhà, mẹ chuẩn bị nấu cơm nhưng cô lại chẳng thiết ăn uống, chỉ nói là chuẩn bị bài vở rồi chạy ngay lên tầng.

"Chuẩn bị bài vở làm gì nữa? Mới vừa được nghỉ tết mà, sách học kỳ sau con còn chưa có đấy."

Chu Vận đáp lại: "Là ôn bài, con nói nhầm."

Mẹ cô đeo tạp dề, gọi vọng lên tầng: "Nghỉ vài ngày ăn tết đi, không phải vội đâu."

"Ôi nó muốn học thì bà để cho nó học đi." Chu Quang Ích đang uống trà đọc báo trong phòng khách, "Nó không học thì bà nổi giận đùng đùng, đến lúc học thì lại lo lắng, rốt cuộc là bà muốn nó thế nào?"

Mẹ cô vòng tay ra sau buộc tạp dề lại, nhìn lên tầng, không nói gì nữa.

Chu Vận ngả người xuống giường, lại trăn trở lăn một vòng. Cô liên tục nhìn đồng hồ, nhìn điện thoại di động rồi nhìn hết tất cả những thứ có thể nhìn. Sao thời gian lại trôi qua chậm thế nhỉ? Cô thử mở sách ra đọc, ngồi viết lập trình, nhưng không tập trung làm được việc gì ra hồn. Ngực như thể luôn bị thứ gì đè ép đến mức tưởng chừng không thở nổi, bồn chồn không yên.

https://thuviensach.vn

Buổi tối, mẹ gọi cô xuống ăn cơm, Chu Vận hoàn toàn chẳng có khẩu vị, câu được câu không ứng phó cuộc thảo luận ra nước ngoài du học với cha mẹ.

"Con cảm thấy anh Tiểu Vũ thế nào?"

"Rất tốt ạ."

"Bây giờ cơ hội đi du học hiếm lắm, ít ai có được. Dĩ nhiên môi trường đào tạo ở nước ngoài rất tốt, có điều nghe dì Giang con nói, năm đó anh Tiểu Vũ xuất ngoại cũng chịu rất nhiều vất vả, ở nước ngoài vẫn có thành kiến với chúng ta."

Chu Vận nhún vai.

Mẹ nói tiếp: "Nhưng mà nếu thật sự có bản lĩnh thì cũng có thể khiến người ta thay đổi cách nhìn. Không thể cứ giam mình trong thế giới nhỏ bé, phải hòa nhập với xã hội rộng lớn của họ mới được."

Chu Vận không hề có hứng thú, cô nhìn ra cửa sổ.

"Tuyết lại rơi rồi." Cô nói.

"Lại à?" Mẹ cười, "Đây là trận tuyết đầu tiên đấy."

Chu Vận giật mình. Hóa ra hôm đó thành phố này chưa có tuyết rơi. Trận tuyết kia chỉ có hai người họ thấy được. Trong phút chốc Chu Vận cảm thấy như được an ủi.

***

Hai giờ sáng hôm đó, Chu Vận nhận được hồi âm từ Lý Tuân: Ok rồi.

Cô thở phào, bước xuống nền đi khóa cửa, sau đó lại leo lên giường, kéo chăn trùm qua đầu rồi mới gọi điện thoại cho cậu.

https://thuviensach.vn

"Alo?"

"Lý Tuân..."

"Ừ, cô còn chưa ngủ à?" Hình như Lý Tuân đang ở ngoài, bên kia điện thoại có tiếng gió.

Chu Vận nói: "Mới vừa xem tivi cùng với ba mẹ xong."

Cậu cười chế giễu, rõ ràng không tin.

Chu Vận mím môi: "Việc kia..."

"Việc gì?"

Cô nghe thấy tiếng bật lửa, cũng không quanh co nữa, liền hỏi thẳng cậu: "Cậu gặp người bên Lam Quan rồi hả? Họ nói thế nào? Sao muộn thế này mới nhắn lại."

"Một đám ngu ngốc, tôi phải cho chạy thử phần mềm rất lâu."

"Vậy họ hài lòng không?"

"Ngoại trừ logo trang chủ xấu ra thì rất hài lòng."

"..."

"Mai mới bàn kỹ về hợp đồng, trước tết sẽ ký kết."

"Ặc."

Lý Tuân đứng ở ngã tư đường hút thuốc trong gió tuyết. Trận tuyết này lớn hơn trận lúc trước, nhiệt độ về đêm lại hạ xuống âm độ, mặt đất phủ một lớp băng mỏng. Cậu cười nói: "Được rồi, an tâm chưa, ngủ đi."

Chu Vận: "Khoan đã, cậu hết cảm chưa?"

https://thuviensach.vn

Lý Tuân: "Hết rồi."

"Vậy cậu cũng nghỉ ngơi sớm một chút, nhanh chóng về nhà ăn tết đi nhé!"

Lý Tuân chợt khựng lại, sau đó ừ thật khẽ.

Cúp điện thoại, tảng đá lớn trong lòng cô cũng rơi xuống. Chu Vận vươn vai, sau đó vùi mặt vào gối, che kín lại. Sau cùng hít một hơi thật sâu, gồng mình lên thét thật lớn: "!"

Cô sợ ba mẹ nghe thấy âm thanh nên vùi thật sâu vào gối, sâu đến mức lúc ngẩng lên, vì thiếu dưỡng khí nên mắt nổ đom đóm. Chu Vận choáng váng nằm vật ra giường.

Vui quá đi mất! Quả thật cô đã an tâm, nhưng điều này cũng không có nghĩa là cô có thể ngủ ngon. Chu Vận hưng phấn cả đêm, hôm sau vẫn sinh lực dồi dào. Mấy ngày tiếp theo cô bắt đầu giúp mẹ chuẩn bị đồ tết. Bởi vì thân phận của Chu Quang Ích, mỗi năm tết đến nhà họ đều phải tiếp đón rất nhiều khách khứa, đa phần là học giả hoặc người làm bên ngành giáo dục.

May mà chuyện tiếp khách này đều bắt đầu sau đêm giao thừa. Bữa cơm tất niên chỉ có người nhà quây quần bên nhau. Nhà hàng đã đặt trước hai tháng, khách đông nghìn nghịt. Ông nội Chu Vận đã qua đời, chỉ còn bà nội hơn tám mươi tuổi, đi đứng khó khăn, đầu óc cũng lẫn thẫn. Bởi vì công việc ba mẹ Chu Vận đều bận rộn, không ai chăm sóc cho bà nội nên ba đưa bà đến một viện dưỡng lão cao cấp, mỗi tuần đến thăm một lần.

Bàn họ khai tiệc sớm, bảy giờ bắt đầu, hơn tám giờ đã kết thúc. Bà nội cũng không còn khỏe nữa, nghe đám con cháu chúc tết xong bà đã buồn ngủ, cả nhà lại lái xe đưa bà về viện dưỡng lão.

Khắp thành phố đều chìm trong tiếng pháo nổ rền vang.

https://thuviensach.vn

Đưa bà nội về viện dưỡng lão xong, Chu Quang Ích lái xe về nhà. Vì ăn no quá nên Chu Vận lười nói chuyện, dán mặt vào cửa xe, ngước mắt nhìn lên trời.

Hôm nay pháo hoa nở rộ vang trời, còn náo nhiệt hơn cả dưới đất.

Xe chạy vào khu cư xá, tòa nhà cao tầng đã che đi tầm ngắm. Chu Vận cởi dây an toàn chuẩn bị xuống xe. Đúng lúc này cô bỗng liếc nhìn về phía đài phun nước bên ngoài cửa sổ, có một người đang đứng đó.

Xe nhanh chóng vòng qua khúc quanh, rẽ vào con đường nhỏ. Chu Vận chỉ kịp nhìn sơ qua dáng hình người nọ, ngay cả màu tóc còn chưa thấy rõ trái tim đã đập rộn rã.

Đừng kích động! Cô tự nói với mình, có rất nhiều tên con trai cao như thế mà. Thế nhưng chỉ vô dụng, tim cô vẫn đập điên cuồng.

Về đến nhà, mẹ bật tivi lên, Chu Vận chạy thẳng vào phòng vệ sinh, trở tay đóng kín cửa lại. Cô lấy điện thoại ra, gọi cho Lý Tuân. Điện thoại vừa vang hai tiếng, bên kia đã bắt máy.

"Alo?"

"..." Nên nói gì đây nhỉ?

Chu Vận nói: "... Chúc mừng năm mới."

"Cô cũng vậy."

"Phần mềm kia... sao rồi?"

"Đã kết thúc từ lâu rồi, hợp đồng cũng đã ký xong."

Chu Vận ồ một tiếng, Lý Tuân hỏi cô: "Đang làm gì thế?"

https://thuviensach.vn

Chu Vận ngồi trên nắp bồn cầu, nói: "Không làm gì cả, mới vừa ăn cơm xong, còn cậu?"

"Nhận được khoản dự chi, đang định đi phát lì xì cho nhân viên đây."

"Hả?" Chu Vận như lọt vào sương mù.

"Hả gì chứ?" Dường như cậu đang cười.

"Lý Tuân..."

"Tôi đang ở trước cửa nhà cô này."

Chu Vận nắm chặt điện thoại. Quả nhiên, khi nãy chính là cậu! Chính là cậu! Chính là cậu! Mẹ nó, tôi đã nói mình không nhìn lầm mà! Cô đứng lên, đi loanh quanh hai vòng rồi hạ giọng nói nhanh.

"Sao cậu biết tôi ở đâu?"

Đại gia Lý thản nhiên: "Tôi muốn tìm thông tin của cậu trong web trường khó lắm sao?"

"..."

Công nghệ thông tin không phải dùng vào việc đó đâu.

Có người gõ cửa phòng vệ sinh, tim Chu Vận giật thót, sau đó nhớ ra mình đã khóa cửa rồi.

"Chu Vận, chút nữa con muốn ăn xoài hay bưởi tráng miệng?" Là mẹ cô.

Chu Vận nói vọng ra ngoài: "Thế nào cũng được ạ, bưởi đi mẹ!"

Mẹ cô rời đi, bà không nghe thấy cô đang nói điện thoại trong nhà vệ sinh, vậy là phải cảm ơn pháo hoa tối nay rồi.

https://thuviensach.vn

Chu Vận lại áp điện thoại lên tai: "Này Lý Tuân, lát nữa tôi có thể..."

"Tôi biết." Giọng Lý Tuân bình tĩnh, "Cô biết khách sạn Lập Hoa ở đâu chứ."

"Ừ." Khách sạn đó không lớn, chỉ cách nhà cô có hai con phố thôi.

"Tôi ở đó, rảnh thì đến."

"Ừ."

Cô vừa định nói gì đó thì mẹ cô lại gõ cửa.

"Sao lâu vậy con? Táo sắp thâm hết rồi."

"Con xong rồi ạ, ra ngay đây!"

Chu Vận áp điện thoại lên thì Lý Tuân đã cúp máy. Cô ra phòng khách xem tivi với ba mẹ đang tán gẫu. Tuy miệng nhét đầy hoa quả, mắt dán vào chương trình trên tivi nhưng hồn cô đã trôi dạt tận đẩu tận đâu. Cô xem vở kịch hài, chợt nhớ ra hình như mình đã quên hỏi cậu một câu rồi. Hôm nay giao thừa sao cậu không về nhà?

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26

Chu Vận xem tivi được một lúc đã cảm thấy chán, lúc định lên tầng thì mẹ nhắc nhở cô tối nay phải thức đón giao thừa.

"Còn phải thức đón giao thừa ạ?" Chu Vận nào có lòng dạ nào giao với chẳng thừa, viện cớ, "Con buồn ngủ rồi."

"Nói bậy." Mẹ liếc sang cô, "Mấy giờ mà ngủ, bình thường đọc truyện vô bổ cũng có thể thức suốt đêm mà."

Chu Vận thấp thỏm ngồi trên sô pha như ngồi bàn chông. Đến mười một giờ rưỡi, mẹ đã buồn ngủ. Ba đẩy mẹ bảo mẹ nghỉ ngơi sớm đi thôi. Mẹ cô ngáp dài đi lên tầng, vẫn không quên dặn dò Chu Vận: "Nhất định phải thức đón giao thừa, 12 giờ phải đến phòng thờ khấn vái đấy."

Chu Vận nghiêm túc ngồi yên đến mười hai giờ. Vào vài giây cuối cùng khi nhóm nghệ sĩ xếp hàng ngang đếm ngược trên tivi, Chu Vận cũng đứng dậy.

Phòng thờ nhà cô sửa từ phòng kho ở phía Bắc tầng ba, vì bà ngoại cô tin Phật, nên thỉnh thoảng... mẹ cũng tin. Vừa bước vào phòng đã thấy u ám, mùi đàn hương sực nức.

Chu Vận quỳ trên đệm, nhìn đồng hồ, đã đúng mười hai giờ. Làm theo yêu cầu của mẹ, cô dập đầu lạy tượng Phật ba cái, chuẩn bị cầu khấn.

https://thuviensach.vn

Lúc cúi lạy, sợi dây chuyền thánh giá trên cổ thõng xuống, Chu Vận sửng sốt. Cô gần như đã quên mất... Trên thực tế quả thật cô thường xuyên quên béng rằng mình còn đeo sợi dây chuyền này. Sợi dây rất cũ, kiểu dáng cũng không độc đáo, mới mẻ gì, được làm bằng kim loại rẻ tiền, giờ mặt ngoài đã bị tróc lớp mạ.

Chu Vận không còn nhớ rõ dáng vẻ chủ nhân của sợi dây chuyền này nữa, mỗi khi cô nhớ lại trong đầu chỉ xuất hiện một bóng dáng mờ mờ. Cô bé kia kiêu ngạo như một con khổng tước.

Cô lại bỏ dây chuyền vào cổ áo, sau đó phát hiện hình như mình đã quên cầu khấn rồi. Thôi bỏ đi!

Mười hai giờ là lúc pháo hoa rực rỡ nhất, Chu Vận đi ra khỏi phòng thờ, gọi hai tiếng vọng xuống tầng dưới, giọng ba cô truyền đến từ phòng ngủ: "Ba mẹ ngủ trước, con cũng nghỉ sớm đi."

Chu Vận đáp lời: "Vâng."

Cuối cùng đêm tối đã vén bức màn lên. Chu Vận trở về phòng, khóa trái cửa, ngoài cửa sổ pháo hoa nổ đì đùng, hoa lửa ngợp trời. Cô nằm trên giường ngơ ngẩn chốc lát, sau đó đi đến phòng tắm. Đến khi cô tắm xong, sấy khô tóc, dọn dẹp gọn gàng tất cả mọi thứ rồi đi ra thì đã đến một giờ sáng.

Cô tiện tay ném khăn tắm xuống sàn, đi chân trần đến trước tủ quần áo. Cô tìm kiếm bên trong, cuối cùng lấy ra chiếc váy trắng tinh mới mua.

Thay váy xong, Chu Vận nhìn vào gương, nhẹ nhàng thoa một lớp phấn lên mặt, tô son nước màu hồng nhạt. Cô chớp mắt ngắm mình trong gương, rồi trở về giường lẳng lặng ngồi đợi.

Trên đời này, chờ đợi là việc khó chịu nhất. Rõ ràng âm thanh rền trời ngoài cửa sổ nhưng cô lại loáng thoáng nghe thấy nhịp tim đập của mình

https://thuviensach.vn

đang đập rộn rã. Ngón tay đan vào nhau rất chặt, đã vậy còn đổ mồ hôi.

Kích thích quá... Cô mím môi, mẹ nó kích thích thật.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, âm thanh bên ngoài từ từ lắng xuống. Thỉnh thoảng vang lên tiếng nổ giòn giã truyền đến từ phương xa, nhắc nhở mọi người đây là một đêm đặc biệt và nó vẫn chưa kết thúc.

Đến hai giờ, Chu Vận đứng lên, cầm túi của mình, rón rén rời phòng. Chân đi trên nền nhà như thể hồn ma đang lướt.

Trong nhà vô cùng im ắng, ba mẹ cô đều đã ngủ say, không hề bị tiếng pháo ảnh hưởng. Cô xuống tầng một, lấyđôi giày cao gót trong tủ ra, nhưng không lập tức mang vào.

Cô nhón chân mở cửa nhà, khẽ khàng đi ra ngoài. Chân bước lên thềm đá lạnh buốt, lạnh đến mức từng lỗ chân lông đều se lại. Cô không dám xuýt xoa, đứng ở cửa suốt hai phút.

Sau khi xác định ba mẹ đều đã ngủ say, Chu Vận mới dám mang giày vào, quay đầu đi.

Đối diện với cảnh trăng tuyết trắng xóa, cô hít sâu một hơi, nhảy xuống bậc thềm, đi ra ngoài phố.

Trên đường đã không còn bóng người nhưng có rất nhiều xác pháo vứt lại, giẫm lên đó vô cùng mềm mại, tựa như tuyết vậy.

Bộ váy của Chu Vận mặc vào đêm đông khuya khoắt thế này thì hơi lạnh. Chiếc ba lô của cô chỉ như một chiếc áo khoác mỏng nhưng cô hoàn toàn không muốn thay nó đi.

Trong khoảnh khắc này, cô cảm nhận được tâm trạng của Lý Tuân hôm đến phòng tranh. Vừa nghĩ đến hôm ấy, chân Chu Vận vô thức bước

https://thuviensach.vn

nhanh hơn. Càng lúc càng nhanh cho đến khi cất bước chạy băng băng. Tóc và vạt váy tung bay theo nỗi kích động trào dâng trong lòng.

Đồng hồ đã điểm quá nửa đêm, cô là con thuyền duy nhất lênh đênh trên biển đêm mịt mùng. Phố Lập Hoa chỉ cách nhà Chu Vận hai con phố, nơi này tập trung rất nhiều khách sạn, nhà hàng nhỏ và hằng hà những cửa hàng tiện lợi 24 giờ.

Chu Vận biết vị trí của khách sạn Lập Hoa, cô chạy một mạch đến đó. Trong đại sảnh có nhóm người đang tụ tập đánh bài với nhau, vừa liếc mắt đã thấy ngay mái tóc vàng rực kia.

Rốt cuộc dự án đã hoàn thành, cậu không phải chịu khổ chịu cực như thể phải trả mối thâm thù đại hận nữa, cuối cùng đã biết cười.

Anh chàng tóc vàng nào đó đang xắn tay áo chuẩn bị đánh ra con át chủ bài, hành động lưu loát bị một tiếng gọi cắt ngang.

"Lý Tuân!"

Cậu khựng lại hai giây, sau đó quay đầu lại, vẻ mặt đắc thắng biến thành ngây ra như phỗng, kinh ngạc nhìn cô từ đầu đến chân, cuối cùng thốt ra hai chữ cảm khái rất khẽ: "Khỉ thật..."

Dáng vẻ Lý Tuân nghiêng đầu, miệng ngậm điếu thuốc, tay còn giữ tư thế rút bài quả thật trông khá buồn cười khiến Chu Vận cười rộ lên, mà ngay cả chính cậu cũng bật cười.

"Cuối cùng là đánh quân gì, có đánh nữa không hả?" Người tiếp theo giục cậu.

Lý Tuân vứt bài trong tay: "Xin lỗi, không đánh nữa."

"Sao thế hả?"

https://thuviensach.vn

Lý Tuân nhún vai, bất đắc dĩ nói: "Gấu đến rồi." Cậu bỏ hết tiền thắng bài vào giữa, "Không nhiều lắm, mọi người cứ lấy mua thuốc hút."

Cậu thắng nhiều nhất trong bàn, bây giờ trả tiền lại, mọi người liền rối rít chúc cậu năm mới vui vẻ. Lúc xào bài lại lần nữa, họ thừa dịp ngó nghiêng phía sau cậu, ai cũng mang vẻ cười cợt, có người còn nháy mắt với Lý Tuân: "Còn rề rà làm gì, mau lên phòng đi."

Lý Tuân đứng dậy trong tiếng cười khà khà, đắc ý đi đến trước mặt Chu Vận.

Chu Vận chợt nảy ra ý tưởng xấu, khẽ bước đến nhỏ giọng nói: "Nếu bây giờ tôi quay về thì cậu có bị mất mặt không?"

"Có đấy." Cậu cúi đầu, mặt tươi cười, "Công chúa điện hạ muốn bỏ đi sao?"

Chu Vận nhếch môi: "Còn phải xem biểu hiện của cậu nữa."

"Bao cô hài lòng."

Chu Vận nhướng mày.

Lý Tuân hỏi: "Còn đi nữa không?"

"..." Cô nhỏ giọng, "Vậy khoan đi đã."

Lý Tuân khom người, nói bên tai cô với giọng bỡn cợt: "Tạ chủ long ân."

Chu Vận nén cười, đi lên tầng với Lý Tuân, mới vừa đi đến nửa cầu thang đã nghe thấy người bên dưới nhao nhao. Mặt cô hơi nóng, năm mới thật vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Quy mô khách sạn Lập Hoa tương đối nhỏ, lối đi chật hẹp, chủ yếu là phòng đơn. Lý Tuân lấy chìa khóa ra mở cửa, Chu Vận đứng phía sau yên lặng chờ. Cô trộm nhìn cậu, trong hành lang chật chội, dưới ánh đèn mờ tối trông vóc dáng cậu rất cao, như thể gần bằng với khung cửa.

Cửa mở ra, Lý Tuân nghiêng người, quay đầu nói với Chu Vận: "Mời công chúa vào."

Chu Vận bước vào phòng, nhìn lướt một vòng: "Bừa bộn quá."

Cậu cười cười, vứt chìa khóa lên bàn.

"Tôi đi rửa mặt cái đã."

Hôm nay Lý Tuân dường như rất độ lượng. Chu Vận cố gắng tìm một chỗ có thể ngồi trong phòng.

Căn phòng này thật sự quá bừa bãi, không phải cậu mới đến hôm nay sao, rất khó tưởng tượng một người có thể khiến căn phòng rối thành ra thế này chỉ trong vòng một ngày. Cậu không mang vali, chiếc túi thể thao màu đen trong góc tường đã kéo ra một nửa, quần áo bên trong vo tròn cả lại.

Lý Tuân ra khỏi phòng vệ sinh: "Đứng đấy làm gì, ngồi đi."

"Cậu bảo tôi ngồi đâu bây giờ."

Lý Tuân vừa lau tay vừa nhìn xung quanh, cuối cùng hất cằm về một phía.

"Đấy."

Giường á?

Đó là chiếc giường đơn kê sát tường.

https://thuviensach.vn

Thôi đi! Chu Vận đi qua giải cứu chiếc ghế bị đống quần áo chôn vùi bên dưới, nhường giường lại cho Lý Tuân ngồi. Chiếc ghế khá cao, Chu Vận rất hài lòng khi có thể nhìn bao quát được xung quanh.

"Phòng cậu lộn xộn quá." Cô lại nói.

"Ừ."

"Giống như chuồng heo vậy."

"Ừ."

Cô chê bai không hề nể tình, ngược lại chỉ nhận được từng tiếng đồng ý thản nhiên từ cậu.

Điệu này không đúng cho lắm! Hôm nay cậu hiền lành đến lạ. Bất kể là có thật sự tán đồng với đánh giá của Chu Vận hay không, tóm lại Lý Tuân hoàn toàn không có ý đấu võ mồm, cô nói gì cậu đều đồng ý tất. Lẽ nào cậu hoàn toàn không để ý đến chăng?

Cậu ngáp dài, đưa tay lấy gói thuốc. Trong lúc Chu Vận đang nghĩ vẫn vơ, Lý Tuân gõ điếu thuốc hai cái trên mu bàn tay rồi ngước mắt lên.

"Đứng lên đi."

"Gì cơ?"

"Đứng lên cho tôi ngắm nào."

Chu Vận đã biết được đại khái cậu muốn làm gì rồi, cô từ từ đứng dậy. Hình như đây là lần đầu tiên cô nhìn cậu từ trên xuống như thế.

Cậu châm thuốc, nương theo ánh sáng mờ tối ngắm kỹ cô.

https://thuviensach.vn

Chu Vận không dám nhìn thẳng vào cậu mà nhìn ra ngoài cửa sổ, đó là con đường ban nãy cô đến đây. Cô nhìn hàng cây đã rụng sạch lá trên con đường, trong đầu lại suy nghĩ miên man.

Cậu thích chiếc váy này không? Chắc là thích rồi, nếu không sao lại bảo cô đứng lên? Cô phải cảm ơn đôi mắt thẩm mỹ trang nhã của mẹ mình đây.

"Đừng hóp bụng nữa, bụng cô có nhiều mỡ đâu."

Chu Vận á khẩu. Cậu có thể nào đừng làm hỏng cảnh thơ mộng thế không? Đã biết là cậu không thể nào hiền lành cho cô chiếm ưu thế vậy mà.

Chu Vận nản lòng, không nhịn được lườm cậu một cái. Kết quả trong khoảnh khắc đó, cô trùng hợp thấy Lý Tuân đang cúi đầu.

Cậu đang cúi đầu giấu đi nụ cười nhưng không thể nào giấu được hết. Khóe miệng vẫn còn vương lại nét dịu dàng, trong làn khói mờ ảo khiến tâm hồn người ta rung động.

Tim Chu Vận đập thình thịch, cô quay đầu đi, hi vọng có thể tìm để tài để nói sang chuyện khác. Cô bỗng thấy một chiếc bát nhựa đặt bên máy tính, giật mình nói: "Buổi tối cậu ăn cái này à?"

"Ừ."

"Tết nhất mà cậu ăn mì cay á?"

"Không được sao?"

"Cậu..."

Lời còn chưa dứt thì điện thoại di động đã rung lên khiến Chu Vận giật bắn. Cô lấy ra xem, khi nãy trước khi ra ngoài cô sợ muộn giờ về nên cài hẹn giờ thông báo nửa giờ một lần, bây giờ đã vang lên lần thứ hai rồi.

https://thuviensach.vn

"Mấy giờ phải về." Lý Tuân điềm nhiên hỏi.

Chu Vận ngẩng đầu: "... Trước bốn giờ rưỡi là được."

Đã hơn ba giờ rồi, thời gian không còn lại bao nhiêu nữa. Tối nay thật sự trôi qua nhanh quá.

Chu Vận còn đang suy tư thì một món đồ trông giống trang giấy bay đến. Cô chụp lấy theo phản xạ: "Gì thế?"

Lý Tuân cởi giày, lên giường, tựa lưng vào vách tường, ngáp một cái: "Cống phẩm."

Bao lì xì à?

"Mỏng thế." Chu Vận sờ thử, tỏ vẻ khinh thường trắng trợn, "Không phải cậu nói bao tôi hài lòng sao?"

Lý Tuân nhướng mày, không lên tiếng. Chu Vận vểnh ngón út lên mở bao lì xì ra, có một thứ liền rơi ra ngoài, đó là một tấm thẻ.

Ơ!

"Sau này nó là thẻ lương đấy." Lý Tuân vươn tay, Chu Vận đem chiếc gạt tàn trên bàn đến, cậu gạt tàn thuốc xong lại nói, "Tôi đã gửi một phần tiền của dự án Lam Quan vào đó."

Chu Vận: "Mật khẩu là gì?"

"Sáu số tám."

Quá tầm con mẹ nó thường!

Chu Vận cất thẻ, kéo ghế lại gần hơn, nói với Lý Tuân: "Kể tôi nghe chuyện cậu đến Lam Quan đi. Cậu đã nói với họ thế nào? Họ thích ứng

https://thuviensach.vn

dụng của chúng ta không?"

Lý Tuân tỏ vẻ khinh thường: "Lớn cỡ này rồi còn nghe chuyện cổ tích trước khi ngủ à."

Cô đá vào cạnh giường, Lý Tuân hơi khó xử: "Kể chuyện vào những lúc thế này quả thật không phải là phong cách của tôi."

Chu Vận lặng thinh nhìn cậu. Sau khi nhìn nhau ba giây, Lý Tuân khẽ thở dài: "Được rồi..."

Cậu bắt đầu kể lại chuyện xảy ra mấy ngày qua. Chu Vận phát hiện mình rất thích nghe cậu kể chuyện, ngoại trừ giọng nói dễ nghe, thì còn là vì giọng điệu tuy nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng kiên quyết toát ra trong lúc lơ đãng của cậu.

Chu Vận hỏi: "Lúc cậu đến đó có sợ không?"

Lý Tuân: "Sao phải sợ?"

"Một mình cậu..."

Lý Tuân đưa tay chống mặt: "Tôi đã tính toán cả rồi..."

Là sao?

"Từ lần đầu tiên tôi xem sách lập trình ở nhà người ta đến nay đã mười năm rồi." Lý Tuân thờ ơ nói, "Tôi dùi mài kinh sử mười năm, sao có thể vô cớ bị một ứng dụng cỏn con của xưởng thực phẩm dọa sợ chứ!" Nói xong cậu nhìn Chu Vận trêu chọc, "Đâu giống cô công chúa nào đó bị dọa sợ đến mức chột dạ khó thở trong phòng thi."

Chu Vận nghẹn lời. Chúng ta có thể đừng nói đến chuyện này không?

https://thuviensach.vn

Chu Vận lại hỏi Lý Tuân các chi tiết, Lý Tuân hạ thấp đám lãnh đạo cấp cao của Lam Quan hết lần này đến lần khác, cô nghe thấy mà buồn cười.

Cậu dừng lại giây lát, Chu Vận cười nhìn cậu: "Sao thế?"

"Không có gì." Lý Tuân hơi nheo mắt nghiêng người tựa vào gối, vu vơ nói, "Tôi chia tay với Thôi Hương Quân rồi."

"Ai?"

"Thôi Hương Quân."

Chu Vận vẫn không hiểu: "Đó là ai?"

Lý Tuân mặt mày tối sầm, tức giận nói: "Juliet."

À, hóa ra cô ta tên là Thôi Hương Quân. Tên bạn gái của cậu sao đều thuộc kiểu phong cách văn nhã thế.

Chu Vận gật đầu.

Lý Tuân hỏi: "Cô có gì muốn nói không?"

Chu Vận: "Trông cậu cũng không có vẻ đau buồn, tôi đâu cần an ủi cậu."

Lý Tuân cười khẩy, liếm môi, cơn buồn ngủ khiến ánh mắt cậu càng thêm đầy thâm ý. Chu Vận bị cậu nhìn như thế phải dời mắt đi. Mà quay đi cũng vô ích, mặt vẫn còn nóng bừng kia kìa.

Cô khẽ nói: "Tôi vào phòng vệ sinh một lát."

Cô nhìn chằm chằm mình trong gương ở nhà vệ sinh, cẩn thận vén mấy sợi tóc lòa xòa trước trán, sau đó rửa tay bằng nước lạnh buốt rồi lau

https://thuviensach.vn

khô, vỗ vào mặt để hạ nhiệt độ.

Đêm tối quả là mê hoặc lòng người.

Chu Vận không biết mình lề mề trong phòng vệ sinh bao lâu, đến khi cô ra ngoài thì phát hiện Lý Tuân đã ngủ mất rồi. Cô rón rén đi đến, định xem cậu có phải đang giả vờ ngủ hay không, sau đó phát hiện là không phải.

Cậu cũng đã cố gắng, đã rửa mặt, đã hút thuốc nhưng vẫn không chống lại được cơn mệt mỏi. Chu Vận ngồi trước mặt cậu, ngắm nhìn không hề kiêng dè.

Mặt cậu gầy gầy, cộng thêm đôi mắt hai mí, lúc tỉnh thì mang vẻ sắc bén, chỉ có khi ngủ mới có vẻ ngoan hiền.

Tay Lý Tuân đặt bên giường, thon dài đẹp đẽ. Chu Vận vươn một ngón tay ra, định đan vào giữa ngón cái và ngón trỏ của cậu, nhưng thử vài lần đều không tìm được góc độ tốt. Lý Tuân cử động, Chu Vận liền vội vàng rụt tay lại.

Điện thoại di động lại rung lên. Chu Vận cười với Lý Tuân còn đang đắm mình trong giấc ngủ say.

Thôi, dù sao vẫn còn nhiều thời gian mà.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27

"Cóc, cóc, cóc."

Tiếng gõ cửa vang lên rất lâu mà không ai trả lời.

Mẹ Chu Vận ở bên ngoài gọi: "Chu Vận à, mau thức dậy đi con."

"..."

"Chu Vận?"

Gọi mấy câu liên tiếp nhưng trong phòng vẫn không có động tĩnh, mẹ bèn đẩy cửa ra, đi đến giường, kéo chăn.

"Mau thức dậy đi, đã mười một giờ rồi, sắp sửa ăn trưa rồi đấy."

Rốt cuộc một chiếc đầu chậm chạp chui ra khỏi chăn, Chu Vận mệt đến mức mắt không mở nổi. Mẹ véo vào eo cô: "Sao con ngủ say thế, tối qua ngủ có muộn lắm đâu."

Đầu Chu Vận như bị gỉ sét, lắc qua lắc lại.

"Ừm..." Giọng khản đặc.

Mẹ: "Nhanh lên đi, chút nữa còn phải đi chúc tết."

https://thuviensach.vn

Chu Vận mệt mỏi rã rời, lề mề đi rửa mặt.

Năm mới bận rộn cuối cùng đã bắt đầu. Lịch trình của cả nhà dày đặc từ mùng Một đến Mười Lăm. Chu Vận thay quần áo xong, xách túi lớn túi nhỏ theo ba mẹ đi ra ngoài.

Mùng Một đầu năm chủ yếu là đi thăm hỏi bà con, bên ngoại ít họ hàng thân thích hơn, đa phần là bên nội. Chu Vận có bốn người chú bác, trong đó một người ở nước ngoài, ba cô là con thứ ba trong nhà.

Nội dung cuộc tụ hội hằng năm đều giống nhau, song rất may mắn vì năm nay đã có đề tài mới. Tiểu Phong con bác Hai nhỏ hơn Chu Vận một tuổi, năm nay phải thi đại học, thành tích vẫn sàn sàn trung bình, khiến bác Hai vô cùng rầu rĩ.

Chu Vận vừa vào cửa đã bị bác Hai gái kéo đến làm cố vấn thi đại học, còn Tiểu Phong thì ngồi bên cạnh chơi game.

Bác gái đẩy cậu ta: "Chị con học giỏi, có gì không hiểu thì hỏi chị mau lên."

Chu Vận khách sáo nói: "Đâu có ạ, con học cũng thường thôi."

Bác gái cười: "Thi được điểm cao thế còn nói bình thường. Vậy thì cỡ như Tiểu Phong phải gọi là gì đây. Bác nhớ lúc con học trung học thường xuyên đứng hạng nhất toàn trường, bây giờ lên đại học nhất định cũng là sinh viên xuất sắc đúng không?"

Lúc này Chu Vận thật sự thấy ngại: "Bình thường thôi ạ, thật sự chỉ bình thường..."

Bác gái nói: "Con khiêm tốn quá rồi."

https://thuviensach.vn

Đứng nhất trường đã là gì, ở trường đại học còn có “ai kia” đứng nhất nước nữa kia...

Bác gái kéo Tiểu Phong qua: "Con mau học hỏi chị con đi." Bác ấy vừa sầu não vừa nhờ vả Chu Vận, "Cháu gái ngoan của bác, con hãy khuyên nhủ nó đi, nó không chịu học hành gì cả, sắp sửa thi đại học đến nơi rồi, bác lo quá con à!"

Tiểu Phong bị lôi qua liền lập tức đổi chỗ khác chơi game tiếp. Bác gái tức đến mức trợn trừng mắt: "Con xem nó đi!"

"Khương Lệ." Phòng bếp truyền đến giọng mẹ Chu Vận, bác gái bèn đi qua trò chuyện với mẹ cô, để Chu Vận và Tiểu Phong ngồi với nhau.

Chu Vận nhìn cậu ta. Tuy là chị em họ nhà nội nhưng quan hệ của Chu Vận và Tiểu Phong không thân thiết gì. Hồi bé Tiểu Phong trải qua một trận bệnh nặng, sốt cao nửa tháng khiến gia đình bác Hai sợ chết khiếp. Sau khi khỏi hẳn thì họ cũng không nỡ lòng đánh mắng, chuyện gì cũng chiều theo ý cậu ta hết.

Tiểu Phong rất ham chơi, không thích học, có mấy lần bác gái muốn Chu Vận đến dạy kèm cho cậu đều bị mẹ cô lấy đủ mọi lý do để từ chối khéo. Mẹ đã nhắc Chu Vận rất nhiều lần là phải tránh xa Tiểu Phong ra.

"Ngày nào cũng cằn nhằn mấy chuyện này phiền chết được!" Tiểu Phong khẽ lầu bầu.

Chu Vận trêu cậu: "Vậy em không phiền chuyện gì?"

Tiểu Phong ngẩng đầu khỏi máy điện tử, liếc nhìn cô: "Chơi."

"Thi xong rồi lại chơi tiếp."

"Không muốn thi, em đâu có học giỏi như chị."

https://thuviensach.vn

"Học giỏi cũng đâu phải lỗi của chị chứ." Chu Vận cười vỗ vỗ cậu, "Chỉ còn nửa năm thôi, ráng nhịn chút đi."

"Hức!"

Chu Vận thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ "tán gẫu" với Tiểu Phong, mới vừa lấy điện thoại di động ra đã nghe thấy cậu khẽ hỏi: "Có phải vào đại học là được tự do không?"

Chu Vận nghĩ ngợi: "Ý em là kiểu 'tự do' như thế nào?"

"Thầy cô bọn em nói lên đại học sẽ được giải phóng."

"Không đâu, không chừng còn mệt hơn ấy."

Tiểu Phong xoay cổ: "Em chẳng có dự định gì cho tương lai cả, cứ thi đại vào trường ất ơ nào đó là được."

Chu Vận cúi đầu nhìn điện thoại di động, có một tin nhắn chưa đọc. Tim cô thoáng đập thình thịch, mở tin nhắn ra xem, là Lý Tuân gửi đến: Tôi về trường học, bao giờ lên trường gặp sau.

Chu Vận nhắn lại: Biết rồi.

Tiểu Phong còn đang nói: "Trước kia em đã không có hứng với chuyện học hành, trường học chán ngắt, đại học chắc chắn cũng vậy."

"Điều này cũng khó nói lắm."

Tin nhắn đã gửi đi, Chu Vận bèn xóa hộp thư: "Em không vào đại học sao biết là có hứng thú hay không? Với lại..." Cô hơi ngập ngừng, rồi mới khẽ nói: "Bởi vì lúc còn cấp Ba gặp phải mấy chuyện đâu đâu, thế nên phải mong đợi vào đại học hơn đúng không nào?"

Tiểu Phong im lặng.

https://thuviensach.vn

"Em nên cố gắng một chút." Chu Vận khẽ khàng, "Nếu không rất dễ dàng để lỡ."

"Gì cơ..." Tiểu Phong cơ bản không hiểu cô đang nói gì, chỉ lẩm bẩm một câu rồi cúi đầu chơi game tiếp.

Chuyện đi thăm hỏi người thân vẫn còn tạm chấp nhận được, chứ lúc bạn bè ba mẹ cô họp mặt mới mệt. Mỗi ngày Chu Vận đều giữ nụ cười trên môi đến đơ cả mặt. May nhờ lại gặp Vương Vũ Hiên lần nữa.

"Bận tối mắt nhỉ em Chu."

Chu Vận bận đến mức đầu đầy mồ hôi, vâng lời dặn dò của mẹ, rót cốc nước cho Vương Vũ Hiên.

Vương Vũ Hiên cầm cốc nhìn xung quanh: "Đông người quá."

Quả thật rất đông người, dù nhà Chu Vận có to lớn thế nào, mấy mươi người đến cùng lúc vẫn chật kín đó thôi. Cô nhìn Vương Vũ Hiên, hôm nay anh ta mặc bồ độ Tây, còn thắt cravat.

"Sao anh ăn mặc nghiêm túc thế, nhìn sợ thật."

"Đây không phải là chú trọng hình thức sao, sao lại sợ? Bộ đồ Tây này anh mang từ nước ngoài về đấy." Vương Vũ Hiên đứng ra xa hai bước, làm dáng cho Chu Vận xem, "Đẹp trai không?"

Buồn nôn quá đi! Có thể vẻ mặt cô quá lộ liễu, Vương Vũ Hiên liền xụ mặt, bất mãn nói: "Không nể mặt mũi nhau gì cả, anh đi mách dì đây."

Chu Vận nhún vai, không thèm phản ứng lại anh ta. Trong tay cô là bình nước tuyết liên mẹ đã chuẩn bị cho buổi hội họp, ngọt thanh thơm mát, cô uống một hớp, dựa vào tường tranh thủ nghỉ ngơi. Vương Vũ Hiên ở bên cạnh tán gẫu, Chu Vận cũng vu vơ tiếp chuyện.

https://thuviensach.vn

Ôi muốn về trường quá đi mất! Có cớ gì để về trường sớm không nhỉ?

"Lâu lắm rồi anh mới về nước, bây giờ trong nước thay đổi nhiều quá, anh cũng hơi khó thích ứng." Vương Vũ Hiên cảm khái.

Chu Vận nghe thấy thế bỗng đầu óc lóe sáng. Cô quay đầu hỏi Vương Vũ Hiên: "Lần này anh về bao lâu?"

"Sao thế? Lần này nghỉ dài, hơn một tháng nữa anh mới đi."

"Anh có tò mò với trường trong nước thật không? Có muốn em đưa anh đến trường em tham quan không nào?"

Vương Vũ Hiên lặng thinh.

Chu Vận truy hỏi đến cùng: "Trường em là trường công nhất nhì trong nước đấy, rất mang tính tiểu biểu. Sao hả, có hứng thú đi xem cho biết không?" Cô vừa nói vừa xoa tay dụ dỗ, "Đi đi, đến đó dạo một vòng thử xem."

Vương Vũ Hiên nheo mắt: "... Sao anh đánh hơi được mùi âm mưu ấy nhỉ!"

"Làm gì có, anh cả nghĩ quá rồi đấy."

Vương Vũ Hiên nhìn chằm chằm Chu Vận, hồi lâu sáng tỏ.

"Anh biết rồi."

Anh biết gì chứ?

Vương Vũ Hiên kề đến, khom người nói nhỏ: "Em không muốn ở nhà phải không? Anh biết mà, nói thật mẹ em hơi đáng sợ ấy."

"..."

https://thuviensach.vn

"Từ bé anh đã sợ mẹ em, bà luôn cho anh cảm giác học dốt sẽ không xứng được bước vào cửa nhà em." Nói xong, Vương Vũ Hiên thẳng lưng lên, lắc cốc nước trong tay, "May mà anh Hiên của em không chịu thua kém, cố gắng không ngừng mới có địa vị hôm nay."

Chu Vận cười gượng.

Vương Vũ Hiên vỗ vai Chu Vận: "Cứ giao cho anh, em định ngày nào đi?"

Cuộc trò chuyện vô cùng thuận lợi, như lời Vương Vũ Hiên đã nói, vì anh ta tranh đua rất nhiều nên mới có địa vị hôm nay. Chu Vận giả vờ giả vịt, làm ra vẻ không muốn đưa Vương Vũ Hiên đến trường trước mặt mẹ liền bị mẹ trách mắng.

"Anh con khó khăn lắm mới về nước một chuyến, đưa anh đi dạo trường học một hôm thì đã sao?" Mẹ lo lắng nói, "Nhưng mà bây giờ còn trong kỳ nghỉ, chưa tựu trường, có rất nhiều nơi không tham quan được. Hay là dì bảo chú con liên lạc với bên trường giúp con nhé."

"Thôi đừng dì ạ!" Vương Vũ Hiên vội vàng xua tay, "Đừng gây chú ý đến vậy, con chỉ đi dạo một vòng thôi, qua ngày Mười Lăm chúng con mới đi. Khi đó việc cũng đã bớt, mọi người cũng đã thảnh thơi hơn."

Chu Vận tính toán, cô có thể về trường trước nửa tháng, điều này thật là tuyệt.

Sau khi mọi chuyện được quyết định, Vương Vũ Hiên bắt đầu đòi Chu Vận trả công. Vì còn chưa khởi hành, Chu Vận không dám đắc tội anh ta, chuyện gì cũng vâng theo.

"Ngày nào em cũng ôm máy tính làm gì thế?"

"Ôn bài."

https://thuviensach.vn

"Thích ngành này thế hả?"

"Tàm tạm."

"Trước kia không thấy em chú tâm vào chuyện nào đến vậy, muốn uống gì không?"

"Gì cũng được."

"Gì cũng được là khó hầu hạ nhất đấy, chọn nhanh đi."

Chu Vận hít sâu vào, gập máy tính lại, ngẩng đầu nói với người đối diện những lời từ tận đáy lòng: "Vương Vũ Hiên, anh phiền quá đi mất."

Vất vả lắm cô mới có cơ hội ra khỏi nhà, kiếm quán cà phê trú thân. Vốn nghĩ mình sẽ có cả buổi trưa để viết chương trình, không ngờ Vương Vũ Hiên lại ríu rít như chim sẻ không ngừng không nghỉ.

"Anh không thể tự tìm quyển sách nào để xem sao?"

"Học hành kết hợp với giải trí, trở về nước là nghỉ ngơi, xem sách làm gì."

"..."

"Em đừng nhìn anh như vậy, thẳng thắn mà nói, em phải ghi nhớ từng thời từng khắc là em đang mượn danh nghĩa 'thảo luận việc du học với anh Vũ Hiên' để có thể đi ra khỏi nhà đấy nhé."

"..."

"Thôi, anh cũng không muốn tính toán chút ân huệ cỏn con với em, em đừng để ý."

https://thuviensach.vn

Chu Vận hít sâu: "Vương Vũ Hiên, mấy hôm trước anh đâu có nói nhiều như thế..."

"Đó là vì mới về nước, thấy còn ngại ngùng xa lạ, bây giờ thì tốt rồi."

Chu Vận day sống mũi, Vương Vũ Hiên lại cười nói: "Không trêu em nữa, một mình anh ngồi chán lắm, hay là em cho anh xem em đang làm gì đi."

Chu Vận bó tay, đành đưa máy tính cho anh ta xem. Vương Vũ Hiên tò mò: "Đây là gì?"

"Là một phần mềm bọn em viết."

"Hình như là để chữa bệnh, trường đại học bên anh cũng xây dựng không ít trang web chữa bệnh."

"Không tính là web, chỉ là một chức năng thôi."

"Ừ, đối với tân sinh viên như bọn em thì làm web vẫn còn rất khó mà."

"Hừ." Cô cười rất khẽ, bưng cốc cà phê lên.

"Ơ..." Vương Vũ Hiên cầm lấy con chuột, ấn tới ấn lui trên mô hình nhân thể, "Hay đấy nhỉ, giới thiệu cho anh nghe xem."

"Không cần." Chu Vận nói, "Nhóm trưởng bọn em đã nói, phần mềm thân thiện chắc chắn già trẻ đều biết dùng, còn phần mềm khó dùng là tự thân nó có vấn đề rồi."

Vương Vũ Hiên ngẩng đầu nhìn cô, Chu Vận lại nói: "Anh thử trước đi, nếu có chỗ nào khó hiểu thì báo em, xem như là kiểm thử chương trình giúp bọn em. Có điều chắc không phát hiện ra lỗi gì đâu, nếu ngay cả cái

https://thuviensach.vn

này anh cũng không biết dùng thì em phải nghi ngờ rằng anh mua bằng đấy nhé."

Vương Vũ Hiên vẫn bất động, Chu Vận nghi hoặc: "Sao thế?"

Vương Vũ Hiên cười xòa: "Em Chu, em thật sự khác hẳn hồi xưa."

Chu Vận khựng lại: "Trước kia em thế nào?"

Vương Vũ Hiên hồi tưởng: "Giống như con thỏ lười biếng, chỉ chờ dì Lưu ra lệnh, dì ấy bảo làm gì thì em làm đó, nhiều hơn một chút cũng không làm."

Chu Vận chẳng nói chẳng rằng.

"Anh tiếp tục thử đi, sinh viên tài chính xuất sắc, hãy đưa ra cao kiến mang tầm vóc quốc tế cho bọn em nào."

"Em xem em đi, tính tình nhỏ mọn quá." Vương Vũ Hiên chỉ cô, chậc chậc nói, "Anh mới chỉ nói đùa hai câu thôi mà."

Chu Vận dẩu môi nhìn sang chỗ khác. Cửa kính quán cà phê lau không sạch lắm, dưới ánh nắng, những mảng bụi bám bên góc hiện lên rất rõ.

Vương Vũ Hiên vươn vai, tựa vào lưng sô pha: "Em Chu, bây giờ anh đã thật sự muốn đến trường em tham quan rồi đấy."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28

Sáng sớm, Chu Vận đã thu xếp hành lý bỏ vào xe.

"Thật sự không cần ba mẹ đưa sao?" Mẹ đề nghị lần nữa, "Hay là gọi tài xế đến đưa bọn con đi nhé."

"Không cần đâu ạ." Vương Vũ Hiên vỗ ngực cam đoan, "Dì Lưu cứ yên tâm, cháu đã lái xe nhiều năm rồi, bảo đảm sẽ đưa Chu Vận đến nơi an toàn mà."

Vương Vũ Hiên sắp xếp lại cốp xe, mẹ kéo Chu Vận sang một bên, nhỏ giọng nói: "Trên đường đừng ngủ gật, phải quan sát đường cho kỹ. Dù sao tình hình giao thông ở nước ngoài cũng khác với trong nước."

"Vâng ạ."

"Thuê khách sạn thì con thanh toán tiền phòng, còn xe cứ để anh con lái. Nếu hai đứa có đi chơi thì đừng để anh con trả tiền nhé."

"Vâng."

"Còn nữa..."

"Biết, biết, biết cả rồi, mẹ yên tâm, nhất định con sẽ tiếp đãi anh ấy chu đáo, bọn con đi đây."

https://thuviensach.vn

Chu Vận thoát khỏi tay mẹ, chui tọt vào xe. Đến tận khi xe chạy ra khỏi khu cư xá, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Vương Vũ Hiên cười toe toét, vừa đạp chân ga vừa cất cao giọng: "Xin chào quý vị khán giả, tiếp theo là bộ phim kinh điển Đảo Vô Hình của hãng Dreamwork."

Chu Vận lườm anh ta. Vương Vũ Hiên cười xòa: "Nào, chỉ đường cho anh đi."

"Đi thẳng đường này đến cao tốc."

Suốt cả quãng đường Vương Vũ Hiên cứ lảm nhảm không thôi, khiến Chu Vận ngáp dài ngáp ngắn. Cô tựa đầu vào kính xe, lấy điện thoại di động ra.

Không có cuộc gọi nhỡ, cũng không có tin nhắn nào chưa đọc. Mấy hôm trước Chu Vận đã báo cho Lý Tuân biết hôm nay cô sẽ về trường. Từ đêm giao thừa đến giờ họ vẫn thường xuyên liên lạc với nhau, cách đây vài ngày Lý Tuân lại nhận dự án mới nên dạo gần đây đã ít liên lạc hơn.

Xế chiều hai người đã thuận lợi đến trường, kỳ nghỉ còn chưa kết thúc, trong sân trường chẳng có một bóng người, vắng tanh vắng ngắt.

Chu Vận xách vali xuống xe: "Em vào trường đây, anh có thể tự thuê khách sạn được không?"

"Không phải chứ?" Vương Vũ Hiên trố mắt nhìn cô, "Em định qua cầu rút ván à?"

Hình như hơi phũ thì phải...

"Thế này đi." Chu Vận nói, "Ngày mai em sẽ dành thời gian đưa anh đi tham quan thắng cảnh. Hôm nay muộn quá rồi, anh lái xe cũng mệt, cứ

https://thuviensach.vn

nghỉ ngơi trước đã."

Vương Vũ Hiên xoay chìa khóa, vừa định nói gì đó nhưng khi nhìn thấy người phía sau Chu Vận thì bỗng khựng lại. Anh nói nhỏ với Chu Vận: "Này, em có quen tên kia không?"

Chu Vận quay đầu lại, chợt sởn cả gai ốc. Tên tóc vàng nào đó đang mặc bộ quần áo thể thao, tay đút váo túi, trên cổ tay còn treo túi nilon của cửa hàng tiện lợi, giống như vừa mới đi dạo về. Cậu thờ ơ nhìn Chu Vận và Vương Vũ Hiên.

Chu Vận nhanh chóng suy nghĩ có nên giới thiệu hai bên với nhau không, nhưng cuối cùng lại thôi. Nhìn dáng vẻ hiện tại của thủ khoa Lý chắc hẳn là không có hứng thú làm quen với Vương Vũ Hiên rồi.

"Về trường rồi à?" Lý Tuân hỏi.

"Ừ."

Lý Tuân thản nhiên nói: "Đi thôi." Rồi quay người đi thẳng vào sân.

Chu Vận vội chào Vương Vũ Hiên: "Em vào trước đây, mai sẽ gọi cho anh."

Vương Vũ Hiên nhún vai: "Được rồi, em nghỉ ngơi đi nhé."

Vương Vũ Hiên chui vào xe rồi khởi động máy, vừa ngẩng đầu đã trông thấy Chu Vận vội vội vàng vàng đuổi theo chàng trai phía trước.

Chu Vận kéo vali đi bên cạnh Lý Tuân. Cô liếc sang cậu, ai đó vẫn điềm nhiên như không, ung dung dạo bước trong sân vắng.

Chu Vận hắng giọng: "Việc kia..."

Cậu hờ hững cất lời: "Việc gì?"

https://thuviensach.vn

"Dự án cậu mới nhận làm về cái gì?"

"Hệ thống tích hợp kê khai hóa đơn của công ty linh kiện xe hơi."

"Khó không?"

Lý Tuân lấy điếu thuốc ra châm, không trả lời câu hỏi của cô.

Thôi được rồi, coi như tôi chưa hỏi đi.

"Người khi nãy là ai." Lý Tuân ngậm điếu thuốc, giọng ậm ờ.

Chu Vận buột miệng đáp: "Tài xế nhà tôi."

Lý Tuân cười đểu: "Ồ!"

Đi đến ký túc xá, Lý Tuân liền trêu Chu Vận: "Công chúa điện hạ có cần người khuân hành lý lên giúp không?"

Không dám làm phiền ngài đâu ạ!

"Tôi tự khiêng được rồi, đồ đạc cũng không nhiều, không nặng gì đâu."

Lý Tuân gật đầu, buông câu chốt "thu dọn xong thì đến văn phòng" rồi rời đi.

Kỳ nghỉ đã trôi qua được một nửa, tòa nhà ký túc xá đã mở cửa. Chu Vận xách vali đi được nửa đường đã thở hổn hển, bắt đầu hối hận sao khi nãy lại bày đặt cố ra vẻ làm gì. Có điều cái cậu này thật là, người ta mới khách sáo một chút thôi mà cậu ấy không thèm giúp thật.

Nhậm Địch và Phương Thư Miêu còn chưa lên trường, trước khi về nhà họ không đóng chặt cửa sổ nên phòng phủ một lớp bụi. Chu Vận sắp

https://thuviensach.vn

xếp đồ đạc xong lại lau phòng một lượt, sau đó mới chạy thục mạng đến tòa nhà thí nghiệm.

Chắc cả tòa nhà này chỉ có mỗi văn phòng bọn cô mở cửa thôi. Lúc cô chạy đến, Lý Tuân đang bắt chéo chân làm việc.

"Đến đây, sao chép lại tài liệu và chương trình đi."

Chu Vận mệt bở hơi tai, khát khô cả cổ họng. Cô không đáp lời mà đi thẳng đến góc phòng lấy chai nước suối trong thùng ra, tu ừng ực hết nửa chai.

Lý Tuân ngẩng đầu khỏi máy tính, nhìn cô chế giễu: "Vác mỗi cái vali mà mệt đến vậy à, tiểu thư quá đấy."

Chu Vận mặc kệ cậu. Lý Tuân buông máy tính ra, gác một tay lên ghế dựa, duỗi người nhìn Chu Vận cười nói: "Sao không nói gì thế, thật sự mệt đến vậy à?"

"Không mệt bằng ngài đâu."

"Thôi đừng có mà chém gió nữa."

Chu Vận thầm lườm cậu.

"Mau làm việc thôi nào, cuối cùng đã có người giúp đỡ một tay rồi."

"..."

Tuy rằng công việc của cô từ trước đến nay, cũng như mục đích trở về trường học sớm cũng là để hỗ trợ cậu, nhưngcứ để tự cô hiểu là được, nghe những điều đó từ miệng cậu thật đúng là khiến người ta khó chịu.

Chu Vận đặt chai nước xuống, ôn hòa nói: "Còn chưa khai giảng, cậu đâu có lý do gì mà bắt tôi làm việc, đây gọi là bóc lột sức lao động đấy."

https://thuviensach.vn

"Ờ." Lý Tuân nghiêng đầu nhìn cô, "Vậy tôi phải làm thế nào mới khiến công chúa điện hạ vui lòng làm việc đây?"

"Thái độ nhà ngươi phải thành khẩn một chút."

Cậu nhướng mày. Chu Vận và cậu đối đầu trong im lặng. Một hồi lâu, Lý Tuân đặt máy tính lên bàn, đứng dây đi về phía chiếc tủ sắt, cúi người lấy ra một chiếc túi. Chu Vận tò mò ló đầu nhìn, Lý Tuân đặt chiếc túi trước mặt cô. Chiếc túi làm bằng giấy, trông khá lớn, có vẻ khá cao cấp.

"Đây là gì?"

"Lương tăng ca."

"..."

Cậu lại thản nhiên nói: "Xem thử đi."

Chu Vận mở túi ra, bên trong là chiếc hộp dài khá tinh xảo. Lúc cô nhìn thấy nhãn hiệu trên hộp thì đã lờ mờ đoán được là gì, đến khi mở hộp ra nhìn thấy món đồ bên trong thì dự cảm đã trở thành sự thật. Tuy ngoài mặt Chu Vận vẫn điềm tĩnh, nhưng trong lòng đã chấn động.

Đó là một chiếc váy. Sao cậu lại tặng váy cho cô? Cậu mua từ lúc nào và đã bao lâu rồi? Không, tạm gác vấn đề này sang một bên trước đã, hình như sản phẩm thời trang mang nhãn hiệu này đắt lắm thì phải.

Chu Vận ngẩng đầu nhìn Lý Tuân, cậu đang tựa vào tủ sắt, trông rất thản nhiên.

"Đủ chưa?"

Cô phải trả lời thế nào đây?

"Đủ rồi thì đến đây làm việc đi."

https://thuviensach.vn

Ông chủ Lý đã hạ mình, Chu Vận cũng phải cung kính tuân lệnh thôi.

Cô cất váy, nghiêm túc ngồi vào chỗ, Lý Tuân cũng đến, ngồi song song với cô gửi tài liệu.

"Sao lại tặng cho tôi?" Chu Vận nhỏ giọng hỏi.

Lý Tuân vẫn liên tục gõ bàn phím, khẽ cười: "Phải mặc váy thì mới giống công chúa chứ."

Chu Vận run run, cảm giác trong lòng như có một thứ gì đó đang giãy dụa không thể nào khống chế.

Cao thủ, quả là cao thủ mà!

"Đã gửi cho cô rồi đấy, cô xem chương trình trước đi, nếu không hiểu thì hỏi tôi."

"... Ừ."

Chu Vận tập trung làm việc, mãi đến tối cô mới xem hết lượt chương trình, hỏi Lý Tuân: "Xem xong rồi, bây giờ cần tôi làm gì?"

"Hiện tại chưa cần."

Hả? Vừa rồi cậu còn bảo tôi giúp một tay mà.

Lý Tuân ung dung nói: "Ngày mai không phải đưa tài xế đi chơi nữa à?"

Cậu nghe được cuộc đối thoại của cô và Vương Vũ Hiên ư?

Chu Vận bật thốt: "Không sao, tôi bảo anh ấy tự đi cũng được."

Lý Tuân lặng thinh, Chu Vận lại nói: "Mai có thể làm việc thật mà, bây giờ tôi sẽ lập tức bảo anh ấy tự đi ngay."

https://thuviensach.vn

Lại yên lặng thêm giây lát, Lý Tuân mới bật cười, nhẹ nhàng nói: "Vậy thì để anh ta tự đi đi."

Hơn tám giờ tối, Chu Vận gọi điện thoại cho Vương Vũ Hiên. Anh đang ở trong khách sạn, nhàm chán xem tivi.

"Em Chu! Cuối cùng em đã nhớ đến anh rồi."

"Anh Hiên."

"..."

"Anh Hiên em có việc muốn nói với anh."

"Ngừng, đợi đã." Vương Vũ Hiên ngắt lời, "Em định làm gì?"

Chu Vận: "Ra ngoài ăn cơm đi, em mời."

Vương Vũ Hiên cảnh giác hỏi: "Không ổn, em có ý đồ gì thế hả? Em định làm gì anh?"

Chu Vận sốt ruột, chẳng buồn đùa giỡn với anh: "Em chờ anh ở cổng trường, mau đến đây đi."

Hai mươi phút sau, hai người gặp nhau tại cổng. Chu Vận ra lệnh cho tài xế Vương Vũ Hiên lái xe vào trung tâm thành phố, quanh co suốt buổi mới dừng trước một trung tâm thương mại sang trọng.

"Ở đây có nhà hàng Tây khá ngon, trên tầng thượng ấy."

Vương Vũ Hiên dẩu môi.

Chu Vận: "Đi thôi."

Vương Vũ Hiên nhìn lên tầng, tặc lưỡi: "Em nên nói sớm là đến nơi thế này để anh thay bộ đồ bảnh bao chút mới đúng."

https://thuviensach.vn

Chu Vận: "Trong nước người ta không chú trọng ăn mặc vậy đâu, xuống xe đi."

Đi vào cổng chính, đại sảnh đèn đuốc sáng rực, trung tâm thương mại này được xây dựng theo kiểu khá cao cấp, hai tầng dưới cùng bày bán sản phẩm nước ngoài.

"Ồ, đánh thuế khá cao nhỉ." Vương Vũ Hiên vừa đi vừa chỉ vào cửa hàng nào đó nói, "Loại này ở bên anh mua chỉ bằng một nửa giá thôi."

Chu Vận liếc nhìn: "Chất lượng thế nào?"

Vương Vũ Hiên cười: "Anh không biết, anh đâu có hút thuốc."

Lên đến tầng thượng, vừa ra khỏi thang máy là nhà hàng Tây. Lúc này đã qua giờ cơm nên không đông người lắm. Nhân viên dẫn họ đến chỗ ngồi, Chu Vận đưa thực đơn cho Vương Vũ Hiên: "Anh chọn đi."

Vương Vũ Hiên: "Vậy anh không khách sáo đâu nhé."

"Cứ tự nhiên."

Nhân viên ghi lại món ăn xong, vừa rời đi thì Chu vận đã nói: "À, mai em không đi chơi với anh được đâu."

Vương Vũ Hiên khựng lại: "Gì cơ?"

"Anh ăn xong thì về khách sạn nghỉ ngơi, em tìm sách hướng dẫn du lịch cho anh, mai anh tự mình đi chơi thôi."

"Hóa ra là bỏ rơi anh." Vương Vũ Hiên khoanh tay tựa vào ghế, "Anh đã biết là em không tốt bụng thế mà, còn chủ động mời anh ăn cơm nữa chứ."

https://thuviensach.vn

Chu Vận giải thích: "Trong trường có việc gấp, nếu không em cũng không về trường sớm như thế."

Vương Vũ Hiên mở khăn ăn ra, trải lên quần áo, lẩm bẩm: "Anh thấy không phải là vậy đâu."

Chu Vận giả điếc.

Nhân viên phục vụ đưa món ăn đến, Vương Vũ Hiên lại nói: "Cậu tóc vàng kia là ai thế?"

"Quái thú."

"... Hôm nay có thể nói chuyện đàng hoàng được không vậy?"

Chu Vận hắng giọng: "Ăn cơm thôi nào."

Vương Vũ Hiên bất động, nhìn Chu Vận chằm chằm.

Chu Vận: "Anh nhìn em làm gì?"

Vương Vũ Hiên chầm chậm lắc đầu: "Anh thấy anh phải đánh giá lại em lần nữa mới phải."

Chu Vận đứng dậy, Vương Vũ Hiên vội vàng làm thế phòng thủ. Cô khó hiểu nhìn anh: "Em đi ra ngoài một lát, anh ăn trước đi."

"Em đi đâu?"

Chu Vận không trả lời.

Mười phút sau, cô quay lại, Vương Vũ Hiên nhìn cô từ trên xuống dưới, vô cùng cảm khái: "Bình thường thì rất ngoan hiền, đến khi nổi loạn lại rất đáng sợ."

https://thuviensach.vn

Chu Vận cúi đầu uống canh, Vương Vũ Hiên chân thành khuyên nhủ: "Em Chu, bây giờ mấy cô gái trẻ tuổi đều mê cái mã ngoài thôi, em đừng tầm thường thế chứ."

"..."

Anh cầm nĩa chỉ về phía mình, lại nói: "Dì thích kiểu con trai nhà lành trong sạch không hề có vết nhơ như anh đây này."

Chu Vận không nhịn được ngước mắt nhìn anh: "Anh bị chập mạch à?"

"Hai câu trước đó em xem như anh chập mạch đi. Nhưng câu tiếp theo này là nghiêm túc..." Vương Vũ Hiên nhích đến gần, chăm chú nhìn Chu Vận, "Anh thấy cái cậu tóc vàng kia còn sốc nổi lắm."

Tay Chu Vận cầm thìa khựng lại: "Có ý gì?"

"Ấn tượng đầu tiên đấy mà. Cậu ta rất có cá tính, nhưng quá kiêu và khá ngông cuồng, không hợp với em. Em không thể làm cậu ta thay đổi được đâu. Đến lúc đó chỉ có bản thân em bị tổn thương thôi."

Vài phút yên lặng trôi qua, Chu Vận nhỏ giọng nói: "Anh đang nghĩ đi đâu thế..."

Vương Vũ Hiên: "Em Chu, anh hiểu em rất rõ."

Chu Vận nghe thấy câu này bỗng bật cười. Cô ngẩng đầu, trong khoảnh khắc đó lại lộ ra vẻ gian xảo khiến Vương Vũ Hiên hốt hoảng. Làn da Chu Vận trắng nõn nà, mịn màng như đậu hũ, đôi mắt đen sâu hun hút, đôi môi vì uống canh nóng mà đỏ hồng, dưới ánh đèn của nhà hàng Tây cao cấp càng xinh đẹp khôn tả.

https://thuviensach.vn

Cô vô thức nói bằng giọng điệu bâng quơ của Lý Tuân: "Rất rõ là vẫn chưa hiểu rõ rồi."

"Em Chu."

Chu Vận bỏ thìa của Vương Vũ Hiên vào bát canh: "Dùng bữa của anh đi, nguội cả rồi."

Đề tài kết thúc ở đây, bàn ăn nhất thời rơi vào không khí trầm mặc. Dưới gầm bàn, một chiếc hộp nhỏ đang nằm trong tay Chu Vận, đó là chiếc bật lửa đánh thuế đắt đỏ mà cô vừa mới mua. Điều này không có nghĩa gì hết, chỉ là đáp lễ cậu vì đã tặng cô chiếc váy kia mà thôi. Từ bé mẹ đã dạy cô, không thể nhận không đồ của người khác được.

Trong đầu Chu Vận chợt xuất hiện cục tẩy, xóa đi từng lời nói vừa rồi của Vương Vũ Hiên. Đến lúc kết thúc bữa ăn, cô chỉ còn lại ý nghĩ duy nhất là tiếp theo phải tặng cho cậu chiếc bật lửa này bằng cách nào đây?

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29

Đêm đó lúc chia tay Vương Vũ Hiên, Chu Vận đưa cho anh ta một quyển sổ: "Trong đó có chỉ dẫn đường đi và cả cửa hiệu em đề cử, nếu mai gặp phải vấn đề gì thì gọi cho em."

Vương Vũ Hiên lầm bầm vài tiếng, vẻ khó chịu hiện hết lên mặt.

Chu Vận: "Về chuyện kia..."

"Hả?"

"Em có việc thật mà, anh đừng giận."

Vương Vũ Hiên bình tĩnh nhìn Chu Vận, cô chột dạ không dám nhìn lại. Anh cười nói: "Bữa cơm em Chu mời lên đến tận bốn con số, anh còn dám giận sao?"

"..."

"Ôi." Vương Vũ Hiên giả bộ đau đớn, "Giờ anh đã hiểu câu há miệng mắc quai là thế nào rồi."

Chu Vận ngẩng phắt đầu lên: "Nếu mẹ em gọi hỏi tình hình thì anh nhớ đừng để lộ nhé."

"Đừng có mà được đằng chân lại lên đằng đầu thế chứ!"

https://thuviensach.vn

Chu Vận vỗ vai Vương Vũ Hiên, cười nói: "Phối hợp chút nào, lần sau em lại mời anh nữa." Rồi quay người đi vào sân trường.

Vương Vũ Hiên sờ nơi bị cô vỗ, khẽ thì thầm: "Miễn cưỡng quá."

Anh mở quyển sổ ra, trong đó ghi chép rất cặn kẽ chứng tỏ cô rất nghiêm túc, lúc này anh mới thoải mái một chút.

Chu Vận trở về ký túc xá, rồi đi tắm rửa thay quần áo. Sau khi thu dọn tất cả xong xuôi thì ngồi trên ghế quay vài vòng, cuối cùng dừng lại ngắm chiếc hộp đặt trên bàn. So với hộp váy, hộp đựng chiếc bật lửa nhỏ hơn rất nhiều. Liệu có khả năng bị giảm khí thế không nhỉ?

Trong màn đêm yên tĩnh, suy nghĩ của Chu Vận cứ thế trôi xa. Phải đưa cho cậu ấy bằng cách nào đây? Cô không muốn tùy tiện quá, vì như thế có vẻ không tôn trọng cho lắm. Nhưng cô lại không muốn quan trọng hóa vấn đề, vì như vậy lại rơi xuống thế yếu. Làm sao mới thể hiện được khí thế hùng hồn, tạo ra không khí áp đảo như "công chúa thì phải mặc váy" đây?

Không biết là đang ngầm tranh đấu điều chi, mà chỉ vì chút chuyện như vậy đã khiến Chu Vận nghĩ đến nát cả óc. Hôm sau cô mang đôi mắt gấu mèo đến văn phòng.

Lý Tuân chia yêu cầu dự án ra trước, phân nhiệm vụ cho Chu Vận trong bản kế hoạch rồi đưa cho cô.

Mấy giờ sau, Lý Tuân đến kiểm tra tiến độ: "Kích thước web có vấn đề, cô mải nghĩ đi đâu thế hả?"

Chu Vận nói: "Tôi còn chưa cắt xong mà."

"Nghỉ tết lâu quá không làm nên cứng tay à?"

https://thuviensach.vn

Chẳng qua là hơi phân tâm mà thôi! Chu Vận nhìn về phía tay Lý Tuân, bên cạnh máy vi tính của cậu đặt một chiếc bật lửa khác. Thế là chiếc bật lửa đang nằm trong túi áo cô không có cơ hội rồi.

Lý Tuân: "Thôi, tâm trạng không ổn thì tốt nhất đừng làm, đi ăn cơm trước đã, cô chọn chỗ đi."

Hôm nay ông chủ Lý vô cùng hào phóng, cậu đứng dậy cầm áo khoác, Chu Vận cũng đứng lên theo. Trong khoảnh khắc đứng lên, Chu Vận chợt nảy ra sáng kiến, cô nhanh chóng liếc sang Lý Tuân, tiếp đó giấu chiếc bật lửa kia vào phía sau cây máy tính nhanh như chớp.

Chuỗi hành động vô cùng lưu loát, Lý Tuân mặc áo khoác xong quay lại chẳng hề phát hiện.

"Đi thôi."

"Ừ." Chu Vật gật đầu tự nhiên, "Đi nào."

Bọn họ đến quảng trường khá gần trường, bây giờ còn chưa chính thức nhập học nên rất nhiều hàng quán chưa mở cửa. Lúc đi ngang qua cửa hàng mỹ phẩm có cửa toàn bằng kính, Lý Tuân chợt dừng bước.

Chu Vận nhìn cậu soi gương vuốt tóc, trong lòng thầm "sặc" một tiếng. Trình tự sướng của cậu đang ở cấp độ nào thế này!

"Đến đây." Ông chủ Lý bảo.

Chu Vận cúi đầu bước qua.

Lý Tuân: "Nhìn xem."

Nhìn gì cơ? Tấm kính này không phải loại gương làm gầy như trong các cửa hàng quần áo, cũng không có ánh đèn vàng tạo nên vẻ lung linh, không phải ai soi vào cũng đẹp cả đâu. Trong trung tâm thương mại đèn

https://thuviensach.vn

sáng chói, mặt đất lát gạch men, đủ loại ánh sáng phản xạ khiến người ta lộ nguyên hình. Ngoại hình của cậu hiện giờ còn lọt qua được vòng khảo nghiệm, vậy cô thì sao? Hôm nay trông cô thế nào?

Chu Vận im lìm chăm chú nhìn bản thân. Ôi sao lại hốc hác thế này! Đều tại chiếc bật lửa kia hết.

Chu Vận nghĩ vẩn vơ, không dám nhìn vào Lý Tuân, sợ cậu nhận ra khuyết điểm nên vẫn cố ý cử động, tranh thủ không để cậu nhìn thấy hình ảnh ở trạng thái tĩnh.

"Có phải hơi dài rồi không?" Lý Tuân cất tiếng hỏi.

"Sao cơ?"

Lý Tuân cau mày, vuốt tóc mình: "Nhìn thấy được tóc đen rồi này."

Lúc này Chu Vận mới chú ý thấy tóc Lý Tuân đã hơi dài, tay cậu vừa hất lên đã lộ ra chân tóc màu đen.

"Mẹ nó thật phiền phức."

Vậy sao cậu nhất định phải kiên trì nhuộm tóc vàng?

Lý Tuân khẽ than thở rồi đẩy cửa hàng mỹ phẩm ra. Chu Vận cùng đi vào, thấy Lý Tuân quen đường quen lối đi đến một dãy kệ, lấy hộp thuốc nhuộm tóc. Là hàng nhập khẩu, trên hộp dán nhãn phiên dịch tiếng Trung. Chu Vận chỉ nhìn thấy dòng chữ to in cuối cùng.

"Tóc mềm tự nhiên không bị khô cứng. Vua của các màu bạch kim!"

Thật đúng là hết ý kiến.

Mua thuốc nhuộm tóc xong, hai người tiếp tục đi tìm quán ăn.

https://thuviensach.vn

"Sao cậu không đến tiệm nhuộm đi?" Chu Vận hỏi.

"Có chỗ nào mở cửa đâu, vào thành phố xa quá, lười."

Chu Vận gật đầu, vừa hoàn hồn lại đã thấy Lý Tuân đang chăm chú nhìn cô.

"Cô chọn quán đi, tôi mời."

Cậu đã nói việc này rồi mà.

"Sau đó về nhuộm tóc cho tôi."

"..."

Hình như khi nãy không có điều kiện tiên quyết này thì phải.

"Tôi không biết nhuộm đâu."

"Không sao."

"Không biết thật đấy."

"Xem hướng dẫn là biết ngay mà."

"Tôi chưa bao giờ nhuộm... tóc..." Xung quanh cô chẳng có ai nhuộm tóc cả, cậu chính là người duy nhất.

Rốt cuộc Lý Tuân cũng mất kiên nhẫn: "Có chút chuyện cỏn con này mà cũng không biết, cô có phải là con gái không thế?"

"..." Con gái thì phải biết nhuộm tóc sao? Chu Vận rất muốn đốp lại nhưng nhìn vẻ mặt của ông chủ Lý lại thôi.

Để bày tỏ nỗi oán giận trong lòng, Chu Vận cố ý tìm nhà hàng Nhật khá đắt, Lý Tuân thì thản nhiên ngáp dài ngáp ngắn bước vào. Trong suốt

https://thuviensach.vn

thời gian ăn cơm, Chu Vận luôn vô thức nhìn vào tóc cậu.

"Nhìn gì thế, ăn cơm của cô đi."

Chàng trai đối diện cắn một miếng hết nửa chiếc sushi. Vì phải mang trong mình trọng trách cao cả, Chu Vận ăn chẳng ngon miệng, lãng phí cả bàn thức ăn tinh tế.

Ra khỏi nhà hàng, Chu Vận nhìn hướng Lý Tuân đi, liền hỏi: "Đến studio của Nhậm Địch sao?"

"Ừ."

"Nhậm Địch cũng về trường rồi à?"

"Vẫn chưa."

"Ặc."

Chu Vận nhìn xung quanh. Còn trong kỳ nghỉ, nơi gần trường đại học thế này khó tránh khỏi cảnh vắng lặng. Cô nhớ đến cảm giác khi ở trong ký túc xá tối qua, cả sân trường to lớn yên lặng như tờ và trống huơ trống hoắc rất đáng sợ.

Trong studio khá trống trải, có lẽ thành viên ban nhạc đã cất nhạc cụ đi rồi, chỉ còn có hai người họ. Phía Nam có gương soi toàn thân, Lý Tuân vừa vào phòng đã lấy chiếc ghế mang sang đặt trước gương. Sau đó nhét hộp thuốc nhuộm tóc vào lòng Chu Vận.

"Cô nghiên cứu đi."

Chu Vận mở hộp, lấy hướng dẫn sử dụng ra. Các bước thực hiện khá đơn giản, sau khi Chu Vận đọc xong, lòng tin đã tăng lên gấp bội.

https://thuviensach.vn

"Vậy tôi nhuộm đấy nhé..." Nhỡ có làm mù mắt cậu thì cũng đừng trách tôi. Chu Vận đeo găng tay nilon vào.

Hôm nay trời khá âm u, vừa xế chiều mà trong phòng đã mờ tối nhưng không đến nỗi phải bật đèn. Chu Vận bóp hai tuýp thuốc nhuộm vào bát, trộn đều với nhau. Bên cạnh không có nơi đặt bát thuốc, Chu Vận đành đưa thuốc đã trộn đều cho Lý Tuân, nói: "Cậu cầm giúp tôi đi."

Lý Tuân lười nhác cầm lấy.

Chuyện trông thì dễ dàng đấy nhưng đến khi làm lại khá khó khăn. Đây là lần đầu Chu Vận nhuộm tóc cho người khác, tay nghề thật sự không được thành thạo, cô sợ thuốc nhuộm tóc dính phải da nơi khác, nên luôn dè dặt bôi thuốc vào phía trong. Nhưng vì quá cẩn thận nên một lúc lâu vẫn không có tiến triển.

"Cô ăn chưa no à?"

Chu Vận ngước mắt, đúng lúc giao với ánh mắt của Lý Tuân trong gương. Tóc cậu ươn ướt, càng làm nổi bật đường nét khuôn mặt.

Chu Vận trả lời: "Ăn no rồi."

"Ăn no rồi mà chỉ có chút sức lực thế này á?"

Chu Vận ho khan, lại mạnh tay hơn. Cách lớp găng tay mỏng manh, nhiệt độ và những xúc cảm từ đầu Lý Tuân truyền qua đầu ngón tay chạy thẳng đến trung khu thần kinh của cô. Không khí yên ắng, không gian rộng rãi, vách tường lạnh lẽo khiến cảm nhận ấy càng rõ rệt hơn.

"Lấy cho tôi điếu thuốc." Cậu lẳng lặng nói.

Chu Vận cởi găng tay, lấy hộp thuốc lá từ túi áo khoác của cậu. Cô rút một điếu, Lý Tuân cúi đầu, hơi há miệng ngậm lấy. Cô nhìn ra phía sau cậu,

https://thuviensach.vn

qua cổ, qua vai rồi đến tận cổ áo đen tuyền. Một màu đen bí ẩn.

Giây phút đặt điếu thuốc vào miệng cậu, cô bỗng ý thức được điều gì đó. Lửa... Có thuốc... thì phải có lửa. Lửa... mẹ ơi cơ hội của mình đến rồi! Rốt cuộc ông trời đã thương xót cô, vấn đề khiến cô suy nghĩ suốt cả đêm kia giờ đã có cách giải.

"Châm lửa đi, nghĩ gì vậy." Cậu ngậm điếu thuốc, khẽ nói.

Chu Vận đè nén cảm xúc đang thăng hoa như núi lửa phun trào, song cô chỉ hờ hững "ừ" một tiếng rồi lấy chiếc bật lửa từ túi áo mình ra.

Trong thoáng chốc ánh mắt cậu sửng sốt. Đây quả thật là chiếc bật lửa vô cùng thu hút người khác, bên ngoài là hoa văn vàng kinh điển, toàn thân lấp lánh, đẹp vô cùng. Tay cô quẹt nhẹ, ngọn lửa nhanh chóng bùng lên.

May mà tối qua đã chuẩn bị trước, chiếc bật lửa này khác với mấy cái bình thường, khi quẹt cần có kỹ thuật.

Cậu lặng lẽ nhìn trong chốc lát, sau đó đầu hơi nghiêng đi, nhăn mày, nheo mắt đưa điếu thuốc về phía ngọn lửa khẽ rít.

Sợi tóc ẩm ướt, cần cổ thon dài như thể như bộ phim chiếu chậm, ánh lửa soi tỏ khuôn mặt cậu toát nên nét quyến rũ hút hồn.

Phả ra một làn khói trắng, cậu nhìn chiếc bật lửa kia.

"Hàng xịn đấy."

Tay Chu Vận run run, vô số lời nói quay cuồng trong đầu nhưng cuối cùng cô không kịp suy nghĩ nữa, chỉ tùy ý thốt ra một câu: "Xịn thì giữ dùng đi."

Ơ? Hình như cũng khá được đấy nhỉ.

https://thuviensach.vn

Lý Tuân cúi đầu, bả vai run lên. Cậu ấy đang cười. Chuyện này có gì đáng cười đến vậy?

Ban đầu Lý Tuân cười khe khẽ, sau đó âm thanh trở nên lớn hơn, dường như không nhịn được nữa, cậu ngẩng đầu lên cười sằng sặc. Giọng cười trong trẻo vang vọng trong căn phòng trống trải, quanh quẩn bốn phương tám hướng, dội thẳng vào lòng người.

Chu Vận sởn hết da gà da vịt, cô thấy mình sắp không gượng nổi nữa, muốn tìm một cái lỗ để rúc vào.

Lúc Chu Vận sắp sửa đầu hàng, rốt cuộc Lý Tuân ngừng cười. Nhưng trận cười kéo dài khi nãy khiến mặt cậu đỏ ửng, mắt long lanh: "Được đấy, đưa đây, cất cho tôi đi."

Thành công rồi! Bất kể nói thế nào thì kế hoạch này cũng đã thành công.

Chu Vận quay người, định nhét chiếc bật lửa vào túi áo khoác của cậu thì...

"Đi đâu thế?"

Chu Vận quay lại, nhìn Lý Tuân đang tựa vào lưng ghế, trên mặt vẫn còn vương nét cười, răng khẽ cắn điếu thuốc, nheo mắt nhìn xuống dưới.

"Tôi nói là cất vào đây này."

Chu Vận cúi đầu, nhìn thấy cậu duỗi chân phải ra. Trên chiếc quần dài màu đen, hai bên đùi có túi.

'Cái định mệnh'! 'Cái định mệnh', tôi vẫn quá coi thường cậu rồi thủ khoa Lý ạ.

https://thuviensach.vn

Nhìn vẻ mặt ung dung của cậu cô lại càng không muốn chịu thua, bèn đi đến, nhét bật lửa vào túi quần cậu.

Cậu đang ngồi, quần thì bó sát, nhất là nơi bắp đùi. Hình như trong túi quần có món đồ nào đó, là ví tiền hay là chìa khóa nhỉ?

Chân của cậu săn chắc, tuy không có hình thể cường tráng nhưng cơ bắp cậu vẫn rắn rỏi, khá có độ đàn hồi. Đây là thân thể của Lý Tuân, chỉ cần nghĩ đến đây, Chu Vận lại bắt đầu bủn rủn chân tay.

Cô cúi đầu, trông như đang cất đồ nhưng thật ra là giấu đi khuôn mặt. Chắc chắn mặt cô đã đỏ bừng rồi, chắc chắn trăm phần trăm luôn.

Lý Tuân kề đến rất gần, xung quanh tràn ngập mùi thuốc lá. Vất vả lắm mới cất được chiếc bật lửa vào túi, Chu Vận đứng dậy, trong nháy mắt, mặt họ vô tình sượt qua nhau.

So với gương mặt nóng ran của cô, mặt Lý Tuân lành lạnh như tấm vải lụa bóng loáng. Sự can đảm của Chu Vận đều mất sạch, còn Lý Tuân thì vẫn đang cười.

"... Tôi đi vào nhà vệ sinh cái đã." Chu Vận không dám nhìn vào gương, chỉ lí nhí nói xong rồi quay người bỏ đi.

Cô đi thẳng vào nhà vệ sinh, trở tay khóa cửa lại rồi tựa lưng vào cửa. Hai bàn tay nắm chặt, rồi lại chặt hơn nữa, lòng thầm ngửa mặt lên trời gào thét. Mày cứ thoải mái đi sao phải xoắn thế làm gì!

May mà tố chất tâm lý của Chu Vận vững vàng, cô rửa tay, chốc lát sau đã ra ngoài với vẻ mặt bình thường.

Khúc nhạc đệm chiếc bật lửa trôi qua, tóc cũng đã thuận lợi nhuộm xong. Trở về văn phòng, rốt cuộc Chu Vận có thể dồn hết tinh thần, chú tâm vào dự án.

https://thuviensach.vn

Sau đó tất cả trở về như cũ, hai người đều làm như không hề có chuyện gì xảy ra. Mấy ngày sau, Cao Kiến Hồng cũng lên trường, trong lúc vô tình thấy được chiếc bật lửa mới của Lý Tuân, cậu nhất thời tò mò: "Ôi chao, hack đâu ra thế, đưa tôi nghịch thử cái."

"Thôi dẹp đi." Thủ khoa Lý cất bật lửa, "Tranh thủ thời gian làm tiếp phần của Công chúa, phải chuẩn bị xong trước khi vào học, còn nhiều việc lắm đấy."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30

Cuối cùng đã đến ngày tựu trường. Đối với người trở về trường trước nửa tháng, hằng ngày làm việc đến khuya lơ khuya lắc như Chu Vận thì việc nhập học cũng chẳng có cảm giác gì đặc biệt.

Có lẽ tiếp tục kì học sẽ nhẹ nhõm một chút chăng?

Dự án của công ty xe hơi đã làm xong, hiện tại hội thực tiễn đang trong kỳ nghỉ.

Vào giờ học, điện thoại di động cô khẽ rung, là tin nhắn của ngân hàng gửi đến thông báo số dư trong thẻ đã tăng lên. Ông chủ Lý tốt thật, không bao giờ nợ tiền lương nhân viên.

Chu Vận ngẩng đầu, cô ngồi phía sau, có thể bao quát cả phòng học. Tiết này Lý Tuân chưa đến, vừa bắt đầu giờ học giáo sư đã điểm danh, xem như là cậu ấy xui xẻo rồi.

Không ai dám điểm danh hộ Lý Tuân, vì đặc thù của cậu quá nổi bật, cả trường ai cũng biết.

Tan học, lớp phó môn Ngôn ngữ C lớp Hai đến tìm Chu Vận.

"Giáo sư Lâm gọi cậu đến văn phòng đấy."

https://thuviensach.vn

"... Ồ."

Có việc gì nhỉ? Mới vào học được ba ngày, còn chưa đến tiết của thầy mà.

"Chắc là có tin tức tốt gì đó." Lớp phó lớp Hai hồi tưởng, "Vẻ mặt giáo sư Lâm rất vui."

Chu Vận khó hiểu xách cặp đến văn phòng thầy Lâm, từ xa đã nghe thấy giọng hổn hển của thầy.

"Tóm lại em bảo tôi phải nói thế nào đây, sao em lại không hiểu chuyện như vậy."

Chu Vận dừng bước, thế này mà bảo là rất vui vẻ á? Cô từ từ đi đến, cửa không đóng kín, cô bèn nhìn qua khe hở.

Ơ! Đây không phải là quý ngài thủ khoa của bọn cô sao?

Trong phòng chỉ có giáo sư Lâm và Lý Tuân, trông cậu ta đã mất kiên nhẫn đến cực hạn, nhưng nể mặt mũi giáo sư nên không bỏ đi, đành tựa vào bàn nhìn chằm chằm chậu hoa bên cạnh.

Chu Vận gõ nhẹ cửa. Hai người trong phòng đồng thời quay đầu lại. Lý Tuân như thể được hồi sinh trong phút chốc, vươn cánh tay dài ra, kéo Chu Vận đến.

"Cô ấy." Lý Tuân đẩy Chu Vận đến trước mặt giáo sư Lâm.

Chu Vận muốn giành lại chủ quyền thân thể, nhưng bàn tay Lý Tuân đã giữ chặt cổ khiến cô không thể cử động được.

"Để cô ấy đi ạ."

Đi đâu? Cậu buông tôi ra trước đã.

https://thuviensach.vn

Giáo sư Lâm cũng ra mặt giải cứu: "Em buông tay ra đi, đừng động tay động chân như thế."

Lý Tuân buông tay ra, cũng không có ý định ở lại nữa, liền đứng dậy đi ra ngoài, song giáo sư Lâm đã nhanh chóng đóng cửa lại trước.

"Em đứng im cho tôi."

Trải qua một trận hành hạ, cuối cùng Chu Vận đã biết chuyện gì xảy ra rồi. Lớp phó lớp Hai nói không sai, đúng là tin tức tốt. Phần mềm máy tính trước đó họ làm cho công ty Lam Quan đạt giải nhất cuộc thi “Sinh viên sáng tạo trên nền tảng công nghệ thông tin” gồm tất cả các trường đại học trên toàn quốc.

"Em chịu thôi..." Vẻ mặt Lý Tuân khó xử, tay thọc vào túi. Chu Vận nhìn thấy hành động kia của cậu liền biết cậu muốn lấy thuốc lá ra hút, bèn đá cậu một cú. Lý Tuân trừng mắt nhìn cô.

Cậu đang đứng trong văn phòng của giáo sư đấy, đừng quá quắt.

Dường như Lý Tuân bắt được tín hiệu của Chu Vận, liền rút tay ra.

"Tham gia buổi lễ thôi mà, có tốn bao nhiêu thời gian của em đâu." Thầy Lâm vẫn khuyên Lý Tuân.

Lý Tuân hất cằm về phía Chu Vận: "Để cô ấy đi đi ạ."

"Hai em đều phải đi, và cả Cao Kiến Hồng nữa, ba người bọn em thành một nhóm."

Chu Vận sửng sốt, tạo nhóm làm gì?

Lý Tuân vừa định quay người đã bị giáo sư Lâm giữ lại.

https://thuviensach.vn

"Tham gia buổi lễ, bọn em sẽ có cơ hội gặp gỡ rất nhiều sinh viên xuất sắc cả nước, trao đổi giao lưu với họ vô cùng có lợi, còn có thể chuẩn bị cho cuộc thi “Sinh viên an toàn thông tin” giữa năm. Cơ hội này tốt như thế mà em lại không biết quý trọng."

Cuộc thi? Cuộc thi gì? Ai làm ơn giải thích cho cô với.

"Em không có hứng." Đại gia Lý không hề nể mặt.

Giáo sư Lâm trố mắt rồi quay đầu tức giận nói với Chu Vận: "Em xem cậu ta nói thế có được không? Em nghĩ nhóm bọn em đi thi sẽ chắc chắn thắng sao?"

Chu Vận: "Không..."

Lý Tuân: "Phải đấy."

Giáo sư Lâm tức đến mức mặt đỏ gay, ngửa mặt lên trời gào thét: "Lý Tuân, thằng nhãi như em đừng có mà ngông cuồng."

Chu Vận vội vàng đưa cốc trà an ủi thầy: "Giáo sư, thầy đừng giận, có gì từ từ nói ạ."

Thầy Lâm cầm cốc trà lên uống ừng ực.

Lý Tuân thừa dịp thầy ngửa cổ, sải bước chân dài chạy ra khỏi văn phòng. Trước khi đi còn ra hiệu bằng ánh mắt với Chu Vận... Cô giải quyết đi.

Thầy Lâm đặt cốc trà xuống đã không thấy Lý Tuân đâu, nhất thời huyết áp lại tăng vọt.

"Tức chết tôi rồi." Ông trừng mắt nhìn Chu Vận, "Tôi đã gặp nhiều sinh viên giỏi, nhưng kiểu như cậu ta thì từ cõi khai thiên lập địa đến nay tôi mới được gặp lần đầu."

https://thuviensach.vn

Chu Vận đứng bên cạnh gật gù đồng ý: "Đây cũng là lần đầu tiên em gặp phải người như thế, thật là đáng ghét ạ!"

Thầy Lâm thở dài ngồi xuống: "Cơ hội tốt thế này..."

Chu Vận không tiếp lời.

Thầy bình tĩnh lại rồi nói: "Có thể gạt cuộc thi sang một bên trước, nhưng nhất định phải có mặt tại buổi lễ. Phần mềm kia bọn em làm rất tốt, đã có vài phòng khám chữa bệnh đến trường học xin cố vấn rồi. Hợp đồng cụ thể của bọn em và công ty thực phẩm kia thế nào, có nhắc đến cải thiện phần mềm không. Tối về em gửi hợp đồng cho thầy, thầy xem giúp cho bọn em."

Chu Vận nghe thế liền kinh ngạc, chỉ là một phần mềm cỏn con thôi, sao lại được chào đón đến thế?

"Đừng đắc ý vội." Giáo sư Lâm lập tức tạt nước lạnh, "Chu Vận, em nhất định đừng học theo thằng nhãi kia, ngông cuồng bốc đồng, không coi ai ra gì."

"... Vâng ạ."

Thầy lại cau mày, tức tối lẩm bẩm: "... Tính tình nó như thế sớm muộn gì cũng chịu thiệt thòi lớn cho xem."

***

Chu Vận đẩy cửa văn phòng ra, đi thẳng đến chỗ Lý Tuân, dán một tờ giấy vào máy tính cậu, trên đó viết lịch trình đã sắp xếp. Tờ giấy vừa khéo che đi trình biên dịch, nhưng cậu không hề bị ảnh hưởng, vẫn thản nhiên gõ máy mà không cần nhìn bàn phím cũng chẳng cần nhìn màn hình. Không những gõ xong mà còn có thể tạo điểm dừng (1) để kiểm tra lại chương trình trong tình trạng như thế.

https://thuviensach.vn

(1) Điểm dừng hay còn gọi là breakpoint là một điểm ngắtcho phép người sử dụng được quyết định phải làm gì tiếp tục, giúp kiểm soát code, giá trị của các biến trong khi chạy thử.

Cậu là thánh sao? Chu Vận chịu thua, gỡ tờ giấy dán ra rồi ngồi xuống bên cạnh.

"Chỉ là một buổi lễ nhỏ thôi, đi nhận giải đi, giáo sư Lâm cố gắng giúp đỡ lắm mới được đấy." Trước khi Lý Tuân phản bác, cô lại nhấn mạnh, "... giúp cho riêng cậu đấy."

Lý Tuân dụi mắt, hiển nhiên không muốn nói thêm nữa.

Chu Vận cố gắng kiếm thêm những điều kiện khác để dụ dỗ: "Có tiền thưởng nữa."

Lý Tuân ngáp dài: "Không đủ nhét kẽ răng."

"Thịt muỗi thì cũng là thịt mà." Chu Vận nháy mắt với Cao Kiến Hồng.

Cao Kiến Hồng tiếp lời: "Phải đấy, đúng lúc dự án của chúng ta hoàn thành rồi, hơn nữa chưa có dự án nào khác, coi như là phúc lợi cho nhóm mình đi du lịch."

Đời này Chu Vận chưa hề tận tình khuyên bảo ai như vậy: "Đi đi mà, giáo sư Lâm giận rồi đấy."

Lý Tuân hờ hững liếc nhìn Chu Vận. Chu Vận im lặng nhìn cậu. Cậu có thể tỏ lòng tôn kính với thầy ấy chút xíu được không, giáo sư Lâm đã giúp cậu bao bận rồi.

Nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng đại gia Lý ngoắc tay với Chu Vận, cô đưa giấy ghi chú đến tay cậu. Lý Tuân nheo mắt nhìn, Chu Vận và Cao

https://thuviensach.vn

Kiến Hồng dè dặt chờ cậu quyết định.

Một lát sau, thủ khoa Lý ngước mắt, uể oải hỏi: "Thời tiết hiện tại ở thủ đô thế nào?"

Dù không vui vẻ nhưng cuối cùng Lý Tuân vẫn đồng ý đến tham gia buổi lễ trongtrạng thái rất hững hờ, chẳng màng gì đến hành trình, thế là trách nhiệm lo toan mọi việc lại rơi vào đầu Chu Vận. Cô liên lạc với những người khác trước. Trường có tám sinh viên được tham dự buổi lễ lần này, ngoại trừ ba người họ còn có năm sinh viên khóa trên và một thầy chủ nhiệm dẫn đội trên danh nghĩa giáo sư hướng dẫn.

Vì cố gắng không để lỡ chương trình học, họ đã quyết định bay vào sáng sớm hôm trao giải. Chu Vận và Cao Kiến Hồng ngồi cùng hàng, ông chủ Lý ngồi phía sau.

Vị trí của Cao Kiến Hồng cạnh cửa sổ, thấy Chu Vận ngó sang liền hỏi: "Muốn ngồi cạnh cửa sổ hả, mình đổi cho cậu nhé?"

"Không cần đâu, mình ngồi đây được rồi."

Bởi vì thời gian quá sớm, nên máy bay cất cánh chưa được bao lâu thì tất cả hành khách đã bắt đầu thiêm thiếp.

Chu Vận không buồn ngủ, Cao Kiến Hồng cũng không, cậu vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, Chu Vận hỏi nhỏ: "Cậu đang nghĩ gì thế?"

Cao Kiến Hồng hoàn hồn lại: "Không có gì... Cậu không ngủ được à?"

"Trời sáng mình không ngủ được."

Cao Kiến Hồng gật đầu, qua một hồi yên lặng, cậu bỗng nói: "Chu Vận, cậu thấy cuộc thi kia thế nào?"

"Gì cơ?"

https://thuviensach.vn

"Cuộc thi ‘Sinh viên với an toàn thông tin’ giữa năm ấy. Giáo sư Lâm có nói với cậu rằng thầy muốn nhóm ba người chúng ta tham gia không?"

Ặc...

Chu Vận do dự: "Rủ Lý Tuân tham gia buổi lễ lần này đã khó lắm rồi. Mình cảm thấy cậu ấy không có hứng với cuộc thi kia đâu."

Cao Kiến Hồng cười cười: "Cũng đúng."

Chu Vận nhìn vẻ mặt cậu, nói: "Cậu muốn tham gia à?"

"Có ý định, còn cậu?"

Nói thật, Chu Vận cũng không có dự định gì. Tính cách cô khá bị động, nếu không có ý muốn và lý do mãnh liệt, cô sẽ không chủ động tham gia những cuộc thi như thế này.

"Có lợi cho chúng ta thôi." Cao Kiến Hồng nói, "Nếu đạt giải, sau này dù ra nước ngoài hay là tuyển thẳng lên thạc sĩ sẽ dễ dàng hơn."

Xuất ngoại... Tuyển thẳng lên thạc sĩ...

Chu Vận nghịch dây an toàn trên ghế, hơi xuất thần.

Chưa đến tám giờ máy bay đã đáp xuống sân bay thủ đô. Buổi lễ bắt đầu vào lúc một giờ chiều, tại một trường đại học ở trung tâm thành phố. Nhà khách do ban tổ chức sắp xếp cũng ở trong trường đó.

Đến nhà khách, giáo sư dẫn đội phân phòng cho mọi người xong rồi dặn: "Các em lên phòng nghỉ ngơi đi, mười hai giờ rưỡi tập trung tại cửa hội trường."

Chu Vận được phân cùng phòng với một đàn chị, sau khi vào phòng chị ta liền bật điều hòa, bắt đầu nghiên cứu dự án của mình.

https://thuviensach.vn

"Hình như bọn em đạt giải nhất đúng không?" Đàn chị hỏi.

Chu Vận: "Vâng ạ."

Chị ta lại nói: "Mới năm nhất đã đạt giải là giỏi lắm đấy."

Chu Vận: "Do nhóm trưởng siêu cao thủ thôi ạ."

Đàn chị chỉ nhìn cô rồi không nói gì nữa.

Chu Vận nhìn nhóm sinh viên đi lại trong sân trường ngoài cửa sổ, suy nghĩ bắt đầu miên man. Hiện giờ Lý Tuân đang làm gì nhỉ? Chắc là đang ngủ trưa rồi.

Hơn mười hai giờ, Chu Vận và đàn chị cùng nhau rời phòng đi đến hội trường. Quy mô buổi lễ khá lớn, dọc theo đường đi đều có người hướng dẫn.

Hội trường chính là giảng đường lớn của tòa nhà hành chính, cửa treo đầy băng rôn chào mừng quý vị đại biểu đến tham dự. Vẫn chưa đến giờ bắt đầu, hội trường đang vào giai đoạn chuẩn bị sau cùng, ngoài cửa đầy người, đa phần là sinh viên vùng này.

"Chu Vận." Cao Kiến Hồng gọi tên cô trong đám đông. Chu Vận đi đến, không thấy mái tóc vàng chóe nổi bật kia.

"Cậu ấy đâu?"

"Lúc tôi đi cậu ấy vừa mới tỉnh, nói một lát nữa sẽ tới."

Giáo sư dẫn đội đi đến nói với Chu Vận: "Bọn em là nhóm nhận giải trước tiên, lát nữa đi vào thì ngồi mấy hàng đầu, nhanh chóng chuẩn bị đi nhé." Nói hồi lâu cuối cùng mới phát hiện, "Ơ, Lý Tuân đâu?"

"Đến ngay thôi ạ."

https://thuviensach.vn

Chu Vận không dám báo vừa nãy cô gọi năm sáu cuộc điện thoại nhưng cậu không hề bắt máy.

Giáo sư dẫn đội chau mày: "Bảo cậu ta nhanh lên nào! Một trong hai em vào trước đi."

Cả rừng người đứng trước hội trường, một vị giáo sư đang đứng trên ghế gọi tên. Chu Vận nói với Cao Kiến Hồng: "Cậu chờ ở đây đi, mình vào điểm danh trước."

"Được."

Trước cửa đông nghìn nghịt giống hệt nơi điểm danh của đại hội thể dục thể thao, Chu Vận đi đến, nghe giáo sư kia đọc tên nhóm và trường học.

Cô kiên nhẫn chờ đợi, cuối cùng đã đến lượt họ.

Giáo sư gào khản cả cổ: "Nhóm dự án khai thác chức năng hướng dẫn dược lý và sức khỏe."

...

Đầu Chu Vận căng ra. Ai đổi tên này thế? Đây là phần mềm đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm bảo vệ sức khỏe mà họ đã làm sao?

"Trưởng dự án Lý Tuân." Giáo sư hô tiếp, "Lý Tuân có ở đây không?"

Chu Vận chợt tỉnh lại, cố gắng tiến lên.

"Lý Tuân! Có ở đây không vậy?"

Cô vất vả giơ tay trong đám người, muốn thu hút sự chú ý của giáo sư: "Em..."

https://thuviensach.vn

"Đến đây."

Lại là tiếng trả lời ngân vang. Chu Vận khựng lại, cảnh tượng này hình như hơi quen thì phải. Cô quay đầu, sau đó bất giác che miệng.

Thiếu gia Lý ngủ trưa xong còn tắm rửa sạch sẽ, quả đầu vàng đánh rối, cậu thay bộ đồ tây, áo khoác phanh rộng, bên trong là áo sơ mi thẳng thớm.

Nhìn lên trên... Giữa trưa nắng chang chang, cậu còn đeo kính. Cách ăn vận vô cùng thoải mái, cậu thật sự đã xem cuộc xuất hành lần này thành chuyến du lịch rồi.

Chu Vận nhìn cậu, nhất thời lòng đầy mâu thuẫn, vừa muốn ưỡn ngực tự hào, vừa muốn cúi đầu xấu hổ.

Trong lúc mọi người đang bị kẻ khoe mẽ chói mắt kia thu hút sự chú ý, có người vỗ vai Chu Vận.

Cô quay đầu lại, khi thấy nam sinh phía sau thì nét cười trên gương mặt đột ngột đông cứng.

"Thật sự là cậu à, tôi còn tưởng mình nhìn lầm nữa. Đã lâu không gặp, Chu Vận."

Quả thật là lâu lắm rồi.

"Cậu sống thế nào?"

Tôi sống rất tốt. Sao cậu còn chưa chết nhỉ?

"Cô giáo Lưu có khỏe không? Sau khi tốt nghiệp tôi không còn gặp lại cô nữa, còn đang định tìm cơ hội đến thăm cô này... Sao cậu nhìn tôi như vậy, cậu không nhận ra tôi à?"

https://thuviensach.vn

Nhận ra chứ! Làm sao có thể không nhận ra cậu, dù cậu có hóa thành tro tôi cũng nhận ra nữa kìa.

Sợi dây chuyền đeo nơi cổ như đang nóng lên. Sợi dây mang mặt thánh giá thường xuyên bị cô quên lãng kia giờ đây như nặng tựa nghìn cân.

"Chu Vận?"

Cuối cùng cô nở nụ cười, đưa tay, bắt tay với nam sinh trước mặt.

"Đã lâu không gặp, Phương Chí Tịnh."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31

Gió thu thổi phần phật, Chu Vận còn bé đi theo mẹ đến trường. Hôm nay là ngày khai giảng nhưng cô không hề mang tâm trạng lạ lẫm phức tạp, bởi cô từng đi qua con đường này không biết bao nhiêu lần. Mẹ cô là trưởng khối cấp Ba, ngôi trường này cách trường tiểu học của cô không xa. Mỗi khi tan học cô thường đến đây chờ mẹ hết giờ làm việc rồi cùng về nhà.

Mẹ đưa cô đến tận tòa nhà dạy học, dặn dò: "Con chờ mẹ ở đây, mẹ nói với chủ nhiệm lớp con một tiếng đã."

Chu Vận ngoan ngoãn gật đầu. Mẹ đi được một lát, cô đang nhàm chán nhìn ngó xung quanh thì một bóng người xuất hiện. Đó là một cô gái đang cúi đầu đứng bên cạnh bồn hoa trước tòa nhà. Giây lát sau dường như cô ấy phát hiện ra điều gì đó, bèn quay mặt lại.

Chu Vận vội vàng nhìn sang chỗ khác. Yên lặng hồi lâu, cô lại len lén liếc mắt, đã thấy cô gái kia cúi đầu lần nữa. Sau đó cô bắt đầu ngắm nhìn cô ấy.

Chu Vận bị gió thu thổi đến nỗi đầu óc mụ mị. Trong lúc những học sinh khác đi qua đi lại, chỉ có hai người họ lẳng lặng đứng trước cửa tòa nhà như thể chơi trò giết thời gian. Chu Vận chốc chốc lại quan sát cô ấy.

https://thuviensach.vn

Sau khi nhìn lén vài lần, Chu Vận đã bị cô gái kia bắt gặp. Cô chột dạ, vừa định quay đầu đi thì nhìn thấy cô ấy vẫy tay với cô.

Ai cơ? Chu Vận nhìn dáo dác xung quanh rồi chỉ vào mình.

"... Tôi hả?"

Cô ấy lại vẫy tay, xem ra chính là cô rồi.

Cô gái kia cao hơn Chu Vận một chút, dáng vóc gầy gầy, mái tóc chấm vai, làn da trắng nõn, gương mặt xinh xắn.

Chu Vận đến gần hơn thì giật mình phát hiện thì ra cô nàng này trang điểm. Mặt trắng bóc, kẻ mắt đen đậm, miệng cô ấy còn đang cắn nhị hoa màu đỏ tươi, dài và mảnh. Đó là gam màu nóng duy nhất trên mặt cô ấy.

Chu Vận dừng bước. Lần đầu tiên cô nhìn thấy học sinh mới lớp Bảy mà đã trang điểm thế này, hoàn toàn ngược lại với những gì cô được dạy trước đây.

Cô gái tiện tay hái một nắm nhị hoa trong bồn đưa cho Chu Vận. Cô nhận lấy, nâng niu trong lòng bàn tay. Cô gái hất cằm, khẽ nói: "Ngọt lắm."

Đó là lần đâu tiên Chu Vận và Lưu Hiểu Nghiên gặp nhau. Hai người chỉ kịp trao đổi tên thì Chu Vận đã bị mẹ gọi đi.

Lúc ra khỏi tòa nhà giảng dạy, vẻ mặt mẹ không được vui lắm, trên đường vẫn than vãn: "Sao lại phân vào giáo viên này, có cơ hội phải chuyển lớp mới được..."

Chu Vận ngơ ngơ ngác ngác, đến khi nhập học mới nhìn thấy chủ nhiệm mình là cô Vương dạy môn Ngữ văn, khoảng ba mươi mấy tuổi, dáng vóc đẫy đà, tính tình vô cùng hiền lành. Bất kể học sinh làm sai việc

https://thuviensach.vn

gì cô ấy đều nhẹ nhàng khuyên bảo, không bao giờ lớn tiếng phê bình. Chu Vận rất thích cô.

Chu Vận gặp Lưu Hiểu Nghiên lần nữa là vào lúc học sinh đứng lên tự giới thiệu bản thân. Cô ấy nói rất ngắn gọn, sau khi nói xong cũng không đợi mọi người vỗ tay liền trở về chỗ ngồi của mình. Khi đi ngang qua chỗ Chu Vận, cô ấy cúi đầu liếc nhìn cô.

"Bạn nữ này lạnh lùng quá đi." Một cậu bạn ngồi phía sau nói.

Chu Vận liếc ra sau, cậu ta tên gì nhỉ? Hình như là Phương Chí Tịnh thì phải?

"Không ngờ điểm thi đầu vào lại cao ngất." Phương Chí Tịnh nói với bạn học ngồi cùng bàn.

Đúng vậy! Chu Vận cũng khá bất ngờ. Đây là trường cấp Hai và Ba giỏi nhất thành phố, lớp Chu Vận vốn là lớp chọn, thế mà cô ấy còn đứng thứ ba trong kỳ thi trắc nghiệm đầu vào, phải công nhận thành tích rất xuất sắc.

Nhưng suốt quá trình học về sau, Lưu Hiểu Nghiên chẳng hề có biểu hiện của một "học sinh giỏi" bình thường nên có. Cô ấy không bao giờ giơ tay phát biểu hay đặt câu hỏi với giáo viên. Mỗi ngày cô ấy chỉ làm đúng số bài tập đã được giao trong sách, không ôn luyện thêm gì cả.

Dường như Lưu Hiểu Nghiên chỉ hứng thú với môn học duy nhất đó chính là Anh văn. Vào tiết Anh cô ấy vô cùng nghiêm túc, mỗi lần Chu Vận trực nhật quét dọn đến bàn Lưu Hiểu Nghiên đều thấy trong ngăn bàn cô ấy chất đầy sách Anh văn.

Có lẽ cô ấy định đi xuất ngoại thì phải?

https://thuviensach.vn

Lưu Hiểu Nghiên còn có quyển sổ tay, mỗi lúc rảnh rỗi thường viết vào đó, rồi đặt ở nơi sâu nhất trong hộc bàn.

Ngoại trừ cuộc trò chuyện ngắn ngủi của Chu Vận và Lưu Hiểu Nghiên vào ngày đầu tiên khai giảng, thì thực tế chẳng có mấy ai trong lớp nói chuyện với cô ấy. Tính Lưu Hiểu Nghiên quá tùy hứng, ví dụ như việc trang điểm khiến cô ấy trở nên biệt lập với mọi người.

Mẹ Chu Vận cũng nghe nói về cô học sinh cá biệt này. Bà tỏ ra rất bất mãn với hành động trang điểm của Lưu Hiểu Nghiên, đã mấy lần yêu cầu chủ nhiệm lớp ra mặt can thiệp. Nhưng từ đầu đến cuối cô Vương chỉ nhắc nhở Lưu Hiểu Nghiên một cách nhẹ nhàng.

Chu Vận bắt chuyện với Lưu Hiểu Nghiên lần nữa cũng ở bên cạnh bồn hoa kia. Đó là vào giờ nghỉ giải lao, Lưu Hiểu Nghiên ngồi trên bậc thang, cúi đầu viết gì đấy.

Xung quanh không có ai khác, Chu Vận rón rén đi đến phía sau Lưu Hiểu Nghiên, nhìn thấy cuốn sổ toàn viết bằng tiếng Anh. Chữ Lưu Hiểu Nghiên rất đẹp, bay bướm nghệ thuật, tuy Chu Vận tự tin trình độ Anh văn của mình rất khá nhưng vẫn còn kém xa cô ấy.

Trong lúc Chu Vận đang cố gắng đọc hiểu nội dung trong sổ thì Lưu Hiểu Nghiên quay đầu lại. Theo phản xạ, Chu Vật bứt một nắm nhị hoa màu đỏ trong bồn cây, ngậm vào miệng, mắt nhìn về phía sân thể dục xa xa, giả bộ chỉ đi ngang qua thôi.

Sao lần này nhị hoa hơi tê tê nhỉ? Chu Vận thầm thấy lạ nhưng không dám biểu hiện, sợ lộ vẻ mất tự nhiên. Lưu Hiểu Nghiên vẫn đang nhìn cô.

Đừng sợ, bình tĩnh nào! Chu Vận thôi miên bản thân, mình chỉ đến bứt nhị hoa ngậm thôi mà!

"Chỉ có cậu mới ngậm nó được." Lưu Hiểu Nghiên nói.

https://thuviensach.vn

Gì cơ? Chu Vận làm ra vẻ như mới vừa phát hiện ra bên cạnh mình có người khác. Hoang mang quay đầu nhìn Lưu Hiểu Nghiên, nghi ngờ: "Sao thế?"

Gương mặt luôn hờ hững của Lưu Hiểu Nghiên hiện lên biểu cảm hiếm có: "Mau mau nhả ra đi."

Lúc này Chu Vận mới nhả nhị hoa kia ra, không thấy thì thôi, vừa thấy đã khiến cô sởn cả gai ốc. Trên nhị hoa đầy kiến, giờ phút này chúng đang hoảng loạn bỏ chạy tứ tán. Thảo nào đầu lưỡi cô vẫn tê tê.

Chu Vận vứt nó đi, cả người run rẩy, không ngừng phun phèo phèo xuống đất. Lưu Hiểu Nghiên không nhịn được bật cười. Chu Vận dừng lại, đây lần đầu tiên cô thấy Lưu Hiểu Nghiên cườivui vẻ như thế. Cô ngây ra như phỗng, quên mất trong miệng mình đang có kiến.

Thôi, lỡ ăn rồi thì thôi, dù sao cũng là thực phẩm sạch mà.

Kể từ ngày đó, hai người trở thành bạn bè, và cũng từ đó Chu Vận biết được, sổ tay của Lưu Hiểu Nghiên chỉ để chép kinh Thánh. Kinh Thánh nguyên văn thật sự rất khó đối với học sinh vừa mới lên cấp Hai như Chu Vận, cô xem đi xem lại mà vẫn không hiểu.

"Cậu tin vào những điều này à?" Chu Vận hỏi Lưu Hiểu Nghiên.

"Cũng không hẳn là tin."

"Không tin sao lại viết?"

"Nhưng cũng không phải không tin."

Chu Vận khó hiểu, thế nhưng cô đã biết rõ một điều, đó chính là Lưu Hiểu Nghiên cố gắng học Anh văn không phải vì xuất ngoại, cũng không

https://thuviensach.vn

phải vì thành tích mà là vì đấng Chúa Trời mà cô ấy không thể khẳng định được mình có tin hay không.

Chu Vận tò mò về Lưu Hiểu Nghiên đến tận 120%, cô ấy cuốn hút cô, cuốn hút một cách mãnh liệt. Hằng ngày Chu Vận đều rủ Lưu Hiểu Nghiên chơi với mình, họ cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tự học và cùng nhau ngồi trên bậc thềm nhấm nháp nhị hoa.

Tất cả bạn học trong lớp đều có một hiểu lầm về Lưu Hiểu Nghiên, cảm thấy cô ấy kiêu căng phách lối, song Chu Vận cho rằng không đúng. Đúng là Lưu Hiểu Nghiên tự kiêu nhưng cô ấy không hề phách lối, hơn nữa cô ấy rất yếu đuối.

Vào một ngày đông trời đổ tuyết, trường cho tan học sớm, tất cả đều ra về chỉ còn mình Chu Vận ở lại lớp chờ mẹ tan làm. Lúc cô đang thơ thẩn ngắm bông tuyết ngoài cửa sổ thì Lưu Hiểu Nghiên trở lại phòng học và mua cho cô một xâu kẹo hồ lô. Hai người cùng ngồi trong căn phòng im ắng. Thời tiết giá rét khiến cõi đất trời trở nên ảm đạm, may mà trong hoàn cảnh này họ còn có xâu kẹo hồ lô đỏ rực.

Trong cảnh tuyết rơi mù mịt, Lưu Hiểu Nghiên kể cho Chu Vận nghe về chuyện của mình. Ba mẹ cô ấy đã ly dị, cô ấy luôn ở cùng bà ngoại, trước khi khai giảng, bà ngoại bị ốm nặng. Lúc đưa đến bệnh viện cấp cứu, bệnh của bà đã như núi đổ, bác sĩ khéo léo thông báo sợ rằng lần này sẽ lành ít dữ nhiều. Sau đó bệnh viện cũng không giữ bà cô lại nằm viện điều trị, Lưu Hiểu Nghiên đón bà ngoại về nhà chăm sóc, mỗi đêm bà đều bị cơn đau giày vò, cô ấy chỉ đành trơ mắt bất lực.

Trong một lần tình cờ, cô ấy đã khẩn cầu với Chúa.

"Thật ra thì mình đã cầu xin hết tất cả thánh thần rồi." Lưu Hiểu Nghiên nói, "Những gì có thể làm mình đều làm cả, nhưngNgài đã để lại

https://thuviensach.vn

cho mình ấn tượng sâu sắc nhất. Đêm đó vừa mới cầu xin Ngài xong, ngày hôm sau bệnh của bà đã chuyển biến tốt."

"Thế nên cậu bắt đầu tin Chúa ư?"

"Không phải là tin." Lưu Hiểu Nghiên nhấn mạnh lần nữa, "Lúc tôi cầu xin Ngài đã nói, nếu Ngài có thể giúp bà, mình sẽ mãi mãi trở thành tín đồ của Ngài. Và Ngài đã làm được, nên mình cũng phải thực hiện lời hứa ban đầu."

"Mình hiểu rồi." Chu Vận đã ngộ ra, "Không phải tin mà là tạ ơn Chúa đúng không? Bà ngoại mình tín Phật, cũng hay thắp hương tạ lễ lắm."

Lưu Hiểu Nghiên nghĩ ngợi, sau đó gật đầu: "Đại khái là như vậy."

Lúc chạng vạng, mẹ đến lớp đón cô. Trên đường về nhà, mẹ đã dặn dò Chu Vận cách xa Lưu Hiểu Nghiên lần thứ hai trăm. Trong miệng Chu Vận vẫn còn hương vị ngọt ngào của kẹo hồ lô, cứ ậm ờ đáp ứng.

"Mới bé xíu đã lập dị vậy rồi, tin vào mấy thứ vớ vẩn..." Mẹ vừa đi vừa trách mắng, "Còn cô giáo lớp con nữa, Chu Vận con phải nhớ kỹ cho mẹ, ngày thường ngoại trừ việc học ra, nhớ đừng nghe mấy thứ ngớ ngẩn mà cô ta nói đấy."

Chu Vận khựng lại, đúng là những lúc rảnh rỗi cô Vương hay kể cho họ nghe những câu chuyện ấm áp và có ngụ ý. Nhưng chỉ là kể chuyện, tán gẫu thôi, Chu Vận không hiểu tại sao mẹ lại nói vậy.

Sau đó, học hành càng ngày càng khó, trình độ Anh văn của lớp cũng đã nâng cao không ít, hơn nữa Lưu Hiểu Nghiên không hề có ý định che giấu, dần dần hầu hết mọi người đều biết về chuyện của cô ấy.

Cô ấy càng ngày càng xa cách tập thể hơn, và cũng chỉ có một người bạn là Chu Vận.

https://thuviensach.vn

May mà cô Vương chủ nhiệm vô cùng khoan dung, Chu Vận biết cô Vương luôn nói giúp cho Lưu Hiểu Nghiên trong phòng giáo vụ. Tuy vẫn có thầy cô và phụ huynh bất mãn, nhưng thành tích học tập của cô ấy không hề giảm sút, ngược lại còn tiến bộ, vì thế lãnh đạo trường cũng phớt lờ cho qua.

Lần đầu tiên Chu Vận trốn học đúng vào dịp lễ Giáng sinh, đối với cô việc này có ý nghĩa cực kỳ đặc biệt, dù sao đó cũng là lần trốn học đầu tiên trong đời.

Lưu Hiểu Nghiên dẫn Chu Vận đi dạo phố, suốt quãng đường cô cứ thấp thỏm bất an, song lại cảm thấy vô cùng kích thích. Hai người họ ăn khoai lang nướng tại quảng trường trung tâm, Chu Vận hồi hộp tặng quà mình đã chuẩn bị cho Lưu Hiểu Nghiên.

"Ngày hôm nay rất quan trọng đúng không." Chu Vận khẽ nói, "Mình có tìm hiểu một số tài liệu."

Lưu Hiểu Nghiên không nói gì, mở hộp quà ra.

Chu Vận lại khẩn trương: "... Mình không biết cậu có thích hay không, nó rẻ thôi." Cô không có lý do để xin tiền của ba mẹ, chỉ dành dụm tiền tiêu vặt mua món quà này tặng cô ấy.

Lưu Hiểu Nghiên quay lại, vén tóc lên, nói: "Đeo giúp mình đi."

Chu Vận đeo sợi dây chuyền vào cho cô ấy, ngón tay cô run rẩy, nhưng rõ ràng thời tiết không lạnh đến nỗi như thế.

Cổ Lưu Hiểu Nghiên xinh đẹp trắng ngần.

"Đeo xong rồi." Chu Vận nhỏ giọng.

Lưu Hiểu Nghiên quay đầu, hôn một cái lên mặt cô.

https://thuviensach.vn

Chu Vận không dám cử động, Lưu Hiểu Nghiên cười nói: "Mình rất thích, cảm ơn cậu."

Chu Vận vui mừng, tiếp tục tán gẫu, cô nói: "Sắp sửa thi học kỳ rồi."

"Ừ." Lưu Hiểu Nghiên có vẻ không để ý lắm.

"Chúng ta cùng cố gắng nhé, khiến cho bọn họ im miệng hết."

Lưu Hiểu Nghiên nhìn cô: "Khiến ai im miệng?"

"Mấy kẻ ngồi phía sau mình đấy."

Bọn con trai do Phương Chí Tịnh cầm đầu luôn luôn nói xấu Lưu Hiểu Nghiên trong trường.

"Bọn họ hay nói xấu cậu, cậu không giận sao?"

"Giận làm gì. Chúa đã nói, con người sinh ra vốn đã có tội." Ngón tay mảnh khảnh của Lưu Hiểu Nghiên mân mê mặt thánh giá của sợi dây chuyền Chu Vận vừa tặng, thờ ơ nói, "Muốn chọc tức mình thì bọn họ cũng phải có bản lĩnh đó mới được. Cậu có tin là đến lúc thi học kỳ, mình sẽ khiến Phương Chí Tịnh chẳng thắng nổi mình một môn nào hết không?"

Chu Vận cười nhìn cô ấy.

Lưu Hiểu Nghiên liếc sang: "Sao hả? Không tin à?"

Chu Vận lắc đầu: "Tin chứ."

Cô thích nhìn Lưu Hiểu Nghiên như vậy, rạng rỡ và kiêu ngạo hệt như con chim Khổng Tước.

Cậu nhất định phải thắng nhé! Chu Vận thầm nói với cô ấy trong lòng.

https://thuviensach.vn

Sau đó là cuộc thi học kỳ I, quả thật hai người họ đã thắng. Tiếp theo là học kỳ II, hai người họ vẫn thắng. Nếu không xảy ra sự việc kia, có lẽ những học kỳ sau nữa hai người họ vẫn là người thắng.

Mùa thu năm lớp Tám ấy, bên bờ kia đại dương xảy ra một cuộc tấn công kinh hoàng, chấn động toàn cầu. Trong thời điểm đó, cánh truyền thông ngày đêm đưa tin, toàn bộ thế giới đều bị bao phủ trong đám mây đen chẳng lành giáng xuống.

Chu Vận vẫn còn là học sinh cấp Hai nên cũng không chú ý nhiều đến việc này, dù sao nơi đó cách cô quá xa. So với cô, thái độ của Lưu Hiểu Nghiên với chuyện này rõ ràng hơn. Chu Vận nghe người ta nói, vụ tấn công khủng khiếp này có nhân tố tôn giáo gây ra. Trong những ngày ấy, Lưu Hiểu Nghiên trở nên ít nói hơn.

Mà Chu Vận không chú ý đến, ngoại trừ Lưu Hiểu Nghiên, trong lớp còn có một người khác cũng trầm mặc hơn trước đây.

Chu Vận còn nhớ rõ, đó là hôm thứ Năm, Lưu Hiểu Nghiên không đến học tiết thể dục buổi chiều, Phương Chí Tịnh là lớp phó thể dục trở về lớp gọi cô ấy. Lưu Hiểu Nghiên chẳng buồn để ý, thế là họ xảy ra cãi cọ với nhau. Buổi tối Lưu Hiểu Nghiên ăn cơm xong trở về phòng học đã thấy sách trong hộc bàn bị xáo trộn, bên trong có một món đồ đen sì.

Lưu Hiểu Nghiên lấy ra xem, đó là một chiếc áo choàng đen, run run mở ra, quyển sổ tay đã bị xé nát rơi khỏi áo choàng. Cô ấy nhìn về phía Phương Chí Tịnh, cậu ta cũng nhìn lại cô.

"Dù sao cậu cũng thích Chúa như vậy thì cùng chết với họ đi, chết rồi sẽ gặp được ông ta thôi."

Lúc ấy Chu Vận bị mẹ gọi đến văn phòng sửa đề, đến khi cô trở về thì Lưu Hiểu Nghiên đã ra tay đánh nhau rồi.

https://thuviensach.vn

Mấy bạn học khác chủ động tránh ra tạo một khoảng trống để xem trò vui, không ai định can ngăn, cũng không ai định đến giúp đỡ. Lưu Hiểu Nghiên luôn lạnh lùng kiêu ngạo, trong lớp có rất nhiều người không ưa cô ấy.

Lần đầu tiên cô ấy tức giận đến mức này, cầm quyển từ điển Anh văn trên bàn, đập thật mạnh vào gáy Phương Chí Tịnh. Nhưng dù sao Lưu Hiểu Nghiên cũng là con gái, không khỏe bằng cậu ta. Cậu ta ghìm Lưu Hiểu Nghiên xuống bàn, cầm lấy áo choàng đen cố gắng chụp vào người cô ấy.

Lúc này Chu Vận đi theo sau cô Vương trở về phòng học, khuôn mặt cô chủ nhiệm mỏi mệt, vừa vào phòng đã nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn bèn lập tức bước tới can ngăn. Đến khi cô Vương gạt đám người ra, Phương Chí Tịnh đã giẫm lên người Lưu Hiểu Nghiên, dùng áo choàng quấn kín cả mặt cô ấy. Cô giáo Vương luôn dịu dàng ôn hòa bất ngờ thay đổi, cô xông đến tát Phương Chí Tịnh một cái, gào lên thất thanh: "Điên rồi phải không? Có phải tất cả đều điên hết rồi phải không?"

Lớp bị đình chỉ học, người trong cuộc đều bị gọi đến văn phòng hiệu trưởng, những người khác ở lại lớp đều hưng phấn rối rít bàn tán.

"Bọn cậu không biết sao? Cô Vương cũng tin thứ kia đấy."

"Cô ấy tin đám người cướp máy bay kia sao?"

"Đúng vậy, xuất phát từ giáo phái mà nói, hai phe hiện tại là kẻ tử thù."

"Kích thích quá."

"Sao cậu biết được?"

"Cậu không xem tivi à?"

https://thuviensach.vn

"..."

Chu Vận không nói lời nào, chỉ nhìn chỗ ngồi của Lưu Hiểu Nghiên trống rỗng. Có thứ gì đó nằm trên mặt đất, Chu Vận đi đến phát hiện ra đó là sợi dây chuyền cô đã tặng. Có lẽ trong quá trình ẩu đả đã bị đứt. Chu Vận cất sợi dây chuyền, định chờ Lưu Hiểu Nghiên trở lại sẽ đeo vào cho cô ấy.

Nhưng Lưu Hiểu Nghiên không bao giờ trở lại và cũng không còn đến trường nữa. Chu Vận biết được từ chỗ mẹ là cô ấy đã chuyển trường rồi. Mà cùng lúc ấy, cô Vương cũng không dạy lớp Chu Vận nữa, trường đã đổi một thầy giáo khác rất nghiêm khắc.

Chu Vận chưa từng đi tìm Lưu Hiểu Nghiên, bởi vì ngay trong buổi tối hôm xảy ra chuyện, vào giờ tan học, trên đường về nhà, cô thấy Phương Chí Tịnh đưa một túi nilon màu đen trả lại cho mẹ cô.

Khi đó Chu Vận còn ngây thơ, có một số chuyện chỉ hiểu lơ mơ, nhưng cô thoáng có một cảm giác: Cả đời này cô sẽ không còn gặp lại cô bạn đã cùng cô ngậm nhị hoa đỏ kia nữa...

***

"Này."

"Này."

"NÀYYYY!"

Chu Vận bị tiếng hô lớn khiến hoàn hồn lại. Cô quay đầu thấy gương mặt mất kiên nhẫn của thủ khoa Lý, cậu đang cầm giấy khen vừa mới lĩnh trong tay.

"Nghĩ gì vậy, gọi cô hồi lâu mà cô không nghe thấy."

https://thuviensach.vn

Chu Vận nhìn về phía trước, Phương Chí Tịnh cũng đã nhận giải xong nhưng chưa ra về, đang trò chuyện rôm rả với người phụ trách tổ chức.

Lý Tuân tựa vào lưng ghế, nhẹ nhõm nói: "Cuối cùng đã xong, lát nữa về phòng thu dọn một chút, buổi tối dẫn cô đi chơi."

Chu Vận làm như không nghe thấy, Lý Tuân vừa dứt lời đã bị cô gạt ra. Cô nhoài người qua Lý Tuân, kéo Cao Kiến Hồng phía bên kia.

"Cậu còn định tham gia không?"

Cao Kiến Hồng còn chưa kịp hiểu chuyện gì: "Gì cơ?"

"Cuộc thi giữa năm." Chu Vận nhìn Cao Kiến Hồng chằm chằm, "Lúc trước cậu nói muốn tham gia cuộc thi còn gì? Bây giờ còn muốn không?"

Rốt cuộc Cao Kiến Hồng đã hiểu: "Muốn chứ, nhưng không phải cậu nói..."

"Mình đổi ý rồi." Chu Vận nắm chặt cánh tay cậu, "Hai chúng ta làm một đội, nửa năm sau sẽ đi thi, có được không?"

Mắt Cao Kiến Hồng sáng ngời: "Được."

Thủ khoa Lý nhàm chán dựa vào ghế lúc này mới có phản ứng. Cậu điềm tĩnh nhìn Chu Vận đã nhoài nửa người ngang đùi mình, nói với giọng chẳng lành: "Cô nói cái gì?"

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32

Đối với tin Chu Vận và Cao Kiến Hồng định tham gia cuộc thi, thể hiện của Lý Tuân là chẳng buồn ngó đến. Nghe Cao Kiến Hồng nói, Lý Tuân vốn định nhân chuyến đi này sẽ đưa mọi người đi thăm thú xung quanh một chuyến. Cậu ta vốn không hứng thú gì với buổi lễ trao giải, chỉ coi chuyến này như đi du lịch, thuận tiện khao nhân viên. Nhưng hiện tại...

Tại căn tin.

Chu Vận: "Cậu ấy đâu?"

Cao Kiến Hồng: "Đi ra ngoài rồi."

Chu Vận: "Đi đâu?"

Cao Kiến Hồng: "Buổi lễ kết thúc đã lượn ngay, chắc là đi chơi rồi."

Chu Vận bĩu môi, bưng khay ăn ngồi cạnh Cao Kiến Hồng.

"Sao cậu lại bỗng thay đổi ý định?" Cao Kiến Hồng hỏi.

Chu Vận đáp: "Không có gì, tự nhiên muốn tham gia vậy thôi."

Cao Kiến Hồng nói: "Nếu tham gia thì phải cố gắng giành được giải, sau khi về bọn mình gặp giáo sư Lâm bàn nội dung cụ thể. Mà nhóm chúng ta còn cần một người nữa mới được."

https://thuviensach.vn

"Phải tìm thêm người nữa à..." Chu Vận hơi bất an. Lúc vô tình ngước mắt, vừa hay chạm phải ánh mắt của Cao Kiến Hồng, cả hai đều biết trong đầu đối phương đang nghĩ gì.

Tìm ai bây giờ? Có tìm ai cũng không bằng thủ khoa Lý cả. Quả thật cậu ấy chơi phát nào trúng đích phát đó, tuyệt đối không trượt bao giờ.

"Gay rồi đây." Cao Kiến Hồng cất lời trước, "Khi nãy về phòng mình đã hỏi cậu ấy, nhưng thấy chẳng có chút hi vọng nào, cậu ấy có khó chịu với chuyện này, dù sao hai bọn mình đột ngột đòi tham gia cuộc thi đã làm rối kế hoạch của hội thực tiễn."

Chu Vận phồng má, tỏ vẻ đồng ý. Làm chung với đã nhau lâu nhưng dường như cô chưa từng gặp được ai đó có thể thuyết phục được Lý Tuân. Ngược lại khả năng thuyết phục người khác của cậu ấy rất mạnh.

"Cậu đi đi."

"Hả?" Chu Vận ngẩng đầu.

Cao Kiến Hồng lại nói: "Cậu đi tìm cậu ấy nói chuyện thử xem, mình cảm thấy có lẽ vẫn còn một tia hi vọng."

Chu Vận cười khan: "Cậu đề cao mình quá rồi đấy."

Cao Kiến Hồng: "Cậu thử đi, chẳng lẽ cậu còn đối tượng lựa chọn nào tốt hơn sao?"

Cơm nước xong cô trở về phòng nghỉ ngơi. Bên ngoài trời đã tối mà Lý Tuân vẫn chưa về, Chu Vận nằm trên giường suy nghĩ một lát rồi gửi tin nhắn cho cậu.

"Cậu đang ở đâu?"

https://thuviensach.vn

Đợi rất lâu không thấy hồi âm, Chu Vận bèn bấm gọi. Âm báo vang lên vài tiếng đã được một cô gái bắt máy, bên kia điện thoại vọng tiếng nhạc đinh tai nhức óc, vừa nghe đã biết là chốn sa đọa gì rồi.

Chu Vận gọi vài câu cũng không biết đối phương có nghe thấy hay không, cuối cùng cô hít sâu rồi hét thật lớn: "Alo? Có nghe thấy không vậy? Lý Tuân có ở đó không? Cái tên Quái Thú Lông Vàng ấy!"

Cô kia hoảng hốt, Chu Vận liên tục nói xin lỗi. Bên kia điện thoại vang lên tiếng sột soạt, hình như là tiếng đóng cửa, sau đó đột nhiên trở nên yên tĩnh.

"Tìm tôi làm gì?"

Chu Vận bị giọng nói rõ ràng này làm nghẹn lời, cô còn tưởng rằng cậu đã uống say bí tỉ rồi.

"Nói."

Trực giác của phụ nữ nói cho cô biết, bây giờ mà nói ra lý do gọi điện thoại thật chắc chắn sẽ bị từ chối thẳng thừng: "... À, giáo sư bảo tôi báo với cậu mau về sớm đi, ngày mai còn có việc."

"Biết rồi."

Điện thoại cúp máy, Chu Vận nheo mắt nhanh chóng suy nghĩ. Rốt cuộc phải làm sao mới dỗ được thủ khoa Lý vui vẻ, kéo cậu vào nhóm đây? Đến nửa đêm, điện thoại di động rung lên, Cao Kiến Hồng nhắn tin báo cho cô biết Lý Tuân đã về rồi.

"Tôi qua phòng đàn anh một lát, cậu đi khuyên cậu ấy đi."

Chu Vận đặt điện thoại di động xuống, vào nhà vệ sinh khởi động tay chân mất năm phút, sau đó chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi xuất phát.

https://thuviensach.vn

Lý Tuân ở trên tầng cô, hôm nay cả tòa nhà đều là sinh viên đến từ mọi miền trong nước tới tham dự buổi lễ. Đêm đã khuya nhưng trong hành lang vẫn còn loáng thoáng tiếng nói chuyện. Khoa công nghệ thông tin quả thật là đại bản doanh của cú đêm.

Chu Vận đi đến phòng Lý Tuân, hít sâu vào rồi gõ cửa.

"Ai thế?"

"Lý Tuân, là tôi."

Sau giây lát, Lý Tuân mở cửa ra: "Việc gì?"

Chu Vận giơ đồ trong tay lên.

"Khi nãy cậu uống nhiều không, đây là sữa chua tôi mới mua đấy."

"Tôi không có uống rượu."

Không sao cả, Chu Vận đổi thứ khác, lấy ra.

"Ăn khuya không, đồ ở quán này ngon lắm đấy."

"Tôi ăn rồi."

Cũng không sao! Chu Vận lại lấy một chiếc túi trong giỏ ra.

"Cậu có mang đủ quần áo để thay không?"

Lý Tuân im lặng giây lát, rồi ngoắc ngón tay: "Đưa cái giỏ đấy cho tôi."

Chu Vận ngoan ngoãn nghe theo, đưa giỏ đồ cho cậu, vừa định cất lời thì Lý Tuân đã nói: "Được rồi, cô có thể về phòng mình rồi."

https://thuviensach.vn

Cửa đóng sầm lại. Chu Vận dở khóc dở mếu, túi đồ kia cô mới mua đấy. Người xưa thường nói "tiền mất tật mang" chính là tình huống này sao.

Ngày hôm sau, các giáo sư được ban tổ chức mời đến họp mặt, sinh viên trường cũng mở một cuộc giao lưu với các sinh viên tham dự buổi lễ, diễn ra vào lúc xế chiều.

Hiển nhiên Lý Tuân không thèm tham gia. Những anh chị năm Ba chủ trì cuộc giao lưu này, họ chuẩn bị rất đầy đủ. Trước tiên họ sao chép tất cả những chương trình đạt giải thưởng vào máy vi tính trong phòng thí nghiệm truyền thông đa phương tiện, còn làm mục lục tìm kiếm để các bạn sinh viên đến giao lưu thể nghiệm.

Chu Vận chẳng ngó đến ai, chỉ xem chương trình của Phương Chí Tịnh. Cậu ta xây dựng phần mềm cho phép chụp và lưu trữ hình ảnh dựa trên những thay đổi của màn hình. không nhìn ra hàm lệnh chính trên máy tính,. Chu Vận chỉ có thể dựa vào thao tác, tính thành thục và độ lưu loát để phán đoán chất lượng hàm lệnh.

Phải nói rằng, giải nhất và giải nhì vẫn có chút chênh lệch. Lòng Chu Vận nhẹ nhõm. Tưởng tượng đến cuộc thi chính thức giữa năm sẽ kéo dài khoảng chênh lệch này ra thêm.

Lý Tuân ơi là Lý Tuân! Chu Vận lại đau đầu suy nghĩ. Không bao lâu có người vỗ vỗ Chu Vận từ phía sau, quay đầu lại chợt thấy một cô gái xinh đẹp.

Cô ta cười ngọt ngào, chào hỏi Chu Vận: "Chào cậu."

Cô là ai? Chu Vận lịch sự gật đầu: "Chào cậu."

"Tôi là Từ Lê Na, là sinh viên trường này." Tính tình cô ta khá cởi mở, "Tôi đã xem dự án của nhóm cậu, thật sự rất tuyệt, xứng đáng giành được giải nhất, vô cùng hoàn mỹ."

https://thuviensach.vn

Chu Vận: "... Cảm ơn."

Từ Lê Na đến gần, Chu Vận ngửi thấy hương hoa quả thoang thoảng.

"Tôi cũng là sinh viên năm nhất giống các cậu." Cô ta nhỏ giọng, "Có rất ít sinh viên năm nhất ở đây, chỉ mấy người chúng ta thôi, động vật quý hiếm đấy."

"Quả thật là rất ít."

Cuộc giao lưu diễn ra khá lâu, lúc kết thúc Từ Lê Na gửi lời mời đến Chu Vận và Cao Kiến Hồng.

"Cùng nhau đi chơi nhé, ngày mai bọn cậu phải về rồi."

Chu Vận và Cao Kiến Hồng liếc nhìn nhau, đúng lúc Quan Vinh, người chủ trì cuộc giao lưu cũng đến đây.

"Đi thôi, bọn anh mời đấy."

Chu Vận vốn tưởng rằng ban tổ chức buổi giao lưu mời tất cả sinh viên tham dự đến căn tin ăn uống một bữa, không ngờ chỉ mời có mười mấy người, và đều là những người đạt giải cao. Họ chỉ ăn qua loa, sau đó cùng nhau đến KTV.

Quan Vinh thuê một phòng cực lớn, Từ Lê Na nói cho Chu Vận biết, giáo sư hướng dẫn của họ chủ chi vụ này, tạo cơ hội cho nhóm học trò yêu quý kết giao với nhân tài xuất sắc.

"Chi mạnh tay nhỉ." Cao Kiến Hồng ở phía sau cười nói với Chu Vận.

Chu Vận cũng cười: "Ông chủ của bọn mình cũng hào phóng thế mà."

Chỉ là tính tình hơi khó ưa một chút.

https://thuviensach.vn

Cao Kiến Hồng cầm hai chai bia, xung quanh ngồi đầy người, đa số là con trai, tất cả đều khá phóng khoáng. Mới vài hớp bia đã trò chuyện rôm rả, không khí vô cùng náo nhiệt.

Tửu lượng của Chu Vận khá kém, Từ Lê Na gọi hai ly cocktail màu nhạt, uống vào cũng không nồng. Kết quả Chu Vận cứ thế khinh thường, cô đang khát nên uống liền hai ly, sau đó là bắt đầu choáng váng đầu óc.

Hình như bên cạnh có người đang tâng bốc Phương Chí Tịnh, môi Chu Vận bĩu xuống đến tận cằm.

Từ Lê Na sáp đến bên cạnh Chu Vận nhỏ giọng: "Phương Chí Tịnh cũng năm nhất, chương trình của họ cũng khá nhưng tôi cảm thấy của bọn cậu tốt hơn."

Coi như cô tinh mắt.

Từ Lê Na: "Nhóm anh Quan Vinh từng mở trình của bọn cậu ra xem, hàm lệnh viết rất rành mạch, logic rõ ràng, tài năng của trưởng nhóm bọn cậu quá cừ."

Chu Vận rất muốn cười, nhưng lại cảm thấy giờ mà cười thì tự cao quá, cô không thể học thói hư của Lý Tuân được. Trả lời thế nào mới có vẻ khiêm tốn và không giả tạo đây? Chu Vận mơ màng nghĩ ngợi, cuối cùng thốt ra hai chữ: "Đúng vậy."

Cao Kiến Hồng cười to.

Từ Lê Na lại nói: "Đúng vậy, nhưng tính tình cậu ta không tốt cho lắm, hôm trao giải tôi có đến bắt chuyện thử, nhưng thấy cậu ta rất khinh người."

Thôi đi, cô thì chịu được bao nhiêu.

https://thuviensach.vn

Chu Vận chỉ mình rồi chỉ Cao Kiến Hồng bên cạnh, ra vẻ như người từng trải: "Nếu nói bị cậu ta khinh thường á, hai chúng tôi đây mới gọi là dày dặn kinh nghiệm, là lão tiền bối trong việc này ấy."

Cao Kiến Hồng cười xòa uống bia, Chu Vận nói tiếp: "Thế nhưng phải công nhận bọn tôi rất tài."

Từ Lê Na: "Là sao?"

Chu Vận: "Bởi vì bọn tôi chẳng những biết lập trình mà còn phối hợp được nhịp điệu của cậu ta nữa."

Từ Lê Na hào hứng hỏi: "Nhịp điệu cậu ta thế nào?"

Chu Vận đưa một ngón tay ra: "Tôi là số một."

Cao Kiến Hồng cười đến run rẩy, sau đó chợt im bặt, ho khan hai tiếng rồi nghiêm túc ngồi lại vị trí của mình. Từ Lê Na cũng nín cười, mím môi nhìn Chu Vận. Chỉ có Chu Vận vẫn liến thoắng như chỗ không người.

"Nếu cậu không thích ứng được thì cậu ta sẽ khiến cậu tức chết. Nhưng một khi cậu có thể thích ứng được tính cách của cậu ta vậy cậu ta liền trở thành số một." Chu Vận uống cocktail, mắt sáng như đèn pha, lấp la lấp lánh, "Cậu biết không, cậu ta rất nổi tiếng ở trường tôi, mọi người thường gọi cậu ta là ‘Thánh Trẩu’ đấy."

Cuối cùng Cao Kiến Hồng không nhịn được nữa, phun bia ra.

Chu Vận còn định nói tiếp thì cổ áo bỗng kéo căng về phía sau, cứ thế bị xách lên.

Cao Kiến Hồng nói: "Này, nhẹ tay một chút."

Từ Lê Na nhìn người đằng sau Chu Vận: "Sao giờ cậu mới đến, đã báo với cậu lâu rồi mà. Mau ngồi xuống đi, muốn ăn gì không?"

https://thuviensach.vn

Lý Tuân chẳng buồn ngó ngàng đến ai, lập tức lôi Chu Vận ra khỏi phòng.

"Ơ!" Từ Lê Na bật dậy định đi theo ra ngoài liền bị Cao Kiến Hồng kéo lại, "Ông chủ bọn tôi đang dạy dỗ nhân viên, cậu đợi chút đi."

Trong hành lang, Chu Vận bị đẩy đến vách tường, lưng dán vào bức tường lát gạch lạnh lẽo. Dưới ánh đèn ngũ sắc, cô thấy vẻ mặt bất thiện của Lý Tuân.

"Cô thật đúng là vừa uống rượu liền nổi điên nhỉ." Lý Tuân nhai kẹo cao su, giọng nói trầm thấp.

Chu Vận nhìn thẳng vào cậu: "Lý Tuân."

Lý Tuân cau mày.

Chu Vận nhỏ giọng nói: "Tham gia cuộc thi với bọn tôi đi."

Lý Tuân im lặng.

"Đối với cậu mà nói việc này chỉ đơn giản như làm bữa ăn sáng thôi mà." Chu Vận chà hai ngón tay vào nhau, "Cậu chỉ cần chú tâm chút xíu thôi đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi."

Lý Tuân: "Tại sao tôi phải lãng phí thời gian đi làm bữa sáng?"

Chu Vận không nghĩ ra lý do, bèn thay đổi chiến thuật: "Cậu biết không, mới vừa nãy trong phòng có người xem thường cậu, còn..."

"Chu Vận." Lý Tuân ngắt lời cô, "Trông tôi giống thằng ngốc lắm hả?"

"Phương diện nào?"

Lý Tuân sa sầm mặt, Chu Vận vội nói: "Không ngốc."

https://thuviensach.vn

Có lẽ cảm thấy nói chuyện với người say là việc lãng phí thời gian, Lý Tuân vừa dợm bước, Chu Vận đã vươn tay ra theo phản xạ: "Đừng đi mà..."

Lý Tuân mở phanh áo khoác, bên trong mặc chiếc áo T-shirt vải cotton, cậu chưa kịp quay người thì cổ áo đã bị Chu Vận kéo lấy.

Chu Vận uống khá nhiều, tay không vững, vừa tóm vào đã kéo cổ áo rộng ra, chiếc áo thời thượng trong nháy mắt trở thành áo cổ lỗ.

Lý Tuân giận dữ: "Cô buông tay cho tôi."

Chu Vận cũng không thèm quan tâm, gào lên: "Tham gia cuộc thi với bọn tôi đi!"

Khách qua lại trong hành lang đều nhìn về phía này, Lý Tuân khẽ mắng một câu rồi hất cô ra. Kết quả Chu Vận say rượu chếnh choáng, trượt chân ngã dúi mặt xuống đất. Nhưng dù như vậy cô vẫn không buông tay.

Cho nên mọi người không hề bất ngờ nghe thấy một tiếng "soạt".

Lúc này không chỉ là áo cổ lỗ nữa, ngay cả ngực Lý Tuân cũng bị lộ hàng rồi.

Chu Vận á khẩu. Lý Tuân nghẹn lời. Người đi đường trố mắt.

Lần này Chu Vận thật sự bị ném văng vào tường. Tuy mặt mũi Lý Tuân không trắng cho lắm nhưng cũng chưa bao giờ đen đến mức này.

"Chu Vận." Lý Tuân cách cô rất gần, gần đến mức Chu Vận gần như nghe thấy tiếng nghiến răng ken két của cậu, "Nếu cô là con trai thì tôi đã đánh cô rồi kìa."

Có lẽ Chu Vận cũng biết mình đã làm sai, không dám nói gì nữa.

https://thuviensach.vn

Lý Tuân nhìn dáng vẻ cô cúi đầu lặng thinh, cậu yên lặng ba giây mới khẽ nói: "Tại sao cô lại muốn thắng cuộc thi đó, trông cô không giống như rất hứng thú với nó."

Chu Vận vẫn trầm mặc. Lý Tuân đợi một hồi không có đáp án liền quay người bỏ đi.

"Ơ!" Đúng lúc Cao Kiến Hồng đi ra khỏi phòng, gọi với theo bóng lưng Lý Tuân, "Cùng tham gia đi."

Lý Tuân không quay đầu lại, chỉ cho cậu ta câu trả lời đơn giản nhất: "Không."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33

Công cuộc lôi kéo Lý Tuân nhập bọn đã kết thúc trong thất bại. Chu Vận không hề bất ngờ về điều này, cô đã nói chưa từng thấy ai thuyết phục được Lý Tuân kia mà. Có điều... Thật sự là hơi khó chịu.

Cơn giận của Chu Vận như nghẹn lại trong lòng. Cô biết không thể trách Lý Tuân bởi ngay từ ngày đầu tiên tựu trường, lúc đứng lên tự giới thiệu, cậu ta đã cho mọi người biết mình thuộc kiểu người như thế nào.

Nhưng mà...

Chu Vận cũng không biết mình cứ khăng khăng cố chấp vì điều gì, chỉ là nỗi tức tối trong lòng không thể giải tỏa. Cô vùi đầu vào gối, nghiến răng ken két tự gặm nhấm lấy nó.

"Cậu không sao chứ?" Phương Thư Miêu quay đầu lại, lo lắng nhìn cô, "Từ lúc từ thủ đô về cậu cứ như bị trúng tà vậy. Làm sao thế?"

"Không có gì." Chu Vận bò xuống giường, thay quần áo định đi ra ngoài.

"Đi đâu vậy?"

Chu Vận uể oải: "Không biết."

https://thuviensach.vn

"Hôm nay là thứ bảy, cậu không đến văn phòng Hội à, lạ nhỉ."

"..."

Đến văn phòng Hội cũng chẳng làm quái gì, Cao Kiến Hồng đến gặp thầy Lâm rồi, Lý Tuân sẽ không phân việc cho cô. Cuộc sống bỗng trở nên trống trải. Chu Vận chán nản đi ra ngoài, vừa mở cửa ra đã chạm mặt Nhậm Địch đang đi đến.

Thời tiết càng ngày càng nóng, Nhậm Địch tiên phong mặc áo cộc. Chu Vận nhìn vào cánh tay để trần cô ấy.

"Cậu xăm à?"

"Ừ." Nhậm Địch khoe riêng với cô, "Đẹp không?"

Hình một chú ong.

Chu Vận gật đầu: "Đẹp."

Nhậm Địch đeo đàn guitar, chắc là mới từ studio về. Cô ấy thấy Chu Vận là lạ: "Tâm hồn treo ngược cành cây rồi kìa."

"Không có, sao cậu về đây?"

"Mình về lấy mấy bộ quần áo."

Chu Vận gật đầu, vừa định đi thì Nhậm Địch gọi cô lại: "Này, chờ mình, cùng đi uống vài ly nào."

Phong cảnh trên sân thượng thư viện tuyệt đẹp.

"Cậu nói uống vài ly là uống trà sữa hả?" Chu Vận hơi ngỡ ngàng.

"Phải." Nhậm Địch cắm ống hút vào, đưa cho Chu Vận, "Mình không dám cho cậu uống rượu đâu."

https://thuviensach.vn

Tại sao?

Nhậm Địch trêu cô: "Nghe Lý Tuân kể mỗi khi cậu uống rượu vào quậy ác lắm."

Vừa nghe tên Lý Tuân, lòng Chu Vận bắt đầu nổi lửa, thổi phù phù tạo nên những lớp bong bóng trong cốc trà sữa.

Nhậm Địch cười khúc khích: "Sao hả, rốt cuộc cậu cũng không chịu được cậu ấy rồi à?"

Chu Vận nheo mắt: "Sao mình có cảm giác cậu đang hả hê thế nhỉ?"

Nhậm Địch cười to, vỗ bôm bốp vào vai Chu Vận khiến cô bị sặc trà sữa, ho sù sụ, thở không ra hơi.

"Cậu chú ý chút đi!" Mặt Chu Vận dồn máu đỏ bừng.

Nhậm Địch ôm bả vai cô khẽ lắc, ra vẻ xin lỗi: "Nào, nói nghe xem, cậu sao thế."

Chu Vận cũng không ngại ngùng, nói toẹt chuyện cuộc thi với Nhậm Địch. Cô ấy nghe xong gật gù.

"Bình thường thôi."

"Bình thường á?"

"Cậu ấy muốn kiếm tiền."

"Tham gia cuộc thi cũng tốn thời gian của cậu ấy lắm đâu."

"Cậu ấy luôn làm việc có kế hoạch." Nhậm Địch an ủi cô, "Nói cho cậu biết, lúc trước có một lần mình nhờ cậu ấy làm giúp một ứng dụng tổng

https://thuviensach.vn

hợp nhạc mà suốt cả tháng trời cậu ấy vẫn không đồng ý. Sau đó mình đưa tiền cho cậu ấy, bảo xem như là làm ăn thì cậu ấy mới làm."

Chu Vận cắn ống hút, khẽ nói: "Chưa từng thấy ai tham tiền như cậu ấy."

Nhậm Địch thoáng khựng lại rồi nói: "Hình như cậu ấy đang gom góp tiền đấy."

"Còn là sinh viên mà đã vội tích tiền làm gì?"

"Chắc chắn là cậu ấy muốn mở công ty riêng rồi. Con người cậu ấy không dễ dàng tin tưởng người khác, nhất định sẽ không chịu để người khác góp cổ phần mà muốn tự mình bỏ vốn thôi. Với lại..." Nhậm Định thoáng ngập ngừng, "Lúc trước có lần cậu ấy đến xem ban nhạc biểu diễn, hôm đó tâm trạng cậu ấy không tốt, uống khá nhiều. Trong lúc ngà ngà, cậu ấy nói còn thiếu một khoản nợ."

Chu Vận suýt nữa cắn phải lưỡi: "Gì cơ?"

Mở công ty thì có thể hiểu, thiếu nợ là chuyện khỉ gió gì thế này?

"Cậu nhỏ tiếng một chút được không?" Nhậm Địch trừng mắt nhìn cô, "Mình cũng không nghe rõ, tóm lại do chính cậu ấy thuận miệng nói thế đấy."

Chu Vận thật sự bị kinh sợ.

Thiếu nợ ư? Thiếu ai? Nghĩ đến cảnh Lý Tuân ngây ngô bước vào đời, Chu Vận hơi đau đầu.

"Cậu đừng đoán bậy, chắc không phải chuyện lớn gì đâu, cậu ấy tự có cách giải quyết." Nhậm Định nhắc nhở cô, "Cậu nhớ đừng tiết lộ cho ai đấy, Lý Tuân sẽ làm thịt mình mất."

https://thuviensach.vn

Chu Vận giơ tay lên trời thề thốt: "Chết cũng không nói."

Buổi chiều, Chu Vận ngoan ngoãn đến văn phòng Hội, không có gì làm lại ngồi đọc sách. Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng rừng trúc ngoài cửa sổ bị gió lay xào xạc.

Cao Kiến Hồng đến thảo luận với giáo sư Lâm còn chưa về, Chu Vận ngồi chỗ của mình, khóe mắt len lén liếc nhìn về phía Quái Thú Lông Vàng đang làm ổ bên cạnh lập trình.

Tên này đâu phải dạng hiền lành. Chu Vận nghĩ vẩn vơ, con người Lý Tuân to gan lớn mật, suy nghĩ nông nổi, không chừng thật sự đã gây ra chuyện gì quá đáng rồi. Nhưng rồi ý nghĩ cô lại thay đổi, cô làm thuộc hạ của ông chủ Lý đã lâu, tuy tính cách cậu ngang ngược, nhưng trong công việc luôn nghiêm túc, xử lý vấn đề tỉnh táo đến mức khiến cô bái phục.

"Ối."

Chu Vận giật thót, nháy mắt hoàn hồn lại.

Lý Tuân mất kiên nhẫn gõ tay xuống bàn: "Cô lại suy nghĩ đi đâu đấy."

Chu Vận lắc đầu, Lý Tuân chỉ vào cốc: "Nước."

Chu Vận đưa cốc cho cậu.

Không bao lâu, Cao Kiến Hồng trở về, báo với Chu Vận kết quả của cuộc thảo luận: "Giáo sư Lâm đề xuất vài phương hướng, phát hiện những tấn công xâm nhập trái phép, nhận biết các hành vi truy cập có chủ đích và thiết kế tường lửa cho mạng cục bộ của trường..."

Chu Vận huých vào tay Cao Kiến Hồng, ngắt lời cậu, nhỏ giọng hỏi Lý Tuân: "Chúng tôi ở đây thảo luận có ảnh hưởng đến cậu không?"

https://thuviensach.vn

Dù sao cũng ngồi cùng một bàn, tốt nhất không nên quấy nhiễu quý ngài đây sáng tạo.

Đại gia Lý chẳng buồn liếc mắt, rộng lượng ban ơn: "Cứ tự nhiên."

Chu Vận lại hỏi Cao Kiến Hồng: "Tìm được người còn lại chưa?"

Cao Kiến Hồng: "Vẫn chưa, cậu có ai để chọn không?"

Chu Vận: "Quả thật mình đang nghĩ đến một người."

"Ai?"

Chu Vận liếc mắt về phía sau, Cao Kiến Hồng quay đầu lại: "Ngô Mạnh Hưng á?"

Lý Tóc Vàng bên cạnh cười khẩy khinh thường.

Chu Vận nghẹn họng. Cô cố gắng quên sự tồn tại của Lý Tuân, nói với Cao Kiến Hồng: "Đúng, kiến thức nền của cậu ta rất chắc. Hơn nữa cậu ta có thể ở lại Hội này chứng tỏ khả năng chịu áp lực cũng thuộc hạng nhất."

Chu Vận nói đầy thâm ý, Lý Tuân hờ hững liếc nhìn cô.

Cao Kiến Hồng: "Được, mình đi hỏi cậu ta xem."

Chu Vận kéo cậu lại: "Không phải vội, chúng ta xác định đề tài xong rồi hãy tìm cậu ta."

Cao Kiến Hồng: "Được."

Quá trình bàn bạc của hai người xem như thuận lời, họ định lên kế hoạch một phương án, thử xem hiệu quả trước. Giáo sư Lâm đã dặn dò trước, dù sao thời gian còn rất nhiều, có thể làm dần, không phải hấp tấp.

https://thuviensach.vn

Về sau công việc càng bận rộn hơn, tuy lúc trước làm dự án cũng rất bận, nhưng không thể so sánh hai chuyện này với nhau được. Lời kịch nổi danh kia thế nào nhỉ?

- Đến khi mất đi mới biết quý trọng.

- Đến khi không có thủ khoa Lý mới biết được, mẹ nó, cậu ta tốt biết mấy.

"Haiz..."

Chu Vận thở dài thườn thượt, nhoài người trên ban công, hút thuốc ngắm cảnh.

Mẹ cô gọi điện thoại đến: "Chu Vận, dạo này con thế nào rồi?"

"Rất tốt ạ."

"Con đoán xem hôm nay ai đã gọi cho mẹ nào."

"Ai ạ?"

"Phương Chí Tịnh đấy! Con còn nhớ cậu ta không? Cậu ta nói cách đây không lâu có gặp con, còn nói các con sẽ cùng nhau tham gia cuộc thi an toàn thông tin gì đó. Ôi, từ lúc cậu ta tốt nghiệp trung học gần như đã mất liên lạc, thế mà giờ vẫn còn lễ phép."

"..." Cậu ta luôn tranh thủ tất cả cơ hội có thể tạo dựng mối quan hệ với mẹ mà.

"Mẹ đã hỏi anh Vũ Hiên của con rồi, anh con nói lúc đại học tham gia những cuộc thi này sẽ rất có ích cho việc xuất ngoại du học sau này. Con phải chú tâm hơn nhé! Phương Chí Tịnh còn khoe với mẹ nhất định phải thắng con đấy."

https://thuviensach.vn

Chu Vận chống cằm, thờ ơ nói: "Vậy còn phải xem cậu ta có bản lĩnh đó hay không."

"Ôi con mới đạt được chút thành tích đã bắt đầu tự cao tự đại rồi." Tâm trạng mẹ cô rất tốt, tiếp tục trò chuyện đôi câu, dặn dò cô chú ý sức khỏe rồi sau đó cúp máy.

Chu Vận cất điện thoại di động, quay người nhìn đốm lửa leo lét dưới lầu.

"Hắn cũng phải có bản lĩnh này mới được..."

Làn khói phả ra, tan vào hư không. Chu Vận vươn vai, thì thầm với bầu trời đêm: "Đúng không, Hiểu Nghiên."

Dụi tắt thuốc, Chu Vận vừa định rời đi thì đã bị thứ gì đó thoáng qua thu hút. Cô trở lại bên lan can, ló người nhìn về phía con đường nhỏ đi thông ra ngoài trường.

Người có quả đầu vàng rực kia không phải Lý Tuân thì là ai? Hiếm có đây mà, cậu không làm ổ ở văn phòng đến giờ đóng cổng mà giữa chừng đi ra ngoài cơ à. Cậu ta đang đứng trên con đường nhỏ ở bìa rừng cùng một cô gái, không biết họ đang làm gì.

Lại có bạn gái mới nữa sao?

"Hứ..."

Chu Vận thầm hừ mũi khinh thường, quay người ung dung đi vào phòng ký túc xá. Từ ban công đến phòng ký túc xá của Chu Vận chừng mười lăm mét. Cô chỉ đi trong năm mét đầu, còn mười mét sau thì co cẳng chạy.

https://thuviensach.vn

Cô đẩy cửa phòng ngủ ra, lập tức nắm lấy bả vai của Phương Thư Miêu hỏi: "Có ống nhòm không?"

Phương Thư Miêu ngơ ngác: "Hả? Ống nhòm à? Cậu định làm gì?"

"... Ngắm sao."

"Cậu bệnh à." Phương Thư Miêu khẽ vỗ Chu Vận, "Mau đi tắm cho tỉnh đi."

Chu Vận thở dài, cũng biết người bình thường sẽ không có thứ này mà. Cô trở lại chỗ ngồi, còn chưa kịp đặt mông xuống ghế thì chợt nghĩ ra gì đó, lại lao ra ngoài.

Phương Thư Miêu gọi với theo: "Chu Vận, dạo này cậu sao thế hả?"

Cô cũng không biết mình bị sao nữa. Quay lại ban công, Lý Tuân vẫn còn đứng đấy, Chu Vận lấy điện thoại ra, bật chức năng chụp ảnh, phóng to hết mức có thể. Tuy hơi mờ nhưng còn rõ hơn nhìn bằng mắt thường nhiều.

Đúng là một cô gái, nhưng mà, hình như lần này hơi quá...

Chu Vận từng vinh hạnh gặp nhiều đời bạn gái của Lý Tuân. Lấy ví dụ Liễu Tư Tư và Juliet, ai ai cũng là người đẹp rạng ngời, nhưng người trong điện thoại này... Tuy không thấy rõ mặt mũi, nhưng vẫn có thể nhìn rõ cách ăn mặc. Có thể hình dung cách ăn vận của cô gái này bằng từ duy nhất đó là quê mùa, quê nhất quả đất luôn. Mà trông có vẻ yếu ớt, khom người cong lưng, không hề có khí chất như những cô trước.

Có phải gu của cậu ta thay đổi nhanh quá rồi không?

Trong màn hình, hai tay Lý Tuân chống hông, mặt nhìn sang hướng khác. Chu Vận rất quen với tư thế này, nó chứng tỏ cậu đã mất kiên nhẫn.

https://thuviensach.vn

Lúc cậu tạo tư thế như vậy đơn giản là có ý đuổi khách. Thế nhưng, dù đã mất kiên nhẫn đến vậy nhưng cậu không hề quay đầu bỏ đi.

Cô gái kia cứ nói luyên thuyên gì đó, còn Lý Tuân thì không đáp lại nửa lời. Đang lúc Chu Vận thấy lạ thì rốt cuộc Lý Tuân quay người bỏ đi, gái đưa tay kéo cậu nhưng bị hất ra. Hành động của cậu không hề dịu dàng nên cô ta không dám đuổi theo.

Chu Vận đứng mãi trên ban công đến khi điện thoại hết pin tắt ngúm cũng không phân tích thêm được điểm nào. Cô gái nọ đã đi rồi. Chu Vận mím môi, chuyện này là sao nhỉ?

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34

Ngày hôm sau, Hội Thực tiễn tổ chức cuộc họp thường kì. Cao Kiến Hồng nói được một lát đã thấy Chu Vận mất tập trung.

"Sao thế, có vấn đề gì à?"

"Hả?" Chu Vận hoàn hồn, lắc đầu, "Không có."

Cô nhìn về phía bên cạnh: "Hôm nay Lý Tuân đi đâu rồi?"

Cao Kiến Hồng: "Không biết nữa, buổi sáng cậu ấy gọi cho mình bảo hôm nay có việc, mình chịu quản lý mọi hoạt động của Hội một ngày."

Chuyện gì nhỉ? Liên quan đến cô gái hôm qua à? Chu Vận không muốn quan tâm nhưng lại tò mò nghĩ đến.

"Nào, tiếp tục." Cao Kiến Hồng lắc lắc ngón tay trước mặt Chu Vận.

Lý Tuân trốn học cả ngày. Sau khi tiết học buổi chiều kết thúc, Chu Vận lại đến văn phòng Hội, phát hiện cậu đã trở về, vẫn làm ổ trên ghế viết phần mềm như thường ngày.

Chu Vận ngồi xuống, hỏi bâng quơ: "Hôm nay cậu đi đâu thế?"

Lý Tuân: "Đến trung tâm thành phố dạo một vòng."

https://thuviensach.vn

Chu Vận: "Trung tâm thành phố à? Đến đó làm gì?"

Lý Tuân liếc nhìn Chu Vận, châm chọc hỏi vặn: "Sao vậy? Công chúa điện hạ đã xác định đề tài thi rồi nên thừa hơi quan tâm đến chuyện vớ vẩn khác à?"

"..." Ai thèm quan tâm cậu, đồ thủ khoa nợ nần! Chu Vận cười khẩy trong lòng, quay đầu làm việc của mình. Vô tình cô thấy chiếc túi đặt bên chân Lý Tuân, hình như là của sân vận động trung tâm...

Chập tối, Cao Kiến Hồng rủ Chu Vận cùng đi ăn cơm, vừa đi cậu ta vừa nghĩ đến chi tiết dự án cuộc thi: "Hình như những khóa trước đã có rất nhiều người làm chương trình nhận biết các hành vi truy cập có chủ đích rồi, chúng ta có nên làm cái mới hơn không."

Chu Vận nói: "Được, nhưng cuộc thi an toàn thông tin chỉ xoay quanh mấy đề tài này thôi, nếu không thì làm từ phần cứng..."

Cô khựng lại, Cao Kiến Hồng nói: "Làm gì hả?"

Chu Vận nhìn về phía cổng trường, một người đang đứng ở ven đường đối diện.

"Chu Vận?"

"Ơi..." Chu Vận đáp lời.

Cao Kiến Hồng nói: "Đi thôi, cậu muốn ăn gì? Ra ngoài ăn nhé?"

Chu Vận: "Không cần đâu, ăn ở trong trường đi, sau đó trở về làm việc."

Cao Kiến Hồng cười: "Không cần gấp vậy, cậu cứ thoải mái đi, mình đâu phải là Lý Tuân."

https://thuviensach.vn

Bọn họ đi đến căn tin, dọc đường Chu Vận vẫn cúi đầu, đếm từng viên gạch lát trên đường, chẳng nghe được câu nào của Cao Kiến Hồng. Cuối cùng, vào khoảnh khắc đặt chân lên bậc thềm, Chu Vận dừng bước.

"Này..." Chu Vận gọi Cao Kiến Hồng, "Mình bỗng nhớ ra còn chút việc, phải trở về ký túc xá một chuyến."

"Việc gì thế?"

Chu Vận nói dối: "Mẹ mình bảo gửi đồ về cho mẹ mà mình sơ ý quên mất. Cậu ăn trước đi, không phải chờ mình đâu, tối gặp ở văn phòng."

"Vậy cũng được."

Cao Kiến Hồng vào căn tin, Chu Vận chạy như bay đến cổng trường.

Cô ấy còn ở đây không? Còn ở đây không? Còn ở đây không?

Chu Vận dáo dác tìm xung quanh, rốt cuộc đã phát hiện ra bóng dáng kia ở một tiệm bánh ngọt.

Thật ra thì với khoảng cách này, muốn thấy rõ một người rất khó, Chu Vận nhận ra cô ấy chủ yếu dựa vào bộ trang phục không thể quê hơn được nữa. Cô giả bộ đi ngang qua cô gái đó, thừa dịp liếc mắt đánh giá từ trên xuống dưới. Sắc mặt cô ấy tái xanh, da dẻ rất xấu. Cô ấy xách chiếc túi lớn, bả vai thõng xuống trông vô cùng mỏi mệt.

Chu Vận đi ngang qua hết một lượt rồi quay người đi lại một lần nữa. Cứ thế hết ba bốn lần, Chu Vận mới dừng lại. Cuối cùng cô nhìn về phía sân trường, xác định không có bóng dáng của Lý Tuân mới chặn đường cô gái này.

"Ối!"

https://thuviensach.vn

Chu Vận đụng phải phía sau cô gái, không ngừng xin lỗi: "Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi."

Dường như cô gái cũng giật thót, nhưng lập tức phản ứng lại: "Không, không sao."

Chu Vận: "Tôi xin lỗi, tôi mải nghĩ nên không cẩn thận..."

Cô gái lắc đầu: "Không sao đâu."

Giọng cô nàng đặc sệt ngữ âm địa phương mà còn nói lí nha lí nhí, dáng vẻ cô gái gầy còm, nét mặt hết sức lo sợ.

Chu Vận tỏ vẻ thân thiết, hỏi han ân cần: "Cô từ tỉnh khác đến sao mà xách nhiều hành lý quá vậythế?"

"Gì cơ? À... đúng, đúng... từ tỉnh khác đến."

"Đến đây du lịch à?"

"Không phải."

"Vậy đến làm gì?"

Phản ứng của cô gái rất chậm chạp, mỗi khi Chu Vận hỏi xong đều phải đợi vài giây mới nghe được câu trả lời.

"... Tôi tới tìm em trai tôi."

Chu Vận phân tích câu nói này mất một giây, sau đó trong lòng thoáng chốc bùng nổ.

Em trai! Em trai! Vậy mà là em trai á!

Nghe vậy, Chu Vận nhìn kỹ cô gái lần nữa rồi chợt phát hiện, thật ra dáng vóc cô gái này rất cao, bản thân Chu Vận đã cao 1m68, nhưng vẫn

https://thuviensach.vn

thấp hơn cô ấy nửa cái đầu. Nếu ngắm kỹ, sẽ nhận ra gương mặt của cô ấy cũng xinh, tuy có vẻ quê mùa, làn da hơi xấu, nhưng nhìn chung vẫn ổn. Với lại trong đôi mắt phượng kia...

Chu Vận hơi sợ. Không biết tại sao, trước kia đối mặt với mấy cô bạn gái hot girl, ngực tấn công mông phòng thủ của Lý Tuân, cô chưa hề có cảm giác thế này.

Cô nàng trước mặt cô chính là chị gái của Lý Tuân đấy. Cô ấy là người thân của cậu.

Trí nhớ của Chu Vận khá tốt, cô còn nhớ rõ ban đầu Trương Hiểu Bội đã uy hiếp Lý Tuân thế nào. Hộ khẩu của cậu ở nông thôn nhưng nhà trường không tài nào liên lạc được với gia đình cậu. Tết đến cậu cũng không về nhà.

Xem thái độ đối xử của Lý Tuân với cô ấy tối qua, vậy chắc chắn quan hệ trong nhà rất tệ. Nếu bị Lý Tuân biết cô cố ý xen vào việc này, cậu thì sẽ lớn chuyện cho xem.

Chu Vận nghĩ xem có nên rút lui, vờ như chưa bao giờ gặp cô ấy hay không.

Cô gái vẫn cúi đầu, đống bao sờn rách bên cạnh dính đầy bụi đất, tay còn xách chiếc túi lớn. Tuy dáng vóc cao cô ấy nhưng lại quá gầy, một mình đứng ven đường trông khá vất vả.

Chu Vận có chút không đành lòng, dù sao người này cũng là chị gái của cậu. Cô chỉ vào quán cà phê kế bên, hỏi: "Vào đó ngồi một lát nhé?"

Cô gái vội vàng xua tay: "Không cần đâu."

Chu Vận: "Trùng hợp là tôi cũng đang chờ bạn, chị cùng vào trong chờ đi."

https://thuviensach.vn

"Thật sự không cần đâu mà."

Chu Vận dốc hết kỹ năng nịnh nọt, nở nụ cười hiền hòa nhất, chân thành nhất trên đời, cuối cùng đến lúc cơ mặt cứng đờ mới khuyên được cô gái vào quán cà phê. Quán này thuộc dạng cao cấp nằm trên đường trường đại học, nhân viên là sinh viên làm thêm, ánh mắt nhạy bén, nhìn thấy cách ăn mặc và đống hành lý của cô nàng thì sắc mặt không vui.

"Quán chúng tôi không có thức uống rẻ đâu."

Đời này Chu Vận chưa từng nghe ai nói với mình bằng cái giọng điệu đó, trong lúc kinh ngạc cô suýt nữa đã tạt cốc cà phê bàn kế bên vào nhân viên.

Cô gái cúi đầu: "Hay là thôi đi... Tôi đi ra ngoài chờ là được."

"Đừng, đừng, đừng, nào chị ngồi xuống đi." Chu Vận kéo cô gái đến chỗ ngồi, gọi hai cốc cà phê.

Cà phê được bưng lên, cô gái cũng không uống, chỉ cúi gằm đầu, không dám chạm vào gì cả.

Chu Vận cố gắng tìm vài đề tài trò chuyện.

"Vậy... chị tên là gì?"

"Lý Lam."

Ồ, cũng họ Lý.

"Chị và em trai là chị em ruột à?"

Lý Lam lắc đầu.

"Chị em họ bên nội?"

https://thuviensach.vn

Vẫn lắc đầu.

Chu Vận đổi câu khác: "Hai người chưa gặp mặt bao lâu rồi?"

Giọng Lý Lam rất nhỏ: "Đã lâu lắm rồi."

Chu Vận lại hỏi vài câu, phát hiện giọng Lý Lam càng lúc càng nhỏ, đến cuối cùng là im lìm. Cô cẩn thận quan sát, phát hiện bả vai Lý Lam khe khẽ run, dường như là đang khóc.

"Chị không sao chứ?"

Lý Lam: "Không sao."

Trông cô ấy buồn quá đi mất.

Chu Vận do dự lấy điện thoại di động ra: "Em trai chị học trường này sao, cậu ta tên gì, không chừng tôi biết để tôi tìm cậu ta giúp chị."

"Đừng." Lý Lam lập tức từ chối, cô ấy ngẩng đầu, quả nhiên mắt đã đỏ hoe, "Đừng tìm nó, nó không muốn gặp tôi..."

Cậu ta không muốn rước nợ vào thân, nhưng ở đời nào có chuyện dễ dàng thế chứ.

"Không sao đâu, gặp mặt thôi mà."

"Đừng, thật sự là đừng, nó sẽ tức giận."

Chu Vận nhìn dáng vẻ khúm núm của Lý Lam, trong lòng càng phiền não. Cô cau mày, cũng không có ý định rào trước đón sau nữa, hỏi thẳng: "Hai người không phải chị em à? Rốt cuộc là có thù hận gì mà đến nỗi không thể gặp mặt? Cậu ta hận chị lắm sao?"

Nháy mắt sắc mặt Lý Lam trắng bệch.

https://thuviensach.vn

Eo ôi, hỏng rồi, hỏng rồi! Lúc này Chu Vận mới kịp phản ứng, sửa lời: "Tôi không có ý đó, nói cách khác, tôi cảm thấy..."

"Nó hẳn là hận chúng tôi." Lý Lam lẩm bẩm, đưa tay che mặt, "Nó không muốn gặp chúng tôi cũng phải thôi..."

Đây là tình huống gì thế này? Chu Vận từ từ kích động tâm trạng của cô ấy, dẫn dụ khiến cô ấy gỡ bỏ lớp phòng bị.

Có vẻ bình thường Lý Lam không có ai để tâm sự, hiện tại đối mặt với người lạ thân thiện như Chu Vận, cô ấy cũng dần bình tĩnh lại.

Chu Vận nghe câu chuyện trước đây của Lý Lam kể mà kinh hãi quá đỗi. Nhưng lý do không phải là vì nội dung câu chuyện long trời lỡ đất mà chỉ bởi vì nhân vật chính trong đó là Lý Tuân thôi. Cô chưa được cậu cho phép đã lén moi móc bí mật của cậu, nhưng lòng hiếu kỳ của cô muốn ngừng mà không ngừng được.

***

Quê của Lý Lam và Lý Tuân là một vùng trù phú, tuy là vùng nông thôn nhưng đẹp vô cùng. Chu Vận từng nghe nói nơi đó có một hồ nước rất nổi tiếng, trông như một bức tranh thủy mặc. Cô nghĩ thầm, đất màu nuôi dưỡng con người, thảo nào da dẻ cậu lại mịn màng đến vậy.

Lý Lam ít học, có rất nhiều câu cứ lặp đi lặp lại mà vẫn chẳng rõ nghĩa. Nhưng kể chuyện quan trọng nhất là cảm xúc, qua lời tâm sự vấp váp của Lý Lam, Chu Vận cảm nhận được rất nhiều tình cảm chôn sâu trong những năm tháng hồn nhiên này.

Họ là hai chị em cùng cha khác mẹ. Lúc Lý Tuân sáu tuổi mới đến nhà Lý Lam, trước đó không ai biết sự tồn tại của cậu.

https://thuviensach.vn

Lý Thành Ba, ba của Lý Lam là nông dân, sau đó bắt kịp xu thế thời đại đi làm ăn bên ngoài, nhất thời phất lên, rồi còn mở nhà xưởng nữa. Lúc ấy quy mô của xưởng cũng khá lớn, có rất nhiều công nhân, mẹ của Lý Tuân là một trong số đó.

Theo Lý Lam kể, mẹ của Lý Tuân rất xinh đẹp, đó là vẻ đẹp nổi bật khác hẳn với những công nhân khác trong xưởng. Tuy nhà bà rất nghèo nhưng ăn mặc hợp thời, tự mình may quần áo đẹp để mặc và nghe những băng nhạc cát-xét nổi nhất thời đó. Bà bị mọi người trong xưởng dèm pha và nói xấu sau lưng nhưng chẳng buồn đoái hoài.

Lý Thành Ba nhanh chóng chú ý đến người phụ nữ đặc biệt này, ông giấu việc mình đã có vợ, bắt đầu tán tỉnh mẹ Lý Tuân.

Từ tướng mạo của Lý Tuân ít nhiều có thể đoán được Lý Thành Ba cũng rất anh tuấn, thân hình cao lớn, lại tuổi trẻ nhiệt huyết, tràn trề sinh lực. Bà cứ thế yêu ông rồi mang thai Lý Tuân.

Tính cách Lý Thành Ba mang nét đặc trưng của thế hệ trước ở nông thôn, đó là trọng nam khinh nữ. Khi ấy mẹ Lý Tuân bị trạm y tế chẩn đoán là mang thai con gái, Lý Thành Ba liền bảo bà đi bỏ, nhưng mẹ Lý Tuân nhất quyết không chịu, đến khi mang thai tám tháng bà mới rời khỏi công xưởng.

Sau đó sự nghiệp kinh doanh của Lý Thành Ba thất bại, thua lỗ hết vốn liếng nên quay về quê, tính tình cũng trở nên thất thường.

Khi ấy Lý Lam mới năm tuổi, là con út trong nhà, trên còn có ba người anh. Lý Thành Ba không thích cô, thường xuyên đánh chửi, mẹ cô vì sợ ba cô nên cũng không dám thương yêu cô. Từ bé Lý Lam đã phải làm việc những việc nặng nhọc, đã thế còn toàn phải dùng đồ thải của mấy anh trai.

https://thuviensach.vn

Sau nữa Lý Thành Ba sa vào rượu chè cờ bạc, dần dần không khí trong nhà trở nên ngột ngạt. Tính ai cũng nóng, ngoại trừ Lý Lam, vì trong nhà này cô không có người để trút giận.

Vào năm Lý Lam mười tuổi, mẹ Lý Tuân dẫn Lý Tuân đến nhà cô. Lúc đó cô còn bé, không biết mẹ con họ đến đây làm gì, chỉ thấy sung sướng vì cô đã không còn là đứa bé nhất nhà nữa, có lẽ sau này cô có thể trút giận lên Lý Tuân được rồi. Nhưng thực tế tàn khốc hơn cô tưởng, Lý Lam nhanh chóng ý thức được, đứa em trai mới đến này còn đáng sợ hơn cả ba người anh trai cộng lại. Đừng nói là bắt nạt, chỉ cần đến gần đã bị cậu hung hăng đuổi thẳng cổ.

Nhưng sự có mặt của Lý Tuân cũng có ích cho Lý Lam, bởi cô không còn là nơi duy nhất để các anh và mẹ trút giận nữa. Bọn họ đã có mục tiêu mới, thậm chí đó còn là lần đầu tiên họ kéo Lý Lam về cùng một phe, đồng lòng chống địch.

Trước kia cả nhà đều bị Lý Thành Ba say rượu bạo hành, bỗng có thêm người đến ăn bám, có thể thấy được cuộc sống của mẹ con Lý Tuân không được tốt cho lắm. Mẹ Lý Lam đối đãi với khách không mời mà đến với thái độ kiên cường nhất đời này của bà. Ngày nào cũng chì chiết, chửi thẳng mẹ Lý Tuân là đồ đĩ thõa cướp chồng bà trước mặt mọi người, còn mắng Lý Tuân là thứ con hoang. Kể từ ngày mẹ con Lý Tuân đến đây, mẹ Lý Lam có thêm việc để làm, càng ngày càng ồn ào.

Tuy trải qua cuộc sống như vậy nhưng mẹ Lý Tuân vẫn kiên trì ở lại. Khi đó bà đã bị bệnh nặng, không có nhà mẹ đẻ để nương tựa, nếu bà không dẫn Lý Tuân đến đây thì cậu tuyệt đối không có đường sống về sau.

Để thuận ý của mẹ Lý Lam, mẹ Lý Tuân cũng không buồn ngó ngàng đến bản thân, mặc mình lôi thôi lết thết, lánh xa mọi người, nói chuyện và làm việc đều dè dặt, cực lực muốn cho con trai hòa nhập vào gia đình này.

https://thuviensach.vn

Nhưng không như bà mong muốn, Lý Tuân chẳng thèm làm thân với bọn họ, vì thế cậu bị ba người anh trai bắt nạt.

Mỗi ngày Lý Lam đều giặt giũ, quét dọn đến tối muộn, thường khi những người khác đã buồn ngủ mà cô vẫn còn chưa làm xong việc. Cô đã nhiều lần nhìn thấy mẹ Lý Tuân khuyên nhủ cậu dưới trăng khuya, bảo cậu đừng làm phật ý họ, hãy chung sống hòa thuận với mấy anh trai. Lý Tuân luôn im lặng, mẹ cậu nói một hồi lại nóng nảy vung tay đánh cậu. Cậu ấm ức khóc lớn nhưng vẫn nhất quyết không chịu vâng lời.

Lý Lam mềm lòng, cô luôn cảm giác mẹ con Lý Tuân không hề ghê tởm như nhà cô đã nói, cô rất đồng cảm với họ. Thế là Lý Lam bắt đầu lặng lẽ giúp hai mẹ con Lý Tuân. Khi đó mẹ Lý Tuân đã bệnh rất nặng, đêm đau đến mức không ngủ nổi. Thừa dịp cả nhà đã ngủ say, cô lén nấu cháo rang cho bà, chăm sóc bà nghỉ ngơi.

Dần dần cô bắt đầu thích mẹ Lý Tuân. Với tấm vải đơn sơ nhất, mẹ Lý Tuân đã may cho cô chiếc váy đầu tiên trong đời. Bà còn cho cô nghe băng nhạc cát-xét, hiển nhiên Lý Lam liền say mê những thứ này, hầu hết những lúc rảnh rỗi lại đến tìm họ.

Lý Tuân không biết chăm sóc người khác, luôn luống cuống tay chân không biết đỡ đần khi mẹ đang bệnh, Lý Lam rầy la cậu với tư cách là người chị: "Em phải nghe lời mẹ em nói." Cô hiểu rõ nhất là ba người anh trai kia, bọn họ thích bắt nạt kẻ ngoan cố, chỉ cần nghe lời họ thì họ sẽ chóng chán ngay.

Cô tốt bụng khuyên nhủ, đáng tiếc Lý Tuân cũng không thèm để ý cô, Lý Lam tức giận nói: "Đây là tâm nguyện của mẹ em đấy."

Lý Tuân trừng mắt nhìn cô: "Không đời nào."

Không thể nào khuyên giải được cậu, Lý Lam cũng chẳng để ý đến nữa. Sau này mẹ Lý Tuân qua đời. Lúc bà buông tay lìa trần rất thê thảm,

https://thuviensach.vn

ốm đến mức chẳng nhìn ra hình người nữa, da thịt teo tóp, bộ dạng kinh khủng đến mức mấy ngày liền mẹ Lý Lam không dám đến tìm họ gây phiền phức. Bà ra đi vào một đêm khuya, Lý Lam cũng có mặt ở đó, có lẽ Lý Tuân biết mẹ sắp không qua khỏi, khóc đến mức gần như không muốn sống nữa.

Đang lúc hấp hối, bà kéo tay cậu, lặp lại lời dặn dò cậu phải hòa nhập với gia đình mới, phải chung sống êm ấm với họ. Thấy mẹ như vậy, Lý Tuân khóc rấm rứt, rốt cuộc gật đầu, đáp ứng yêu cầu cuối cùng của bà.

Đây vốn là tâm nguyện của bà, nhưng chẳng biết tại sao trong nháy mắt cậu thật sự nói "vâng" thì bà lại như bị gì đó kích thích mãnh liệt, nâng cao bàn tay khô quắt, nét mặt dữ tợn giống như ác quỷ trở lại nhân gian, mang theo nỗi căm hận và bất cam vô tận, nắm chặt lấy Lý Tuân.

"Không được!" Mắt bà trợn trừng, nói với con mình với hơi tàn cuối cùng, "Lý Tuân, con nhất định không được giống như họ."

Trong giây phút đó, tiếng khóc của cậu vang dội đất trời, như muốn giải tỏa tất cả ấm ức, cậu gào một tiếng thật lớn: "Biết ạ!"

Mẹ cậu nghe xong mới thanh thản ra đi.

Lý Lam đứng bên cạnh xem, toàn thân run rẩy. Cô không biết hình dung tâm trạng của mình khi đó thế nào. Đó là lần đầu tiên cô cảm nhận được một tình cảm khác không phải từ gia đình mình. Nó tựa ngọn lửa nóng rực, vô cùng thuần túy và thiêu trụi tất cả.

Cô bắt đầu nghĩ hết mọi cách giúp đỡ người em trai không bao giờ gọi cô là chị này.

Tiếp theo Lý Tuân bắt đầu đi học, ở quê họ rất ít trường học, cấp Một cấp Hai đều ở chung một trường. Anh cả của Lý Lam đã tốt nghiệp, anh hai

https://thuviensach.vn

anh ba đều đang học cấp Hai, chỉ có mình Lý Lam học hết lớp ba rồi thôi học ở nhà làm việc.

Kể từ khi Lý Tuân đi học, Lý Lam phát hiện mấy anh trai càng bắt nạt Lý Tuân quá quắt hơn. Cô không biết nỗi căm phẫn của họ từ đâu ra, giống như Lý Tuân là kẻ thù không đội trời chung với họ vậy.

Lý Tuân không bao giờ oán trách, nhưng dù sao cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ, đánh không lại thì đành chịu, không bao lâu toàn thân đã đầy thương tích.

Mấy anh trai lén lút xé sách, vứt cặp của cậu, làm rất nhiều việc không cho cậu đến trường. Mặc kệ thân mình bị thương nặng cỡ nào, bất kể sách đã bị xé nát ra sao, Lý Tuân cũng chưa hề bỏ bê chuyện học hành dù chỉ một ngày. Không những thế cậu còn học được việc không đọc sách trước mặt mấy anh trai. Vì vậy khi màn đêm buông xuống, nhà nhà lên đèn, ngoại trừ Lý Lam phải giặt quần áo còn có Lý Tuân ngồi ôn bài.

Thái độ của cậu trước sau như một, đối xử với cô vẫn tệ như xưa, hoặc là nói cậu ôm thái độ thù hằn sâu đậm với cả cái nhà này. Nhưng Lý Lam không buồn để ý, dù sao người đối xử tệ với cô rất nhiều, vả lại cô không thấy Lý Tuân thật sự hung hãn với cô.

Cô lẳng lặng chăm sóc, giặt quần áo, nấu cơm và giúp cậu phân tán sự chú ý của các anh.

Cứ thế ngày trôi qua ngày, có một đêm Lý Lam ngạc nhiên không thấy Lý Tuân không ra ngoài sân đọc sách, cô tìm được cậu trong đống đồ hỗn tạp ở sân sau, cậu đang ôm lấy xương sườn. Lý Lam hỏi cậu sao thế, cậu cũng không trả lời.

Sau này Lý Lam mới biết được, Lý Tuân thi đậu vào lớp chọn duy nhất trong ngôi trường tồi tàn này, lớp đó nằm ở khu nhà phía Bắc, cách xa lớp của các anh. Nhưng lớp chọn phải thu thêm học phí, mẹ Lý Lam đời

https://thuviensach.vn

nào cho tiền Lý Tuân, thế nên Lý Tuân không vào học lớp kia được, phải quay về lớp cũ. Mấy anh trai rất vui mừng, giống như cậu và họ đều cùng một hạng, họ vui vẻ đánh cậu một trận đến nứt xương sườn.

Lý Tuân không đến bệnh viện, Lý Lam băng bó sơ cho cậu, lén dành dụm tiền mua xương nấu canh cho cậu uống. Đến khi Lý Tuân có thể đứng dậy được, lần đầu tiên cậu chủ động nói chuyện với Lý Lam, đó là vay tiền cô.

Bản thân Lý Lam cũng không có tiền, nhưng Lý Tuân mặc kệ, cậu rống lên với cô, Lý Lam sợ hãi đến òa khóc, cuối cùng nói dối xin mẹ ít tiền. Lý Tuân lấy được tiền, một mình đi lên huyện. Đến khi cậu trở về tất cả mọi người đều giật mình, bao gồm cả Lý Lam, cậu đã nhuộm tóc mình thành vàng chóe.

Mấy năm đó việc nhuộm tóc còn chưa phổ biến, nhất là màu sắc khoa trương thế này thì lại càng ít. Bởi vì màu tóc cá biệt như thế nên Lý Tuân càng bị bạo hành nhiều hơn, thậm chí là Lý Thành Ba cũng nổi trận lôi đình. Mỗi khi Lý Thành Ba nổi cơn thịnh nộ là cả nhà đều núp vào góc, không ai dám lên tiếng.

Nhiều lần Lý Lam thấy hình như ba cô sắp sửa đánh chết Lý Tuân đến nơi rồi. Nhưng đến cùng Lý Tuân vẫn không chịu nhận lỗi, cũng không chịu nhuộm tóc lại.

Dần dà, mọi người đánh mệt, mắng cũng mệt và cũng đã thành quen.

Cứ thế cậu bé năm đó đã dùng cách trẻ con và đơn giản này để chứng minh mình bất đồng với người khác trong nhà.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35

Lý Tuân vẫn giữ màu tóc như vậy. Đối mặt với màu sắc chói mắt này, nội tâm Lý Lam lại có cảm giác êm dịu lạ thường, bất kể thế nào cũng không thay đổi được sự thực, cậu vay tiền cô nhuộm tóc. Tuy không liên quan gì lắm và từ đầu đến cuối Lý Tuân cũng không nói với cô một câu cảm ơn, nhưng... "bí mật" không ai biết này khiến Lý Lam luôn mang một nỗi xúc động sâu sắc.

Lý Tuân dần lớn lên, thân thế lận đận khiến cậu trưởng thành sớm, tính phòng bị rất mạnh. Nhưng có trưởng thành sớm cỡ nào, rốt cuộc cậu vẫn là trẻ con, cũng cần sự quan tâm. Sau đó cậu từ từ đón nhận sự chăm sóc của Lý Lam, song ngoài miệng không bao giờ nhún nhường.

Ngày lại qua ngày, Lý Lam phát hiện, theo quá trình cậu trưởng thành, cuộc sống yên ổn ngày bé càng lúc càng hỗn loạn. Lý Tuân bắt đầu thường bỏ nhà đi, nhưng được một thời gian lại quay về. Lúc ấy cả nhà đang bận hỏi vợ cho anh cả Lý Lam, hoàn toàn không rảnh quản lý cậu. Thậm chí mẹ cô cảm thấy cậu đi luôn càng tốt,bớt đi một miệng ăn trong nhà.

Sau này, Lý Tuân không chỉ đi một mình, cậu còn đưa Lý Lam theo. Lý Lam nhát gan, thế nào cũng không dám đi, mỗi lần đều bị Lý Tuân cưỡng ép lôi kéo mới chịu đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Quả thật sức hấp dẫn của thành phố rất lớn, Lý Lam luôn lo sợ nhưng vẫn bị nơi phồn hoa đô hội cám dỗ. Có lần Lý Tuân đưa cô đi chơi, trước đó cậu đã chuẩn bị rất lâu, Lý Lam hỏi gì cậu cũng không nói. Đến khi tới nơi Lý Lam mới biết cậu dẫn cô đi xem một buổi nhạc hội.

Lý Lam sửng sốt, đó là ban nhạc mà mẹ Lý Tuân thường cho cô nghe ngày trước. Cô không dám tin vào mắt mình, bảo thế nào cũng không dám đi vào. Lý Tuân phải lôi cô, kiên quyết bắt vào trong. Cả buổi nhạc hội cô như ở trong mơ, âm nhạc sôi động dội vào màng nhĩ, vừa huyễn ảo vừa chân thật. Cô truy hỏi Lý Tuân lấy tiền ở đâu ra, nhưng cậu chỉ bảo cô đừng quan tâm.

Kết thúc nhạc hội, Lý Lam thấy Lý Tuân và một cậu trai nói chuyện ở cổng nhà hát. Trông cậu ta lớn hơn Lý Tuân, nhìn từ cách ăn mặc, hai người họ hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Sau khi nói vài câu, cậu trai lên xe hơi rời đi, xe đã chạy vẫn không quên quay đầu lại hô lớn: "Cậu đừng quên thời gian cuộc thi đấy!"

Tiếp theo Lý Tuân đưa cô đến quán ăn nhỏ bên cạnh nhà hát, lúc Lý Lam vẫn còn trong dư âm phấn khích của buổi nhạc hồi thì Lý Tuân đột ngột nói với cô: "Qua một thời gian nữa tôi phải đi rồi."

Lý Lam cho rằng từ "đi" mà cậu nói là giống như bây giờ, cứ lâu lâu lại bỏ nhà đi, chơi chán thì lén quay về, cho nên cô gật đầu tỏ ý đã biết. Mãi về sau Lý Lam mới hiểu được, từ "đi" của cậu rốt cuộc có ý gì. Khi ấy Lý Lam không hề nghĩ ngợi đã cự tuyệt, cô còn cương quyết lôi kéo Lý Tuân không để cậu làm chuyện nguy hiểm này.

Trong mắt cô, tuy gia đình không tốt nhưng dù sao cũng có thể che mưa che gió, có thể sống yên ổn. Có một lần Lý Tuân nói với cô, lúc trước cậu vô tình quen biết vài người ở thành phố, cậu từng thấy rất nhiều vật mới lạ trong nhà họ.

https://thuviensach.vn

"Cô biết máy vi tính không?" Lý Tuân nói, "Nhà họ có chiếc máy vi tính mỏng dính."

Khi Lý Tuân nói đến món đồ mới, hai mắt cậu tỏa sáng. Lý Lam vốn chưa quen những thứ này, cộng thêm Lý Tuân đang hưng phấn nên nói rất nhanh, làm cô lại càng không hiểu gì cả. Nhưng ít nhất cô hiểu được câu cuối cùng.

"Tôi cũng muốn thứ ấy, nhưng nếu tôi ở lại đây, tôi không bao giờ có được nó."

Đó là lần đầu tiên Lý Tuân nói cho cô biết cậu đang nghĩ gì và cậu muốn gì. Lý Lam hoàn toàn không thể chấp nhận. Cô không biết thứ cậu nói là gì, cô chỉ biết em trai cô mới chỉ là đứa trẻ mười mấy tuổi, rời khỏi nhà căn bản không thể nào sống được.

Lý Tuân cố gắng giải thích với cô nhưng Lý Lam không hề chấp nhận. Cô không có tài ăn nói như Lý Tuân, khả năng biểu đạt lại kém, bất kể Lý Tuân nói gì cô chỉ có thể lặp đi lặp lại "Không được, thế nào cũng không được."

Cuối cùng Lý Tuân nổi giận, cãi nhau một trận với Lý Lam. Lời nói của cậu làm tổn thương người ta sâu sắc, khiến cô cảm thấy vừa khó chịu vừa căm phẫn.

Lý Lam đổ bệnh, ngoài dự liệu của cô, Lý Tuân vẫn ở bên cạnh chăm sóc cho cô suốt thời gian bị bệnh. Lý Lam mơ thấy cảnh tượng lúc mẹ Lý Tuân qua đời, cô mơ đến lời di ngôn cuối cùng của bà.

Lý Lam rất thương Lý Tuân, có khi thậm chí cô cảm thấy dù sau này cô có con rồi, chưa chắc đã thương con mình bằng cậu em trai này. Đầu óc cô không tốt, nhưng chẳng biết tại sao mỗi chi tiết nhỏ nhặt về Lý Tuân, tất cả lời cậu từng nói với cô, cô đều nhớ rõ mồn một.

https://thuviensach.vn

Nhưng cô cũng biết, cô cũng là một trong "bọn họ" thôi.

Sau khi Lý Lam khỏe lại, cô trộm tiền đánh bạc mua rượu của ba, đưa cho Lý Tuân trốn nhà ngay đêm đó và không còn trở lại lần nào nữa.

Trước khi Lý Tuân đi đã nói với cô một câu: "Sau này tôi sẽ trả lại tiền cho cô."

***

Cà phê đã nguội từ lâu, thậm chí nhân viên phục vụ đã thay ca. Chu Vận suy tư, trước tiên cô nhớ đến lời Nhậm Địch nói, cậu ấy muốn kiếm tiền trả nợ. Nợ gì nhỉ? Số tiền Lý Lam đưa cho Lý Tuân hoàn toàn không đáng để nhắc đến. Nợ mà cậu nói e là nợ ân tình rồi.

Chu Vận nhìn Lý Lam đang thấp thỏm ngồi đối diện, đó là kiểu người bị cuộc sống mài mòn đi tất cả nhuệ khí điển hình.

"Thật ra ngay từ ban đầu tôi đã biết nó nhất định sẽ ra đi." Lý Lam thì thầm, "Nó hận nhà chúng tôi, hận đến tận xương tủy."

Chu Vận im lặng, Lý Lam khẽ nói tiếp: "Tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc bảo nó trả lại tiền cho tôi. Nhưng bây giờ ba đã mất, mẹ cũng không dậy khỏi giường nổi, anh cả bị bệnh, bệnh viện bảo phải chi rất nhiều tiền, nhà tôi không kiếm đâu ra số tiền đó. Mẹ tôi buộc tôi phải đòi tiền nó... Tôi thật sự không có cách nào nữa." Lý Lam thẫn thờ cúi đầu, "Hiện tại nhà tôi đã trở nên như vậy, nhất định là bị báo ứng rồi."

Chu Vận nhìn chăm chăm cô gái gầy yếu này. Cô ấy bị năm tháng tàn phá, toàn thân đều toát lên hình ảnh bị cuộc sống chèn ép đến không thở nổi, thậm chí nỗi đau cũng dai dẳng và đơn điệu.

Lý Lam lau mặt: "Tôi xin lỗi, tự dưng lại nói nhiều chuyện không đâu như vậy..."

https://thuviensach.vn

Chu Vận lắc đầu.

Lý Lam nhỏ giọng nói: "Ở nhà không ai chịu nghe mấy lời tâm sự này của tôi cả."

"Có lẽ cậu ấy không hận chị vậy đâu." Chu Vận bỗng cất lời.

Lý Lam: "Cô không quen biết nó nên không hiểu nó đâu."

Chu Vận tự nhủ, tôi thấy tôi còn hiểu cậu ta nhiều hơn chị ấy! Lý Tuân rất kiêu căng, gần như là cố chấp. Nhiều khi cậu không bao giờ nói ra suy nghĩ chân thật của mình. Cậu không bị bất cứ ai uy hiếp, không ai có thể bắt buộc cậu làm việc cậu không muốn. Nếu cậu thật sự hận Lý Lam thì dù cô ấy có sử dụng chiêu trò gì cũng không thể lấy được tiền từ phía cậu đâu. Huống chi mỗi tháng cậu còn tiêu khoản tiền lớn như vậy, nuôi một ban nhạc đã định trước là lỗ vốn...

Câu chuyện đã kết thúc, rất nhiều việc đã có thể giải thích thông suốt. Người ta ai cũng cần an ủi.

"Cảm ơn cô đã nghe tôi nói những lời này." Lý Lam có vẻ không có quà gì để cảm ơn, nghĩ tới nghĩ lui rồi nhẹ nhàng à một tiếng, "Tôi cho cô, cho cô xem hình em tôi nhé."

Ơ! Chu Vận vẫn còn đang suy nghĩ đến phương diện luân lý, đạo đức, vừa nghe Lý Lam nói thế suýt nữa đã giật bắn người.

Lý Lam lấy một tấm hình được cất kỹ trong túi vải, trông có vẻ khá lâu rồi, bức ảnh đã phai màu: "Đây là tấm ảnh gia đình duy nhất trong nhà, chụp vào lúc tết, cô nhìn đây này..."

Lý Lam muốn chỉ cho Chu Vận xem nhưng cô nào cần chứ. Khoảnh khắc Lý Lam lấy hình ra, ánh mắt của cô tự nhiên đã có điểm dừng.

https://thuviensach.vn

"Đây là lúc em trai chị mấy tuổi?"

"Chín tuổi."

Chu Vận hít sâu, đáng yêu quá! Lý Tuân thuở bé gầy còm, cứ như bộ xương khô. Khuôn mặt nhỏ bé căng thẳng, nhìn về phía ống kính với nụ cười khẩy mơ hồ. Từ tấm bé đã phảng phất ánh mắt ngang tàng, không coi ai ra gì này.

Chu Vận quên cả chớp mắt, vẫn nhìn chăm chú như thể có thể lùi thời gian họ quen biết về mười năm trước. Trong ảnh Lý Tuân rất cô đơn, khátách bạch với người khác, chỉ có Lý Lam là đứng sau lưng cậu.

"Em trai chị rất thích chị đấy nhỉ." Chu Vận nói.

Lý Lam lắc đầu: "Nó thích kiểu con gái giống mẹ nó."

Chu Vận liếc nhìn Lý Lam, rồi im lặng.

Một lát sau đã sắp đến giờ đóng cổng trường, Chu Vận đi đến quầy thu ngân tính tiền, khi trở về Lý Lam nói: "Tôi vẫn có thể ngồi đây được không?"

Chu Vận thoáng khựng lại mới nói: "Được."

Trước khi đi, cô lại len lén gọi cho Lý Lam một phần bò bít tết, dặn dò nhân viên phục vụ: "Nếu cô ấy có hỏi thì nói là quán tặng nhé."

Rời khỏi quán cà phê, trên đường về Chu Vận vẫn nghĩ đến cuộc nói chuyện khi nãy, lững thửng đến văn phòng, đẩy cửa ra nhìn thấy Cao Kiến Hồng. Lúc này cô mới hoàn hồn lại, hình như cô đã cho cậu ta leo cây rồi.

Cô vội vàng đi đến nói xin lỗi: "Mình xin lỗi, bên mình..."

https://thuviensach.vn

"Không sao." Cao Kiến Hồng dọn dẹp sách trên bàn, "Mình vừa nói chuyện với Ngô Mạnh Hưng xong, hình như cậu ta cũng có hứng thú với cuộc thi, ngày mai chúng ta sẽ cùng nhau bàn bạc thử xem."

Chu Vận gật đầu đồng ý, Cao Kiến Hồng đứng dậy: "Mình về trước đây."

"Lý Tuân đâu?"

"Mới vừa đi ra ngoài, chắc là sẽ nhanh chóng trở lại thôi."

Cao Kiến Hồng rời đi, văn phòng Hội chỉ còn lại mình cô. Chu Vận đóng cửa lại, đi đến chỗ ngồi của Lý Tuân. Cô mở chiếc túi của sân vận động trung tâm ở dưới bàn ra. Không hề bất ngờ, bên trong quả nhiên là vé xem concert, thời gian là cuối tuần này. Cậu định dẫn chị ấy đi sao?

Đúng lúc này, ngoài hành lang truyến đến tiếng bước chân, Chu Vận liền đặt túi lại chỗ cũ. Lý Tuân trở về văn phòng, thấy cô ở đây liền nhướng mày.

"Còn ở đây làm gì?"

Chu Vận lắc đầu: "Không có gì, tôi thu dọn đồ rồi về ngay đây."

Lý Tuân ngồi vào chỗ, không hề mở máy lên mà thản nhiên hỏi Chu Vận: "Buổi tối đi đâu thế?"

Tim Chu Vận giật thót, tự nhắc mình phải bình tĩnh: "Có chút việc đi ra ngoài."

"Thật sao!"

"Ừ."

https://thuviensach.vn

Chu Vận điềm tĩnh vơ đại hai quyển sách bỏ vào túi, vừa ngẩng đầu đã thấy Lý Tuân ngoắc tay với cô. Chu Vận tiến đến hai bước, Lý Tuân thuận thế nghiêng người về phía trước. Cô đứng, cậu ngồi, gương mặt vừa kề đến, tai đã áp ngay vào ngực cô.

Cái quái gì thế này?

Trời càng ngày càng nóng, quần áo càng lúc càng mỏng, cách lớp vải cotton, da thịt Chu Vận có thể cảm nhận rõ ràng đường nét gương mặt của Lý Tuân. Áo ngực bị cậu ép chặt vào người. Một hơi nóng bắt đầu lan tỏa từ lưng lên tay chân rồi đến tai.

Cô không tài nào lùi về sau được, bởi vì tay phải của Lý Tuân đang đặt ngang eo cô. Cô sắp sửa không thể hít thở nổi nữa rồi, một cộng một bằng mấy ấy nhỉ?

Đang lúc Chu Vận tưởng mình sắp ngất xỉu đến nơi, Lý Tuân ngửa đầu lên. Cậu không thẳng người dậy mà chỉ ngước mắt trong tư thế vẫn tựa vào ngực cô, nhìn cô đăm đắm, mày nhíu lại, cười nhẹ.

"Tim đập nhanh như vậy xem ra là nói dối rồi."

Toàn thân Chu Vận râm ran. Tim tôi đập nhanh thật sự không phải vì nguyên nhân đấy đâu!

Lời tác giả muốn nói:

Sao tớ cảm giác mọi người bỗng nhốn nháo lên thế nhỉ? Lẽ nào thần kinh tớ khác thường ư? Từ đầu đến cuối diễn biến câu chuyện đều nhẹ nhàng, phần giữa hơi ngược và máu chó tí thôi. Chẳng qua là tớ không khống chế được sở thích tàn ác của mình nên mọi người cứ xem cho vui là được. Tiểu thuyết trên mạng nhiều lắm, có thể tình cờ sa chân vào hố này cũng coi là duyên phận rồi. Mọi người đọc đến tình tiết mình thích thì cứ hân hoan vui sướng, còn lúc gặp phải tình tiết mình không thích cũng có

https://thuviensach.vn

thể ném đá thoải mái. Sự trao đổi giữa tác giả và độc giả vốn là quá trình phản hồi lẫn nhau, chuyện này rất bình thường.

Được rồi, những gì nói bên trên chỉ là mào đầu thôi, dưới đây mới là lời tớ thật sự muốn nói này.

Thế này nhé! Bởi vì trước mắt bản thảo truyện này đã đến chương năm mươi mấy, chiều hướng cũng đã rõ ràng, rất khó điều chỉnh. Sau khi trải qua dư âm thổn thức về chương thân thế của Lý Tuân, phía sau rất có thể sẽ còn xuất hiện những tình tiết tớ thấy "bình thường" nhưng mọi người sẽ cảm thấy muốn "cất cánh".

Vì thế hãy để tớ tiêm phòng trước cho những đồng chí có ý định theo dõi truyện này đến cùng. Nếu hôm nào đấy có chương khiến các bạn lỡ "bay lên trời", tớ xin khoanh tay tạ lỗi trước ở đây, mong mọi người rộng lượng tha thứ.

Lời dịch giả:

Thế này có thể xem là tác giả đã lên tiếng bảo chứng cho cái kết không nhỉ?

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36

Chu Vận ù té chạy về ký túc xá. Cô mở cửa ra, đóng lại rồi tựa vào cửa thở hổn hển.

Phương Thư Miêu quay đầu lại hỏi: "Sao mặt cậu đỏ vậy?"

Chu Vận chậm chạp trả lời: "Leo cầu thang..."

Chu Vận không học bài nữa, tắm rửa sạch sẽ rồi trèo lên giường từ sớm. Thật ra Lý Tuân không hề làm gì quá đáng, cậu chỉ nói một câu đầy thâm ý như chuyện trò bâng quơ, rồi mở máy tính lên làm việc. Dĩ nhiên Chu Vận cũng không thể chủ động "thẳng thắn được khoan hồng" rồi. Lỡ như cậu đang đào bẫy đợi cô nhảy vào thì sao. Dù sao đầu óc của thủ khoa Lý rất nhạy bén, lại không thích tung chiêu theo lẽ thường.

Nhưng tối nay thật sự là quá kích thích, ban đêm, Chu Vận mơ một giấc mơ. Họ vẫn ở tư thế đó, chẳng qua lần này từ đứng chuyển thành nằm. Chu Vận nằm trên một chiếc giường nhỏ, Lý Tuân thì đè lên người cô. Cậu nghiêng đầu, áp tai vào ngực cô lắng nghe nhịp đập của trái tim cô.

Trong mơ rất yên tĩnh, cô cúi đầu không nhìn được mặt cậu, chỉ có thể thấy mái tóc vàng óng kia. Cô nhìn xung quanh, nhận ra đây chính là căn phòng đơn bé nhỏ ở khách sạn Lập Hoa lúc tết Lý Tuân đến tìm cô.

https://thuviensach.vn

Cô nhanh chóng ý thức đây chỉ là giấc mơ, cố ép mình mở mắt, quả nhiên trông thấy trần nhà đen như mực. Đêm khuya im ắng, Chu Vận ôm gương mặt đỏ bừng, trằn trọc khó mà ngủ trở lại.

Ngày hôm sau, Chu Vận mang cặp mắt thâm xì đi họp với Cao Kiến Hồng.

"Ngày hôm qua mình thảo luận lại với giáo sư Lâm, cuối cùng quyết định chọn đề tài này." Cao Kiến Hồng đặt tài liệu đã chuẩn bị trước đó lên bàn, "Bảo vệ hệ thống máy chủ ảo sử dụng Chip, hai người xem nội dung trước đi."

Chu Vận và Ngô Mạnh Hưng mỗi người lấy một phần, cúi đầu xem.

"Này, Lý Tuân, cậu cũng xem giúp bọn tôi với." Cao Kiến Hồng nghiêng người gọi thủ khoa Lý, "Lý Tuân! Này!"

Chu Vận len lén quay mặt về phía sau, Lý Tuân đang ngồi nhìn chằm chằm máy vi tính nhưng không gõ bàn phím, vẻ mặt cậu xa xăm như đang suy ngẫm về chuyện gì đó. Cao Kiến Hồng gọi vài tiếng liên tục cậu mới hoàn hồn, liếc mắt sang, Chu Vận vội vàng quay đầu đi.

Lý Tuân không nói gì, ngoắc tay, Cao Kiến Hồng ném tài liệu qua cho cậu.

Hôm nay là thứ sáu, ngày kia là diễn ra nhạc hội. Tấm vé đó nhất định là mua cho Lý Lam rồi. Sau đó thì sao? Cậu có định dẫn chị ấy đi không?

Họ bình yên trôi qua ngày hôm đó. Thứ bảy, Chu Vận và Cao Kiến Hồng dẫn theo Ngô Mạnh Hưng đến văn phòng giáo sư Lâm nghiên cứu đề tài cuộc thi, ngồi tịt trong văn phòng suốt từ trưa.

Tuy Ngô Mạnh Hưng vô cùng phấn khởi với việc có thể tham gia cuộc thi, cũng biểu hiện rất nhiệt tình, nhưng so với Cao Kiến Hồng và Chu Vận,

https://thuviensach.vn

thực lực của cậu kém hơn rất nhiều. Lúc thử tìm hiểu log giám sát, cậu ta tốn rất nhiều thời gian.

Cao Kiến Hồng và giáo sư Lâm giải thích nội dung cho cậu ta, Chu Vận ngồi một bên, trông như thể đang nghe nhưng thật ra tâm tư đã trôi giạt tận đẩu tận đâu rồi.

Vất vả lắm Ngô Mạnh Hưng mới hiểu được nội dung, nhóm họ mới trở về văn phòng Hội, Lý Tuân đang ngồi viết chương trình. Chu Vận nhìn về phía chân cậu, túi vé xem nhạc hội vẫn còn đặt ở đó. Lý Lam đã đi chưa, hay vẫn còn ở gần đây chờ cậu?

Rốt cuộc chủ nhật đã đến, sáng sớm Chu Vận đến văn phòng Hội, phát hiện Lý Tuân vẫn làm ổ trên ghế lập trình, mắt cậu hằn đầy tia máu, chắc do đã thức suốt đêm, nhưng vẻ mặt rất ung dung.

Thời gian còn sớm, cả căn phòng chỉ có hai người họ. Chu Vận đi đến hỏi cậu: "Tối qua cậu không về phòng à?"

Lý Tuân không để ý đến cô. Chu Vận nhìn cậu: "Có phải cậu mọc rễ trên ghế luôn rồi không?"

Lý Tuân vẫn như không nghe thấy. Chu Vận nhìn về phía màn hình, từng hàng lệnh logic và đầy tiết tấu xuất hiện, cậu không hề sửa đổi, thậm chí là không có ý định dừng lại, chính xác như được viết từ chiếc máy tự động.

Cậu tập trung cao độ vào công việc, như vậy sẽ không cần suy nghĩ đến chuyện khác.

Chu Vận yên lặng trở về chỗ ngồi, chờ Cao Kiến Hồng và Ngô Mạnh Hưng đến.

https://thuviensach.vn

Lúc Ngô Mạnh Hưng đến, vẻ mặt uể oải: "Xin lỗi, tôi vẫn chưa làm xong..." Tối hôm qua lúc chia tay, Cao Kiến Hồng đã phân một vài nhiệm vụ cho cậu ta.

"Không sao, viết được bao nhiêu rồi, để chúng tôi xem giúp cậu." Cao Kiến Hồng nói.

Ngô Mạnh Hưng mở phần mình đã làm, Chu Vận đi đến xem sơ qua. Nội dung rất lộn xộn. Có thể nhìn ra được Ngô Mạnh Hưng chăm học rất nhiều môn, nhưng tham thì thâm, có rất nhiều đoạn cậu muốn dùng câu lệnh tối ưu, nhưng bản thân lại thiếu hụt tính tích hợp. Đến cuối cùng, cả chương trình rời rạc, mỗi hàm lệnh thành mang một hướng khác nhau, rối tinh rối mù.

Cao Kiến Hồng cau mày nhìn, Ngô Mạnh Hưng đứng bên cạnh mặt đỏ gay: "Để tôi... để tôi sửa lại."

Cao Kiến Hồng nói: "Cái này không dễ sửa đâu, viết lại luôn đi."

Ngô Mạnh Hưng cúi đầu im thin thít.

Cao Kiến Hồng ngước mắt khỏi máy vi tính, thấy dáng vẻ Ngô Mạnh Hưng liền cười xòa: "Đừng căng thẳng, không sao."

Ngô Mạnh Hưng nhỏ giọng: "Tôi sợ làm chậm tiến độ của bọn cậu."

Cao Kiến Hồng nói với giọng nhẹ nhàng: "Không phải là vấn đề thực lực của cậu, chẳng qua là cậu muốn viết ra những thứ rườm rà thôi. Lập trình không nhất thiết phải phức tạp, hàm lệnh đều là phục vụ cho chức năng, thậm chí là càng đơn giản mới càng vững chắc. Chú ý một chút, cậu có thực lực đấy, đừng lẫn lộn đầu đuôi là được."

Chu Vận nhìn về phía Cao Kiến Hồng. Khác với thiên tài thực lực siêu quần như Lý Tuân, Cao Kiến Hồng giản dị hơn. Cậu không gay gắt và cũng

https://thuviensach.vn

bao dung với người khác hơn. Trên thực tế cô cũng chưa từng gặp ai bướng bỉnh hơn Lý Tuân cả.

Cao Kiến Hồng chú ý đến ánh mắt Chu Vận: "Sao vậy?"

Chu Vận lắc đầu: "Không có gì."

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, đã mau chóng đến buổi trưa. Cao Kiến Hồng rủ Chu Vận và Ngô Mạnh Hưng đi ăn, Chu Vận từ chối.

"Mình không đói, hai cậu đi đi."

Cô ở lại văn phòng với Lý Tuân. Nhưng chính cô cũng không biết cô làm vậy rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Lý Tuân vẫn im lặng bình tĩnh. Lập trình rất tốn calo não, đã sắp một ngày một đêm rồi.

Chu Vận lẳng lặng ngồi tại chỗ đọc lại kết quả thảo luận ban sáng, nội dung không đến năm trăm chữ, nhưng xem sáu bảy lần cũng không biết đang nói về điều gì. Cuối cùng cô đặt tài liệu xuống, ngẩng đầu hỏi Lý Tuân: "Cậu không đi ăn cơm à?"

Không ai đáp lại.

Cô thử nói: "Có muốn... đi ăn chút gì với tôi không?"

Vẫn không ai lên tiếng, giống như cô đang nói chuyện với không khí vậy. Một lát sau, Cao Kiến Hồng và Ngô Mạnh Hưng trở lại. Ngô Mạnh Hưng đã ăn no đến mức bụng phình lên. Cũng không biết Cao Kiến Hồng đã nói gì với cậu ta mà trông cậu ta tràn trề lòng tin, toàn thân đầy hăng hái.

"Chúng ta họp tiếp đi."

Chu Vận quay người, không nhìn Lý Tuân nữa.

https://thuviensach.vn

Kim đồng hồ xoay vòng thật nhanh. Một giờ, hai giờ, năm giờ rồi sáu giờ... Buổi nhạc hội bắt đầu vào lúc tám giờ tối, phải vào sân trước hai tiếng. Cậu vẫn chưa chịu đi sao? Vẻ im lìm của cậu lạ quá.

Trời dần tối, tà dương lặn xuống phía tây, tiếng bàn bạc của Cao Kiến Hồng và Ngô Mạnh Hưng như hòa lẫn vào ánh hoàng hôn nơi rừng trúc, lao xao xào xạc.

Rốt cuộc Chu Vận bỏ đồ vào túi, Cao Kiến Hồng nhìn về phía cô: "Sao thế?"

Chu Vận khẽ nói: "Mai tiếp tục."

"Mệt rồi hả?"

Chu Vận gật đầu, Cao Kiến Hồng thu dọn giấy bút, nói với Ngô Mạnh Hưng: "Vậy dừng ở đây đi."

Ngô Mạnh Hưng vội nói: "Tôi không mệt, để tôi làm tiếp."

Chu Vận quay người, đi thẳng đến trước mặt Lý Tuân, cô không nói gì cũng không dừng lại, chỉ khom lưng cầm lấy túi của sân vận động trung tâm rồi quay người bỏ đi. Cao Kiến Hồng ở phía sau nhìn thấy cảnh này cảm thấy lạ, vừa định hỏi gì đó đã bị mấy câu hỏi của Ngô Mạnh Hưng ngắt ngang.

Trong khoảnh khắc Chu Vận rời khỏi phòng học, bàn tay gõ bàn phím mấy mươi giờ kia cuối cùng đã dừng lại, đầu ngón tay khẽ gãi cằm.

***

Chu Vận chạy băng băng đến cổng khu sinh hoạt. Rồi chạy từ Nam đến Bắc, lại chạy từ Bắc đến Nam dọc theo con phố kia. Cô tìm hết tất cả

https://thuviensach.vn

quán trà sữa, quán cà phê và tiệm bánh ngọt ven đường. Nhưng chẳng thấy được bộ quần áo quê mùa kia đâu.

Nửa giờ sau, Chu Vận nản chí, ngồi bệt xuống lề đường, toàn thân đẫm mồ hôi. Quả thật như mò kim đáy biển, biết tìm đâu bây giờ?

Cô mệt đến mức thở hồng hộc, giơ tay lên xem đồng hồ, đã hơn bảy giờ rồi. Không tìm ra người, không vào kịp sân, thế xem như đã lãng phí vé vào cổng.

Chu Vận từ bỏ ý định đi tìm tiếp, mở túi lấy vé ra. Tổng cộng hai tấm, mỗi tấm 1.880 tệ. Cô trầm mặc giây lát, sau đó nhanh chóng tìm trong túi có cách nào liên lạc với bộ phận bán vé, xem có thể trả vé hay không. Thế nhưng, lật túi ra không tìm được phương thức liên lạc với phòng bán vé mà lại rơi ra một tờ giấy. Chu Vận nhặt tờ giấy lên xem, nội dung trong đó vô cùng đơn giản.

"Khách sạn Thái Phủ, phòng 408, lúc nào về tìm tôi thanh toán tiền đi lại."

Ôi vãi chưởng, tôi đi á! Trời đất quay cuồng, đầu Chu Vận đau nhức, cô như đã hiểu được nỗi đau khổ của Tôn Ngộ Không bị Như Lai Phật Tổ nắm trong lòng bàn tay năm xưa rồi. Cô đứng dậy. Thanh toán cái mả cha nhà cậu!

Nhìn từng đường nét viết trên giấy, Chu Vận cũng có thể tưởng tượng ra được dáng vẻ thong thả khi Lý Tuân đặt bút viết xuống. Nhìn ra được cậu cố gắng tránh né cắt đứt quan hệ với gia đình mình, nhưng lại không nỡ lòng vứt bỏ người chị duy nhất từng chăm sóc cho cậu. Sự xuất hiện của Chu Vận đúng lúc có thể giúp cậu làm vài việc vặt vãnh.

Thật ra không phải là cô không giúp cậu làm mấy việc nhỏ nhặt này được. Nhưng mở mồm nói một câu thì đã sao, cần gì phải như vậy?

https://thuviensach.vn

Chu Vận tức tối giậm chân, một bà cô dẫn theo đứa trẻ đi ngang qua liếc nhìn cô bất mãn. Cô nhìn đồng hồ, chỉ còn 20 phút nữa thôi, chắc chắn không kịp giờ rồi. Nhưng nếu thuận lợi thì cũng sẽ không đến trễ lắm. Cô lập tức bắt một chiếc xe: "Khách sạn Thái Phủ."

Tài xế sửng sốt: "Thái Phủ á? Đi về phía trước năm phút là đến rồi."

"Tiếp theo còn đi chỗ khác nữa, chú ở dưới lầu đợi cháu."

Tài xế vừa đạp ga đã đến nơi, Chu Vận lao xuống xe, vẫn không quên ngoái đầu lại dặn: "Chú nhất định phải đợi cháu đấy!"

Thang máy dừng ở tầng Năm, Chu Vận trực tiếp đi thang bộ, chạy đến phòng 408 đập cửa ầm ĩ.

"Lý Lam, Lý Lam, chị có ở đây không?"

Vài giây sau, khe cửa mở he hé, Lý Lam lo sợ nhìn ra ngoài.

"... Không cần quét dọn đâu, tự tôi quét được rồi."

Ai dọn phòng cho chị chứ? Chu Vận đẩy cửa ra, kéo chị ta lại, một tay chỉ vào mình: "Tôi, là tôi, chị còn nhớ tôi không?"

Lý Lam: "Cô là..."

Chu Vận đã chứng kiến tính rề rà của chị ấy, không đợi chị ấy đáp lời đã lôi ra ngoài.

"Nào, đi theo tôi!"

Lý Lam cố giật lại: "Làm gì thế? Cô muốn đưa tôi đi đâu, cô định làm gì?"

Chu Vận: "Chị cứ đi theo tôi là được."

https://thuviensach.vn

"Không được, không được, cô đừng lôi tôi..."

Thật không hổ là ngày ngày lao động, thân thể Lý Lam gầy còm nhưng sức lực lại vô cùng mạnh mẽ. Chu Vận kéo thế nào chị ấy cũng không suy suyển, cuối cùng hít sâu vào một hơi, quay đầu lại cười nói: "Lý Lam, mấy hôm trước chị nói chị thích một ban nhạc đúng không?"

Không biết tại sao nụ cười của Chu Vận hiện tại lại trông dữ tợn, Lý Lam sợ hãi, không dám đáp lời.

Chu Vận vẫn giữ dáng vẻ tươi cười: "Tôi đưa chị đi xem nhạc hội."

Lý Lam sửng sốt, sau đó lập tức lắc đầu: "Không cần đâu... xem ca nhạc đắt lắm."

"Không." Chu Vận xua tay, "Không đắt chút nào, tôi nhặt được vé miễn phí, không đi tiếc lắm."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37

Lúc Chu Vận và Lý Lam chạy đến sân vận động trung tâm đã là 8 giờ 30. Cô lấy vé ra định đi soát, bất ngờ cổ tay bị kéo lại. Cô quay đầu, thấy Lý Lam mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm tấm poster to lớn treo ở cổng.

"Chính là họ..." Lý Lam cất lời, "Khi xưa em trai dẫn tôi đi xem họ biểu diễn."

Chu Vận sửng sốt, cũng liếc nhìn tấm poster kia. Cô từng nghe nói về nhóm này, đó là một ban nhạc rất nổi tiếng, nhưng bản thân không cảm thấy hứng thú với nhạc nhẽo nên không bao giờ chú ý đến giới này. Bây giờ nghe Lý Lam nói, cô mới tính toán thời gian, đáy lòng cảm thán số tuổi đời của ban nhạc.

Qua cổng soát vé, Chu Vận nhanh chóng đẩy Lý Lam vào trong: "Nhanh lên, nhanh lên, đã muộn rồi."

Buổi nhạc hội đã bắt đầu, cả hội trường như thể nổ tung, đèn màu nhấp nháy trong biển người đông nghịt. Chu Vận nắm chặt tay Lý Lam, sợ chị ấy lạc.

Lý Tuân mua vé là hàng trước khu A, hai người họ đi len qua nhóm người, đến chỗ của mình. Vị trí của Chu Vận bị người bên cạnh đặt chiếc túi, cô gọi lớn: "Này, đây là vị trí của tôi, cảm phiền cô lấy túi..."

https://thuviensach.vn

Người kia quay đầu, cười nói: "Tôi biết là của hai người mà!"

Chu Vận giật cả mình: "Nhậm Địch."

Hôm nay Nhậm Địch trang điểm như chiếc bánh kem, cô ấy nghiêng người cho Chu Vận thấy dãy người bên cạnh. Chu Vận hoàn hồn nhìn lại, đó không phải là ban nhạc tự phát của Nhậm Địch sao.

Thành viên ban nhạc chào cô: "Yo!"

Chu Vận cũng lớn tiếng chào lại họ: "Yo!"

Cô cúi đầu nói với Nhậm Địch: "Trùng hợp quá."

"Trùng hợp cái con khỉ." Nhậm Địch nhìn vẻ mặt ngốc nghếch của Chu Vận, "Đây là Lý... Ô..."

Sau khi Chu Vận nói trùng hợp quá đã lập tức nhận ra điểm đáng ngờ, nhất định là Lý Tuân đã bao hết cả dãy này rồi. Trước khi Nhậm Địch kịp nói ra tên cậu, cô đã bịt miệng cô ấy lại.

"Suỵt!" Cô cau mày nghiêm mặt, nháy mắt ra hiệu về phía sau.

Chu Vận không ngồi, Lý Lam cũng không dám ngồi, đang ở phía sau dè dặt nhìn họ. Nhậm Địch nhìn qua bả vai Chu Vận, thoáng chốc hiểu rõ, rồi khẽ gật đầu.

Chu Vận quay người lại, kéo Lý Lam ngồi xuống: "Không sao, người quen của tôi, đúng lúc gặp được."

Buổi nhạc hội thuận lợi bắt đầu, không bao lâu Lý Lam đã đắm chìm vào âm nhạc. Thật không hổ là ban nhạc đã nổi tiếng mười năm nay, từ bài hát cho đến cách biểu diễn đều như làm chủ cả sân khấu, dày dặn kinh nghiệm. Buổi biểu diễn nhanh chóng được đẩy đến cao trào, tất cả mọi

https://thuviensach.vn

người đều đứng lên lắc lư theo điệu nhạc, giơ cao biển và que dạ quang trong tay.

Ánh đèn trên sân khấu sáng chói, nhóm nhạc say sưa gào thét, dấy lên ngọn lửa hừng hực thiêu đốt tất cả.

Chu Vận cũng bị không khí này lây nhiễm, đứng lên nhảy nhót theo mọi người, trong vô tình nhìn thấy ánh mắt mỉm cười của Nhậm Địch bên cạnh liền hỏi: "Sao thế?"

Khóe môi Nhâm Địch cong cong, gào lớn với cô: "Cậu cẩn thận một tí!"

Chu Vận: "Gì cơ?"

Nhậm Địch: "Đừng bị tên Quái Thú kia ăn hiếp!"

Vị trí bọn họ gần sân khấu, Chu Vận bị âm hưởngdội vào chấn động lồng ngực: "Mình cũng không muốn, phải làm sao đây?"

Nhậm Địch thấy dáng vẻ Chu Vận nghiêm túc trưng cầu ý kiến liền kéo cô đến, ngửa đầu cười khanh khách. Kết quả mãi cho đến khi buổi nhạc hội kết thúc, Nhậm Địch cũng không bày cho cô cách làm thế nào để không bị Lý Tuân ăn hiếp nữa.

Lần đầu tiên Chu Vận đi xem nhạc hội, còn là loại nhạc rock điên cuồng, tác dụng chậm này thật sự quá lớn. Sau khi kết thúc đi ra ngoài, toàn thân cô đều run run.

Nhậm Địch khinh thường nói: "Trông cái kiểu của cậu kìa."

Bên tai Chu Vận còn vang vọng bài hát vừa rồi, chẳng có sức đáp trả. Cô choáng váng nói với Lý Lam: "Đi, tôi đưa chị về."

https://thuviensach.vn

Trên đường trở về, Lý Lam nói cảm ơn với Chu Vận những hai trăm lần, Chu Vận bị buổi nhạc hội chấn động đến nỗi buồn nôn, rất muốn bảo chị ấy im lặng nhưng cuối cùng cất lời vẫn là câu nói "Không cần cảm ơn."

Lý Lam: "Tôi sắp phải đi rồi, thật sự là chưa bao giờ dám nghĩ đến có thể xem được buổi biểu diễn này trước khi đi cả."

Tay Chu Vận đang ấn vào huyệt thái dương khựng lại: "Đi á? Khi nào đi?"

Lý Lam: "Vé tàu hỏa tối nay."

"..." Chu Vận ngước mắt, "Sao giờ chị mới nói, đến nhà ga kịp không?"

Lý Lam cúi đầu: "Ngày đầu tiên tôi đến thì em trai tôi đã mua trước vé về cho tôi rồi. Nó đưa tiền cho tôi, không muốn tôi ở lại đây." Giọng chị ấy rất nhẹ, "Có điều vẫn kịp, tôi về thu dọn đồ đạc xong vẫn kịp thời gian mà."

Kịp thời gian đương nhiên là phải kịp rồi. Chu Vận cười khẩy, hệ thống em trai chị xây dựng quả thật là vững như núi Thái Sơn ấy.

Trở lại khách sạn Thái Phủ, Lý Lam lên lầu lấy hành lý, Chu Vận muốn đưa chị ấy đến nhà ga nhưng Lý Lam nhất quyết không chịu.

"Không cần đâu, cô đã giúp tôi nhiều quá rồi." Lý Lam đưa một túi lớn cho Chu vận, "Đây vốn là đồ tôi mang cho em trai tôi, nhưng em ấy không cần. Tôi cũng không có tiền để cảm ơn cô, cô giữ nó đi nhé." Chị ấy ngại ngùng cười với Chu Vận, "Cô tốt quá, vốn tôi còn cảm thấy người ở đây đều rất đáng sợ..."

Thật ra thì tôi cũng rất đáng sợ đấy bà chị! Chu Vận không từ chối, đưa tay nhận lấy. Vừa treo vào cổ tay đã suýt nữa khuỵu xuống. Thứ gì nặng thế này?

https://thuviensach.vn

"Thật sự không cần tôi đưa chị đến ga hả?"

Lý Lam kiên trì: "Không cần."

Chu Vận cũng mệt rã cả người, thầm nói với Lý Tuân trong lòng. Không phải là tôi không đưa tiễn mà là người ta không cho tôi tiễn đấy nhé! Cô đưa Lý Lam đến chỗ xe taxi, rồi vẫy tay tạm biệt.

Chu Vận giơ tay xem đồng hồ, đã mười một giờ rồi, ký túc xá đã đóng cổng từ lâu. Đến studio của Nhậm Địch ư? Xa quá đi không nổi. Cô nghĩ ngợi rồi cuối cùng quyết định đến văn phòng Hội tá túc một đêm.

Túi đồ Lý Lam đưa cho cô siêu nặng, cô xách không nổi liền dứt khoát kéo lê trên mặt đất. Được một hồi tay đã mỏi nhừ, ngồi xuống bồn hoa nghỉ cho đỡ mệt. Cô thuận tay mở túi ra, nhất thời ngửi thấy một mùi hôi thối. Bị mùi thối xộc lên, đầu Chu Vận càng đau hơn.

Cô cau mày, dằn xuống nỗi bực bội nhìn vào trong. Trong túi đầy nghêu sò và cá, còn có một túi nước. Có lẽ túi nước này là nước đá đã tan, bây giờ trời nóng, không kịp thời xử lý nên tôm cá tươi cũng đã ươn hết rồi.

Chu Vận yên lặng nhìn một hồi, sau đó vứt chiếc túi vào thùng rác căn tin. Cô vừa đi vừa quay đầu lại nhìn, trong lòng cảm giác áy náy.

Chu Vận đi đến tòa nhà thí nghiệm, từ đằng xa đã nhìn thấy đèn văn phòng Hội vẫn sáng. Giờ này chỉ có thể là Lý Tuân vẫn còn ở đây thôi.

Chu Vận không bước đến ngay mà đứng ở cửa một lát, định suy nghĩ gì đó nhưng đầu óc trống rỗng. Bỗng nhiên cô nghe thấy âm thanh đánh lửa rất khẽ phía sau. Cô rất quen với âm thanh này, buổi tối đầu tiên mua nó về cô đã tập thử vô số lần.

https://thuviensach.vn

Chu Vận quay đầu, nhìn thấy ánh lửa bập bùng, Lý Tuân tựa vào tường hành lang, lấy điếu thuốc ra khỏi miệng.

"Về rồi hả?"

Cậu nở nụ cười khinh khỉnh. Có lẽ đây là thói quen của cậu rồi. Chu Vận nghĩ thầm, ngoại trừ lúc đối diện với máy tính làm việc sẽ có thái độ nghiêm túc ra, những lúc còn lại trên mặt cậu luôn mang theo vẻ bỡn cợt như vậy. Tuy rằng không nhất định tất cả nụ cười đều biểu đạt cho sự vui vẻ.

Chu Vận gật đầu. Lý Tuân nhìn cô từ trên xuống dưới: "Công chúa điện hạ vất vả đến vậy à."

Chu Vận im lặng. Là ai ban cho hả? Cô vừa định đốp lại thì bỗng nhớ đến lời Nhậm Địch vừa nói với cô lúc xem nhạc hội - "Cậu đừng để tên Quái Thú kia ăn hiếp."

Không sai, cãi nhau với cậu là mắc bẫy của cậu rồi. Chu Vận quyết định không chú ý đến cậu, quay người đi vào văn phòng, thầm nghĩ tối nay không thể tắm rửa sạch sẽ thật là khó chịu chết được.

"Này."

Chu Vận dừng bước, đợi Lý Tuân phát biểu cao kiến. Dù sao cô đã quyết định tối nay dù Lý Tuân có trêu chọc cô thế nào cô cũng nhất định không thèm cãi lại.

"Đi theo tôi nào."

Chu Vận quay đầu lại, Lý Tuân đã quay người bước đi. Cô còn chưa đồng ý cơ mà! Nhìn bóng lưng Lý Tuân, cô do dự một hồi, đến khi bóng dáng kia sắp mất hút cô mới thở dài rồi đi theo.

https://thuviensach.vn

Đêm mùa hè nóng nực oi bức. Chu Vận đi theo sau Lý Tuân, cậu vẫn cô độc một mình nhưng lại thư thái và sạch sẽ. So ra, Chu Vận trông nhếch nhát hơn nhiều. Cô vất vả một ngày, mệt mỏi quá mức, cộng thêm lại bôn ba qua lại, quần áo đã bám đầy bụi bặm, lưng đã đẫm mồ hôi.Chu Vận thừa dịp Lý Tuân không chú ý lén vuốt lại tóc mình.

Họ đi đến sân thể dục. Trên bãi cỏ hoang, khung thành bóng đá vẫn loang lổ gỉ sét. Lý Tuân tựa vào vị trí thường ngày của cậu, nói: "Ở đây mát hơn một chút."

Sân bóng trống trải, thỉnh thoảng có cơn gió mát thổi từ xa đến, khẽ lay bãi cỏ. Chu Vận ngồi dựa vào cột khung thành còn lại.

Đêm khuya vắng lặng, yên tĩnh như tờ, Chu Vận lại bắt đầu suy nghĩ miên man. Hiện tại hai người họ có cách xa nhau lắm đâu. Khung thành bóng đá tiêu chuẩn có chiều rộng 7,32 mét, nhưng cái khung thành rách này của trường họ đủ tiêu chuẩn sao...

Lý Tuân thản nhiên nói: "Nhạc hội hay không?"

Dòng suy nghĩ của Chu Vận bị ngắt ngang, quay đầu nhìn cậu: "Nói thật à?"

Lý Tuân hất cằm, ý là "dĩ nhiên".

Chu Vận: "... Ban đầu tạm được, sau đó thì ù cả tai."

Lý Tuân cười ha ha, như nhớ đến gì đó: "Phải đấy, tôi cũng cảm thấy vậy, không hiểu sao phụ nữ ai cũng thích."

Có phải vì đêm hè nên giọng nói của cậu trở nên dịu dàng không? Chu Vận ngắm cậu cười, nhưng khi cậu quay đầu lại thì cụp mắt né tránh. Không khí bất giác thoải mái hơn nhiều, Chu Vận ngồi bệt trên bãi cỏ, oán trách: "Tôi mệt chết được."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân: "Cô nên tập thể dục đi."

Chu Vận lườm cậu: "Sức khỏe tôi rất tốt."

"Thật sao, vật tay thử không?"

Chu Vận không sao tưởng tượng nổi: "Cậu hay quá nhỉ, tôi là con gái đấy."

"Chấp cô hai tay luôn."

"Khùng."

"Nếu không tôi dùng một ngón tay thôi." Lý Tuân nở nụ cười đặc trưng, "Ngón tay nào do cô chọn."

Đầu óc Chu Vận nổ tung. Ngày cuối tuần êm đềm thế này mà cô phải bận tối mặt tối mũi, ngay cả chỗ ngủ cũng không có là vì ai hả? Vậy mà cậu còn cười, thách thức vật tay với cô bằng một ngón tay á?

Chu Vận đứng dậy chỉ vào cậu, lặp lại lời nói kinh điển của giáo sư Lâm: "Lý Tuân, thằng nhóc cậu đừng có mà ngông cuồng."

Lý Tuân tựa vào khung thành bóng đá, cười điềm nhiên: "Chơi không?"

"Được." Chu Vận tự nói với mình, tuyệt đối không phải cô nhất thời ấm đầu, cô đã quá biết hình thể của Lý Tuân, cậu không phải là kiểu con trai cơ bắp cuồn cuộn. Một ngón tay á, cô không thể nào thua được.

Sau khi làm rõ điều này, Chu Vận sôi trào nhiệt huyết, hừng hực ý chí. Ở trước mặt cậu, lúc nào cô cũng rơi vào thế yếu, như vậy thật sự không tốt. Trước tiên phải kéo ngoại hình đến trục hoành mới được.

https://thuviensach.vn

"Như vậy đi." Cô nói với Lý Tuân, "Chúng ta đánh cuộc, nếu cậu thua thì phải lập tức chạy quanh sân thể dục mười vòng." Chạy như vậy thì lượng mồ hôi của cậu đổ ra hẳn có thể so sánh với cô rồi.

"Được thôi." Lý Tuân đồng ý không hề do dự, "Vậy cô thua thì sao?"

Chu Vận: "Không đời nào."

Lý Tuân cười: "Tốt."

Bọn họ đi lên khán đài, kề vào một bậc cao thi vật tay.

Lý Tuân hỏi: "Muốn tôi dùng ngón nào?"

Câu hỏi này rõ ràng thừa thãi, Chu Vận: "Đương nhiên là ngón út rồi."

Lý Tuân: "Thật không nể mặt gì cả."

Chu Vận lại dứt khoát: "Giữa hai chúng ta không có tình cảm."

Hôm nay tôi sẽ cho cậu biết rõ thế nào là “tự gây nghiệt không thể sống”.

Lý Tuân đưa tay phải ra, chống khuỷu tay xuống, bốn ngón co lại, chỉ chừa lại ngón út. Chu vận giật mình, trông cậu giống đã nói là làm thế kia. Lý Tuân luôn mang vẻ chắc thắng, Chu Vận không dám lơ là, không chừng tên này có thiên phú, có được bàn tay vàng gì đó thì sao.

Tay phải cô móc vào ngón út của cậu, tay trái vịn vào tay phải, người hơi nghiêng, chuẩn bị gồng lên bất cứ lúc nào.

"Xong chưa?" Lý Tuân hỏi.

Chu Vận hơi khẩn trương: "... Xong rồi."

Lý Tuân: "Cô hô bắt đầu hay tôi hô."

https://thuviensach.vn

"Để tôi." Chu Vận cố hết sức nắm quyền chủ động, hít sâu vào, "Ba, hai, một, bắt đầu."

Vừa dứt lời, hai người đồng thời ra sức, Chu Vận rõ ràng cảm nhận được cánh tay Lý Tuân cứng lại trong nháy mắt. Tuy cậu không phải dạng người ưa thể thao, nhưng con trai thì vẫn là con trai, sức mạnh của Lý Tuân lớn hơn tưởng tượng của Chu Vận nhiều.

Nhưng, cậu chỉ dùng một ngón tay mà lại là ngón út, sức lực toàn thân của cậu không thể nào dồn hết lên một ngón được. Chu Vận móc lấy ngón tay kia, từ từ vật xuống.

Thắng lợi sắp đến tay rồi, cho cậu hết ra vẻ cool ngầu đi nhé! Chu Vận vừa phấn khởi lại rất nhanh phát hiện không ổn. Sau khi kết thúc đoạn gồng sức ban đầu, họ đã tiến vào khoảng thời gian giằng co, lúc này Chu Vận phát hiện mình đã kéo ngón tay Lý Tuân ra một góc độ rất lớn. Cô cảm nhận rõ rệt ngón tay dưới cổ tay cô vẫn luôn ra sức chống chịu nhưng hiệu quả quá nhỏ.

Trong nháy mắt cô có thể ra thêm chút sức, trực tiếp vật ngã cậu, nhưng như vậy ngón tay của Lý Tuân sẽ khó tránh khỏi bị cô làm rách toác. Nếu vẫn giằng co như vậy chắc chắn cũng sẽ bị thương.

Cô liếc nhìn Lý Tuân, cậu vẫn điềm nhiên như không, thấy cô nhìn mình thì nở nụ cười, nói đầy thâm ý: "Sao không ra sức nữa đi?"

"..."

Mẹ nó, trong lúc quan trọng thế này mà Chu Vận chợt nhớ đến câu chuyện thời cổ đại. Có hai người phụ nữ đều nói mình là mẹ đứa bé, quan Huyện bèn bảo mỗi người kéo một cánh tay của đứa bé, ai kéo về bên mình được thì đứa bé sẽ thuộc về người đó. Kết quả một người phụ nữ kéo đến giữa chừng thì buông tay, nhưng quan Huyện lại phán quyết đứa bé là con bà ta. Lý do là mẹ ruột sẽ không nhẫn tâm làm con mình đau.

https://thuviensach.vn

Chu Vận móc chặt ngón út kia, nghĩ thầm chủ nhân ngón tay này là của ai trong hai người đây, sao cậu không hề biết đau như thế? Qua vài giây, Chu Vận đột nhiên cảm giác đầu ngón út run lên. Cậu bị thương rồi sao?

Cô hoảng hốt, không hề nghĩ ngợi đã buông tay ra ngay lập tức.

Lý Tuân bình thản thu tay về, cho vào túi quần, đắc ý nói: "Không phải đã nói giữa hai chúng ta không có tình cảm sao?"

Cậu đã được lợi còn trêu đểu nhau à! Chu Vận quay người bỏ đi, Lý Tuân ở phía sau gọi với theo: "Không chịu hình phạt thua cuộc à, tôi còn chưa nói điều kiện đấy."

"..."

Chu Vận vừa không còn sức lực gì nữa, vừa tức sùi cả bọt mép, hai nỗi mâu thuẫn đang đập nhau chan chát trong thân thể, thiêu rụi lý trí của Chu Vận. Cô từ từ quay đầu, cười gằn nói: "Cậu nói đi."

Cậu vẫn tựa vào vị trí ban nãy, nghiêng đầu nhìn cô, bóng đêm bao phủ xung quanh đường nét thanh tú của cậu. Cậu cũng cười: "Công chúa, tặng vị trí của Ngô Mạnh Hưng lại cho tôi đi."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38

Chu Vận sững sờ hồi lâu mới hiểu được câu nói này của cậu có ý gì.

"Cậu nói là cậu muốn tham gia cuộc thi á?"

"Ừ."

Chu Vận hơi rối: "Nhưng trước đó không phải cậu..."

"Tôi đổi ý rồi." Lý Tuân vươn vai, "Không cần thiết căng thẳng như vậy, lúc thích hợp phải thư giãn một chút."

"..."

Chu Vận nhìn động tác cậu vươn vai, lần nữa nhận thức được người bình thường thật sự không thể nào theo kịp tiết tấu của cậu. Ban đầu một câu nói không tham gia đã hành hạ họ rất lâu, bây giờ một câu tham gia lại khiến người ta vui buồn lẫn lộn.

Nhớ đến lời Lý Lam nói, Chu Vận hỏi thêm một câu: "Thật hả?"

Lý Tuân gật đầu.

Chu Vận nhăn mày: "Sao cậu không nói sớm, Ngô Mạnh Hưng đã tham gia rồi."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân: "Cô không phải để ý đến cậu ta, cô chỉ cần nói cô đồng ý hay không thôi."

Việc này không tốt lắm đâu. Tuy nói thực lực của Ngô Mạnh Hưng và Lý Tuân khác nhau một trời một vực, nhưng dù gì người ta cũng hết lòng hết dạ đến hỗ trợ, lẽ nào còn chưa qua cầu đã rút ván sao.

Nhưng mà...

Chu Vận lén nhìn nửa người bên dưới của Lý Tuân. Dù thế nào cô cũng không muốn từ bỏ việc ôm cái bắp đùi này của cậu đâu.

Trong lúc Chu Vận đấu tranh nội tâm căng thẳng, Lý Tuân đi đến trước mặt cô, hai tay cho vào túi quần, khẽ khom lưng, để ánh mắt ngang tầm nhìn với cô.

Chu Vận nghĩ thầm. Cậu đổi sữa tắm khác rồi à? Lần này là hương bưởi, mùi hương hơi cay cay. Lọ bạc hà kia đã dùng hết rồi sao? Không biết hiện tại người cô có mùi gì nhỉ? Chắc chắn là chẳng thơm tho rồi, chưa tắm quả thật đã thua ngay ở vạch xuất phát. Ơ, không đúng! Bốp! Chu Vận tự tát mình một bạt tai trong lòng. Giờ phút này mà mày còn nghĩ gì thế hả?

"Tôi nói..." Lý Tuân khẽ cất lời, Chu Vận dừng suy nghĩ miên man, "Cô không cần để ý đến Ngô Mạnh Hưng nghĩ thế nào, cũng không cần quan tâm đến Cao Kiến Hồng nghĩ ra sao, cô chỉ cần nói cô có đồng ý hay không là được."

Gió đêm thổi vào mặt như mơn man lòng người. Chu Vận nhìn sang chỗ khác: "Chắc chắn là tôi đồng ý rồi."

Lý Tuân thẳng người lên, ung dung nói: "Vậy được rồi, Ngô Mạnh Hưng để tôi xử lý."

https://thuviensach.vn

Chu Vận á khẩu. Từ “xử lý” này thốt ra từ miệng Lý Tuân luôn khiến người ta sởn gai ốc.

Cô nhìn Lý Tuân: "Cậu đừng làm gì quá đáng đấy."

Lý Tuân quay người bỏ đi, Chu Vận đi theo sau: "Ngô Mạnh Hưng rất tốt, làm việc cũng rất cố gắng."

Lý Tuân cười cười, lấy bật lửa ra châm thuốc, vừa đi vừa nói: "Công chúa điện hạ, tốt nghiệp trung học chỉ là một bước ngoặt thôi."

Chu Vận bước nhanh đuổi theo cậu: "Bước ngoặt gì?"

Lý Tuân cắn điếu thuốc, thản nhiên nói: "Kể từ khoảnh khắc nó kết thúc, chuyện chỉ cần dựa vào cố gắng là có thể làm tốt đã càng ngày càng ít."

***

Trở lại văn phòng Hội đã hơn nửa đêm, Chu Vận mệt mỏi quá độ, chuẩn bị nằm nhoài ra bàn ngủ tạm, kết quả còn chưa ngồi nóng mông đã bị Lý Tuân xách lên. Cậu lấy mười mấy chiếc ghế ở trong phòng ghép thành hai hàng hướng vào nhau, lại lấy ra hai tấm rèm cửa sổ dự bị từ ngăn tủ trải lên.

"Đến đây." Ông chủ Lý ra lệnh.

Chu Vận nằm lên đó, lưng thoải mái không ít. Nhưng cái giường tạm này rất hẹp, cô không thể trở mình, chỉ có thể nằm ngửa ra đó mà không nhúc nhích được. Độ cao hai bên lưng ghế vừa phải, Chu Vận tưởng tượng nếu bên trên có nắp đậy thì sẽ hoàn toàn giống như chiếc quan tài rồi.

Lý Tuân chống tay lên lưng ghế, nhìn xuống cô.

Nhìn mặt di hài lần cuối ư?

https://thuviensach.vn

Lý Tuân: "Cô cứ mở to hai mắt làm gì, ngủ đi."

Cậu bảo tôi ngủ thế nào với cái điệu bộ này của cậu đây?

Lý Tuân quay người, tắt đèn. Trong phòng tối đi, không khí cũng không còn kỳ lạ như mới vừa rồi nữa. Cậu trở về chỗ ngồi, mở máy tính lên. Chu Vận cách cậu khá gần, từ giữa khe ghế có thể nhìn thấy gương mặt cậu bị ánh sáng lạnh hắt vào.

"Cậu không ngủ sao?" Chu Vận khẽ hỏi.

Lý Tuân: "Tôi xem tài liệu cuộc thi của bọn cô một chút, cô không cần để ý đến tôi."

Chu Vận vốn rất mệt nhưng bây giờ lại đột nhiên không ngủ được. Cô nhìn trần nhà, thầm nghĩ mấy ngày qua thật sự dài đằng đẵng. Trong phòng im ắng, chỉ thỉnh thoảng vang lên tiếng nhấp chuột. Sao cậu lại đổi ý nhỉ? Chu Vận cảm thấy mình loáng thoáng biết được lý do nhưng cô không muốn tìm hiểu, càng không muốn lấy được bằng chứng gì từ phía Lý Tuân. Kết quả chính là tất cả.

Chu Vận khẽ nghiêng đầu, Lý Tuân đã xem gần xong tài liệu, lấy hai viên kẹo cao su vừa nhai nhóp nhép vừa hí hoáy viết trên giấy. Cậu không bao giờ nản chí. Chu Vận nghĩ thầm, cậu chưa từng lo lắng, chưa từng đa sầu đa cảm và cũng sẽ không quay đầu lại. Cậu đã đi một con đường chẳng mấy nhẹ nhàng, nhưng bước chân lại dứt khoát hơn ai khác. Cho nên cậu đi xa hơn bất cứ ai.

Nhìn bóng dáng Lý Tuân, Chu Vận luôn cảm giác rằng ngọn lửa đã tắt nơi đáy lòng dường như đang bùng cháy lên lần nữa. Cô không nhịn được nói với cậu: "Lý Tuân, cậu nhất định phải thắng đấy..."

Lý Tuân dừng viết: "Còn chưa ngủ à?"

https://thuviensach.vn

Chu Vận nằm trong 'quan tài' nhìn cậu, lặp lại lần nữa: "Cậu nhất định phải thắng đấy."

Lý Tuân cười thản nhiên: "Vâng ạ, nếu công chúa điện hạ đã ra lệnh thì nhất định phải thắng cuộc thi này rồi đúng không."

Thật ra ý cô không hề chỉ cuộc thi này, nhưng cô cũng không giải thích nhiều. Lý Tuân đã viết trên giấy xong, chuyển sang thao tác với máy tính. Chu Vận bất giác yên tâm ngủ say trong tiếng gõ phím vô cùng nhịp nhàng này.

Hôm sau Chu Vận thức dậy rất sớm với tình trạng lưng nhức mỏi. Lúc cô tỉnh dậy Lý Tuân đã không còn ở trong văn phòng nữa. Cô trở về ký túc xá tắm rửa sạch sẽ, lấy sách lên lớp. Đến giờ học môn Ngôn ngữ C, Lý Tuân không ở vị trí của mình. Chu Vận nhìn ra sau, thấy cậu đang ngồi trong góc phòng nói gì đó với Ngô Mạnh Hưng. Một tay cậu khoác lên vai Ngô Mạnh Hưng, khiến cái đầu cậu ta vốn không ngẩng cao lại bị đè ép đến mức không thấy đâu nữa.

Đến giờ tan lớp, Lý Tuân đi đến chỗ Chu Vận rủ cô cùng về văn phòng Hội: "Đi thôi."

"Bên chỗ Ngô Mạnh Hưng..."

"Đã bảo rồi."

"Cậu nói với cậu ta thế nào?"

"Sắp xếp chút việc cho cậu ta."

Chu Vận vẫn đầy nghi ngờ: "Chuyện gì?"

Lý Tuân liếc nhìn cô, dừng bước lại, cau mày: "Vẻ mặt cô vậy là sao?"

https://thuviensach.vn

Chu Vận tự nhủ, không phải tôi đang lo lắng cậu làm ra việc gì quá đáng sao?

"Tôi đã nhường dự án đang làm cho cậu ta rồi." Lý Tuân bực bội giải thích, "Công ty loại A, phần chương trình đã viết sắp xong. Cậu ta tiếp nhận, sau khi kết thúc sẽ có được vị trí thực tập trong công ty."

"Ồ." Việc này cũng tốt đấy nhỉ. Chu Vận yên lòng, bất chợt nhìn thấy đôi mắt lạnh nhạt của cậu.

"Cô sợ tôi xử tử cậu ta đúng không?"

Chu Vận nghẹn lời. Đâu khoa trương như vậy chứ.

Xế chiều, Lý Tuân tìm Cao Kiến Hồng bàn bạc về tiến độ của đề tài, hơn nữa còn yêu cầu xóa hết tất cả những phần Ngô Mạnh Hưng đã làm trước đó.

Cao Kiến Hồng không đồng ý: "Đã sửa xong hết rồi, giáo sư Lâm cũng đã kiểm tra, không có vấn đề. Nếu cậu thấy chỗ nào không ổn thì có thể sửa lại mà."

Lý Tuân: "Sửa lại không bằng viết lại."

Cao Kiến Hồng: "Thời gian của chúng ta không còn kịp nữa."

"Vẫn kịp." Lý Tuân tựa vào ghế, "Cậu đã cho tôi xem tài liệu đề tài này lâu rồi, trong lòng tôi tự có tính toán làm thế nào, xóa hết phần lập trình của cậu ta đi."

Cao Kiến Hồng vẫn hơi do dự: "Nói như vậy tiến độ của chúng ta sẽ chậm đi rất nhiều ấy."

Lý Tuân nói: "Bây giờ cậu không bỏ chẳng khác nào mặc áo bông lội xuống nước, ban đầu thì thấy không sao, nhưng kéo dài càng lâu thì càng

https://thuviensach.vn

chết người. Khi đó mới thật sự là không còn kịp nữa."

Chu Vận lặng thinh ở bên cạnh gặm bánh mì, cô đã sớm biết kết cuộc sẽ là gì. Quả nhiên, hơn một giờ sau, Lý Tuân đã thuyết phục Cao Kiến Hồng thành công.

Sau khi Cao Kiến Hồng rời đi, Chu Vận đi đến bên cạnh Lý Tuân: "Những lời cậu nói với cậu ấy rất có lý."

Lý Tuân chẳng buồn ừ hử, uống hớp nước thấm giọng rồi mới nói: "Tôi cần cậu ta phải dốc hết lực để làm việc, nên vẫn phải nói rõ thì hơn."

Chu Vận: "Vậy sao cậu không giải thích gì với tôi hết vậy? Cậu không cần tôi dốc hết sức lực làm việc sao?"

Lý Tuân: "Không cần."

Chu Vận nghẹn bánh mì ngay cổ họng, cô rất muốn đánh người. Lý Tuân nhìn thấy vẻ mặt của Chu Vận thì cười rộ lên kề đến. Chu Vận không tránh né, khuỷu tay Lý Tuân tì trên bàn, thong thả giáo dục cô.

"Ngồi trên ngai vàng ra lệnh, chờ binh sĩ trình lên chiến lợi phẩm, thân là công chúa điện hạ phải có khí chất ngồi mát ăn bát vàng này mới được."

Quả thật là tên thần kinh. Chu Vận thầm trừng mắt, đúng lúc Lý Tuân đứng dậy, bàn tay to ấn xuống đầu cô, lười nhác nói: "Còn mắng nữa coi chừng tôi xử cô đấy."

Chu Vận rụt cổ lại, nơi bị cậu ấn mơ hồ râm ran.

Ngày mới bắt đầu, tất cả đều đi vào quỹ đạo. Có Lý Tuân tham gia, đề tài dự thi tiến hành rất thuận lợi. Giáo sư Lâm đến hai lần, hướng dẫn qua loa sau đó liền bỏ mặc họ.

https://thuviensach.vn

Cho dù Lý Tuân bảo để Chu Vận bồi dưỡng khí chất "công chúa" nhưng cô vẫn một lòng một dạ chú tâm vào đề tài. Ngày ngày ôm sách và máy tính làm việc điên cuồng. Lý Tuân thấy Chu Vận thức thâu đêm suốt sáng, mặt mày hốc hác liền chậc chậc đánh giá: "Đúng là hết thuốc chữa."

"..."

Nhưng thật ra cú đêm đâu chỉ có mình Chu Vận. Có một lần họ bàn bạc quá muộn, nên phải đến studio của Nhậm Địch tá túc. Nửa đêm Chu Vận tỉnh giấc, nhìn thấy Lý Tuân đang dựa vào tường viết chương trình. Cô đi đến đó, nhưng Lý Tuân quá mức tập trung, không hề phát hiện ra.

Cậu đang viết một dự án khác, Chu Vận cũng biết về dự án này, nếu họ không tham gia cuộc thi thì sau khi trở về từ thủ đô sẽ làm cái này. Bây giờ cuộc thi đã chiếm dụng tất cả thời gian sau giờ học của Chu Vận và Cao Kiến Hồng, người duy nhất có thể phân chia sức lực chỉ còn lại Lý Tuân mà thôi, nên người phải làm nó nhất định là cậu. Bởi vì bất kể thế nào, ban nhạc, Hội Thực tiễn và cả cái nhà mà cậu không bao giờ trở về kia vẫn cần phải chi tiêu như cũ.

Chu Vận tựa lưng vào tường, ngồi cạnh cậu. Trong buổi đêm khuya khoắt, âm thanh gõ bàn phím của cậu khiến cô an lòng hơn tiếng đàn guitar của Nhậm Địch nhiều.

"Làm gì mà..." Rốt cuộc Lý Tuân đã chú ý đến cô, cậu vẫn nhìn vào màn hình, mỉm cười, "... lén la lén lút thế hả."

Chu Vận im lặng, Lý Tuân cũng không nhiều lời, tiếp tục làm việc của mình. Cô nhìn màn hình một lúc rồi dời tầm mắt lên gương mặt cậu. Ánh sáng nhẹ hắt lên làn da của Lý Tuân một màu trắng xanh.

Chu Vận ngồi bó gối, bỗng cất lời: "Lý Tuân."

"Hả?"

https://thuviensach.vn

"Đến khi cuộc thi kết thúc, cậu muốn tôi làm gì cũng được."

Lý Tuân dừng tay, quay đầu lại. Cậu chỉnh độ sáng màn hình giảm đi, khiến khuôn mặt cậu trông vô cùng mịn màng. Cậu nhếch môi, nói đầy thâm ý: "Câu nói này của cô có thể bị suy diễn sâu xa đấy."

Chu Vận không buồn đoái hoài đến lời trêu chọc của cậu: "Tôi nói thật, sau này cậu muốn làm gì, có mục tiêu gì đều có thể tính tôi vào trong đó."

Lý Tuân khẽ cười: "Cô là công chúa, nói chuyện phải chú ý thân phận."

Chu Vận kéo cổ tay cậu, tiếng gõ bàn phím im bặt. Cô nhìn xoáy vào mắt cậu, lần đầu tiên cảm thấy ánh mắt này có chút khác thường, sau khi nhìn lâu lại có một vẻ dịu dàng khôn tả.

Cô hít thật sâu, trấn định nói: "Tôi không nói đùa đâu, tôi nói là giữ lời đấy."

Trong không khí yên lặng như tờ, Lý Tuân đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve cổ cô, giống như đang dỗ dành một đứa trẻ không chịu ngủ, khẽ nói: "Ừ, tôi biết rồi."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39

"Xác nhận lại lần cuối cùng đi."

Chu Vận cầm lấy phiếu đăng kí dự thi, để trước mặt Lý Tuân.

Cậu vô cùng mất kiên nhẫn: "Cô đã xác định bao nhiêu lần rồi hả?"

Chu Vận hòa nhã nói: "Có lần nào cậu chịu nhìn kỹ đâu? Toàn do tôi điền phiếu thôi."

Cô ngồi bên cạnh Lý Tuân, đối chiếu từng mục một với cậu.

"Còn nữa, phiếu đăng kí này nộp rồi thì không thể sửa đổi được nữa, sau này còn một đống việc cậu đều phải tham dự bao gồm, sau khi qua được vòng loại thì phải đến thủ đô tham gia trận chung kết, và cả thuyết trình với ban giám khảo chuyên môn. Ngoài ra..."

Lý Tuân giật lấy tấm phiếu đăng kí dự thi.

"Này!" Chu Vận định lấy lại nhưng đáng tiếc Lý Tuân cao hơn, cậu giơ tay lên cao khiến Chu Vận không thể làm được gì khác.

Lý Tuân gấp tấm phiếu đăng kí lại, vứt cho Cao Kiến Hồng: "Mau cất đi."

Cao Kiến Hồng cười tóm lấy.

https://thuviensach.vn

Giữa tháng Tư, phiếu đăng kí dự thi đã được nộp. Cuối tháng Tư, các sản phẩm dự thi đã hoàn thành cơ bản. Cách thời gian đấu vòng loại còn nửa tháng. Chu Vận tìm Lý Tuân, hỏi han cậu về dự án mới của Hội.

"Sao thế?" Lý Tuân cười khẩy, "Thừa hơi quan tâm đến việc khác rồi à."

Chu Vận á khẩu. Muốn giúp cậu mà còn bị giễu cợt, trên đời này cậu quả thật là người có một không hai. Cuối cùng Lý Tuân cũng không phân nhiệm vụ cho cô.

"Không phải cô nói là nhất định phải thắng sao? Vậy thì đến khi thắng rồi hẵng bàn."

Vì thế mười ngày còn lại trước cuộc thi, Chu Vận vẫn cắm đầu vào đề tài, kiểm tra lại chương trình hết lần này đến lần khác, còn định nâng cấp phần mềm lên.

Rốt cuộc đã đến ngày thi đấu vòng loại. Thi vòng loại bắt đầu theo hình thức nộp tác phẩm từ xa. Hôm ấy, Chu Vận thức dậy từ sáng sớm tinh mơ, chạy ngay đến văn phòng Hội.

"Ở đây cả đêm à?" Lý Tuân xách túi vào phòng.

Chu Vận quay đầu lại, Lý Tuân nhướng mày nhìn máy tính: "Ấn gửi đi, còn làm gì nữa?"

Chu Vận nhìn Lý Tuân, nhỏ giọng hỏi: "Cậu nói xem có nên kiểm tra lại lần nữa không?"

Lý Tuân bật máy tính lên, tựa vào bàn uống nước: "Đóng gói rồi còn kiểm tragì nữa, nhanh nộp đi thôi."

https://thuviensach.vn

Ngón trỏ Chu Vận chần chừ trên con chuột vài lần nhưng không ấn. Cô lo lắng: "Có khi nào nền tảng Hệ điều hành sẽ xảy ra vấn đề không?"

"Theo quy định, các sản phẩm dự thi chỉ dựa trên ba nền tảng hệ điều hành bao gồm Windows, Linux và Unix; cô muốn xảy ra vấn đề cũng khó đấy."

Chu Vận im lặng vài giây, lại nói: "Vậy có khi nào..." Cô vừa nói được một nửa thì Lý Tuân đã không muốn nghe nữa, đưa tay ấn gửi giúp cô. Chỉ thấy loáng một cái, file đã được gửi đi.

Cô trơ mắt nhìn thông báo đã gửi thành công, ngồi thừ trên ghế thẫn thờ hồi lâu. Tối hôm qua cô mất ngủ cả đêm, cứ nghĩ mãi về chuyện cuộc thi. Tác phẩm chưa gửi đi thì căng thẳng vô cùng, giờ gửi đi rồi thì thở phào nhẹ nhõm.

Lý Tuân giải quyết qua loa vài chuyện ở văn phòng Hội rồi kéo Chu Vận đến lớp học: "Đi, đi học thôi."

Chu Vận lảo đảo đi đến lớp, cố gắng qua tiết thứ nhất, chống đỡ sang tiết thứ hai, cuối cùng cô ngủ gục vào giờ của giáo sư Lâm. Cô mơ mơ màng màng ngủ một giấc trước mắt thầy, khi tỉnh lại đã tan học rồi.

Buổi chiều Chu Vận đi nộp bài tập cho giáo sư Lâm, Cao Kiến Hồng đi cùng. Cậu ta cũng quan tâm đến cuộc thi này chẳng kém cô, thường nhờ thầy phân tích tình huống. Thầy Lâm bị cậu hỏi đến choáng váng đầu óc.

"Ôi, bọn em tự nhìn mình đi, lo gì chứ." Thầy bưng cốc trà, "Giờ mới chỉ thi đấu vòng loại thôi, bọn em cảm thấy sản phẩm của mình không vào được chung kết sao?"

Cao Kiến Hồng cười nói: "Chúng em hỏi nhiều để an tâm hơn thôi thầy ạ."

https://thuviensach.vn

"Đừng căng thẳng như vậy, xem bọn em cứ nơm nớp lo lắng kìa." Giáo sư Lâm lẩm bẩm, lại nói, "Tuy thầy vẫn mắng thằng nhóc Lý Tuân kia ngông cuồng tự đại, nhưng đôi khi quả thật bọn em phải học hỏi ở em ấy nhiều hơn, thanh niên phải tự tin chứ."

Chu Vận đứng bên cạnh lặng thinh, trong lòng tự nhủ hôm đó thầy mắng cậu ấy thật còn gì nữa.

"Đúng rồi." Giáo sư Lâm bỗng đặt cốc trà xuống, lục túi, "Giờ mới nhớ ra."

Ông lấy một xấp giấy trong túi ra: "Danh sách đề tài dự thi của mỗi trường đều đã hoàn thiện, thầy in ra rồi, bọn em mang đi xem đi."

Lòng Chu Vận run lên, bên kia Cao Kiến Hồng đã cầm lấy tờ danh sách, cậu vừa xem vừa hỏi: "Thầy xem chưa ạ? Phân tích đối thủ cạnh tranh cho chúng em với."

Thầy bảo: "Phân tích cái gì, chỉ có vài ba trường mạnh về công nghệ thông tin thôi, hơn nữa đều thuộc Học viện Quốc phòng, không có gì đáng để phân tích, ai có tài tự sẽ nổi bật, tự các em xem đi."

Cao Kiến Hồng lật xem, Chu Vận đứng khá xa nên không tiện, chỉ có thể chờ đợi.

Thầy Lâm lại nói: "Thầy đã xem qua sản phẩm của bọn em rồi, đánh giá theo giải năm trước thì tuyệt đối không thành vấn đề. Có điều cuối cùng có đoạt giải hay không còn phải xem hệ thống giải thưởng năm nay. Trọng điểm hằng năm đều khác nhau."

Rời khỏi văn phòng thầy Lâm, Chu Vận lấy danh sách đề tài, nhanh chóng lật ra xem, khi thấy được tên trường kia thì chợt dừng tay lại. Phương Chí Tịnh quả nhiên đã tham gia cuộc thi, hơn nữa còn là nhóm trưởng.

https://thuviensach.vn

Chu Vận nhìn tiêu đề tác phẩm của họ: "Mã hóa cổng USB thông minh."

Đến văn phòng Hội, Chu Vận lên mạng tìm tất cả các bài nghiên cứu về mã hóa cổng USB, im lặng xem vài giờ. Đến khi mặt trời đã lặn, Chu Vận mới nhíu mày hỏi người bên cạnh: "Cậu có thể mã hóa cổng cắm thiết bị USB không?"

Lý Tuân ngước mắt khỏi máy tính: "Gì cơ?"

Chu Vận lặp lại lần nữa, Lý Tuân nghiêng đầu, hờ hững nói: "Cái này còn chưa xong cô lại nghĩ vẩn vơ đến cái khác rồi."

Chu Vận: "Tôi hỏi nghiêm túc đấy, cậu có thể làm không?"

Lý Tuân nhìn vào mắt cô, sờ cằm, suy tư một hồi mới nói: "Mã hóa cổng cắm... Nếu chỉ là muốn thực hiện chức năng theo như cô nói thì thay vi điều khiển (1) làm máy chủ xử lý rồi lại làm một cổng cắm chip là được. Tôi không giỏi về phần cứng, có lẽ phải nghiên cứu mới biết hết được. Còn nếu là phần mềm thì rất đơn giản, xử lý cổng cắm và đặt mật mã là được rồi."

(1) Vi điều khiển là một máy tính được tích hợp trên một chip, nó thường được sử dụng để điều khiển các thiết bị điện tử. Thực chất vi điều khiển là một hệ thống bao gồm một vi xử lý có hiệu suất đủ dùng và giá thành thấp (khác với các bộ vi xử lý đa năng dùng trong máy tính) kết hợp với các khối ngoại vi như bộ nhớ, các mô đun vào/ra, các mô đun biến đổi số sang tương tự và tương tự sang số,... Ở máy tính thì các mô đun thường được xây dựng bởi các chíp và mạch ngoài. Vi điều khiển thường được dùng để xây dựng các hệ thống nhúng. Nó xuất hiện khá nhiều trong các dụng cụ điện tử, thiết bị điện, máy giặt, lò vi sóng, điện thoại, đầu đọc DVD, thiết bị đa phương tiện, dây chuyền tự động, v.v.

Chu Vận: "Có khó lắm không?"

https://thuviensach.vn

Lý Tuân liếc nhìn cô: "Sao thế? Công chúa cũng nhận dự án ngoài cho Hội à?"

Chu Vận nghẹn lời.

Lý Tuân nhếch môi khen đểu: "Giỏi lắm, biết tìm việc làm rồi. Tôi nói trước nhé, thân phận cô cao quý nên đừng có bán phá giá đấy, chúng ta không thiếu tiền tiêu đâu."

Chu Vận thoáng nhìn mấy bài nghiên cứu khi nãy, đầu đau như búa bổ, không có hơi sức cãi cọ với Lý Tuân. Cô hít thật sâu, gằn từng chữ: "Tôi hỏi cậu, nếu cậu làm thì phải mất bao nhiêu ngày?"

Cô càng sốt ruột Lý Tuân càng ung dung, cuối cùng dứt khoát xoay ghế, cánh tay chống lên bàn, cười cợt nói: "Quyết định dựa vào giá cả thôi."

Chu Vận: "Nếu cho một cái giá cậu vô cùng vừa lòng thì cậu phải dốc hết tâm sức làm trong vòng bao lâu?"

Lý Tuân nhìn vào ánh mắt sáng rực của Chu Vận, nói: "Phải xem yêu cầu nữa, trên đời này có rất nhiều cách mã hóa, mức độ cũng không giống nhau. Nếu là mã hóa cao cấp thì có thể phải làm rất lâu, còn nếu chỉ là thực hiện một chức năng mã hóa cổng cắm thì hoàn thành rất nhanh." Cậu thoáng dừng lại rồi thản nhiên nói, "Sao đấy, mấy kiến thức thông thường này cô đều biết mà, còn hỏi tôi làm gì?"

Chu Vận cũng không hiểu vì sao, cô chỉ muốn hỏi Lý Tuân một câu thôi, giống như hỏi rồi sẽ có thể an tâm vậy.

"Tôi đi ăn cơm đây." Chu Vận tắt máy tính.

Lý Tuân đăm chiêu nhìn bóng dáng Chu Vận bỏ đi. Hồi lâu cậu đứng dậy, đưa tay cầm lấy danh sách dự thi kẹp ở cuối quyển sách mà Chu Vận mang về xem cả buổi trưa kia.

https://thuviensach.vn

***

Ban đêm, Chu Vận hút thuốc lá trên sân thượng. Cô tựa vào lan can, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm. Hôm nay trời không sao. Chu Vận hoang mang, cảnh quang thành phố này xem như là một trong những nơi tốt nhất trong cả nước, tại sao lại không thấy sao nhỉ?

Khoảng một tuần sau có kết quả của vòng loại, không hề bất ngờ nhóm Chu Vận đã vào vòng chung kết. Trường tổng cộng có ba nhóm dự thi thì đã có hai nhóm lọt vào vòng trong. Chu Vận ngồi thừ trước máy tính. Cao Kiến Hồng ở bên kia bàn luận với Lý Tuân quy trình diễn ra trận chung kết.

"Thời gian thuyết trình chỉ có mười phút, sau đó là chạy sản phẩm, yêu cầu ngầm là trong khoảng thời gian ngắn phải trình bày được sự sáng tạo, thể hiện kỹ thuật cao và tính ứng dụng của sản phẩm trong tương lai cho nhóm chuyên gia xem."

Cao Kiến Hồng đọc nhấn từng câu từng chữ cho Lý Tuân nghe.

"Sau đó còn có thời gian bảo vệ đề tài, đây là điều quan trọng, cậu xem trong đây viết này, 'Trả lời câu hỏi phải tự tin, nhưng tuyệt đối không được khoe mẽ tự đại, lúc nào cũng phải giữ thái độ khiêm tốn khách quan'. Lý Tuân, cậu thấy được mấy chữ này không, khiêm tốn, khách quan đấy. Lý Tuân, cậu có nghe không vậy? Này?"

Cao Kiến Hồng gọi vài tiếng không ai đáp lời. Lý Tuân tựa vào ghế bên cạnh hút thuốc lá, ánh mắt nhìn về phía khác. Còn Chu Vận thì đang ngồi đờ đẫn ở hướng đó.

Cao Kiến Hồng nhăn mày: "Hai người sao thế?"

Chu Vận hoàn hồn, vội vàng mang giấy bút đến. Cao Kiến Hồng lặp lại quy trình trận chung kết, cuối cùng dặn dò lần nữa: "Lý Tuân, lúc thuyết

https://thuviensach.vn

trình cậu nhất định phải tỏ thái độ tốt đấy."

Lý Tuân thờ ơ nói: "Nếu không an tâm thì cậu lên thuyết trình đi."

Cao Kiến Hồng: "Quy định là nhóm trưởng phải thuyết trình."

Chu Vận cũng nói với Lý Tuân: "Thực lực của cậu mạnh nhất, cậu trả lời sẽ ổn thỏa hơn."

Lý Tuân liếc nhìn cô qua làn khói thuốc, không nói gì cả.

"Quyết định như vậy đi." Cao Kiến Hồng đẩy laptop đến, "Thời gian cách cuộc thi chung kết còn rất dài, chúng ta có thể trau chuốt lại chương trình lần nữa."

***

Thời gian chậm rãi trôi qua. Có một hôm, Chu Vận ngồi lập trình ở văn phòng Hội đến trưa thì mỏi mệt, gục xuống bàn ngủ thiếp, khi tỉnh lại mồ hôi đã làm nhòe mắt. Cuối tháng sáu trời vô cùng nóng bức, cô nhìn ra cửa sổ. Ánh nắng xuyên qua rừng trúc, soi xuống con đường đá, loang lổ long lanh.

Các môn học của kỳ này đã kết thúc, bây giờ đang bước vào giai đoạn ôn bài chuẩn bị thi cuối kỳ, thi xong đến giữa tháng bảy là được nghỉ hè. Thời gian trôi qua nhanh quá! Chu Vận quay lại nhìn người đang gõ phím bên cạnh.

Buổi trưa hè khiến tinh thần người ta uể oải, còn chưa đến giờ bật điều hòa, trong phòng rất oi bức. Bên ngoài chiếc cốc nước đá mua về uống lúc trước đã đọng chi chít giọt nước, thỉnh thoảng im lặng chảy xuống thành dòng.

https://thuviensach.vn

Thấm thoắt năm Nhất đã kết thúc. Năm nay mẹ cô không có yêu cầu đặc biệt về thành tích cuối kỳ, mẹ biết cô luôn bận bịu chuẩn bị cho cuộc thi, mấy lần gọi điện hỏi thăm, Chu Vận đều bảo mẹ yên tâm.

Chắc hẳn có thể yên tâm được mà. Tất cả những chuyện có thể làm cô đã làm hết rồi, cô dốc hết tâm sức không tin là không thắng được Phương Chí Tịnh.

Bởi vì trận chung kết diễn ra vào cuối tháng Bảy, nên sau khi được nghỉ hè họ vẫn phải ở lại trường nửa tháng. Để tiện quản lý, nhà trường sắp xếp cho toàn bộ sinh viên ở lại vào cùng một tòa nhà, giờ giấc của Lý Tuân khác với người bình thường nên cậu tự mình đến studio của Nhậm Địch.

Sản phẩm dự thi của họ được nâng cấp vô số lần, đến cuối cùng giáo sư Lâm chẳng buồn ngó đến nữa. Ông chỉ nói một câu, "Nếu nhóm bọn em mà xảy ra trục trặc gì thì tôi sẽ lập tức về hưu", sau đó ông chỉ chú tâm vào sản phẩm của nhóm khác.

Cứ thế hai tuần lại trôi qua, vào một buổi sáng trời xanh mây trắng, rốt cuộc giáo sư Lâm dẫn theo hai nhóm dự thi bay đến thủ đô.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40

Nơi diễn ra vòng chung kết vẫn là trường tổ chức lễ trao giải đợt trước, nhưng lần này trông có phần vắng vẻ hơn một chút. Nhà khách vẫn sắp xếp ở trong trường, tuy nhóm Chu Vận đến sớm vài ngày, thế nhưng trong nhà khách đã có rất nhiều nhóm tham gia dự thi đến ở rồi.

Bởi vì đã nghỉ hè, cả khuôn viên trường chỉ có nơi này náo nhiệt nhất, hội tụ sinh viên cả nước, cùng nhau trao đổi học hỏi kinh nghiệm.

Chu Vận vẫn được phân ở cùng phòng với một đàn chị khóa trên, đồ còn chưa thu dọn xong đã có người đến gõ cửa. Cô tưởng là Cao Kiến Hồng và Lý Tuân đến bàn chuyện cuộc thi, kết quả vừa mở cửa đã thấy một gương mặt không quen thân mà cũng chẳng mấy xa lạ.

"Bọn cậu đến rồi!" Người tới vô cùng nhiệt tình, bước đến ôm chầm lấy Chu Vận.

Trời ạ! Chu Vận ngẩng đầu trong mùi hương hoa quả nồng nặc. Cô gái này tên gì nhỉ, Từ gì ấy nhỉ?

"Nhóm cậu đến trễ quá, mấy trường đại học ở vùng này đều đến từ mấy ngày trước rồi đấy."

Nhớ ra rồi, là Từ Lê Na.

https://thuviensach.vn

Chu Vận cười thân thiện: "Thầy bọn tôi đặt vé máy bay muộn."

Từ Lê Na rủ Chu Vận: "Nào, sang phòng mình ngồi chơi."

Chu Vận còn chưa xếp đồ xong đã bị Từ Lê Na kéo sang phòng cô ta, bên trong có khoảng bảy tám người đang trò chuyện sôi nổi, máy tính bày la liệt trên giường và trên bàn, chia thành tốp năm tốp ba tụ tập với nhau.

"Chờ bọn cậu lâu lắm rồi đấy, cho cậu xem sản phẩm của nhóm mình này." Từ Lê Na đi đến một máy tính, hồ hởi mở sản phẩm của nhóm mình ra, "Bọn mình làm 'Phần mềm hệ thống tự phát hiện sách lậu', đây là hệ thống rà soát chuyên biệt ấy..."

Chu Vận chú tâm xem Từ Lê Na chạy sản phẩm của nhóm cô ta. Nói thật là không tệ nhưng tính hoàn thiện của hệ thống vẫn còn kém khá xa với nhóm cô.

Từ Lê Na cho chạy xong liền hỏi Chu Vận: "Cậu thấy thế nào?"

Chu Vận: "Hay lắm, phương hướng mã bảo vệ rất tốt, bọn tôi còn chưa nghĩ đến."

Từ Lê Na nhoẻn môi cười: "Nhưng vẫn chưa giỏi bằng bọn cậu." Cô ta tựa vào bên cạnh, hỏi vu vơ, "Lý Tuân đâu, cậu ấy có đến không?"

"Đến rồi."

"Ở đâu thế?"

"Ở trong phòng đấy." Sự chú ý của Chu Vận vẫn đặt vào máy tính.

Từ Lê Na lại nói: "Gọi cậu ấy đến đây đi, mình muốn xem sản phẩm của bọn cậu, bảo cậu ấy giới thiệu qua xem nào."

Chu Vận hơi khó xử: "Có thể cậu ấy đang ngủ."

https://thuviensach.vn

Từ Lê Na đẩy cô, nói trêu: "Giờ này mà ngủ gì, ông già chắc?"

"..." Chu Vận thầm nghĩ tốt nhất đừng để thủ khoa Lý nghe thấy lời này, dựa vào kinh nghiệm từng trải của cô, bất kỳ ai giễu cợt cậu cuối cùng đều nhận được kết cuộc thê thảm.

Từ Lê Na vẫn cố gạ gẫm: "Của nhóm mình đã cho cậu xem rồi mà."

"..." Sớm biết thế đã không xem, thật sự cô chẳng có hứng thú gì mấy với nhóm của cô ta.

Từ Lê Na: "Đi mà, gọi cậu ấy đến đây đi."

Được rồi, được rồi! Quả thật là phải nể mặt mũi người khác. Chu Vận lấy điện thoại ra gọi cho Lý Tuân nhưng không ai nghe. Cô lại gọi cho Cao Kiến Hồng, cậu ta nhanh chóng bắt máy. Cao Kiến Hồng đang ở phòng khác thảo luận vấn đề với ai đó, Chu Vận hỏi cậu: "Lý Tuân đâu?"

"Lúc mình đi cậu ấy vẫn còn ở trong phòng viết chương trình."

Chu Vận cúp máy, nói với Từ Lê Na: "Tôi đến phòng cậu ấy xem thử, cậu chờ chút nhé."

Nhóm nam sinh ở tầng trên, Chu Vận cúi đầu lên tầng, bất ngờ gặp phải một người ở cầu thang.

"Ồ, Chu Vận!"

"..." Chu Vận nghe thấy giọng nói này, dạ dày liền sôi sục theo phản xạ. Lòng cô hơi khó chịu, nhưng vẫn ngẩng đầu mỉm cười, "Phương Chí Tịnh."

Vóc người Phương Chí Tịnh trung bình, dáng hình hơi gầy, vầng trán rộng, đeo cặp kính không gọng. Chu Vận nhớ khi cậu ta học cấp Hai

https://thuviensach.vn

thường hay khoe khoang trán mình với người bạn cùng bàn, nói điều đó tượng trưng cho sự thông minh. Trên thực tế đầu óc cậu ta cũng rất khá.

"Vốn định liên lạc trước với cậu, nhưng lại không có số điện thoại."

Phương Chí Tịnh đứng trên bậc thứ ba, Chu Vận thật sự không muốn phí sức ngẩng đầu nhìn mặt cậu ta chút nào.

"Mình đã liên lạc với cô Lưu, cô có kể cho cậu nghe không?"

"Ừ, nói rồi."

"Cậu cũng tham gia cuộc thi à, làm sản phẩm gì thế?"

Chu Vận nói đề tài của mình cho cậu ta biết. Phương Chí Tịnh liên tục ừ à: "Hình như hơi có ấn tượng." Cậu ta cầm đống giấy quạt gió cho mình, "Hôm nay nóng quá, lát nữa bên phía nhà tài trợ còn muốn gặp gỡ trao đổi với mình, khoảng bảy giờ xong, sau đó bọn mình cùng đi ăn cơm nhé."

Chu Vận lắc đầu: "Không cần đâu."

Phương Chí Tịnh cười nói: "Bạn học cũ lâu quá không gặp, ăn một bữa tâm sự với nhau đôi chút cũng được mà."

"Thật sự không cần đâu." Chu Vận tìm bừa cái cớ, "Buổi tối bọn mình còn phải họp với nhóm trưởng."

Phương Chí Tịnh khựng lại: "Nhóm trưởng? Lý Tuân hả?"

Chu Vận bất giác thẳng lưng lên: "Cậu biết cậu ấy à?"

Phương Chí Tịnh ừ, cười nói: "Mình đã để ý hồi lễ trao giải lần trước, chủ yếu là tóc của cậu ta nổi quá. Đây là cuộc thi mang quy mô cả nước, chơi trội thế cũng được sao?"

https://thuviensach.vn

Cậu cũng có thể đi thi thì tại sao thủ khoa của chúng tôi lại không được?

"Được rồi, mình sắp trễ rồi, đi trước đây." Phương Chí Tịnh đi vài bước rồi dừng lại, "Cậu cho mình số điện thoại di động của cậu đi."

"Tôi không mang theo di động, không nhớ số."

Phương Chí Tịnh im lặng cau mày: "Ôi lạy hồn, thôi nói sau vậy."

Phương Chí Tịnh rời đi, Chu Vận đứng yên hồi lâu sau đó mới tiếp tục đi lên tầng. Vừa bước được hai bậc đã nghe thấy ở cửa cầu thang truyền đến một giọng nói hờ hững: "Tôi bảo tối nay họp khi nào thế nhỉ."

Chu Vận lảo đảo, suýt nữa trượt chân ngã bật ngửa. Một giây sau, cô nghe thấy tiếng bật lửa quen thuộc, làn khói bay ra từ khúc quanh. Lý Tuân dựa vào tường, tay cầm túi của siêu thị ở gần đây, chân đi đôi dép lê, vừa nhìn đã biết mới ở ngoài về.

Chu Vận đi đến hỏi: "Cậu mua gì thế?"

Lý Tuân không đáp, lấy điếu thuốc ra khỏi miệng, thong thả bước hai bước đến trước mặt Chu Vận, nhìn cô từ trên cao xuống.

"Tôi nói này công chúa."

Chu Vận thầm căng thẳng, cảm thấy giọng nói bỡn cợt này của cậu thoáng lộ ra vẻ lạnh lùng. Lý Tuân giơ tay lên, vuốt sợi tóc mai của cô từ chân cho đến đuôi tóc rồi nhẹ nhàng buông ra.

Cậu thản nhiên nói tiếp: "Hình như cô còn chưa khai báo động cơ tham gia cuộc thi của chúng ta thì phải?"

Việc này... Cô phải trả lời thế nào đây?

https://thuviensach.vn

"À đúng rồi." Chu Vận cố lảng sang việc khác, "Cậu còn nhớ Từ Lê Na không?"

Lý Tuân im lặng.

Chu Vận nói: "Lúc trước chúng ta từng gặp một lần đấy, cô ta muốn tìm cậu thảo luận về sản phẩm dự thi."

Cậu vẫn im lìm.

Giọng Chu Vận dần nhỏ xuống: "Đang ở tầng dưới..."

Lý Tuân cười khẩy rồi quay người đi về phòng. Bóng lưng của cậu càng lúc càng xa, Chu Vận đứng ngây ra giây lát, cuối cùng quyết định thôi cứ sẽ thẳng thắn được khoan hồng.

"Đó là bạn học cấp Hai của tôi."

Lý Tuân không dừng chân cũng không ngoảnh lại, tay kẹp điếu thuốc vung lên thành một đường trong không trung, thờ ơ nói: "Đến đây, vào phòng khai báo."

Chu Vận nghẹn họng.

Quẹt thẻ vào phòng, trước tiên Lý Tuân bật điều hòa lên, sau đó lấy một túi nhỏ từ túi nilon ra, đồ còn lại thì ném lên giường.

Chu Vận ở bên này còn đang suy nghĩ xem tóm tắt sơ lược chuyện về Phương Chí Tịnh thế nào cho Lý Tuân nghe thì vừa ngước mắt đã thấy bên kia Lý Tuân đang cởi áo.

Cô kinh ngạc, quả thật không dám tin vào mắt mình: "Cậu làm gì thế?"

"Thay áo."

https://thuviensach.vn

Cậu mở chiếc túi nhỏ, đặt điếu thuốc hút được một nửa lên cửa sổ, giũ một chiếc áo thun cotton ngắn tay màu đen trong túi ra.

Chu Vận trố mắt líu lưỡi nhìn cảnh trước mắt. Eo thon thả, bụng phẳng lì, ngực... Xin lỗi, cô thật sự không dám nhìn ngực cậu. Lại hướng lên trên, góc độ giữa cơ bắp và xương quai xanh vừa đẹp, nơi hõm xuống có thể đặt xâu tiền xu cũng không thành vấn đề. Làn da của Lý Tuân rất mỏng, lại rất mịn màng, được một lớp sáng nhạt phủ lên trông mềm mại, sạch sẽ và tinh khiết.

Hai tay Lý Tuân giơ lên, bả vai đã không còn gì nữa, áo sơ mi nhanh chóng được cởi xuống, vứt qua một bên. Đây là cảnh tượng trần trụi với thiên nhiên, hồn nhiên như cây cỏ biết bao. Mãi cho đến khi Lý Tuân thay áo xong, rồi ngậm lại điếu thuốc lần nữa, hồn Chu Vận vẫn còn bay bổng xa xăm.

"Nóng vãi chưởng." Lý Tuân nhăn mày than phiền, lại chỉnh điều hòa thấp xuống vài độ.

Chu Vận hoàn toàn đồng ý. Quả thật rất nóng, rất nóng, rất rất nóng! Cô thừa dịp Lý Tuân dụi điếu thuốc liền kéo cổ áo quạt gió cho mình, thuận tiện nhìn một lượt xung quanh.

So sánh giữa hai chiếc giường về mức độ sạch sẽ gọn gàng, quả thật đã có kết quả cách biệt một trời một vực. Buổi sáng họ nhận phòng, chắc chắn Lý Tuân đã ngủ trưa nên chăn đệm nhăn nhúm, gối cũng hơi lún xuống. Còn giường của Cao Kiến Hồng thì vẫn còn như mới, cảm giác dường như cậu ta chưa từng ngồi lên vậy.

Hành lý của Lý Tuân rất ít, chỉ mang theo chiếc túi du lịch nhỏ, quần áo chẳng có bao nhiêu, đa phần là đến đây mới mua.

Chu Vận quay đầu, cậu mua chiếc áo T-shirt màu đen kiểu dáng rất đơn giản, vừa nhìn đã biết thuộc kiểu free size. Đối với chiều cao của cậu

https://thuviensach.vn

thì hơi ngắn, chiếc áo khoác trên người cậu tựa như có một chiếc bút lông màu đen vẽ theo đường nét thân thể cậu vậy. Lý Tuân không phải kiểu cường tráng, không có cơ bắp cuồn cuộn. Dáng người cậu cao ráo, làn da nhẵn mịn, mỗi chỗ uốn lượn đều như biết hít thở.

Cậu vừa thay áo xong, còn chưa kịp bắt đầu chủ đề khi nãy thì cửa phòng đã bị gõ vang. Cao Kiến Hồng trở về ư?

Chu Vận đi đến mở cửa ra liền ngửi được mùi hoa quả qua khe cửa.

Từ Lê Na lấm lét nhìn vào: "Mình đến xem thử sao lại lâu như thế."

Chu Vận quay đầu lại, Lý Tuân đi đến, Từ Lê Na nói với cậu: "Nào, giao lưu với bọn mình một chút, lát nữa cùng nhau dùng cơm, còn mấy ngày nữa mới thi, đừng ở ru rú trong phòng mãi như thế."

Từ Lê Na kéo Chu Vận: "Cùng đi nhé."

Tính cách cô ta cởi mở, lại là người địa phương, nắm rõ các nơi vui chơi trong thành phố như lòng bàn tay. Buổi tối họ tổ chức tiệc liên hoan chừng mười mấy người tại một nhà hàng bên hồ, vị trí kín đáo, phong cảnh đẹp đẽ, hơn nữa lại không đắt.

Gió đêm thổi hiu hiu, nhóm sinh viên trẻ tuổi thoải mái chè chén say sưa, cười đùa, gào rống. Hàng liễu ven đường phất phơ, trăng sáng treo cao trên bầu trời.

Lý Tuân ngồi bên bàn, nghịch chén trà đã uống cạn trong tay, Chu Vận ngồi yên bên cạnh cậu. Cao Kiến Hồng đang thảo luận cuộc thi với Từ Lê Na, cô ta khen sản phẩm của nhóm Lý Tuân không ngớt.

"Mình đã xem hết sản phẩm của mấy nhóm khá giỏi rồi, chỉ còn chờ biểu diễn vào phút cuối. Sản phẩm của bọn cậu chắc chắn không có vấn đề gì đâu, giáo sư hướng dẫn của bọn mình đều luôn miệng khen hay đấy."

https://thuviensach.vn

Cao Kiến Hồng hỏi: "Tôi còn chưa tìm hiểu hết nữa, mấy nhóm khác thế nào, năm nay sẽ có bao nhiêu giải?"

Từ Lê Na: "Năm nay có thể sẽ nhiều hơn một chút. Nhóm tham gia cuộc thi khá đông, cũng không ít nhóm tài giỏi, có điều cậu cứ an tâm đi, bọn cậu nhất định giành giải nhất mà."

Cao Kiến Hồng cười cười, Từ Lê Na như nhớ ra gì đó liền dẩu môi nói: "Nhóm các cậu có thực lực thật sự, mọi người đều công nhận điều này, không giống nhóm nào đó..."

Hình như có chuyện hay ho để tán dóc rồi, Chu Vận dỏng tai lên.

Có vẻ Cao Kiến Hồng cũng nghe được chuyện này, nói: "Lúc chiều tôi cũng nghe người ta nhắc đến..." Cậu nói ra tên một trường học, "... là bọn họ sao?"

Chu Vận nghe thấy tên trường kia thì khá sửng sốt. Tay Lý Tuân đang nghịch chén trà cũng chợt dừng lại.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41

"Đúng vậy, cậu cũng nghe nói hả?" Vẻ mặt Từ Lê Na khinh thường, khẽ nói, "Chưa từng thấy ai mặt dày như thế."

Chu Vận hơi sốt ruột, hỏi thẳng: "Là nhóm của Phương Chí Tịnh à?"

Lý Tuân liếc nhìn cô. Bên kia Từ Lê Na nói: "Cậu cũng biết cậu ta à, Phương Chí Tịnh là nhóm trưởng của bọn họ đấy."

Chu Vận: "Nhóm họ sao thế?"

Từ Lê Na lẩm bẩm: "Đi đường ngang ngõ tắt vì cuộc thi, đúng là khiến người ta mở mang kiến thức."

Đường ngang ngõ tắt á?

Cao Kiến Hồng nói với Chu Vận: "Nghe nói họ tìm gặp và trao đổi với phía nhà tài trợ."

"Đâu chỉ là trao đổi." Từ Lê Na xen lời, "Giáo sư dẫn đội của bọn họ đi thẳng đến chỗ người ta xin đề tài nữa kìa."

Chu Vận: "Đề tài đâu ra, không phải cuộc thi đều là đề tự chọn sao?"

"Nói như thì nói vậy..." Từ Lê Na xiên chiếc nĩa vào đĩa salad hoa quả đang ăn dở, "Ôi mà thôi, đừng nhắc đến mấy chuyện bực mình này nữa, dù

https://thuviensach.vn

sao bọn họ cũng sẽ không ảnh hưởng đến bọn cậu, họ sẽ không tham gia vòng thi tiếp theo đâu."

Chu Vận càng nghe càng hoang mang: "Ý cậu là sao? Không tham gia nữa à?"

Cao Kiến Hồng nói với Chu Vận: "Trong quy định dự thi có một điều lệ, sản phẩm đang và sẽ hợp tác với công ty khác không được dự thi. Hình như cái mã hóa cổng của họ đã được bán bán quyền rồi."

Chu Vận ngây ra như phỗng. Lý Tuân lại nghịch chén trà.

Từ Lê Na: "Giáo sư hướng dẫn của bọn họ từng hợp tác với công ty tài trợ, biết bọn họ gần đây đã xây dựng văn phòng tại Tân Thành, đang nghiên cứu về mảng này, nên trước đó mấy tháng đã nhận đề tài. Ông ấy làm tốt xong mới chia ra một phần cho sinh viên đi dự thi, thật là không thể không bội phục."

Một bạn học bên cạnh tiếp lời: "Vốn họ có thể tiếp tục tham gia cuộc thi, làm xong đề tài rồi hẵng bán nhưng bọn họ sốt ruột, sợ có sai sót."

Lại thêm một bạn học nữa nói: "Cũng không biết có bao nhiêu bug nữa, chỉ là cái thùng rỗng."

Chu Vận im lặng một hồi rồi khẽ nói: "Vậy bọn họ sẽ không tham gia cuộc thi nữa hả?"

"Còn tham gia làm gì nữa." Từ Lê Na cười khẩy hai tiếng, "Bán bán quyền rồi còn giành được giải đặc biệt, người ta có cả danh và lợi cần gì quan tâm người khác nói gì chứ."

"Đừng có ăn nói GATO như thế."

https://thuviensach.vn

Một giọng nữ the thé truyền đến, mọi người quay đầu lại, thấy một nam một nữ ngồi ở bàn cách đó không xa. Chu Vận thoáng có ấn tượng với hai người này, bọn họ cùng trường với Phương Chí Tịnh, cô gái tên Lương Vũ Hân là bạn gái của Phương Chí Tịnh, cùng đến đây nhưng không tham gia cuộc thi, còn cậu thanh niên kia là thành viên trong nhóm của cậu ta. Không ngờ bọn họ cũng đến đây ăn cơm.

Lương Vũ Hân châm chọc: "Có thể bán được bản quyền là nhờ vào bản lĩnh, thay vì ở đây nói xấu sau lưng người khác, tôi nghĩ có vài người chi bằng về nhà đóng cửa tu luyện nâng cao trình độ của bản thân đi."

Từ Lê Na không cam lòng yếu thế: "Nâng cao trình độ gì, trình độ đi cửa sau à?"

Bị bắt quả tang nói xấu ngay tại trận nhưng Từ Lê Na không hề cảm thấy lúng túng, thoạt nhìn đã biết trong lòng cô ta cũng không ưa cách làm của Phương Chí Tịnh.

Lương Vũ Hân trừng mắt: "Sao gọi là đi cửa sau, có bản lĩnh thì cô cũng..."

"Thôi đi, Vũ Hân." Nam sinh kia ngắt lời cô ta, cười nhạo, "Nói những lời này có ích lợi quái gì đâu, mấy năm nay đều như vậy, có người bán được bản quyền thì sẽ có người nói bóng nói gió thôi. Mỗi người đều có tư tưởng khác nhau, đừng yêu cầu cao với người khác."

"Ồ, cậu nói vậy cũng đúng." Lương Vũ Hân khinh thường liếc mắt, không thèm nhìn Từ Lê Na nữa.

Từ Lê Na giận đến mức nổi cơn tam bành, nghiến răng ken két. Chu Vận không muốn nghe nữa, đứng dậy bỏ đi.

***

https://thuviensach.vn

Bên hồ mát mẻ thư thái, ven bờ cách đó không xa đang neo vài chiếc thuyền con. Chúng không thể chạy trên hồ, chỉ là quán cà phê được trang trí cầu kì thôi. Hàng liễu bên hồ đong đưa, khung cảnh tao nhã trải khắp con phố quán bar. Đêm hè nhàn nhã, người qua lại trên đường khá đông, trai xinh gái đẹp băng qua con phố rực rỡ sắc màu, tiếng cười, tiếng khóc, tiếng trò chuyện đều bị gió đêm cuốn đi.

Vầng trăng sáng in bóng trên mặt hồ, uốn lượn theo từng gợn sóng rồi vỡ tan.

Chu Vận nhìn hồ nước, đột nhiên cảm thấy những việc mình làm chẳng có ý nghĩa gì. Cô khờ dại cho rằng có thể chỉ dựa vào cố gắng là sẽ thắng được Phương Chí Tịnh, nhưng thực tế đã cho cô bài học xương máu, dạy cô biết trên đời này có vô số con đường đi đến thắng lợi, mình chặn một đường thì người ta có thể luồn lách sang đường khác. Ta trách ông trời không có mắt, khiến tiểu nhân đắc chí nhưng sự thật chẳng qua ông trời chưa bao giờ để mắt đến ta mà thôi.

Lại nói tiếp, cho dù Phương Chí Tịnh có tham gia vòng chung kết, thì thành tích của nhóm cô có thể đè bẹp hắn sao? Đã nhiều năm qua đi, hắn có còn nhớ đến cô gái tên Lưu Hiểu Nghiên không? Với hắn, Lưu Hiểu Nghiên chỉ là một nấc thang để hắn nịnh bợ lãnh đạo trường, giẫm qua rồi sẽ không bao giờ nhìn lại nữa.

Chỉ có bản thân cô là luôn canh cánh trong lòng, luôn lục tìm ký ức rồi hồi tưởng lại những tiếc nuối như có như không kia, sau đó tìm mọi cách quanh co vòng vèo để bù đắp. Điều này có ý nghĩa gì đâu? Nếu mày thật sự ghét Phương Chí Tịnh thì nhiều năm trước mày nên đứng ra bảo vệ bạn của mình, bây giờ có thắng hắn thì cũng chẳng có ý nghĩa gì. Huống chi mày còn không thắng được.

Chu Vận bỗng nảy sinh tâm trạng chán ghét bản thân mình quá đỗi, kề đầu vào trụ đá khắc hoa sen trên cây cầu rồi từ từ ngồi xuống, dạ dày quặn

https://thuviensach.vn

đau mãnh liệt.

Không lâu sau, bỗng trên bụng xuất hiện thêm một bàn tay. Bàn tay ấy rất to lớn, rất dịu dàng, rồi từ từ đỡ cô dậy tựa như vớt chiếc thuyền bị đắm.

"Làm sao thế? Không uống rượu mà cũng say à?"

Giọng của cậu vẫn bình tĩnh trong veo như trước, mang theo vài phần trêu chọc, lại vì bóng đêm mà có vẻ trầm khàn.

Chu Vận cúi đầu, khẽ lắc.

"Sao vậy hả?"

"Không có gì..."

Lý Tuân tựa vào bên người cô: "Không vui à?"

"Không có."

Ban ngày chảy quá nhiều mồ hôi, sợi tóc bết chặt vào tai, gió thổi không khô nổi.

Lý Tuân nheo mắt, thản nhiên nói: "Tôi bỏ nhiều thời gian đến đây không phải để xem cái vẻ mặt hiện tại này của cô đâu nhé."

Lòng Chu Vận đau xót: "Tôi xin lỗi."

Quả thật cô không nên tỏ vẻ giận dỗi và khó chịu trước mặt Lý Tuân. Chuyện Phương Chí Tịnh không liên quan gì đến cậu, cậu đã hết lòng hết dạ giúp cô, cậu không nên nhận được đối xử như thế. Cô cố gắng đổi chủ đề nhẹ nhàng khác để nói chuyện với cậu, nhưng đầu óc như thể bị gỉ sét, không thể nào xoay chuyển được.

Lý Tuân châm điếu thuốc: "Cô rất ghét tên Phương Chí Tịnh kia à?"

https://thuviensach.vn

"Ừ."

Vừa đáp xong, theo phản xạ cô chợt thấy không tốt, định giải thích lại nghe tiếng cười khẽ của Lý Tuân: "Biết rồi."

Yên lặng một hồi, Chu Vận nói: "Cậu không hỏi tôi nguyên nhân à?"

"Không hỏi."

"Không chừng lý do khiến cậu không tin nổi thì sao?"

"Cho dù không có lý do cũng không sao." Lý Tuân đứng thẳng người, "Ai cũng có lúc làm việc theo cảm tính mà."

Giọng nói Lý Tuân bao giờ cũng ung dung, Chu Vận bị cậu lây nhiễm, cảm giác bản thân không còn khó chịu như vừa rồi nữa. Cô nói với cậu: "Tôi về nghỉ ngơi trước, các cậu cứ từ từ ăn đi."

"Ừ."

Dõi mắt nhìn theo bóng dáng Chu Vận rời đi, Lý Tuân mới trở về bàn ăn, Cao Kiến Hồng hỏi cậu: "Người đâu?"

"Công chúa đã bãi giá hồi cung rồi."

Cao Kiến Hồng cười xòa, Từ Lê Na bên cạnh kề đến, hỏi Lý Tuân: "Gì cơ? Công chúa gì thế?"

Lý Tuân không ngồi xuống, cậu thong thả lấy thuốc ra. Từ Lê Na giục cậu: "Rốt cuộc là sao vậy?"

"Thì là công chúa chứ sao."

"Bây giờ còn có công chúa nữa cơ à, con gái kiểu gì mới được coi là công chúa vậy hả?"

https://thuviensach.vn

Lý Tuân tựa vào cạnh bàn.

"Công chúa ấy..." Cậu nhìn con đường về trường hun hút trong đêm hè, nửa đùa nửa thật, "Thứ nhất cô phải có đôi mắt thanh cao, lại thêm một trái tim vừa ngây thơ vừa yếu đuối."

Vẻ mặt Từ Lê Na hoang mang, Lý Tuân nhướng mày bổ sung: "Dĩ nhiên, nếu có thêm một chút tinh thần mạo hiểm được ăn cả ngã về không thì càng tốt."

Từ Lê Na nghe như lọt vào sương mù, đẩy cậu: "Là sao? Thần bí quá."

Lý Tuân hút xong điếu thuốc liền đứng dậy, Từ Lê Na kéo cậu lại: "Đi đâu vậy, lát nữa bọn mình đi dạo phố một lát nhé."

"Không được, tôi còn có việc."

"Chuyện gì, không phải sản phẩm dự thi đã chuẩn bị xong rồi sao, cậu về phòng tập thuyết trình à?"

Lý Tuân cười: "Tôi phải nghĩ cách xem có thể bổ cứu lại không?"

"Bổ cứu gì chứ?"

Lý Tuân dụi điếu thuốc, hờ hững nói: "Nếu cứ theo đà này, vụ làm ăn lần này của tôi có khả năng lỗ chỏng vó rồi."

Từ Lê Na thất vọng nói: "Vậy bây giờ cậu phải về ngay à?"

Lý Tuân vừa định gật đầu, nhưng nghĩ đến gì đó, ánh mắt liếc về phía Từ Lê Na. Bị đôi mắt trong suốt kia nhìn như thế, mặt Từ Lê Na ửng đỏ, giọng nói cũng khẽ khàng.

"Sao thế hả?"

https://thuviensach.vn

Lý Tuân nói: "Hình như cô biết rất nhiều về những nhóm dự thi và giáo sư dẫn đội nhỉ."

Từ Lê Na ừ: "... Tôi quen biết khá nhiều người."

Lý Tuân nhìn cô ta đăm chiêu, chậm rãi đi đến. Vóc dáng cậu cao dong dỏng, che đi ánh trăng, tim Từ Lê Na đập thình thịch. Bỗng vai cô ta trĩu nặng, sau đó chợt ngửi thấy một mùi hương tinh khiết. Giọng nói quyến rũ vang lên bên tai: "Vậy... cô có thể giúp tôi lấy được thiết bị mẫu và chương trình gốc của Phương Chí Tịnh không?"

Gió thổi lay bụi cỏ dại ven đường.

***

Chu Vận trở về phòng, gặp phải người mà cô không muốn gặp nhất ở ngay cửa nhà khách. Phương Chí Tịnh đã họp với công ty tài trợ xong, mặt mày tươi roi rói, có vẻ kết quả bàn bạc rất khả quan, bước chân cậu ta thoăn thoắt.

Chu Vận định trốn ra phía sau bồn hoa nhưng không thành công, Phương Chí Tịnh vừa liếc mắt đã thấy được cô.

"Này Chu Vận!" Cậu ta sải bước đi đến, "Mình họp xong rồi, ôi năng suất làm việc của công ty họ mấy hôm nay thấp quá, làm mình cứ phải nhẫn nại nói chuyện."

"..."

"Đúng rồi, nhóm bọn mình có thể không tham gia cuộc thi chính thức nữa." Phương Chí Tịnh nói nửa đùa nửa thật, "Giải nhất sẽ nhường lại cho bọn cậu, như vậy cô Lưu cũng sẽ vui vẻ, hì hì!"

Hình như là có một tuyệt chiêu ẩn thân gì đấy nhỉ...

https://thuviensach.vn

"Tôi nghe rồi." Từ bé đến giờ Chu Vận đã nói những lời dối lòng không biết bao nhiêu lần, nhưng lần này lại khiến cô khó chịu nhất, "Chúc mừng các cậu."

Phương Chí Tịnh: "Nghe nói rồi hả? Nghe ai nói thế?"

Chu Vận không trả lời, Phương Chí Tịnh cười khẩy: "Lại là mấy người chuyên nói xấu sau lưng người khác kia đấy hả?"

Chu Vận vẫn im lặng, Phương Chí Tịnh nhún vai nói: "Mình không quan tâm, con người chính là vậy, khi thành công sẽ bị người khác ghen ghét. Bọn họ nói mình giở chiêu trò nhưng cái gì gọi là chiêu trò chứ? Có tài nguyên không sử dụng cứ để phí ư? Xã hội này làm gì có công bằng thật sự, chẳng nhẽ ngày ngày cắm đầu trong phòng thí nghiệm mới là bỏ công bỏ sức, lẽ nào mình đi tìm đối tác thì không tốn thời gian và hơi sức sao? Dù sao kết quả mình muốn đã đạt được, mình không quan tâm người khác nói gì."

Chu Vận vẫn trầm mặc như trước, Phương Chí Tịnh hỏi: "Động não chút đi. Con người phải tận dụng thời gian để đạt được giá trị hồi đáp cao nhất. Với lại, Chu Vận, cậu biết bản chất của mình và bọn họ khác nhau ở đâu không?"

Chu Vận lắc đầu, Phương Chí Tịnh yên lặng nhìn cô: "Bọn họ có thể lựa chọn nói gì thì nói, còn mình cũng có quyền lựa chọn có nghe hay không. Nhưng bất kể họ có nói xiên xỏ thế nào, thành quả của mình vẫn không thay đổi. Nếu mình chọn nghe những lời đó, cùng lắm chỉ khó chịu một lúc rồi thôi, mà một khi mình lựa chọn không nghe thì sẽ toàn thắng."

Ánh mắt cậu ta lóe sáng, ánh lên vẻ cương quyết đặc thù của kẻ thành công, ép Chu Vận phải đồng cảm.

"Cậu chắc chắn sẽ không như bọn họ, cậu thông minh như thế, hẳn là biết đạo lý ai cao ai thấp đúng không."

https://thuviensach.vn

Lòng Chu Vận lạnh lẽo, bàn tay đặt bên người không ngừng run run, cô cố gắng giữ vẻ mặt và giọng nói bình tĩnh: "Ừ, tôi hiểu."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42

Chu Vận trở về phòng, ngã úp mặt xuống giường, chị khóa trên hỏi thăm nhưng cô chẳng thốt lên nổi một lời. Bắt đầu từ bụng cho đến bả vai, dường như tất cả bộ phận trên cơ thể đều bị đánh cắp cả rồi, ngay cả thở cũng cảm thấy mệt.

Ngủ một giấc thôi! Cô vùi mặt vào gối, tự ép mình ngủ một giấc rồi sẽ tốt. Đêm đó Chu Vận nằm mơ, cảnh trong mơ rất hỗn loạn, cô bị tảng đá lớn đè ép không thể nào cử động được. Choàng tỉnh lại cũng ngột ngạt khó thở, buồn nôn vô cùng.

Ngày hôm sau trường có hoạt động khác, Cao Kiến Hồng đến rủ Chu Vận cùng đi, cô từ chối bảo trong người khó chịu, không đi được.

"Sao cả cậu cũng không chịu ra ngoài vậy?" Cao Kiến Hồng khó hiểu, "Cả hai cậu sao thế, không quen khí hậu à? Đi đi mà."

Chu Vận cả đêm ngủ không ngon, mắt hằn đầy tia máu, cô nhìn Cao Kiến Hồng.

"Lý Tuân..."

Cao Kiến Hồng: "Tối qua cậu ấy cũng không ngủ, cứ thức làm gì đó. Sáng nay Từ Lê Na đến tìm cậu ta một lần, hai người họ nói chuyện hơn một giờ đồng hồ."

https://thuviensach.vn

Đầu óc Chu Vận mụ mị, không nghĩ ra gì cả: "Mình ngủ một lát nữa, cậu đi một mình đi."

Cao Kiến Hồng lo lắng nhìn cô: "Cậu không sao chứ?"

Chu Vận lắc đầu, Cao Kiến Hồng nói: "Có cần mình mua đồ ăn cho cậu không?"

"Không cần đâu." Không có khẩu vị.

Dù Chu Vận từ chối khéo nhưng Cao Kiến Hồng vẫn tốt bụng mua bữa sáng cho cô, đều là mấy món khai vị thanh đạm. Cao Kiến Hồng bày bát đĩa, đầu mướt mát mồ hôi cầm lên một phần khác.

"Mình còn phải đưa cho Lý Tuân nữa, thật sự là giống như bảo mẫu của hai cậu vậy."

Tuy Cao Kiến Hồng liên tục oán trách, nhưng Chu Vận quá hiểu cậu, nhận ra được tâm trạng cậu rất tốt, có lẽ là vì nhóm họ căn bản đã xác định sẽ đạt được giải nhất.

"Ăn chút đi." Cao Kiến Hồng nói.

Chu Vận không nỡ phụ lòng tốt của Cao Kiến Hồng, cầm đũa lên ăn. Cô vừa ăn vừa hỏi: "Lý Tuân làm gì thế, Hội lại có dự án à?"

"Không biết." Cao Kiến Hồng nhún vai, "Nói chuyện với cậu ấy thì cậu ấy chẳng buồn đoái hoài, cứ ra vẻ thâm trầm, trông khủng bố lắm."

Chu Vận cắn chiếc thìa nhựa.

Mấy ngày còn lại, Lý Tuân như hoàn toàn bốc hơi khỏi nhân gian, gọi điện thoại không nghe máy, gửi tin nhắn không trả lời. Mới sáng sớm đã ra ngoài đến đêm khuya mới trở về, thậm chí có khi không về luôn.

https://thuviensach.vn

Chu Vận và Cao Kiến Hồng không hề thấy cậu đâu hết, mãi cho đến đêm trước cuộc thi, giáo sư Lâm gọi tất cả sinh viên đến dặn dò lần cuối và nhắc nhở chú ý vài chi tiết, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Lý Tuân.

Giáo sư Lâm trợn trừng mắt: "Chủ yếu dặn cậu ta mấy điều này, thế mà cậu ta không có mặt."

Mọi người yên lặng cúi đầu.

"Chuyện này là sao, cậu ta đi đâu rồi?" Giáo sư Lâm hỏi Cao Kiến Hồng và Chu Vận.

Chu Vận giả ngốc, Cao Kiến Hồng khẽ trả lời: "Bọn em cũng không biết..."

"Ngày mai thi rồi mà còn không biết cậu ta đã đi đâu à?"

Thấy thầy chuẩn bị tăng huyết áp, Chu Vận vội vàng đưa cốc trà cho ông: "Thầy uống nước đi ạ."

Giáo sư Lâm uống vài hớp trà mới nói với Cao Kiến Hồng: "Em chuẩn bị đi, ngay mai cậu ta không xuất hiện thì em lên thuyết trình."

Cao Kiến Hồng gật đầu: "Vâng ạ."

Đã chuẩn bị suốt quãng thời gian dài, bất kể là Cao Kiến Hồng hay Chu Vận đều hiểu chi tiết sản phẩm như lòng bàn tay.

Giáo sư Lâm ngồi xuống, còn không nhịn được khẽ mắng: "Thằng nhóc này không ngày nào để người ta bớt lo cả..."

Chu Vận đồng tình. Rốt cuộc cậu đã đi đâu mà không nhắn nhủ gì thế này?

https://thuviensach.vn

Hôm chung kết, cuộc thi diễn ra tại trung tâm tổ chức hội nghị của tòa nhà hành chính. Ở cửa căng rất nhiều băng rôn biểu ngữ, đặt đầy hoa tươi và poster lớn. Nhà tài trợ không bỏ qua bất kỳ cơ hội quảng cáo tuyên truyền nào, mấy người thợ chụp ảnh đi theo dựng chân máy kín hết các góc.

Nhóm tình nguyện viên ở cửa đưa thí sinh dự thi đến chỗ ngồi chỉ định. Không khí trong hội trường rất sôi nổi, Chu Vận hít sâu một hơi rồi nhìn xung quanh. Mấy nhân viên qua lại trong hành lang, sinh viên thì tụ thành tốp hai tốp ba, đều chờ đợi cuộc thuyết trình lát nữa.

Quả nhiên Lý Tuân vẫn không đến, nhất định là cậu đã gặp chuyện gì rồi. Tuy phong cách làm việc của Lý Tuân luôn tùy hứng thái quá, nhưng chuyện cậu đã nhận lời thì tuyệt đối không rút lui giữa chừng. Chu Vận biết chắc chắn cậu đã gặp phải chuyện gì rồi.

"Đến khi cuộc thi kết thúc, bọn mình cùng đi tìm Lý Tuân." Chu Vận nói với Cao Kiến Hồng, "Có thể cậu ấy có việc gì gấp rồi."

"Ừ." Cao Kiến Hồng dồn hết sự chú ý vào vòng chung kết, vẻ mặt chăm chú, Chu Vận không biết cậu có nghe được hay không.

Chu Vận nhìn về phía trước, cách đó không xa, Phương Chí Tịnh và Lương Vũ Hân đang ngồi cùng nhau. Lương Vũ Hân trang điểm nhẹ, mặc chiếc váy xanh nhạt, ngồi bên cạnh Phương Chí Tịnh. Vì không cần tham gia cuộc thi nên vẻ mặt họ rất thảnh thơi.

Phía sau có người khẽ chọc Chu Vận, cô quay đầu lại, Từ Lê Na nhoài người qua dãy ghế dựa, lắc đầu.

"Ơ, Lý Tuân đâu?"

Chu Vận nói: "Bọn tôi cũng không biết."

https://thuviensach.vn

"Kỳ lạ quá."

Chu Vận nhớ lúc trước Cao Kiến Hồng nói Từ Lê Na có đến tìm Lý Tuân, cô hỏi: "Không phải trước đó cậu từng gặp cậu ấy sao?"

"Mấy hôm trước có gặp, cậu ấy nhờ tôi lấy sản phẩm của Phương Chí Tịnh."

Chu Vận khá kinh ngạc: "Phương Chí Tịnh?"

Từ Lê Na dẩu môi, nói: "Có thể là muốn xem thử sản phẩm đó thôi, tuy hành động của nhóm họ rất bẩn thỉu, nhưng có thể bán được bản quyền thì khẳng định cũng có chỗ hơn người, không thể phủ nhận được."

Ừ, ừ, đúng vậy. Chu Vận cúi đầu.

...

"Sao trông cô như sắp chết đến nơi vậy hả?"

Giọng nói trong trẻo, pha lẫn chút bỡn cợt và mỏi mệt. Mấy người ngồi xung quanh thoáng chốc đều ngẩn ra, Chu Vận quay đầu, nhìn thấy người đứng trong lối đi nhỏ. Lý Tuân mặc áo sơ mi trắng, quần đen, có vẻ như vừa mới thay. Cậu vội vã chạy đến đây, môi mím lại, đè bộ ngực đang phập phồng. Cậu rất mệt mỏi, nhưng vẻ mệt mỏi này lại khiến cậu trông vô cùng vững chãi. Đôi chân giẫm lên mặt đất như có sức nặng nghìn cân.

"Nhìn gì thế?" Cậu nhìn vào đôi mắt trợn tròn kinh ngạc của Chu Vận, nhấc chân, khẽ đạp mũi giày cô, "Nhích vào trong một chút."

Chu Vận dịch người chừa ra một chỗ trống, Lý Tuân ngồi xuống, Cao Kiến Hồng nói: "Cuối cùng cậu đã đến rồi."

Cuộc thi nhanh chóng được bắt đầu, Chu Vận vừa nhìn Lý Tuân vừa nghe mấy lãnh đạo nói dông dài trên bục.

https://thuviensach.vn

"... Cuộc thi của chúng ta là hoạt động khoa học công nghệ dành cho sinh viên đại học mang tính ứng dụng hàng đầu, mục đích là tuyên truyền kiến thức an toàn thông tin, đào tạo năng lực thực tế, khả năng làm việc nhóm cũng như phát triển tầm nhìn khoa học cho sinh viên..."

Từ Lê Na nằm lưng ghế, cô ta đã chuẩn bị xong nội dung thuyết trình, bây giờ chỉ chăm chăm để ý đến Lý Tuân, hỏi thăm tình hình của cậu: "Cậu chơi trò mất tích hả? Mấy ngày qua không thấy cậu đâu cả, cậu đi đâu thế?"

Lý Tuân còn chưa ổn định hơi thở, không trả lời cô ta, cô ta lại chuyển hướng sang Chu Vận: "Lúc ở trường cậu ấy cũng vậy à?"

Chu Vận cũng không trả lời.

"Nước."

Chu Vận lấy một chai nước trong túi ra đưa đến, Lý Tuân mở nắp, uống một hơi hết nửa chai.

Bài phát biểu của ban lãnh đạo cuối cùng đã kết thúc, chương trình nhanh chóng bước vào giai đoạn chạy thử và bảo vệ sản phẩm. Cao Kiến Hồng quay đầu lại nói với Lý Tuân: "Chuẩn bị thôi, chúng ta được xếp vào mấy tiết mục đầu, tôi đi trước đây."

Cao Kiến Hồng đi đến sau sân khấu, Chu Vận rướn cổ nhìn phía trước. Nhóm chuyên gia ngồi ở dãy ghế đầu, già có trẻ có, trông đều thông thái. Sinh viên lên sân khấu chạy sản phẩm, sau khi kết thúc liền lắng nghe và trả lời câu hỏi của nhóm chuyên gia. Mấy người mới vừa bước lên đều hơi có vẻ khẩn trương, nhưng vẫn thuận lợi hoàn thành nội dung dự thi.

Dưới sân khấu vỗ tay nhiệt liệt. Người bên cạnh cử động, Chu Vận quay đầu. Có thể do trời nóng, Lý Tuân cởi măng sét tay áo ra, xong rồi lại cởi luôn hai nút trên cùng ở cổ. Chu Vận nhỏ giọng hỏi: "Mấy ngày nay rốt cuộc là cậu làm gì thế?"

https://thuviensach.vn

Tiếng vỗ tay tắt dần, nhóm chuyên gia thảo luận đôi ba câu rồi lập tức đến nhóm dự thi tiếp theo. Lý Tuân đứng dậy, cậu đối mặt với cô, khom lưng xuống, góc độ của Chu Vận trùng hợp nhìn thấy xương quai xanh lộ ra nơi cổ áo cậu.

Cậu đứng trước mặt cô, mặt cười khinh khỉnh, khẽ nói bên tai cô: "... Đi làm chuyện xấu đấy."

Nói xong cậu thẳng người, khóe môi cong lên, đi thẳng đến sân khấu. Chu Vận nhìn bóng lưng và mái tóc vàng rực của cậu, trái tim đập rộn rã như thể có dự cảm mơ hồ nào đó.

Ánh mắt mọi người đổ dồn vào mặt, vào tóc cậu. Trong ánh mắt họ có nỗi kinh ngạc, có tò mò và nhiều hơn là tâm thái xem cuộc vui.

Lý Tuân chẳng mang theo gì cả, chỉ nắm một chiếc USB bé nhỏ trong tay, lên sân khấu, cắm vào máy, ấn phát một tập tin PPT không có tiêu đề.

Hai tay cậu chống lên bục phát biểu, mắt nhìn bên dưới một vòng, rồi lập tức cất lời: "Tôi rất vinh hạnh có thể đến tham gia cuộc thi lần này."

Hàng mày Lý Tuân khẽ chau lại, đôi môi mấp máy, nói rõ từng chữ một. Lúc Lý Tuân thốt ra chữ đầu tiên, Chu Vận đã phát hiện có điều bất ổn. Cô không dám nói mình hiểu cậu như lòng bàn tay, nhưng tính cách của cậu thì cô cũng biết sơ sơ phần nào. Cậu không hề để ý đến cuộc thi này, tuy nhận lời dự thi nhưng tối đa chỉ làm tròn trách nhiệm. Nhưng hiện tại...

Người trên bục kia hoàn toàn không hề mang thái độ qua loa cho xong, mà cũng chẳng phải thái độ hòa nhã chuẩn bị thuyết trình. Vẻ mặt kiêu căng, ánh mắt sáng rực này và sự mạnh mẽ cùng vẻ hưng phấn toát ra từ cơn mệt mỏi áp lực như đang nhắn nhủ rõ ràng đến khán giả một tin tức. Cậu muốn gây sự.

https://thuviensach.vn

"Cuộc thi này giúp tôi gặp được rất nhiều người xuất sắc, cũng xem được những tác phẩm ưu tú của họ."

Giọng nói trầm bổng băng qua khoảng không, dội vào màng nhĩ rồi truyền thẳng đến trung khu thần kinh. Lý Tuân dáng vóc cao ráo, lại phối hợp với khí chất và màu tóc vàng chóe vốn đã rất khiến người khác chú ý. Bây giờ cộng thêm hiệu quả ánh đèn trên sân khấu, khiến cảm giác tồn tại của cậu như thể bùng nổ.

"Dựa trên tinh thần thứ nhất là hữu nghị, thứ hai là cạnh tranh, trước khi trình bày sản phẩm của nhóm tôi, tôi muốn thảo luận với mọi người về những sản phẩm khác."

Cậu vừa nói dứt lời, dưới sân khấu liền xôn xao, nhóm chuyên gia ngơ ngác nhìn nhau, dường như không ngờ rằng lại xuất hiện chi tiết này.

"Bạn học này, cậu..." Người dẫn chương trình đi lên từ cánh gà sân khấu, muốn nói rõ quy định cuộc thi với Lý Tuân.

Nhưng Lý Tuân không cho cô ta có cơ hội nói hết lời: "Sẽ kết thúc nhanh ngay thôi."

Trong khoảnh khắc đó, ánh mắt Lý Tuân khẽ di chuyển nhìn về vị trí của Phương Chí Tịnh nơi góc tối, khóe môi nở nụ cười khẩy: "Dù sao cũng là thứ rất đơn giản."

Ngón tay cậu khẽ nhấp nhẹ lên con chuột, tập tin PPT hiện lên. Đó là một tập tin PPT vô cùng đơn giản, không có khuôn mẫu, cũng không thêm bất kỳ hiệu ứng gì vào, chỉ là vài dòng chữ đen trên phông nền màu trắng, đơn giản đến đáng sợ.

"Trước tiên chúng tôi xin..." Lý Tuân lấy một vật thể màu đồng trong túi ra, kẹp giữa hai ngón tay, "... Phân tích cách mã hóa ổ cắm USB này, và thiết kế lại thành ba sản phẩm có giá thành thấp hơn.”

https://thuviensach.vn

...

Người trong hội trường sửng sốt trong vòng năm giây, sau đó ồ lên. Còn người trên sân khấu thì chẳng màng đến tiếng xì xào bên dưới, bắt đầu tiến hành phân tích rành mạch.

Chu Vận từ từ giơ tay lên, che miệng lại trong tiếng bàn luận huyên náo. Trước kia cô luôn cảm thấy tính tình Lý Tuân ngông cuồng, suốt ngày làm ra vài trò tai quái khiến người xung quanh giậm chân nổi điên. Cô chưa từng nghĩ tới, có một ngày, tính cách lớn lối kiêu căng kia sẽ thật sự giáng một đòn đau vào đối thủ, sẽ đánh thức lòng người, gây nên sóng to gió lớn đến nhường nào.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 43

Thật ra không ai lắng nghe cụ thể Lý Tuân đang nói về vấn đề gì, tựa như phương pháp crack và chi tiết cậu ngày đêm nghiên cứu ra không hề quan trọng. Đối với mọi người, đặc sắc là ở bản thân sự việc. Nhóm dự thi ở đây ít nhiều đều biết hành động đáng xấu hổ của nhóm Phương Chí Tịnh. Có người khinh thường, có người hâm mộ, có người ganh tỵ cũng có người không phục. Mà giờ khắc này, thấy cục diện như thế, đa số trong lòng mọi người chỉ có ba chữ: Hay rồi đây!

Dưới sân khấu thì thầm to nhỏ, người biết nội tình kể cho người không biết. Ban đầu âm thanh còn rất nhỏ, sau đó theo từng trang PPT lật đi thì bên dưới càng lúc càng ồn ào hơn.

Tuy tất cả sự chú ý đều không tập trung vào bài thuyết trình của cậu, nhưng dù sao khán giả đang ngồi dưới kia cũng là những sinh viên xuất sắc trong ngành, họ đều biết người trên sân khấu đã thật sự ghi lại cặn kẽ cách crack phần mềm và thiết kế lại phần cứng, có căn cứ rành mạch rõ ràng.

Sản phẩm bảo vệ còn chưa được thử nghiệm và khai thác sâu rộng đã bị người ta crack được, không những thế còn bị mang ra giới thiệu trước bao người không hề kiêng dè. Việc như vậy trong nghề có nghĩa là gì? Tất cả mọi người đều hiểu rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Lý Tuân nói đến đoạn crack đặc sắc, bên dưới còn có người vỗ tay. Phần lớn sinh viên ở đây đều có tính cách ôn hòa, bị áp lực học hành lâu ngày đã trở nên trầm tĩnh, khiêm nhường và lịch sự.Nhưng người không ngông cuồng thì uổng thời trẻ, vì thế trong trái tim của đám thanh niên luôn ẩn sâu ý tưởng nổi loạn.

Lý Tuân làm như không thấy phản ứng bên dưới càng lúc càng sôi động, cậu chỉ nói ra ý nghĩ của mình như lẽ thường tình, không hề dừng lại dù chỉ một giây, nhanh chóng kết thúc bài diễn thuyết như đã hứa với người dẫn chương trình.

Giọng nói cậu quá tự nhiên, thế nên khi mười mấy trang PPT đã lật qua, nhóm chuyên gia và các thầy dẫn đội bên dưới vẫn chưa kịp hiểu ra đây là tình huống gì. Mãi cho đến khi nhóm khán giả dần có xu thế ồn ào náo động, thành viên ban tổ chức mới vội vã chạy đến. Trước đây chưa bao giờ xảy ra sự việc tương tự thế này, họ cũng không rõ nguyên nhân bên trong. Mười mấy người cứ đứng đấy, không biết nên lập tức ngắt ngang Lý Tuân hay là duy trì trật tự hội trường trước.

Chu Vận ngồi ngay ngắn, sau khi trải qua nỗi khiếp đảm và khẩn trương ban đầu, toàn thân cô bắt đầu nóng lên, chất adrenalin tăng vọt, kích động đến mức cả người run run.

Trời... Trời ạ... Chu Vận liếc mắt, len lén nhìn về phía Phương Chí Tịnh.

Trên thực tế, hiện tại không chỉ mỗi mình Chu Vận mà còn rất nhiều ánh mắt ở đây đều đang đổ dồn vào cậu ta. Thậm chí là cậu ta còn bị chú ý nhiều hơn cả Lý Tuân. Phương Chí Tịnh cố gắng ổn định tâm trạng mình, nhưng vẫn không khống chế được mặt đỏ gay. Lương Vũ Hân bạn gái của cậu ta như mang nỗi sỉ nhục lớn nhất, mở hai tay ra, trợn trừng mắt nhìn người trên sân khấu với vẻ mặt không thể tin nổi.

https://thuviensach.vn

Vì sự việc xảy ra quá đột ngột nên hội trường trở nên náo loạn, nhưng nhóm bình luận viên và mấy vị chuyên gia phía trước lại tỏ thái độ rất khoan dung, thậm chí có hai vị giáo sư cao tuổi vừa mỉm cười nhìn màn ảnh vừa thảo luận gì đó với nhau.

Chu Vận nhìn người trên sân khấu, khóe miệng bất giác nhoẻn cong. Trong tiếng nghị luận sôi trào xung quanh, vào lúc này cô nghe thấy một tiếng huýt sáo lanh lảnh thật dài. Cô quay đầu lại, người huýt sáo là Từ Lê Na đang đứng hẳn lên chiếc ghế phía sau. Trông cô ta còn kích động hơn cả Chu Vận, giơ hai tay thật cao như fan gặp được thần tượng, ánh mắt nồng cháy, chứa chan tình cảm.

Khoan đã, chứa chan tình cảm á? Chu Vận ngẩn ngơ chừng mười giây.

Nhờ ơn của Lý Tóc Vàng, giờ phút này não của Chu Vận được cung cấp máu đầy đủ, đầu óc xoay chuyển thật nhanh. Trước đó, cô luôn cảm thấy áp lực nặng nề, từ khoảnh khắc Chu Vận đặt chân đến thủ đô, toàn bộ sức chú ý đều dồn vào Phương Chí Tịnh, chưa từng nghĩ đến việc gì khác. Giờ phút này trời quang mây tạnh, cô nhanh chóng xâu chuỗi lại những chuyện đã xảy ra mấy ngày qua, cuối cùng nảy sinh ra một ý niệm.

Có phải cô đã lơ là quá rồi không?

Mới vừa rồi Chu Vận còn nhiệt huyết sôi trào, bây giờ bỗng hiện lên ý nghĩ quái lạ khiến cả người lạnh toát. Mặc kệ Lý Tóc Vàng vẫn còn trên sân khấu kia, cô chỉ chăm chăm nhìn vào Từ Lê Na.

Cô ta vui vẻ đến thế kia à? Chuyện này có liên quan quái gì đến cô ta đâu?

Chu Vận thầm cau mày, có điều lại mau chóng cảm thấy không đúng. Hình như cũng không phải là hoàn toàn không có liên quan. Rất có thể chương trình gốc trong tay Lý Tuân do Từ Lê Na lấy được, mấy hôm trước cô ta còn là "người cuối cùng gặp được Lý Tuân" và nói chuyện với cậu

https://thuviensach.vn

hơn nửa tiếng nữa cơ. Buổi tiệc liên hoan lần trước cũng vậy, lúc Từ Lê Na và Lương Vũ Hân xảy ra tranh cãi, Lý Tuân cũng ở đó.

Có phải cô ta cho rằng Lý Tuân đang trả thù giúp cô ta không vậy?

Chu Vận mồ hôi lạnh chảy ròng ròng vì kết quả mình đã phân tích ra. Đôi mắt sáng rực của cô lần nữa nhìn chằm chằm vào Từ Lê Na. Cô ta rất đẹp, mặt thanh tú, mắt to tròn, tính cách cởi mở, sôi nổi nhiệt tình, luôn dùng nước hoa hương hoa quả, thuộc kiểu người giao thiệp rộng rãi.

Chu Vận quay đầu lại, lén lấy điện thoại di động ra, soi gương bằng màn hình điện thoại.

Bởi vì bị Phương Chí Tịnh kích thích, mấy ngày nay Chu Vận luôn trong trạng thái chán đời, hoàn toàn không có lòng dạ nào chú ý đến dáng vẻ bề ngoài của mình. Đầu tóc hai ngày không gội, quần áo vẫn mặc đồ cũ.

Càng soi càng đau lòng, Chu Vận lẳng lặng cất điện thoại đi. Lý Tuân ở trên sân khấu cũng đã nói xong.

"Như vậy, tiếp theo tôi xin trình bày sản phẩm dự thi của nhóm chúng tôi." Nói xong, cậu hất cằm với phía dưới sân khấu, ra hiệu Cao Kiến Hồng đang ngơ ngác đi lên phối hợp chạy sản phẩm.

Nhìn đi, cậu tự nhiên biết bao. Không ai hỏi thăm, không ai quấy rầy, như thể lúc nãy cũng là tiết mục dự thi chính thức vậy.

Đến khi họ chạy chương trình xong, rốt cuộc đến phần bảo vệ, hội trường mới yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người đều tập trung tinh thần nghe nhóm chuyên gia đặt câu hỏi.

Vị giáo sư khi nãy vẫn mỉm cười thảo luận với người khác lúc Lý Tuân trình chiếu tập tin PPT cầm lấy micro đầu tiên, vẻ mặt ông thoải mái,

https://thuviensach.vn

như hỏi đùa Lý Tuân: "Chào em, em muốn chúng tôi hỏi em về sản phẩm nào?"

Lý Tuân nhìn ông, cũng mỉm cười, nói thản nhiên: "Cái nào cũng được ạ."

***

Kết thúc cuộc thi, Chu Vận chờ ở cửa hội trường. Sản phẩm của họ không được cho điểm ngay cuộc thi, sau khi Lý Tuân bảo vệ xong đã bị lãnh đạo trường lập tức gọi đi. Chu Vận gửi tin nhắn hỏi thăm tình hình, cậu vẫn không trả lời.

"Mình thật sự phục rồi đấy..."

Chu Vận quay đầu, nhìn Cao Kiến Hồng đứng khoanh tay bên cạnh.

"Mình thật sự phục cậu ấy sát đất luôn." Cậu ta nhấn mạnh từng chữ.

Chu Vận đưa cho Cao Kiến Hồng một chai nước, cậu ta nhận lấy, không quên nói lời cảm ơn.

"Cậu biết không, mình bị cậu ấy dọa sợ chết đi được." Cao Kiến Hồng thở hổn hển, ngực lên xuống phập phồng, như chưa hoàn hồn lại từ nỗi căng thẳng, "Đâu có ai như cậu ấy vậy, dù sao cũng phải nói cho bọn mình biết một tiếng chứ!"

Chu Vận nói: "Có thể là không kịp thời gian, hôm nay cậu ấy cũng đến ngay sát giờ thi mà."

Cao Kiến Hồng mở nắp chai ra uống nước, tựa vào thân cây ven đường.

"Bây giờ thì hay rồi, đừng nói là thi thố, nhóm mình có thể sống sót trở về hay không cũng là vấn đề đấy."

https://thuviensach.vn

Từ Lê Na đi đến: "Sao mà không thể sống sót trở về chứ? Sợ cái gì!" Cô ta ngẩng đầu, ánh mắt kiên định, "Cậu yên tâm, nếu thật sự xảy ra việc, bọn tôi sẽ không để mình nhóm cậu chịu trách nhiệm đâu. Bọn tôi đã bàn bạc rồi, có gì thì cùng chịu."

Cao Kiến Hồng nhíu mày nhìn cô ta, Từ Lê Na nói tiếp: "Vốn mọi người đều bất mãn chuyện này, bây giờ có người đã bản lĩnh trút giận giúp bọn tôi, đương nhiên bọn tôi cũng không thể hèn nhát, nhất định sẽ đồng lòng chống lại kẻ xấu đến cùng. Chương trình gốc và sản phẩm của Phương Chí Tịnh đều do tôi đưa cho Lý Tuân, nếu sau này trường học hỏi tới thì tôi sẽ đứng ra đầu tiên."

Chu Vận á khẩu. Còn đứng ra đầu tiên nữa á! Cô định làm liệt sĩ cách mạng sao?

***

Trong phòng họp tòa nhà hành chính, đội ngũ hai bên đang tranh luận kịch liệt.

"Tôi mong nhà trường nhất định phải nghiêm túc xử lý!" Phương Chí Tịnh kích động, đứng lên nói lớn tiếng, "Hành vi này quá mức xấu hổ! Dựa theo quy định của cuộc thi, phải hủy bỏ tư cách của họ mới đúng."

Vị giáo sư ngồi trong chỗ nhóm chuyên gia nhìn về phía người đang ngồi trên ghế đối diện Phương Chí Tịnh. Trạng thái của Lý Tuân hoàn toàn đối lập với Phương Chí Tịnh. Cậu đã làm xong chuyện cần làm, cơn mệt mỏi suốt mấy ngày qua liền lũ lượt kéo nhau ùa đến. Bản thân Lý Tuân luôn mang vẻ kiêu căng, bây giờ mệt mỏi quấn thân, cậu chống tay lên trán, ngay cả mí mắt cũng lười nhướng lên. Trong mắt Phương Chí Tịnh, tư thế này của cậu lại càng khiến cậu ta nhục nhã gấp bội.

Phương Chí Tịnh phẫn nộ: "Cuộc thi có quy định nghiêm ngặt, chỉ chấp nhận đề tài mang tính phòng ngự, không chấp nhận bất cứ đề tài nào

https://thuviensach.vn

có tính công kích nào, thậm chí là làm trái với pháp luật. Hành vi của cậu ta đáng phải bị trừng phạt."

Thấy Phương Chí Tịnh càng lúc càng kích động, vị giáo sư nhóm chuyên gia giơ tay lên, ra hiệu cậu ta ngồi xuống trước.

Thầy hỏi Lý Tuân: "Bạn học này, em tên là Lý Tuân à? Em nói thử xem sao em lại làm như vậy?"

Lý Tuân khẽ nói: "Bởi vì yêu..."

"..." Mọi người hoàn toàn sửng sốt.

Yên lặng giây lát, Lý Tuân nhếch môi, ánh mắt từ từ ngước lên: "Bởi vì quá yêu..." Cậu liếc nhìn Phương Chí Tịnh, cười nhạt, "... quá yêu nghề, quá ham thích giao lưu học hỏi, lại gặp được thứ tốt nên ngứa tay không nhịn được muốn nghiên cứu ạ."

"Nói láo." Phương Chí Tịnh giận đến mức mũi nở to, tức tối nghiến răng nói, "Là do các người ganh tỵ với tôi! Thật là một đám tiểu nhân."

Sắc mặt Lý Tuân vẫn không đổi, đứng dậy nói với vị giáo sư kia: "Xin lỗi đã mang lại phiền phức cho cuộc thi, bất kể kết quả có ra sao em đều chấp nhận cả."

Nói xong liền đi ra ngoài không hề ngoảnh lại.

"Cậu đứng lại!" Phương Chí Tịnh đuổi theo cậu, kéo tay cậu lại.

Giáo sư bên cạnh thấy thế liền ngăn cản: "Hai em đều bình tĩnh một chút, đừng có đánh nhau."

Lý Tuân cũng không hề động thủ. Cậu quay đầu lại, vì dáng vóc cao nên trong khoảng cách gần thế này, cậu như kẻ bề trên nhìn xuống Phương Chí Tịnh.

https://thuviensach.vn

"Thật ra thì có một số cách làm của cậu rất thông minh." Lý Tuân nói bằng âm lượng chỉ có hai người mới nghe thấy, "Có vài ý tưởng cũng rất chính xác."

Phương Chí Tịnh nhìn chằm chằm Lý Tuân, cậu nói tiếp: "Quả thật trong thế giới hiện nay, phải lấy thành quả để phân định thắng bại, nhưng đáng tiếc cậu đã chọn thời gian kết thúc lầm rồi." Cậu khẽ cười khẩy, khinh khỉnh nói, "Đường thắng thua dài lắm đấy."

Lý Tuân đi ra ngoài, bước ngang qua đại diện nhà tài trợ vừa rồi ra ngoài gọi điện thoại. Phương Chí Tịnh thấy sắc mặt vị đại diện liền ý thức được điều gì đó, cũng không màng đến Lý Tuân nữa.

Trong hành lang, Phương Chí Tịnh trấn tĩnh nói với người đại diện: "Hiện nay tác phẩm của chúng tôi mới vừa nghiên cứu phát triển, đương nhiên có nhiều bug bị phát hiện. Nhưng chỉ cần cho chúng tôi thêm chút thời gian, chúng tôi nhất định sẽ hoàn thiện tốt nó."

Người đại diện lắc đầu, Phương Chí Tịnh còn định nói gì đó thì đối phương đã khẽ vỗ vai cậu ta, tỏ ý an ủi.

Phương Chí Tịnh cắn chặt hàm răng, cố gắng bổ sung: "Tôi nói thật, xin hãy tin tưởng thực lực của chúng tôi, tôi..."

"Tôi biết bọn cậu rất xuất sắc, nhưng công ty có quyết định của công ty." Người đại diện là một nhân viên kỹ thuật ba mươi mấy tuổi, dáng hình hơi béo, đeo kính trông rất nghiêm túc. Anh ta nói tiếp, "Nói thật, lúc trước quyết định mua bản quyền cũng vì muốn có được khởi đầu hợp tác tốt đẹp với phía trường học, cũng nhân tiện quảng cáo tích cực cho công ty. Nhưng giờ đã thành thế này, chúng tôi cũng rất khó xử."

"Nhưng lúc trước chúng ta đã bàn xong..."

https://thuviensach.vn

"Sản phẩm của cậu quả thật vẫn có khả năng..." Người đại diện thong thả ngắt lời cậu ta, "Nhưng mà, chúng tôi là công ty bảo mật, cậu hiểu ý tôi không?"

Phương Chí Tịnh im lặng, người đại diện nói thấm thía: "Người khi nãy, bất kể phương pháp crack hay sản phẩm thiết kế lại của cậu ta có chính xác hay không, có thể hoạt động được không, bây giờ cũng không còn quan trọng nữa. Công ty bảo mật luôn đảm bảo mang đến cảm giác 'an toàn' cho khách hàng. Một khi sản phẩm khiến người ta nảy sinh 'nghi ngờ', vậy bất kể nó có chất lượng thế nào đều không còn ý nghĩa và giá trị gì nữa."

Lý Tuân bị nhóm chuyên gia giảng đạo xong lại bị giáo sư Lâm lôi đi mắng chửi xối xả mấy giờ liền. Lúc mọi chuyện lắng xuống thì đêm cũng đã khuya. Cửa tòa nhà hành chính không còn ai nữa, chỉ còn một bóng người nho nhỏ đang ngồi trên bậc thềm ven đường.

Sân trường ban đêm rất yên tĩnh, tuy đang trong dịp nghỉ hè nhưng vì có cuộc thi nên nhà trường cho bật hết tất cả đèn ở cửa tòa nhà và đài phun nước, khiến đêm tối không còn tịch mịch. Trong chuỗi âm thanh của gió đêm, nước chảy và tiếng côn trùng kêu vang, Chu Vận cúi đầu, đặt cằm lên gối. Điện thoại di động đã hết pin, cô nương theo ánh đèn đường leo lét đếm kiến trên đất.

Nghĩ lại cô còn từng ăn bọn chúng nữa cơ, còn ăn một lần cả một đàn ấy chứ !

Lúc Chu Vận đang suy nghĩ miên man thì phía sau truyền đến giọng nói khàn khàn trầm ấm.

"Ở đây làm mồi cho muỗi à?"

Chu Vận quay đầu lại. Lý Tuân đang đứng bên cạnh cột điện, trên đỉnh đầu có vài con côn trùng bé nhỏ bay lượn.

https://thuviensach.vn

Chu Vận đứng dậy, phủi bụi trên quần áo. Cô muốn hỏi cậu có phải bị mắng thê thảm lắm không, nhưng nhìn cậu mệt mỏi như vậy lại không muốn hỏi gì cả.

Vẻ mặt Lý Tuân đậm nét mỏi mệt, cậu cúi đầu châm thuốc, rồi hỏi: "Vui không?"

Chu Vận gật đầu.

Lý Tuân hài lòng khẽ gẩy điếu thuốc, rồi ngẩng đầu thản nhiên nói: "Vậy thì cười một cái cho tôi xem nào."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 44

Tuy Chu Vận nói mình rất vui, nhưng cô vẫn cảm thấy đêm khuya mà cười ngây dại ở ven đường thì có vẻ hơi chập mạch.

"Đi nào, về thôi." Chu Vận khẽ kéo góc áo Lý Tuân, hai người cùng nhau về nhà khách.

Sân trường lạ lẫm, bóng đêm xa lạ. Trên đường đã không còn ai nữa, chỉ có hai người họ lẳng lặng sóng vai bên nhau suốt quãng đường. Ngày hôm nay trôi qua quá kịch tính, lúc này đây bức màn sân khấu đã kéo lại nhưng dư âm vẫn còn vang vọng. Chu Vận muốn nói với Lý Tuân vô số lời, nhưng trong đầu rối loạn không biết phải nói từ đâu.

Hay là hỏi kết quả xử lý của ban tổ chức trước vậy!

Lúc Chu Vận vừa định cất lời thì điện thoại Lý Tuân đã reo vang. Cậu chậm chạp lấy điện thoại ra: "Alo? Ồ, mới ra, không sao, không cần đâu, tôi sắp về đến rồi."

Chu Vận dỏng tai lên cẩn thận lắng nghe. Màn đêm yên tĩnh, cô nghe thấy tiếng con gái qua điện thoại, nhưng không rõ cụ thể đã nói gì. Trong đầu chỉ vang lên câu hỏi: Ai thế nhỉ? Một giọng nói khác trả lời: Còn ai ngoại trừ nữ liệt sĩ Từ kia chứ!

https://thuviensach.vn

Vừa nghĩ đến cô ta, những chủ đề nghiêm túc trong đầu Chu Vận nháy mắt bay biến, chỉ còn lại vẻ mặt hưng phấn và tiếng huýt sáo lanh lảnh của Từ Lê Na trên hội trường cuộc thi ngày hôm nay.

Lý Tuân nhanh chóng cúp máy, Chu Vận lơ đãng hỏi: "Ai thế?"

"Từ Lê Na."

Biết ngay mà!

"Có chuyện gì không?"

"Không, hỏi thăm thôi."

Chu Vận ồ một tiếng, Lý Tuân lại nói: "Bảo tôi tối nay đến gặp cô ta, nói có chuyện muốn nói với tôi."

Thời gian tế nhị như vậy, quả thật là nghĩ bằng mông cũng biết được cô ta định làm gì. Đầu Chu Vận đang gióng lên hồi chuông cảnh giác.

"Cậu có định đi không?"

Đúng lúc Lý Tuân ngáp dài, Chu Vận lập tức thức thời: "Đã mệt mỏi thế này rồi thì mau về phòng ngủ thôi."

"Ừ." Lý Tuân không từ chối, cậu đã cạn kiệt sức lực, mí mắt đã không gượng nổi nữa.

Chu Vận thầm chắp tay trước ngực, cảm ơn trời đất. Cô đưa Lý Tuân đến cửa phòng, Cao Kiến Hồng chờ bên trong từ lâu, vừa mở cửa đã định hỏi thăm Lý Tuân. Nhưng Lý Tuân nằm vật ra giường, chưa đến hai phút đã ngủ mất.

Cao Kiến Hồng quay sang hỏi Chu Vận: "Cậu ấy nói kết quả xử lý thế nào?"

https://thuviensach.vn

"Chưa hỏi, để mai đi." Chu Vận nói.

Trở về phòng mình, chị khóa trên đã ngủ rồi, cô rón rén đến phòng vệ sinh, mở vòi sen tắm nước lạnh. Theo dòng nước mát chảy qua thân thể, Chu Vận cảm thấy tất cả tâm trạng tồi tệ mấy ngày qua đều biến mất tăm hơi.

Tắm xong cô choàng khăn, ngả người xuống giường. Cô không hề lập tức chìm vào mộng đẹp như Lý Tuân, ngược lại trằn trọc khó ngủ. Cảm xúc mặt trái vừa biến mất thì một cảm xúc khác lại bắt đầu nhen nhóm trong đêm tối.

Trong đầu Chu Vận luôn quẩn quanh hình ảnh nữ liệt sĩ Từ kia. Cô cứ nằm bẹp trên gường như thế đến hơn ba giờ sáng mới chịu bò dậy với đôi mắt hằn tia máu, cầm lấy điện thoại đi ra ngoài hành lang.

Hành lang im ắng, tất cả mọi người đều đang ngủ say, cô đi đến cửa cầu thang rồi ngồi xuống, bấm một số điện thoại. Điện thoại vang lên mười mấy lần thì bỗng bị ngắt. Chu Vận không cam lòng gọi lại lần nữa, lúc này mới có người bắt máy.

Người bên kia đầu dây đột ngột bị dựng dậy, vô cùng đau khổ, khàn giọng nói: "Mình nói này đại tiểu thư Chu, có biết hiện tại là mấy giờ rồi không? Cậu muốn giết người hả?"

Chu Vận áp sát điện thoại di động vào mặt: "Nhậm Địch, cứu mạng với!"

Nhậm Địch: "Cứu con khỉ ấy, bị người ta cướp của à?"

"Không phải, Nhậm Địch..."

Giọng Chu Vận hiếm khi khẽ khàng thế này, rốt cuộc bên kia Nhậm Địch thở dài, xuống giường, tiện tay nhặt chiếc áo sơ mi của một thành

https://thuviensach.vn

viên ban nhạc khoác lên người, đẩy cửa lan can ra. Gió đêm thổi đến, cuối cùng tinh thần cô đã tỉnh táo lại.

Nhậm Địch châm điếu thuốc: "Nói đi, Lý Tuân lại thế nào?"

Chu Vận im lặng ba giây rồi nói: "Sao cậu biết là cậu ấy?"

Nhậm Địch cười khẩy: "Cậu còn có thể có chuyện gì nữa chứ."

Trông mình nông cạn đến vậy ư?

"Sao hả, không phải chuyện của cậu ấy à?"

"... Phải."

"Nói đi."

Vừa định nói thì Chu Vận lại ngại ngùng. Từ bé đến lớn cô giỏi nhất là việc suy diễn xa xôi, tự mình chia làm hai bản thể đấu tranh với nhau. Cô chưa từng nói kiểu chuyện này với ai nên không có kinh nghiệm gì cả.

Không đợi Chu Vận ấp úng xong, Nhậm Địch đã nói: "Bên kia cậu ấy lại cua ai à?"

Mở màn thẳng thắn quá, Chu Vận nói: "... Không có."

"Được ai cua hả?"

"..."

Không nghe được Chu Vận trả lời, Nhậm Địch đã hiểu: "Xem ra là chuyện này rồi, trông thế nào?"

Một người có tình yêu cách mạng vô hạn. Chu Vận cúi đầu, thành thật nói: "Một cô gái rất đẹp."

https://thuviensach.vn

"Người vùng đó à?"

"Chắc là vậy."

"Chẳng có việc gì đâu." Nhậm Địch thản nhiên, "Nếu Lý Tuân có thể yêu xa thì, địa cầu đã hủy 'con mẹ nó' diệt rồi."

"Thật sao..."

Nhậm Địch cười khẩy, lại hỏi: "Tóm lại là cậu định nói gì?"

Ngón tay Chu Vận chọc vào đất từng lần một.

"Nhậm Địch, mình hỏi cậu một câu nhé!"

"Nói đi."

Chu Vận mấy máy môi, nhỏ giọng nói: "Nếu con gái bày tỏ trước, có khi nào bị người ta xem thường không?"

"Nếu là Lý Tuân, có bày tỏ hay không đều bị xem thường cả thôi."

"..."

Chu Vận lại trầm mặc, Nhậm Địch nói: "Ôi, Cũng làm khó cho cậu rồi."

Gì cơ?

Nhậm Địch gạt tàn thuốc vào bóng đêm, giải thích: "Con người Lý Tuân nhìn như khó gần, người bình thường đều xa lánh, nhưng con gái chủ động tán tỉnh cậu ấy đa phần đều khá dày dặn kinh nghiệm tình trường. Còn kiểu như cậu... Mình không biết hình dung ra sao... Đại loại là... nai tơ quá dễ bị cậu ấy bắt nạt."

https://thuviensach.vn

Đây gọi là cậu không biết hình dung đấy hả? Chu Vận cảm thấy như có những con dao vô hình đâm vào người từng nhát một.

Nhậm Địch hỏi dò: "Nhỏ kia đẹp đến cỡ nào, so sánh với búp bê Liễu Tư Tư thì sao?"

Chu Vận hồi tưởng lại rồi nói: "Không cùng một kiểu, nhưng mình thấy không xinh bằng Liễu Tư Tư."

"Như vậy sao? Cậu có ý kiến gì không?"

Chu Vận tự nhủ, nếu mình biết thì cần quái gì phải gọi điện cho cậu. Tự dưng cô nghĩ đến chuyện khác, nói: "Đúng rồi, trước đây mình đọc báo có nói bây giờ tỷ lệ nam nữ nước mình quá chênh lệch, phụ nữ ít hơn đàn ông rất nhiều, tương lai..."

"Vô nghĩa." Nhậm Định ngắt lời cô chẳng hề nể nang.

Chu Vận nói: "Đây là số liệu trong đợt tiến hành điều tra dân số nước ta đấy."

"Ai tra cũng vô dụng." Nhậm Địch lạnh lùng nói, "Đều là giả tưởng thôi. Chu Vận, mình nói cho cậu một câu châm ngôn, cậu nghe cho kỹ nhé."

Chu Vận bất giác ngồi thẳng người.

Nhậm Địch nói: "Bất kể tỷ lệ nam nữ chênh lệch thế nào, trên đời này, đàn ông tốt mãi mãi ít hơn phụ nữ tốt."

Câu nói vừa dứt, thoáng chốc Chu Vận cảm thấy như thể bị trúng một tia sét, nhưng lại có nỗi khoái cảm tỉnh ngộ.

"Vì thế nên khi cậu gặp được người tốt thì nhanh chóng ra tay đi, cứ do dự chần chừ thì cuối cùng chỉ còn lại mấy người như cậu thôi." Nhậm

https://thuviensach.vn

Địch dụi tắt điếu thuốc, lại nói, "Còn nữa, đừng có lý tưởng hóa bọn con trai, sức mạnh ý chí của họ đôi khi kém hơn tưởng tượng của cậu nhiều. Nhất là vào thời điểm có sự lựa chọn."

Có câu nói thế nào đấy nhỉ? Chín lời khuyên tỉnh kẻ lạc đường, một câu vạch rõ người mê muội.

Chu Vận hít sâu: "Nhậm Địch..."

"Hả?"

"Mình đi đây."

Nhậm Địch thấy buồn cười: "Đã giờ này rồi cậu còn muốn đi đâu?"

Chu Vận hoàn hồn, mới nhớ ra hiện giờ đã khuya lơ khuya lắc. Nhậm Địch cười khanh khách: "Chờ trời sáng đi, có tin tốt thì báo mình biết."

"Ừ."

Cuối cùng Nhậm Địch an ủi cô: "Dù tin xấu cũng không sao, với năng lực giả ngốc của hai cậu tuyệt đối có thể làm như chưa hề có chuyện gì xảy ra, hoàn toàn không phải lo lắng sẽ rơi vào tình cảnh ngượng ngùng."

"..."

"Đừng áp lực, cũng đã đến lúc cần có người trị cho tên khốn Lý Tuân kia một trận."

Cậu cứ cho mình một cái tát rồi lại một viên kẹo, mình càng áp lực hơn đấy. Chu Vận rối rắm, nên cứ nghĩ gì nói đó: "Trước kia cậu ấy nói thích 'con gái ngốc'..."

"Cậu ấy nói nhiều lắm, ngoại trừ chuyện chính sự của Hội thực tiễn thì những thứ khác cậu chỉ cần nghe một hai câu cho vui là được rồi. Với lại..."

https://thuviensach.vn

Nhậm Địch cười khì, "Cậu cảm thấy hơn nửa đêm lén lút ra ngoài gọi điện thoại xin tư vấn tình cảm là cách làm của kẻ thông minh sao? Bớt dát vàng lên mặt mình đi."

Được rồi!

Lại trò chuyện vài câu, cuối cùng Chu Vận tha cho Nhậm Địch đi ngủ.

"Này..." Trước khi cúp điện thoại, cô khẽ nói, "Nhậm Địch, cảm ơn cậu."

"Không có gì."

Cuối cùng Chu Vận hỏi: "Cậu cảm thấy hai đứa bọn mình..."

"Một cặp tuyệt phối."

Chu Vận cười ngây ngô trong hành lang yên tĩnh. Cúp điện thoại, cô đã thoải mái hơn, nhưng chưa nhẹ nhõm được bao lâu thì gánh nặng trên vai lại oằn xuống. Lần mò trở về phòng nhưng vẫn không ngủ được, cô bèn kéo túi hành lý đến phòng vệ sinh mở ra xem.

Lúc trước trong đầu cô chỉ nghĩ đến chuyện thi thố nên chẳng chú ý đến gì khác. Bây giờ mới phát hiện, lần này ra ngoài cô không mang theo bộ trang phục nào đẹp mắt, đều là áo sơ mi, quần dài bình thường và đôi giày thể thao. Đến lúc cần dùng mới thấy đồ quá ít, Chu Vận hồi tưởng lại cách ăn bận của mình suốt mấy ngày qua, thật sự là giống hệt nhân viên bán hàng trong siêu thị.

Cô ngồi trên bồn cầu, trong lòng khá lo âu, nhưng nhiều hơn là kích động, giống như lúc tiếp nhận một dự án mới vậy. Cô cổ vũ bản thân, coi như đang khiêu chiến với khó khăn lớn, dốc hết sức lực ra ứng phó, cuối cùng thành hay bại thì phải xem ông trời an bài rồi.

https://thuviensach.vn

Sau khi quyết định như vậy, đợi sắc trời vừa hửng sáng, Chu Vận không nói gì với bất cứ ai, cầm theo thẻ ngân hàng ra ngoài. Cô bắt xe đến trung tâm thương mại lớn nhất gần đấy. Trung tâm còn chưa mở cửa, Chu Vận đợi bên ngoài, vừa đợi vừa suy nghĩ.

Đến khi trung tâm mở cửa, cô là người đầu tiên đi vào, tìm kiếm cửa hàng có nhãn hiệu chiếc váy Lý Tuân đã tặng cô. Đó là một nhãn hiệu nổi tiếng, Chu Vận rất dễ tìm ra, có điều trang phục trong cửa hàng đã đổi mùa khác. Khi đó Lý Tuân tặng cô chiếc váy dày của mùa đông, lúc này trong cửa hàng toàn là váy áo mỏng tang của mùa hè.

Chu Vận chỉ thử qua chiếc váy Lý Tuân tặng một lần, sau đó liền cất kỹ, nhưng cô vẫn nhớ rõ kiểu dáng và cảm giác của nó. Cô cứ chọn tới chọn lui trong tiệm. Cửa hàng này khá đắt đỏ, Chu Vận ăn mặc theo kiểu sinh viên giản dị nên nhân viên bán hàng không ai bắt chuyện tư vấn cho cô cả. Ban đầu còn đi theo cô, sau đó dứt khoát tụ với nhau tán gẫu.

Chu Vận không buồn đếm xỉa, tự mình xem hết món này đến món khác.

Phong cách của Lý Tuân thật sự rất đỏm dáng, kiểu đơn giản thanh lịch không phải sở thích của cậu. Dựa theo chiếc váy ban đầu mẹ mua cho cô và chiếc của Lý Tuân tặng, Chu Vận cảm thấy hẳn là cậu thích kiểu váy công chúa cầu kỳ lộng lẫy hơn.

Cuối cùng cô chọn một chiếc váy không tay, lớp lót đen bó sát, bên ngoài cùng là một lớp ren cứng màu xám, may chít ở eo xòe như ra như cánh hoa, bên dưới phồng lên làm lớp lót màu đen bên trong và đôi chân dài như ẩn như hiện.

Dáng người Chu Vận không thuộc kiểu mình dây, từ bé đến giờ cô luôn ăn uống đầy đủ chất dinh dưỡng nên người cô trông có da có thịt theo

https://thuviensach.vn

kiểu duyên dáng và gợi cảm. Cô vẫn cảm thấy đây chính là thế mạnh của mình.

Mua váy xong, Chu Vận xuống tầng một chọn đôi giày gót nhọn màu đen. Lúc thử giày vô tình nhìn thấy làn da khô héo do thức đêm của mình trong gương, cô nghĩ ngợi rồi lại tìm một cửa hàng mỹ phẩm, mua trọn bộ dưỡng da, trang điểm cộng thêm dụng cụ làm tóc.

Chu Vận thức trắng một đêm và liên tục mua sắm trong trung tâm hơn nửa ngày, lại đến tiệm làm đẹp hành hạ thêm vài giờ, đến cuối cùng đầu óc mụ mị đến mức không còn năng lực nhận xét gì nữa cả. Cô ngồi trên ghế, lẩm bẩm hỏi thợ trang điểm và làm tóc cho cô.

"... Chị thấy đẹp không?"

Thợ trang điểm là cô gái trẻ tuổi, nghe Chu Vận hỏi thế liền ngừng tay, nhìn vào hình ảnh cô đang đờ đẫn trong gương, nói nhỏ nhẹ: "Nếu em thay bộ váy cưới là có thể đến nhà thờ kết hôn ngay luôn đấy."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 45

Xế chiều Chu Vận mới về trường, lúc vừa xuống taxi cô còn khá ngại, dù sao ăn diện thế này vào trường quá long trọng. May là đang kỳ nghỉ hè, sân trường không có bóng người.

Chu Vận lén lút như kẻ trộm đi về phía nhà khách. Đã lâu cô không mang giày cao gót mà còn là giày mới nên chân không quen, chỉ một quãng đường ngắn mà đã bị trầy gót chân rồi.

Cả tòa nhà yên tĩnh đến lạ, Chu Vận trở về phòng mình, dọc đường chẳng thấy ma nào. Trong phòng cũng không có ai, không biết chị khóa trên đã đi đâu mất. Cô đang cảm thấy kỳ lạ, ngồi trên giường cởi giày được giữa chừng mới nhớ ra hình như hôm nay là lễ trao giải cuộc thi.

Chu Vận không nhịn được thầm khiển trách mình, đầu với óc chẳng chứa nổi việc chính đáng nào cả. Đã gần hai giờ trưa, lễ trao giải hẳn sắp kết thúc rồi, không biết cuối cùng nhóm họ sẽ được xử lý thế nào. Nhưng cô phát hiện mình không hề khẩn trương, thậm chí còn không quan tâm đến kết quả cuộc thi, không quan tâm cuối cùng sẽ được giải thưởng hay bị xử phạt. Lúc này trong đầu cô chỉ mải nghĩ đến kế hoạch màu hường phấn thơ mộng kia.

Quả thật là hư hỏng quá rồi!

https://thuviensach.vn

Điện thoại đã hết pin tự động tắt nguồn, cô cắm sạc, sau đó chỉnh điều hòa đến mức thấp nhất, nghĩ thầm ăn mặc thế này thì đừng nên đến hội trường, dù sao chút nữa họ cũng về đây thôi. Quyết định như thế, cô liền nằm xuống giường nghỉ ngơi.

Trong phòng yên ắng, ngoài cửa sổ ánh nắng rực rỡ, thật là một ngày đẹp trời. Chu Vận ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, đã mấy đêm liền cô không ngủ ngon giấc, bây giờ đầu ốc trống trải, nhìn một hồi liền ngủ thiếp.

Cô ngủ một giấc dài tới khi trời tối đen, lúc thức dậy còn không biết mình đang ở nơi nào. Đến khi cô tỉnh táo lại mới bất chợt cảm giác đại sự không ổn.

Mấy giờ rồi nhỉ? Chu Vận lăn một vòng xem đồng hồ, đã sáu rưỡi rồi!

Cô cuống cuồng lấy điện thoại sạc đầy pin bên tủ đầu giường, vừa bật điện thoại lên đã thấy được một tin nhắn, là của chị khóa trên: Chương trình trao giải đã kết thúc, bọn chị đi liên hoan đây. Không liên lạc với em được nên bọn chị đi trước. Chúc mừng các em giành được giải nhất nhé!

Chuyện gì xảy ra thế này? Tin nhắn này bao hàm quá nhiều thông tin, Chu Vận nhìn mà trố mắt. Kết thúc, liên hoan, nhóm cô đã giành được giải nhất. Sao cô lại ngủ như heo chết thế cơ chứ?

Chu Vận buồn bực cào tóc, sau đó mới chợt nhớ ra mình đã tốn rất nhiều tiền để tạo kiểu tóc này liền dừng tay lại. Sau đó cô chú ý điện thoại còn có mười mấy cuộc gọi nhỡ, ngoại trừ hai cuộc của Cao Kiến Hồng, một cuộc của chị khóa trên và một cuộc của giáo sư Lâm, còn lại đều là của Lý Tuân.

Ôi thôi rồi, chỉ còn cách cái chết một hơi nữa thôi. Chu Vận đưa tay che ngực, cố ổn định nhịp tim, gọi lại.

Không ai nghe máy! Tắt thở rồi!

https://thuviensach.vn

***

Trong nhà hàng nào đó, nhóm sinh viên mới gọi món xong ngồi quanh bàn, vừa chờ thức ăn mang lên vừa tán gẫu. Trước mặt giáo sư Lâm đặt một tách trà, nhưng ông không uống chỉ lo la rầy người bên cạnh.

"Lần này bọn em may mắn lắm mới gặp được giáo sư Vương. Ông ấy là giáo sư do trường mời đến, là người có đức cao vọng trọng, nhờ ông ấy cố bảo vệ bọn em nên bọn em mới không bị xử phạt."

Bên cạnh thầy Lâm, Lý Tuân tựa vào lưng ghế, nhìn chằm chằm vào đĩa củ cải ăn kèm miễn phí, vẻ mặt sa sầm. Ai cũng có thể nhận ra cậu đang vô cùng bực dọc, tất cả mọi người đều cho rằng do cậu bị thầy Lâm mắng. Cao Kiến Hồng ngồi kế bên Lý Tuân ló người ra, hỏi thầy Lâm: "Giáo sư, sao vị giáo sư kia lại giúp bọn em ạ?"

"Còn sao nữa! Giáo sư Vương có lai lịch thế nào, có sinh viên quái gở nào mà ông ấy chưa thấy! Bọn em có biết bởi vì chuyện của bọn em mà tối qua nhóm chuyên gia và phía nhà tài trợ đã suýt cãi nhau không?"

Cao Kiến Hồng rụt vai lại, rồi lùi về.

Giáo sư Lâm nhìn đương sự bên cạnh cứ chăm chú vào đĩa củ cải, trước sau vẫn không có phản ứng với lời nói của ông. Ông làm giáo sư dẫn đội cũng bị kéo vào cuộc họp tham gia giải quyết sự việc nên biết chủ yếu nhờ vào giáo sư Vương nên nhóm Lý Tuân mới được miễn xử phạt, hơn nữa còn có thể tiếp tục được giữ tư cách dự thi. Sau cuộc họp, giáo sư Lâm gặp mặt giáo sư Vương bày tỏ lòng biết ơn, giáo sư Vương đã nói với ông thế này.

"Có thể làm được việc này chứng tỏ em sinh viên này rất thông minh. Chắc chắn cậu ta cũng biết làm những thứ này cũng chỉ phí công vô ích, sẽ đắc tội với người khác, không chừng công ty tài trợ còn xử phạt cậu ta. Nhưng cậu ta vẫn làm, vì sao thế?" Giáo sư Vương cười nói, "Bởi vì cậu ta

https://thuviensach.vn

còn trẻ, chống lại bất công chính là bản chất của lớp thanh niên. Với lại cậu ta còn rất quyết đoán, nói phóng đại một chút là mỗi ngành mới đều cần có người xây dựng nền móng trước, họ chẳng những muốn khiêu chiến với thứ đã biết mà còn muốn khiêu chiến luôn cả thứ chưa biết. Bây giờ lớp trẻ của nước ta thiếu không phải là trí tuệ, mà là có thể quyết đoán dũng cảm đối mặt với những cái không biết vì mục tiêu và niềm tin của mình. Tôi nhớ lúc ấy khi tôi hỏi tại sao cậu ta muốn làm như vậy, cậu ta đã trả lời là bởi vì yêu, tôi cảm thấy không phải cậu ta đang nói đùa."

Nụ cười trên mặt giáo sư Vương càng rạng rỡ: "Tôi đã là người truyền nghề cho đám học trò thì tại sao có thể phá hoại niềm say mê của chúng chứ."

Giáo sư Lâm lại trầm tư. Mà lúc này em sinh viên vô cùng "quyết đoán" nào đó mà giáo sư Vương đã nói đang ngồi trên ghế tỏa ra áp suất thấp. Cao Kiến Hồng huých cậu: "Này, điện thoại cậu cứ rung suốt kìa."

Lý Tuân không nói lời nào.

"Nghe điện thoại đi, có thể là Chu Vận ngủ dậy rồi đấy."

Lý Tuân cười khẩy, vẫn vững như núi Thái Sơn. Cao Kiến Hồng quá hiểu tính cậu, khuyên hai câu liền không nói gì nữa. Điện thoại vang hơn mười lần, rốt cuộc Lý Tuân mới từ từ đứng dậy đi ra ngoài, Cao Kiến Hồng nhìn bóng lưng cậu, cười với vẻ thấu hiểu.

Lý Tuân cầm lấy điện thoại đi ra ngoài hành lang, có rất nhiều nhân viên đang qua lại bưng bê thức ăn. Cậu gượm lại rồi tiếp tục rảo bước đi về phía cuối, đẩy cửa lối thoát hiểm.

Nơi khúc quanh cầu thang có một đầu bếp đang ngồi hút thuốc lá, nhìn thấy Lý Tuân đến liền quan sát cậu từ trên xuống dưới một lượt. Lý Tuân không để ý đến anh ta, bản thân cũng lấy thuốc ra.

https://thuviensach.vn

Cửa vừa đóng lại, cầu thang trở nên tối đen. Rốt cuộc cậu bắt máy: "Alo?"

Bên kia lặng thinh. Lý Tuân cười lạnh nói: "Sao hả, còn phải đợi tôi nói trước à?"

Bên kia điện thoại vang lên sột soạt vài tiếng, cuối cùng đã truyền đến một giọng nói bối rối: "Ồ gọi được rồi hả?"

Lý Tuân nghẹn lời. Bên kia đầu dây Chu Vận đã hoàn toàn sốc lại tinh thần.

"Lý Tuân, lúc chiều tôi ngủ quên mất."

"Ừ."

"Điện thoại tôi hết pin, tự động tắt nguồn."

"Ừ."

"Không phải là tôi cố ý không nghe điện thoại của cậu đâu."

"Ừ."

"..."

Bên này Chu Vận khá khó chịu, rõ ràng là cậu đang tỏ vẻ giận dỗi đây mà.

"Mọi người... mọi người đang liên hoan ở đâu thế?"

Lý Tuân đọc địa chỉ nhà hàng: "Muốn đến à?"

"Phải." Có điều cô còn việc quan trọng hơn, "Vậy, liên hoan xong, cậu còn việc gì không?"

https://thuviensach.vn

Lý Tuân tựa vào tường, một tay cầm điện thoại, một tay cầm điếu thuốc lá, đôi chân dài vắt chéo nhau. Nghe thấy câu hỏi của Chu Vận, khóe môi cậu khẽ nhếch trong bóng tối, thuận miệng nói: "Có."

Chu Vận hỏi ngay lập tức: "Chuyện gì thế?"

Lý Tuân: "Từ Lê Na tìm tôi."

"..." Cảm giác sụp đổ như con đê ngàn dặm bị phá hủy. Chu Vận nắm chặt điện thoại di động: "Cô ta tìm cậu làm gì?"

Đầu Lý Tuân dựa vào tường, nhìn lên trần nhà rồi nói địa điểm.

Chu Vận: "Đó không phải là nhà hàng bên hồ lúc trước cô ta rủ chúng ta đi ăn uống sao?"

"Đúng vậy."

Giọng nói Chu Vận lo lắng rõ rệt: "Cậu định đi à?"

"Đi chứ, người ta đã bảo có chuyện muốn nói với tôi mà." Cậu thờ ơ nhìn đồng hồ, "Bọn tôi đã hẹn giờ rồi, còn chưa kịp dùng cơm bên này tôi đã phải qua đó đây."

Chu Vận hoảng hốt: "Hả?"

"Cúp máy trước nhé."

"Đừng, Lý Tuân, Lý Tuân, tôi cũng có chuyện muốn nói với cậu..."

Chu Vận còn chưa nói xong, Lý Tuân đã cúp máy. Cậu thích thú cầm chiếc điện thoại như món đồ chơi, tựa vào tường không nhịn được mỉm cười.

https://thuviensach.vn

"Đểu quá đấy." Anh đầu bếp ngồi ở góc tường đối diện hút thuốc lá chỉ vào cậu, nói với giọng đặc sệt tiếng địa phương "Nói chuyện với bạn gái mà thế hả."

Lý Tuân liếc sang anh ta: "Vẫn chưa phải." Cậu bỏ điện thoại vào túi, nói tiếp, "Nên kích thích cô ấy một chút..."

Cậu quay người đi về, xoa xoa cổ mình, không biết là nói với anh đầu bếp hay là đang lẩm bẩm: "Để cửa không lâu quá rồi, có chút khó chịu ..."

***

Chu Vận lại gọi cho Lý Tuân, nhưng cậu không bắt máy nữa. Chưa ra quân đã bại trận, cô đặt điện thoại xuống, dở khóc dở mếu. Nhưng tâm trạng cô chỉ sa sút ba phút, liền lập tức sửa soạn chuẩn bị ra ngoài.

Khoan bàn đến tâm trạng của cô thế nào, chỉ nghĩ đến số tiền đã tiêu phí hôm nay thôi thì chuyện này đã không thể gạt sang một bên như thế được. Để tiện đi đường Chu Vận đã bỏ giày cao gót vào ba lô rồi thay bằng đôi giày thể thao. Cô vừa ra cửa đã xách váy chạy như bay, đến cổng trường bắt xe rồi đi tới nơi tụ hội lần trước.

Trời đã tối, Chu Vận ngắm cảnh bên ngoài cửa xe, thành phố phồn hoa, ánh đèn sặc sỡ. Trong khoảnh khắc nào đấy, Chu Vận bỗng cảm giác mình đang làm một chuyện rất quan trọng, quan trọng hơn tất cả những chuyện cô đã từng làm trước đây.

Vừa nghĩ như thế, tinh thần của cô lại bốc cao ngùn ngụt. Rất nhanh đã đến đích, Chu Vận xuống xe, nhìn dáo dác xung quanh. Cô còn nhớ buổi tối cách đây không lâu, cô đã mang tâm trạng thế nào khi đứng bên hồ này. Mà giờ đây, vẫn là cái hồ này, nhưng đã không còn là đêm đó nữa.

Chu Vận men theo con đường sỏi đi tìm Lý Tuân, trong thoáng chốc quay đầu lại thấy mặt trăng treo cao, cành liễu đong đưa, cô chợt nhớ đến

https://thuviensach.vn

câu thơ "Bờ dương liễu, trăng tàn, gió sớm" của Liễu Vĩnh, nhưng cô bỗng ý thức được bài thơ Vũ Lâm Linh này có ngụ ý không tốt liền lắc đầu xua đi suy nghĩ đó.

Vừa quay đầu lại, cô đã nhìn thấy Lý Tuân cách đó không xa. Cậu mặc chiếc áo ngắn tay mùa hè, lúc nào cũng thích kéo tay áo lên tận bả vai để lộ đường nét cánh tay rắn chắc. Chu Vận không kịp thưởng thức liền vội vàng cảnh giác nhìn qua phía bên cạnh cậu.

Không có ai cả, nữ liệt sĩ Từ còn chưa đến ư? Thật tốt quá, Chu Vận tranh thủ thời gian, hít sâu vào rồi lao về phía mục tiêu.

Lý Tuân đang đứng trong đám liễu thướt tha ở bên lan can cầu đá hóng gió. Cậu đến sớm, đã đợi được một lúc nên nhàm chán ngắm cảnh nơi xa. Bỗng dưng cậu thấy được gì đó, nghiêng đầu nhìn kỹ thì bất chợt giật cả mình.

Cách đó không xa là một bóng dáng đang chạy băng băng về phía cậu, như chiến sĩ tiên phong hăng hái xông pha ra sa trường. Ban đầu Lý Tuân sửng sốt, sau đó lại phát hiện chiến sĩ này còn trông rất xinh.

Chiếc váy ấy rất tinh tế, dưới vòng eo thon thả là lớp ren bồng bao quanh thân thể con gái thướt tha. Cô trang điểm nhã nhặn, tóc dài vấn lên, bởi vì chạy quá nhanh nên có vài sợ xõa xuống, tôn thêm vài phần quyến rũ. Trong đôi mắt kia có nét xinh đẹp của con gái lúc rung động, lẫn nỗi căng thẳng mong chờ chuyện tiếp theo xảy ra.

Tràn ngập nhựa sống!

Vẻ mặt Lý Tuân thích thú, ung dung dựa vào cột đá chờ cô. Chu Vận cảm thấy cô đã đánh giá cao mình rồi. Trong khoảnh khắc thấy được bóng dáng Lý Tuân, đôi mắt cô bất giác ửng đỏ. Không phải là kích động mà là cảm xúc phức tạp hơn kích động nhiều. Cô đột nhiên cảm thấy mình làm ra những chuyện như vậy vì cậu quả thật là chịu muôn vàn ấm ức. Bởi vì một

https://thuviensach.vn

cuộc điện thoại của nữ liệt sĩ Từ mà mất ngủ cả đêm, vì chiếc váy rườm rà mới mua mà không kéo nổi khóa, vì giảm quầng thâm mắt mà ngồi suýt ngủ gật trong ghế thẩm mỹ viện.

Cậu có biết hết những việc này không? Mẹ nó, cậu ăn mặc giống như là ông cụ chuẩn bị đi chợ mua thức ăn vậy.

Lòng Chu Vận đầy căm phẫn, nhưng theo khoảng cách từ từ rút ngắn, càng nhìn rõ đôi mắt trong suốt tĩnh lặng kia, cô lại nghĩ... Có ấm ức đến đâu cô cũng bỏ qua hết.

Cành liễu khẽ lay động, mặt hồ gợn sóng lăn tăn. Lý Tuân lẳng lặng nhìn cô.

Ở trên taxi Chu Vận đã nghĩ sẵn trong đầu rất nhiều, nào là bắt tay từ đâu, tính toán xem cách nào có tỷ lệ thành công nhất. Nhưng giờ khắc này, cô phát hiện những điều đó đều vô ích. Không cần phải nói gì cả, cô chịu thua rồi.

Vậy thì đừng sĩ diện gì nữa hết, cô tự nói với mình. Bây giờ không phải là lúc làm bộ làm tịch, nếu đã đến nước này, thì cứ nói thẳng suy nghĩ thật sự của mình với cậu ấy đi.

Rốt cuộc cô đã đứng trước mặt cậu.

"Lý Tuân..."

Đôi mắt cậu dần sâu hút, khe khẽ “ừ” một tiếng.

Giọng nói Chu Vận run run: "Cậu chọn mình đi."

Cô đăm đắm nhìn vào mắt cậu, nhìn vào mái tóc vàng rực ngoan cố, và cả cái lưng hơi khòm vì luôn làm ổ trước máy tính mà không hề chớp

https://thuviensach.vn

mắt. Cuối cùng cô hít sâu vào một hơi, ưỡn ngực, nói rõ ràng từng câu từng chữ: "Mình tuyệt đối sẽ không phản bội cậu."

...

Bà thím đi ngang qua liếc nhìn cô. Cành liễu bên bờ cũng bất động vì phát ngôn chấn động, oai phong lẫm liệt này.

Sau mười giây yên lặng, Lý Tuân phì cười.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 46

Tiếng cười của Lý Tuân đã đánh bay toàn bộ sự kiên cường của Chu Vận. Cô đã lấy hết can đảm đến đây, thời gian kéo dài càng lâu thì càng dễ lung lay.

Ban đầu Lý Tuân chỉ cười khẽ, sau đó thật sự không nhịn được, lập tức cười đếnnỗi cong cả người lại. Chu Vận hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống. Không đúng, trên mặt đất không có cái lỗ nào lớn như vậy, có thể chứa được cô chỉ có lỗ cống thôi.

Trong lúc Chu Vận đang bận phỉ báng mình thì bên kia cuối cùng Lý Tuân đã cười chán chê. Cậu đứng thẳng dậy, vẻ mặt vẫn còn nét cười vừa rồi trông dịu dàng đến quái lạ. Dĩ nhiên, từ "dịu dàng" bình thường không đủ để hình dung biểu cảm của thủ khoa Lý lúc này. Chu Vận đang trong lưới tình bủa vây còn chứng kiến được vẻ trêu chọc đắc thắng của cậu.

"Lặp lại lần nữa." Cậu nén cười, "Em muốn tôi thế nào?"

Chu Vận á khẩu.

"Nào, nói tôi nghe lại xem."

Mới vừa rồi còn cất lời dõng dạc được, nhưng bây giờ đã tỉnh lại, Chu Vận nhất thời cảm thấy hoang mang lúng túng. Cô cúi gằm đầu, mái tóc

https://thuviensach.vn

xõa xuống tạo thành một lớp màn che chắn tự nhiên, nhìn chằm chằm vào gạch lát đường.

Trước mắt cô nhanh chóng tối đi, ai đó đang cúi người thấp xuống nhìn cô.

"Sao không nói?"

Cậu đưa ngón tay thon dài, vén những sợi tóc lòa xòa của cô lên như thể vén tấm rèm cửa, thở dài nói: "Tôi chưa từng nghe thấy lời tỏ tình độc đáo mới mẻ như thế bao giờ."

Chu Vận im thin thít. Vũng bùn dưới chân càng lúc càng lún sâu, cô cảm thấy không thể cứ để mặc cậu đắc ý như thế được nữa. Với lại chuyện quan trọng nhất cô còn chưa hỏi.

Rốt cuộc Chu Vận ngẩng đầu: "Từ Lê Na đâu?"

Lý Tuân: "Chưa đến."

Chu Vận: "Chưa đến? Hai người hẹn mấy giờ, kẹt xe sao?"

Lý Tuân cười thản nhiên: "Ai biết được."

Vậy có lẽ cô tỏ tình trước rồi... Tuy không biết nguyên nhân thực sự về cuộc hẹn của họ, nhưng tảng đá lớn trong lòng Chu Vận đã được thả xuống. Cô nhìn Lý Tuân, ra vẻ thoải mái: "Buổi tối rất dễ kẹt xe, cô ta không đến trước giờ hẹn sao."

Lý Tuân nhún vai.

Chu Vận lại đổ dầu vào lửa: "Hình như cô ấy không xem trọng cậu lắm thì phải."

Lý Tuân chẳng hề tiếc nuối: "Phải đấy."

https://thuviensach.vn

Theo tình hình trước mắt thì tất cả đều thuận lợi. Bỗng Chu Vận thấy tay nhẹ bẫng, Lý Tuân đột ngột nắm tay cô kéo đi, tay còn lại thì đang hút thuốc, cô nghĩ thầm trông cậu giống như là phụ huynh đến nhà trẻ đón con tan học vậy. Nhưng cô đâu phải là đứa trẻ, nhà trẻ làm gì có con bé nào to xác như cô chứ.

Trong lúc nguy cấp thế này mà cô còn nghĩ ngợi lung tung được cơ à?

Lý Tuân bắt xe ở ngã tư, hai người cùng ngồi vào ghế sau. Tài xế hỏi đi đâu, cậu bảo cứ chạy dọc theo con đường này. Chu Vận lười suy nghĩ, cả người cô đều lâng lâng bay bổng. Tay vẫn bị cậu nắm, không chặt không lỏng, lòng bàn tay cậu khô ráo và dễ chịu.

Cảnh sắc vụt qua ngoài cửa sổ, rõ ràng trong tầm nhìn là đường phố xa hoa rực rỡ nhưng cô như thấy được bàn tay thon dài của cậu rõ mồn một trước mắt. Cô không biết cậu muốn đi đâu, hoặc là nói, cô cảm thấy đi đâu cũng được, dù cho chiếc xe này cứ chạy mãi không ngừng cũng chẳng sao.

Ý nghĩ này vẫn kéo dài cho đến khi Lý Tuân bảo tài xế ngừng xe lại. Trên thực tế, xe không chạy được bao lâu, bản thân Lý Tuân cũng không có đích đến chính xác. Cậu vẫn nhìn ra ngoài như đang tìm kiếm gì đó, bây giờ rốt cuộc cậu đã thấy được mục tiêu rồi.

Chu Vận ngẩng đầu, là một khách sạn.

...

Cái quái gì thế này? Tình tiết tiến triển nhanh quá. Không đợi cơn gió trong lành mát rượi thổi qua thì bão táp mưa sa sầm sì đã kéo đến đóng đô trong lòng cô.

Chu Vận đứng bất động bên đường, Lý Tuân đi đến cửa hàng tiện lợi bên cạnh, nửa phút sau đã quay lại. Cô quan sát cậu, không phát hiện ra điều gì khác thường. Cậu mua gì vậy nhỉ?

https://thuviensach.vn

Lý Tuân trở lại, vẫn tự nhiên kéo tay Chu Vận như hồi nãy, đi vào khách sạn. Chu Vận không hề nghĩ ngợi giật cậu lại.

Lý Tuân nhìn cô: "Sao vậy?"

"Tôi..." Chu Vận ngập ngừng mãi mới thốt ra một câu, "Tôi không mang chứng minh nhân dân."

"À." Lý Tuân bỏ tay cô ra, "Vậy em chờ tôi ở đây."

Một mình cậu vào khách sạn, đến quầy lễ tân thuê phòng rồi gửi tin nhắn cho Chu Vận.

"301."

Chu Vận không biết nên trả lời thế nào, dứt khoát cất di động, vứt bỏ hết sầu lo đi vào. Quy mô khách sạn cũng không lớn, quầy lễ tân chỉ có một nhân viên, lúc này người ta đang bận xem phim truyền hình giờ vàng, không buồn đếm xỉa đến cô.

Chu Vận thuận lợi rẽ vào lối đi nhỏ, vừa ngước mắt đã thấy Lý Tuân đứng ở cửa thang máy đợi cô. Mãi đến lúc cửa thang máy đóng lại, Chu Vận vẫn như đang mơ, cô thoáng cảm thấy tình tiết không nên phát triển chóng mặt thế này được. Nhưng cụ thể nên phát triển thế nào thì cô lại không nghĩ ra nổi, dù sao cô không hề có kinh nghiệm.

Đến phòng 301, Lý Tuân mở cửa, Chu Vận kinh ngạc phát hiện đây là phòng đơn và chỉ có một chiếc giường. Sau lưng bị đẩy nhẹ, cô bước vào vực sâu xa lạ. Cô chợt cảm giác được cổ tay bị nắm lấy, Lý Tuân trở tay đóng cửa lại, quay người áp cô vào cửa.

Đèn còn chưa bật, xung quanh tối đen. Tim Chu Vận đập rộn rã, toàn thân cứng đờ, như thể cô đã lọt vào gông cùm của cậu rồi.

https://thuviensach.vn

"Hôm nay tôi vô cùng khó chịu." Môi cậu kề sát vào tai cô, trong bóng tối giọng cậu như có âm thanh nổi, vang vọng khắp xung quanh.

Chu Vận như bị lên dây cót hết mức, bụng hóp lại.

"Tối hôm qua tôi mệt quá không gượng nổi nữa, vốn định sáng nay tỉnh lại chờ em đến hầu hạ."

"..."

"Kết quả là cả ngày chẳng thấy bóng em đâu."

Cậu nói xong liền mơn trớn gò má cô rồi đến chiếc cổ. Toàn thân Chu Vận nóng rực, không biết có phải do trong phòng không bật điều hòa hay không.

"Lúc ấy tôi đã nghĩ, thật không hổ là công chúa, vắt chanh xong liền bỏ vỏ, có khí phách lắm."

Cuối cùng Chu Vận đã lấy lại được giọng mình: "Không phải, khi đó tôi..." Nói đến giữa chừng bỗng cô cảm giác cổ mình bị hôn khẽ. Khoảnh khắc đó toàn thân Chu Vận râm ran giống như bị điện giật, bả vai rụt lại, im bặt.

Lý Tuân ngước mắt nhìn cô, khẽ cười: "Bản lĩnh em không nhỏ đấy nhỉ."

Lúc này khen cô chắc chắn không phải là chuyện nghiêm chỉnh gì rồi. Quả nhiên một giây sau người Chu Vận căng thẳng, mông bị nắm lấy, tay cậu đặt lên lớp váy ren, nhẹ nói: "Sở thích của tôi đúng là bị em nắm rõ trong lòng bàn tay."

Chu Vận bị cậu chạm vào như thế, trong thân thể như dấy lên một đám lửa. Thấy sắp sửa nổ tung, cô cố gắng lấy lại chút quyền chủ động,

https://thuviensach.vn

khó khăn nói: "Có khó gì đâu, cái nào trông dung tục thì là cái đó chính là cái cậu thích."

Lý Tuân nhướng mày, vòng tay siết lại, Chu Vận áp sát vào người cậu. Cậu đưa một tay lên nắm lấy cằm cô, bắt cô ngửa đầu nhìn mình: "Lặp lại lần nữa."

Chu Vận lặng thinh.

"Tiểu thư Chu thoát tục, lặp lại lần nữa đi."

Lại là hình ảnh quen thuộc, Chu Vận bất giác nhớ lại trước đây, hình ảnh lúc trước đè lên lúc này, hòa với cảnh tối đen như mực, lần lượt hiện lên trước mắt như giấc mơ bất tận.

Lý Tuân đối mặt với cô, hai người có thể cảm nhận được hơi thở của nhau một cách rõ rệt. Lồng ngực cậu rung động vì cất giọng nói, kích thích đến mức khiến người ta dâng trào cảm xúc.

Mặt Chu Vận nóng bừng như lửa, ánh mắt do dự giây lát rồi mới dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cậu lần đầu tiên trong buổi tối hôm nay.

Khi bốn mắt nhìn nhau, rất nhiều thứ đã không còn giống với lúc trước nữa. Lý Tuân hơi cúi đầu, kề trán vào trán cô, cậu cười nói: "Theo kinh nghiệm trước đây của tôi, với khoảng cách này không phải đánh nhau thì hôn nhau, công chúa điện hạ, em chọn một đi."

...

Nói thật cô cũng khá muốn đánh nhau đấy.

Chu Vận nhích bước tiến lên, tuy mang giày cao gót nhưng vẫn phải kiễng chân lên một chút. Cô vịn vai cậu, nhắm mắt chào đón nụ hôn. Trong khoảnh khắc hai đôi môi chạm vào nhau, cô có cảm giác mình không còn

https://thuviensach.vn

cầu mong gì khác nữa. Đây là nụ hôn đầu của cô, cô tuyệt đối sẽ không hối hận khi đã trao cho cậu.

Cô không hiểu mấy việc yêu đương này, sau phút chủ động thì lập tức trở nên ngây dại. Hôn một hồi, Lý Tuân thấy buồn cười.

"Công chúa, thở nào."

Mặt Chu Vận đỏ bừng. Lý Tuân không hề vì vậy mà cười chê cô, cậu bế thốc cô lên, đặt xuống giường, nghiêng mình áp đến. Thân hình cậu cao lớn, chân dài miên man, ép Chu Vận đến tận đầu giường, một tay đặt bên mặt cô, nhìn cô hỏi: "Tôi đẹp trai không?"

"..."

Chu Vận nhỏ giọng nói: "Trước khi hỏi câu này thì rất đẹp."

Lý Tuân cười, quay cằm cô lại, để cô nhìn vào cậu: "Vẫn còn mạnh miệng phải không?"

Chu Vận rụt cổ, Lý Tuân áp sát hơn, gần đến mức cô có thể ngửi thấy mùi mồ hôi của cậu thoáng qua chóp mũi.

Cậu khẽ khàng nói bên tai cô: "Chúng ta thành thật với nhau đi, em đã sớm chết mê chết mệt tôi rồi."

Chu Vận cảm giác mình như bị đốt thành tro bụi. Người Lý Tuân cũng nóng hực, cậu không nói gì thêm nữa, tay luồn vào làn váy đặt lên đùi cô. Lúc này Chu Vận bỗng tỉnh táo lại, cầm lấy cổ tay cậu.

Lý Tuân khẽ hỏi: "Không được sao?"

Chu Vận im lặng nhìn cậu. Từ tối hôm qua, cô vẫn như con ruồi mất đầu, cứ nơm nớp lo sợ bay lung tung khắp nơi. Hôm nay gặp được cậu rồi nhưng vẫn như thế, từ đầu đến cuối đều mặc cậu dẫn dắt. Chỉ có giờ phút

https://thuviensach.vn

này, vẻ mặt Chu Vận mới bất đồng, như thay đổi thành một người khác, khá trịnh trọng.

"Lý Tuân."

Cậu đáp lại một tiếng.

Chu Vận nói: "Em không phải là Liễu Tư Tư, cũng không phải là Juliet."

"Ừ."

"Anh hiểu ý em không?"

Cậu gật đầu: "Hiểu được đại khái."

Cô cũng cảm thấy cậu hiểu được. Một người thông minh đến vậy có cái gì mà không hiểu cơ chứ. Cô chờ đợi đáp án từ cậu. Trong giây phút cậu yên lặng, tim cô cứ siết lại từng chút một. Kết quả gì thì cứ đến nhanh đi, cảm giác thế này thật sự chết người quá đi mất.

Lý Tuân cứ nhìn Chu Vận, người nghiêng sang một bên, chống tay vào đầu. Trông cậu nhẹ nhõm hơn cô nhiều, vẫn điềm nhiên đè lên người cô, vẻ mặt trêu đùa.

Chu Vận không nhịn được hỏi: "Anh đang nghĩ gì?"

Lý Tuân ra vẻ nghiêm túc trả lời: "Anh đang nghĩ đàn ông như anh mà bị ràng buộc sớm quá như vậy, quả thật là một kiểu tội lỗi đấy."

Thật là muốn nhét quách chiếc giày vào mồm anh quá đi mất!

"Dù xác suất xảy ra tình huống như vậy cực nhỏ, nhưng anh vẫn phải hỏi một câu." Cậu nghịch mép váy Chu Vận, thong thả nói, "Nếu anh lỡ sa ngã ngoại tình thì sao, công chúa điện hạ định xử lý anh thế nào?"

https://thuviensach.vn

Chu Vận lập tức nói: "Giết chết anh ngay."

"..."

Lý Tuân nhướng mắt, nghiêm túc nhìn cô, cô cũng nghiêm túc nhìn lại cậu. Một lát sau, cậu nhỏm người dậy khỏi người cô.

"Hay là thôi đi."

Một chậu nước lạnh xối xuống đầu, Chu Vận không sao tin nổi, gần như là hét lên: "Lý Tuân."

Bả vai cậu run run, nhỏm người dậy được nửa chừng thì không giả bộ nổi nữa, bật cười khanh khách. Cậu quỳ gối hai bên người cô, tay bắt chéo kéo góc áo, giơ tay lên cởi ra. Trước mắt là thân thể trần trụi. Lý Tuân vứt áo sang một bên, rủ hai hàng mi, nghiêm trang nói:

"Quyết định như vậy, ai phản bội thì người đó sẽ chết."

Dưới bóng đêm, tiếng chuông lòng ngân dài. Khi tay cậu lần theo chân cô luồn lên trên, Chu Vận nhìn chằm chằm trần nhà, lặng lẽ nghĩ ngợi. Đúng, cậu luôn thích như thế, bất kể chuyện gì cũng luôn làm ra vẻ không buồn đếm xỉa, khiến cô điên cuồng tức tối. Lúc cô chán ghét muốn từ bỏ thì cậu lại ung dung giải quyết hết tất cả. Rõ ràng câu nói đầu tiên là có thể giải quyết xong mọi chuyện, nhưng cậu lại muốn cho cô ngồi tàu lượn siêu tốc lộn đến trăm vòng. Như thể có thế mới khiến cô nhớ kỹ điểm đặc biệt của cậu vậy.

Cậu hôn nghiến vào cổ cô như muốn hả giận: "Mẹ nó, cuối cùng cũng đợi được em quy hàng rồi."

Chu Vận cũng khá cảm thán, cuối cùng mọi chuyện đã có hồi kết, may mà kết cuộc đều như cô mong muốn.

https://thuviensach.vn

Trong lúc Chu Vận đang xúc động chất ngất thì thân thể chợt nhẹ bẫng, vai trái bị kéo lên. Lý Tuân lật người cô lại, nhấc mông cô lên từ phía sau, để cô quỳ mọp trên giường.

Ớ?

Ớ?

Ớ? Ớ? Ớ? Ớ?

Chu Vận vô thức trợn tròn mắt, tư thế này đâu phải là tay non!

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 47

Lý Tuân xốc váy cô lên, nâng hông cô, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng thì Chu Vận đột nhiên hoàn hồn lại.

"Lý Lý Lý... Lý Tuân?"

"Ừ?"

Cô cố gắng trở mình lại, nhưng Lý Tuân giữ chặt lấy cô: "Đừng cử động."

"Chờ một chút..."

"Không muốn chờ."

"Không phải, chờ chút đã! Ngừng..."

Chu Vận trợn trừng mắt, bò ra ngoài bằng cả tay lẫn chân, Lý Tuân bắt hụt vài lần, bị cô giày vò đến mức mất kiên nhẫn liền đè thẳng lên người cô: "Anh nói này, công chúa."

Nặng quá đi mất!

Chu Vận khó thở, vất vả quay đầu lại, tức giận nói: "Đây là thái độ của anh khi nói chuyện với công chúa hả?"

https://thuviensach.vn

Thân thể trên lưng cô run run, Lý Tuân đang cười, hoàn toàn không có ý muốn đứng dậy, giải thích với cô: "Tư thế này là nguyên thủy nhất, xét về mặt giải phẫu học và sinh lý học thì đây là cách hoàn mỹ nhất. Không phải công chúa điện hạ nói chuyện dựa theo khoa học sao?"

Chu Vận bị cậu đè đến nỗi mặt đỏ gay: "Anh đứng lên trước đi."

Lý Tuân: "Em chưa quen với những việc này, cứ nghe anh là được rồi."

Cậu lại định nâng mông cô lên lần nữa, Chu Vận khẩn trương đến mức thở không ra hơi, không hề suy nghĩ hất tay cậu ra, hét lớn: "Không được."

"..."

Căn phòng trở nên yên tĩnh, trong không khí yên lặng quái gở này, Chu Vận lén quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy gương mặt lạnh như băng kia.

Tiêu đời rồi!

Trong suy nghĩ của đàn ông, lời hứa hẹn giống như ký hợp đồng, hôm nay đã quyết định chắc chắn, vừa mới cất bút đã bị bội ước, chuyện thế này làm gì có ai chịu được huống chi là Lý Tuân. Cự tuyệt cậu trong trường hợp này, chỉ nghĩ thôi Chu Vận cũng đã biết mình sẽ chết thê thảm cỡ nào.

Tay Chu Vận nắm lấy ga giường, giải thích: "Anh... hiểu lầm rồi. Không phải em không cho, em hoàn toàn không thành vấn đề!" Cô đỏ bừng mặt, ấp úng, "Nhưng mà... dù sao đây là lần đầu tiên..."

Lý Tuân im lặng.

Chu Vận đề nghị: "Hay là chúng ta thử kiểu bình thường giảm xóc trước đi."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân nhướng mày lên.

Chu Vận cố gắng lấy ví dụ: "Anh xem đi, ngay cả đấu quyền anh cũng có thời gian nghỉ giải lao để dọn lại sân giữa các hiệp mà."

Cậu cười khẩy.

Chu Vận dịu dàng: "Chúng ta thử dạo đầu đã được không... Sau này còn nhiều thời gian lắm mà."

Ánh mắt Lý Tuân khẽ dao động, dường như đã bị lời cô nói làm lung lay. Một lát sau, rốt cuộc Chu Vận cảm nhận được gông xiềng trên người đã giảm bớt, trên bả vai xuất hiện một bàn tay, lật ngửa cô lại.

Lý Tuân: "Bây giờ có tính là kiểu bình thường không?"

"..."

Để trấn an cậu, Chu Vận chủ động vươn hai tay ôm lấy cậu. Lưng Lý Tuân rất mịn màng, làn da nhẵn nhụi có độ đàn hồi cao, đường nét rắn chắc mượt mà. Mặt cô kề sát vào mặt cậu, cảm nhận nhiệt độ mà cô chưa từng trải nghiệm.

Váy đã bị cởi sạch trong khi cô không hề hay biết nó bị cởi bằng như thế nào. Cậu ngồi dậy, cởi dây lưng, trong suốt quá trình cứ mặc cho Chu Vận chiêm ngưỡng.

Ánh trăng ngoài cửa sổ soi lên bả vai cậu, trông bóng loáng như thể sứ men xanh man mát.

Lý Tuân là người rất tự tin, điều này không chỉ thể hiện ở riêng đầu óc cậu. Cậu luôn tự hào về mỗi bộ phận trên thân thể mình, tin rằng bản thân chính là kiệt tác của tạo hóa và người lựa chọn mình là người có... ánh mắt tinh tường nhất.

https://thuviensach.vn

Chu Vận cảm thấy lòng tự tin thật sự có thể ảnh hưởng đến rất nhiều thứ. Nếu không, người từ bé đã cầu toàn như cô khi đối mặt với một thân thể xa lạ vào giờ phút này sẽ không bao giờ cảm thấy nó hoàn mỹ đến thế. Hình dung một người con trai như vậy có lẽ không hợp lắm, nhưng cô thật sự muốn nói với cả thế giới rằng cậu rất đẹp.

Lý Tuân cúi người, cậu thân cao chân dài, hoàn toàn che kín cơ thể cô, nâng niu cô trong lòng bàn tay.

"Làm loạn đủ rồi chứ!" Cậu dịu giọng, thân thể đã nóng hơn vừa rồi rất nhiều, bàn tay to lớn nắm lấy cánh tay cô, giọng nói khàn khàn tỏ vẻ bất mãn, "Nửa năm rồi, em đã ngâm anh lâu lắm rồi đấy."

Vâng, vâng, vâng, đều là lỗi của em cả! Chu Vận luồn tay qua hai tay cậu, ôm lấy eo cậu, rồi từ từ lần lên lưng, mơn trớn đến cổ.

Lúc ngón tay mảnh khảnh của cô luồn vào tóc cậu, Lý Tuân đã đẩy người vào thân thể cô. Cậu đã nhịn lâu lắm rồi, không còn kiên nhẫn dành quá nhiều thời gian cho màn dạo đầu nữa. Dù Chu Vận đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng trong khoảnh khắc đó cô vẫn cắn răng run lên. Cô buộc mình phải phân tán sự chú ý, ánh mắt nhìn vào sợi tóc của cậu.

Đây là lần đầu tiên cô chạm vào tóc Lý Tuân. Cô luôn cảm giác đây là vùng đất cấm trong cuộc đời cậu, nó thê lương như mảnh sân thể dục ở trường. Nhưng trong cảnh hoang vu ấy, nó lại chất chứa quyết tâm và sự kiêu ngạo mà cậu mãi mãi không nói cho người ngoài biết.

Chu Vận biết trong tình huống này cảm xúc trong đầu sẽ khó tránh khỏi việc khuếch đại lên, nhưng cô thật sự có cảm giác mình đã dành hết tâm trí và tình cảm cả cuộc đời này dâng hiến cho cậu mất rồi.

Mây mưa mịt mù, sấm chớp hỗn loạn, con tim rung động.

https://thuviensach.vn

Thân thể rất đau, nhưng dù có đau thế nào cô cũng không rên rỉ lấy một tiếng.

Hồi bé Chu Vận rất tò mò nên từng tìm hiểu về lần đầu tiên từ nhiều nguồn thông tin, cô đã từng lo lắng sợ hãi vì những lời miêu tả của người từng trải. Mà giờ phút này khi nó thật sự diễn ra, cô thấy những thứ kia đều là lời lừa bịp.

Việc không hề khiến người ta khổ sở thì làm sao có tư cách gọi là "đau" được?

Hành động của Lý Tuân không mấy dịu dàng, cậu cau chặt mày, dồn hết tâm trí... Đầu Chu Vận bỗng hiện lên hình ảnh cậu mặc áo sơ mi và quần dài làm ổ trên ghế văn phòng Hội viết chương trình. Khi ấy cô thấy ngồi bên cạnh cậu rất ngượng ngùng và đáng sợ. Nhưng hôm nay thân thể cậu lại đầm đìa mồ hôi đang áp lên người cô, kết nối chặt chẽ với cô...

Nghĩ đến đây, cô lại cảm nhận trong đau đớn lại thấm nỗi ngọt ngào, như dòng nước thanh sau khi vừa uống phải trà đắng. Chu Vận ôm chặt lấy người cậu, chính cô cũng đổ rất nhiều mồ hôi, chiếc giường khách sạn bị cậu làm lắc lư, tấm ga bên dưới cũng nhăn nhúm.

Trong đầu cô dần hiện ra rất nhiều hình ảnh vớ vẩn, điều khiển điều hòa nằm trên bàn, chiếc áo sơ mi vò nhăn nằm dưới đất, chiếc ghế đặt chếch và cả từng hạt bụi trên bệ cửa sổ trong ánh trăng soi sáng.

Cô ngửi thấy mùi hương trên người cậu, hương thơm cơ thể hòa lẫn với mùi mồ hôi, nó bủa vây lấy cô. Cô chợt nghĩ dù có tìm cả thế giới cũng không thấy mùi hương thứ hai có thể hòa hợp với cô đến mức này. Cô bị cậu giày vò đau đớn, nhưng trong cơn đau lại có chút vui thích, cứ như thân thể này không còn của mình nữa.

Điều này hơi đáng sợ!

https://thuviensach.vn

Bụng của cậu cọ xát vào bụng cô, một mềm mịn một rắn chắc, kiểu đối lập này khiến Chu Vận như chìm đắm trong cơn say. Cô mướt mát mồ hôi, ánh mắt mê ly, nắm chặt ga giường. Trong thoáng chốc cô như dạo bước trên sân thể dục kia, nhìn qua bả vai cậu ngắm bầu trời không sao đen như nhung.

Lúc này rốt cuộc cô có thể xác định, yêu chính là tín ngưỡng công bằng nhất của loài người. Cô tin rằng ai ai cũng từng ảo tưởng và tuẫn đạo vì nó.

***

Không biết qua bao lâu, cậu mới ngẩng đầu lên, người đẫm mồ hôi, thở hắt ra, cuối cùng kiệt sức nằm vật xuống người cô. Ánh trăng rải khắp giường, cậu không ngừng thở hổn hển.

Một lát sau, cậu giơ một tay lên, bàn tay áp vào mặt cô.

"Công chúa..." Giọng cậu trở nên khàn khàn sau phút hoan lạc, Chu Vận chợt thấy cơn râm ran chạy khắp thân mình bởi giọng nói kia.

Cậu nằm trên ngực cô, Chu Vận chỉ nhìn thấy tóc cậu. Cô đáp lại một tiếng, cậu mới nói tiếp: "Điều kiện em tự đặt ra thì chính mình phải nhớ kỹ đấy."

Ừ!

Lý Tuân nằm trên người cô, sung sướng thỏa mãn, không bao lâu đã ngủ mất. Ban ngày Chu Vận ngủ nhiều nên bây giờ còn rất tỉnh táo, cô nghĩ mình nên đi tắm, nhưng cô lại không muốn buông cậu ra.

Trong suốt quá trình đắn đo giữa việc "buông" hay "không buông" vô bổ này, đêm dần dần trôi đi, cuối cùng cô mới trở mình xuống giường trong tình trạng chân tê nhức.

https://thuviensach.vn

Cô tự nhủ với mình, đừng nóng vội, cậu ấy đã là của mày rồi.

Chu Vận đi vào phòng vệ sinh với tư thế kẻ thắng cuộc, nửa giờ sau tắm rửa xong rồi trở về giường. Trước đây cô rất thích sạch sẽ, nhất là khi vừa tắm xong sẽ không bao giờ chạm vào thứ gì khác ngoại trừ khăn bông. Nhưng giờ đây cô mới vừa nằm lên giường đã không hề do dự ôm lấy Lý Tuân mồ hôi đầy người vào ngực lần nữa.

Cậu ngủ rất say, hơi thở chậm rãi. Chu Vận nhắm mắt lại, cảm nhận chút dinh dính giữa thân thể đang dán chặt nhau của họ, điều đó khiến cô mê đắm. Dòng suy nghĩ cứ miên man trước khi cơn buồn ngủ kéo đến, đến cuối cùng Chu Vận nghĩ... Người đã sáng tác ra câu "gần gũi xác thịt" đầu tiên trên thế giới đã lĩnh ngộ được sự hoàn mỹ nhất đời này đến cỡ nào.

Cô ngủ sau nhưng lại tỉnh trước. Lúc ngủ là cô ôm cậu, nhưng lúc tỉnh biến thành cậu ôm cô. Cậu dán sát vào lưng cô, cánh tay vòng qua eo, đặt lên mu bàn tay cô. Cô cử động mới phát hiện ra tóc mình đã bị cậu đè lên.

Mấy giờ rồi nhỉ? Mặt trời ngoài cửa sổ chưa lên cao, Chu Vận đoán bây giờ khoảng bảy rưỡi đến tám rưỡi gì đó.

Cô thấy hơi nóng, đưa tay với lấy chiếc điều khiển điều hòa trên bàn. Lý Tuân rất tỉnh ngủ, cậu trở mình lại, thở dài, một tay đặt lên trán.

"Mấy giờ rồi?" Cậu khàn giọng hỏi.

Chu Vận: "Chưa đến chín giờ."

Lý Tuân cau mày, tay còn lại giơ lên che mặt, từ từ xoa nắn vài cái rồi mở mắt ra, trong mắt hằn đầy tia máu.

Chu Vận nhìn cậu: "Sáng nào anh thức dậy cũng trong trạng thái này sao?"

https://thuviensach.vn

Lý Tuân nhích người lên, tựa đầu vào vách tường, một chân cong lên, ngay cả nói chuyện cũng chậm chạp.

"Không phải."

Chu Vận nhíu mày. Trông Lý Tuân hình như không thoải mái lắm, cậu chau mày nói: "Lấy điếu thuốc giúp anh."

Chu Vận xuống giường, nhặt chiếc quần của cậu từ mặt đất lên, lại mò vào túi lấy chiếc bật lửa màu vàng kia ra. Lý Tuân cứ thế nhàn nhã hút thuốc lá trên giường.

Chu Vận: "Hay là anh mặc đồ vào rồi hãy hút tiếp?"

Lý Tuân liếc nhìn cô rồi dứt khoát hất chăn ra, phơi bày thân thể lõa lồ trước mắt cô.

Còn chưa qua thời nổi loạn à? Mới sáng sớm đã làm vậy là sao?

Dáng vóc Lý Tuân như được vẽ nên, nhưng đám đen sì bên dưới lại khiến Chu Vận trở về thực tế phũ phàng. Đây không phải là tranh vẽ, đây chính là một người đàn ông đang sống sờ sờ.

Chu Vận quay mặt đi, nói lảng sang chuyện khác: "Anh muốn ăn gì, em đi mua."

Lý Tuân ngậm lấy điếu thuốc, uể oải nói: "Không cần."

"Không đói à?" Đã lao động khổ sai suốt một đêm rồi đấy.

Lý Tuân lắc đầu, khẽ vỗ bên cạnh mình: "Đến đây."

"Làm gì?"

"Thể hiện tình cảm."

https://thuviensach.vn

Mặt Chu Vận nóng lên, từ từ lết qua, Lý Tuân choàng qua vai cô. Lúc này cô mới ý thức được mình đã là bạn gái của cậu rồi.

Chu Vận nhìn xung quanh: "Phòng này nhỏ thật."

Cậu ừ: "Anh đã quen ở phòng nhỏ rồi, lần sau sẽ đổi cái khác lớn hơn cho em."

Chu Vận hỏi: "Sao lại quen ở phòng nhỏ?"

Lý Tuân nói: "Trước kia có một khoảng thời gian dài anh chỉ ở nơi lớn thế này... Không đúng, nếu so với căn phòng này thì phải nhỏ hơn một chút."

Cậu như nhớ lại điều gì đó, Chu Vận không quấy rầy cậu hồi tưởng. Cậu nhanh chóng hoàn hồn lại, quan sát cô nói: "Tinh thần em tốt quá nhỉ."

Đương nhiên rồi.

"Không khó chịu à?"

"Tối qua rất khó chịu, nhưng sáng nay đã trở lại bình thường."

Lý Tuân mỉm cười. Ánh nắng soi lên điệu bộ lười nhác của cậu, Chu Vận cảm thấy quan hệ của họ đã thân mật đến mức có thể chia sẻ với nhau nhưng việc khác nữa.

"Thể chất em rất tốt." Chu Vận nhỏ giọng hỏi, "Biết tại sao không?"

"Không biết."

Chu Vận nhoẻn môi: "Em nói ra sợ sẽ dọa chết anh cho xem."

Cậu cười cưng chiều: "Vậy em cứ dọa chết anh đi."

https://thuviensach.vn

Chu Vận ghé vào tai cậu nói gì đó, Lý Tuân cau mày, nghi ngờ hỏi: "Thật à?"

Chu Vận: "Đương nhiên là thật rồi. Bác gái em trước đây làm ở bệnh viện phụ sản, chuyên quản lý loại này. Năm xưa trông coi lỏng lẻo, "chôm" dễ cực, lúc bé em và mấy thằng em trai thường xuyên ăn nó."

"Được rồi, ngừng ngừng."

Chu Vận nhếch môi: "Anh xem đi, em đã bảo nói ra sẽ dọa chết anh mà. Thể chất của em rất tốt, hồi bé cũng rất ít khi bị đau đầu, bị thương ngoài da cũng lành nhanh hơn người khác."

"Ừ." Cậu nói lấy lệ, "Công chúa điện hạ vạn phúc kim an, sống lâu trăm tuổi." Dứt lời cậu lại nhớ đến điều gì đó, nhếch môi nói, "Mà công nhận là cơ thể em tốt thật đấy..." Kèm theo câu nói là tay Lý Tuân đang choàng qua vai Chu Vận lại bắt đầu lần đến giữa hai chân cô.

Chu Vận kẹp chặt chân lại theo phản xạ, hét ầm lên: "Anh làm gì thế?"

Lý Tuân đã hút xong điếu thuốc, dụi tắt nó trên đầu giường, thuận thế kề sát người đến, tay vuốt từ ngực đến eo rồi trượt xuống mông cô.

"Em cho rằng sáng nào anh cũng có thể bị cạn kiệt sức lực đến vậy sao?" Cậu véo Chu Vận, "Em đã lớn lên thế nào mà người cứ như đậu hũ thế, vừa chạm vào đã mềm nhũn."

Cái ví dụ vớ vẩn gì thế này?

Mặt Chu Vận đỏ bừng bừng, Lý Tuân lấn tới: "Tên em đọc hay thật, Chu Vận, Chu Vận, chắc cả đời này em chỉ cần quan tâm đến mấy chuyện trăng gió kia thôi." (1)

https://thuviensach.vn

(1) Vận (韵) trong vận sự (韵事) là chỉ về những việc tao nhã, văn thơ. Ở đây Lý Tuân dùng từ là Hạ Lưu Vận Sự ý chỉ là mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt, trăng gió mây mưa.

Chu Vận bị cậu ve vuốt khiến toàn thân khó chịu, cuối cùng không nhịn được nữa đạp cậu ra.

"Đó gọi là ân ái! Lượn đi!"

Lý Tuân cười lớn xuống giường, đến phòng vệ sinh tắm rửa, lúc đi ra ngoài như đã được hồi sinh đầy máu. Cậu để Chu Vận rời khỏi khách sạn trước, sau đó một mình đi trả phòng.

Lý Tuân vừa đi ra khỏi khách sạn đã thấy Chu Vận đang ngửa mặt nhìn trời. Cậu đi đến.

"Làm gì vậy? Chờ tiền rơi à?"

Chu Vận thản nhiên: "Nếu có tiền rơi xuống thật sợ rằng anh còn nhặt nhanh hơn em nhiều."

Hai người liếc nhìn nhau, sau đó nhìn ra hai phía, trên môi mỗi người đang nở một nụ cười hạnh phúc.

Tán cây mơn mởn, bầu trời trong xanh, họ đều cảm thấy bản thân đã tìm được người đặc biệt cho riêng mình. Sự ăn ý tốt đẹp nhất trên đời này không gì hơn thế cả.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 48

Cuộc thi chính thức kết thúc, họ gặt hái được khá nhiều điều phong phú. Có mấy người nôn nóng về nhà nên đi trước nhưng phần lớn hành lý của họ vẫn còn đặt ở trường, nên phải bố trí thời gian trở về thống nhất.

Chu Vận chịu trách nhiệm đổi vé máy bay, so sánh với Lý Tuân ở chung nhóm, giáo sư Lâm vô cùng yên tâm với tác phong làm việc của lớp phó môn như cô. Lúc Chu Vận lấy vé máy bay đã có ý đồ riêng, sắp xếp mình và Lý Tuân ngồi cùng nhau, kết quả là trời không chiều lòng người, cô vừa mới lên máy bay đã bị thầy Lâm giành chỗ. Chu Vận vô cùng không vui. Đã lớn tuổi thế này rồi mà thầy còn giành chỗ với một cô gái trẻ.

May mà vị trí của giáo sư Lâm ở hàng trước, sau khi Chu Vận đổi chỗ liền tựa sát lưng vào ghế, dỏng tai nghe ngóng cuộc nói chuyện phía sau.

Sau màn mở đầu giảng đạo như mọi khi, giáo sư Lâm bắt đầu đi thẳng vào vấn đề chính với Lý Tuân.

"Sau này em có dự định gì không?"

Chu Vận hơi sửng sốt. Con người Lý Tuân trông có thể cởi mở nói kế hoạch tương lai với người khác sao? Quả nhiên một giây sau đã nghe cậu thản nhiên trả lời.

"Có thể là đi bán khoai tây ạ."

https://thuviensach.vn

Giáo sư Lâm tức giận: "Em đừng có nói vớ vẩn với thầy."

Chu Vận ngồi ở hàng trước rụt vai lại, lại nghe thầy nói: "Bây giờ thầy đang nói chuyện nghiêm chỉnh với em, thái độ em phải đàng hoàng cho thầy! Có nghe thấy không, mở mắt ra."

Cuối cùng đã vào việc chính, thầy Lâm nói với Lý Tuân: "Là thế này, em biết Bành Quốc Thụy không, ông ấy là giáo sư công nghệ được quốc gia cấp kinh phí đặc biệt, cũng là thầy của thầy. Bây giờ ông ấy đang nghiên cứu phát triển hệ thống làm việc với máy tính mang quy mô lớn cho quốc gia, em có hứng thú với việc này không?"

Yên lặng một hồi, Lý Tuân mới từ từ nói: "Đây là dự án bí mật ạ."

Giáo sư Lâm cười nói: "Dĩ nhiên, không ngờ em còn hiểu biết nhiều quá nhỉ."

Lý Tuân im lặng, giáo sư Lâm cảm khái: "Thật ra giảng dạy đã nhiều năm, thầy từng gặp không ít sinh viên xuất sắc, nhưng vừa học năm nhất đã có kinh nghiệm thực tiễn phong phú như em quả thật là trăm năm mới có một. Nhà em chắc cũng làm việc liên quan đến lĩnh vực này hả? Chỉ có như vậy mới được tiếp xúc từ bé thôi. Ba mẹ em làm gì?"

Lý Tuân: "Bán khoai tây."

Giáo sư Lâm nghẹn họng.

"Cái thằng ranh này!" Giáo sư Lâm cười mắng, rồi nói tiếp, "Em nói đúng đấy, đây là dự án bí mật, muốn vào rất khó. Nhưng gần đây giáo sư Bành muốn mở một lớp thảo luận, chủ yếu là cho sinh viên của mình được huấn luyện lý luận chuyên sâu. Thời gian là một tháng, thầy đã đề cử em với thầy ấy rồi."

Lý Tuân: "Một tháng nữa... đã tựu trường rồi."

https://thuviensach.vn

"Bên phía trường học em không cần lo, thầy sẽ báo cáo với trưởng khoa, chỉ chờ ý em thế nào thôi. Có điều đây là cơ hội tốt, giúp ích rất nhiều cho việc sàng lọc lại hệ thống kiến thức của em. Không phải ai cũng có được cơ hội quý giá thế này đâu, thầy hi vọng..."

"Được ạ."

Khi giáo sư Lâm còn đang tìm mọi cách khuyên bảo thì Lý Tuân đã gật đầu đồng ý. Sau khi đồng ý vẫn không quên lễ phép: "Cảm ơn thầy."

Cậu đột nhiên trở nên bình thường như vậy khiến giáo sư Lâm giật mình: "Sao lần này em dễ dàng đồng ý thế hả?"

Lý Tuân chậm rãi nghiêng đầu, nở nụ cười với ngụ ý "thầy hiểu em mà" với giáo sư Lâm: "Chỗ đó đâu giống với cuộc thi thảm hại này, đúng không ạ."

Giáo sư Lâm chỉ cậu, phê bình không thôi: "Cái thằng nhóc này thật là gian trá. Vậy được rồi, thầy sẽ nói với thầy ấy, nhưng chỗ đó khôngtùy tiện đến được đâu, có thể sẽ thông qua một cuộc kiểm tra chất lượng nho nhỏ, nhưng mà đối với em thì chắc chắng thành vấn đề..."

Đề tài vẫn còn tiếp tục nhưng Chu Vận đã không còn muốn nghe nữa. Nếu hiện tại trước mặt có chiếc gương, cô sẽ phát hiện khóe môi cô đã trĩu xuống tận cằm rồi.

Tối qua họ mới vừa chính thức yêu đương, chưa qua 48 tiếng nữa đấy. Có ai đã phải chia xa sớm vậy không?

Dĩ nhiên cô chắc chắn sẽ ủng hộ bằng cả hai tay nếu Lý Tuân đi tham gia chương trình học của thầy Bành Quốc Thụy như giáo sư Lâm đã nói. Nhưng không có nghĩa là chuyện này không hề quan trọng cần hỏi ý kiến cô một chút.

https://thuviensach.vn

Chu Vận không có kinh nghiệm yêu đương, cô nhớ đến mấy bộ phim đã xem, nam nữ chính trong phim sau khi trải qua trăm ngàn khó khăn mới xác định quan hệ, diễn biến kế tiếp sẽ là một khoảng thời gian tình cảm ngọt ngào. Sao bọn cô lại lược qua giai đoạn này mất rồi nhỉ?

Máy bay hạ cánh, mọi người đi lấy hành lý, Chu Vận và Lý Tuân đều không có hành lý ký gửi nên đứng sau đám người.

"Lát nữa anh có việc bận, có thể sẽ không trở về trường." Lý Tuân nói.

Chu Vận quay đầu: "Là chuyện giáo sư Lâm nói à? Giờ anh phải đi ngay sao?"

Lý Tuân liếc mắt cười nói: "Em nghe thấy hả? Anh đồng ý đi nhưng hiện tại không phải chuyện này."

Hành lý đã lần lượt lấy xong, giáo sư Lâm bảo mọi người đến xếp hàng chờ xe bus sân bay. Lý Tuân qua đó báo với giáo sư Lâm, sau đó quay về nói với Chu Vận: "Anh đi trước đây."

Chu Vận á khẩu, đi ngay bây giờ ấy hả? Có phải nên thể hiện chút gì đó hay không?

Nhìn dáng vẻ ung dung của Lý Tuân, lòng Chu Vận khá ngột ngạt, nhưng cô lại không muốn biểu hiện quá rõ rệt, như vậy trông mình chẳng có triển vọng gì cả. Hứ, đi thì đi đi, có gì mà ghê gớm chứ!

Đã củng cố xong tâm lý, Chu Vận hất mặt lên, ra vẻ như ân chuẩn: "Đi đi."

Lý Tuân cúi đầu nhìn cô, bỗng cười xòa. Thừa dịp mọi người đang ở phía trước chờ xe, cậu liền nắm tay cô, kéo cô vào góc khuất. Cậu cúi người, môi chạm vào môi, hồn Chu Vận lâng lâng bay bổng.

https://thuviensach.vn

Lý Tuân hôn cô xong mới khẽ nói: "Anh phải đi một tháng, bên chỗ Hội Thực tiễn có rất nhiều việc, anh phải trao đổi với chủ dự án rõ ràng, nếu không sẽ rất phiền phức."

Chu Vận nhỏ giọng nói: "... Có dự án nào chưa hoàn thành cần em làm giúp anh không?"

Lý Tuân nghe xong không biết nghĩ đến gì liền cười xấu xa: "Công chúa, em thật giống hệt với trang web baidu cần gì có đó nhỉ."

Gì cơ?

Cậu kề vào tai cô thì thầm: "Mặc đồ hay cởi ra đều dễ dàng sai bảo."

Cô định nhấc chân đạp cậu thì đã bị cậu đưa tay ngăn lại.

Lý Tuân đứng thẳng lên, nói: "Không cần em làm mấy việc này, có việc khác để em làm."

Chu Vận ngước mắt, Lý Tuân nói tiếp: "Em về đăng ký môn giúp anh đi, anh sợ đến lúc đó lại quên mất."

Cậu nói Chu Vận mới nhớ đến, sắp sửa đến lúc đăng ký môn học trực tuyến cho học kỳ tiếp theo trên mạng trường rồi. Chỉ mỗi chuyện vặt vãnh này thôi à?

"Nào, đền cho em này." Lý Tuân tiện tay lấy thứ gì đó trong túi ra, nhét vào tay Chu Vận.

Chu Vận kinh ngạc, đang nghĩ cậu đã chuẩn bị lúc nào thì nhìn xuống... thấy là kẹo tráng miệng trên máy bay phát. Cô cảm giác như có thứ gì đó nghẹn ở cổ, nôn ra không được mà nuốt xuống cũng chẳng xong, vừa định trợn mắt trừng cậu thì ngẩng đầu phát hiện người đã đi xa, bóng lưng cao ráo giơ tay lên vẫy chào cô.

https://thuviensach.vn

Chu Vận vừa muốn nổi giận vừa thấy buồn cười. Cô mở gói kẹo bỏ vào miệng, viên kẹo the the, lành lạnh, giống như mùa hè năm nay.

***

Thật ra chuyến đi này của Lý Tuân cũng bớt cho Chu Vận không ít việc, ít nhất là cô không cần phải suy nghĩ nát óc kiếm cớ gì mới qua mặt được mẹ để có thể nghỉ hè ở lại trường mà không về nhà. Sau khi xác định hành trình của cậu, cô cảm thấy không cần thiết ở lại nữa, trở về ký túc xá thu dọn qua loa đồ đạc rồi lên đường về nhà ngay hôm đó.

Về đến nhà, trình giấy khen ra, mẹ cô vô cùng hài lòng.

"Con về muộn quá, sao cuộc thi lại kéo dài thế?"

"Thời gian cuộc thi đã được lên lịch trước rồi mẹ à..."

Mẹ nhớ cô nên hỏi han hết cái này đến cái khác. Dĩ nhiên Chu Vận không thể kể hết quá trình "gay cấn" trong cuộc thi kia mà chỉ chọn vài chi tiết nhẹ nhàng cho mẹ nghe.

Mẹ nói: "Vậy Phương Chí Tịnh thì sao?"

Chu Vận ừ à: "Nhóm họ... hình như xảy ra chút chuyện."

"Chuyện gì, thành tích bọn họ thế nào?"

"Họ không giành được giải ạ."

"Mẹ biết ngay mà!" Mẹ cô vỗ tay, mắt tỏa sáng nói với Chu Vận, "Mẹ biết thế nào cũng không được, với tính cách của cậu ta, đạt được thành tích tốt đã sớm gọi đến đây rồi. Hồi bé cậu ta đã thế rồi, chỉ được cái khôn vặt, tố chất tâm lý kém, không làm được việc lớn."

https://thuviensach.vn

Thân là một trong những kẻ đầu sỏ khiến Phương Chí Tịnh “thất bại”, giờ phút này cô chỉ có thể im lặng lắng nghe.

Nói chuyện xong Chu Vận trở về phòng đi tắm, sau đó nằm trên giường cầm lấy điện thoại di động gửi tin nhắn cho Nhậm Địch: "Done!"

Qua vài phút sau, Nhậm Địch nhắn lại: "Á đù đừng có nhắn tiếng Anh cho mình, chúc mừng nhé!"

Chu Vận bật cười. Cuộc sống giao tiếp của Chu Vận cực kỳ đơn giản, không có bạn bè thân thiết đặc biệt nào. Chuyện này chỉ có thể nói với Nhậm Địch thôi.

Ngày hôm sau Chu Vận đến nhà sách mua một đống sách lập trình về, cô lên kế hoạch học hành chi tiết cho mình. Cả ngày nghỉ cũng sắp kín hết lịch, nhưng đôi khi Chu Vận cảm giác hình như mình có vấn đề chỗ nào rồi, nếu không đọc sách sẽ tự dưng bật cười khó hiểu.

Cô không chủ động liên lạc với Lý Tuân. Tên Quái Thú kia đang trong giai đoạn đặc biệt, cô biết mỗi khi cậu làm việc sẽ chú tâm đến cỡ nào.

Chu Vận nhớ kỹ "công việc" mà Lý Tuân đã phân công cho cô, tối đó vừa về đến nhà đã chuẩn bị sẵn. Đến hôm đăng ký, Chu Vận nhập mật mã Lý Tuân đưa cho cô lên trang web đào tạo của trường, chọn môn giúp cậu.

Xuất phát từ mục đích không thể cho ai biết nào đó, Chu vận chọn lịch học tất cả các môn của cậu hệt như cái của mình. Dù sao xưa nay Lý Tuân có đến lớp cũng không chú ý nghe giảng. Nhưng chỉ có môn thể dục là Chu Vận do dự.

Năm Nhất Lý Tuân đã chọn môn tập thể hình. Dĩ nhiên cậu chọn môn này không có nghĩa là thấy hứng thú với nó, mà chỉ vì tập thể hình là môn duy nhất có thể danh chính ngôn thuận lười biếng không tập thôi.

https://thuviensach.vn

Môn này học ở phòng tập thể hình của trường, nhưng vì thiết bị của phòng tập quá ư "đầy đủ", còn nhận thêm học viên bên ngoài, nên khi đi học rất khó có máy trống. Vì vậy môn học này dần dần biến thành lý thuyết, chưa đến một phần ba học kỳ đã kết thúc, sau đó hoàn toàn không bị quản lý.

Năm Nhất Chu Vận chọn môn yoga, học ở trong phòng, không cần sợ mưa sợ nắng. Nhưng hiện tại... Cô nghĩ đến Lý Tuân, phải thừa nhận rằng cô đã để ý cậu lâu lắm rồi. Thói quen và tật xấu của cậu cô đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Ví dụ như là cậu không ăn đúng giờ, thích tắm vào buổi sáng, và cả lưng cậu còn có vấn đề nghiêm trọng nữa. Đúng vậy, chính là lưng. Lúc mới biết Lý Tuân, cô luôn cảm thấy dáng vẻ làm ổ trên ghế viết chương trình của cậu chẳng qua tỏ vẻ cool ngầu thôi, sau đó mới từ từ phát hiện lúc thẳng lưng lên tốc độ cậu chậm chạp khác thường, cũng kèm theo sắc mặt tối sầm đáng sợ.

Những thành viên trong Hội Thực tiễn thỉnh thoảng mới phải thức đêm để bắt kịp tiến độ, nhưng Lý Tuân lại xem lượng công việc kinh khủng này thành thói quen sinh hoạt hàng ngày. Chu Vận không biết đến cùng là cậu đã làm lập trình bao lâu, nhưng chứng bệnh ở lưng này không phải do một hai ngày tạo thành.

Thậm chí là cả sáng hôm đó cũng vậy, lúc cậu tỉnh dậy cũng nằm trên giường rất lâu mới có thể xuống đất. Cậu cố ý hút thuốc, kéo dài thời gian trò chuyện với cô. Nhưng thật ra cô biết hết. Con người này quả thật coi mình như là trâu bò ấy.

Chu Vận lắc đầu, nhìn vào màn hình lần nữa. Cô tìm suốt buổi chiều trên mạng, tra rõ xem môn thể thao nào tốt cho lưng. Cuối cùng qua trăm ngàn lựa chọn, đã đưa ra quyết định.

***

https://thuviensach.vn

Thế là một ngày nào đó vào tháng sau. Mặt trời chói chang treo cao trên đỉnh đầu, đất dưới chân như sắp nứt nẻ, xung quanh là không khí oi bức... Trong sân chẳng có lấy một tấc bóng cây nào, mười mấy sinh viên chán nản chờ vào tiết.

Toàn thân đẫm mồ hôi, Chu Vận đặt tay lên ngực, cảm giác trong áo ngực đã ướt đến mức có thể làm hồ nuôi cá được luôn.

"Mẹ nó, tôi sắp sửa nóng đến điên mất." Một nam sinh bên cạnh vắt chiếc khăn lên cổ lẩm bẩm nói, "Sao lại rơi vào tình cảnh thế này cơ chứ?"

Chu Vận lau mồ hôi trên trán, cảm thấy tất cả ý thức của mình bắt đầu bị phơi nắng đến mơ hồ.

Cô hối hận, hối hận chết đi được. Sớm biết đã chọn cầu lông cho rồi.

Ánh nắng như thiêu như đốt, ve cũng không buồn kêu. Trong lúc choáng váng, một bóng người đi đến từ đằng xa. Ban đầu Chu Vận cho rằng đó là thầy dạy thể dục, nhưng nhanh chóng nhận ra thầy không cao như vậy.

Áo Lý Tuân ướt đẫm, cả người mồ hôi nhễ nhại, mỗi bước chân đều rực nắng, sân bóng chuyền không có mái che. Cậu đi đến trước mặt Chu Vận.

Trước giờ Chu Vận không biết mình lại hoài niệm mái tóc vàng này đến thế. Rõ ràng cậu vẫn mang dáng vẻ cũ nhưng cô luôn cảm giác cậu đã đẹp trai hơn rồi.

Lý Tuân nhìn cô, xa nhau một tháng, tất cả nỗi nhớ nhung đều hóa thành một câu nói u ám: "Tốt nhất là em cho anh một lý do đầy đủ tại sao lại chọn môn này đi."

https://thuviensach.vn

Chu Vận bị phơi nắng đến nỗi đầu óc mơ màng, lẩm bẩm trả lời: "Em bị chập mạch..."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 49

Lý Tuân chưa kịp tỏ thái độ với câu trả lời "bị chập mạch" của cô thì thầy thể dục đã đến. Thầy xách theo một túi lưới to, bên trong đựng đầy bóng chuyền.

"Khẩn trương lên, khẩn trương lên, tập hợp nào!" Huấn luyện viên bóng chuyền kêu gào từ đằng xa.

Huấn luyện viên họ Đường, tuổi tác không lớn lắm, dáng vóc trung bình, hình thể gầy gầy, trông rất hăng hái. Trong hoàn cảnh làm việc ngoài trời, thầy có làn da ngăm ngăm lại thích mặc đồ thể thao tối màu, nếu thoáng nhìn qua còn tưởng là cột nhà cháy di động nữa cơ.

"Mọi người xếp hàng, Giang Hưng Trì lên điểm danh hộ thầy."

Huấn luyện viên vừa hô hào xong thì một nam sinh cao lớn bước ra khỏi hàng. Chu Vận nhận ra cậu ta, là sinh viên năng khiếu thể thao của lớp Hai, kiện tướng cấp Hai quốc gia, và cũng là tuyển thủ chủ lực trong đội bóng chuyền của trường.

Đám sinh viên bị phơi nắng đến mức chóng mặt chậm chạp xếp thành hai hàng.

"Cậu kia, cậu vào hàng nhanh nào!" Giang Hưng Trì chỉ Lý Tuân.

https://thuviensach.vn

Lý Tuân quay đầu liếc nhìn cậu ta.

Giang Hưng Trì: "Nhanh chút nào, vào học rồi kìa!"

Chu Vận lặng lẽ kéo góc áo Lý Tuân vào hàng. Lý Tuân lại liếc sang cô, vẻ mặt hơi thả lỏng.

Bên kia Giang Hưng Trì mở sổ điểm danh, ghi ngày tháng xong rồi ngẩng đầu lên: "Ôi thế này là sao? Cậu không thấy đó là hàng của nữ à? Mau ra đây!"

Bị phơi nắng nên ai cũng khó chịu, Giang Hưng Trì gọi vài tiếng, giọng nói đã trở nên gắt gỏng. Lý Tuân không nói lời nào. Chu Vận lén nhìn cậu, xem xét từ góc độ biến hóa rất nhỏ nơi đầu mày, cô biết cậu đã bực rồi đây.

Nhưng may là Lý Tuân không tỏ vẻ gì, cậu chỉ nhìn Giang Hưng Trì vài lần rồi đi ra khỏi hàng, đến phía trước.

Giang Hưng Trì bắt đầu điểm danh, sau khi điểm danh xong thì bên thầy Đường cũng đã chuẩn bị ổn thỏa. Giang Hưng Trì đưa lại sổ điểm danh cho thầy rồi quay trở về hàng. Thế nhưng, lúc cậu ta định đứng đầu hàng nam lần nữa thì phát hiện người nào đó không muốn nhường chỗ cho mình. Giang Hưng Trì nhìn về phía Lý Tuân, cậu bỏ hai tay vào túi, cằm hơi hất lên, vẻ mặt thờ ơ.

"Cậu bị sao thế hả? Không thấy hàng được sắp từ thấp đến cao à?"

Chu Vận á khẩu.

Tuy nói Giang Hưng Trì to con hơn Lý Tuân một chút, nhưng nếu xét theo chiều cao thì quả thật cậu ta không cao bằng Lý Tuân. Một tháng không gặp, tuyệt chiêu khinh người của Lý Tuân đã tiến bộ không ít. Giang Hưng Trì bị vẻ khiêu khích im lặng này đả kích, sắc mặt liền khó coi.

https://thuviensach.vn

"Cậu có ý gì?"

Lý Tuân vẫn khinh khỉnh.

"Xếp hàng nhanh lên đi, vào tiết rồi kìa."

Chu Vận khá khẩn trương. Giang Hưng Trì là sinh viên năng khiếu, ngoại trừ bài vở chuyên ngành, thời gian còn lại đều tập trung vào việc tập thể thao. Còn Lý Tuân thì suốt ngày ở văn phòng Hội, không bao giờ tham gia bất cứ hoạt động thể dục thể thao nào. Có thể nói trước đó hai người này căn bản không hề biết nhau.

Chu Vận đã học được mấy buổi, cũng hiểu sơ sơ về Giang Hưng Trì. Cậu ta là học trò cưng của thầy Đường. Nghe bạn học khác nói trước kia đội bóng chuyền của trường đi ra ngoài thi đấu, kết quả đều quyết định hoàn toàn vào việc bốc thăm. Nhưng kể từ khi Giang Hưng Trì gia nhập, chiến tích cứ tăng cao, giải đấu vòng tròn năm ngoái còn lọt vào top 6 nữa. Thân là đội viên chủ lực đội bóng chuyền của trường, Giang Hưng Trì có thể xem là nhân vật hoành hành trên sân bóng.

Chu Vận nhìn Giang Hưng Trì vạm vỡ, lòng run rẩy.

"Gì thế hả?" Thầy Đường vất vả lắm mới buộc lưới xong, vừa quay đầu lại đã thấy cảnh này, "Giang Hưng Trì, đã vào tiết rồi sao không mau cho lớp khởi động làm nóng người đi!"

Bạn học bên cạnh vừa nghe thấy đã suýt ngất. Thời tiết thế này mà còn khởi động nóng người á?

Rốt cuộc ánh mắt hai người đã chuyển đi, Giang Hưng Trì dẫn đầu hàng ngũ bắt đầu đội nắng chạy bộ.

Quả thật là khổ không để đâu cho hết. Chạy hai vòng xong, trông tất cả mọi người đều như mới ngoi lên khỏi mặt nước. Chu Vận lại lén nhìn về

https://thuviensach.vn

phía Lý Tuân, cậu cũng rất nóng, còn chảy mồ hôi nhiều hơn mấy bạn khác, thở hổn hà hổn hển.

Lý Tuân cau mày, vô cùng khó chịu với thời tiết và môn học này. Chu Vận nhìn ra được cậu khá mệt, có lẽ bởi vì nguyên nhân về trường quá gấp.

"Hôm nay chúng ta học phát bóng!" Thầy Đường nhặt một quả bóng lên, nói với đám sinh viên, "Trong bóng chuyền có vài cách phát bóng, các em chỉ cần biết cách cơ bản nhất, đơn giản nhất là kỹ thuật phát bóng thấp tay nghiêng mình là được."

Thầy vừa nói vừa làm mẫu. Hai chân giang ra, nghiêng người về phía lưới, tay trái cầm bóng để trước bụng, tay phải hạ xuống tự nhiên. Sau đó tay trái tung bóng lên, cánh tay phải duỗi thẳng, lấy xương bả vai làm trục hơi kéo về phía sau... Chỉ nghe một tiếng bốp vang lên, quả bóng nhanh chóng bay về phía bên kia sân.

"Mọi người đã nhớ rõ động tác chưa?"

Mọi người lờ mờ gật đầu, thầy Đường làm lại hai lần rồi mới nói: "Tốt, bây giờ bắt đầu luyện tập, các em cứ thử cảm giác trước xem, nếu không hiểu thì hỏi thầy hoặc là Giang Hưng Trì."

Mỗi người tự ôm một quả bóng luyện tập, nam nữ chia ra hai đầu sân. Chu Vận thử phát bóng vài lần nhưng đều thất bại, chẳng lần nào qua lưới cả.

"Mạnh chút nữa."

Chu Vận quay đầu lại, thấy Giang Hưng Trì đang đứng phía sau, sửa tư thế lại cho cô: "Người cậu nghiêng qua một chút, lực cánh tay yếu quá."

Chu Vận gật gật đầu, lại thử phát bóng lần nữa nhưng vẫn không qua lưới. Giang Hưng Trì đi đến, điều chỉnh tư thế giúp cô, khẽ vỗ vào vị trí cổ

https://thuviensach.vn

tay cô: "Dùng sức ở đây này, nơi này lỏng quá, gồng lên một chút, mạnh lên!"

Chu Vận siết bàn tay, nhưng da thịt cô mềm mại, có siết tay lại cũng không có thay đổi gì. Giang Hưng Trì vẫn không hài lòng, cứ bảo cô dùng sức, dùng sức. Cuối cùng Chu Vận cắn răng gồng lên.

"Tốt, giữ cơ căng như thế, đừng thả lỏng, tung bóng lên!"

Chu Vận nghe hiệu lệnh của cậu ta đưa quả bóng lên, Giang Hưng Trì quyết đoán hô: "Tung bóng!"

Chu Vận dồn hết sức vươn tay ra sau, bỗng một tiếng rắc vang lên, kèm theo là tiếng thét thảm thiết. Cô luôn căng thẳng ở nơi đông người, ngay khoảnh khắc thét lên đã lập tức che miệng ngồi xổm xuống, ôm cánh tay vào người.

Mẹ nó, phát bóng mà giống như thử đốt pháo vậy. Cánh tay cô đau nhức, Giang Hưng Trì vội vàng chạy đến: "Sao thế? Bị thương hả?"

Chu Vận lắc đầu: "Không sao."

Giang Hưng Trì: "Cậu đưa tay cho mình xem nào."

Cánh tay Chu Vận đau rần, nhất thời không vươn thẳng được: "Không cần đâu, chút nữa là ổn thôi."

"Mau để mình xem nào."

Giang Hưng Trì đưa tay định kéo tayy cô thì bị một bàn tay khác ngăn lại. Lý Tuân đẩy Giang Hưng Trì ra, ngồi xuống trước mặt Chu Vận.

Chu Vận chỉ phát hiện trước mắt tối đi, ngước mắt lên đã thấy Lý Tuân đầu mướt mồ hôi. Trong khoảng cách gần, thậm chí cô thấy được

https://thuviensach.vn

những giọt mồ hôi li ti trên hàng mi của cậu. Tay cậu bị nắng đốt đỏ ửng, quần áo ướt đẫm.

Lý Tuân rủ mi, hỏi Chu Vận: "Đau lắm không?"

Chu Vận lắc đầu: "Không sao, đập vào bóng mạnh quá nên chấn thương nhẹ thôi."

"Có thể duỗi thẳng ra không?"

Chu Vận rút tay ra, từ từ duỗi thẳng, trong thời gian ngắn mà da cô đã tụ máu bầm tím. Da Chu Vận trắng nõn, nên chỉ hơi ửng tím thôi đã trông ghê người. Thầy Đường thấy bên này xảy ra sự cố cũng chạy nhanh đến, kiểm tra cánh tay Chu Vận, nói: "Không nghiêm trọng, nhưng cũng đừng khinh thường. Giang Hưng Trì, dẫn bạn ấy đi chườm đá đi."

Giang Hưng Trì thưa vâng rồi dìu Chu Vận đi ra khỏi sân bóng.

Thầy Đường: "Các bạn khác luyện tập tiếp. Chú ý một chút, ban đầu chưa quen thì đừng dùng quá nhiều sức."

Chu Vận được Giang Hưng Trì dẫn ra ngoài còn quay đầu nhìn Lý Tuân, đáng tiếc Lý Tuân đưa lưng về phía cô, không thấy được vẻ mặt cậu.

Khó khăn lắm mới gặp mặt nhau nhưng ông trời lại không tác hợp...

Giang Hưng Trì dìu cô đến phòng cứu thương ở sân vận động, để cô ngồi xuống ghế, bản thân đi lấy túi chườm đá.

"Áp vào đi."

Chu Vận cúi đầu chườm đá. Nhân lúc rảnh rỗi, Giang Hưng Trì tán gẫu với cô.

"Cậu học lớp Một hả?"

https://thuviensach.vn

"Ừ."

Cậu ta nghĩ đến gì đó liền cười khinh thường: "Con trai lớp cậu cứ như cọng bún thiu ấy."

"..."

Chu Vận ngẩng đầu. Từ bé Giang Hưng Trì đã chơi thể thao, thể trạng vô cùng tốt, tướng mạo thô kệch, mắt to mũi to, không thanh tú như Lý Tuân. Hôm nay Giang Hưng Trì mặc bộ đồ tối màu, ngồi trước mặt Chu Vận như thể một ngọn núi sừng sững, trông rất áp lực.

Chu Vận rất muốn hỏi thử xem khi nãy trong đầu cậu ta đã nghĩ đến ai nhưng Giang Hưng Trì đã mau chóng cho ra đáp án: "Giống cái cậu nghỉ vài buổi vừa rồi đấy, lớp bọn cậu trông thằng nào cũng ẻo lả quá."

Chu Vận bất mãn. Cậu nói như vậy tôi không thích đâu đấy!

Tay Giang Hưng Trì vẫn giữ cánh tay cô, Chu Vận rụt tay lại: "Không sao rồi, không còn đau nữa."

"Còn phải chườm một hồi nữa mới được." Giang Hưng Trì không buông tay ra, cậu ta chơi bóng suốt thời gian dài, bàn tay to lớn thô ráp như giấy nhám, Chu Vận không rút lại được.

Dường như Giang Hưng Trì muốn làm cho Chu Vận thư giãn, liền tìm đề tài tán gẫu tiếp.

"Cậu ít khi tập thể dục lắm à?"

"... Ừ."

"Thảo nào chẳng có chút kinh nghiệm gì cả, như vậy dễ xảy ra chuyện lắm."

https://thuviensach.vn

Chu Vận tìm cớ cho mình: "Bóng cứng quá."

Giang Hưng Trì cười nói: "Còn cứng á? Trên lớp đều dùng loại mềm thôi, bình thường bọn mình luyện bóng và đi thi đấu mới là loại cứng. Nếu cậu mà đánh phải loại đấy chắc là gục ngã trên sân luôn rồi."

Chu Vận cười nhạt: "Không đến mức vậy đâu."

"Cậu không tin à, vậy lần sau mình đi tập cậu đến xem, mình sẽ cho cậu ấn thử quả bóng."

Chu Vận giật mình, nhạy cảm phát hiện phương hướng câu chuyện hơi khác lạ.

Giang Hưng Trì nhìn cánh tay cô, cười nói: "Nữ sinh bọn cậu mảnh mai quá."

Chu Vận nói: "Cũng không phải đâu, do chưa chuẩn bị tốt thôi."

Rốt cuộc Giang Hưng Trì buông tay ra, tiếp theo lại lấy điện thoại di động từ trong túi: "Cậu cho mình số điện thoại đi, nếu còn đau nữa thì cứ tìm mình."

Biết ngay mà! Chu Vận cảm thán, tình yêu quả thật là loại mỹ phẩm tốt nhất cho phụ nữ, tính cả Giang Hưng Trì, tháng này Chu Vận đã liên tiếp nhận được ba ám hiệu như thế rồi. Ai đó thật sự đã mở giúp cô cánh cửa đào hoa ra mà. Có điều cô cũng chỉ có thể tự hào trong lòng thôi.

"Không đau nữa đâu."

Cô giả vờ quên cho số điện thoại, đứng lên nói: "Cảm ơn cậu, mình về sân trước đây."

Chu Vận lập tức đi ra ngoài, Giang Hưng Trì còn phải thu dọn đồ đạc nên ra chậm hơn.

https://thuviensach.vn

Mới ra sân, Chu Vận đã nhìn thấy ai kia đang ngồi ở dưới bóng cây ven đường. Cậu cúi đầu, chống cùi chỏ lên gối, giống như đang nghỉ ngơi. Ánh nắng xuyên qua lá cây, soi rải rác lên chiếc áo thun T-shirt trắng mềm mại của cậu. Cành lá xanh biếc, mái tóc vàng óng và cả con đường đá màu xám nhạt hòa quyện lại trong lành như thể một bức tranh màu nước.

Chu Vận ngắm nhìn đến say mê, đúng là đồ của mình nhìn thế nào cũng thấy đẹp. Giang Hưng Trì thì biết gì chứ, ước mơ của con gái chính là có thể yên bình chìm đắm trong thế giới ảo lả thế này đấy.

Chu Vận đi đến, ngồi cạnh cậu. Lý Tuân không có phản ứng, Chu Vận lợi dùng đặc quyền của bạn gái, tựa vào người cậu. Rốt cuộc cậu ngẩng đầu, vẻ mặt mệt mỏi, thấp giọng hỏi: "Đã đỡ chưa?"

"Vốn đâu có việc gì lớn."

"Để anh xem."

Chu Vận ngoan ngoãn đưa tay ra, được chườm đá nên tay cô đã giảm sưng nhiều.

Cô hỏi cậu: "Hôm nay anh vừa về trường đấy à?"

"Ừ."

"Sao không nghỉ ngơi một chút mà đã đến ngay lớp thể dục?"

"Muốn gặp em."

Trong nháy mắt tim Chu Vận như tan chảy, không ngăn được muốn ôm chầm lấy cậu. Có điều không đợi lòng cô nở hoa, đã nhìn thấy ánh mắt lạnh nhạt của cậu rồi.

"Kết quả em lại tặng cho anh một món quà lớn còn lớn hơn."

https://thuviensach.vn

"..."

"Cái con tinh tinh kia đã nói gì với em?"

Chu Vận giở trò láu lỉnh, cố ý nhìn lảng sang nơi khác, gãi cằm: "Không có gì, chỉ là xin số điện thoại của em thôi."

Không có phản ứng gì cả. Chu Vận lén liếc nhìn cậu, bị nụ cười khẩy của cậu đả kích mặt đỏ ửng. Mẹ kiếp, mình đâu có nói dối, rõ ràng là cậu ta xin số điện thoại của mình mà, tại sao phải đỏ mặt chứ?

Lý Tuân đứng dậy, khẽ phủi bụi trên quần áo, ngoắc tay với Chu Vận. Cô đứng lên theo phản xạ, còn chưa kịp thẳng người đã bị cậu tóm lấy. Chu Vận hốt hoảng kêu ré lên, đến khi kịp phản ứng đã phát hiện bị cậu kéo ra sau thân cây rồi. Lý Tuân chẳng buồn nói gì đã ngay lập tức cho tay vào trong áo Chu Vận.

Làm gì thế này?

Chu Vận nhìn về phía sân trường rộng rãi và đám sinh viên qua lại đằng sau, nhận ra đây là con đường chính của khu giảng dạy.

Là đường chính đấy!

Dưới mấy phen kích thích, Chu Vận cố giãy dụa, đưa tay lên vỗ bôm bốp lên người cậu, gằn giọng: "Lý Tuân, anh nhìn cho rõ đây là đâu đi!"

Lý Tuân bị cô đánh khiến khó chịu bèn lườm cô một cái. Chu Vận không đếm xỉa đến cậu cảnh cáo, tiếp tục đánh. Thế là bàn tay to lớn kia thuận lợi mò lên lưng cô, phụp một tiếng, dây áo ngực đã bị mở ra.

Ôi mẹ ơi!

Chu Vận chỉ cảm thấy ngực được thả lỏng, suýt nữa đã hét lên, lập tức rút tay lại ôm lấy mình. Tay Lý Tuân còn chưa chịu rút ra, tiếp tục chuyển

https://thuviensach.vn

sang phía trước. Chu Vận bị cậu sờ mó đến nỗi người vừa râm ran vừa nóng hực, lại không có chỗ rút lui, đành miễn cưỡng xin tha.

"Anh ơi, anh ơi em sai rồi!"

Lý Tuân bị mấy tiếng anh ơi này dỗ dành, mày nhăn lại, hơi bước đến áp sát cô vào thân cây, thản nhiên nói: "Có phục không?"

"Phục sát đất..."

"Lần sau còn dám trêu chọc anh nữa không?"

Chỉ cho quan phóng hỏa, không cho dân thắp đèn á! Thiên lý ở đâu? Lòng Chu Vận tràn ngập nỗi bi thương, trong khoảnh khắc ngẩng đầu lên nhìn thấy nét cười mỉm trên mặt cậu, tất cả sự bực dọc lúc này đều hóa thành hư vô.

Cậu ngay trước mắt cô, ánh nắng hắt vào lưng khiến khuôn mặt cậu toát lên cảm giác vô cùng chân thật, đẹp đến mức chân cô bủn rủn.

Lý Tuân khẽ cười, rồi đứng thẳng người: "Anh đi trước đây."

Chu Vận còn chưa kịp hiểu gì... Lại đi nữa á?

"Anh đi đâu?" Cô vội vàng cài lại dây áo ngực, đuổi theo cậu hai bước, đúng lúc cậu quay người lại, liền đâm sầm vào ngực cậu. Cơ thể mang theo mùi mồ hôi thoang thoảng khiến cô nhớ đến đêm đó trong khách sạn, thân thể Lý Tuân thon dài, trần trụi và đàn hồi...

"Công chúa điện hạ, ban ngày ban mặt đừng lộ liễu như vậy được không?"

Chu Vận dẩu môi, Lý Tuân giơ tay mơn trớn cổ cô, kề đến tai cô khẽ khàng nói: "Chờ anh một lát, tối nay chúng ta ra ngoài ở."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 50

Lý Tuân đến gặp giáo sư Lâm, suốt buổi chiều Chu Vận luôn trong tâm trạng phấn khởi. Cô trở về ký túc xá, tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo trước. Chu Vận ngắm nhìn mình trước gương toàn thân.

Nhậm Địch đã đi tập dượt với ban nhạc, Phương Thư Miêu bận việc trong hội sinh viên, trong phòng chỉ còn mình cô rảnh rỗi thẫn thờ suy nghĩ.

Có lẽ tình yêu thật sự có ma lực, khiến người ta trúng độc và trầm mình chìm đắm. Hôm tựu trường, Chu Vận giấu mọi người đến một tiệm spa ở trung tâm thành phố làm thẻ thành viên, một tuần tranh thủ đến hai lần để chăm sóc da dẻ. Trường học cách khá xa tiệm spa, phải đi xe mất nửa tiếng đồng hồ mới đến đó nhưng cô không hề cảm thấy vất vả.

Chu Vận nhớ trong Kinh Thánh có nói, Adam và Eva vốn sống cuộc đời vô tư lự, sau đó bị con rắn dụ dỗ nếm trái cấm, họ bắt đầu phân biệt thiện ác, đẹp xấu, bắt đầu có dục vọng của mình. Thượng đế tức giận đuổi họ ra khỏi vườn địa đàng, cũng nguyền rủa họ đời đời phải chịu khổ nạn.

Kể từ khi yêu Lý Tuân, Chu Vận bắt đầu cảm thấy, ăn quả táo này cũng rất đáng giá.

Cô tìm một khách sạn cách trường học rất xa, chất lượng không hề thấp. Khi Lý Tuân bận việc ở trường xong, hỏi địa chỉ Chu Vận, đến nơi đã

https://thuviensach.vn

hơn tám giờ. Cậu vừa vào phòng đã oán trách: "Sao em chọn nơi xa thế?"

"Ở đây ít người."

"Xem em nhát gan chưa kìa!" Lý Tuân vào phòng vệ sinh tắm rửa.

Cậu cởi áo thun để bên ngoài, Chu Vận nhặt lên thấy hơi ẩm, ngày hôm nay cậu đã đổ nhiều mồ hôi quá. Đã thay quần áo chưa nhỉ?

Cô cầm áo ngửi thử. Đúng lúc mũi kề vào chiếc áo thun thì cửa phòng vệ sinh mở ra. Lý Tuân chỉ quấn một chiếc khăn tắm quanh eo, Chu Vận trố mắt.

Lý Tuân thản nhiên nhìn Chu Vận đang ngửi áo của cậu, vừa lau tóc vừa cố ý khoe thân thể, nói: "Không phải ngửi, áo mới thay đấy."

Tốc độ tắm rửa nhanh quá thì phải!

Lý Tuân khẽ cười, ngồi xuống giường. Chu Vận cũng không giải thích, yên lặng bước về phía đó, ngắm tấm lưng cậu không chớp mắt.

Khách sạn này khác với chỗ lúc trước họ thuê, phòng ốc rộng rãi, tiện nghi đầy đủ. Dưới ánh đèn vàng soi rọi, làn da Lý Tuân trở nên óng ánh, vô cùng quyến rũ. Cậu lau tóc, cơ bắp phía sau lưng cũng lên xuống theo từng động tác, khiến lòng Chu Vận nhộn nhạo.

Áo cũng đã ngửi rồi còn hồi hộp quái gì nữa. Cuối cùng cô không nhịn được ghé sát ôm lấy cậu từ phía sau. Người Lý Tuân vẫn chưa lau khô hết, vài giọt nước còn đọng trên cánh tay man mát.

Lý Tuân không lau tóc nữa, vứt khăn sang một bên, quay người lại ôm lấy Chu Vận. Không biết có phải do khách sạn cao cấp hay không, Chu Vận nhìn thấy rõ từng chi tiết trên thân thể Lý Tuân hơn bao giờ hết. Cô

https://thuviensach.vn

thấy cằm cậu có một nốt ruồi nhàn nhạt, nho nhỏ, nằm ở nơi dễ mọc râu nhất của bọn con trai, trước đây cô vẫn không chú ý thấy điều này.

Lý Tuân hỏi: "Nhớ anh không?"

Chu Vận hỏi ngược lại: "Vậy anh nhớ em không?"

Đoạn đối thoại dạo đầu này hoàn toàn vô nghĩa, Chu Vận biết Lý Tuân ghét nhất là mấy đề tài lãng phí thời gian nên nhất định là cậu sẽ trả lời trước.

"Nhớ chứ!" Cậu nhanh chóng xốc váy ngủ của Chu Vận lên, vùi đầu vào bụng cô, hít thật sâu.

Chu Vận vuốt mái tóc còn ươn ướt của cậu, cảm giác bàn tay cậu đang vuốt ve sau lưng cô, thỉnh thoảng lại vân vê ngắt véo. Cô thân thể thấy ngứa ran bèn giãy dụa. Một tay Lý Tuân chống người dậy, một tay đẩy Chu Vận nằm xuống, giường rất êm. Người Chu Vận nảy lên hai cái, lúc ngước mắt lên Lý Tuân đã vứt chiếc khăn quấn ngay eo đi rồi.

Chu Vận bị cám dỗ giây lát, sau đó chợt nhớ ra gì đó liền vội vàng xuống giường kéo rèm cửa sổ. Quay đầu lại, thiếu gia Lý đang nằm nghiêng trên chiếc giường lớn, khoe thân thể trần trụi không hề xấu hổ, giống như là người mẫu khỏa thân trong sách mỹ thuật.

Lý Tuân khẽ vỗ giường, Chu Vận đi đến, cậu lập tức ôm lấy cô, tay lại lần mò từ eo đến bụng, vừa vuốt ve vừa xoa nắn.

Chu Vận rất khó chịu: "Anh làm gì vậy?" Rốt cuộc anh có sở thích quái đản gì thế này?

Hơi thở Lý Tuân nặng dần, nói khẽ khàng: "Mẹ ơi, anh nhớ cảm giác này chết được..."

https://thuviensach.vn

Cô nghe thấy giọng nói của cậu, cảm giác người đã không còn ngứa ran như khi nãy nữa mà đổi thành một kiểu mẫn cảm khác. Cơ thể Lý Tuân dần nóng lên, bên dưới cũng bắt đầu biến đổi. Cậu vừa hôn vừa cắn cổ cô một trận, cuối cùng trở nên phấn khích, ngay cả hơi thở của bản thân cũng hổn hển.

Chu Vận cũng nóng hừng hực, có điều thấy trong mắt Lý Tuân hiện vẻ mỏi mệt liền hỏi: "Hôm nay đi đường mệt không?"

Lý Tuân ngước mắt nhìn cô: "Thương anh à?"

Chu Vận nói: "Nếu anh mệt thì chúng ta nghỉ ngơi thôi."

Lý Tuân rướn người lên trước, một tay lót dưới người Chu Vận, cậu nhỏ giọng nói vào tai cô: "Ga giường đã ướt thế này rồi mà còn quan tâm anh có mệt không á!"

"..." Sao cái gì anh cũng có thể nói ra được thế hả?

Lý Tuân ôm lấy cô: "Em không muốn thì anh không làm."

Chu Vận nhủ thầm, em đâu nói là em không muốn, không phải vì thấy anh mệt mỏi quá rồi hay sao?

Lý Tuân thừa dịp cô đang đấu tranh tâm lý liền nhấc chân cô lên.

"Nếu muốn làm thì chúng ta tranh thủ thời gian đi nào."

Chu Vận cảm giác kiểu lần này khác hẳn với lần trước, Lý Tuân ở phía trên cười xấu xa.

"Công chúa điện hạ, hôm nay sẽ cho em thử tư thế mới, nhắm mắt lại đi."

https://thuviensach.vn

Chu Vận ngoan ngoãn nhắm mắt lại, hoàn toàn phó mặc cho cậu. Lúc ân ái cậu không thích nói chuyện, bản thân Chu Vận cũng căng thẳng đến mức không thốt ra tiếng. Trong bóng đêm yên tĩnh, sức mạnh và hương vị của cậu được phóng đại vô hạn, tràn vào khắp ngõ ngách thân thể, khiến cô ghi khắc đến từng lỗ chân lông...

Nếu nói, trong thời thanh xuân nổi loạn này có thứ gì khiến Chu Vận không bao giờ hối hận, đó chính là lúc họ ở bên nhau không hề lãng phí từng giây từng phút. Họ luôn cùng nhìn về một hướng, cạn kiệt từng giọt mồ hôi, tận hưởng từng nỗi vui sướng...

***

Đêm vẫn chưa sâu, hiếm khi Lý Tuân làm xong mà không mệt mỏi ngủ luôn, Chu Vận nằm trong lòng cậu, ngẫn ngơ nhìn đèn trên trần phòng. Cô thầm đặt tên cho tư thế vừa rồi trải nghiệm là "Tàu Lượn Siêu Tốc".

Lý Tuân vừa hút xong điếu thuốc, Chu Vận liền cất lời: "Có phải anh không thích môn bóng chuyền không?"

Lý Tuân khẽ nói: "Cũng tạm."

Chu Vận: "Cậu Giang Hưng Trì kia..."

Lý Tuân cười khẩy, thiếu điều chưa viết lên mặt là "chẳng đáng ngó đến": "Cái kiểu đầu óc ngu si tứ chi phát triển như cậu ta thì công trường thiếu gì."

"..."

Chu Vận thấy lời nhận xét này không công bằng, nhưng cô không dám lên tiếng. Trải qua cuộc thi lần trước, Chu Vận nhận thức sâu sắc con người Lý Tuân lòng dạ khó lường, và sức chiến đấu lại kinh người. Cô sợ nhỡ

https://thuviensach.vn

miệng một câu sẽ khiến mâu thuẫn trở nên gay gắt, dẫn đến phiền phức không cần thiết.

Lý Tuân nói: "Em không phải lo, anh có nhiều việc phải làm lắm, không rảnh quan tâm đến gã đâu."

Khi đó, quả thật là cậu đã nói như thế. Nhưng sau này xem lại thì rõ ràng lý trí trầm ổn của Lý Tuân không áp đảo được tính tình nóng nảy.

Xưa nay cậu vốn không hề quan tâm đến môn thể dục, bình thường hay bỏ tiết vậy mà lại đi học vô cùng nghiêm túc. Cậu và Giang Hưng Trì đều không ưa nhau, cả hai đều xem thường lẫn nhau, mỗi buổi học đều cố ý kiếm chuyện với đối phương. Nhiều lần Chu Vận thấy thế căng thẳng đến đổ mồ hôi tay. Nếu không phải thầy Đường có mặt ở đấy, cô sẽ nghi ngờ chắc chắn hai người này sẽ lao vào đánh nhau rồi.

Cô nói băn khoăn của mình cho Lý Tuân nghe, Lý Tuân liền ban cho cô một vẻ mặt khinh thường: "Ra tay đánh nhau với gã à, em coi thường anh quá rồi đấy."

Khi ấy họ đang ở văn phòng Hội, sau đoạn đối thoại ngắn ngủi Lý Tuân lại bắt đầu viết chương trình, đến tận khi hoàn thành một chức năng cậu mới nhớ ra gì đó, quay đầu lại hỏi Chu Vận: "Sao em lại lo lắng như vậy?"

Chu Vận đã quên mất nội dung cuộc nói chuyện khi nãy.

Vẻ mặt Lý Tuân sa sầm: "Em cảm thấy anh không đánh lại gã à?"

"Dĩ nhiên không phải rồi." Chu Vận lập tức thể hiện lòng trung thành, "Cậu ta tuyệt đối không phải đối thủ của anh, với lại nếu hai người đánh nhau em nhất định sẽ cổ vũ cho anh rồi."

Hai đánh một không chột cũng què.

https://thuviensach.vn

Lý Tuân nhìn cô với ánh mắt như nhìn người thần kinh. May là tuy Lý Tuân mang trạng thái như chuẩn bị chiến tranh nhưng vẫn chú tâm vào tiết học, thỉnh thoảng đá đểu Giang Hưng Trì chứ không hề có hành động quá khích nào. Dù vậy nhưng Chu Vận vẫn lo ngay ngáy, bởi vì càng qua nhiều tiết học, cô phát hiện vị thủ khoa Tóc Vàng hay khoe mẽ này thật sự... không có... tế bào... vận động nào cả.

Chỉ có thể than Thượng Đế luôn công bằng, người mở ra cho ta một cánh cửa thì đồng thời sẽ đóng lại một cánh cửa khác.

Ai có thể ngờ đến thủ khoa có chỉ số thông minh cao ngất và dáng vóc sánh ngang người mẫu này trên phương diện thể dục lại dở ẹc như thế. Không phải là tay chân cậu không phối hợp, trông tất cả đều rất bình thường, nhưng quả bóng nhất quyết không nghe lời. Phát bóng không đi thẳng, đỡ bóng cũng bay lung tung.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Lý Tuân gặp phải môn khó chơi thế này. Chu Vận vô cùng hối hận, cậu là một người kiêu hãnh như thế sao lại rơi vào tình cảnh khốn khó đến nông nỗi này, hơn nữa còn ngay trước mặt cô. Cô cảm thấy với tính tình của Lý Tuân, nhất định là đang tức điên lên rồi.

Nhưng đáng sợ nhất vẫn không phải là những thứ này, không biết thầy Đường bị chập dây thần kinh nào còn đặc biệt sắp xếp cho Giang Hưng Trì và Lý Tuân thành một nhóm. Hai người nhìn nhau đầy hằn học, có một lần sau khi Lý Tuân phát bóng thất bại, Giang Hưng Trì ở đối diện như cố ý khoe khoang, tung bóng rồi nhảy lên đánh, suýt nữa quả bóng đã bay trúng người Lý Tuân. Sức của cú phát bóng của Giang Hưng Trì rất kinh khủng, nếu bị quả bóng đánh trúng người nhất định không thể đùa được đâu.

Trùng hợp Chu Vận thấy được màn kia liền giận tím mặt, định xông lên cãi nhau với Giang Hưng Trì nhưng Lý Tuân liếc nhìn cô, trấn an cô lại. Sau khi tiết học kết thúc, Chu Vận vô cùng phiền muộn, cảm thấy mình đã tự cho rằng thông minh, làm chuyện dư thừa. Cô bắt đầu dùng đủ lý do dụ

https://thuviensach.vn

dỗ Lý Tuân trốn học nhưng hoàn toàn thất bại, cậu vẫn kiên trì đến lớp, kiên trì luyện tập, kiên trì bị ngược đãi.

Mãi cho đến khi học được nửa học kỳ, Lý Tuân mới miễn cưỡng đỡ bóng được hơn mười quả. Sáng sớm thầy Đường đã nói nội dung thi học kỳ là đỡ bóng, chỉ có chia ra ba mức điểm, mười lăm là đủ chuẩn, hai mươi lăm là giỏi, hơn bốn mươi là xuất sắc.

Sinh viên tự chọn nhóm khi thi, cho nên gần như cả lớp đều đến nịnh nọt Giang Hưng Trì, chỉ có Chu Vận kiên quyết chung nhóm với Lý Tuân. Lý Tuân nói với cô việc này không cần thiết, bảo cô đi tìm Giang Hưng Trì đi, nhưng Chu Vận nhất quyết không chịu.

Hai người đã ở bên nhau thì phải cùng chung hoạn nạn chứ!

Đêm đó họ cơm nước xong, dạo bước trong sân trường đi đến sân thể dục. Nói đến tiết thể dục, Lý Tuân vẫn khuyên cô đi tìm Giang Hưng Trì.

Chu Vận cự tuyệt: "Em đã nói là không cần, em tập rất tốt, em cam đoan hai chúng ta sẽ đủ điểm để qua môn."

Họ ngồi trên khán đài sân thể dục, gió đêm thổi phất phơ.

Lý Tuân: "Thành tích ở mức qua môn là đã đủ rồi sao."

Chu Vận liếc nhìn cậu, Lý Tuân cúi đầu châm thuốc: "Học kỳ này không cần tổng thành tích nữa hả?"

Chu Vận do dự chốc lát, quả thật cô cần tổng thành tích cao, không chỉ là học kỳ này mà học kỳ nào cũng vậy.

"Đi tìm con tinh tinh đen kia đi."

"..."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân cười trêu ghẹo: "Môn này anh không giúp em được đâu."

Lòng Chu Vận bỗng nhiên chua xót. Cô chọn môn bậy bạ khiến cậu bị hành hạ khổ ải, học kỳ một còn chưa xong, đã nghiêm túc nhận định kết quả chỉ có thể đủ qua môn mà thôi. Lý Tuân là người rất ghét thất bại...

"Em xin lỗi." Chu Vận chủ động nhận sai.

Gió đêm thổi qua người rất thư thái, trên sân tập có lác đác vài người đang tập thể dục. Trong không khí yên bình, cậu khẽ cất lời: "Không phải anh vì muốn thắng con tinh tinh đen kia mới đi học."

Chu Vận nhìn về phía cậu, nhưng Lý Tuân nhìn về phía sân bóng nơi xa: "Em không phải bị chập mạch mới chọn môn này."

Chu Vận sửng sốt, Lý Tuân nói: "Là em muốn cho anh vận động nhiều hơn thôi."

Chu Vận luôn cho rằng mình đã giấu rất kín, bị cậu đột ngột vạch trần như vậy liền kinh ngạc hỏi: "Sao anh biết?"

Lý Tuân nghiêng đầu, cánh tay choàng qua kéo Chu Vận lại gần thật gần, buồn cười nói: "Tâm tư của em sao giấu nổi anh hả?"

Bóng đêm dịu dàng, trong lòng hai người đều có cảm giác được yêu thương che chở.

Lý Tuân vuốt ve cổ Chu Vận, nói: "Anh vì chuyện này mới đi học, cho nên em không cần để ý đến những thứ khác, cuối học kỳ có thể đạt tối đa được bao nhiêu điểm thì cứ cố gắng đạt bấy nhiêu."

Chu Vận khẽ ừ. Không khí đã tốt hơn nhiều, Chu Vận bắt đầu trêu đùa Lý Tuân: "Sao môn thể thao của anh kém vậy chứ?"

Đây là sự thật, Lý Tuân không hề che giấu: "Đó giờ vẫn vậy."

https://thuviensach.vn

"Nhưng dáng vóc anh tốt lắm mà."

"Là ông trời ưu ái thôi."

Lại chém gió nữa! Chu Vận vất vả lắm mới gặp được chuyện khiến Lý Tuân chịu thua, không nhịn được phỏng vấn tiếp: "Anh phát hiện mình không giỏi thể dục từ khi nào? Em nhớ lúc em học tiểu học bọn con trai đều thích đá bóng, sau đó đến trung học cơ sở thì đánh bóng rổ."

Lý Tuân điềm nhiên nói: "Anh không thích trò chơi vận động nào cả." Cậu nói xong lại như nhớ đến gì đó, "Thế nhưng có một môn vận động mà trình độ của anh cũng được đấy."

Chu Vận nghi ngờ nhìn sang cậu: "... Là vận động nghiêm túc ấy hả?"

Lý Tuân biết cô nghĩ đến việc gì, liền cười ngả ngớn: "Tính luôn cái đó là hai môn."

Chu Vận hỏi: "Anh giỏi môn gì?"

Lý Tuân dụi tắt điếu thuốc, phả làn khói cuối cùng vào bóng đêm: "Nhảy Latin."

...

Chu Vận: "Excuse me?"

Lý Tuân lặp lại lần nữa: "Nhảy Latin."

Chu Vận cảm giác có lẽ mình nên xác nhận lần nữa: "Anh nói là cái môn nhảy Latin mặc quần bó mông ấy hả?"

"Ừ."

https://thuviensach.vn

Chu Vận bị dọa đến mức không thốt nên lời, Lý Tuân cười nói: "Do hoàn cảnh ép buộc, mưa dầm thấm đất. Đi thôi, về ký túc xá nào."

Chu Vận mang thái độ hoài nghi với chuyện này. Trước khi gặp được Phó Nhất Trác, cô vẫn luôn cho rằng Lý Tuân đang nói đùa.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 51

Chu Vận gặp Phó Nhất Trác vào ngày cuối cùng của học kỳ. Hôm đó bầu trời trong xanh, ánh nắng rực rỡ, tạo nên khung cảnh tươi đẹp cho sự xuất hiện của Phó Nhất Trác. Lần đầu Chu Vận nhìn thấy cậu ta là ở cổng trường. Lúc nghỉ trưa đại gia Lý muốn ăn bánh mì, Chu Vận chuyên làm chân sai vặt cho cậu, trên đường về bất chợt gặp bóng dáng dong dỏng cao kia. Tuy trong trường có rất nhiều nam sinh cao ráo, nhưng đa phần là gầy tong gầy teo, nhưng dáng vóc cao lớn rắn chắc thế này lại hiếm thấy. Quả thật nhìn thoáng qua rất giống Lý Tuân.

Chu Vận không nhịn được ngắm thêm vài lần, người đó đang nhìn vào sân trường, tay chống hông, quay lưng về phía cô. Ngay cả tư thế cũng giống Lý Tuân đến lạ. Cô nhìn đối phương chằm chằm, nhưng trước sau cậu ta vẫn không quay đầu lại nên cô không thấy được chính diện.

Trở về văn phòng Hội, Lý Tuân đang nhắm mắt nghỉ ngơi trên ghế, nghe tiếng có người đến, cậu chẳng buồn mở ra đã giơ tay lên. Chu Vận tức giận nhét bánh mì vào tay cậu. Lý Tuân mở mắt ra, nhìn thấy bánh mì đã nhăn nhúm liền vứt qua một bên. Thừa dịp Chu Vận quay người đi cậu đã đổi lấy túi bánh mì mới của cô. Đến khi Chu Vận phát hiện thì cậu đã ăn mất rồi.

Chu Vận hít thở thật sâu. Bây giờ cô đã hiểu sâu sắc sở dĩ truyện cổ tích được gọi là cổ tích chính vì nó không nhắc đến cuộc sống sau này của

https://thuviensach.vn

hoàng tử và công chúa. Huống chi hiện tại họ còn chưa cưới nhau, chưa hết một học kỳ mà tình cảm của họ đã bước vào trạng thái vợ chồng già không còn lãng mạn gì nữa rồi.

Là một cô gái bình thường, dĩ nhiên từ bé Chu Vận đã ôm ấp ảo tưởng tươi đẹp với mối tình đầu. Tư tưởng của cô thiên về bảo thủ, có thể hình dung bằng câu "suy nghĩ tường tận", "tính toán chi li" khi trao cậu tình yêu đời mình. Trải qua bao nhiêu thăng trầm, cuối cùng mới xác định quan hệ, cô cho rằng mình và Lý Tuân gần như đã đạt đến mức độ Soulmate (tri kỷ).

Nhưng thực tế tàn khốc không như cô hằng nghĩ, theo dòng chảy của thời gian, sự nồng nhiệt ban đầu đã lùi bước, Lý Tuân lại một lòng một dạ cắm đầu vào công việc của Hội, không những thế mà còn càng ngày càng bận, ngay cả thời gian hẹn hò cũng không có.

Tiến triển duy nhất của họ đó là Lý Tuân thuê nhà trọ ở ngoài trường, tiện cho hai người ở bên nhau nhưng cũng không đến mức góp gạo thổi cơm chung. Chu Vận còn chưa dám táo bạo như vậy, một tuần cô chỉ dành thời gian qua đó hai ba ngày thôi. Dĩ nhiên khi hai người sống chung nhất định là có những pha lửa tình rực cháy vận động ít nhiều, nhưng đa số thời gian là Lý Tuân nghiêm túc ngồi trước bàn làm việc.

Cậu yêu thích tình dục như bao thanh niên khác nhưng không hề mê đắm. Thật ra Chu Vận cũng không phải là người lo yêu đương mà xao nhãng chuyện học hành. Nhưng dù sao con gái khi yêu lần đầu tiên có một chút mong đợi là điều hiển nhiên.

Trên phương diện chuyện tình cảm, cô ý thức mình và Lý Tuân quả thật như là tiểu quỷ và đại ma vương vậy.

Nhìn Lý Tuân cướp bánh mì của mình ăn ngon lành, Chu Vận xót xa nghĩ, giờ đây hình như cô có thể hiểu được tâm trạng vừa muốn yêu vừa muốn giết Lý Tuân của Liễu Tư Tư và Juliet lúc ban đầu rồi.

https://thuviensach.vn

"Em đưa cái này cho giáo sư Lâm đi." Lý Tuân vừa ăn vừa sai bảo Chu Vận, "Nhờ thầy kiểm tra giúp một chút, buổi chiều chúng ta cần dùng."

Chu Vận nhận lấy nhưng im thin thít.

Lý Tuân quay lại nhìn cô: "Sao thế hả?"

Cô lườm cậu: "Hừ!"

Lý Tuân bị cô lườm nguýt mà bật cười, thừa lúc không ai chú ý liền véo một cái vào mông cô. Chu Vận đỏ mặt, cảm thấy hai người họ thấp hèn như là đang yêu đương lén lút nơi công sở vậy.

Lý Tuân: "Nhanh đi nào, về rồi còn có chuyện khác nữa."

Chu Vận dẩu môi, cầm đồ đi ra cửa. Trên đường trở về từ chỗ giáo sư Lâm, Chu Vận lại thấy bóng dáng cao cao kia ở hàng rào sân thể dục. Cô bất giác nghĩ đến, lẽ nào cậu ta là học sinh trường này sao?

Chu Vận đang định đi qua luôn thì đối phương bỗng quay người, ánh mắt trùng hợp giao nhau với Chu Vận. Nỗi xấu hổ nhìn lén khiến cô không kịp đánh giá tướng mạo của cậu ta, chỉ cúi gằm đầu đi về phía trước, nào ngờ đối phương lại chạy đến, chặn cô lại.

"Bạn ơi có rảnh không?"

Gì đây?

"Mình muốn hỏi thăm bạn chút chuyện."

Chu Vận ngước mắt, chàng trai này mày dài mắt nhỏ, sống mũi cao thẳng, đôi môi hơi tái, trên mặt luôn mang nét cười. Nói thật là trông cũng khá đẹp trai. Nhưng Chu Vận rất hiếm khi gặp con trai sửa lông mày, tóc

https://thuviensach.vn

hất ngược ra sau, vuốt keo bóng lưỡng, hơn nữa còn mặc quần áo bó sát, cổ áo chữ V rộng gần như xẻ đến ngực, thấp thoáng lộ ra rãnh ngực sau làn áo, cả người trông vẻ đỏm dáng không sao tả nổi.

Đây nhất định không phải là sinh viên trường họ rồi! Chu Vận dám chắc, nếu trường họ có sinh viên như vậy không thể nào đến giờ mà cô không biết.

Chu Vận ôn hòa hỏi: "Có gì cần giúp à?"

"Mình muốn hỏi thăm bạn một người." Chàng trai cười nói, "Trong trường bạn có phải có một nam sinh tóc vàng không?"

Đương nhiên là có rồi, còn vừa cướp bánh mì của tôi nữa kìa! Chu Vận quan sát chàng trai thật kỹ lần nữa, xem từ cách ăn mặc đến cử chỉ, xuất thân hẳn khá giả, nhưng cậu ta thiếu một chút khí chất của "người bình thường".

Chu Vận hơi đề phòng, nói dối: "Cụ thể là ai mới được, trường tôi nhiều người nhuộm tóc vàng lắm."

"Ồ?" Chàng trai mỉm cười, "Vậy thì ai nhuộm vàng nhất đấy."

Cậu đang gọi thức ăn đấy à?

Cậu ta lại bổ sung: "Người đẹp trai nhất, kiêu căng nhất."

"..." Nghe bạn trai mình được khen như vậy, Chu Vận thấy nhồn nhột, cô lập tức nói thẳng: "Tôi biết cậu muốn tìm ai rồi, có phải là Lý Tuân không?"

Chàng trai búng tay: "Đúng rồi!"

Chu Vận vui vẻ nói: "Đi theo tôi."

https://thuviensach.vn

Cô đưa chàng trai đi về phía tòa nhà thí nghiệm, vốn định dọc đường hỏi thăm xem quan hệ giữa cậu ta và Lý Tuân là như thế nào, nhưng đối phương cứ nói luyên thuyên suốt quãng đường, thấy gì cũng tò mò. Chu Vận thấy lạ hỏi: "Cậu không đi học à, cái này mà cũng không biết?"

"Bạn khinh thường tôi á?"

Cậu ta lục trong túi xách, lấy ra một quyển hồng hồng, ngón tay nhanh chóng lật ra soàn soạt, khoe cho cô thấy. Chu Vận chăm chú xem, là thẻ sinh viên của một trường đại học danh tiếng ở nước ngoài.

Trời ạ! Đánh giá một người không thể nhìn bề ngoài mà! Cậu ta trong tấm ảnh thẻ sinh viên vẫn mặc áo thun đen cổ chữ V xẻ sâu, tóc vuốt keo bóng loáng hất ngược ra sau, mắt nheo lại, vẻ mặt cười cợt. Bên cạnh tấm ảnh này là tên của cậu ta, Chu Vận khẽ đọc.

"... Phó Nhất Trác."

"Đây này."

Chu Vận ngước mắt, nhìn nụ cười kiêu ngạo của đối phương: "Thấy tôi kinh chưa?"

Chu Vận thầm đổ mồ hôi, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười. Lý Tuân quen biết mấy kẻ lạ đời gì thế này?

Chu Vận đưa Phó Nhất Trác đến văn phòng Hội, Lý Tuân đang làm ổ trên ghế viết chương trình, vừa định gọi cậu thì người phía sau đã gạt cô qua một bên.

Phó Nhất Trác tiến lên hai bước, búng tay. Lý Tuân dừng tay lại, ánh mắt khẽ liếc lên, chậm rãi quay đầu lại.

https://thuviensach.vn

Phó Nhất Trác nhìn thấy cậu liền dịu dàng nói: "Tuân ơi, anh đến thăm chú đây."

Quần chúng trong văn phòng trố mắt.

Lý Tuân im lặng, cầm lấy chiếc cốc inox trên bàn uống một hớp rồi đậy nắp lại. Sau đó đột ngột quay người ném thẳng vào Phó Nhất Trác.

Phó Nhất Trác phản ứng cấp tốc, xoay eo né đầu còn lồng tiếng kèm theo: "Tránh được rồi!"

Cậu ta đã né tránh thành công, chiếc cốc bay thẳng về phía sau. Chu Vận đang suy nghĩ đến vấn đề thâm sâu "rốt cuộc Lý Tuân là em trai của bao nhiêu người" thì bỗng thấy trán đau nhức, hét lên thảm thiết rồi ngã xuống đất.

"Ớ chết!" Giờ Phó Nhất Trác mới nhớ ra phía sau còn có người, vội vàng đi đến xem tình huống, vừa định đỡ Chu Vận dậy đã bị một sức mạnh kéo phắt ra sau.

"Cút!" Lý Tuân tức giận mắng.

Cậu chẳng buồn nhìn Phó Nhất Trác cái nào đã đi thẳng đến bên cạnh Chu Vận, nâng cổ cô dậy, khẽ hỏi: "Không sao chứ?"

Chu Vận thình lình bị chiếc cốc nện trúng, choáng đầu hoa mắt, đau ghê gớm. Trong cơn choáng váng, cô kéo cánh tay Lý Tuân, vất vả mở miệng. Lý Tuân kề tai đến, nghe cô nói: "Sao lúc anh đánh bóng chuyền không chính xác vậy đi..."

Lý Tuân ngồi thẳng lên. Chu Vận đau khổ nói: "Có phải hai chúng ta đã đến thời kỳ chán nhau rồi không?"

https://thuviensach.vn

Lý Tuân bất đắc dĩ nói: "Ngày nào em cũng..." Còn chưa dứt lời thì bên cạnh bỗng kề đến một cái tai khác.

Phó Nhất Trác: "Thời kỳ gì? Bạn mới nói thời kỳ gì thế?"

Lý Tuân vô cùng chán ghét, đưa tay định đẩy cậu ta ra. Trong nháy mắt Phó Nhất Trác liền phản ứng, đùi phải duỗi thẳng ra sau, khuỵu gối xuống, trọng tâm dời lên trước.

"Tén ten!"

Quần chúng trong văn phòng á khẩu.

Thân hình Phó Nhất Trác cao lớn,do thường xuyên tập luyện nên vừa tạo dáng độ cong của chiếc mông đã gần như vểnh lên trời. Lý Tuân thấy bộ dạng cậu ta như vậy quả thật không thể làm gì được, cậu rút tay lại dìu Chu Vận.

"Còn đau không, có cần đến bệnh viện không?"

Cơn buồn nôn khi nãy bị nện trúng đã qua, Chu Vận lắc đầu: "Không sao." Cô thả tay ra, trán sưng đỏ một mảng.

Lý Tuân nhăn mày: "Đi nghỉ ngơi một chút." Cậu thoáng ngừng lại rồi bổ sung, "Anh đi với em."

Cậu quay lại tắt máy tính, đưa Chu Vận rời đi. Phó Nhất Trác đi theo phía sau nhìn bóng lưng hai người họ với vẻ mặt thích thú.

Lý Tuân đi thẳng ra khỏi trường, đến quán cà phê ở đối diện. Giờ này trong quán không đông người lắm, họ đến bàn bốn người, Lý Tuân để Chu Vận ngồi xuống trước còn mình thì đi gọi nước.

Phó Nhất Trác ngồi đối diện Chu Vận, nhoẻn môi nhìn cô: "Em dâu."

https://thuviensach.vn

Chu Vận nhớ đến lời khi nãy cậu ta nói với Lý Tuân ở văn phòng liền hỏi: "Anh là anh trai của anh ấy à?"

"Phải đấy."

Chu Vận nhanh chóng nhớ lại câu chuyện Lý Lam đã kể. Nhà Lý Tuân có ba anh trai, nhưng rõ ràng người này không phải là ai trong số đó. Cô lại sàng lọc những thông tin nhỏ nhặt, cuối cùng nhớ đến một người. Cậu ta hẳn là người Lý Tuân đã quen biết khi lén bỏ nhà vào thành phố chơi rồi.

Chu Vận nói hơi khách sáo: "Anh là anh trai của anh ấy sao không mang họ Lý, là anh họ bên ngoại sao?"

Phó Nhất Trác cười: "Anh em đâu nhất thiết phải là dòng họ, nếu em dâu muốn thì cứ gọi anh là Lý Nhất Trác cũng được."

Chu Vận nghẹn lời. Đúng lúc Lý Tuân bưng cà phê trở lại, phân vân có nên tạt Phó Nhất Trác hay không: "Cậu có tin cậu còn nói nhảm nữa là ăn nguyên cốc cà phê không hả?"

Phó Nhất Trác thoáng cân nhắc rồi nói: "Thôi, dù sao tôi cũng không thích uống cà phê."

Chu Vận cố gắng hòa hoãn không khí: "Vậy, anh có đói bụng không, muốn ăn gì không?"

Phó Nhất Trác lập tức từ chối: "Không! Anh không thể tùy tiện ăn gì đâu."

Chu Vận nghi ngờ: "Tại sao?"

Phó Nhất Trác nhìn cô với ánh mắt nghiên cứu. Chu Vận đang thấy kỳ lạ thì khóe môi Phó Nhất Trác nhoẻn lên, từ từ đứng dậy.

https://thuviensach.vn

"Xem kỹ nhé!"

Gì thế này?

Cậu ta vừa dứt lời thì bỗng nhiên tạo thế, hai cánh tay giang rộng với tốc độ cực nhanh, sau đó lại như phim chiếu chậm, tao nhã xòe ra. Rồi tiếp theo lại xoay eo, hất đầu với tốc độ chóng mặt, tèn ten tén ten!

Nhân viên phục vụ đi ngang qua sửng sốt, không bước nổi nữa.

Phó Nhất Trác vẫn giữ nguyên tư thế đó, nhìn về phía Chu Vận.

"Em dâu hiểu chưa?"

...

Cho đến ngần này tuổi, lần đầu tiên Chu Vận cảm giác được vốn từ của mình vô cùng thiếu thốn, vắt hết óc cũng không tìm ra được từ ngữ để diễn tả tâm trạng lúc này của mình. Lý Tuân ngồi trên sô pha bên cạnh, bưng cốc cà phê, cười khẩy một tiếng rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Đồ ngốc!"

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 52

Phó Nhất Trác ngồi xuống sô pha, nói: "Anh là vũ công, không thể ăn lung tung được đâu."

Chu Vận gật đầu, sau phút thưởng thức, mọi lời bình luận của cô như nghẹn ở cổ, hoàn toàn không nói nên lời. Ai có thể ngờ được một chàng trai to lớn lại đột nhiên uốn éo trong quán cà phê như vậy chứ? Mà quan trọng hơn là chiều cao của Phó Nhất Trác quá nổi bật. Vóc dáng Lý Tuân đã cao lắm rồi nhưng cậu ta còn cao hơn Lý Tuân nữa. Cộng thêm bởi vì hằng năm tập nhảy nên cường tráng hơn Lý Tuân nhiều. Thật sự Chu Vận không biết phải có biểu cảm gì khi chứng kiến màn nhảy bốc lửa này.

Đến khi Chu Vận hoàn hồn lại mới phát hiện ra Phó Nhất Trác đang nhìn mình bằng ánh mắt mong đợi. Còn chờ cô phản hồi ư?

Chu Vận giơ tay lên, khẽ vỗ tay rồi nói: "Hay quá."

Phó Nhất Trác: "Hay chỗ nào?"

"..."

Chu Vận nhìn về phía Lý Tuân, cậu đang lười nhác ngồi dựa vào ghế uống cà phê, lẳng lặng xem trò vui. Chu Vận quay đầu lại, hơi đăm chiêu rồi nói: "Vóc dáng của anh rất đẹp, anh cao bao nhiêu?"

https://thuviensach.vn

Phó Nhất Trác: "1 mét 88."

"Đừng có chém gió." Lý Tuân thản nhiên cất lời: "1 mét 88 là tôi, cậu là 1 mét 94."

Phó Nhất Trác nghe thấy chợt mặt mày hốt hoảng, giống như đã giẫm phải bãi mìn, hít sâu vào một hơi rồi tức giận nói: "Tôi đã nói với cậu mấy lần rồi, tôi không cao đến 1 mét 94."

Lý Tuân ừ, cười khẩy nói: "E là hai năm qua đã cao lên nữa rồi."

Phó Nhất Trác giận đến mức mặt đỏ gay. Chu Vận ở bên cạnh như rơi vào sương mù. Xem ra Phó Nhất Trác nhất định là đang giận rồi, nhưng vì sao vậy nhỉ? Cô không hề cảm thấy đề tài vừa rồi có gì không ổn.

Lý Tuân ung dung giải thích cho cô: "Cậu ta nhảy Latin, bởi vì vấn đề chiều cao nên không tìm được bạn nhảy thích hợp, không ai muốn nhảy cùng với cậu ta cả." Nói xong còn giễu cợt, "Anh chàng khổng lồ, bây giờ vẫn nhảy đơn như ngày trước nhỉ?"

Vẻ mặt Phó Nhất Trác căm hận. Chu Vận nhìn hết người này rồi sang người kia, nghĩ xem có nên đứng ra hòa giải không. Không ngờ Phó Nhất Trác bỗng đổi sắc mặt, lại khôi phục dáng vẻ trêu đùa vừa rồi: "Tuân à, chú vẫn hài hước như vậy."

... Tâm lý ông anh này lạc quan quá.

Lý Tuân thản nhiên nói: "Bớt nói nhảm đi, đến đây làm gì?"

"Tìm cậu."

"Có chuyện gì?"

Phó Nhất Trác nói: "Cậu đoán đi."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân đứng dậy, nói với Chu Vận: "Đi thôi."

"Tuân, cậu đừng kích động thế." Phó Nhất Trác gọi cậu lại, "Là việc tôi đã nói với cậu qua điện thoại lúc trước ấy."

Lý Tuân trả lời dứt khoát và ngắn gọn: "Không được."

"Cậu suy nghĩ lại lần nữa đi."

"Suy nghĩ bao nhiêu lần cũng không được."

"Tuân, tôi cũng nghĩ cho cậu thôi, tôi đã nói với ba tôi rồi, chỉ cần cậu..."

Lý Tuân nhìn về phía cậu ta nói: "Phó Nhất Trác, mối quan hệ giữa tôi và nhà cậu đã chấm dứt vào thời khắc cậu vào đại học rồi. Ba cậu không liên quan gì đến tôi cả."

Phó Nhất Trác ngập ngừng rồi không nói gì nữa.

"Đi thôi." Lý Tuân khẽ vỗ vai Chu Vận, quay mặt đi ra ngoài.

"Ơ, anh đợi em với." Chu Vận uống vài hớp cà phê, bỏ cốc xuống đuổi theo Lý Tuân, nhưng thình lình cổ tay bị kéo lại. Chu Vận quay đầu lại nhìn, Phó Nhất Trác lại thả tay ra.

"Làm gì thế?"

Phó Nhất Trác lắc đầu, Chu Vận thấy lạ rời khỏi quán cà phê, Lý Tuân đang đợi cô ở cửa. Cô đi đến hỏi cậu: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Lý Tuân cúi đầu châm thuốc: "Không có gì."

Chu Vận: "Anh ta nói với anh chuyện gì vậy, sao anh lại không đồng ý?"

https://thuviensach.vn

Lý Tuân nhả khói thuốc ra: "Chuyện vớ vẩn thôi."

"Anh và nhà họ..."

"Đã không còn liên hệ gì với nhau nữa rồi."

"Vậy sao anh ta..."

"Đi thôi, về văn phòng làm việc tiếp."

"..."

Lý Tuân xoay xoay cổ, chuẩn bị băng qua đường. Đến khi cậu đã đi sang phía đường đối diện mới phát hiện ra bên cạnh không có ai, quay đầu lại, Chu Vận vẫn đứng ở chỗ cũ.

"Qua đây đi." Cậu hô một tiếng.

Chu Vận không cất bước. Lý Tuân khẽ gãi cổ rồi đi qua đó lại. Đến khi cậu đứng trước mặt Chu Vận thì đúng lúc đèn xanh đã tắt, dòng xe sau lưng chậm chạp khởi động.

"Sao không đi?" Lý Tuân hỏi.

Chu Vận sầm mặt, nhìn vào mắt cậu.

"Lý Tuân."

"Ơi."

"Anh nói thật với em đi, có phải hai chúng ta đã bước vào thời kỳ chán nhau rồi không?"

Một ngày bị hỏi câu này những hai lần, Lý Tuân thấy buồn cười: "Mỗi ngày trong đầu em nghĩ gì thế hả?"

https://thuviensach.vn

Mặc kệ cậu cười thế nào, Chu Vận vẫn lạnh lùng.

Lý Tuân nhìn cô một hồi mới nói: "Giận à?"

Cô im lặng.

Mười mấy giây trôi qua, rốt cuộc Lý Tuân thở dài, bất đắc dĩ nắm tay cô.

"Được rồi, đi theo anh." Cậu đổi hướng đi về nhà trọ của mình.

Phòng trọ của Lý Tuân thuê diện tích không lớn, bên trong rất tươm tất, dĩ nhiên là do Chu Vận dọn dẹp. Sau khi vào phòng, Lý Tuân đun nước. Nhìn bóng lưng cậu, không hiểu vì sao trong lòng Chu Vận nảy sinh một cảm giác. Họ gần gũi với nhau như thế nhưng trông cậu vẫn như một người cô độc. Cô phải nói chuyện rõ ràng với cậu mới được.

"Lý Tuân."

Cậu ừ.

"Bây giờ anh đã không còn một mình nữa."

Cậu nhướng mày, cười quay đầu lại, mặt khá đắc ý, không màng đến vẻ nghiêm túc của Chu Vận, đi đến ôm cô.

"Phải đấy."

Mỗi lần Chu Vận bị cậu ôm, giọng nói đều trở nên dịu dàng.

"Vậy thì nói đi!"

"Nói gì?"

"Anh phải nói với em chứ?" Chu Vận nhìn cậu, ra vẻ nghiêm túc lần nữa, "Lý Tuân, chuyện gì chúng ta cũng phải nói rõ với nhau, anh có hiểu

https://thuviensach.vn

không?"

Cậu nhíu mày nhìn cô. Từ bé cậu đã lớn lên một mình, cảm giác trong đời có thêm một người nữa rất xa lạ với cậu. Trầm ngâm giây lát, cậu gật đầu: "Được, em muốn biết gì?"

Chu Vận thấy cậu nhẹ nhõm thốt ra liền an tâm hỏi: "Phó Nhất Trác kia là gì của anh?"

Lý Tuân: "Đối tác."

Nước trong ấm sôi ùng ục, Lý Tuân cũng không để ý, cậu tựa vào đầu giường, nói: "Anh và cậu ta đã biết nhau từ bé. Có điều khi đó hoàn cảnh của bọn anh hoàn toàn khác biệt, vốn không qua lại với nhau. Sau này xem như là ma xui quỷ khiến. Nhà cậu ta kinh doanh, ba cậu ta có một công ty rất lớn, Phó Nhất Trác là con một, ông một lòng muốn cậu ta thừa kế sản nghiệp."

Lý Tuân vừa nói vừa cười: "Nhưng em cũng thấy rồi đấy, cậu ta không hề có tế bào kinh doanh kia. Sau đó có thể ba cậu ta cũng nhìn ra được con trai mình là một thằng ngốc, nên không cưỡng ép cậu ta kế thừa gia nghiệp nữa."

Chu Vận lặng thinh.

Lý Tuân lại nói: "Nhưng ba cậu ta là kẻ vô cùng sĩ diện, bắt buộc cậu ta nhất định phải vào đại học." Cậu nhìn Chu Vận, "Em có thể nhìn ra ngoại hình bọn anh có điểm giống nhau đúng không."

Chu Vận gật đầu, Lý Tuân cười nói: "Hồi bé bọn anh còn giống nhau hơn cả bây giờ, lần đầu tiên anh kiếm được tiền chính là ở chỗ cậu ta đấy. Khi ấy anh mới mười bốn tuổi, cậu ta có một cuộc thi quan trọng, anh đi thi hộ cậu ta, tất cả các môn đều được điểm tuyệt đối, cậu ta trả anh 500 tệ."

https://thuviensach.vn

Chu Vận trầm trồ: "Quào!"

Lý Tuân nói tiếp: "Có điều không có kinh nghiệm nên cuối cùng bị bắt."

"..."

"Khi đó Phó Nhất Trác và ba cậu ta cãi nhau ầm ĩ, cậu ta chỉ muốn khiêu vũ, nhưng ông ta lại thấy đó là chuyện nhảm nhí. Bạn bè của cậu ta rất ít, chỉ thân với mỗi mình anh. Có lần hai cha con cậu ta cãi nhau gay gắt, vì thế cậu ta đưa tiền cho anh, bảo anh dẫn đi bỏ trốn khỏi nhà, kết quả bị ba cậu ta bắt về. Ba cậu ta cho người tìm hiểu hoàn cảnh gia đình anh rồi đến nói chuyện với anh. Mục đích của anh và ông ta rất đơn giản, giao kết xong, ông ta chuyển trường cho Phó Nhất Trác."

Chu Vận hỏi: "Hai người giao kết gì thế?"

Lý Tuân: "Ông ta muốn cho cậu ta vào đại học, còn anh thì muốn học tiếp. Quan hệ của nhà Phó Nhất Trác khá rộng, chuyện đó được giải quyết rất nhanh chóng, anh đi thi hộ cậu ta. Sau khi tốt nghiệp trung học, ông ta lại chuyển anh đến nơi khác, dùng học bạ của chính anh học lại một năm nữa rồi tham gia thi đại học. Chuyện sau đó thì em cũng biết rồi đấy."

Lý Tuân nói nhiều nên hơi khát, đứng dậy đi đến bàn rót nước.

Chu Vận khá tò mò về Phó Nhất Trác: "Anh ta thích khiêu vũ đến vậy sao?"

"Ừ." Lý Tuân cười khẩy, "Ba cậu ta luôn cho rằng cậu ta chỉ ham thích nhất thời, chắc chắn không kiên trì được bao lâu. Nào ngờ đã nhiều năm trôi qua mà cậu ta vẫn thế."

Chu Vận lại hỏi: "Vậy bây giờ anh ta đến tìm anh làm gì? Mới vừa rồi anh ta định nói chuyện gì với anh?"

https://thuviensach.vn

"Còn là chuyện gì nữa." Lý Tuân nói, "Số tiền ông ta trả cho anh học xong vẫn còn dư. Ba cậu ta định lấn sân vào ngành công nghệ, muốn đầu tư vào anh, mở công ty riêng cho anh."

"Đây là chuyện tốt mà." Chu Vận kỳ lạ hỏi, "Sao anh không đồng ý?"

Lý Tuân không trả lời ngay, cậu thong thả bước đến giường, khom lưng, hai tay chống bên người Chu Vận. Cô lùi về sau theo bản năng, Lý Tuân cũng không lấn đến, chỉ cười nhạt, nói: "Công chúa, biết anh thích em nhất ở chỗ nào không?"

Chu Vận lắc đầu. Lý Tuân đặt tay lên ngực cô.

"Là chỗ này."

Chu Vận nghẹn lời. Có còn nói chuyện nghiêm chỉnh nữa không hả?

Lý Tuân nói tiếp: "Anh thích nhất chính là trái tim đơn giản không bao giờ suy nghĩ sâu xa của em."

Chu Vận trố mắt. Lần này cô không phục: "Không bao giờ suy nghĩ sâu xa là sao?"

Lý Tuân cười ngả ngớn, không trả lời. Chu Vận càng nhìn càng tức, giơ chân định đạp cậu thì bị Lý Tuân ngăn lại, thuận thế đè cô ngã xuống giường. Cậu rất nặng, đó là một kiểu áp lực mới mẻ khiến người ta mê muội. Chu Vận đưa tay ra đẩy thử, quả nhiên là bị cậu ôm chặt như giam cầm. Hít thở có chút khó khăn.

"Em nghĩ mọi chuyện luôn đi theo đường thẳng, một là một, hai là hai." Lý Tuân đặt cằm lên xương quai xanh của cô, khen ngợi, "Cứ như là nó phải diễn ra theo quy ước từ xa xưa vậy."

Cái quái gì thế này?

https://thuviensach.vn

"Đáng tiếc hiện tại có rất ít người làm theo quy ước, cũng có rất ít người dám rút kiếm ra quyết đấu chính diện." Cậu vừa vuốt ve ngực Chu Vận, vừa nói nửa đùa nửa thật, "Người có tinh thần kỵ sĩ càng ngày càng ít, thời nay là thiên hạ của tiểu nhân."

Dường như Chu Vận đã hiểu ra ý của Lý Tuân là gì rồi. Cô nghĩ ngợi rồi hỏi: "Ba của Phó Nhất Trác là người thế nào?"

"Một người cha tốt, nhưng chỉ là với con trai mình thôi." Lý Tuân nói, "Đối với người khác thì chính là thương nhân sắc sảo. Ánh mắt của ông ta rất tinh tường, nếu không sẽ không chọn anh đâu."

"Thôi đi..." Chu Vận bĩu môi khinh thường, Lý Tuân trơ mặt nói, "Ông ta khởi nghiệp từ nghề sắt, kinh doanh rất lớn. Nhưng ông ta nhìn ra được tương lai nghề này sẽ càng ngày càng khó làm ăn, muốn tính toán sớm một bước. Ông ta đã kiếm được không ít kẻ tinh anh trong ngành IT, nhưng ông ta không biết một chữ nào về ngành này, để phòng ngừa chuyện bất trắc, đương nhiên là phải đẩy một người am hiểu công việc lại có thể bị ông ta khống chế vào giám sát giúp rồi."

Chu Vận cẩn thận nói: "Vậy thôi chúng ta đừng đi theo ông ta."

Lý Tuân cười ha ha, cậu ôm Chu Vận, hôn lên cổ cô một cái: "Công chúa, mẹ nó, em đáng yêu thật đấy."

"Cảm ơn."

"Có điều con người ông ta không dễ dàng từ bỏ ý định vậy đâu. Chờ đến khi chúng ta khởi nghiệp sẽ không khỏi bị ông ta đè đầu cho xem."

"Khởi nghiệp gì? " Chu Vận nghĩ, "Anh định mở công ty sao?"

"Nếu không em cho rằng anh sống chết cố nhận gia công phần mềm để làm gì?" Lý Tuân nghịch tóc cô, mân mê ngắm nhìn, "Đến khi đủ tiền

https://thuviensach.vn

thì chúng ta sẽ mở công ty riêng. Dù sao một chiếc váy công chúa đắt như thế, anh không cố cày cuốc thì không nuôi nổi em rồi."

Chu Vận bị cậu dỗ dành vui vẻ, hỏi: "Chúng ta cần bao nhiêu tiền?"

Lý Tuân nói một con số cho Chu Vận biết, cô kinh ngạc: "Cần nhiều vậy á? Anh định làm gì?"

Lý Tuân thoáng dừng lại rồi nói: "Bây giờ chỉ là ý nghĩ sơ bộ thôi, đến khi anh xác định rõ rồi sẽ bàn với em."

Chu Vận: "Anh đã xác định rồi còn bàn với em làm quái gì nữa?"

Lý Tuân cười to, còn Chu Vận khá lo lắng, số tiền khi nãy cậu nói thật sự không phải con số nhỏ. Cô không thể không cảm thán, lần đầu tiên cô biết được số tiền Hội kiếm ra từ dự án từng kinh ngạc há hốc mồm. Nào ngờ mới hai năm trôi qua, con số đã tăng lên gấp mười, mười lần. Hiện giờ dựa vào số tiền do Hội kiếm ra chắc chắn không đủ, phải kiếm nhà đầu tư mới được... Chu Vận nghĩ miên man.

Trái lại Lý Tuân không để ý lắm đến phương diện này, cậu ôm Chu Vận hỏi: "Còn giận không?"

Chu Vận lắc đầu.

Lý Tuân nói: "Nói nhiều như vậy thật lãng phí thời gian."

Chu Vận phản bác: "Đây không phải là lãng phí thời gian." Đây gọi là kết nối với nhau.

Lý Tuân khẽ vỗ má cô, đứng dậy nói: "Em về trường trước đi, tối nay anh phải ra ngoài một chuyến."

"Đi đâu?"

https://thuviensach.vn

"Sắp xếp giúp cái tên ngu ngốc kia, đầu óc cậu ta không bình thường, không có khả năng tự lo cho cuộc sống của mình." Lý Tuân sửa soạn qua loa rồi quay đầu lại trông Chu Vận đang nheo mắt nhìn mình trên giường.

"Sao thế?"

Chu Vận lắc đầu.

Lý Tuân cười khẩy: "Bảo anh chuyện gì cũng phải nói với em, thế mà bây giờ đến phiên em tích chữ như vàng à?"

Chu Vận nói: "Em phát hiện một quy luật, hình như anh đối với tất cả những người gọi anh là 'em trai' đều không tệ."

Khóe môi Lý Tuân nhếch một đường cong đầy thâm ý, từ từ đi đến trước mặt Chu Vận, khẽ nói bên tai cô: "Em không phát hiện anh đối xử với người gọi anh bằng ‘anh’ còn tốt hơn sao?"

Chu Vận run run, bỏ chạy: "Em về trường trước, anh xong việc thì gọi cho em nhé."

***

Thành công lớn rồi! Trên quãng đường về trường, Chu Vận tung tăng cất bước, cô cảm nhận sâu sắc rằng con người Lý Tuân không thể nào nuông chiều được, phải trị cậu, không trị không được mà.

Trở về ký túc xá, lúc lấy sách trong túi ra thì Chu Vận phát hiện một tờ giấy, trên đó viết một số điện thoại. Cô ngạc nhiên nhưng lập tức nghĩ ra nhất định là Phó Nhất Trác đã bỏ nó vào túi cô lúc cô rời khỏi quán cà phê rồi.

Anh ta lén lút đưa số điện thoại cho cô là có ý gì nhỉ? Chu Vận thử lên dây cót tinh thần nhắn tin chào hỏi.

https://thuviensach.vn

"Xin chào."

Một lát sau Phó Nhất Trác hồi âm.

"Em dâu."

Chu Vận còn chưa nghĩ ra tiếp theo nên nói gì thì Phó Nhất Trác lại gửi tin đến: "Tối mai có rảnh không, đừng nói cho Tuân biết, chúng ta ra ngoài trò chuyện một chút, anh có việc muốn nhờ em."

Chu Vận im thít nhìn tin nhắn. Anh ta muốn giấu Lý Tuân gọi cô ra ngoài à? Nói chuyện gì?

Nếu lúc vừa rời khỏi quán cà phê thấy được tờ giấy này, nhận được lời mời của Phó Nhất Trác, có thể cô sẽ không do dự nhiều. Nhưng cô vừa nghe Lý Tuân kể về chuyện khi nãy, mà Phó Nhất Trác lại được ba anh ta ủy thác đến tìm Lý Tuân, điều này khiến cô cẩn thận hơn một chút. Cô rất sợ Phó Nhất Trác sẽ đi đường vòng từ phía cô.

Trong lúc cô đang nghiền ngẫm thì điện thoại di động liền rung lên lần nữa. Chu Vận cúi đầu, thấy một hàng chữ rất đơn giản trên màn hình: "Anh sẽ không bao giờ hại Tuân cả, anh chỉ muốn giúp hai người thôi."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 53

Địa chỉ Phó Nhất Trác gửi cho Chu Vận là một khách sạn hạng sang. Chu Vận lên mạng tìm tuyến xe bus, nhưng bất ngờ tra ra được tối mai ở đó có một buổi biểu diễn khiêu vũ Latin. Đúng là đi đâu cũng mắc bệnh nghề nghiệp.

Vì không để Lý Tuân phát hiện, trước bốn giờ Chu Vận đã bắt đầu chuẩn bị, tắm rửa, thay quần áo, trang điểm xong xuôi, Chu Vận xuất phát. Vứt hết những thông tin về tuyến xe bus đã tìm, cô bắt xe taxi đi thẳng đến đó.

Khách sạn cách trường học rất xa, lúc cô đến Phó Nhất Trác đã đợi lâu rồi. Tiêu chuẩn nơi này khá cao, cậu ta mặc bộ vest trang trọng đứng ở cổng, đám đàn bà con gái qua lại đều vô thức nhìn chằm chằm vào mông cậu.

Nơi này không ở khu sầm uất, vị trí trống trải, đằng xa có một chiếc hồ nhân tạo nhỏ vô cùng yên tĩnh. Bấy giờ cảnh đêm mờ ảo, đèn chưa bật sáng, bầu trời xanh thẫm như thể bức tranh sơn thủy.

Phó Nhất Trác đứng ở bậc thềm rộng lớn. Cậu ta khác với Lý Tuân, lúc nào cũng ưỡn ngực ngẩng cao đầu, cằm khẽ hất lên như diễn viên chờ lên sân khấu. Nói thật nếu con trai bình thường mà ăn bận thế này rất dễ bị

https://thuviensach.vn

cho là nhân viên phục vụ ở cổng khách sạn. Nhưng với khí chất và vóc dáng của Phó Nhất Trác, thật đúng là khá trang trọng.

Phó Nhất Trác nhìn thấy Chu Vận liền cúi người gật đầu, chủ động đưa cánh tay ra cho cô khoác vào.

Chu Vận thầm kinh ngạc, nói: "Anh ga lăng hơn anh ấy nhiều."

Phó Nhất Trác vẫn giữ nụ cười mỉm: "Đúng vậy."

Cậu đưa cô vào hội trường khách sạn. Lần đầu tiên Chu Vận xem khiêu vũ Latin, nơi đây không hề có sân khấu như một buổi biểu diễn mà là đông đảo khán giả vây thành một vòng tròn, vũ công nhảy múa giữa sàn, điều này dễ dàng cho khán giả có thể thưởng thức từ mọi góc độ.

Chu Vận không biết gì về vũ đạo, chỉ xem náo nhiệt. Cô để ý những người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, nhưng chợt nhận ra dù là mấy vũ công nam người nước ngoài kia cũng không cao bằng Phó Nhất Trác. Cậu nên đi làm người mẫu mới đúng.

So với buổi biểu diễn, Chu Vận càng chú ý người bên cạnh hơn. Phó Nhất Trác chú tâm vào tiết mục, xem vô cùng say mê, thân thể khẽ lắc lư theo điệu nhạc. Chu Vận lo ngay ngáy, sợ cậu nổi hứng sẽ đi thẳng ra nhảy thi với vũ công thì toi. May mà đến khi kết thúc buổi biểu diễn, Phó Nhất Trác vẫn khống chế được bản thân.

"Đi thôi em dâu." Phó Nhất Trác cười nói, "Chúng ta đi uống một ly nào."

Bọn họ đến quầy bar tầng một, bởi vì biểu diễn vừa kết thúc nên không ít người chọn đến đây uống một ly thư giãn. Quán bar được trang trí tao nhã, xung quanh là tông màu vàng nhạt dịu dàng. Khắp nơi đều là quý ông quý bà mặc lễ phục dạ hội, có rất ít người trẻ tuổi, mọi người khẽ trao đổi với nhau, bàn luận về buổi dạ vũ vừa rồi.

https://thuviensach.vn

Chu Vận thầm thấy may là bản thân không mặc quần jeans và áo thun.

Phó Nhất Trác ngồi bên quầy bar, hỏi: "Muốn uống gì nào?"

Chu Vận biết tửu lượng của mình không tốt nên chỉ gọi một ly nước ép trái cây. Trong quá trình chờ đợi đồ uống ngắn ngủi, chỗ trống bên cạnh Phó Nhất Trác bị hai cô gái chiếm đóng, Chu Vận nhìn sang, là một cặp chị em xinh đẹp, mắt lúng liếng đưa tình.

"..."

Cô đánh giá Phó Nhất Trác lần nữa, cậu ngồi đối mặt với cô, một chân gác trên chân ghế quầy bar, chân khác thì chống thẳng xuống đất. Hai nút áo trên cùng cởi ra, cánh tay buông thỏng gác lên mặt quầy, tạo hình vô cùng đỏm dáng.

Chu Vận nhỏ giọng nói: "Về điểm này thì hai người rất giống nhau."

Phó Nhất Trác không nghe rõ: "Hả?"

Chu Vận: "Em nói hai anh em bọn anh rất giống nhau ở chỗ chải chuốt ấy, anh ấy học từ anh sao?"

"Ngược lại."

Thế cơ á?

Phó Nhất Trác lắc cốc rượu trong tay, cười nói: "Không phải là cậu ấy học anh, là anh học cậu ấy."

Chu Vận không tin lắm: "Thật hay giả thế?"

Phó Nhất Trác khẽ cười: "Em dâu, em phải có lòng tin với Tuân chứ."

https://thuviensach.vn

Em không muốn có lòng tin với phương diện này của anh ấy đâu. Có một điều Chu Vận đã muốn hỏi từ lâu, nhân cơ hội này mới dám cất lời: "Sao anh lại gọi anh ấy là Tuân? Đây là tên riêng hai người gọi nhau à?"

Phó Nhất Trác: "Em đoán xem."

Chu Vận á khẩu.

Phó Nhất Trác: "Anh tốt bụng nhắc nhở nhé, lần trước chúng ta gặp mặt em đã nhắc đến đáp án rồi đấy."

Đó là lúc ở quán cà phê kia sao? Không đợi Chu Vận nhớ lại, Phó Nhất Trác đã nói: "Tuân có kể chuyện bọn anh cho em nghe không?"

"Ý anh là chuyện nào?"

"Em dâu, đừng phòng bị nặng nề như vậy."

Chu Vận cúi đầu uống nước trái cây, Phó Nhất Trác nói: "Tối qua cậu ấy sắp xếp chỗ ở giúp anh, còn nói với anh rất nhiều chuyện về em đấy."

Chu Vận: "Anh ấy đã nói gì?"

Phó Nhất Trác: "Cậu ấy nói là em theo đuổi cậu ấy cực khổ vô vàn, cậu ấy vốn không có ý gì với em, nhưng em quá si tình đuổi thế nào cũng không đi, nên cậu ấy mới miễn cưỡng chấp nhận."

Chu Vận trợn tròn mắt, nước dưa hấu nghẹn lại ở cổ họng, nuốt vào khó khăn như thể đang uống máu: "Gì cơ?"

Cặp chị em kế bên liếc sang bên này, Phó Nhất Trác cười khúc khích, Chu Vận lập tức nhận ra mình bị chơi đểu rồi. Cái tên lừa gạt này!

"Tuy không đến mức khoa trương như anh nói, nhưng đại để là vậy." Phó Nhất Trác nhún vai, "Vì vậy anh cũng mường tượng ra được cậu ấy đã

https://thuviensach.vn

giới thiệu anh như thế nào với em."

Chu Vận vẫn bình tĩnh, cố gắng giả bộ cao thâm.

Phó Nhất Trác nói: "Giống như kể chuyện vậy, cậu ấy chỉ kể với em sườn câu chuyện chứ không nói chi tiết. Bởi vì cậu ta không bao giờ muốn yếu thế, nhấtlà trước mặt người mà mình để ý."

Phó Nhất Trác hơi kề đến một chút, dụ dỗ nói: "Em muốn biết chi tiết chuyện của bọn anh không, hồi bé Tuân đáng yêu lắm nhé."

Chu Vận hất cằm: "Nói đi."

"Em phải đồng ý điều kiện của anh trước đã."

Chậc, chậc, chậc, hóa ra là vậy. Chu Vận khuấy ống hút, thản nhiên nói: "Vậy anh đừng nói."

Phó Nhất Trác nghẹn lời.

Chu Vận: "Dù sao nói ra chưa chắc là thật."

Phó Nhất Trác: "Nhất định là thật đấy."

Chu Vận: "Ai làm chứng?"

Phó Nhất Trác kéo tay Chu Vận đặt lên ngực mình. Chu Vận vốn định bắt cậu ta thề với lương tâm, nhưng không ngờ cậu ta cất lời lại biến thành: "Em dâu, ngực anh bao lớn thì chân thành bấy nhiêu."

Cặp chị em bên cạnh lẳng lặng rời đi. Lý Tuân nói không sai, tên này quả thật ngu ngốc mà!

Chu Vận rút tay lại: "Anh tỉnh táo trước đã. Em tin anh, không tin thì đã không đến đây rồi."

https://thuviensach.vn

Phó Nhất Trác: "Vậy em đồng ý điều kiện của anh đi."

Chu Vận: "Chúng ta nói việc khác trước, việc này cuối cùng hãy bàn."

Sự thật chứng minh, trong việc thương lượng cò kè mặc cả, phụ nữ bao giờ cũng giỏi hơn. Phó Nhất Trác hi sinh lồng ngực không có hiệu quả, đành ngoan ngoãn nghe lời: "Tuân nói với em chuyện bọn anh quen biết thế nào?"

"Anh ấy nói là ma xui quỷ khiến."

"Biết ngay mà." Phó Nhất Trác cười, "Ma xui quỷ khiến, chỉ có cậu ấy mới nói được như vậy, phải nói là trăm phương ngàn kế thì đúng hơn."

"Có ý gì?"

Phó Nhất Trác giải thích: "Khi ấy anh học trường cấp Hai giỏi nhất thành phố, nhưng anh không thích học, ngày nào cũng trốn tiết, thường xuyên gặp được cậu ấy ở cổng sau. Bởi vì màu tóc quá nổi nên chẳng bao lâu anh đã nhớ kỹ cậu ấy. Sau đó có lần anh và bạn học đùn đẩy nhau ai chịu trách nhiệm làm bài thì cậu ấy đi đến nói để cậu ấy làm."

Phó Nhất Trác đưa tay ước tính ở ngang eo: "Lúc đó cậu ấy chỉ cao cỡ này thôi, gầy lắm, không bao giờ cười. Mấy bạn học của anh đều không để ý đến cậu ấy, chỉ có anh đưa bài tập cho cậu ấy làm giúp. Sau này quen thân một chút anh mới biết được, gia đình sẽ không định cho cậu ấy đi học sau khi cậu ấy học xong tiểu học. Cậu ấy phải chạy chọt khắp nơi tìm cách, tìm được trường anh liền cắm dùi ở đó. Cậu ấy mượn sách anh xem, anh nói anh mua cho cậu ấy một bộ thì cậu ấy từ chối."

Phó Nhất Trác cười nói: "Từ bé cậu ấy đã kiêu ngạo, vẫn là kiểu kiêu ngạo mà em không tìm được lý do ấy đấy. Bởi vì cậu ấy chịu rất nhiều thiệt thòi nhưng lại không buồn ghi nhớ. Tiếp theo có một cuộc thi rất quan trọng, anh đưa cậu ấy 500 tệ bảo cậu ấy thi hộ anh. Cậu ấy đi thi, sau đó thì

https://thuviensach.vn

bọn anh bị bắt, tại vì bọn anh đều quên mất mái tóc vàng của cậu ấy. Lần đó là lần đầu tiên cậu ấy mắng thẳng vào mặt anh, nói ngu ngốc cũng bị lây nhiễm."

Bị người ta mắng ngu ngốc nhưng trông Phó Nhất Trác vô cùng tự hào.

"Khi đó quan hệ của cha con anh rất gay gắt, mẹ anh mất sớm, ba anh dồn hết tình thương cho anh, lúc nào cũng muốn anh xuất sắc hơn người. Nhưng việc ông ấy muốn anh làm, anh chẳng có hứng thú nào cả, anh chỉ thích khiêu vũ thôi. Tuân ở nhà anh một thời gian ngắn, anh để cậu ấy ở phòng khách nhưng cậu ấy không chịu, nhất quyết ở chung phòng kho với dì giúp việc trong nhà. Quan hệ của anh và cậu ấy nói thân không thân, nói tệ không tệ, luôn xa cách như đối tác làm ăn. Nhưng có một lần..."

Không biết từ lúc nào, giọng nói của Phó Nhất Trác trở nên vô cùng trầm ấm, từ tốn, vẻ mặt bình thản. Chu Vận nghĩ thầm, nếu khi nãy anh ta ra vẻ thế này thì đừng nói là cặp chị em kia, có thể là phụ nữ cả quán bar này đều si mê anh ta cho xem.

"Năm mười bảy tuổi anh đã cao được 1m89, bạn nhảy cùng anh không thèm nhảy đôi với anh nữa, ngay cả thầy hướng dẫn cũng khuyên anh đừng dốc lòng khiêu vũ nữa, cứ xem như là sở thích nghiệp dư là được rồi. Khi ấy ba anh đã nắm chắc phần thắng trong tay, khoảng thời gian đó anh cảm thấy cả thế giới của anh dường như đã sụp đổ, ngày nào cũng hút thuốc, uống rượu, vô cùng sa đọa. Vào kỳ nghỉ Tuân về nhà, thấy anh đang nôn thốc nôn tháo do say rượu trên giường, cậu ấy chỉ nói với anh một câu..."

Chu Vận vô thức tập trung toàn bộ sự chú ý...

Phó Nhất Trác nói sâu xa: "Cậu ấy nói với anh, ngu ngốc."

Chu Vận suýt nữa gào lên, có thế thôi mà cần mở đầu dài dòng vậy hả?

https://thuviensach.vn

Phó Nhất Trác còn chưa nói hết: "Cậu ấy nói anh ngu ngốc, đường thắng bại còn rất dài, chúng ta chỉ mới đi bước khởi đầu mà thôi."

Cậu cười với cô: "Cậu ấy từng mắng anh ngu ngốc rất nhiều lần, nhưng chỉ lần đó anh cảm thấy là cậu ấy nói thật lòng khiến anh ấn tượng rất sâu sắc. Đó là lần đầu tiên anh nghĩ... nếu như bọn anh là anh em ruột thì tốt biết bao."

Phó Nhất Trác nghiêm chỉnh chốc lát rồi nhanh chóng trở lại với thói lạ đời, chỉ vào đầu mình nói: "Cho nên từ đó về sau anh liền gọi cậu ta bằng cái tên này, tưởng tượng ra hai bọn anh cùng họ, em thấy sao?"

Chu Vận gật đầu: "Hợp lý."

Phó Nhất Trác rút một phong bì từ lồng ngực ra, để lên quầy bar: "Giúp anh đi, hãy giữ cái này."

Chu Vận đưa tay sờ thử, từ độ dày và cảm giác sờ vào phong bì, cô đoán bên trong là thẻ ngân hàng. Hai anh em này thật đúng là rất, giống, nhau!

"Không liên quan gì đến ba anh đâu, đây chính là tiền của anh làm ra đấy." Phó Nhất Trác nói, "Anh biết cậu ấy có bản lĩnh cao, có cách kiếm tiền nhưng cũng cần chi rất nhiều tiền."

Chu Vận im lìm.

"Cậu ấy là người muốn làm nên việc lớn, đừng để cậu ấy gặp khó khăn về chuyện tiền nong. Anh biết cậu ấy nhất định không chấp nhận điều kiện của ba anh, nhưng cậu ấy thật sự thiếu tài chính để khởi nghiệp. Với tính cách của cậu ấy chắc chắn cũng sẽ không mở lời với ai đâu..."

Phó Nhất Trác cầm lấy ly rượu, nghĩ đến gì đó lại vui mừng nói: "Dù sao trong tương lai, tỷ lệ anh có thể nuôi sống bản thân dựa vào con đường

https://thuviensach.vn

khiêu vũ là con số Không rồi. Hai đứa coi như là anh đầu tư cổ phần trước đi, anh sẽ không can thiệp vào công việc của hai đứa, nếu không yên lòng chúng ta cứ ký hợp đồng trước."

Chu Vận uống cạn nước dưa hấu còn trong ly, cất phong bì.

Phó Nhất Trác nhìn cô nói: "Em dâu."

"Ơi."

"Em phải trầm ổn một chút."

Chu Vận nhìn cậu: "Có ý gì?"

Phó Nhất Trác nói: "Năng lực của Lý Tuân rất cao, nhưng cũng có nhược điểm. Những điều này có liên quan đến việc cậu ấy từng trải qua, nhiều khi phong cách xử sự của cậu ta khá cực đoan, cứ như môn xiếc đi trên dây."

Chu Vận cúi đầu: "Em biết."

"Cho nên em phải quản chặt cậu ấy. Trước kia cậu ấy không thích nhận sự giúp đỡ của người khác, nhưng hiện tại cậu ấy có em. Đại học đối với người khác chỉ là mở đầu cho một giai đoạn mới, nhưng đối với cậu ấy lại là khởi đầu cho cuộc sống mới."

Trong đầu Chu Vận hiện ra cảnh tượng ngày đầu tiên tựu trường, Lý Tuân đứng trên bục giới thiệu về mình. Khi đó cậu rất mệt, điệu cười rất đáng ghét, nói với tất cả mọi người trong lớp: "Tôi tên Lý Tuân, là thủ khoa năm nay."

Chu Vận mỉm cười, khóe mắt nhác thấy Phó Nhất Trác đang nhìn mình chằm chằm, bèn nghi ngờ hỏi: "Sao thế?"

https://thuviensach.vn

Phó Nhất Trác: "Em biết cậu ấy đã kể lần đầu hai đứa nói chuyện với nhau cho anh nghe thế nào không?"

Chu Vận lắc đầu, Phó Nhất Trác nói: "Cậu ấy nói lần đầu tiên hai đứa chính thức nói chuyện với nhau là trên sân thể dục của trường, em đi tìm cậu ấy, bảo cậu ấy đến lớp tự học. Theo Tuân hình dung, trong ánh mắt em khi đó có 2% e ngại, 2% do dự và 95% khinh thường."

Chu Vận cảm thấy mình nên nhắc nhở Phó Nhất Trác: "Cái này cộng lại chỉ có 99% thôi."

Phó Nhất Trác cười: "Còn 1% mong chờ nữa."

Chu Vận bỗng dưng đỏ mặt, cắn ống hút, ngập ngừng nói: "Tối thui tối thùi như thế mà anh ấy nhìn ra nhiều thứ quá nhỉ..."

Phó Nhất Trác: "Con trai lâu ngày không gặp nhau thì luôn thích chém gió một tí ấy mà."

Họ lại trò chuyện thêm một lúc nữa, thấy đã muộn mới chịu rời khỏi khách sạn. Hai người đi về hai phía khác nhau nên chia tay ở cổng.

Phó Nhất Trác nói với Chu Vận: "Em bảo cậu ấy, mật khẩu là ngày đầu tiên bọn anh gặp mặt. Nếu quên rồi thì đừng hòng rút tiền được."

Chu Vận nghẹn lời.

Phó Nhất Trác quay lưng đi, Chu Vận nhìn theo bóng lưng cậu nói: "Cảm ơn anh."

Cậu chỉ búng tay vang lanh lảnh rồi hòa mình vào bóng đêm.

***

https://thuviensach.vn

Lúc trở về trường đã trễ, Chu Vận thay bộ quần áo rồi đến văn phòng Hội, quả nhiên Lý Tuân vẫn còn ở đây. Cô luôn cảm thấy, hai người họ ở bên nhau giống như đang chơi trò ghép hình. Cô tìm được từng mảnh nhỏ khắp các góc, từ từ ghép ra cả bức chân dung về cậu.

Cô đi đến phía sau, lặng lẽ ôm lấy cậu. Lý Tuân vẫn chú ý vào máy tính, thản nhiên nói: "Làm gì vậy?"

Chu Vận kề sát vào mặt cậu, ngửi thấy mùi hương thoang thoảng, bất giác hít hà thêm vài cái.

Lý Tuân: "Em là chó à?"

Chu Vận nhỏ giọng nói: "Mai em dọn đồ ở ký túc xá qua chỗ anh được không?"

Lý Tuân khựng lại, nghiêng đầu nhìn cô, giễu cợt nói: "Sao em bỗng nghĩ thông suốt thế hả?"

Tay cô siết lại, ôm chặt cậu hơn, kề vào tai cậu nhấn mạnh từng chữ: "... Đương nhiên là để quản chặt anh rồi."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 54

Ngày hôm sau Chu Vận dọn hết đồ đạc sang chỗ Lý Tuân. Lúc cô dọn đồ, Phương Thư Miêu vẫn đứng bên cạnh xem. Việc đã đến nước này, Chu Vận chẳng thèm giấu diếm gì nữa, ai muốn biết cứ biết, dù sao có đánh chết cô cũng không quay đầu lại.

Nhậm Địch và tay trống Tiểu Lục Tử trong ban nhạc đến chuyển đồ giúp, Chu Vận đang trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt nên khá nhạy cảm với mấy vấn đề tình cảm. Thừa lúc bận rộn cô kéo Nhậm Định hỏi thăm, Nhậm Địch chỉ cười xòa không nói.

Chu Vận tra được đáp án từ chỗ Lý Tuân, quả nhiên là Tiểu Lục Tử đang theo đuổi Nhậm Địch. Tiểu Lục Tử nhỏ hơn Nhậm Địch bốn tuổi, chưa tốt nghiệp trung học đã đến quán bar làm. Trông dáng vẻ hơi nữ tính, khuôn mặt rất thanh tú. Nhưng người cũng giống như tên, dáng vóc Tiểu Lục Tử mảnh khảnh, còn để tóc dài, đứng bên cạnh Nhậm Địch, thoáng nhìn từ đằng xa giống hệt như hai chị em.

Trước khi Lý Tuân thuê nhà trọ thường xuyên đến studio của Nhậm Địch, quen thân với các thành viên trong ban nhạc. Cậu không bao giờ gọi tên Tiểu Lục Tử, mà toàn gọi là gái ơi, gái à. Có cậu đầu têu, cả ban nhạc đều gọi Tiểu Lục Tử là em gái, cậu ta giận đến mức khó chịu ra mặt với Lý Tuân.

https://thuviensach.vn

Bản thân Chu Vận được Nhậm Địch thúc đẩy tạo nên "việc lớn trong đời", bây giờ nói gì cũng muốn giúp Nhậm Địch một tay. Kết quả bị Nhậm Địch khinh thường: "Với cái kiểu nai tơ như cậu mà đòi giúp ai chứ? Mình đi qua cầu còn nhiều hơn cậu đi đường đấy."

Chu Vận: "Không thể nói như vậy được, hiện giờ người ở trên cầu là mình. Với lại mình cảm thấy chuyện này ít ra phải xét đến tỷ lệ thành công nữa. Bây giờ tỷ lệ thành công của mình là trăm phần trăm đấy."

Nhậm Định khinh bỉ không hề nể nang: "Cậu chỉ nên nói lời này với người mình thôi, đừng nói với người ngoài tránh để mất mặt nhé."

Chu Vận bắt đầu tháng ngày sống chung với Lý Tuân, nhưng thật ra cuộc sống của họ cũng không có thay đổi gì lớn. Hai người đã quá quen thuộc, càng bước sâu vào cuộc sống của cậu, Chu Vận càng phát hiện ra Lý Tuân là người vô cùng nhàm chán, ngoại trừ công việc ra, gần như là cậu không có sở thích nào khác.

Ưu điểm lớn nhất của việc sống chung là hiệu quả công việc ở Hội tăng lên đáng kể. Lý Tuân giao sổ sách ở Hội cho Chu Vận quản lý, bản thân cậu thì tập trung vào làm dự án. Đến tận khi nhận được đống sổ sách kia, Chu Vận mới biết được hai năm vừa qua cậu đã làm bao nhiêu việc.

Cô thử điều chỉnh thói quen sinh hoạt của Lý Tuân lại, ví dụ như ăn tối xong cô luôn lôi cậu đi dạo hai vòng quanh sân thể dục. Ban đầu Lý Tuân từ chối, cho rằng lãng phí thời gian, sau này cũng quen dần.

Họ không tránh khỏi nói chuyện về tương lai, nhưng nội dung lại không xoay quanh tình yêu và cuộc sống. Vào một đêm nọ, hai người tắm rửa xong nằm nhoài trên giường thế nhưng không hề buồn ngủ. Lý Tuân không thích kéo rèm cửa sổ, căn nhà trọ lại ở tầng cao, ánh trăng sáng ngời soi vào chăn.

https://thuviensach.vn

Chu Vận nằm trong lòng cậu, hỏi: "Cụ thể anh muốn làm gì, đã quyết định chưa?"

Lý Tuân suy nghĩ thật lâu, lâu đến mức Chu Vận cho rằng cậu đã ngủ mất rồi, cậu mới cất lời: "Em còn nhớ dự án đầu tiên khi em đến Hội là làm gì không?"

Dĩ nhiên cô nhớ rồi.

"Dự án của công ty Lam Quan. Bây giờ anh định làm về mảng sản xuất thực phẩm hay là thương mại điện tử?"

Lý Tuân nói: "Anh không nói về việc này, là ý tưởng mà tự em đã nghĩ ra kia kìa."

Tự mình nghĩ ra à? Chu Vận thoáng nhớ lại rồi nói: "Nhân thể? Hướng dẫn bệnh lý kia á?"

"Ừ." Lý Tuân thản nhiên nói, "Không biết tại sao, làm xong dự án đó rồi, anh vẫn mãi nghĩ về nó."

Chu Vận ngẫm nghĩ nói: "Phát triển nó sao? Đi sâu vào khai thác sản phẩm hay là hoàn thiện chức năng trên nền tảng cũ?"

"Anh chưa nghĩ đến việc đi sâu, hiện giờ trong đầu anh chỉ là ý nghĩ thô sơ thôi, cho nên mới nói với em." Lý Tuân quay đầu nhìn cô, "Em cảm thấy làm hệ thống chữa bệnh thế nào?"

Chu Vận sửng sốt: "Nhưng chúng ta không biết về y học, nếu chỉ đưa ra các phương pháp chăm sóc sức khỏe thông thường thì còn có thể tra sách, nhưng chi tiết hơn thì..."

Lý Tuân nói: "Chúng ta không biết về y, nhưng chúng ta rành công nghệ, hiểu về mạng và những hàm lệnh."

https://thuviensach.vn

Chu Vận: "Anh nói kỹ xem."

Lý Tuân: "Lúc anh đi học ở lớp của thầy Bành Quốc Thụy, cũng gặp phải người có hứng thú với trang web chữa bệnh. Họ hi vọng thông qua đó kết nối internet và chữa bệnh với nhau, tương lai có thể khám bệnh tại nhà mà không cần bước ra đường. Anh cảm thấy phương hướng của họ đã sai. Họ tập trung quá nhiều đến việc phục vụ bệnh nhân, nhưng chữa bệnh chủ yếu là kiểu thị trường cung ứng điển hình. Trên đời này không bao giờ thiếu bệnh nhân, cái họ thiếu chính là tư liệu chữa bệnh tốt. Hơn nữa, trao đổi giữa bệnh nhân và bác sĩ tương đối quan trọng, trừ phi là trên phương diện hình ảnh có cuộc cách mạng mang tính đột phá, nếu không chỉ chẩn đoán bệnh qua mạng không thể nào tin tưởng được."

Chu Vận: "Anh định làm thế nào?"

Lý Tuân ngập ngừng rồi bình tĩnh nói: "Mẹ anh chết do ung thư. Khi ấy trình độ chẩn đoán của bệnh viện rất tệ, bác sĩ khác nhau có thể đưa ra kết quả chẩn đoán khác nhau. Cuối cùng kéo dài mấy tháng mới miễn cưỡng đưa ra chẩn đoán chính xác, bà không sống được bao lâu thì đã qua đời."

Chu Vận nằm trong lòng cậu, khẽ đan xen vào ngón tay cậu.

Lý Tuân: "Thật ra thì bác sĩ không phải là không muốn trị, nhưng chỗ anh là nông thôn, thuốc thang và dụng cụ khám chữa bệnh bác sĩ có hạn vô cùng, phần lớn họ chỉ dựa vào trực giác và kinh nghiệm khám bệnh thôi. Còn thời nay khám bệnh không chuẩn xác không phải do tài nguyên ít, mà là bác sĩ giỏi quá ít. Cho nên anh cảm thấy, so với việc làm sao giúp bệnh nhân lười biếng, thì nên làm sao để cho kinh nghiệm của bác sĩ giỏi được truyền bá rộng rãi, tạo ra được càng nhiều bác sĩ giỏi hơn nữa, đó mới chính là suy nghĩ ưu tiên của chúng ta."

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên nghe được ý nghĩ này, cô ngồi thẳng người dậy: "Anh nói cặn kẽ hơn nữa đi."

Lý Tuân suy tư chốc lát, không trực tiếp trả lời Chu Vận mà là hỏi ngược lại: "Công chúa, sao em lại chọn nghề này?"

Chu Vận: "Mẹ em bảo."

"..."

Lý Tuân lặng thinh nhìn cô, Chu Vận nói tiếp: "Ban đầu mẹ cho em hai lựa chọn, một là tin học, hai là tài chính. Em không hề có hứng thú với tài chính. Anh còn nhớ người đã đưa em về trường lúc nghỉ tết không? Anh ấy học tài chính, trước khi đi học còn rất tốt, nhưng sau khi học xong mỗi ngày đều cười cười, trông chẳng bình thường chút nào."

Lý Tuân cười khẩy: "Thật xứng đáng là công chúa, tài xế trong nhà cũng có học vấn cao đến vậy."

Chu Vận bất đắc dĩ: "Đâu có cách nào, cung quy nghiêm ngặt mà."

Lý Tuân nhìn thấy vẻ đắc ý của cô, trong lòng khó chịu liền trở mình đè lên người cô.

Chu Vận rụt cổ: "Nói chuyện chính, nói chuyện chính... nói chuyện chính trước đã."

Lý Tuân ôm chặt cô vào lòng, thổi hơi vào tai cô: "Như vậy cũng nói được mà."

Chu Vận cảm giác từ khi mình sống chung với Lý Tuân, cô đã thích ứng được tất cả mọi thứ về cậu, nhưng chỉ có... giọng của cậu thì dù làm cách nào đi nữa cô cũng không thể phản kháng lại được.

https://thuviensach.vn

Từ ngày đầu tiên tựu trường, còn chưa nhìn thấy Lý Tuân, cô đã nghe được giọng nói của cậu rồi. Chu Vận từng kể với Lý Tuân chuyện này, cô nói khi ấy hình tượng cô đã tưởng tượng về cậu trong đầu khác xa với hình tượng thực tế quá mức cho phép. Lý Tuân cười xấu xa hỏi: "Em đã tưởng tượng ra anh thế nào?"

Chu Vận vừa định trả lời, Lý Tuân đã nắm lấy cằm cô nói: "Bất kể em tưởng tượng thế nào, chắc chắn cũng không bằng người thật được."

Vậy anh còn hỏi làm gì, cứ theo lời anh nói là được rồi.

Nhưng không thể phủ nhận rằng, trong đầu Chu Vận, giọng nói của Lý Tuân quá khắc sâu, cô cảm thấy dù trăm năm có trôi qua, cô vẫn sẽ đỏ mặt vì giọng nói ấy.

Giờ khắc này, Lý Tuân đang nói với cô chủ đề cực kỳ đứng đắn bằng giọng nói ấy nhưng với thái độ không đứng đắn chút nào.

"Công chúa, máy tính và internet phát triển mang lại rất nhiều thay đổi cho cuộc sống con người, em cảm thấy nguyên nhân và bản chất của loại biến hóa này là gì?"

Tai Chu Vận ngứa ran, cố vùi vào lòng cậu.

"Không biết..."

Anh nói chuyện theo kiểu như vậy em chẳng biết gì cả đâu.

Lý Tuân nói: "Là tích hợp thông tin và truyền bá."

Đúng, đúng, đúng! Anh nói gì cũng đúng hết.

Bàn tay Lý Tuân lần đến giữa hai chân Chu Vận, ngón tay thon dài nhẹ nhàng dạo chơi.

https://thuviensach.vn

"Nhân thể chính là một mô hình to lớn, đủ mọi thông tin trong cơ thể hỗ trợ lẫn nhau và mang tính quy phạm. Nhưng trước đây anh tra tìm, cơ cấu chữa bệnh hiện tại có đến 90% số liệu đều chất đống, bám đầy bụi trong kho. Nếu chúng ta có thể dùng công nghệ tích hợp những số liệu lâm sàng bị lãng phí này lại, rồi thiết kế ra một cách phản hồi cho những bác sĩ chưa có kinh nghiệm phong phú kia, giúp họ chẩn đoán ra căn bệnh chính xác. Điều này hữu ích hơn là làm ra phần mềm máy tính khám chữa bệnh nhiều. Em thấy sao?"

Cậu hỏi ý kiến Chu Vận, Chu Vận khó nhọc cất lời: "... Cơ thể người khác thì em không biết, em chỉ cảm thấy anh rất lợi hại."

"Cụ thể chút nào."

"Trong thân thể anh có thể chứa những hai hệ thống."

Một hệ thống điều khiển não bộ, một hệ thống điều khiển tứ chi. Một cái nghiêm cẩn, một cái phóng đãng, ai làm việc người nấy, không quấy nhiễu lẫn nhau.

Lý Tuân mỉm cười.

Chu Vận vất vả lắm mới suy nghĩ được vài phút trong cảnh mê ly này, hỏi: "Những số liệu này... chúng ta phải lấy từ đâu, có thể dùng chung giữa các bệnh viện được không, vì hình như cách lưu trữ số liệu của họ cũng không giống nhau thì phải? Chúng ta tích hợp lại theo cách nào, con số hay là cách tổng hợp khác. Và cả..."

"Được rồi, được rồi, được rồi. Em bình tĩnh lại đi đã." Lý Tuân ngắt lời cô, "Chỉ mới là ý tưởng thôi, em nghĩ nhiều như thế lát nữa sẽ mất ngủ cho xem."

Anh rút tay anh ra khỏi người em là em có thể tỉnh táo lại ngay tức khắc đấy. Chu Vận hoàn toàn không hề mệt mỏi, cố gắng tập trung suy nghĩ

https://thuviensach.vn

vào ý tưởng vừa rồi của Lý Tuân. Như cậu đã nói, đây chỉ mới là ý nghĩ thôi, chỉ cần tùy tiện bóc tách là có thể khơi ra rất nhiều vấn đề. Từ thô sơ đến chính xác, từ tầng tầng vĩ mô đến chi tiết, nơi này liên quan đến rất nhiều phép tính, rất nhiều cơ cấu liên hệ, rất nhiều khái niệm y học...

Chỉ chọn bừa một cái đều phải trải qua vô số thí nghiệm, vừa tốn thời gian, vừa hao tinh lực. Nhưng... Chu Vận cảm thấy đây là chuyện rất đáng giá. Phương hướng này khiến người ta không thể không nghĩ tiếp. Cô nhớ được trong bài Đào Hoa Nguyên Ký thời học cấp Hai có một câu nói thế này: "Núi có hang nhỏ, bên trong mờ mờ như có ánh sáng."

Lời của cậu khiến cô có cảm giác ánh sáng le lói cuối đường hầm như thế. Tuy chỉ là ý tưởng mới nhen nhóm, nhưng ít nhiều Chu Vận cũng được xem như sinh viên xuất sắc, rất nhạy cảm với vấn đề chuyên ngành. Cô đã sớm phát hiện Lý Tuân vô cùng chú ý đến thông tin và số liệu.

Theo thời đại công nghệ phát triển, tốc độ tăng lên của thông tin càng lúc càng lớn, việc này ai cũng nhận thức được. Nhưng có rất ít người suy ngẫm, trước đây những thông tin này chỉ là số liệu rải rác nằm khắp nơi đến cùng có ý nghĩa gì, rốt cuộc chúng sẽ mang đến biến hóa thế nào cho con người.

Đến tận một ngày nào đó hai năm sau, một công ty cố vấn quản lý nổi tiếng quốc tế bên bờ kia đại dương sau khi nhìn thấy giá trị tiềm ẩn rộng lớn của thông tin trên internet mới tập trung nhân lực tiến hành nghiên cứu, cuối cùng phát hành "Báo cáo tập hợp cơ sở dữ liệu lớn Big Data" nổi tiếng trong lịch sử phát triển công nghệ thông tin. Tuy không phải khái niệm Big Data đến tận khi đó mới được nhắc đến, nhưng đến lúc phát hành báo cáo chính thức mới khiến mọi người chú ý. Ban đầu chỉ là giới tài chính, sau đó từ từ kéo theo các ngành nghề quan trọng khác.

Nhưng giờ khắc này, những thứ đó đều không quan trọng. Chu Vận không nghĩ xa đến vậy, trong căn phòng nhỏ này, trên chiếc giường xíu xiu

https://thuviensach.vn

này, trong đôi tay không nghiêm chỉnh này, trong đầu Chu Vận chỉ nghĩ đến mỗi chuyện làm sao giúp cậu thực hiện được bước đầu tiên.

Trong lúc Chu Vận đang trầm tư mặc tưởng, thế mà Lý Tuân lại dần dần gục trên người cô ngủ thiếp. Chu Vận dừng suy tư, sự chú ý cũng bị dời đi.

Cô thích nhất dáng vẻ Lý Tuân khi ngủ, cô ví dụ cả quá trình là "nước ấm nấu tôm". Thân thể cậu ngủ một lúc sẽ chậm rãi co rúc, không bao lâu thì đầu sẽ trượt khỏi gối, thân thể cao ráo uốn cong như vầng trăng non, ngoan ngoãn đến lạ.

***

Có phương hướng, cuộc sống càng bận hơn. Chu Vận và Cao Kiến Hồng nói chuyện với nhau một lần, hỏi cậu ta sau này có tính toán gì không? Cao Kiến Hồng nói cậu ta còn đang suy nghĩ.

Học chung với nhau hai năm, Chu Vận cũng biết được hoàn cảnh gia đình của Cao Kiến Hồng phần nào. Ba mẹ cậu đều là tầng lớp lao động, điều kiện cũng bình thường. Cao Kiến Hồng nói cậu rất do dự, nếu học tiếp thì đơn giản chỉ có học lên thạc sĩ hoặc là xuất ngoại, nhưng cậu lại muốn bươn chải xã hội, đi làm kiếm tiền.

Lúc nói chuyện Lý Tuân không có mặt ở đó, Cao Kiến Hồng hỏi Chu Vận: "Cậu cảm thấy kinh nghiệm thực tiễn quan trọng hay là lý luận quan trọng?"

Chu Vận nói: "Cả hai đều quan trọng."

Cao Kiến Hồng: "Vậy sao cậu lại theo Lý Tuân?"

Chu Vận cười xòa: "Tình huống của mình không thích hợp nói đến chuyện này đâu."

https://thuviensach.vn

Cao Kiến Hồng cũng cười: "Cũng đúng." Cậu hỏi tiếp Chu Vận, "Vậy nếu chúng ta bàn đến chuyện rời khỏi ghế nhà trường, cứ gạt quan hệ bạn bè qua một bên trước đã, cậu nói thật với mình xem cậu ấy định làm gì?"

Chu Vận nói thật: "Anh ấy sẽ không thi lên thạc sĩ. Anh ấy đã chuẩn bị rất lâu rồi, chắc là sang năm sẽ bắt tay vào chuẩn bị mở công ty."

"Sang năm?" Cao Kiến Hồng sửng sốt, "Không đợi tốt nghiệp à?"

"Còn phải xem ý nghĩ của anh ấy nữa."

"Cậu ấy tìm được nhà đầu tư chưa? Có tài chính để khởi nghiệp không?"

"Có."

Còn không ít nữa kìa! Có một ông anh giàu có thật là sung sướng.

Cao Kiến Hồng nhăn mày, tập trung suy nghĩ. Chu Vận hiểu được sự đắn đo của cậu, nếu cậu định đi theo Lý Tuân, vậy chuyện tiếp theo sẽ bận đến mức cậu hoàn toàn không có sức nghĩ đến việc học lên thạc sĩ hay là xuất ngoại du học nữa.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, mùa đông đã đến, thời tiết rét mướt như phủ lên lớp vỏ cứng rắn hiu quạnh cho vạn vật. Dường như bầu không khí giá lạnh bây giờ rất thích hợp thảo luận về đề tài này.

"Tôi biết thực lực của cậu ấy rất cao." Cao Kiến Hồng suy nghĩ thật lâu rồi khẽ nói, "Nhưng cậu ấy cũng rất dễ hành động theo cảm tính, nói thật, con người cậu ấy có chút cậy tài khinh người, làm việc chung với nhóm nhỏ như chúng ta còn tạm được, đội nhóm càng lớn thì càng dễ xảy ra chuyện." Cậu thoáng nhìn vẻ mặt Chu Vận, rồi nói tiếp, "Từ lúc quen với cậu thì cậu ấy đã đỡ hơn, nhưng lỡ như cậu không còn ở bên cậu ấy nữa thì sao, cậu ấy..."

https://thuviensach.vn

Chu Vận không hề nghĩ ngợi đã ngắt lời cậu: "Mình không thể nào không ở bên cạnh anh ấy."

Cao Kiến Hồng im lặng. Chu Vận nhìn cậu, chợt nói: "Cao Kiến Hồng, chuyện này liên quan đến tương lai của cậu, mình không thể đưa ra ý kiến mang tính lôi kéo quá nhiều. Nhưng có một vài việc mình muốn nhắc nhở cậu."

"Cậu nói đi."

"Ngoại trừ là bạn gái của anh ấy, thành tích trung bình các môn của mình còn là người đứng nhất lớp nữa."

Cao Kiến Hồng nhìn cô, Chu Vận bình tĩnh nói: "Mình lựa chọn theo anh ấy không chỉ vì tình yêu."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 55

Cuộc thi học kỳ nhanh chóng đến gần. Bài thi của tất cả các môn cứ êm đềm trôi đi, chỉ có môn thể dục...

Vị thủ khoa nào đó lúc trước luôn miệng bảo Chu Vận tìm Giang Hưng Trì hợp tác để giành điểm cao, nhưng đến sát ngày thi lại thể hiện rõ nói một đằng nghĩ một nẻo. Tuy cậu nhất định không thừa nhận nhưng Chu Vận biết tỏng. Quen biết và yêu đương với nhau lâu như vậy, ánh mắt Chu Vận cũng đã tăng cấp, từ "cận thị" lên đến "kính hiển vi" rồi lại nhảy vọt lên "dao giải phẫu". Chỉ cần vài đường cơ bản đã cắt bỏ lớp bề ngoài dửng dưng của thủ khoa Lý, nhìn rõ bên trong đầy vẻ nhỏ mọn.

Chu Vận giả ngốc để ứng phó. Sau phút xúc động đồng cam cộng khổ ban đầu, Chu Vận phát hiện cô vẫn không bỏ được phiếu điểm thành tích của mình. Hôm đi thi, dưới áp lực từ ánh mắt "đây là cơ hội cuối cùng dành cho em" của ai kia, Chu Vận bình thản đến nhờ Giang Hưng Trì đỡ bóng.

Phải nói rằng, kỹ năng Giang Hưng Trì đánh bóng chuyền cực kỳ siêu cấp, nhất là sau một học kỳ cùng nhóm với Lý Tuân, Chu Vận có thể cảm nhận được sự trâu bò của cậu ta.

Bởi vì có rất nhiều người đến nhờ Giang Hưng Trì, nên không ai có thời gian luyện tập, đến lượt Chu Vận, cậu ta chỉ nói với cô một câu "Đừng khẩn trương" rồi lập tức bắt đầu.

https://thuviensach.vn

Chu Vận vào tư thế sẵn sàng khá chậm, quả bóng đầu tiên đã bay trượt, vừa nghĩ “thôi môn này tiêu rồi” thì không ngờ Giang Hưng Trì đã cứu được quả bóng, mà còn đánh nó phi thẳng tăm tắp về phía chính diện, lực cũng vừa phải. Những đường bóng sau đều như vậy, bất kể Chu Vận đánh bóng đến nơi nào, Giang Hưng Trì đều chuyền lại với cùng một lực độ vừa phải và điểm rơi tuyệt vời.

Có lẽ đã biết quan hệ của Chu Vận là Lý Tuân, Giang Hưng Trì đỡ bóng cho bạn học khác đều chỉ dừng lại ở mức xuất sắc, duy chỉ có Chu Vận là đã đỡ được chín mươi quả rồi vẫn còn tiếp tục. Cho đến quả thứ một trăm, Giang Hưng Trì mới ra hiệu kết thúc rồi bảnh chọe tung quả bóng lên cao thật cao rồi vững vàng đón lấy.

Hôm nay thời tiết rất lạnh, sau một trăm quả bóng Chu Vận đã đổ mồ hôi đầy người, cô vui vẻ đi tìm Lý Tuân, cậu đang khoanh tay đứng tựa vào hàng rào sân bóng chuyền, nhìn cô bằng ánh mắt lành lạnh.

"Người ban đầu nói phải cùng chung hoạn nạn đâu rồi hả?"

Chu Vận tựa vào bên cạnh, nhìn lại cậu: "Đúng đấy, đi đâu rồi nhỉ?"

Lý Tuân cười gằn nhìn cô. Trong cái nhìn lom lom của cậu, Chu Vận nhanh chóng bại trận, huých cùi chỏ vào xương sườn cậu, ra vẻ ba phần làm nũng bảy phần ăn vạ.

Chẳng mấy chốc đã đến lượt Lý Tuân, cậu rảo bước đi đến. Không phụ sự mong đợi của mọi người, cậu chỉ đón được tám quả bóng. Thầy Đường định cho cậu thêm một cơ hội vớt vát điểm số, nhưng Lý Tuân thờ ơ nói "Không cần, tám là con số may mắn" rồi quay người bỏ đi.

Khỏi phải nói, trông hình ảnh ấy tiêu sái biết bao.

Khác với Chu Vận, cậu hoàn toàn không quan tâm đến điểm số. Cũng đúng thôi, thành tích làm sao quan trọng bằng ra vẻ cool ngầu chứ.

https://thuviensach.vn

Đêm kết thúc kỳ thi, thủ khoa Lý "không tính toán hiềm khích trước đây" mời vị khách Chu Vận làm bữa liên hoan tổng kết kỳ học, dẫn theo Cao Kiến Hồng và ban nhạc của Nhậm Địch, bao cả căn phòng lớn trong câu lạc bộ billiards.

Ban nhạc của Nhậm Địch không ai học hành tử tế, cả đám đều điên cuồng, chơi như bất cần đời vậy. Chu Vận và Nhậm Địch ngồi xa đám con trai, Nhậm Địch nói với cô về kế hoạch của mình.

"Có thể học kỳ sau mình sẽ không đến trường nữa." Nhậm Địch hút thuốc, vẫn trang điểm đậm như ngày nào. Hơn một năm trôi qua, cô ấy càng xinh đẹp lạnh lùng hơn lúc mới bước chân ra ngoài xã hội.

Chu Vận: "Không đi học nữa sao?"

Nhậm Địch: "Dù sao hơn một năm nay mình cũng chẳng học hành gì, với số điểm hiện tại thì hoàn toàn không đủ điều kiện tốt nghiệp."

Điều này cũng đúng.

"Nhà cậu đồng ý không?"

"Có đồng ý hay không cũng vô ích, ban đầu đã giao hẹn chỉ cần mình thi vào trường này, cả nhà sẽ không quản thúc mình chuyện gì nữa." Nhậm Địch nhún vai, "Con người phải giữ chữ tín đúng không?"

Chu Vận không biết nên nói gì, cô cảm thấy có lẽ mình nên khích lệ cô ấy đôi chút, nhưng lại ý thức được điều này không cần thiết, kinh nghiệm đường đời của cô ấy dày dạn hơn cô nhiều.

Trong không khí này, Chu Vận liên tục uống vài ngụm rượu, toàn thân đều thư thái.

"Còn cậu, có dự định gì không?" Nhậm Địch hỏi.

https://thuviensach.vn

Chu Vận không đáp lời, quay đầu lại nhìn về phía sau. Nhậm Địch nhìn theo cô, thấy Lý Tuân đang tán gẫu với Cao Kiến Hồng, chợt hỏi: "Không thay đổi hả?"

Chu Vận: "Không thay đổi."

Không còn điều gì tốt hơn nữa.

Họ chè chén đến hơn nửa đêm, thành viên ban nhạc đều say mèm, Lý Tuân mặc áo khoác vào cho Chu Vận, lại quấn khăn quàng cổ, dìu cô say khướt rời đi. Bên ngoài trời tối đen như mực,không khí rét đẫm, Chu Vận bị gió thổi rùng mình, Lý Tuân phát hiện liền kéo chặt áo lại cho cô.

"Còn lạnh không?"

Chu Vận mơ mơ màng màng lắc đầu. Lý Tuân dứt khoát cõng cô lên, mặt Chu Vận áp vào bả vai cậu, hưởng thụ đãi ngộ xe kéo tay.

Một hồi lâu, Lý Tuân mới nói như cố tình soi mói: "Công chúa, hình như em hơi nặng rồi đấy."

Cô duỗi chân tỏ vẻ bất mãn, Lý Tuân lại cười: "Không sao, gầy quá không có cảm giác, béo chút vẫn tốt hơn."

Chu Vận ôm lấy cậu, trong cơn say chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới đều nằm trong ngực mình. Cô nhắm mắt lại, để giấc mộng thiếu nữ bay xa, biến xung quanh trở thành dải ngân hà vô biên vô hạn, họ nhẹ nhàng băng qua những vì sao xa kia.

"Lý Tuân."

"Hả?"

"Anh có ước mơ gì không?"

https://thuviensach.vn

"Không có."

"Không thể nào?"

"Anh chưa từng suy nghĩ đến điều đó."

"Giờ nghĩ đi."

"Vậy... cứ tiếp tục thế này thôi."

"Nghĩa là sao?"

"Hồi bé anh đã từng thề, đời này nhất định không làm... mình thất vọng. Anh chỉ làm việc mình muốn làm, chỉ nói chuyện mình muốn nói, bất kể phải trả giá thế nào anh cũng không hối hận."

"Trước mắt, mấy năm qua anh đã thực hiện rốt ráo quan điểm ương bướng này rồi đấy."

"Đúng vậy, cho nên anh mới nói mơ ước là ‘cứ tiếp tục thế này’."

"Ha ha."

"Công chúa có ước mơ gì không?"

"Có."

"Là gì thế?"

"Ước mơ của em chính là tu thành chính quả với mối tình đầu của mình."

Cậu dừng lại dưới cột đèn đường, nghiêng đầu nhìn Chu Vận đang nhắm mắt nằm nghỉ trên vai cậu, "Anh không cần hỏi là ai đâu nhỉ."

Chu Vận nhắm mắt lại cắn cậu một cái.

https://thuviensach.vn

Lý Tuân cười nói: "Ước mơ của em sẽ rất dễ trở thành hiện thực."

Sáng sớm hôm sau Chu Vận tỉnh lại, nhìn thấy Lý Tuân đang ngồi trước bàn đọc sách. Cô đi ra ngoài mua đồ ăn sáng về, hai người ăn qua loa xong, Lý Tuân mới hỏi cô: "Em mua vé xe về nhà lúc nào?"

Chu Vận: "Còn chưa mua, không vội."

Lý Tuân chỉ nhìn cô mà không nói gì. Trường học chính thức nghỉ tết, mọi người đã về gần hết, hằng ngày Lý Tuân không phải đến trường học nữa, ôm việc về nhà làm. Cậu và Chu Vận vẫn như ở văn phòng Hội, ngồi song song với nhau, lắng nghe âm thanh bõ phím của nhau.

Một tuần sau, rốt cuộc Lý Tuân hỏi cô lần nữa: "Vẫn chưa chịu về à?"

Chu Vận: "Anh đang đuổi em đấy hả?"

Lý Tuân thản nhiên nói: "Tết đến nơi rồi đấy."

Chu Vận: "Còn mấy ngày nữa mà, không vội."

Một lát sau, Lý Tuân lại nói: "Em đã nói với ba mẹ em rồi hả?"

Hiếm khi cậu truy hỏi đến vậy, Chu Vận biết cậu đang nghĩ gì liền nói: "Không sao đâu, đừng lo."

Thật ra từ mười ngày trước mẹ đã bắt đầu gọi điện thoại cho cô rồi, Chu Vận thoái thác bốn lần liền, hình như mẹ cô biết được chuyện gì đó nên không liên lạc với cô nữa. Cứ thế mãi cho đến khi công việc đang làm tạm thời hoàn thành, Chu Vận mới về nhà. Trước khi cô đi, Lý Tuân ngồi bên giường nhìn cô, Chu Vận bước đến ôm lấy cổ cậu, nói: "Một mình anh chơi vài ngày trước nhé, em sẽ nhanh chóng quay lại thôi."

Lúc Chu Vận về đến nhà, ba mẹ cô đều có mặt, từ khoảnh khắc cô bước vào cửa đã cảm giác không khí là lạ. Cả gia đình yên lặng cơm nước

https://thuviensach.vn

xong xuôi, mọi người đều ăn ý không ai rời khỏi bàn, cuối cùng Chu Quang Ích khẽ thở dài, đứng dậy trước, nói: "Chu Vận, con với mẹ con trò chuyện với nhau đi."

Nói xong ông cầm lấy tờ báo ra ngoài phòng khách. Đèn phòng ăn rất sáng, trắng đến lóa mắt, soi lên chén bát phản chiếu lấp lánh.

"Trường học cho nghỉ sao không lập tức về nhà?" Mẹ cô hỏi.

Chu Vận nói: "Con có chút việc."

"Việc gì?"

"Việc rất quan trọng."

Chu Vận hơi khẩn trương, nghiêm túc nhìn mẹ, theo thời gian trôi qua, tim cô càng lúc càng thắt lại. Cô bắt buộc mình phải phân tán sự chú ý, nghĩ đến dáng vẻ Lý Tuân nhìn cô lúc gần đi.

"Chu Vận." Mẹ cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, "Hôm nay mẹ con mình thẳng thắn với nhau đi. Chuyện của con mẹ cũng biết được phần nào. Nói thế này!" Mẹ cô nói ngắn gọn, "Mẹ không đồng ý."

Dù kết quả không hề bất ngờ, nhưng lúc nghe mẹ nói nhất quyết không đồng ý như thế, Chu Vận vẫn thấy lòng nguội lạnh.

"Mẹ, anh ấy không như mẹ nghĩ đâu."

"Vậy con nói xem mẹ đã nghĩ thế nào?" Chu Vận im lặng, mẹ cô nói tiếp, "Ngay cả suy nghĩ của mẹ còn chưa nói ra được đã một mực phản bác rồi. Con cảm thấy con làm vậy có thể thuyết phục mẹ sao?"

Chu Vận khẽ nói: "Anh ấy rất xuất sắc."

https://thuviensach.vn

Mẹ cô im lặng một hồi rồi cười nói: "Ánh mắt con chỉ đến ngần ấy thôi nên dĩ nhiên cảm thấy cậu ta rất xuất sắc rồi. Trong mấy đứa bé của bạn ba con đến nhà chúc tết, chọn bừa đứa nào cũng hơn hẳn cậu ta. Con không cần phải nói với mẹ cậu ta xuất sắc hay không, mẹ từng gặp nhiều học sinh giỏi lắm rồi. Với lại, gia cảnh của cậu ta cũng khá đặc biệt nữa." Mẹ cô điềm nhiên nói tiếp, "Có một câu, nhà nghèo khó sinh ra quý tử. Có thể với thân phận là một giáo viên, mẹ nói cậu ta như vậy không hợp lắm, nhưng sự thật chính là thế. Có vài chuyện phải xem từ gốc rễ, dù bọn họ có ngụy trang thế nào đều vô ích."

Chu Vận không nhịn được nói: "Anh ấy không hề ngụy trang."

Mẹ cô vờ như không nghe thấy, nói tiếp: "Kiểu học sinh này thông thường nội tâm luôn không biết bằng lòng với hiện tại, chỉ vì cái trước mắt mà vắt óc nặn mưu muốn xuất sắc hơn người..."

"Anh ấy không như vậy!"

Mẹ cô cười khẩy: "Không á? Không thì sao lại trèo cao bám dính lấy con? Cái thằng dân quê đó quả thật cũng rất thông minh."

"Không phải." Mặt Chu Vận đỏ gay, "Là con bám lấy anh ấy!"

Mẹ cô không hề nao núng: "Con là con gái của mẹ, không ai hiểu con bằng mẹ cả, mẹ cũng có nghe loáng thoáng về hành động của thằng nhóc này trong cuộc thi. Từ bé con đã dễ dàng bị người ta lừa gạt như thế, mãi mãi không bao giờ lớn nổi."

Chu Vận nhìn mẹ mình: "Lừa gạt là sao? Lúc thi vốn dĩ Phương Chí Tịnh không dựa theo quy tắc, điều đó không bằng với những nhóm khác."

"Có công bằng hay không, không phải con nói là được." Mẹ cô ung dung, "Những kẻ này chuyên chọn người lương thiện mềm lòng để lừa,

https://thuviensach.vn

trước tiên là trói chặt con, sau đó để mình con tranh đấu với ba mẹ, cậu ta lợi dụng con như vậy con không nhìn ra à?"

Chu Vận đứng dậy.

Giọng mẹ trở nên nghiêm khắc: "Mẹ còn chưa nói xong, con định đi đâu thế hả?"

Chu Vận khẽ nói: "Con không có gì để nói nữa cả."

Mẹ ở phía sau gọi với theo cô, Chu Vận chạy như bay lên lầu. Tức giận, sợ hãi, ấm ức... từng cảm xúc cứ đan xen vào nhau mãnh liệt, khiến cô vô cùng khó chịu. Cô mau chóng thu dọn đồ đạc, đầu óc rối như tơ vò, không tài nào suy xét được gì. Cứ thấy cái nào trước mặt là quơ vào, cuối cùng mang cả vali hành lý đầy kềnh xuống lầu.

Chu Quang Ích vốn đang uống trà đọc báo trong phòng khách, thấy cảnh này liền cau mày nói: "Con định làm gì?"

Chu Vận lặng thinh, đi đến cửa lấy áo khoác, Chu Quang Ích dằn mạnh tách trà xuống bàn.

"Hỗn láo!"

Chu Quang Ích làm chủ gia đình, ngày thường luôn điềm tĩnh, Chu Vận gần như chưa bao giờ thấy ông tức giận. Thế nên cô bị tiếng quát lần này làm hoảng sợ đến mức lưng toát mồ hôi lạnh, dây giày buộc mãi chẳng xong. Cô kiên trì cắn môi không lên tiếng, bởi vì vừa cất lời sẽ lộ vẻ sợ hãi, ba mẹ đã làm nghề nhà giáo mấy mươi năm, muốn biết cô đang lo nghĩ gì là chuyện rất dễ dàng.

Cuối cùng đã mang giày được, Chu Vận đứng lên, nhìn thấy mẹ đang chắn trước mặt.

https://thuviensach.vn

"Con định làm gì? Bỏ đồ đạc xuống!"

Chu Vận vòng qua bà, mẹ kéo tay cô lại, lạnh lùng nói: "Chu Vận, con mê muội rồi phải không?"

Đúng!

"Từ khi nào mà con không vâng lời như vậy hả? Tết nhất đến nơi rồi, mấy hôm nữa bà con thân thích đến nhà không thấy con đâu thì phải giải thích thế nào?"

Tốt nhất là cứ nói thật đi!

Mẹ cô đứng ở cửa, nhất định không nhường bước, nói: "Chu Vận, con đặt đồ xuống cho mẹ, lẽ nào ba mẹ không quan trọng bằng cậu ta à?"

Chu Vận ngẩng đầu: "Nếu con nói không thì sao?"

Mẹ cô sửng sốt. Trong lúc bà đang ngẩn người, Chu Vận đi vòng qua bà, mở cửa chạy đi.

Mẹ cô lớn tiếng gọi với theo sau: "Chu Vận!"

***

Trận gió rét mướt cắt da cắt thịt, gần như muốn đông cứng cả lục phủ ngũ tạng. Chu Vận chạy băng băng trên đường cái mười mấy phút, rốt cuộc dừng lại mới phát hiện ra mặt mình đã lấm lem nước mắt nước mũi, trông vô cùng khó coi.

Tệ quá đi mất! Trong đầu cô chỉ có mỗi câu nói này, càng nghĩ nước mắt càng chảy nhiều... Cô thật là quá tệ!

Chu Vận đứng ven đường, cơn gió mùa đông tạt vào mặt đau rát, cô cố gắng hít sâu nhưng không thể nào bình tĩnh trở lại. Cô chạy thẳng đến

https://thuviensach.vn

bến xe, ngồi chuyến xe đêm cuối cùng. Xe đò từ từ khởi động, bên cạnh cô là một phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, chị ta hỏi Chu Vận: "Cô cũng về nhà à?"

Chu Vận nhìn chị ta, không nói gì.

Người phụ nữ trung niên không hề để ý, hưng phấn nói: "Chị cũng về nhà thăm con gái chị đấy!"

Chu Vận khẽ nói: "Em đi gặp bạn trai em."

Người phụ nữ trung niên cười nói: "Đó là chuyện tốt mà, khóc gì chứ!"

Quay đầu lại, Chu Vận tựa vào cửa kính xe. Từng cột đèn đường cứ lướt qua bên ngoài cửa sổ, trước mắt Chu Vận hiện ra cảnh chia tay hôm nay. Lý Tuân mặc chiếc áo thun có mũ và quần dài, cong lưng ngồi bên giường nhìn cô. Cô bắt đầu cầu mong thời gian hãy trôi qua nhanh một chút.

Trở về nhà trọ đã hơn ba giờ sáng, mắt Chu Vận khô khốc, mệt mỏi kiệt sức. Tài xế taxi giúp cô mang vali đến tận cầu thang, Chu Vận nói cảm ơn, vừa cất lời đã phát hiện cổ họng hơi đau.

Cô lấy chìa khóa ra mở cửa, nhẹ nhàng bước vào phòng, bên trong đen kịt, Lý Tuân đang ngủ. Khoảnh khắc Chu Vận nhìn thấy dáng người nằm trên giường kia, những phiền muộn chất chứa trong lòng được hình ảnh dịu dàng vô hạn ấy cuốn trôi tất cả.

Cô nghiệm chứng cho lời nói của mẹ cô lần nữa. Cô đã mê muội rồi! Cô cảm thấy dù có trả giá thế nào cũng xứng đáng.

Chu Vận đi vài bước vào trong, nhác thấy trên bàn đặt một hộp bún gạo mua từ ngoài về, không ăn được bao nhiêu, còn thừa hơn phân nửa.

https://thuviensach.vn

Sách trên bàn để mở, vẫn là trang trước khi cô đi, đồ đạc đặt bừa bộn trên đất.

Máy laptop nằm trên giường, có lẽ cậu đang làm được một nửa thì mệt mỏi lăn ra ngủ. Lúc chỉ có một mình, cậu bừa bãi quá.

Chu Vận lấy máy tính ra, đầu ngón tay cậu khẽ động đậy. Cô cởi áo khoác, nghiêng người nằm bên cạnh Lý Tuân. Lý Tuân chỉ ngủ mơ màng, dễ dàng bị đánh thức, cố mở mắt ra. Chu Vận nhìn cậu bằng ánh mắt chào đón dịu dàng nhất. Sau giây lát mụ mị ban đầu, Lý Tuân như đã hiểu ra gì đó, cậu chậm rãi nhắm mắt lại, không nói lời nào rúc vào lòng Chu Vận.

Chu Vận ôm lấy cậu, ghé vài tai cậu khẽ nói: "Thấy em trở lại nhanh không?"

Cậu vẫn im lặng, cứ thế để cô ôm.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 56

Chu Vận nhận ra, chỉ cần ở bên cạnh Lý Tuân, tất cả nỗi sợ hãi trong lòng cô đều từ từ tan biến. Sau khi bỏ nhà ra đi được ba ngày, tâm trạng Chu Vận đã bình ổn trở lại. Lý Tuân chính là thuốc an thần cho cô, cô thích ngắm nhìn cậu, thích vuốt ve cậu, thích được cậu ôm... Lúc khó chịu nhất, thậm chí cô muốn khảm thẳng vào người cậu.

Sau khi tỉnh táo lại, Chu Vận lén gọi về nhà, là Chu Quang Ích nghe điện thoại. Ông không hề nổi trận lôi đình, chỉ nghiêm túc nói cho cô biết, mẹ cô rất thất vọng về hành động của cô.

"Bây giờ con đã lớn rồi, rất nhiều chuyện tự có suy nghĩ của mình, ba không muốn độc tài yêu cầu con điều gì. Ba cũng đã nói chuyện với mẹ con, ba có thể cho con chút thời gian, để hai người đều tỉnh táo lại suy nghĩ thật kỹ. Nhưng mà Chu Vận, tuy tính tình mẹ con nóng nảy nhưng con nên biết tất cả những chuyện mẹ làm đều vì tốt cho con. Với lại mẹ con đã làm trong ngành giáo dục bao nhiên năm, đương nhiên khả năng đánh giá học sinh khó mà có sai sót."

Chu Vận im thin thít, Chu Quang Ích thở dài nói: "Con xem đi, đã đến tuổi này rồi mà còn hành động nông nổi. Từ bé đến lớn con luôn ngoan ngoãn vâng lời, đừng để mẹ con đau lòng."

https://thuviensach.vn

Cả kỳ nghỉ Chu Vận không hề quay về nhà, đêm giao thừa chỉ ru rú trong căn nhà nhỏ với Lý Tuân. Cậu vốn định dẫn cô ra ngoài chơi, nhưng Chu Vận lấy cớ là lười vận động, hai người cứ làm ổ trong phòng, chẳng buồn ngó đến tivi. Lúc mười hai giờ, họ cùng nhoài người bên khung cửa sổ ngắm pháo hoa.

Lúc ấy Lý Tuân lại biểu hiện dịu dàng hơn bao giờ hết, ôm cô từ phía sau, làm nũng trêu đùa. Giọng cậu vang lên bên tai có sức sát thương rất lớn, lại nói chuyện dẻo quẹo, luôn nói mấy câu khiến Chu Vận đỏ mặt tía tai, quân lính tan rã, còn cậu thì mang dáng vẻ toàn thắng.

Đã mấy tuổi rồi mà còn trẻ con vậy nhỉ? Những lúc này cô đều mặc kệ cậu.

Ăn tết xong họ lại quay trở lại với công việc, hằng ngày cứ làm miệt mài, bận bịu một thời gian đã nhanh chóng đến ngày tựu trường.

Kể từ khi sống chung với Lý Tuân, Chu Vận cảm giác mức độ trưởng thành của mình trong mọi phương diện càng ngày càng tăng. Tất cả mọi chuyện đều suy đi nghĩ lại bốn năm lần mới cẩn thận quyết định. Dường như cuộc sống sinh viên đơn giản thuần túy như phần lớn bạn học khác đã cách cô rất xa.

Giáo sư Lâm biết Lý Tuân muốn mở công ty thì nhiệt tình giới thiệu công ty cố vấn khởi nghiệp của người bạn cho cậu. Lý Tuân chẳng có hứng thú gì mấy với việc này, chỉ đáp lời cho có lệ, bản thân cậu không đi, phái Chu Vận và Cao Kiến Hồng đến xem thử.

Tiếp đãi họ là một nhân viên cố vấn chừng ba mươi mấy tuổi, mặc âu phục, vẻ mặt nghiêm túc, đậm chất nhà nghề. Anh ta nghe sơ qua tư tưởng của Chu Vận liền nói thẳng: "Từ bỏ đi."

Chu Vận hỏi: "Tại sao ạ?"

https://thuviensach.vn

"Bọn em quá trẻ tuổi, không có kinh nghiệm, không nên làm về lĩnh vực chữa bệnh phức tạp thế này. Chưa kể đến khó khăn, dự án này mang tính chất công ích quá lớn, lợi nhuận lại ít, rất có thể còn chưa bước vào quỹ đạo thì công ty đã sụp đổ vì vấn đề tài chính rồi." Ngay sau đó, nhân viên cố vấn lấy ra một loạt tài liệu, đề cử, "Không biết bọn em có hứng thú với thương mại điện tử hay là game hay không? Theo chúng tôi phân tích, hai ngành này sẽ phát triển mạnh trong tương lai gần..."

Chu Vận nghe anh ta giảng giải rất lâu, trong lòng tự nhủ Lý Tuân không đến là đúng. Cô vốn định viện cớ rời đi, nhưng Cao Kiến Hồng lại khá có hứng thú với việc này. Cậu ta trò chuyện rất lâu với nhân viên cố vấn, hai người nói chuyện rất ăn ý, cuối cùng anh cố vấn còn đưa ra danh sách các công ty đầu tư nổi tiếng, cho biết gần đâu họ cũng có ý định đầu tư vào các công ty thương mại điện tử và thiết kế game. Nhóm của Chu Vận học trường danh tiếng, năng lực của bản thân cũng cao, nếu muốn làm về lĩnh vực này thì anh ta rất sẵn lòng giới thiệu giúp.

Chu Vận im lặng ngồi bên cạnh lắng nghe, chờ cuộc nói chuyện rôm rả của hai người họ kết thúc. Cô không vội trở về trường mà đưa Cao Kiến Hồng đến quán cà phê ven đường ngồi một lúc.

Cà phê được mang lên, nhưng chẳng ai buồn động đến. Hai người đều hiểu ý đối phương, Cao Kiến Hồng cũng không lòng vòng, nói thẳng: "Mình thấy anh vừa rồi nói có lý, bản thân mình cũng không phải bất chợt có ý định như thế. Trước đó mình đã suy tính rất lâu, lĩnh vực chữa bệnh quả thật giống như lời anh ta đã nói, khó khăn nhiều, tiền lãi ít. Dù sao chúng ta cũng mở công ty gây dựng sự nghiệp, nhất định phải suy nghĩ đến vấn đề lợi nhuận rồi."

Chu Vận im lặng hồi lâu, mới từ từ cất lời: "Thật ra có đôi khi những quyết định của Lý Tuân rất lý tưởng hóa."

Cao Kiến Hồng nghe cô nói vậy khá bất ngờ: "Cậu cảm thấy vậy à?"

https://thuviensach.vn

Chu Vận cười: "Phải."

Bởi vì có lẽ năm xưa bị thực tế đè ép quá mức, khiến khi Lý Tuân có năng lực thoát khỏi trói buộc, lựa chọn tương lai liền thiên về suy nghĩ chuyện bản thân thích làm mà ít để ý đến tiền tài. Cái tính bướng bỉnh của cậu đã thấm sâu vào xương cốt rồi.

Chu Vận nhanh chóng sửa sang lại ý nghĩ, gạt chuyện râu ria sang một bên, chỉ tập trung vào câu chuyện với Cao Kiến Hồng.

"Chúng ta khoan hẵng bàn đến giá trị của sự nghiệp bản thân, chỉ nói đến vấn đề lợi nhuận thôi. Lấy ví dụ là năm ngoái, số người phát bệnh ung thư trong cả nước lên đến hơn ba triệu, cậu biết điều này có nghĩa gì không? Nó chứng tỏ mỗi ngày nước ta có hơn tám nghìn người bị ung thư. Riêng nghiên cứu mấy bệnh viện ở tỉnh chúng ta, phát hiện được chỉ có gần xấp xỉ 2% người bệnh được ghi chép lại thông tin chữa bệnh cặn kẽ, số còn lại đều là kết cấu số liệu lộn xộn."

"Cậu có nhìn thấy những thứ tiềm ẩn này không?" Chu Vận nhìn Cao Kiến Hồng không chớp mắt, "Thông tin chữa bệnh sớm muộn gì cũng sẽ được thống nhất và tổng hợp lại, số liệu trước sau gì cũng sẽ có một ngày phải tiêu chuẩn hóa. Giá trị tiềm ẩn ở đây tuyết đối không chỉ là những thứ chúng ta có thể nhìn thấy được ở bề nổi. Trước đó không ai làm không có nghĩa là không đáng làm, cũng giống vậy, người khác làm không được cũng không có nghĩa là chúng ta cũng làm không được."

Cao Kiến Hồng nhíu mày, yên lặng suy nghĩ, Chu Vận lại nói: "Chúng ta không phải tổ chức từ thiện, phương hướng của chúng ta không có vấn đề. Cao Kiến Hồng, điều chúng ta cần không chỉ là làm đến nơi đến chốn mà còn phải nhìn xa trông rộng hơn nữa."

Cao Kiến Hồng vẫn im lìm, cuối cùng Chu Vận nói: "Dự án tổng hợp số liệu chữa bệnh đúng là bước đầu sẽ gặp phải khó khăn, hiệu quả lại

https://thuviensach.vn

chậm, nhưng cậu phải xem là do ai làm nữa. Mình vẫn nói câu kia, con đường của cậu là do cậu quyết định. Nhưng nếu cậu đã lựa chọn theo Lý Tuân, xin cậu nhất định..." Nói đến đây, Chu Vận khẽ ngừng lại, rồi sửa lời, "Không, là cậu phải nhất định tin tưởng anh ấy."

Cao Kiến Hồng ngước mắt nhìn cô trong giây lát, sau đó bỗng bật cười. Không khí căng thẳng nhất thời tan biến, Cao Kiến Hồng như không còn chú ý đến chủ đề kia nữa, tựa vào sô pha, trêu chọc: "Mình nói này Chu Vận..."

"Hả?"

"Cậu tốt với cậu ấy quá đấy."

Chu Vận không nghĩ đến cậu ta sẽ bất chợt nói như vậy, nhất thời lặng thinh.

Cao Kiến Hồng thư giãn nhìn ra ngoài cửa sổ, một lát sau mới thản nhiên nói: "Thôi, cứ vậy đi, dù sao mình cũng đã quen làm việc với hai cậu rồi."

Chu Vận hiểu ý cậu ta, định nói gì nữa nhưng lại cảm thấy không cần thiết. Bưng cốc cà phê lên uống một hớp, rõ ràng vào miệng đắng chát nhưng cô lại cảm nhận được vị ngọt.

Hội Thực tiễn bắt đầu ngừng hoạt động vào năm Ba, vì chuyện này chủ nhiệm khoa nổi giận đùng đùng. Hóa ra ban đầu thủ khoa nào đó định vơ vét chút lợi lộc nên đã thề son sắt trước mặt chủ nhiệm khoa rằng sẽ nhiệt huyết cống hiến cho khoa. Bây giờ đã kiếm chác xong, công tác chuẩn bị tiền kỳ cơ bản hoàn thành, đã thêm xong điểm học phần cho thành viên trong Hội, cậu liền vứt gánh không làm nữa.

Chủ nhiệm khoa tức giận cũng không có cách nào để xử lý Lý Tuân. Một là cậu không để ý thành tích, hai là không cần trường học giới thiệu

https://thuviensach.vn

việc làm, thậm chí là có tốt nghiệp hay không cũng không quan tâm. Đã đi chân trần còn sợ gì giày dép, người ta toàn thân nhẹ tênh, giở thói vô lại không ai làm gì được.

Vào ngày Hội đóng cửa, Lý Tuân, Chu Vận và Cao Kiến Hồng đi ăn một bữa hoành tráng. Trên con đường phía sau trường học có một nhà hàng rất nổi tiếng, đêm nào cũng chật kín người. Sức ăn của Lý Tuân không lớn, nhưng chủ yếu là Chu Vận, cô và Cao Kiến Hồng gọi xiên que đầy bàn dồn sức tiêu diệt, đến khi kết thúc cô cảm giác mình như sắp biến thành cây xiên que luôn vậy.

Lý Tuân nhướng mắt ngồi bên cạnh xem, đến khi họ ăn đến mức gần như nôn ra mới hờ hững cất lời: "Đặt tên đi."

Chu Vận và Cao Kiến Hồng đồng loạt nhìn cậu: "Gì cơ?"

Lý Tuân: "Công ty phải có một cái tên chứ."

Chu Vận và Cao Kiến Hồng nhìn nhau, cuối cùng đã hiểu ra. Chu Vận nhiệt huyết sôi trào, cắm que trong tay vào khe bàn, nói: "Gọi là Xuyến Xuyến đi!"

Lý Tuân khinh bỉ nhìn cô: "Mẹ nó, lại uống nhiều nữa rồi."

Cao Kiến Hồng nghiêm túc suy nghĩ rồi nói: "Tôi cảm thấy cái tên rất quan trọng, hay là chúng ta tìm người xem quẻ thử?"

"Được thôi." Lý Tuân vẫn giữ vẻ mặt kia, "Cậu đi coi cái tên Xuyến Xuyến là có may mắn không đi."

Cao Kiến Hồng á khẩu.

Chu Vận và Cao Kiến Hồng hăng hái đặt tên, cậu một câu tôi một câu, tên càng lúc càng bay cao. Lý Tuân ngồi bên cạnh xem trò vui, thỉnh

https://thuviensach.vn

thoảng còn bình luận vào. Cuối cùng Cao Kiến Hồng hỏi Lý Tuân: "Cậu có ý kiến gì không?"

Chu Vận biết Lý Tuân lên tiếng sẽ mang tính quyết định, cấp bách ngồi bên cạnh giật giây: "Chúng ta chọn tên nào nghe Tây một chút đi."

Lý Tuân nhìn cô: "Nghe Tây là thế nào?"

Cao Kiến Hồng đề nghị: "Hay là dùng tên tiếng Anh đi, dù sao mục tiêu cũng dài lâu, đúng không..."

Cậu nói xong liền ra hiệu bằng ánh mắt với Chu Vận. Chu Vận ăn ý gật đầu: "Đúng đấy!"

Lý Tuân nhìn hai kẻ uống say này như thể nhìn tên bị bệnh thần kinh, Cao Kiến Hồng không ngừng hỏi cậu, cuối cùng Lý Tuân liếc nhìn Chu Vận, cười khẩy: "Tiếng Anh à... Vậy L&P thế nào?"

"L&P?" Cao Kiến Hồng sửng sốt, "Có nghĩa gì?"

Lý Tuân úp úp mở mở, dưới sự thúc giục của Cao Kiến Hồng hết lần này đến lần khác, cậu mới nhướng mày nói: "Không phải cậu muốn may mắn hay sao?"

"Đúng vậy."

Lý Tuân nhún vai: "Lucky and power, phiên dịch trực tiếp thành Cát Lực, sao hả?"

Cao Kiến Hồng cười khanh khách: "Cái tên này nông cạn quá!"

Lý Tuân nói với vẻ mặt nghiêm trang: "Đại âm hi thanh, đại đạo vô hình (1). Càng mang ít đồ nhẹ nhàng thì lúc qua ải hóa rồng mới càng mạnh mẽ."

https://thuviensach.vn

(1) Hai câu trong chương 41 Đạo Đức Kinh có ý nghĩa, âm thanh lớn nhất chính là im lặng, đạo lý cao nhất chính là vô hình.

Cao Kiến Hồng vỗ bàn: "Hay!"

Trên đường trở về, Cao Kiến Hồng đi phía trước, Chu Vận lặng lẽ kéo Lý Tuân lại.

"Này."

"Hả?"

"Anh đúng là biết bịa chuyện ấy nhỉ."

"Gì cơ?"

Lý Tuân nhìn cô đầy thắc mắc, tựa như không hiểu cô muốn nói gì. Chu Vận thúc cùi chỏ vào hông cậu: "L&P rốt cuộc là cái của khỉ gì thế?"

"Không phải khi nãy anh đã nói rồi sao?"

"Hứ!" Chu Vận nheo mắt nhìn cậu, nhỏ giọng nói, "Là randp..."

Cô mới vừa cất lời Lý Tuân đã ra vẻ tỉnh ngộ, "Hóa ra em nghĩ theo khía cạnh này à."

Chu Vận nghẹn lời.

Lý Tuân chế giễu không hề nể tình: "Anh nói này công chúa, chúng ta có tự sướng cũng có mức độ thôi đúng không?"

Nói xong cậu bỏ hai tay vào túi, miệng ngậm điếu thuốc, vênh váo đi phía trước. Chu Vận bị cậu trêu chọc đến mức mặt đỏ gay, mượn hơi rượu llàm liều, gào lên một tiếng rồi từ phía sau chạy như bay nhảy lên người

https://thuviensach.vn

cậu. Lý Tuân đã có chuẩn bị từ trước, bị cô đụng phải chỉ khẽ chao đảo, sau đó cứ thế cõng cô đi về phía trước.

Chu Vận đu trên lưng cậu, cảm thấy không khí ở độ cao này rất trong lành liền hít hà hai cái, Lý Tuân chế nhạo: "Em là chó đấy à."

Chu Vận vô cùng phối hợp, ngoạn một cú vào vai cậu.

"Khốn kiếp."

Rốt cuộc xảy ra tình huống bất ngờ, Lý Tuân bị đau mắng ầm lên, quay đầu định trừng trị Chu Vận. Chu Vận nhảy xuống người cậu nhanh như chớp, cố hết sức chạy đi.

Lý Tuân làm sao để cô chuồn đi dễ dàng như thế, liền sải bước đuổi theo cô. Chu Vận quay người lại tung cú đấm, vung tay loạn xạ, Một tay Lý Tuân đã giữ chặt hai cổ tay cô, một tay khác bóp vào eo cô.

Toàn thân Chu Vận bị Lý Tuân khai phá triệt để, tùy tiện ra tay đều là nơi là yếu điểm. Chỉ giây lát Chu Vận đã thua tan tác, đau khổ xin tha.

Lý Tuân giữ chặt cô: "Còn dám nữa không?"

Chu Vận vẫn còn giận, thừa dịp Lý Tuân chưa kịp phòng ngự đã giẫm mạnh vào chân cậu. Đang giữa mùa hè, Lý Tuân chỉ mang đôi dép lê đi ra ngoài, bị giậm một cái đau điếng suýt nữa đã nhảy dựng lên.

Cậu thét lớn: "Chu Vận."

Chu Vận đắc thủ liền tung tăng bỏ chạy. Chân Lý Tuân bị đau, không đuổi theo nhanh được, cậu vứt điếu thuốc xuống đất, giận dữ vô cùng.

***

https://thuviensach.vn

Gió đêm thổi hiu hiu, hương hoa quế lan tỏa. Đêm nay trời đẹp, cảnh sắc tiêu dao. Thiếu niên tâm cao khí ngạo, mắt nhìn về phía trước, khinh thường cúi đầu ngó nơi góc bẩn thế sự vô thường.

Thật ra trong khoảng thời gian rất dài sau này, Chu Vận đều nghĩ nếu ban đầu họ chịu lui một bước, nhịn một chút, mài mòn góc cạnh đi một ít, có phải tất cả sẽ không giống như bây giờ hay không?

Nhưng trên đời nào có hai chữ nếu như.

Như cơn gió lốc thổi bay lớp bụi trần, họ đã sống ngông cuồng và liều lĩnh như thế trong những năm tháng thanh xuân niên thiếu kia.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 57

Mùa thu năm Ba, “Công ty cổ phần Khoa học công nghệ Cát Lực L&P" đã hoàn tất thủ tục đăng ký thành lập công ty. Dự án của nhóm họ phải cần liên hệ với phía bệnh viện để được hỗ trợ cặn kẽ, nhưng ban đầu tiếp xúc khá tốn công, vì bệnh viện không muốn phối hợp với sinh viên đại học.

Khi ấy Cao Kiến Hồng đang bận mở tài khoản ngân hàng cho công ty, mà Lý Tuân lại không có gương mặt thân thiện, trách nhiệm liên hệ nặng nề đành phải giao cho Chu Vận. Chu Vận cố gắng phấn đấu mấy tuần liền, dồn hết tất cả công sức, vừa phân tích lý lẽ vừa cầu cạnh mủi lòng, cuối cùng là gián tiếp đút lót cho đám y tá, rốt cuộc đã thuyết phục được giám đốc bệnh viện, lấy được cơ hội hợp tác. Nhưng chẳng qua chỉ lấy được với một phần quyền hạn nhỏ mà thôi. Dù Chu Vận nói thế nào, người phụ trách bệnh viện vẫn luôn cảm thấy đây chỉ là ý tưởng đột phát của nhóm sinh viên đại học, không ai quan tâm sáng kiến của mấy sinh viên công nghệ này có tính khả thi bao nhiêu.

Khi ấy một bác sĩ họ Lâm quen thân với Chu Vận còn trêu cô: "Bọn em làm bài tập thì phải chọn cái đơn giản chứ, sao lại chọn cái hố ung thư sâu hun hút này của giới y học. Tám phần là không có kết quả gì đâu."

Chu Vận nói: "Anh không biết mục tiêu của bọn em à?"

https://thuviensach.vn

Bác sĩ Lâm: "Không biết."

Chu Vận vươn một ngón tay ra, bác sĩ Lâm nhướng mày.

"1%." Chu Vận nói, "Mục tiêu của bọn em là nâng tỉ lệ người bệnh ung thư còn sống cao lên 1%."

Bác sĩ Lâm yên lặng vài phút, sau đó cười nhạt nói: "Đúng là mục tiêu vĩ đại thật đấy."

Lý Tuân đã bắt tay vào công việc từ rất sớm, cậu hi vọng có thể lấy được thông tin trong từng giai đoạn căn bệnh, từ đó tích hợp và phân loại chúng. Vốn lấy số liệu về căn bệnh trong kho dữ liệu điện tử với họ là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng sau khi làm thực tế mới phát hiện ra chuyện không dễ như vậy. Bởi vì hằng năm số liệu những căn bệnh nan y không theo quy tắc kia rất nhanh cũ, nên khi chương trình đọc lấy dữ liệu thường xuyên xuất hiện lỗi, tỷ lệ rủi ro vô cùng cao.

Họ thử nghiệm rất nhiều cách, cuối cùng hiểu được dựa vào sức người để "theo dõi" kiểm soát là điều không thể. Những hành động này bao gồm kiểm tra nội dung dữ liệu đầu vào, phát hiện vấn đề, kịp thời phản hồi, tự động điều chỉnh quá trình thu nhận, làm cho cả hệ thống không ngừng tự hoàn thiện.

Đến cuối cùng đã giải quyết được vấn đề ban đầu.

Họ bận hơn nửa năm, mãi cho đến mùa đông năm đại học thứ Ba ấy, đó là một mùa đông mà tất cả mọi người đều không tài nào quên được.

Hôm đó Chu Vận vội vàng trở về trường, thấy bảo vệ đang căng băng rôn ở cổng. Cô tò mò nhìn kỹ mới kinh ngạc phát hiện nội dung trên đó vô cùng quen thuộc, ồ thì ra là cuộc thi an toàn thông tin. Cuộc thi năm nay tổ chức ở đây à?

https://thuviensach.vn

Khi ấy, Lý Tuân rất ít khi đến trường, có một công ty sản xuất thuốc tinh mắt thích chương trình của họ, muốn bàn chuyện hợp tác. Đây là công ty có quy mô số Một, số Hai trong nước, chuyên bào chế thuốc trị ung thư. Có thể được một nhà máy thế này lựa chọn chính là khẳng định năng lực lớn nhất về dự án đối với thị trường.

Khác với những công ty khởi nghiệp khác, bởi vì có Phó Nhất Trác giúp đỡ, Lý Tuân không hề lo lắng chuyện tài chính, nên cậu thường đặt ra yêu cầu rất cao với phía hợp tác, cao đến mức mọi người nhìn vào đều không biết rõ ai mới là người đầu tư. Nhưng lần này Lý Tuân lại ra điều kiện rất thoáng.

Cậu giải thích với Cao Kiến Hồng và Chu Vận rằng công ty điều chế thuốc này có thế lực rất lớn trong nước, nhất là trên phương diện thuốc ung thư, hầu hết các bệnh nhân đều biết về công ty này. Nếu có thể hợp tác thuận lợi, họ sẽ dễ dàng cung cấp cho công ty của Lý Tuân số liệu thí nghiệm rất lớn.

Bởi vì cậu chỉ chủ yếu làm về mặt kỹ thuật, sau khi bàn xong vấn đề quan trọng, những việc nhỏ nhặt còn lại đều rơi vào đầu Chu Vận. Mỗi ngày cô phải làm việc với bộ phận pháp lý của bên công ty dược, vất vả đến nỗi đầu như sắp nứt toác.

Lý Tuân thấy cô quá mệt mỏi, liền nhắc đến tin tức mới giúp cô thư giãn.

"Cuộc thi năm nay tổ chức ở trường chúng ta đấy."

Chu Vận gật đầu: "Em biết rồi."

Lý Tuân cười: "Giáo sư Lâm nằm trong ban giám khảo nhà trường, thầy có việc bận nên bảo anh thay vào thay vị trí của thầy."

Chu Vận kinh ngạc: "Thế này sao được."

https://thuviensach.vn

"Dĩ nhiên là không được rồi." Lý Tuân nằm trên giường, thích thú nhìn Chu Vận. "Có điều thầy đã cho anh xem danh sách các đội tham gia vòng chung kết năm nay, anh thấy có thứ hấp dẫn lắm."

Chu Vận: "Thứ gì?"

Lý Tuân giễu cợt nói: "Ông mai của hai chúng ta lại đến đấy."

Chu Vận trố mắt. Phương Chí Tịnh á? Cảm giác tồn tại của cái tên này thật là vô song, mỗi lần Chu Vận thấy như mình đã quên mất cậu ta thì cậu ta lại xuất hiện. Năm nay vòng chung kết được tổ chức vào kỳ nghỉ tết.

Tất cả mọi chuyện đều đổ dồn lại vào dịp cuối năm. Chu Vận vừa sứt đầu mẻ trán vì hợp đồng chi tiết với công ty dược, vừa gấp rút tranh thủ thời gian về nhà. Suốt một năm học, trong nhà vẫn mang không khí ngột ngạt khó chịu. Chu Vận từng thử thuyết phục ba mẹ rất nhiều lần, ba cô thì còn dễ nói, nhưng mẹ cô thì cứng mềm đều không được.

Thật ra xét về mức độ nào đó mà nói, tính cách Chu Vận khá giống mẹ, cho nên cô biết rõ mẹ mình cố chấp đến cỡ nào. Trước khi cuộc thi diễn ra cô nhận được điện thoại của mẹ, bảo cô thi xong thì lập tức về nhà. Trùng hợp cô cũng muốn thừa dịp này nói chuyện với ba mẹ nên xin Lý Tuân nghỉ hai ngày.

"Được." Lý Tuân dễ dàng đồng ý, một lúc sau cậu lại hỏi, "Khi nào em về, mấy ngày nữa Lý Lam đến đây."

Chu Vận sửng sốt, đây là lần đầu tiên Lý Tuân nói chuyện trong nhà với cô. Nhìn dáng vẻ Chu Vận ngây ra như phỗng, Lý Tuân cười nói: "Qua tết chị ấy đám cưới rồi. Hai người chính thức gặp mặt nhau một lần đi, anh cũng không còn người thân nào khác ngoài chị ấy."

Chu Vận thảng thốt gật đầu, nói: "Anh yên tâm, em sẽ nhanh chóng trở về ngay."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân: "Không cần gấp thế đâu, về nhà ở với ba mẹ thêm hai ngày, Lý Lam sẽ ở đây đến khi tựu trường mà."

Lần đó Lý Tuân thu dọn đồ đạc giúp cô, đến cuối cùng Chu Vận lại không muốn đi nữa, cứ rề rà im lặng đứng ở cửa, Lý Tuân thấy thế bèn trêu chọc: "Sao vậy, không nỡ xa anh hả?"

Chu Vận dẩu môi, Lý Tuân dụi tắt điếu thuốc, ngoắc tay với cô: "Đến đây."

Chu Vận tiến lên hai bước, Lý Tuân vươn ngón tay ra vân vê cằm cô.

"Công chúa."

Chu Vận bị cậu làm nhột, không nhịn được rụt cổ lại, trợn mắt nhìn cậu.

"Anh làm gì thế?"

Lý Tuân khẽ hôn lên môi cô: "Anh yêu em."

Trí nhớ Chu Vận rất tốt, cộng thêm Lý Tuân lại là một sự tồn tại đặc biệt khác hẳn với những người từng xuất hiện trong cuộc đời cô, cho nên vô số vẻ mặt, vô số lời nói, vô số hình ảnh về cậu như khắc sâu vào đầu cô. Nhưng mà... tất cả những điều đó cũng không sánh bằng cảnh tượng trước mắt này.

Có lẽ thời khắc này quá đặc biệt, nên với Chu Vận cảnh tượng này như thể một cây đinh, trong đầu đã không còn chứa nổi, nên nó chỉ có thể đóng sâu vào trái tim, nhấp nhô theo từng nhịp đập của sinh mệnh.

***

Chu Vận về đến nhà, không khí vẫn vậy. Cả một năm học vẫn không ai thuyết phục được ai. Xưa nay mẹ cô luôn sĩ diện, chưa từng nhắc đến

https://thuviensach.vn

chuyện của Chu Vận với bất cứ người nào. Chu Vận luôn là niềm tự hào của bà, trong mấy đứa con của bạn bè bà, cô là đứa có tương lai xán lạn nhất. Trước kia bà còn thường xuyên than phiền với cô về mấy đứa em họ hư hỏng đến cỡ nào. Cả năm nay bà bận tìm đường cho cô xuất ngoại, dù Chu Vận kiên quyết không đi nhưng bà vẫn làm hết mọi việc, ra vẻ đã định liệu trước tất cả.

Chu Vận muốn nhân cơ hội lần này nói rõ ràng với mẹ về kế hoạch tương lai, nhưng còn chưa cất lời thì mẹ đã đặt một chồng giấy trước mặt cô.

Chu Vận im lặng nhìn chồng giấy, mẹ nói: "Thủ tục đã làm xong hết rồi, con muốn tham gia cuộc thi cũng được, mà không cũng chẳng sao. Năm sau đi du học cho mẹ."

Chu Vận: "Con không đi được, con có việc phải làm."

"Cái công ty khỉ gió của con đấy hả?" Mẹ cô chẳng buồn đếm xỉa, "Con đừng mơ nữa Chu Vận, chuyện nhỏ mẹ có thể để mặc cho con tùy hứng nhưng lựa chọn quan trọng của đời thì phải do mẹ quyết định. Tuổi trẻ quý giá chỉ vài năm, con chỉ học được vài ba thứ đã muốn mở công ty riêng với người ta, đúng là không biết trời cao đất rộng."

Chu Vận: "Bọn con không tệ như mẹ nghĩ, ít ra mẹ tìm hiểu rõ rồi hẵng..."

"Mẹ cần hiểu cái gì?" Mẹ lớn tiếng cắt lời cô, "Hiện tại chuyện mẹ hiểu duy nhất chính là con không lo học hành, đường tương lai tốt đẹp cũng bị hủy hoại, cứ suốt ngày bám riết lấy cái thằng khốn kia."

Bà nhìn Chu Vận chằm chằm, ánh mắt hung tợn như lưỡi dao.

"Con nói cho mẹ biết đi, rốt cuộc cái thằng đó đã cho con uống phải bùa mê thuốc lú gì rồi hả? Mẹ nhịn con mấy ngày mà con thật sự cho rằng

https://thuviensach.vn

mẹ đã đồng ý sao? Con còn muốn bảo mẹ tìm hiểu, con có tin là mẹ..."

"Ôi, bà đừng có quát ầm ĩ lên như thế." Chu Quang Ích từ phòng khách đi đến, ngắt ngang cuộc nói chuyện của hai mẹ con, "Bình tĩnh lại nói chuyện đi nào."

Sắc mặt mẹ cô rất tệ, cố gắng kiềm chế cơn tức.

Chu Quang Ích nói với Chu Vận: "Con không hiểu chuyện gì cả, con có biết để liên hệ với trường học tốt cho con mà ba mẹ đã tốn bao nhiêu công sức và quan hệ không? Con vì một người ngoài mà cãi bướng với ba mẹ cả năm nay còn chưa đủ hay sao?"

Lại là một cuộc nói chuyện không có kết quả gì, đến cuối cùng ngay cả cơ hội cất lời Chu Vận cũng không có. Cô quay đầu nhìn bông tuyết bay ngoài cửa sổ. Mùa đông năm nay gặp phải trận rét hiếm có, mấy hôm trước báo đài đã đưa tin. Có điều việc này không ảnh hưởng tới gia đình Chu Vận, cả căn biệt thự đều lắp đặt thiết bị sưởi ấm nhập khẩu. Bởi vì cuộc nói chuyện gay gắt mà ai ai cũng cảm thấy như sắp bốc hỏa.

***

Bên này trường học cũng đổ tuyết. Các nhóm tham gia cuộc thi đã lần lượt đến nơi, năm nay trường họ có ba nhóm tham gia, là chủ nhà, nhóm thí sinh và tình nguyện viên cùng nhau tiếp đãi khách khứa nhiệt tình.

Mọi người thỉnh thoảng tụ hội tán gẫu với nhau, rối rít oán trách năm nay cuộc thi tổ chức muộn quá, thời tiết rét căm căm, họ còn nói đùa không khéo đến khi thi máy móc bị đông lạnh không khởi động được thì toi.

Tại một quán cà phê trong trung tâm thương mại gần trường học, Lý Tuân và Lý Lam ngồi đối diện nhau. Lý Lam luôn căng thẳng khi ở trước mặt em trai, cô hắt hơi vài cái, Lý Tuân nhăn mày, cô liền nhanh chóng giải thích: "Bị cảm xoàng thôi, không sao."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân bảo Lý Lam gọi thức uống, Lý Lam không dám gọi gì, chỉ chọn ly nước chanh giá rẻ nhất.

"Đúng rồi..." Lý Lam bỗng cất lời, "Tháng trước anh cả đã qua đời."

Lý Tuân ừ. Lý Lam mím môi, lẩm bẩm: "Rất tốt..."

Lý Tuân nhướng mày, Lý Lam lập tức xua tay, cuống quýt giải thích: "Chị không có ý đó."

Lý Tuân không nói gì khiến Lý Lam càng ấp úng: "Về sau em không cần phiền muộn về việc đưa tiền cho bọn chị nữa."

Lý Tuân cười cười, Lý Lam cảm giác vừa rồi mình nói chuyện hơi thiếu đạo đức, vẫn cúi gằm đầu. Lý Tuân hờ hững hỏi: "Mẹ chị đã tìm nhà chồng nào cho chị thế?"

Lý Lam nói: "Là chị tự tìm."

Lý Tuân cười khẩy: "Hừ."

Lý Lam bị cậu cười liền xấu hổ: "Trương Khánh, em còn nhớ anh ấy không? Khi còn bé chúng ta còn từng chơi đùa với nhau đấy."

Lý Tuân nhìn cô: "Cái tên béo kia đó à."

Vị hôn phu bị người ta chế giễu, dù là đứa em trai mình yêu thương nhất, Lý Lam cũng không nhịn được phản bác: "Bây giờ anh ấy không còn béo vậy nữa..."

Lý Tuân: "Giảm xuống còn một trăm ký rồi hả?"

Mặt Lý Lam đỏ bừng, Lý Tuân lại cười khẩy. Trong lúc vô tình liếc nhìn cậu, cô liền kinh ngạc. Lý Tuân lười nhác nói: "Sao thế?"

https://thuviensach.vn

Lý Lam lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Chị thấy hiện tại em..."

"Làm sao?"

Cô lựa lời rất lâu cũng không nói rõ được. Lý Tuân biết cô vụng về ăn nói cũng không chờ đợi nữa: "Chị ở lại đây thêm vài ngày đi, tôi cho chị gặp một người."

Lý Lam: "Ai thế?"

Lý Tuân nói sâu xa: "Coi như là người quen với chị."

Lý Lam lại càng thấy lạ, cô không quen ai ở đây cả, nhưng chưa kịp hỏi Lý Tuân đã nói: "Đến khi gặp chị sẽ biết thôi."

Lý Lam ngoan ngoãn gật đầu.

Lý Tuân nhìn cô hồi lâu mới nói: "Tương lai có con thì đưa đến chỗ tôi đi học đi."

Lý Lam kinh ngạc ngước mắt, Lý Tuân cười nhạo: "Nhà bọn chị có thể dạy ra ai được chứ, nhắm mắt cũng biết."

Lý Tuân nói chuyện luôn châm biếm, nhưng Lý Lam là chị cậu, cô biết rõ từng ẩn ý trong lời nói của cậu. Mắt cô đỏ hoe, xúc động đến mức đầu ngón tay run run. Hôm nay trước khi đến tìm Lý Tuân, cô khá khẩn trương, nhưng lần này Lý Tuân lại cho cô cảm giác rất khác. Cô không thể nói ra được cụ thể thế nào, vốn dĩ vì đang bệnh nên trong người khó chịu, nhưng giờ đây lại cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Bên kia Lý Tuân cũng đang cảm thán sự huyền diệu của tình yêu. Giống như trước kia bất kể thế nào, chỉ cần cậu có nơi thuộc về, rất nhiều việc đều có thể bỏ qua, cũng có thể đối mặt và tha thứ.

https://thuviensach.vn

Lý Lam cầm ly nước chanh, còn chưa kịp uống đã hắt hơi. Lý Tuân quan sát cô: "Chị mặc phong phanh quá."

Lý Lam xoa mũi: "Không ngờ trời lạnh như thế."

Mấy ngày nay cô cứ sốt nhẹ nhưng không nói cho Lý Tuân biết, sợ cậu lo lắng. Lý Tuân lấy ly nước chanh đi, mang ra quầy gọi ly nước gừng đậu đỏ cho cô. Lúc đang tính tiền thì ở cửa vang lên câu "xin chào quý khách". Lý Tuân quay đầu lại theo phản xạ, thấy ba nam sinh từ ngoài bước vào, trùng hợp ngồi phía sau bàn của cậu và Lý Lam.

"Mẹ nó rét quá!" Nam sinh đi đầu nói.

Một nam sinh khác cũng nói theo: "Đúng vậy, cái trường này hẻo lánh thế, ngoài cổng chẳng buôn bán gì cả."

Nam sinh cuối cùng lạnh lùng nói: "Cậu tưởng là giống trường chúng ta à? Mẹ kiếp, tôi vừa bước vào trường này đã cảm thấy tởm lợm, trường kém chất lượng như thế chỉ có thể đào tạo ra rác rưởi."

"Nước gừng đậu đỏ của anh đây ạ."

Lý Tuân nhận lấy cốc nước nóng từ nhân viên phục vụ, vẻ mặt cười giễu quay trở về bàn.

Vị trí quầy nước khá khuất, cậu vừa bước ra ngoài, tướng mạo và chiều cao đã lập tức thu hút những vị khách đang ngồi gần đó. Phương Chí Tịnh gần như vừa liếc mắt đã nhận ra cậu, sắc mặt trở nên xanh mét.

Lý Tuân như gặp được người quen, nhướng mày cười: "Ồ, vị nào thế kia?"

Hai nam sinh đi chung với Phương Chí Tịnh quay đầu nhìn cậu. Lý Tuân không nhận ra họ, nhưng họ đã từng gặp Lý Tuân trong cuộc thi hai

https://thuviensach.vn

năm trước rồi. Hình tượng của cậu quá thu hút người khác, gặp một lần sẽ rất khó quên.

Phương Chí Tịnh mím môi, Lý Tuân một tay cầm cốc nước, một tay bỏ vào túi quần, khinh khỉnh đi đến trước mặt họ.

"Đang nói gì thế?"

Phương Chí Tịnh lặng thinh.

Lý Tuân: "Nào, có gì thì cứ nói thẳng mặt nhau đi."

Cuối cùng Phương Chí Tịnh cất lời, nhượng bộ: "Không có gì, cậu hiểu lầm rồi."

Nhưng Lý Tuân trông có vẻ không muốn chấm dứt, cao lớn đứng bên cạnh bàn, nhìn xuống họ nói: "Thật sự đã lâu không gặp, để tôi tính xem, hai năm rồi nhỉ." Vẻ mặt cậu ung dung, "Sao tự dưng lại đến nơi rác rưởi của chúng tôi thế này?"

Sắc mặt của Phương Chí Tịnh khó coi, im thin thít.

Lý Tuân bỗng như tỉnh ngộ, nói: "Chắc là đến dự thi hả? Sao năm nay vẫn đến thế?"

Đầu tiên là cậu nghi ngờ nhìn Phương Chí Tịnh, rồi sau đó từ từ nhếch môi: "Lẽ nào nhóm trưởng Phương lại thất bại trong cuộc thi năm ngoái à?"

Thần kinh Phương Chí Tịnh căng ra như dây đàn, nắm quả đấm lại run run.

Lý Tuân không buồn che giấu biểu cảm, gần như muốn xé toạc da để cho cậu ta thấy được sự khinh thường tự tận xương tủy của mình.

Hai bạn học của Phương Chí Tịnh phẫn nộ đứng dậy: "Cậu có ý gì?"

https://thuviensach.vn

"Nghe không hiểu à?" Lý Tuân nhếch khóe môi, "Nghe không hiểu thì bảo nhóm trưởng bọn cậu giải thích đi."

Một nam sinh khẽ dợm bước, Phương Chí Tịnh gọi đối phương lại: "Này, Vương Dư Quân, quay lại đây." Rồi cậu ta nhìn về phía Lý Tuân nói, "Chuyện trước đây đã qua rồi, nói nữa cũng chẳng có nghĩa gì, tôi không nên nói trường cậu như vậy, tôi xin lỗi vì đã làm cậu khó chịu."

Lý Tuân lườm Phương Chí Tịnh, cười lạnh rồi trở về bàn mình.

Lý Lam ngồi ở bàn chứng kiến mọi chuyện, sợ đến mức mặt mũi trắng bệch. Lý Tuân thấy cô căng thẳng liền đưa cốc nước nóng đến tay cô, nói: "Đi thôi, đổi chỗ khác."

Ra khỏi quán, Lý Lam nói với Lý Tuân: "Vừa rồi làm chị sợ chết khiếp đi được, chị còn tưởng bọn em sắp đánh nhau nữa kia. Họ có những ba người cơ đấy."

Lý Tuân cúi đầu châm thuốc, điềm nhiên liếc nhìn cô trong cảnh trời đất trắng xóa: "Vậy thì sao?"

Lý Lam nhỏ giọng: "Tính tình em quá vọng động, người ta đã xin lỗi em rồi mà."

"Xin lỗi á?" Lý Tuân cười nhạo, nói đầy thâm ý, "Con người tôi giỏi nhất là đọc được ý nghĩ trong đầu người ta đấy."

Lý Lam không hiểu ý cậu, vừa định hỏi gì đó thì một trận gió rét thổi đến, cô liên tục hắt hơn vài cái. Lý Tuân nhăn mày nhìn cô, cởi áo khoác ra.

Lý Lam không ngừng xua tay: "Không cần, không cần, chị không sao."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân chẳng buồn đoái hoài, vứt thẳng chiếc áo lên người cô: "Đi thôi."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 58

Lý Lam bị rét nên đã bệnh nặng hơn. Thể chất cô không tốt như Chu Vận, cứ bị sốt nhẹ liên tục vài ngày, ăn gì cũng nôn ra. Lý Tuân đưa cô đến bệnh viện, nhưng cô lại không chịu, nói là cậu nghiêm trọng hóa vấn đề, bệnh vặt thế này không ai đến bệnh viện cả. Cô sợ lây bệnh cho Lý Tuân nên cứ trốn trong khách sạn dưỡng bệnh một mình.

Mấy ngày sau Lý Tuân đến thăm, phát hiện ra cô đã gầy xọp đi.

"Sao thế này?" Lý Tuân cau mày, "Lúc tôi gọi điện thoại không phải chị nói là hết sốt rồi sao?"

Ý thức Lý Lam đã mơ hồ, cố gượng lắc đầu, giọng lí nhí: "Không sao..."

"Không được, đến bệnh viện thôi."

Lý Tuân lôi cô đi, Lý Lam còn muốn từ chối, nhưng đầu óc choáng váng đến cả hơi sức nói chuyện cũng không có. Lý Tuân đưa Lý Lam xuống lầu, mới ra khỏi khách sạn đã nhận được điện thoại của giáo sư Lâm, bảo cậu cấp tốc về trường một chuyến.

"Chuyện gì ạ?"

https://thuviensach.vn

Thầy vội vàng nói: "Ôi em mau đến đây đi, thiếu người!" Nói xong thì cúp điện thoại.

Lý Tuân nhăn mày, nhìn Lý Lam bên cạnh đang mơ mơ màng màng, kéo cô đến một quán ăn ven đường.

"Chị chờ tôi ở đây, tôi trở lại ngay."

Lý Tuân chạy về trường, bị thầy Lâm lôi đến hội trường hành chính. Vòng chung kết ngày mai được tổ chức ở đây, hội trường đã được trang trí gần xong, có mấy nhóm dự thi đang cho chạy thử chương trình. Trời rất lạnh nhưng giáo sư Lâm lại đổ mồ hôi đầy đầu, giải thích với Lý Tuân rằng có vài tình nguyện viên vào trung tâm thành phố, bị kẹt xe không về kịp, thành ra bây giờ lửa đã cháy đến mông rồi.

Giáo sư Lâm là tổng phụ trách bên trường, nhét cho Lý Tuân một đống tài liệu, loay hoay nói: "Em nhập danh sách dự thi vào đi, thầy thật sự không phân thân được nữa rồi."

Lý Tuân xem tài liệu, phát hiện ra phải nhập rất nhiều thứ, cậu đang muốn đưa Lý Lam đến bệnh viện ngay, liền đặt tài liệu sang một bên: "Thầy bảo ai khác làm đi ạ."

Thầy Lâm trừng mắt nhìn cậu: "Nếu thầy có thể tìm được người khác thì tìm em làm gì? Em đã là lựa chọn cuối cùng rồi đấy."

Lý Tuân cười không biết xấu hổ, vừa định thoái thác thì một người đi đến. Phương Chí Tịnh nhận lấy tài liệu trong tay Lý Tuân, nói với thầy Lâm: "Thầy à, để em làm giúp thầy cho."

Giáo sư Lâm nhanh chóng nhận ra Phương Chí Tịnh. Dù sao trong cuộc thi hai năm trước Lý Tuân đã gây sóng gió khiến mọi người sốc nặng, đối tượng bị phá hoại là Phương Chí Tịnh đã để lại ấn tượng sâu sắc trong

https://thuviensach.vn

lòng ông. Lúc này hai bên đối mặt, thầy Lâm cũng không khỏi có chút khẩn trương, nhưng hai người trong cuộc lại không có biểu hiện thù địch gì.

Lúc thầy đang lúng túng thì Phương Chí Tịnh đã đến bên cạnh máy tính, cậu ta quay đầu lại hỏi: "Thầy, cứ nhập thẳng vào là được phải không? Có gì quan trọng cần chú ý thầy cứ bảo em."

Thầy Lâm sốc lại tinh thần, vội vàng nói: "Ôi, ôi không cần, không cần đâu. Dù sao bọn em là khách, bên chúng tôi vẫn còn người mà." Ông vừa nói vừa kéo Lý Tuân.

Lý Tuân lùi về sau một bước không để ông tóm được, cười nói: "Cậu ta sẵn lòng giúp thì để cậu ta làm đi, tránh để em nhìn thấy cái không nên thấy lại ngứa tay thì phiền lắm."

Giáo sư Lâm lạnh toát sống lưng, mồ hôi trên trán suýt chảy xuống. Ông lén nhìn về phía Phương Chí Tịnh, cậu ta đang tập trung nhập dữ liệu, dường như không nghe thấy lời nói của Lý Tuân. Thầy Lâm lại kéo Lý Tuân sang một bên, tức tối chỉ vào cậu.

"Người ta có lòng tốt giúp đỡ, sao em lại khích bác như thế?"

Lý Tuân nói: "Còn nhiều nhóm chưa chạy thử phần mềm xong, sao cậu ta lại tốt bụng chọn giúp đỡ giáo sư ban giám khảo như thầy chứ?"

Giáo sư Lâm nhíu mày: "Em đừng có chế nhạo như vậy."

Lý Tuân nhún vai: "Em đi trước đây."

"Em đừng hòng!" Giáo sư Lâm tức giận, "Em mau giúp thầy kiểm tra lại đống thiết bị kia đi, xác nhận tất cả phần mềm của các nhóm dự thi đều chạy được cho thầy."

"..."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân nhìn đồng hồ, thấy vẫn còn kịp nên không ương ngạnh với giáo sư Lâm nữa, quay người đến máy thử nghiệm.

Giáo sư Lâm trở lại bên cạnh Phương Chí Tịnh, nghĩ ngợi rồi trấn an: "Cậu ta chỉ xấu miệng thế thôi, em đừng để trong lòng."

Phương Chí Tịnh ngước mắt: "Xem thầy nói kìa, chuyện qua lâu lắm rồi, em đã không còn để ý nữa."

Giáo sư Lâm an tâm, thở dài nói: "Như em là rất tốt, tài đức vẹn toàn mới có thể tiến xa, còn cậu ta thì nói thế nào cũng chẳng chịu nghe."

Phương Chí Tịnh dịu giọng nói: "Chuyện lúc trước cũng không trách cậu ta được, em đã nhận ra sự thiếu sót của mình, thật ra cậu ta rất cừ đấy ạ."

Giáo sư Lâm nghe thấy cậu ta nói như vậy nhất thời bỏ qua mối lo trong lòng về chuyện lúc trước, lòng dạ phóng khoáng, thiện cảm cũng tăng lên nhiều. Ông nhỏ giọng nói với Phương Chí Tịnh: "Thầy đã xem tác phẩm của bọn em năm nay rồi, cũng khá lắm."

Phương Chí Tịnh hơi ngượng: "Thầy có thể chỉ điểm thêm cho bọn em không?"

Giáo sư Lâm liền trò chuyện chi tiết về tác phẩm của nhóm Phương Chí Tịnh một lúc, cuối cùng Phương Chí Tịnh nói: "Mấy điểm này quả thật có vấn đề, cảm ơn thầy đã nhắc nhở bọn em. Trước đây em đã nghe nói khoa công nghệ thông tin trường này luôn đào tạo ra được những nhân tài xuất chúng, Lý Tuân có giáo sư hướng dẫn như thầy thảo nào cậu ta giỏi như thế."

Giáo sư Lâm cười nói: "Ôi, trường hợp của cậu ta là đặc biệt."

https://thuviensach.vn

Phương Chí Tịnh nhìn ông không nói gì. Trái lại giáo sư Lâm lại tự hào nói về Lý Tuân. Tuy thường ngày ông vừa gặp Lý Tuân đã mắng mỏ, nhưng người quen thân với ông trong trường đều biết, đối với ông, e rằng cộng hết tất cả sinh viên trong khoa lại cũng không quan trọng bằng một Lý Tuân kia nữa. Ông rất thích Lý Tuân, thiếu điều chỉ chưa dán thẳng hai chữ “thiên vị” lên trán, coi cậu như con ruột, có cơ hội liền khoe khoang với tất cả mọi người.

Giáo sư Lâm cứ hăng hái huyên thuyên không ngớt, kể về kế hoạch của Lý Tuân, rằng cậu sắp mở công ty, rồi cậu đã vượt qua được vấn đề kỹ thuật khó khăn và cả những công ty lớn đến tìm cậu hợp tác.

"Bây giờ thật sự là thiên hạ của đám trẻ bọn em." Giáo sư Lâm nói xong liền nhiệt huyết sôi trào, "Chứng tỏ năng lực và sự can đảm của bọn em đã vượt qua chúng tôi ngày xưa rất nhiều."

Ông nói sang sảng, nhưng bên kia Phương Chí Tịnh lại ngại ngùng nói: "Thầy ơi... em đi nhà vệ sinh một lát. Lúc ăn cơm trưa em uống hơi nhiều nước ạ."

"À, được, được, em đi đi!"

Phương Chí Tịnh đứng dậy, lơ đãng liếc về phía Lý Tuân đang giúp người khác điều chỉnh máy móc bằng ánh mắt thâm độc và hiểm ác. Cậu ta im lặng đi đến nhà vệ sinh, bên trong không có ai, liền trở tay khóa cửa lại. Phương Chí Tịnh hứng nước đầy bồn rửa mặt, giận đến toàn thân run rẩy. Trong đầu như có vô số con kiến đang bò, cậu ta cố gắng điều chỉnh tâm trạng, không gây ra việc gì nông nổi. Trên đời này không có việc gì đau khổ bằngthấy kẻ tử thù của mình sống trong vinh quang. Cậu ta sắp bị cơn đau này hành hạ đến điên mất.

"Cái thứ giáo sư ngu ngốc..." Cậu ta nheo mắt, tức tối mắng, "Không có mắt nhìn người, thảo nào đến từng tuổi này mà chỉ giữ cái chức quèn

https://thuviensach.vn

như thế."

Trong đầu cậu ta hiện lên nụ cười châm chọc của Lý Tuân, lòng lại nghẹn ứ, ngay cả hít thở cũng khó khăn. Cậu ta chợt đẩy cửa sổ ra định hóng gió, trong lúc vô tình thấy được một bóng người run cầm cập đứng dưới lầu.

***

Lý Lam ngồi trong quán mười mấy phút, sau đó thì đi ra. Nguyên nhân là nhân viên thấy cô vẫn không gọi thức ăn nên đến hỏi. Lý Lam sợ hãi đã quên mất là Lý Tuân đã đưa tiền cho cô. Cô bị sốt nhẹ kéo dài, đã mấy ngày không ăn gì, thân thể nhẹ bẫng, đứng lên liền hoa mắt.

Lý Lam đến cổng trường đứng chờ rất lâu mới nhớ đến gọi điện thoại cho Lý Tuân, cô run rẩy lấy điện thoại ra, thế nhưng điện thoại quá cũ, lại gặp thời tiết rét mướt thế này chẳng mấy chốc đã hết pin.

Tình cờ gặp được một tình nguyện viên tốt bụng, dẫn cô đến hội trường. Lý Lam không dám vào trong chỉ đứng chờ ở cửa, cô mặc không nhiều lắm, đứng bên ngoài mười mấy phút đã bị gió rét làm tê cóng, ý thức hỗn loạn, không cảm nhận được xung quanh là nóng hay lạnh. Cô đi vào tòa nhà theo bản năng, định tìm một chỗ khuất gió trong hành lang nghỉ ngơi chốc lát.

Đúng lúc này có một người đi từ bên trong ra. Cậu ta đến trước mặt cô, nạt nộ không hề khách sáo: "Ai cho cô vào đây, cô đến tìm ai?"

Giọng nói người này rất lạnh lẽo, mang theo cảm giác xa cách đặc thù của dân thành phố, Lý Lam căng thẳng.

Đối phương không kiên nhẫn: "Tôi đang hỏi cô tìm ai?"

Giọng Lý Lam khe khẽ: "Em trai... tôi tìm em trai tôi."

https://thuviensach.vn

"Hóa ra là em trai à."

Người nọ nhìn xung quanh một vòng, sân trường vào kỳ nghỉ rất yên tĩnh, trên đường không một bóng người. Cậu ta sẵng giọng: "Bên trong đang trang trí hội trường, không thể tùy tiện đi vào, cô là đội viên tham gia cuộc thi à, mang thẻ dự thi ra cho tôi xem."

"Dự thi hả? Không, không, tôi không phải..." Lý Lam bị cậu ta vặn hỏi càng sợ hãi hơn, "Tôi chỉ đến tìm người, tôi không tham gia cuộc thi, tôi không thi..."

Phương Chí Tịnh thờ ơ nhìn mặt cô gái trước mắt. Quê mùa, thấp hèn, lạc hậu, một đứa con gái mà khiến tất cả đàn ông đều chẳng buồn ngó đến, thế mà lại là chị gái của Lý Tuân. Chỉ cần nghĩ như thế, nỗi khó chịu như bị gặm cắn của cậu ta liền vơi đi rất nhiều.

Phương Chí Tịnh nhìn ra được Lý Lam đang bệnh nặng, thần trí mơ hồ, cậu ta chậm rãi đến gần, nhẹ giọng nói: "Cô nhận ra tôi không?"

Lý Lam vô thức lắc đầu, cô bị sốt đến mụ mị, không thấy rõ được ai chứ đừng nói là suy nghĩ và hồi tưởng.

Phương Chí Tịnh cũng nhận ra điều này, càng bắt nạt lộ liễu: "Cô không được đi vào, bên trong đều là thí sinh, nếu cô đi bừa vào có thể sẽ làm gián đoạn cuộc thi, và sẽ ảnh hưởng không tốt đến em trai cô."

Môi Lý Lam trắng bệch, bất lực run rẩy.

Phương Chí Tịnh ước gì cô thảm hại hơn nữa, cậu ta nhìn vào góc tòa nhà vắng vẻ phía sau: "Cô đến góc vắng người chờ đi, đừng để ai nhìn thấy, tránh làm trở ngại mọi người."

Lý Lam không có phản ứng.

https://thuviensach.vn

Phương Chí Tịnh tức giận mắng: "Có nghe thấy không, đi nhanh lên!"

Lý Lam chỉ hiểu là có người đang đuổi cô, toàn thân run run máy móc quay người.

Áo khoác Phương Chí Tịnh đặt bên trong, mới nói một hồi đã thấy lạnh, không buồn để ý đến cô nữa, quay người đi vào.

Trời đất âm u, không có chút ánh nắng, gió thổi đồng cỏ tan hoang, thế giới trở nên mù mịt.

***

Chu Vận ở nhà vài ngày, đầu đau như muốn nứt, càng chờ đợi càng đau khổ. Chuyện này không thể tiếp tục kéo dài được nữa, trước sau gì cũng phải có biện pháp giải quyết. Cô không sợ mệt đi theo mẹ giải thích việc họ cần làm, giải thích mục tiêu và lý tưởng của họ. Cô muốn mẹ biết, họ tuyết đối không phải là kiểu nhất thời nông nổi không hề có kế hoạch đã mở công ty. Đáng tiếc là mẹ cô ngoan cố, bất kể cô nói gì bà cũng không chấp nhận. Hơn nữa còn có thể moi móc một đống lý do phản bác từ mọi góc độ.

Cuối cùng Chu Vận cũng nổi nóng: "Con mặc kệ mẹ có chấp nhận hay không, dù sao con đã quyết định rồi, tuyệt đối không thay đổi."

Mẹ cô cười khinh: "Tuổi còn trẻ đừng luôn hở tí là nói mấy từ như ‘tuyệt đối’, ‘khẳng định’, sau này con sẽ biết bản thân mình ngây thơ và trẻ con đến cỡ nào."

Chu vận chưa bao giờ nói với Lý Tuân về thái độ của bố mẹ cô, cũng không hề muốn để cậu nhúng tay giải quyết những việc này. Bây giờ công ty đã bắt đầu đi vào quỹ đạo, ngoại trừ thân phận là bạn gái, cô còn là trợ thủ của cậu. Cô luôn nói với mình, cô phải giúp đỡ cậu, không nên tạo thêm phiền phức cho cậu.

https://thuviensach.vn

Trong lúc luẩn quẩn chưa có cách giải quyết, một buổi tối nào đó, mẹ cô bỗng thay đổi thái độ, cảm thấy hứng thú với công ty họ: "Con sửa lại kế hoạch và phương hướng phát triển của công ty bọn con trong vòng vài năm tới, viết một bản kế hoạch, ngày mai mẹ phải đi ra ngoài, trở về muốn xem nội dung chi tiết."

Chu Vận quả thật không dám tin vào tai mình, giống như thấy được hi vọng trong cảnh tuyệt lộ. Cô lập tức đóng cửa, bắt đầu tổng kết mọi chuyện không chia ra lớn hay nhỏ, không chỉ có phát triển công ty, thậm chí những dự án đã làm lúc trước cũng cho vào.

Còn mẹ cô hoàn toàn không chờ đến hôm sau, bà chỉ nói với Chu Quang Ích chuyện gì đó, sau đó liền rời khỏi nhà ngay trong đêm. Chu Vận một lòng một dạ chú tâm vào bản kế hoạch, hoàn toàn không chú ý đến điều này.

Mấy hôm sau, mẹ cô trở về, vừa vào cửa Chu Vận đã đưa bản kế hoạch mà cô sửa đi sửa lại vô số lần. Nào ngờ bà cầm lấy, chẳng buồn ngó đến đã thẳng tay ném sang một bên. Bà ngồi trên sô pha, rót cho mình tách trà nóng trước, rồi bưng tách lên nhìn con gái mình. Quan sát cô tỉ mỉ chốc lát mới cười nhạt nói: "Chu Vận, con lại nhìn lầm nữa rồi."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 59

Chu Vận cảm giác mình như đang say trong một giấc mộng rất dài, vừa quay lại giấc mơ đã đảo ngược. Bắt đầu từ khoảnh khắc cậu nói "Anh yêu em", đến buổi tốihọ cùng nhau quyết định mục tiêu tương lại, rồi đến bờ hồ đêm hè, cành liễu đong đưa, thân thể mướt mồ hôi, pháo hoa đêm giao thừa... Và cả những môn họ từng học, thuốc họ từng hút, con đường từng qua... Câu nói cậu mời cô vào Hội, nụ cười khẩy lúc khinh thường... Sau đó là buổi chiều nóng bức hôm ấy, giáo viên điểm danh khàn cả cổ ở cửa sân thể dục, không ngừng gọi to:

"Số Một, lớp Một, Lý Tuân có đây không?"

Sau lưng vang lên tiếng trả lời.

"Đến đây!"

Giấc mơ ngừng lại tại đây, những ký ức xa hơn cô không nhớ được và cũng chẳng cần nhớ đến, sinh mạng cô như bắt đầu từ câu "đến đây" kia.

***

Lý Lam được một nhóm học sinh đi ngang qua phát hiện. Sản phẩm dự thi nhóm họ xảy ra chút vấn đề, nên làm đến tận khuya, sau đó ra ngoài định đi đường tắt về nhà khách, vừa vòng qua khúc quanh, người đi đầu đã suýt vấp ngã.

https://thuviensach.vn

Trong cảnh tối đen, họ nhìn thấy một người nằm ngất trên đất, khiến họ khiếp vía. Lúc họ đưa Lý Lam đến bệnh viện, sức sống của cô đã vô cùng yếu ớt, kèm theo bị hạ thân nhiệt trầm trọng nên rơi vào hôn mê sâu. Bác sĩ không tìm được giấy chứng minh nhân dân trên người cô, đành lấy điện thoại của cô đi sạc pin, sau đó thấy lịch sử cuộc gọi chỉ toàn là một cái tên Lý Tuân.

Khi ấy Lý Tuân đã tìm Lý Lam mười mấy giờ rồi, cậu tìm tất cả những nơi cô có thể đến, cuối cùng thậm chí là nhờ cảnh sát giúp đỡ. Cảnh sát lấy lý do "thời gian mất tích chưa đến 24 giờ" từ chối khéo, bảo cậu lại đến những nơi cô có thể đến xem thử lần nữa.

Cảm xúc Lý Tuân gần như đã đến đỉnh điểm mất khống chế, đến khi nhận được điện thoại liền chạy ngay đến bệnh viện, thấy dáng vẻ Lý Lam hấp hối thì hoàn toàn điên loạn.

Cậu kéo một sinh viên, hỏi tại sao Lý Lam lại ngất xỉu ở nơi đó, vẻ mặt cậu kinh khủng như muốn ăn thịt người. Sinh viên kia sợ hãi rồi lại cảm thấy tức giận, mắng cậu: “Cậu có nhầm không vậy, là chúng tôi đưa cô ta đến bệnh viện, ngày mai chúng tôi còn phải thi mà bây giờ vẫn còn ở đây này. Thái độ cậu như vậy là sao, ai mà biết được sao cô ta lại ở đó chứ?”

Họ lấy lại tiền tạm ứng chi phí cấp cứu liền bỏ đi. Lý Tuân hỏi bác sĩ tình trạng Lý Lam thế nào, bác sĩ cũng không dám nói chắc, chỉ ậm ờ suy đoán nói bình thường sẽ không ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng vì bệnh nhân đang trong giai đoạn bệnh nặng, thân thể vô cùng suy yếu, nên không thể loại trừ trường hợp sẽ có thể dẫn đến tình huống đột phát nghiêm trọng hơn.

Lý Tuân rời khỏi bệnh viện, đi đến nơi Lý Lam ngất xỉu ngoài hội trường xem xét. Đã hơn bảy giờ sáng, nhưng buổi sáng mùa đông trời vẫn còn âm u, cộng thêm mấy ngày nay trời đều đầy mây, cảnh vật xung quanh mờ ảo.

https://thuviensach.vn

Bên trái tòa nhà hành chính có một máy bán hàng tự động, hiện tại trong kỳ nghỉ nên không ai dùng, máy đang tắt. Lý Tuân đi đến, ngẩng đầu thấy phía trên máy bán hàng có một camera đặt ở góc khuất.

Bảo vệ trực ban ở trường vừa thức dậy, nhìn thấy thời tiết âm u này đã cau mày. Bởi vì năm nay có cuộc thi, thời gian làm việc của anh ta cũng bị kéo dài, điều này khiến anh ta rất khó chịu. Vừa định đi rửa mặt đã bị tiếng gõ cửa làm giật mình. Anh ta đi ra mở cửa, trông thấy một nam sinh cao ráo đứng bên ngoài, vẻ mặt âm trầm, mắt đầy tơ máu.

Anh bảo vệ vừa định hỏi cậu là ai thì đã nghe thấy đối phương khàn khàn nói: “Tôi muốn xem lại đoạn ghi hình giám sát hôm qua.”

Anh bảo vệ bất mãn: “Cậu là sinh viên khoa nào, ngang ngược như thế muốn làm loạn à, thầy chủ nhiệm cậu là ai, tôi gọi cho thầy cậu...”

Anh ta còn chưa dứt lời đã đột nhiên cảm thấy bụng đau nhói, quỳ ngay xuống đất.

“Tôi muốn xem đoạn ghi hình ngày hôm qua.” Cậu rút chân lại, nói lần nữa.

Anh bảo vệ đau đến mức không đứng dậy nổi, cậu liền dứt khoát đi thẳng đến máy tính, loay hoay một chốc đã mở ra đoạn phim giám sát ngoài hội trường hôm qua lên. Hình ảnh trong đoạn phim rất mờ, giống như lau thế nào cũng chẳng rõ lên được.

Anh bảo vệ phẫn nộ, cảm thấy nên làm chút gì đó để xử lý chuyện vừa rồi, nhưng anh lại không có hành động gì, bởi vì anh nhạy cảm phát giác được cậu nam sinh trầm mặc này đã có chút mất lý trí.

Hội trường đang diễn ra cuộc thi, đúng lúc nhóm của Phương Chí Tịnh lên thuyết trình, giáo sư Lâm ngồi giữa những ban giám khảo bên

https://thuviensach.vn

dưới. Ông có ấn tượng khá tốt với Phương Chí Tịnh, đang khen cậu ta với giáo sư bên cạnh.

Lúc Lý Tuân vào hội trường không ai chú ý đến, chỉ có Phương Chí Tịnh thoáng cái đã thấy cậu, đang phát biểu thì bỗng im bặt. Cậu ta nhìn Lý Tuân từ từ đến gần, theo bản năng khẽ lùi về sau. Cảm giác bị áp bách đáng sợ mà Lý Tuân mang đến hai năm trước lại kéo tới.

Trong khoảnh khắc đó thậm chí Phương Chí Tịnh quên luôn cả cuộc thi, trong lòng cậu ta nhanh chóng suy nghĩ có phải đã có hành động xấu xa kia đã bị lộ tẩy rồi không? Lẽ nào bà cô kia mách với nó à? Như vậy cũng không sao, không có người thứ ba làm chứng thì đâu đối chứng được, với lại đang ở trước mặt đám đông, Lý Tuân có thể làm gì được cậu ta chứ?

Nghĩ như vậy Phương Chí Tịnh lại an tâm, còn quay đầu ra hiệu cho bên nhóm mình chuẩn bị. Trong vài phút dừng lại ngắn ngủi, Lý Tuân đã bước lên sân khấu, Phương Chí Tịnh vừa quay đầu lại đã thấy mặt tối sầm, mắt trái thoáng chốc ướt đẫm như có đồ gì đó bể nát, chảy xuống chất lỏng sền sệt. Tiếp theo là cơn đau thấu xương, đau đến mức dưới thân cậu ta mềm nhũn, đũng quần ẩm ướt.

Phương Chí Tịnh biết đã xảy ra chuyện nhưng không rõ rốt cuộc là xảy ra chuyện lớn thế nào. Cậu ta ngã xuống đất, khi ấy vẫn còn ý thức mỏng manh, trong tầm mắt đỏ lòm, thế giới cũng nhòa đi, máu và óc đều hòa lẫn vào nhau. Cậu ta muốn gào thét nhưng sợ đến mức chẳng thốt nổi thành lời, cổ họng bị bóp chặt, cảm giác được nỗi sợ hãi tuyệt vọng khi bị người khác tước đoạt tính mạng.

Sau đó cậu ta không còn biết gì nữa, toàn hội trường đều khiếp sợ. Đến tận khi giáo sư Lâm ở ghế ban giám khảo đứng dậy, hét lớn với nhóm nhân viên bên cạnh: "Còn đứng đó làm gì, mau kéo họ ra!"

***

https://thuviensach.vn

Chu Vận biết được chuyện này đã là ba ngày sau.

Mẹ cô ngồi trên sô pha, vừa nhâm nhi tách trà vừa thản nhiên kể lại cho cô nghe. Bởi vì giọng điệu bà quá nhẹ nhàng, cho nên Chu Vận cũng tự nhủ với lòng rằng chuyện này không nghiêm trọng lắm.

"Chỉ đánh nhau thôi mà, kiểm điểm là được." Nếu không được thì xin nghỉ học, đâu có gì ghê gớm.

"Kiểm điểm?" Mẹ cô nghe thấy liền cười khẩy, chậm rãi nói, "Mắt trái của Phương Chí Tịnh đã bị mù đấy."

Toàn thân Chu Vận lạnh ngắt.

Mẹ cô lại nói: "Cậu ta ra tay rất độc ác, còn đánh người ta đến mức thoi thóp."

Chu Vận không nói nên lời, chỉ không ngừng lắc đầu, tự an ủi mình... Sẽ không có chuyện gì, nhất định là có nguyên nhân, anh ấy sẽ không tự dưng...

Mẹ cô hừ một tiếng, nói: "Cậu ta bị bắt ngay tại hiện trường, nghe nói hôm qua chị cậu ta đã chết trong bệnh viện. Chậc chậc, đúng là một đền một."

Tai Chu Vận ù đi: "Mẹ nói gì?"

"Mẹ nói là một đền một."

Trong lúc nhất thời Chu Vận không biết được đây là mơ hay là thật, cô quay người lại đi lên lầu, mẹ cô gọi với sau lưng: "Con đi đâu?"

Chu Vận không đáp lời, trở về phòng lấy điện thoại, nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy. Hốc mắt cô đỏ hoe, tay bắt đầu run lên không ngừng, lại vội vã chạy xuống lầu, nhìn mẹ nói: "Điện thoại di động của con đâu?"

https://thuviensach.vn

Mẹ cô bưng tách trà, vẫn ung dung nhìn cô.

Chu Vận thấy vẻ thong dong của bà liền hét to lên: "Con hỏi mẹ điện thoại của con đâu?"

Bà chưa bao giờ nghe thấy Chu Vận nói chuyện với mình bằng giọng điệu như vậy. Trong cơn hoảng hốt làm bắn vài giọt nước trà nóng hổi lên tay, ánh mắt trở nên dữ tợn hơn: "Chu Vận, con dám hét với mẹ lần nữa xem."

Chu Vận đi đến, vừa lấy giọng tất cả tâm trạng liền bộc phát, cô nhìn chằm chằm vào mẹ, nói: "Mẹ bảo con chuẩn bị tài liệu công ty là vì muốn giữ chân con đúng không?"

Mẹ cô cười lạnh: "Chu Vận, con đừng có nhìn mẹ bằng ánh mắt ấy, không phải là mẹ xúi nó đi đánh người, chuyện này không liên quan gì đến mẹ và con, đây chính là hành động điên rồ của bản thân nó."

Chu Vận đi ra cửa.

Mẹ cô hỏi: "Con định đi đâu?"

Cô giật áo khoác xuống, tiện tay mặc vào.

"Người đã bị bắt giam rồi con định đi đâu tìm. Bây giờ chuyện này đang gây xôn xao dư luận, nhà Phương Chí Tịnh cũng không phải dạng vừa, con trai bị người ta đánh mù một mắt, con nghĩ xem họ có bỏ qua cho nó không?"

Chu Vận như thể không nghe thấy, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, cô phải đi gặp cậu. Ngay lúc cô đẩy cửa ra, Chu Quang Ích đi từ ngoài vào, không nói hai lời liền đẩy cô vào nhà, trở tay đóng cửa lại.

Chu Vận: "Ba để con đi ra ngoài."

https://thuviensach.vn

"Con không được đi đâu hết!" Chu Quang Ích nghiêm giọng, "Trước khi chuyện này kết thúc, con phải ngoan ngoãn ở nhà cho ba."

Chu Vận vẫn muốn đi ra ngoài, Chu Quang Ích liền giơ tay lên tát cô.

"Con còn sợ chuyện này còn chưa đủ náo động phải không?"

Đây là lần đầu tiên Chu Quang Ích đánh Chu Vận. Nhà họ đều là dân trí thức, bất kể là nói chuyện gay gắt đến cỡ nào, ba mẹ chưa từng ra tay đánh cô. Mẹ cô ở bên cạnh xem không nhịn được đến kéo Chu Vận, nói với Chu Quang Ích: "Ông nói thì nói, động tay động chân làm gì."

Vẻ mặt Chu Quang Ích nghiêm khắc, khiển trách Chu Vận: "Con đã lớn rồi mà không phân biệt được nặng nhẹ! Đây không phải là chuyện nhỏ. Con trai người ta đã mù một con mắt, nửa đời sau cũng bị hủy hoại, con còn bênh vực thằng khốn đó à?"

Chu Vận gào to: "Cậu ta mù hay không đâu có liên quan gì đến con."

Chu Quang Ích lại tát cô một cái, lần này mẹ cô không ngăn cản, Chu Vận bị tát đau điếng. Da cô trắng nõn, vô cùng nhạy cảm với tác động bên ngoài, hai cái bạt tai này khiến cho nửa gương mặt cô sưng vù, đáy mắt hằn lên tia máu, nhưng cô vẫn gượng chống đỡ, trước sau không để nước mắt chảy xuống.

"Vậy tương lai của anh ấy thì sao?" Chu Vận giương đôi mắt đỏ ngầu chất vấn, "Anh ấy cũng là sinh viên mà, sao các người không ai nghĩ cho tương lai của anh ấy?"

Chu Quang Ích quát lên: "Nó gây ra chuyện như thế còn muốn nghĩ đến tương lai à?"

Chu Vận lắc đầu: "Ba sai rồi." Cô hạ giọng, "Tương lai của tất cả mọi người ở đây đều thua anh ấy, bao gồm cả con."

https://thuviensach.vn

Chu Quang Ích bị ánh mắt như dao găm của cô làm dấy lên cơn thịnh nộ: "Con có biết mình đang nói gì không?"

Mẹ cô ở bên cạnh phụ họa: "Chu Vận, sao con lại không ngoan ngoãn như vậy. Ba mẹ ngậm đắng nuốt cay mới nuôi con khôn lớn không phải là để con không biết phân biệt đúng sai thế này."

Chu Vận quay sang nhìn bà: "Con không ngoan đã từ lâu lắm rồi, con còn biết hút thuốc lá nữa đấy, mẹ biết không?"

Mắt mẹ cô trở nên lạnh lùng: "Con nói cái gì?"

Ánh mắt Chu Vận không hề nhượng bộ, hoàn toàn bất chấp tất cả: "Biết con đã học hút thuốc từ lúc nào không? Là vào cái ngày mẹ và Phương Chí Tịnh ép Lưu Hiểu Nghiên bỏ đi đấy."

Trong nháy mắt mẹ cô cứng đờ. Bà không ngờ rằng lại xảy ra tình huống khó xử này, chuyện đã từ nhiều năm trước nhưng Chu Vận vẫn còn nhớ rõ.

Giọng nói Chu Vận run run liều lĩnh, nghiến răng nói: "Cho nên, dù Lý Tuân có giết Phương Chí Tịnh con cũng sẽ vỗ tay cổ vũ cho anh ấy."

Mẹ cô lại sợ đến mức sững người lần nữa. Lần đầu tiên bà á khẩu không nói được gì trước mặt Chu Vận.

Chu Quang Ích không nghe nổi nữa, cũng không tiếp tục nói nhảm với cô, ông nắm cánh tay cô lôi lên lầu. Chu Vận liều mạng giãy dụa nhưng sức cô không bằng Chu Quang Ích. Ông nhét cô vào phòng: "Con tỉnh táo lại cho ba!"

Mẹ cô theo sát phía sau: "Khoan khóa cửa đã, để tôi vào trong trông chừng nó."

https://thuviensach.vn

Chu Vận bị nhốt trong phòng bốn ngày, mẹ cô cũng nghiêm túc trông chừng cô trong những ngày ấy. Cô không ăn gì cả, làm hết tất cả các cách muốn đi ra ngoài, nhưng ngoại trừ thời gian đưa ba bữa cơm ra, Chu Quang Ích tuyệt đối không mở cửa cho cô.

Cuối cùng Chu Vận nghĩ liều muốn nhảy ra ngoài cửa sổ, mẹ cô cũng không cản, chỉ ngồi trên sô pha nhìn cô. Đã trông chừng Chu Vận nhiều ngày, mắt bà cũng hằn sâu vẻ mỏi mệt.

Bà nói với Chu Vận:"Mẹ không biết con luôn canh cánh trong lòng với chuyện trước kia như vậy, nhưng mẹ cũng muốn tốt cho con thôi. Nếu con cảm thấy con vì thằng con trai kia bằng lòng để ba mẹ đau khổ cả đời thì con hãy nhảy đi. "

Mẹ cô đã khóc khi nói ra câu đó.

Rốt cuộc tinh thần Chu Vận sụp đổ, quỳ trên mặt đất khóc òa lên, như thể tất cả mọi người trên thế giới đều được bảo vệ, ngoại trừ cô ra. Cô cảm giác như mình đang say trong một giấc mộng thật dài, vừa quay lại giấc mơ đã đảo ngược. Đến cuối cùng thậm chí cô cảm thấy giấc mơ kia đẹp đến mức không giống là của cô nữa.

***

Vụ án của Lý Tuân chấn động xã hội. Sau khi Phương Chí Tịnh biết tin Lý Lam qua đời, ý thức được sự tình rất nghiêm trọng nên khăng khăng là khi ấy Lý Lam chỉ hỏi cậu ta về tình hình chuẩn bị trong hội trường, sau khi cậu ta tốt bụng nói thì Lý Lam sợ ảnh hưởng đến em trai nên mình không đi vào.

Ba mẹ Phương Chí Tịnh đều làm trong cơ quan nhà nước, trong lúc đợi khởi tố liền nghĩ hết cách tạo áp lực dư luận. Có ký giả không biết moi từ đâu ra thông tin, tuôn hết tất cả những chuyện Lý Tuân làm trong trường.

https://thuviensach.vn

Coi thường nội quy, bắt nạt bạn học, nịnh bợ con gái lãnh đạo... Thậm chí là lời cậu nói thích con gái ngốc cũng bị lôi ra.

Truyền thông dễ dàng đắp nặn lên hình tượng kẻ hèn hạ trèo lên nhà quyền quý, đố kỵ người có tài cho cậu. Trong lúc nhất thời dư luận sôi sục, nghiêng về phía người bị hại.

Có khoảng thời gian rất dài Chu Vận không dám ngủ, vất vả lắm mới thiếp đi thì khi tỉnh lại cũng không dám mở mắt. Dường như vừa mở mắt là sẽ rơi ngay vào địa ngục.

Tòa án nhanh chóng đưa ra phán quyết về vụ Lý Tuân, cố ý gây thương tích khiến đối phương tàn tật, chứng cứ vô cùng xác thực và không hề hối cải. Khi thẩm phán chất vấn vì sao cậu lại ra tay nặng như vậy, cậu chỉ nói một câu: "Bởi vì nó đáng chết."

Bị phán quyết tám năm tù, Lý Tuân không chống án.

Tình trạng sức khỏe của Chu Vận trở nên rất tệ, ba mẹ cô vốn không hề lo lắng nhiều, họ cho rằng nhất định Chu Vận sẽ tốt lên, tin rằng chỉ cần một thời gian trôi qua thì cô sẽ vô sự.

Đến tận ngày tựu trường tháng sau, Chu Vận vẫn không dậy nổi. Rốt cuộc mẹ cô bắt đầu lo lắng, đưa cô đi khám Tây y nhưng vô ích, bác sĩ nói chủ yếu là bệnh do tâm lý. Bà lại mang cô đi khám Trung y, bác sĩ bắt mạch xong liền đặt tay dưới đuôi lông mày của Chu Vận một chút rồi nói với mẹ cô: "Hiện tại khí sắc của cô bé này đã đến đây rồi." Nói xong ông lại dời tay lên nửa tấc, "... đến đây chính là bệnh trầm cảm", rồi lại hướng lên nửa tấc nữa, "Còn đến đây thì mười người sẽ có đến chín người có hành động tự sát."

Mẹ cô làm thủ tục bảo lưu chương trình học cho cô, trông chừng cô không rời một bước. Trong một tháng Chu Vận sụt hơn năm ký, nằm trên giường như chim sợ ná, chỉ một tiếng vang khẽ cũng toát mồ hôi lạnh.

https://thuviensach.vn

Mẹ cô ngồi bên giường, nhìn con gái như vậy liền khẽ nói: "Chu Vận, con người mỗi khi trải qua một trận ốm nặng đều sẽ từ bỏ một thói xấu. Con nhất định phải rút ra được bài học."

Chu Vận cúi đầu: "Con..."

Mẹ cô kề sát vào: "Gì cơ?"

Chu Vận nói với âm thanh lí nha lí nhí: "Con biết tính tình anh ấy không tốt... rất dễ chọc giận người khác."

Cô nói rất chậm, mỗi một câu đều tốn rất nhiều sức lực: "Anh ấy từng gây ra rất nhiều lỗi lầm, lại hay thích chứng tỏ, còn độc miệng..."

Chu Vận ngước đôi mắt đỏ bừng khỏi gối: "Nhưng có sai đến mức này không?" Cô nhìn mẹ cô, lại như thông qua bà hỏi tất cả mọi người, "Mẹ cảm thấy anh ấy đã làm chuyện sai trái đến mức này, nhất định phải trả giá bằng cả tuổi trẻ sao?"

Mẹ chăm chú nhìn cô, hồi lâu mới trả lời: "Con phải đi hỏi những kẻ hận nó mới đúng."

Chu Vận không thể nào chấp nhận.

Mẹ nói: "Tất cả quyết định đều do chính bản thân nó làm ra, là lựa chọn của chính nó. Mẹ đã sớm nói với con, mẹ nhìn học sinh rất chuẩn, sớm muộn nó cũng gây ra đại họa. Từ bé đến lớn con đều như vậy, rất dễ bị mấy kiểu người xấu này hấp dẫn, cuối cùng chỉ có mình con bị thương."

Mẹ cô đứng dậy, vừa đi ra cửa vừa nói với cô: "Chu Vận, con cũng nên biết, chuyện giữa con và thằng nhóc kia mà bại lộ sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến chức vụ của ba con hiện giờ, con đừng chỉ nghĩ đến bản thân. Con cũng không cần chú ý đến mấy chuyện vặt vãnh, lúc còn trẻ ai cũng có ý

https://thuviensach.vn

tưởng viển vông và xung động, quá khứ đã qua rồi, lịch sử đã sang trang thì phải bước tiếp mới đúng."

Lịch sử đã sang trang, sau đó thì sao? Ai sẽ ở lại trong sử sách? Gút mắc trong lòng cô không giải được.

"Năm nay phải đưa nó ra nước ngoài." Chu Quang Ích nói với mẹ cô, "Như vậy không được, phải chuyển nó sang hoàn cảnh khác."

Chu Vận trải qua thời kỳ ngây ngốc rất lâu. Lần này mẹ cô cho cô đầy đủ thời gian, không thúc giục, cũng không khuyên nhủ nữa. Dù sao mặc kệ cô có chấp nhận hay không, kết quả vẫn luôn là như thế.

Sức khỏe Chu Vận ngày càng sa sút, bắt đầu từ giấc ngủ rồi dần dần ảnh hưởng đến nội tạng, đến da dẻ. Người cô nổi từng mảng sởi, uống thuốc gì cũng vô ích. Nhậm Địch và Phó Nhất Trác đều gọi điện cho cô, nhưng đến hôm sau Chu Vận đã quên mất nội dung họ đã nói.

Di chứng này quá nghiêm trọng.

Có một dạo Chu Vận cảm thấy cô thật sự không chống đỡ nổi nữa. Cuối cùng cứu cô vẫn là một giấc mơ.

Trong mơ, cô đứng bên ngoài hàng rào sắt, xa xa nhìn thấy một người nhuộm mái tóc vàng rối bù, hai tay bỏ vào túi đứng giữa sân thể dục cười nhạt. Sau một hồi, trời đất bỗng nổi trận cuồng phong, cỏ trên sân bóng lay động ào ạt. Cậu vẫn đứng yên ở đấy, sắc trời như thể ngày tận thế.

Cô choàng tỉnh giấc giữa lúc đêm đen và bình minh giao nhau, xung quanh yên ắng tĩnh mịch. Giấc mộng này khiến cô thể nghiệm được một tình yêu vĩnh hằng, hoặc là nói là một kiểu tự do vĩnh hằng. Từ đó trở đi, cô không còn sợ hãi nữa.

https://thuviensach.vn

Bốn tháng sau, trước ngày Chu Vận rời khỏi nước, cô về trường một lần. Sân trường vẫn yên bình, tất cả đều như thường ngày. Cô chỉ gặp Cao Kiến Hồng. Cao Kiến Hồng vẫn tiếp tục điều hành công ty, nhưng cậu ta đã ngừng dự án trước đây Lý Tuân đã làm, chuyển hướng sang thương mại điện tử, hơn nữa còn nhờ anh cố vấn lúc trước thu hút một nhóm nhà đầu tư mới.

"Cậu không thể trách mình." Cao Kiến Hồng nói với cô.

Chu Vận không nói gì, quay người bỏ đi. Cao Kiến Hồng bỗng kéo cánh tay cô lại, giọng nói cũng trở nên kích động.

"Chu Vận, cậu không thể trách mình, mình đã từ bỏ tất cả. Thi thạc sĩ, đi du học, tất cả những gì trường học đề cử, mình đều từ bỏ, chỉ vì cái công ty này thôi. Nhưng cậu ấy thì sao? Cậu ấy đã làm gì? Chu Vận, ba năm rồi, có bao giờ cậu ấy quyết định mà nghĩ tới người khác chứ!"

Chu Vận nhìn cậu ta, khẽ nói: "Lý Tuân chỉ nói thích con gái ngốc trước mặt thành viên trong Hội, tại sao truyền thông lại biết?"

Cao Kiến Hồng thoáng khựng lại rồi thản nhiên nói: "Cậu cho rằng mấy năm qua người cậu ta đắc tội còn ít sao?"

Chu Vận gật đầu, quay người bỏ đi.

"Chu Vận!" Cao Kiến Hồng gọi với theo sau lưng cô, "Cậu không thể đòi hỏi tất cả mọi người đều đối xử với cậu ấy như cậu được."

Cô không hề dừng lại dù chỉ một bước. Có câu nói thế nào nhỉ, tất cả mọi chuyện chỉ mang hình dáng vốn có của nó tại thời điểm khởi nguồn, càng về sau sẽ càng lệch xa khỏi quỹ đạo.

***

https://thuviensach.vn

Phút chốc máy bay tăng tốc phi thẳng lên không trung.

"Thưa cô, cô cần khăn giấy không?" Cô tiếp viên thấy Chu Vận rơi lệ, nhẹ giọng hỏi.

Chu Vận lắc đầu, lẳng lặng nhìn trời cao vạn dặm và tầng mây giăng kín ngoài cửa sổ.

Trong hồi ức, nỗi đau khổ và niềm vui sướng đều đếm không xuể. Có vài đoạn ký ức được hồi tưởng quá nhiều lần nên đã không còn chân thật nữa, chúng như bong bóng, dễ dàng tan vỡ theo gió. May mà còn có một thứ rất vững chắc, chính là câu "anh yêu em" của cậu vào lần cuối cùng họ bên nhau. Dù cô có trải qua muôn nghìn thử thách, nó vẫn đau đáu trong lòng, hằn sâu trong trái tim, đủ để chứng minh tất cả mọi chuyện, động viên cô kiên trì bước tiếp.

HẾT QUYỂN 1

https://thuviensach.vn

Quyển 2

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

https://thuviensach.vn

Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1

Quyển 2: Trường Minh Đăng

Lần đầu tiên họ gặp nhau là ở Venice, ít ra Điền Tu Trúc cho là như vậy. Năm ấy anh được mời tham gia triển lãm tranh ở Venice, cùng với triển lãm văn hiến Kassel và triển lãm St. Paul trở thành "Ba triển lãm nghệ thuật có quy mô lớn nhất thế giới được tổ chức hai năm một lần" của sự kiện nghệ thuật Carnival.

Cuộc triển lãm thu hút vài trăm nghìn người tham quan, đa phần là du khách đến xem. Thời điểm đông người nhất, mấy điểm tham quan quan trọng đều chật kín đến mức nước chảy không lọt.

Trong số những khách tham quan có rất nhiều sinh viên, mà sinh viên đại học nghệ thuật là chiếm đa số, cũng có vài người rảnh rỗi đến xem... giống như Chu Vận chẳng hạn.

Anh có thể đoán như vậy là vì anh đã quan sát cô rất lâu. Lúc ấy, anh và hai nhân viên quản lý cuộc triển lãm đang tán gẫu trong quán cà phê, anh không hề cảm thấy hứng thú về đề tài tiền hoa hồng bán tranh, chỉ ngồi uống cà phê của mình và rút lui khỏi cuộc thảo luận. Chợt lúc này, có mấy du khách đi ngang qua bên ngoài thu hút sự chú ý của anh.

https://thuviensach.vn

Các cô nàng rõ ràng là sinh viên, trong bốn người thì có đến ba cô là người Âu Mỹ tóc vàng mắt xanh, nên cô gái tóc đen còn lại khá nổi bật. Họ len lỏi giữa đám người, xem bức "Bão tố" có giá trị nhất trong phòng tranh Venice. Hiếm khi bức tranh này được mang ra triển lãm nên ai ai cũng muốn thưởng thức, mấy cô gái hoàn toàn không chen nổi.

Cô kiễng chân, phát hiện vẫn không nhìn tới được liền nhanh chóng từ bỏ. Cô bắt đầu mân mê chiếc laptop của mình rồi mau chóng nhập tâm, chăm chú đến mức không biết mấy cô bạn đã đi theo dòng người mất hút.

Cô không hề có hứng thú với nghệ thuật. Đây là kết luận lần đầu gặp mặt của anh.

Nhưng buổi chiều, khi anh gặp cô lần nữa, lúc ấy cô đang đứng trước bức tranh của anh, dường như đã biến thành người khác.

Anh đã sáng tác một bộ tranh gồm năm bức cho cuộc triển lãm lần này. Cố gắng dùng màu sắc thể hiện ngũ giác của con người, đòi hỏi người tham quan phải xem theo từng bức một mới hiểu được ý đồ sáng tác của anh. Nhưng cô chỉ đứng trước bức cuối cùng, hơn nữa cũng không nhìn vào bức tranh mà chỉ nhìn chằm chằm vào chữ ký nơi dưới góc phải. Nếu chỉ xem vài lần thì cũng rất bình thường, nhưng cô đã nhìn suốt hai mươi mấy phút, lâu đến mức anh muốn đi đến nói thẳng cho cô biết cách thưởng thức bức tranh này như thế nào.

Đáng tiếc anh đã bị người khác gọi đi.

Lần gặp mặt thứ ba là sau khi buổi triển lãm kết thúc. Anh mệt mỏi cả ngày, từ chối hết mọi lời mời dùng bữa tối, đầu óc trống rỗng chầm chậm lê bước trên đường. Đi hồi lâu, anh ngờ ngợ nhận ra có người vẫn luôn đi theo mình, liền quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt quen cũng không quen, mà lạ cũng không lạ kia. Có lẽ bóng đêm quá dịu dàng nên anh không hề nảy sinh cảm giác căng thẳng.

https://thuviensach.vn

Cô ở sau lưng anh, ánh đèn đêm chiếu trên gương mặt khiến da cô bóng loáng, đôi mắt cũng lấp lánh.

"Có chuyện gì không?" Anh nói tiếng mẹ đẻ một cách tự nhiên, cảm nhận được vẻ thân thuộc ở nơi cô.

Cô cất lời, khá do dự nói: "Xin hỏi, anh là... Điền Tu Trúc phải không?"

Nghe thấy tên mình thốt ra từ miệng cô khiến anh cảm thấy rất kỳ diệu.

"Cô quen tôi à?"

"Là anh thật à! Ặc... quen chứ, à không... cũng không được coi là quen, trước kia tôi..." Trông cô hơi khẩn trương, giống như có rất nhiều lời muốn nói nhưng có lẽ cảm thấy không thích hợp lắm, nên cuối cùng chỉ nói một câu, "Tôi rất thích tranh của anh."

Anh nhướng mày.

"Ồ! Ngay cả bức Bão Tố của Giorgione cô cũng không có hứng thú mà lại thích tranh của tôi sao?"

Cô ngơ ngác nhìn anh: "Hả?"

Câu nói đùa này sâu xa với cô quá, Điền Tu Trúc khẽ hắng giọng, che giấu vẻ ngài ngại.

"À ờ... xin lỗi đã tùy tiện quấy rầy, tôi chỉ muốn nói... muốn nói rằng tranh của anh vẽ rất tuyệt, tôi đi trước đây." Dứt lời, cô cúi thấp đầu chào anh rồi quay người đi.

Cô mặc một chiếc váy màu xanh. Xanh gì ấy nhỉ? Hình như là xanh da trời hay xanh cô-ban gì đấy, hoặc là xanh Phổ không chừng. Anh không

https://thuviensach.vn

thấy rõ lắm, cô hoàn toàn tan biến vào màn đêm. Hình ảnh này đẹp đến mức khiến nhà mỹ thuật Điền Tu Trúc nghĩ đến tác phẩm "Đêm Venice" của George Sand.

"Trong màn đêm trong ngần nơi đây, mặt hồ tựa thể gương soi, ngay cả bóng sao cũng không buồn nhấp nháy. Xung quanh xanh thẳm, yên lặng như tờ, bầu trời và mặt nước nối liền thành một, khiến người ta như lạc vào mộng cảnh tươi đẹp, tất cả đều tinh khiết sáng ngời."

Anh cảm thấy, sở dĩ anh đuổi theo cô, hỏi tên cô, mời cô dùng bữa tối, đều là màn đêm này sai khiến.

***

Quá trình họ trở thành bạn bè có chút lạ lùng nhưng cũng hợp tình hợp lý.

Năm thứ hai họ quen biết, Điền Tu Trúc sang Mỹ tổ chức triển lãm tranh, anh tìm Chu Vận, bảo cô tận chức làm chủ dẫn anh đi khắp nơi. Thế nhưng suốt hai ngày đi chơi, Chu Vận đều cắm đầu vào máy tính viết lập trình dưới chân núi Rushmore, khiến Điền Tu Trúc vô cùng bất mãn.

"Em qua loa cho có lệ với họa sĩ thiên tài vậy sao?" Kể từ lần Chu Vận gọi anh như vậy, anh thường xuyên dùng từ này để trêu cô.

"Không có, không có mà, em sắp xong rồi đây."

"Em cứ như vậy sẽ bị ngất xỉu cho xem."

"Không đâu."

"Không tin thì thôi, anh đoán chả bao giờ sai cả."

Hai ngày sau, Chu Vận thật sự suýt nữa ngã xuống thác Niagara. Rốt cuộc Điền Tu Trúc đã có lý do tịch thu máy tính của cô. Bất kể cô tức tối

https://thuviensach.vn

giậm chân ra sao, anh vẫn nhất quyết không trả, cho đến khi cô về trường học mới thôi.

Sau đó bởi vì ký hợp đồng về hành lang triển lãm tranh, Điền Tu Trúc phải ở Mỹ rất lâu, anh chọn nơi ở gần trường học của Chu Vận. Theo mức độ gặp gỡ thường xuyên, Điền Tu Trúc càng ngày càng cảm thấy cuộc sống của Chu Vận bất ổn. Cô luôn hoàn thành tất cả bài tập của mình từ sớm, lượng công việc một tuần chỉ làm trong ba ngày đã xong, thời gian rảnh cũng không hề nghỉ ngơi.

Thành tích của cô xuất sắc đến mức đã rút ngắn chương trình học đi hai năm, nhưng trông cô lúc nào cũng như dây cung bị kéo căng, giống như hễ nghỉ ngơi một ngày là có tội vậy.

"Em đang có chuyện gì gấp à?" Điền Tu Trúc không chỉ hỏi một lần, nhưng chưa bao giờ Chu Vận trả lời.

"Em lo âu lắm sao." Điền Tu Trúc ung dung đánh giá.

Chu Vận viện cớ cho mình: "Chuyên ngành của bọn em đều như vậy."

"Người khác đâu có học đến ngất xỉu."

"Ngoài ý muốn thôi... hôm ấy em chưa ăn."

"Em như vậy sẽ nhanh chóng kiệt sức cho xem."

Chu Vận không tin: "Lúc học đại học trong nước em còn cực khổ hơn bây giờ nhiều nhưng đâu có sao."

Điền Tu Trúc nhún vai, vẫn lặp lại câu nói kia: "Không tin thì thôi, anh đoán chả bao giờ sai cả."

Hai mươi bốn là lứa tuổi đương độ khỏe mạnh của con người, tất cả thanh niên đều ngông cuồng lãng phí sức khỏe, họ quả thật cảm thấy mình

https://thuviensach.vn

có thể trường sinh bất lão, ai lại tin mình sẽ ngã gục chứ?

Nhưng thời gian sẽ cho mọi người đáp án công bằng.

Não bộ hoạt động quá độ trong thời gian dài, cộng thêm thức đêm và cả ngày cắm đầu vào máy tính nên Chu Vận tiều tụy rất nhanh. Cô cũng biết vấn đề về sức khỏe của mình: mất ngủ, tim đập nhanh, đổ mồ hôi lạnh, nội tiết tố rối loạn... Hệ thống cơ thể cô đều sắp hỏng đến nơi rồi.

"Em đã già đi mười tuổi so với lúc chúng ta mới quen nhau đấy." Một lần nào đó, Điền Từ Trúc bay từ quốc nội sang đã nói vậy.

Câu nói ấy đã có tác động mạnh mẽ đến Chu Vận, có lẽ bất kể phụ nữ nào trên thế gian cũng sợ mình nhanh già.

Điền Tu Trúc nắm lấy cơ hội mời cô đi du lịch. Họ đến nước Pháp, nơi cha mẹ anh định cư. Lúc Chu Vận biết phải gặp cha mẹ anh thì sợ đến mức suýt nhảy xuống xe. Điền Tu Trúc kéo cô lại: "Bình tĩnh đi nào, nếu em bỏ chạy sẽ làm tổn thương anh lắm đấy."

"Tại sao phải đến nhà anh?" Chu Vận hỏi.

Điền Tu Trúc nói như lẽ đương nhiên: "Tiết kiệm chi phí ăn ở chứ sao."

"Anh mà thiếu chút tiền kia sao?"

Điền Tu Trúc chỉ khẽ cười không nói.

Điền Tu Trúc đứng thứ hai trong nhà, có một ông anh trai và một cô em gái. Anh trai là nhà thiết kế, em gái là nhiếp anh gia, cả gia đình đều mang đậm khí chất nghệ thuật.

Lúc Chu Vận đến tất cả mọi người đều có mặt, họ nhiệt tình chào đón cô, nhưng lại quá nhiệt tình khiến cô vô cùng căng thẳng.

https://thuviensach.vn

Không chỉ như thế, có lẽ đánh hơi được gì đó, cả nhà đều liếc mắt ra hiệu với Điền Tu Trúc sau lưng cô. Cuối cùng, không chỉ có Chu Vận, ngay cả bản thân Điền Tu Trúc cũng đứng ngồi không yên.

"Chuyện này bất ngờ quá." Đầu anh mướt mát mồ hôi.

Họ chỉ ở lại một đêm rồi từ biệt. Sau đó, họ đi rất nhiều nơi, đến làng Colmar thưởng thức vẻ phong tình như trong cổ tích của vùng Alsace, rồi đến Riquewihr cách đó mười lăm kilomet ngắm nhìn những vườn nho an bình đẹp tựa tranh vẽ. Tiếp theo đến thị trấn đất đỏ trên núi cao, và ban công đẹp nhất dưới núi Anpơ...

Cuối cùng họ đến thị trấn Giverny nổi tiếng ở vùng ngoại ô Paris.

"Monet đã sống ở đây đến cuối đời." Điền Tu Trúc giới thiệu với Chu Vận, "Lúc hơn bốn mươi tuổi ông đã ngồi tàu hỏa qua đây, bị cuốn hút mãnh liệt nên ông đã mua một ngôi nhà định cư lại. Ông đam mê làm vườn, nơi này đều do ông cải tạo cả."

Vườn hoa có diện tích gần một héc-ta đất, trồng đủ loại hoa cỏ và cây cối, nơi đây còn có một hồ nước, và vài cây cầu nhỏ bắc ngang qua mặt hồ xanh biếc, bên cạnh cầu là hàng liễu rủ và những khóm hoa. Đứng trên cầu nhìn xuống, nước ao xanh ngắt, thủy tiên trải khắp.

Ngay cả kiểu người không quan tâm đến nghệ thuật như Chu Vận cũng từng nghe đến loạt tranh "Thủy Tiên" nổi tiếng của Monet.

Điền Tu Trúc kéo cô đến một vị trí, anh đứng sau lưng cô.

"Nói cho em biết một bí mật nhé?"

"Không cần."

"Nể mặt chút đi."

https://thuviensach.vn

Chu Vận cười, Điền Tu Trúc chỉ vào mảnh đất dưới chân nói: "Trong loạt tranh Thủy Tiên, có một bức được vẽ tại đây."

"Sao anh biết?"

"Thì do anh biết thế thôi."

"..."

"Em không tin anh à? Được rồi, nói thật với em, là anh đã từng tận mắt chứng kiến cảnh tượng giống hệt như vậy." Điền Tu Trúc ra vẻ thần bí nói, "Tuy cảnh vật không giống lúc trước, nhưng ánh sáng vẫn thế. Trước kia anh đứng ở vị trí này, khi ấy còn đang ngây người nhìn hồ nước, sau đó bỗng phút chốc quang cảnh nơi này trùng lặp với trong tranh." Anh nhìn Chu Vận, đôi mắt lấp lánh, "Em có tin không, chỉ trong nháy mắt, tất cả sắc thái đều trùng lặp với nhau, giống y hệt bức họa kia đấy."

Chu Vận không hiểu gì về nghệ thuật: "Thần kỳ thế hả? Không phải anh ngây người lâu quá nên sinh ra ảo giác đấy chứ?"

Điền Tu Trúc khẽ hừ, giơ tay lên véo mặt cô. Hành động này khiến hai người họ đều sửng sốt.

Vườn hoa Monet lặng gió, thời gian như dừng lại nơi đây, chính họ cũng không biết cuối cùng nó đã dừng lại bao lâu.

"Em có bạn trai rồi." Cô nói.

"Vậy thì sao?"

Chu Vận ngẩng đầu, Điền Tu Trúc cười nói: "Hãy can đảm một chút."

"Gì cơ?" Chu Vận khó hiểu.

Điền Tu Trúc nói: "Anh đoán tình cảm của hai người không tốt lắm."

https://thuviensach.vn

"Tại sao?"

"Anh chưa từng nghe thấy em nhắc đến cậu ta, mà trong cuộc sống của em cũng chẳng có chút bóng dáng nào của cậu ta hết."

"Chuyện có nguyên do cả."

"Ồ, thế phải có nguyên do chính đáng lắm mới được." Anh hơi khom lưng, truy đuổi ánh mắt né tránh của cô, "Phải chính đáng đến mức cậu ta có thể hoàn toàn mặc kệ em hao mòn bản thân mà không bao giờ hỏi thăm lấy một lời."

Chu Vận im lặng.

Điền Tu Trúc khoanh tay: "Anh vẫn cảm thấy em quá gò bó chính mình. Em luôn vội vã giống như gấp rút muốn thời gian mau trôi đi. Nhưng cuộc sống là để cảm nhận, không phải để tiêu hao. Không ai phải sống khổ sở trong thế giới xinh đẹp nhường này. Em đang tự nhốt mình lại đấy."

Chu Vận im thin thít, ánh mắt Điền Tu Trúc không rời khỏi cô lấy một giây.

"Anh thích em." Thổ lộ xong, anh cảm thấy ngượng ngùng, sắc mặt ửng đỏ. Chu Vận không trả lời, anh cũng không để ý, chỉ trầm ấm nhỏ nhẹ nói, "Em có thích anh hay không cũng không sao, nhưng có một điều em phải biết, em tự do."

Đầu cô càng cúi thấp xuống, thấp đến nỗi anh không nhìn thấy vẻ mặt của cô nữa.

Anh ôm lấy cô. Nơi này quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức ngay cả hồi ức đều trở thành một sự quấy rầy.

https://thuviensach.vn

Điền Tu Trúc vuốt mái tóc dài mềm mại của cô, yên lặng an ủi. Bất chợt anh nghĩ đến, nếu như nhiều năm trước, Monet thật sự vẽ bức Thủy Tiên trong lòng ông ở vị trí này, vậy khi ấy nhất định ông cũng dịu dàng hệt như anh hiện tại.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2

Lần đầu tiên Chu Vận kể với Điền Tu Trúc về Lý Tuân là vào đêm trước khi về nước, do anh chủ động hỏi.

Năm ấy cô tốt nghiệp thạc sĩ, người nhà đều hi vọng cô có thể ở lại nước ngoài, nhưng Chu Vận không đồng ý. Sau mấy tháng được Chu Vận tẩy não liên tục, ba mẹ không hiểu rõ về chuyên ngành công nghệ thông tin rốt cuộc tin tưởng trong nước có nhiều cơ hội hơn, phát triển tốt hơn.

Chu Vận đặt xong vé máy bay, định mời Điền Tu Trúc ăn bữa cơm xem như vừa để từ biệt vừa thay cho lời cảm ơn. Ai ngờ trong nhà hàng, Điền Tu Trúc lại điềm nhiên thông báo mai mình sẽ cùng về nước với cô.

"Anh cũng đi à? Tại sao?"

"Trong nước nhiều cơ hội hơn, phát triển tốt hơn."

Chu Vận đặt dao nĩa xuống: "Điền Tu Trúc."

Ánh mắt của cô chân thành, và nghiêm túc đến mức Điền Tu Trúc phải dừng cắt beefsteak. Anh lau tay, rồi hắng giọng.

"Anh muốn về nước…"

https://thuviensach.vn

Chu Vận vừa định nói gì đó, Điền Tu Trúc đã giành nói trước: "… Cùng với em."

Quá trình sáng tác của anh đang ở thời kỳ đỉnh cao, sự nghiệp đang trên đà phát triển, không cần anh nói cô cũng biết lý do trở về nước của anh là gì rồi.

"Điền Tu Trúc, em..."

"Em có bạn trai rồi." Điền Tu Trúc cười nói, "Em đã nói những hai trăm lần rồi đấy."

Chu Vận cầm ly rượu đế cao, Điền Tu Trúc lại tiếp tục cắt beefsteak, nói bâng quơ: "So sánh anh và cậu ta thì thế nào?"

"Không phải cùng một loại."

"Đều là đàn ông mà."

Chu Vận ngước mắt, ánh nến ngời sáng soi vào ly thủy tinh óng ánh. Điền Tu Trúc có một phần tư huyết thống người Pháp, mặt rất thanh tú, tuy sắc nét hơn người phương Đông bình thường nhưng lại không quá nổi bật. Anh còn có đôi mắt màu nâu nhạt rất đẹp, ngày thường anh hơi lải nhải nhưng tính cách rất ôn hòa.

Chu Vận ăn ngay nói thật: "Anh tốt hơn anh ấy."

Điền Tu Trúc cảm thấy hình như Chu Vận đang nói dối.

"Thật đấy." Chu Vận nhìn rìa đĩa thức ăn, khẽ nói, "Thật ra nghĩ cho kỹ, đa số thời gian quen biết nhau anh ấy đều rất đểu cán."

"Vậy thiểu số thì sao?"

Chu Vận bất đắc dĩ nói: "Anh cứ hỏi đến anh ấy làm gì?"

https://thuviensach.vn

"Không muốn trò chuyện một chút sao?" Điền Tu Trúc lấy khăn ăn lau miệng. Anh vừa mới ăn xong, môi rất đỏ, càng tôn lên da thịt trắng trẻo, cùng với khuôn mặt kia trông vô cùng tuấn tú kia.

Điền Tu Trúc rót một chút rượu đỏ cho cô, nói như đùa: "Ngày mai chúng ta trở về rồi, tốt nhất là hãy bỏ lại những chuyện trong quá khứ ở nơi đất khách này, để khi trở về bắt đầu một cuộc sống mới."

Điền Tu Trúc gọi nhân viên phục vụ đến dọn dẹp dao dĩa, chỉ chừa lại hai ly rượu. Hai tay anh khoanh lại đặt trên bàn giống như học sinh, nghiêm túc lắng nghe Chu Vận kể chuyện.

Năm ấy Chu Vận hai mươi sáu tuổi, rời khỏi nước đã hơn năm năm, ngày tháng không có Lý Tuân đã nhiều hơn thời gian có Lý Tuân rất nhiều. Đó cũng là lần đầu tiên cô trải hết nỗi lòng về chuyện quá khứ cho người khác nghe.

Ngoài dự liệu của cô, cả quá trình kể lại cô không hề rơi một giọt nước mắt, điều này khác hẳn với lúc trước. Cô nhớ rõ lúc vừa rời khỏi nước, ngay cả tên của Lý Tuân cô cũng không dám nghĩ, vừa nghĩ đến liền đau khổ, một mình núp trong bóng tối rơi lệ. Khi đó cô không có bạn bè, cũng rất ít khi nói chuyện với người khác. Cô thiếu hụt năng lực khai sáng cho mình, chỉ có thể dốc lòng học tập, làm vô số chuyện để mình bận rộn. Cho dù mệt đến mức không cầm nổi bút cũng không chịu nghỉ ngơi.

Cô vốn cho rằng Lý Tuân còn đang trong cảnh đọa đày, vì thế cô không có tư cách sống thoải mái. Giống như Điền Tu Trúc nói, cô đã nhốt chính bản thân mình.

Nhưng cuối cùng người khiến cô giải thoát cũng không phải là Điền Tu Trúc. Cô không thể cứ thế đẩy hết tất cả mọi việc lên người anh, cứ thế giải thích sự thay đổi của mình là vì một người đàn ông dịu dàng đã khuyên bảo từng câu từng chữ. Mà chính là thời gian đã làm cô thay đổi.

https://thuviensach.vn

Trên thế giới này thời gian là nhân từ nhất cũng vô tình nhất. Thậm chí nó chẳng cần làm gì cả, chỉ cần tồn tại thôi cũng đủ chiến thắng hết thảy.

Lúc này nhìn lại, thật ra năm năm qua không hề có sự kiện đặc biệt gì xảy ra, cô vẫn sống bình thường, ngày ngày nhìn mặt trời mọc rồi lại lặn, nhóm người hợp rồi lại tan, cỏ dại úa rồi lại mọc.

Thấm thoắt cô không còn mất ngủ về đêm, không còn bị nổi mụn và rụng tóc nhiều nữa. Lúc nghĩ đến tên anh, cô không còn chảy nước mắt, thậm chí còn biết nở nụ cười. Chẳng qua nụ cười kia vẫn không kéo dài được lâu, mới vừa cong khóe môi đã sức cùng lực kiệt, hệt như đóa bạch ngọc lan thoáng chốc đã úa tàn trong sân trường năm cũ.

Đêm đó, cô và Điền Tu Trúc trò chuyện cho đến khi nhà hàng đóng cửa, Chu Vận nói đến miệng lưỡi khô khốc, ý thức hỗn loạn.

Vì uống nhiều rượu nên hôm sau Chu Vận dậy muộn, hớt hơ hớt hải chạy đến sân bay, cuối cùng cũng bắt kịp chuyến bay vào giờ phút chót.

Điền Tu Trúc đổi chỗ với người ngồi cạnh cô, anh đeo bịt mắt cho cô. Chu Vận che kín mắt ngủ thật say, mười mấy giờ sau, máy bay hạ cánh.

Trong thời gian du học, Chu Vận cũng từng trở về nước rất nhiều lần, nhưng không có lần nào cảm xúc lại sâu sắc đến vậy. Cô thật sự quyết định sẽ mãi gắn bó với mảnh đất này.

Mẹ cô lái xe đến đón, còn Chu Vận lái về. Tuy thời gian đã muộn nhưng vì quá lâu không gặp cô, suốt quãng đường mẹ cứ nói thao thao bất tuyệt.

"Mấy ngày hôm trước dì Giang con gọi điện thoại, bảo Vũ Hiên đã lấy được thẻ xanh rồi."

"Vậy à."

https://thuviensach.vn

Nhắc đến Vương Vũ Hiên, mẹ cô lại thở dài: "Lúc con mới ra nước ngoài, người ta đối với con rất tốt đấy."

Chu Vận dẩu môi, mẹ cô nói thẳng: "Mẹ thấy hai đứa con rất hợp, mẹ và dì Giang đều ngầm đồng ý, kết quả ngược lại con không coi trọng người ta."

"Con hoàn toàn không nghĩ đến những chuyện này."

"Nên suy nghĩ dần đi là vừa, con người đến tuổi nào thì nên làm chuyện nấy, lúc còn đi học thì phải học tập cho giỏi, tốt nghiệp rồi phải tìm việc làm rồi kết hôn. Mẹ thấy Vương Vũ Hiên không tệ, từ bé hai đứa đã quen biết nhau, ai ngờ con..."

"Con và anh ấy thân quá rồi, buôn bán còn không làm thịt khách quen nữa kìa."

"Chuyện này sao giống với chuyện buôn bán chứ? Con có biết bây giờ xã hội phức tạp lắm không, tìm được người biết rõ gốc rễ gia đình còn khó khăn hơn." Mẹ cô dựa vào ghế, vẻ mặt nghiêm trang, "Trước kia mẹ đã nhận ra Vương Vũ Hiên có ý với con."

Chu Vận miễn cưỡng nói: "Bọn con không hợp."

"Ngay cả cơ hội con cũng không cho người ta sao biết hợp hay không?"

"Eo ôi, bây giờ anh ấy đã kết hôn rồi đấy mẹ."

Rốt cuộc câu này đã chặn được miệng mẹ cô, dù mẹ cô không cam tâm cỡ nào đi nữa cũng không có cách xoay chuyển được sự thật hiển nhiên này. Cuối cùng chủ đề Vương Vũ Hiên kết thúc, lúc Chu Vận đang định thở phào nhẹ nhõm thì mẹ cô lại cất lời.

https://thuviensach.vn

"Chàng trai khi nãy đi ra chung với con là ai?"

"..."

Chu Vận quả thật muốn quỳ xuống bái lạy, cô chưa hề đề cập đến Điền Tu Trúc với cha mẹ, chính là vì muốn tránh khỏi việc mẹ cô truy đuổi đến cùng. Lúc họ xuống máy bay Chu Vận còn dặn riêng Điền Tu Trúc ra sau cô một chút nữa.

Cô cố giả ngốc: "Chàng trai nào?"

"Là cái người mà con trả lại thứ gì cho cậu ta đấy."

Chu Vận nhớ lại, lúc đi ra cô phát hiện bịt mắt Điền Tu Trúc cho cô còn nhét trong túi, nên lấy ra trả anh. Cả quá trình không đến hai giây, mà họ còn chen chúc trong đám đông, vậy mà cũng bị mẹ cô thấy được.

Mẹ cô truy hỏi: "Ai thế? Bạn học ở Mỹ của con à? Mẹ thấy cậu ta rất lanh lợi."

"Không phải bạn học, một người bạn bình thường thôi."

"Bạn thế nào?"

"Quen ở nước ngoài."

"Không phải bạn học à? Có phải là bạn quen trên mạng..."

"Không phải." Chu Vận bất lực nói, "Người ta là họa sĩ đàng hoàng, mẹ lên mạng tìm hiểu đi, rất nổi tiếng nữa đấy."

"Họa sĩ à?" Dường như mẹ cô thấy hơi lạ, có điều hàng mày cau chặt cả quãng đường của bà giờ phút này đã giãn ra, "Nghệ thuật gia nữa cơ, sao con quen với cậu ta?"

https://thuviensach.vn

Chu Vận nói: "Lúc trước cùng bạn học đến Ý chơi, quen biết trong một buổi triển lãm tranh."

Mẹ cô lại dựa vào ghế, lẩm bẩm: "Họa sĩ..."

Không biết bà nghĩ đến điều gì chợt cười rộ: "Con còn nhớ hồi bé con có học lớp mỹ thuật không. Cô giáo dạy vẽ con thỏ, kết quả con lại vẽ hệt như con thiêu thân, dọa cô bé bên cạnh khóc thét."

"Hả?"

"Hả cái gì, con dọa người ta khóc, còn mình thì giận dỗi, sau đó mẹ khuyên thế nào cũng không chịu đi học nữa."

"Không thể nào..." Chu Vận hoàn toàn quên khuấy chuyện này.

"Sao lại không, lúc còn bé con khó tính lắm." Mẹ cô cười tươi rói, nhìn ra ngoài cửa sổ chìm đắm vào hồi ức,"Sao lại vẽ được con thỏ thành thiêu thân thế nhỉ."

Sắc trời đã tối, trên đường cao tốc không nhiều xe lắm, Chu Vận chạy khá nhanh, ánh đèn xe soi sáng màn đêm mông lung yên tĩnh.

Điền Tu Trúc nghe nói mẹ Chu Vận đã biết đến sự tồn tại của mình liền nhanh chóng đến của thăm hỏi. Anh chọn sáng sớm cuối tuần, lúc nhấn chuông cửa Chu Vận mới vừa tỉnh ngủ, đầu tóc rối bù, đi chân trần ra mở cửa, thấy Điền Tu Trúc ăn bận bảnh bao liền ngớ người hồi lâu.

"Anh đến đây làm gì?" Cô còn ngái ngủ, giọng nói hơi khàn.

Ánh mắt anh đong đầy nét cười, ăn mặc chỉnh chu nhưng lại trông rất thoải mái, quanh người như tỏa ra mùi trà xanh thơm ngát.

"Em bảo anh đến, đã hẹn bảy giờ mà."

https://thuviensach.vn

"Em nói là bảy giờ tối cơ."

Điền Tu Trúc khẽ trợn tròn mắt, vẫn mang theo ý cười: "Thế à."

Chu Vận á khẩu, rõ ràng anh cố ý đây mà.

"Chu Vận?"

Mẹ cô dậy từ sớm, đi ra ngoài tập thể dục theo thói quen, lúc trở về trùng hợp thấy Điền Tu Trúc, phút chốc mắt bà tỏa sáng.

"Đây là cậu Điền sao?"

Điền Tu Trúc cúi người chào mẹ cô: "Bác cứ gọi cháu là Điền Tu Trúc được rồi ạ."

Chu Vận ngáp một cái.

Vì kiểm chứng lời nói của Chu Vận, mẹ cô đã lên mạng tìm hiểu về Điền Tu Trúc trước đó, nên khá có cảm tình với anh. Hôm nay người thật xuất hiện trước mắt, trẻ tuổi khôi ngô, nói năng lại lễ phép, trong vẻ tràn đầy sức sống lại ẩn chứa nét nho nhã, còn mang theo chút nhút nhát... Nhất là bên cạnh còn có một Chu Vận lôi thôi làm nền, quả thật Điền Tu Trúc tựa thể được bao phủ một tầng hào quang.

Chu Vận biết mẹ cô vừa ý Điền Tu Trúc, nhưng mức độ vừa ý của bà vẫn khiến Chu Vận khá kinh ngạc. Mẹ cô như đã quên béng Vương Vũ Hiên, sau khi gặp Điền Tu Trúc được một tuần, bà vẫn khen không ngớt.

Chu Vận nhớ lại quá trình Điền Tu Trúc nói chuyện với mẹ, cảm thấy tuy anh nho nhã lễ độ nhưng thật ra không hề giỏi dụ dỗ người khác, nhất là đối mặt với người lớn còn vô cùng xấu hổ, dễ bị đỏ mặt.

"Về chuyện này..." Chu Vận cuộn người trên sô pha, "Con không cảm thấy anh ấy tốt đến mức như mẹ nói đâu."

https://thuviensach.vn

"Ơ." Mẹ cô bưng tách trà, chế giễu nói, "Con biết nhìn người hơn hay mẹ biết nhìn người hơn?"

Chu Vận lặng thinh.

"Thằng bé này rất thông minh, còn tài hoa hơn người."

"Dạ vâng." Dù sao anh ấy cũng là họa sĩ thiên tài mà.

"Có điều chuyện này không phải là điều quan trọng nhất. Tính tình cậu ta rất tốt, mẹ đoán chắc chắn cậu ta không phải là con một, trong nhà còn có anh chị em gì đó."

Điều này khiến Chu Vận ngạc nhiên: "Sao mẹ biết, xem trên mạng à?"

"Con khinh thường mẹ quá rồi đấy."

"..."

"Cho nên mẹ mới nói là con chưa biết nhìn người đâu." Mẹ cô thản nhiên, "Mẹ còn biết cậu ta không chỉ có anh chị em, mà còn sống rất hòa thuận với người trong nhà. Thật ra thằng bé này rất cá tính, nhưng nó biết quan tâm đến người khác, người có xuất thân không tốt không thể nào có sự ân cần như vậy được."

Chu Vận ôm gối xem tivi, chỉ ừ hử cho qua chuyện.

Mẹ cô bình tĩnh uống trà, cuối cùng tổng kết: "Cậu ta có bản lĩnh, lại biết lý lẽ, còn có gia đình hòa thuận, những thứ này tổng hợp lại với nhau mới là quan trọng nhất."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3

Có thể do bị Điền Tu Trúc ảnh hưởng, Chu Vận không lập tức tìm việc làm, như không hề sốt ruột trong việc đi kiếm tiền vậy. Sau khi trở về nước nửa tháng, cô chỉ lười biếng đắm mình trong ánh nắng Tổ quốc, ăn rồi lại ngủ, ngủ rồi lại ăn.

Sau nửa tháng vỗ béo, cô mới thong thả thu xếp hành lý, chuẩn bị lên đường. Cô phải về thành phố quen thuộc kia rồi.

Ba mẹ cũng tán thành, nguyên nhân chủ yếu là họ không muốn Chu Vận xa nhà quá. Chu Quang Ích cảm thấy Chu Vận từng học đại học ở đó nên sẽ quen hơn. Còn ý của mẹ cô thì là Điền Tu Trúc cũng ở thành phố kia. Trước khi Chu Vận đi bà còn cố ý dặn dò bảo cô thường xuyên qua lại với người ta.

Mấy năm gần đây, ga tàu hỏa đã tu sửa ba lần, quy mô gần như gấp đôi ngày xưa. Chu Vận nhớ lúc cô học đại học, ga tàu và bến xe gần sát nhau, mà nay để tiện cho việc quản lý theo hình thức mới, phân tán mật độ người nên bến xe đã được dời sang nơi khác từ lâu. Các dịch vụ ở ga tàu càng ngày càng được nâng cao, năm ngoái họ mở tuyến tàu hỏa cao tốc, quãng đường phải đi mất mấy giờ trước kia bây giờ chỉ còn hơn bốn mươi mấy phút.

Thời đại này thay đổi nhanh quá.

https://thuviensach.vn

Chu Vận thuê một căn hộ nhỏ cách trường học không xa, sau đó bắt tay vào làm việc. Đối với Chu Vận, tìm việc làm là chuyện quá dễ dàng, không phải cô bốc phét mà với khả năng của cô có thể ứng tuyển vào rất nhiều công ty IT lớn. Mẹ vẫn muốn cô nộp vào doanh nghiệp nhà nước, cảm thấy công việc ở đó ổn định hơn, nhưng Chu Vận không đồng ý, vẫn tự nhận dự án về làm một mình.

Cứ thế gần một năm trôi qua. Bởi vì thời gian làm việc tự do, Chu Vận có thể sắp xếp rất nhiều việc khác trong cuộc sống sinh hoạt của mình. Vào một ngày cuối hè, cô đến thăm một người bạn cũ.

Khắp cả đất Trung Hoa đại lục này, người có thể được xem là "bạn cũ" của Chu Vận chỉ đếm trên đầu ngón tay, nghĩ lại thấy cũng bi thảm thật.

Chu Vận lái xe đến khu biệt thự sang trọng trong trung tâm thành phố, nơi này được bảo vệ rất nghiêm ngặt, cô bị chặn từ ngoài cửa, phải gọi đến cuộc điện thoại thứ bảy mới lôi được Nhậm Địch khỏi giấc mộng.

Nhậm Địch đã thôi học từ hồi năm Ba, dẫn theo mấy thành viên ban nhạc vào Nam ra Bắc, rày đây mai đó. Sau hai năm chìm nổi, bản nhạc Khinh Hồng do chính cô ấy tự sáng tác nhạc và viết lời nổi tiếng khắp cả nước, tên ban nhạc cũng đổi thành tên ca khúc đó và vẫn nổi cho đến hiện nay.

Chu Vận đi đến biệt thự của Nhậm Địch, vừa bước vào nhà, phút chốc đã chun mũi lại. Cả căn phòng như hiện trường sau cơn hỏa hoạn, tỏa ra một mùi kì dị. Nhậm Địch hay phải đi diễn khắp nơi, valy chồng chất tại cửa, quần áo bẩn vứt tứ tung. Trên bàn trà là hộp thức ăn mua ngoài còn thừa và cả đống vỏ chai bia.

Chu Vận gọi với lên tầng: "Nhậm Địch?"

Không có tiếng động.

https://thuviensach.vn

Cô lại gọi tiếng thứ hai: "Nhậm Địch?"

"La gì mà la."

Chu Vận quay đầu lại, nhìn thấy Nhậm Địch lờ đờ đi từ nhà bếp ra, tóc tai rối bù, người mặc chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình, bên dưới chỉ mặc quần lót, đi chân trần lạch bạch trên sàn nhà đá cẩm thạch. Cô ấy lấy chai bia trong tủ lạnh ra, tu hơn nửa chai mới miễn cưỡng mở nổi mắt.

"Cậu không bao giờ kéo rèm cửa ra à?" Chu Vận nhìn quanh một vòng, rõ ràng là buổi sáng nhưng trong nhà tối thui.

Nhậm Địch uể oải ừ một tiếng.

Nhân lúc Nhậm Địch còn đang ngái ngủ, Chu Vận dọn dẹp lại phòng khách một chút, cả căn nhà yên tĩnh đến đáng sợ. Biệt thự này ít nhất rộng 500 mét vuông, vậy mà giờ đây lại yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy được tiếng kim rơi.

Chu Vận quay đầu lại hỏi: "Mấy thành viên khác trong ban nhạc đâu?"

Nhậm Địch cười khẩy: "Không biết."

Cô ấy uống hết chai bia, dường như vẫn còn chưa đã, lại đi lấy thêm một chai nữa.

"Đừng uống nữa." Chu Vận nói.

Nhậm Địch phản ứng chậm chạp, Chu Vận lập tức đi đến giật lại chai bia. Mùi rượu trên người Nhậm Địch nồng nặc, chắc là tối qua đã uống không ít. Cô ấy nhìn Chu Vận với đôi mắt say chếnh choáng, có lẽ vẻ mặt Chu Vận quá nghiêm túc nên Nhậm Địch bất giác khẽ lùi lại.

Chu Vận không biết phải làm sao. Cô nhớ lúc trước, khi cô đi du học được hai năm, vào ngày quốc khánh cũng là đại thọ 80 tuổi của bà nội, cô

https://thuviensach.vn

về nước chúc thọ. Thời điểm đó ban nhạc của Nhậm Địch vừa mới nổi, chạy show liên tục, nhưng cô ấy vẫn cố sắp xếp một ngày để gặp mặt Chu Vận.

Hôm ấy Nhậm Địch rất mệt, mấy ngày liền không có thời gian nghỉ ngơi tốt. Chu Vận chọn tạm địa điểm gặp mặt ở phòng khách sạn, họ nằm song song trên giường, không ai ngủ được. Qua hồi lâu Chu Vận vô thức ngâm nga một bản nhạc, Nhậm Địch phì cười.

"Cậu thích bài hát này à?"

"Thích chứ."

"Cậu biết tại sao lúc ấy tôi lại đặt tên này cho nó không?"

"Biết."

Nhậm Địch nghiêng đầu nhìn sang cô. Năm đó trên sân thượng thư viện, Chu Vận vừa viết chương trình vừa lẩm bẩm mắng Lý Tuân, Nhậm Địch lạnh lùng đàn guitar bên cạnh, hai cô nàng từng ngồi bên nhau qua vô số buổi hoàng hôn đỏ chót. Đây là một trong số ít những hồi ức tươi đẹp có thể khiến Chu Vận mỗi khi nhớ lại sẽ cười thầm.

Nhậm Địch chỉ nhìn cô một thoáng rồi quay đầu lại, hai người cùng nhau nhìn trần nhà đăm đăm. Phòng khách sạn cao cấp, giấy dán tường họa tiết màu sáng, đèn thủy tinh trên trần chói lóa khiến người ta chảy cả nước mắt.

Lần đó gặp mặt, tuy trông Nhậm Địch rất vất vả nhưng lại không mệt mỏi nhiều như hiện tại.

"Là Kim Thành sao?" Chu Vận dò hỏi.

https://thuviensach.vn

Kim Thành là tên thật của Lục Tử. Cậu trai năm xưa bị Lý Tuân gọi là "cô bé" giờ đã là thành viên được nhiều người yêu mến nhất ban nhạc Khinh Hồng. Thời thế thay đổi rất nhanh, không biết tự lúc nào, cái đẹp khó phân biệt trai gái như Kim Thành lại trở thành nét thẩm mỹ trong mắt đông đảo quần chúng.

Nhậm Địch nghe thấy cái tên này, sắc mặt lạnh hẳn đi, không có bia, cô ấy lại châm thuốc. Năm xưa lúc thôi học Nhậm Địch đã yêu đương hẹn hò với Kim Thành, điều này khiến khá nhiều người bất ngờ. Nhậm Địch rất kiêu ngạo, về điểm này, có khi cô ấy còn khiến người ta đau đầu hơn cả Lý Tuân nữa. Không ai tin Kim Thành còm nhom kia lại theo đuổi được cô ấy, nhưng họ lại ở bên nhau thế đấy.

"Hai người cũng được sáu năm rồi nhỉ." Chu Vận thử tính, "Lâu thật."

Nhậm Địch hút thuốc, thờ ơ nói: "Ai rồi cũng sẽ thay đổi." Cô cười hỏi Chu Vận, "Cậu nói xem trên đời này người không thể 'đồng cam' nhiều, hay là người không thể 'cộng khổ' nhiều hơn?"

"Nhiều như nhau cả. Nếu cuộc sống luôn yên ả, lại bất chợt gặp phải khó khăn thì người ta sẽ nảy sinh ra vấn đề. Mà cuộc sống luôn cực khổ, bỗng nhiên tốt hơn cũng dễ dàng xảy ra vấn đề nốt."

"Không sai." Nhậm Địch bâng quơ cười khẽ, "Bất cứ tình cảm nào cũng không đương đầu nổi với thời gian và thay đổi."

"Tóm lại, bất kể xảy ra chuyện gì, cậu cũng đừng quá tức giận hại thân, nhìn thoáng một chút." Chu Vận nói.

"Ồ, bây giờ đến lượt cậu thông não cho tôi rồi sao?" Nhậm Địch dụi thẳng điếu thuốc xuống bàn, nhếch môi, "Cậu lo cho bản thân mình trước đi."

"Nghĩ thoáng một chút."

https://thuviensach.vn

"Sao cậu lại như bà cụ vậy?" Nhậm Địch không nhịn được nói, "Trước kia cậu không thế này, sao giờ càng lúc càng giống tên Phó Nhất Trác thế."

Chu Vận: "Cậu đừng có lôi người khác vào đây."

Nếu nói mấy năm qua trong đám "bạn cũ" của Chu Vận ai có cuộc sống tốt nhất, e rằng chỉ có mình Phó Nhất Trác thôi. Sáu năm nay, anh chàng cao nghều ấy vẫn không có bạn nhảy cố định nhưng anh ấy không hề buồn chán. Cuối cùng quyết định mở một lớp dạy nhảy ở phía Tây thành phố, chuyên dạy nhảy cho thiếu nhi.

Chu Vận từng đến đó một lần, lớp dạy nhảy nằm trong khu dân cư rất bình thường, có điều anh ấy có khiếu thẩm mỹ tốt, trang trí rất tinh xảo. Trùng hợp hôm Chu Vận đến có buổi biểu diễn, một đám bà nội trợ ngồi trên sàn nhà sang trọng nhập khẩu xem con mình đang uốn éo quay cuồng ở phía trước.

Kể ra, Nhậm Địch có thể quen biết với Phó Nhất Trác đều nhờ vào "công lao" của Chu Vận.

Năm đó Phó Nhất Trác vất vả lắm mới tốt nghiệp được đại học, bị cha anh bắt về làm kinh doanh, sau đó anh lén chạy trốn, đến đây mở lớp dạy nhảy kiếm được ba cọc ba đồng. Chỉ có điều khả năng tự lập của anh rất tệ, ban đầu hoàn toàn không biết nên bắt tay từ đâu, lại không quen ai ở đây nên đành cầu cứu Chu Vận.

Lúc ấy Chu Vận đang dày công khổ luyện, dùi mài kinh sử tại Mỹ, nên giao chuyện này cho Nhậm Địch.

"Ngu ngốc."

Đây chính là câu nhận xét năm xưa Nhậm Địch dành cho Phó Nhất Trác trong lần đầu gặp gỡ. Mấy năm trôi qua, giờ cô ấy đã đánh giá khác đi.

https://thuviensach.vn

"Lợi hại." Nhậm Địch lấy điếu thuốc trong hộp ra, hờ hững nói, "Mình ít khi gặp anh ta, nhưng gần như anh ta không hề thay đổi, lần nào gặp cũng thế. Mấy năm gần đây, ai có thể khiến bản thân sống vui vẻ mới là có bản lĩnh lớn nhất... Muốn uống rượu không?"

"Đừng uống nữa, cậu đã uống nhiều rồi."

"Đừng có mang tửu lượng của cậu ra so sánh với mình."

Chu Vận lườm Nhậm Địch, đứng dậy định kéo rèm cửa ra thì bị Nhậm Địch quát lên.

"Đừng."

"Tại sao?"

"Chói mắt."

Hàng năm Nhậm Định ngủ ngày cày đêm, da xanh xao trắng bệch, mà cô ấy còn luôn trang điểm, xung quanh mắt như bị ngấm màu lúc nào cũng đen sẫm.

Chu Vận nói: "Cậu biết căn nhà này cộng thêm cậu nữa giống gì không?"

Nhậm Địch nằm trên sô pha, đôi chân dài nuột nà tùy ý vắt chéo: "Giống gì?"

"Nhà mồ."

Nhậm Địch cười ngắt nghẻo.

"Cái tật kỳ cục..." Rốt cuộc Chu Vận không kéo rèm ra nữa, cô nghĩ làm sao để trong nhà có hơi người, thế là mở tivi lên.

https://thuviensach.vn

Kết quả là cô lập tức hối hận. Tivi đang chiếu tin tức giải trí, đám cưới của một giám đốc cấp cao của công ty game nào đó, còn cô dâu chính là ngôi sao nữ làm gương mặt đại diện cho game của họ.

Chuyện này gần đây đang được bàn tán xôn xao, thứ nhất là ngôi sao nữ này có nhiều vụ bê bối trong cuộc sống riêng tư. Thứ hai là nhiều game của công ty này bị tình nghi nhái lại những sản phẩm game kinh điển của nước ngoài, vì tiền mà bất chấp mọi thứ, tai tiếng thối um trong ngành. Bây giờ tin tức hai người này "cường cường liên hợp" vừa xuất hiện, liền được đông đảo quần chúng chú ý.

Nhưng dù mọi người có mắng thế nào cũng không làm nó suy suyển. Bởi vì chuyện này nên game mới sắp sửa ra mắt của công ty họ đã được thu hút được rất nhiều sự quan tâm, lợi nhiều hơn hay hại nhiều hơn thì không thể nói rõ.

Chu Vận nhìn chằm chằm vào người đàn ông tinh thần phấn chấn trong màn ảnh, rồi quay đầu nhìn Nhậm Địch.

"Bia đâu? Có bao nhiêu mang hết ra đây đi."

Nhậm Địch lườm cô một cái, đứng dậy lấy bia, ung dung nói: "Cao Kiến Hồng thảm rồi."

"Tại sao?"

"Mình biết cô ả kia." Nhậm Địch ra vẻ xem kịch vui, "Một con quỷ hút máu đấy. Trước kia từng câu kéo tay keyboard ban nhạc mình nhưng thất bại. Cao Kiến Hồng đúng là loại không biết nhìn phụ nữ."

Chu Vận nhìn lại tivi, tin tức khi nãy đã hết, cô đờ đẫn một lúc mãi cho đến khi Nhậm Địch nhét chai bia vào tay cô.

https://thuviensach.vn

Nếu nói mấy năm qua, có chuyện gì mà cô có cố gắng thế nào cũng không thay đổi được, e là chỉ mỗi việc phải đối mặt với công ty này.

Đó là tâm bệnh của cô, thậm chí còn nghiêm trọng hơn cả việc nghĩ đến Lý Tuân. Bởi vì ít nhất chuyện của Lý Tuân còn có kết quả, thời gian của anh đã ngưng đọng. Còn công ty này thì khác, nó mang cái tên L&P không ngừng biến hóa, mỗi lần thay đổi đều khuấy động thần kinh của cô.

Chu Vận và Nhậm Địch uống say mèm, ngủ một giấc đến khi mặt trời lặn. Đã lâu cô chưa được uống say như vậy, dạ dày khó chịu, cô nôn thốc nôn tháo trong phòng vệ sinh. Phòng vệ sinh không kéo rèm, vừa ngước mắt đã nhìn thấy bên ngoài, sắc trời giống hệt với khuôn mặt cô lúc này, nóng rát đỏ bừng.

Ráng chiều đỏ au kéo dài hơn mười dặm. Tại khu vực sầm uất nhất trung tâm thành phố, một tòa cao ốc ngạo nghễ đứng thẳng. Trước cửa chính treo một màn hình quảng cáo khổng lồ, trên đó đang chiếu đoạn phim giới thiệu trò chơi sắp ra mắt của công ty.

Chiếc taxi đỗ trước cổng tòa nhà, một người đàn ông bước xuống xe, thân hình anh ta cao lớn mặc bộ đồ đen tuyền, túi hành lý đeo trên vai anh cũng màu đen nốt. Cả người như ẩn trong sương mù.

Đang vào giờ tan tầm, người trên đường qua lại vội vã. Anh dừng chân dưới tòa nhà đó hồi lâu mới chậm rãi cất bước.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4

Tầng một công ty Cát Lực. Đại sảnh bật điều hòa lạnh toát, hai nữ lễ tân ở quầy vừa sắp xếp đồ đạc trong tay vừa lén nhìn sang bên cạnh. Bên phải hành lang có một biển quảng cảo, trên đó ghi các dự án được phát hành trong những năm gần đây của công ty và hình ảnh lãnh đạo công ty tham gia những hoạt động quan trọng. Người đàn ông kia đứng trước tấm biển.

Lúc anh đến quầy lễ tân hỏi thăm đã để lại ấn tượng sâu sắc cho hai cô gái. Vóc dáng anh rất cao, mặc nguyên một cây màu đen, chất liệu quần áo hơi cứng, cả người như thể được dao gọt đẽo, cộng thêm đôi mắt tĩnh lặng kia càng khiến người ta có cảm giác lạ lùng không sao tả nổi. Nhưng họ vẫn không thể không nhìn trộm anh.

Điện thoại vang lên, một cô nhấc máy, nhỏ giọng nói: "Cao tổng... Vâng, được, tôi biết rồi ạ." Đặt điện thoại xuống, cô ta đứng dậy nói với người đàn ông đang đứng trước biển quảng cáo, "Thưa anh, anh có thể lên rồi. Cao tổng đang ở phòng họp tầng sáu."

Người nọ quay người, không nói lời nào đi về phía thang máy. Máy điều hòa ở trung tâm chỉnh ở nhiệt độ khá thấp, không chỉ có đại sảnh tầng một mà cả tòa nhà đều lạnh như băng.

https://thuviensach.vn

Đối diện cửa thang máy tầng sáu là một căn phòng họp trống trải, cửa kính bên ngoài được lau sạch sẽ không có lấy một hạt bụi, bên trong là chiếc bàn dài nghiêm trang, xung quanh bày một vòng ghế da. Trong góc đặt hai chậu cảnh được cắt tỉa xinh đẹp, mang sắc màu ấm duy nhất trong căn phòng này.

Trong phòng họp có ba người, hai đứng một ngồi. Phát hiện ra có người đến, cả ba đồng loạt nhìn sang. Người ngồi chỉ nhìn một giây rồi tiếp tục dặn dò công việc cho cấp dưới, hơn mười phút sau hai cấp dưới mới ôm laptop rời đi.

Người đã đi hết, rốt cuộc Cao Kiến Hồng nhấp một hớp trà rồi ngẩng đầu nhìn về phía người đứng ở cửa.

"Đã lâu không gặp, Lý Tuân!"

***

Khi Điền Tu Trúc đến đón Chu Vận, vừa vào cửa đã thấy một màn kỳ quái. Hai cô gái say mèm nằm gối lên nhau ở sô pha, nút áo sơ mi của Nhậm Địch mở rộng, gần như lộ hết hàng họ, tay ôm eo Chu Vận, khò khò ngủ say.

"Thật đúng chất là ca sĩ nhạc rock." Điền Tu Trúc cảm thán.

Chu Vận bị Nhậm Địch đè sát ở bên trong, chân dài của cô ấy gác qua người cô. Điền Tu Trúc thử kéo cổ chân của Nhậm Địch để cô ấy buông ra, nhưng lại bị Nhậm Địch đang ngủ say đạp cho một cú.

Chu Vận bị cú đạp này đánh thức, cô còn chút lý trí, vất vả bò dậy.

"Anh vào bằng cách nào?"

https://thuviensach.vn

Điền Tu Trúc bó tay: "Dù an ninh tốt đến thế nào cũng phải đóng cửa chứ."

Chu Vận mơ mơ màng màng: "... Không đóng cửa á?"

Điền Tu Trúc kéo Chu Vận dậy, chân cô lảo đảo, một tay anh dìu cô, nhặt một chiếc áo khoác mỏng trên mặt đất đầy bụi, thuận tay phủ lên đùi Nhậm Địch.

"Bữa tiệc của bọn em hot quá đi mất."

Điền Tu Trúc đưa Chu Vận đang choáng váng lên xe, cô dần dần tỉnh táo, nhìn chằm chằm ra cửa sổ hồi lâu mới khàn giọng hỏi: "Đi đâu thế?"

Điền Tu Trúc trả lời: "Phòng vẽ tranh."

Điền Tu Trúc mua phòng vẽ tranh này từ rất lâu rồi, nằm bên cạnh một con ngõ nhỏ sâu hút yên tĩnh giống như một hòn đảo cô đơn lánh xa thành thị huyên náo. Khi ở trong nước đa phần anh đều làm việc tại đây.

Chu Vận nhớ lần đầu tiên đến phòng vẽ tranh của anh, trong phòng có quá nhiều đồ đạc, cô nhìn đến hoa cả mắt, tuy cô tới chơi rất nhiều lần nhưng chỉ nhớ được mùi hương của nó mà thôi. Đó là một mùi hương rất đặc biệt, nó hòa lẫn mùi gỗ với vải vẽ sơn dầu, dầu thông và cả mùi hương của chủ nhân nơi đây.

Điền Tu Trúc vừa về phòng vẽ đã đeo chiếc tạp dề màu nâu, đứng trước tấm vải khổng lồ pha màu.

Chu Vận nhìn bức phác họa trên tấm vải: "Anh đang vẽ giữa chừng liền đi ra ngoài à?"

"Phải."

https://thuviensach.vn

"Anh nên nói sớm là mình đang vẽ tranh, em cũng có thể tự về được mà."

Điền Tu Trúc cười: "Tự em có đi ra cửa được hay không cũng là vấn đề đấy."

Chu Vận ngồi bên cạnh bàn làm việc cho tỉnh rượu, tiện tay giúp anh sắp xếp lại đồ đạc. Cô vô tình rút ra một quyển tạp chí tiếng Anh cũ kỹ từ khe hở, mặt bìa là ảnh Điền Tu Trúc. Cô mở trang nhất ra, nội dung quá quen thuộc. Đây chính là bài văn mà cô đã dịch giúp Liễu Tư Tư hồi còn đi học.

Chu Vận thẫn thờ.

***

Tầng sáu.

Căn phòng họp to như thế mà chỉ có mình Cao Kiến Hồng và Lý Tuân đối mặt với nhau.

Cao Kiến Hồng mặc bộ vest màu xám, đeo kính gọng bạc, gầy hơn trước kia, đường nét khuôn mặt càng chín chắn nội liễm hơn. Không biết do trong phòng toàn gam màu lạnh hay là điều hòa mở quá thấp, trên mặt anh ta hiện lên màu trắng bất thường.

"Ra khi nào?" Anh ta thản nhiên hỏi.

"Mấy ngày trước." Lý Tuân nói.

"Giảm án à?"

"Ừ."

https://thuviensach.vn

Cao Kiến Hồng gật đầu, tay anh ta nhẹ nhàng gạt nắp cốc trà. Tiếng đồ sứ va vào nhau leng keng rất hợp với hoàn cảnh lạnh lẽo nơi đây.

Cao Kiến Hồng thuận miệng hỏi: "Cuộc sống thế nào?"

Lý Tuân không đáp.

Cao Kiến Hồng nói: "Nếu đã ra rồi thì sống cho tốt, đừng phạm phải lỗi lầm trước kia nữa." Anh ta thoáng liếc nhìn Lý Tuân, "Sau này có tính toán gì không?"

Lý Tuân cũng không đáp.

Cao Kiến Hồng cũng không để ý, anh ta đậy nắp cốc lại, hai tay khoanh lại đặt trên mặt bàn giống như đang dự họp với nhân viên.

"Chút nữa tôi còn bận việc, không có thời gian trò chuyện với cậu, chúng ta nói thẳng vào vấn đề đi. Lý Tuân, đã ra tù thì sống cho đàng hoàng, đứng nghĩ đến mấy chuyện vặt vãnh, cậu hiểu ý tôi chứ?"

Không khí yên lặng từ từ lan tràn.

Bình thường trong tòa nhà này không ai dám không trả lời câu hỏi của Cao Kiến Hồng, anh ta không quen như vậy, cho nên lòng bàn tay mới toát ra nhiều mồ hôi.

Một hồi lâu, Lý Tuân mới cất lời. Đây là lần đầu tiên anh chủ động nói chuyện trong chiều nay, anh hỏi Cao Kiến Hồng: "Cậu kết hôn rồi à?"

Cao Kiến Hồng sửng sốt, nhìn theo ánh mắt Lý Tuân đến chiếc nhẫn trên ngón vô danh ở bàn tay trái mình. Anh ta rút tay lại, dựa vào ghế.

"Ừ, vừa kết hôn không lâu."

Lý Tuân gật đầu: "Chúc mừng."

https://thuviensach.vn

Nói xong anh cầm túi hành lý trên đất, chuẩn bị rời đi. Đúng lúc này, một người bước vào phòng họp, vẻ mặt lo lắng, còn chưa vào cửa đã bắt đầu hối thúc.

"Cao Kiến Hồng, cậu lề mề cái gì vậy hả! Tám giờ phải có mặt tại nhà hàng Hoa Giang, cậu chuẩn bị xong chưa?"

Người nọ cau mày, sải bước thật dài, đụng độ chính diện với Lý Tuân đang định đi ra ngoài. Hai người đều thoáng dừng lại.

Đã nhiều năm trôi qua, trán Phương Chí Tịnh vẫn rộng như thế, trên hàng mày rậm, xương thái dương càng dô hơn, hai bên trán nhô cao toát lên vài phần hung tướng.

Phương Chí Tịnh khó tin nhìn người trước mắt, hắn trợn trừng, miệng há hốc.

Trong không khí yên lặng như tờ, Lý Tuân chầm chậm quay đầu, anh nhìn về phía Cao Kiến Hồng, giống như muốn xác nhận gì đó.

Cao Kiến Hồng vẫn thản nhiên ngồi trên ghế da, tuy họ bốn mắt nhìn nhau, nhưng vẫn không nhìn rõ lắm.

Sáu năm không thể gọi là thế sự xoay vần, nhưng cũng không phải chỉ trong chớp mắt. Thời gian như chiếc bàn dài trước mặt, nghiêm trang và cứng rắn ngăn cách người ta ở hai đầu.

Lý Tuân không nói gì, đi lướt qua Phương Chí Tịnh.

Người đã mất hút nhưng Phương Chí Tịnh vẫn trong trạng thái chết lặng, Cao Kiến Hồng cười khẩy.

"Bị dọa đến ngốc rồi hả?"

https://thuviensach.vn

Lúc này Phương Chí Tịnh mới hoàn hồn, hắn nhìn chằm chằm Cao Kiến Hồng.

"Nó ra khi nào thế?"

"Mấy ngày trước."

Cao Kiến Hồng bị màn khi nãy làm kinh hãi đến mức giọng run run.

"Sao bây giờ đã ra rồi?"

"Giảm án."

"Giờ mới mấy năm? Sao giảm nhiều như vậy?"

Cao Kiến Hồng nhìn hắn, chậm rãi nói: "Sáu năm rồi."

"Ớ..."

"Phương Chí Tịnh." Cao Kiến Hồng cười nhạo, "Cậu sợ đến nỗi vậy à?"

Mắt trái Phương Chí Tịnh là mắt giả, bình thường khó mà phát hiện, chỉ có lúc trợn trừng như bây giờ mới có thể nhận ra hai con mắt khác nhau.

"Cậu không lo chút nào à?"

"Tôi lo cái gì?"

Phương Chí Tịnh nghiến răng nghiến lợi: "Cậu biết quá rõ nó là dạng người như thế nào mà."

Bất kể Phương Chí Tịnh tức tối ra sao, Cao Kiến Hồng vẫn ra vẻ nhàn hạ, anh ta vừa nghịch cốc trà vừa nói: "Tôi biết cậu sợ cái gì. Có điều nghề

https://thuviensach.vn

này đổi mới rất nhanh, cậu cũng nên nhớ rõ, nó bị giam lâu như vậy đã bị lạc hậu, mất sạch kiến thức rồi."

Phương Chí Tịnh nói: "Mất thì có thể học lại."

"Ồ, không ngờ..." Cao Kiến Hồng kinh ngạc nói, "Cậu có lòng tin với kẻ thù cũ như vậy."

"Tôi không có nói đùa với cậu đâu." Phương Chí Tịnh lớn tiếng, "Bây giờ công ty đang ở thời điểm quan trọng, tuyệt đối không thể xảy ra một chút sai lầm. Bản tính Lý Tuân là người nhỏ mọn, nó..."

"Vậy thì để nó làm đi." Cao Kiến Hồng bỗng cất cao giọng, dằn mạnh cốc trà xuống bàn, nước đổ lênh láng.

Anh ta đứng dậy, chỉ xung quanh: "Phương Chí Tịnh, cậu nhìn nơi này đi. Cậu nhìn tòa nhà này đi, nhìn những nhân viên của cậu đi, xem thử bản thân đã nắm giữ bao nhiêu tài nguyên. Cậu nhìn lại nó đi, bây giờ nó có cái gì, cậu đừng nói cho tôi biết dù như vậy cậu vẫn không dám ăn thua với nó nhé!"

Nhân viên đi đến cửa, thấy hai ông chủ cãi nhau ầm ĩ như vậy liền nơm nớp lo sợ không dám đi vào. Phương Chí Tịnh chú ý thấy, bực bội nạt nộ: "Có chuyện gì?"

Nhân viên khom người, dè dặt nói: "Cao tổng, Phương tổng, xe đã đến rồi, không đi là sẽ muộn đấy..."

Lúc này Phương Chí Tịnh mới nhớ lát nữa có buổi gặp mặt, hắn nói với nhân viên: "Chúng tôi đi ngay đây."

Cao Kiến Hồng đứng bên cửa sổ khẽ nói: "Tôi đang đau đầu, không đi đâu."

https://thuviensach.vn

Phương Chí Tịnh kiềm nén, chỉnh trang quần áo rồi mới đi ra ngoài, đến cửa thì dừng bước quay đầu lại.

"Cao Kiến Hồng, cậu đừng châm chọc tôi. Nếu cậu thật sự quang minh chính đại như mình nghĩ thì bây giờ đã không hợp tác với tôi rồi. Hiện tại chúng ta cùng chung một con thuyền, có biết bao tai mắt đang nhìn chòng chọc vào công ty. Thời điểm này tuyệt đối không thể xảy ra chuyện phức tạp nữa, cậu có thời gian đi hoài niệm chuyện cũ chi bằng nghĩ đến phải xử lý công việc của chúng ta thế nào đi."

Hắn nói xong nghênh ngang rời đi, chỉ còn lại mình Cao Kiến Hồng đứng trước cửa kính ngắm cảnh đêm.

So với bầu trời không có ánh sao, thế gian đèn đuốc rực rỡ có vẻ muôn màu muôn sắc, phồn hoa đô hội hơn. Nhưng có lẽ vì có lớp thủy tinh dày cộp này ngăn trở, Cao Kiến Hồng luôn cảm giác sự phồn thịnh này có chút hư ảo như bị một lớp sương mù bao phủ, không rõ ràng bằng vẻ mặt khi nãy của Lý Tuân.

Nhớ đến ánh mắt cuối cùng khi Lý Tuân quay đầu lại, đầu Cao Kiến Hồng nhất thời đau lên. Anh ta nhắm mắt lại, ấn chặt huyệt Thái Dương, qua lâu thật lâu cũng không buông tay ra.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5

Lý Tuân đứng ở ngã tư sầm uất, dòng xe cộ như con rồng vàng khổng lồ chiếm lấy màn đêm, kéo dài bất tận.

"Sao hả?" Một chàng trai từ trong góc đi đến, tuổi tác không lớn lắm, vóc người nhỏ thó, mắt hơi lồi, ánh mắt vừa xoay chuyển đã lộ ra vẻ trộm cắp gian manh.

Lý Tuân không trả lời, Hầu Ninh lại nói: "Nhìn mặt cậu cũng biết rồi. Tôi đã sớm nói với cậu mà cậu còn không tin. Đi thôi, ăn cơm trước đã, tôi sắp chết đói rồi đây này."

Cuối con đường có một tiệm mì nhỏ, bây giờ đang là giờ cao điểm, trong quán chật ních, bàn đã bày ra cả vỉa hè. Quán này do hai vợ chồng nọ cùng mở, buôn bán đã lâu năm, ông chủ vắt chiếc khăn trên cổ, đứng nấu mì trong cái nồi inox lớn ở cửa tiệm. Bà chủ thì bận bịu bưng bê thức ăn và tính tiền, loay ha loay hoay.

Lúc này là tám giờ tối, mấy nhân viên làm gần đây đã tăng ca xong đến ăn cơm, chủ đề của bàn nào cũng là than thở về công việc và chủ của mình, chỉ mỗi bàn của Lý Tuân khá là yên tĩnh. Hai bát mì bò đã được đặt trên bàn, nhưng Lý Tuân không hề đụng đũa, anh rút ra một điếu thuốc, nhìn dòng người và xe cộ qua lại trên đường.

https://thuviensach.vn

Hầu Ninh ăn nửa bát, bắt đầu gõ bàn phím laptop trên đầu gối nhanh nhoay nhoáy.

"Đây chính là công ty trước đây cậu mở đó hả? Khi nãy tôi đã điều tra rồi, bây giờ quy mô rất lớn đấy." Anh ta không ngẩng đầu, nói với Lý Tuân, "Có điều là đầy rẫy tai tiếng, bị cư dân mạng chửi tan nát."

Lý Tuân không lên tiếng, vẫn nhìn xa xăm.

Hầu Ninh ngẩng đầu khỏi máy tính, chăm chăm nhìn Lý Tuân giây lát rồi đóng laptop lại nói: "Lý Tuân, cậu đi theo tôi đi."

Lý Tuân chậm rãi quay đầu, Hầu Ninh nói tiếp: "Mới vừa rồi cậu đã đi gặp bạn học cũ rồi đấy, nhìn cậu cũng biết thái độ của họ như thế nào. Cậu không thể trách họ, cả thế giới này đều như vậy. Năm đó lần đầu tiên tôi vào tù, lúc ra ngoài ba mẹ tôi đã từ tôi cũng vì chút nợ nần tôi thiếu người ta."

Hầu Ninh khá gầy, khi anh ta cười khẩy trên mặt hiện không ít nếp nhăn, thêm đôi mắt lồi kia trông hệt con khỉ.

Hầu Ninh gõ bàn phím: "Nhưng họ đâu biết, tôi chỉ lướt phím bừa một lát đã kiếm được số tiền đó rồi."

Ánh mắt Lý Tuân lạnh lùng.

Hầu Ninh kề người đến: "Lý Tuân, tiền kiếm bằng cách nào thì cũng là tiền, cậu cho rằng tiền mà bạn học cũ của cậu kiếm ra là sạch sẽ sao? Nếu thật sự hắn trong sạch sao lại bị nhiều người mắng chửi như thế. Bạn bè gì đó đều là giả dối thôi, càng thân với nhau càng dễ bán đứng nhau. Nhưng mấy chuyện này đã là quá khứ, sống là phải biết nhìn về phía trước, chúng ta rời khỏi đây, ra nước ngoài, sau này đừng ai hòng bắt được chúng ta, chúng ta sẽ có tiền xài mãi không hết."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân vẫn không trả lời anh ta, chỉ nhìn về phía xa xa. Hầu Ninh quay đầu lại, thấy nơi cuối con đường mờ tối, tòa nhà công ty Cát Lực vẫn sáng rực. Vì mới xây dựng không bao lâu, cho nên trông nó khí thế hơn mấy cái xung quanh.

Vẻ mặt Lý Tuân càng tối tăm hơn, anh dụi mạnh điếu thuốc xuống bàn, đứng dậy bỏ đi. Hầu Ninh "ơ" một tiếng rồi cất máy tính đuổi theo anh.

Tay chân Hầu Ninh có vấn đề, lúc đi bộ còn đỡ nhưng lúc chạy liền thấy quái dị. Anh ta cao chưa đến ngực Lý Tuân, hình thể còm nhom giống như bị suy dinh dưỡng, ngay cả học sinh cấp hai còn cường tráng hơn cả anh ta.

"Cậu muốn làm gì? Cậu nói cho tôi biết cậu muốn làm gì đi, tôi có thể giúp cậu."

Dáng vóc Lý Tuân rất cao, sải bước thật dài, Hầu Ninh đuổi theo mệt đứt cả hơi. Anh ta chạy theo mấy bước rồi ngừng lại, thở hổn hển gào về phía bóng lưng màu đen kia.

"Lý Tuân!"

Lý Tuân không hề ngừng bước, dần dần biến mất trong bóng đêm.

***

Một chiếc xe thể thao dừng tại cổng khu biệt thự. Màn đêm đen kịt, đèn ở trong khu dân cư hơi tối nhưng chiếc xe đỏ như lửa vẫn sáng lóe. Đây là chiếc xe thể thao thứ hai Kim Thành mua năm nay, nếu tính luôn cả những chiếc đã có, hiện tại tổng cộng anh ta đã sở hữu bảy chiếc xe thể thao rồi, trong đó năm chiếc đều là màu đỏ.

https://thuviensach.vn

Thật ra thì Kim Thành cũng không thích màu đỏ, nhưng lúc anh ta mua chiếc xe thể thao đầu tiên, ca khúc Kinh Hồng đang đứng đầu tất cả các bảng xếp hạng, người quản lý của anh đề xuất nên chọn xe màu đỏ cho hợp với hoàn cảnh. Những người hâm mộ cũng xem màu đỏ thành màu bổn mệnh của anh, hình dung anh thành người đàn ông nhiệt huyết như lửa. Nhiều năm qua, thế mà anh cũng tự nhiên cảm thấy màu đỏ mới là màu yêu thích nhất của mình.

"Em về đây." Nhậm Địch tỉnh dậy, cởi dây an toàn định xuống xe, Kim Thành kéo vai cô, hôn thật thắm thiết.

Khi hai đôi môi tách ra, Nhậm Địch cau mày.

"Uống nhiều vậy à?"

"Em uống còn nhiều hơn cả anh."

"Nhưng em đâu có lái xe."

Kim Thành điềm nhiên nói: "Giờ này rồi còn ai theo dõi nữa đâu, mà cho dù có bị chụp ảnh thì để cho bên bộ phận PR giải quyết."

Nhậm Địch mặc kệ anh, Kim Thành ôm lấy cô không buông, cọ vào tai cô: "Làm gì có ban nhạc rock nào mà không say xỉn chứ?"

Nhậm Địch vừa mệt vừa phiền, đẩy Kim Thành ra.

"Em về đây."

Tiếp theo Kim Thành còn có tăng nữa, lái xe rời đi.

Nhậm Địch không vào nhà vội, cô ở cửa châm một điếu thuốc. Mới vừa sang thu, thời tiết vẫn còn nóng bức, cô định cởi nút cổ áo cho mát, nhưng uống nhiều quá nên tay hơi run, cố mấy lần mà không cởi nổi. Cô bực bội giật phăng nút áo.

https://thuviensach.vn

Điếu thuốc bị cú giật mạnh này khiến châm vào tay, Nhậm Địch khẽ mắng một câu. Lúc cô ngẩng đầu lên đã thấy một người đi đến từ bóng cây phía trước.

Nhậm Địch thấy bóng dáng kia, từ từ buông điếu thuốc xuống. Cô phải mất mười giây để phán đoán đây là thực tế hay là ảo giác do say rượu, cuối cùng dần dần trợn to hai mắt.

Lý Tuân bước đến dưới ngọn đèn đường, Nhậm Địch nhìn càng rõ hơn. Cô vứt điếu thuốc xuống đất, cào mái tóc khô cứng, giẫm mạnh chân như trút nỗi tức giận rồi hùng hổ mắng: "Mẹ kiếp!"

Gió đêm thổi qua, sự khó chịu trong cô dường như đã tan biến đi đôi chút. Cô quay người lại mở cửa, vẫy tay với Lý Tuân.

"Vào nhà rồi nói."

Cô đá văng mấy thứ vướng chân ở ngoài cửa, đi đến cửa tủ lạnh lấy bia.

"Cậu ra khi nào?" Cô hỏi.

"Cách đây không lâu."

Nhậm Địch là nhạc sĩ, vô cùng nhạy cảm với âm thanh. Cô nhận ra giọng nói của Lý Tuân trầm hơn trước đây nhiều. Lòng Nhậm Địch rối bời, ngửa đầu tu vài ngụm bia, quan sát anh lần nữa.

"Cậu chẳng thay đổi gì hết." Cô nói.

Lý Tuân cười, không hề có ý kiến gì với câu này.

Nhậm Địch hỏi: "Cậu đã gặp Chu Vận chưa?"

https://thuviensach.vn

Lý Tuân châm thuốc, ngọn lửa lóe lên rồi tắt ngúm, ngẩng đầu, thản nhiên nói: "Chưa, không muốn gặp."

Nhậm Địch cau mày. Lý Tuân nhả khói thuốc.

"Tìm cậu là vì chuyện khác."

Nhậm Địch im lặng. Thật ra vừa rồi cô đã nói dối, không phải Lý Tuân không hề thay đổi mà là đã thay đổi rất nhiều. Cả người toát lên vẻ lạnh lùng như đêm đen, ngay cả nụ cười nhàn nhạt treo trên bờ môi cũng âm u lạnh lẽo.

Cô cúi đầu, nhìn khuôn mặt mình méo mó qua vỏ chai bia. Có lẽ trong mắt Lý Tuân, cô cũng thay đổi nhiều lắm. Ban đầu họ đều là kẻ ngông cuồng, tự cao, ích kỷ và khốn kiếp. Cho nên giữa họ cũng có một kiểu ăn ý kỳ lạ.

"Cậu biết chuyện của Cao Kiến Hồng rồi à!" Nhậm Địch bình tĩnh nói.

Lý Tuân nhún vai, im lặng thừa nhận.

Quả nhiên là vậy, cô vừa đoán đã trúng phóc. Nhậm Địch đặt chai bia qua một bên, cảm thấy hơi buồn cười.

"Sau khi cậu ra ngoài, người đầu tiên cậu tìm là Cao Kiến Hồng hả?"

Lý Tuân ừ, gạt thẳng tàn thuốc xuống sàn nhà.

Nhậm Địch trầm mặc một hồi, rồi ngước mắt lên, lạnh lùng nói: "Tôi không liên lạc gì với hắn cả, cũng chỉ nghe được chuyện của hắn qua người khác thôi. Lúc vừa tốt nghiệp, dự án game của hắn và Phương Chí Tịnh đụng độ với nhau, sau đó không biết tại sao lại trở thành hợp tác chung. Mấy năm trước công ty của chúng từng bị người ta kiện, nhưng sau đó mọi

https://thuviensach.vn

chuyện lại im ắng." Cô thoáng khựng lại rồi bổ sung, "Chu Vận từng thử vài cách, nhưng khi đó cậu ấy ở nước ngoài, cách quá xa."

Lý Tuân dựa vào vách tường, hơi cúi đầu hút thuốc.

Nhậm Địch nói: "Để tôi gọi cho Chu Vận."

Lý Tuân cười nói: "Tôi đến đây không phải để ôn chuyện."

Giọng nói của anh như thốt ra từ lồng ngực. Lý Tuân đứng thẳng, dụi tắt điếu thuốc: "Còn nhớ rõ ngày ấy chúng ta đã nói gì trong quán bar không?"

Câu nói này không đầu không đuôi, nhưng Nhậm Địch vừa nghe đã hiểu anh đang nhắc đến ngày nào, quán bar nào và câu nói nào, trong nháy mắt tất cả mọi chuyện đều hiện lên trước mắt cô. Anh từng đầu tư vào ban nhạc của cô, đêm đó cô hứa tương lai có lợi nhuận sẽ chia tiền cho anh.

Nhậm Địch nói: "Cậu cần tiền?"

"Ừ."

Cô ngừng một chút rồi xác nhận lần nữa: "Hôm nay cậu đến tìm tôi chỉ để đòi tiền thôi à?"

Lý Tuân ngước mắt nhìn cô. Sáu năm qua, dáng vóc anh đã hoàn toàn trưởng thành, cao lớn sừng sững, khung xương sắc bén như lưỡi lê, ẩn giấu mũi nhọn bên trong.

"Đúng." Anh nói.

Nhậm Địch hỏi: "Cậu định làm gì?"

Lý Tuân: "Cậu đừng quan tâm."

https://thuviensach.vn

Nhậm Địch lặng thinh nhìn anh. Trông anh nhàn nhã đứng đó, ngoài mặt thản nhiên nhưng thực ra lại ẩn chứa sự điên cuồng. Nhậm Địch quá hiểu anh, sau khi anh ra tù không hề gặp Chu Vận, mà đến công ty đó trước tiên. Anh biết rõ mình cần gì, công ty kia từng là toàn bộ tâm huyết và tương lai của anh, bây giờ lại nằm trong tay của kẻ thù.

Nhậm Địch cau mày nói: "Lý Tuân, cậu tỉnh táo một chút."

Lý Tuân cười: "Ồ, con mắt nào cậu thấy tôi không bình tĩnh hả?"

Cậu tỏ vẻ xa cách. Tâm trạng Nhậm Địch vừa mới thoải mái một chút, bây giờ lại ngột ngạt và còn khó chịu hơn cả khi nãy. Cô tu sạch chai bia trong một hơi, đá vỏ chai vào kệ bếp cẩm thạch hơi mạnh nên gây ra một tiếng xoảng.

"Lý Tuân, cậu đừng làm cái vẻ đó với tôi." Men say bốc lên, giọng nói của Nhậm Địch cũng cất cao, "Ban đầu cậu đánh mù cái thằng họ Phương đó, ra vẻ anh hùng rơm, vừa không mời luật sư vừa không chịu cho ai giúp, đến lúc ngồi tù sáu năm cũng không chấp nhận cho ai thăm tù. Cậu chỉ lo nghĩ đến sĩ diện của mình nhưng đã từng nghĩ đến người khác chưa? Bây giờ ra ngoài, không nói lời nào lại nhất quyết đi tìm đường chết, cậu cần tiền làm gì, định làm cái vẹo gì?"

Lý Tuân im lặng, Nhậm Địch chỉ vào cậu: "Được, cậu cần bao nhiêu tiền tôi sẽ cho cậu hết. Tôi nói cho cậu biết, lần này tốt nhất là cậu nên ôm nhau chết chung với lũ đó, đừng quấy rầy cuộc sống hạnh phúc của Chu Vận."

Lúc Lý Tuân nghe mấy câu trước, vẻ mặt đều vô cảm, nhưng đến câu cuối cùng, vẻ mặt cậu rốt cuộc lạnh đi.

Nhậm Địch nhìn gương mặt cậu biến sắc liền thoải mái đến lạ.

"Không tin à?"

https://thuviensach.vn

Lý Tuân lạnh lùng nhìn cô. Nhậm Địch điềm nhiên nhìn lại câu, qua hồi lâu, Lý Tuân nhếch môi.

"Nói xong rồi hả?"

"Chưa." Nhậm Địch hất cằm lên, đứng trước mặt Lý Tuân, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, gằn từng chữ một, "Lý Tuân, tôi muốn nói với cậu câu này từ lâu lắm rồi. Cậu là một tên ích kỷ, khốn-con-mẹ-nó-kiếp."

Cô nói xong, độ cong nơi khóe môi của Lý Tuân không còn cao nữa.

"Giờ nói xong rồi chứ?"

Nhậm Địch quay người đi về phía tủ lạnh, lại lấy ra một chai bia nữa.

"Tôi không quản lý tiền của ban nhạc, tiền riêng của tôi đều đưa cho Kim Thành, cậu cần bao nhiêu, ngày mai tôi sẽ đưa tiền mặt cho cậu."

Nhậm Địch đưa lưng về phía Lý Tuân bật chai bia. Nghe thấy tiếng đóng cửa phía sau, cô quay đầu lại, Lý Tuân đã đi mất, chỉ còn một tờ giấy mỏng đặt trên bàn trà.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6

Sau này nhớ lại, thời điểm họ gặp lại nhau sau bao năm xa cách cũng không tốt lắm. Mà đâu chỉ là không tốt, phải là vô cùng tệ hại mới đúng.

Nửa đêm Chu Vận nhận được điện thoại của Nhậm Địch, bảo có việc cần cô giúp, nhờ cô liên hệ Điền Tu Trúc cho nhận xét về thiết kế ảnh bìa album của ban nhạc họ. Lúc đó đã quá muộn, Chu Vận còn buồn ngủ mụ mị tưởng rằng mình đang nằm mơ, kết quả sáng sớm hôm sau Nhậm Địch lại gọi điện đến.

Rất hiếm khi Nhậm Địch chủ động gọi cho người khác, Chu Vận nghĩ chắc cô ấy thật sự rất gấp nên lập tức lôi Điền Tu Trúc ra khỏi phòng vẽ tranh.

Sau đó, cô trông thấy Lý Tuân ở đấy. Nói cho chính xác hơn là cô không hề "trông thấy" anh, nên mới nói thời điểm trùng phùng ấy cực kỳ tệ hại.

Nhậm Địch hẹn gặp cô tại một quán cà phê, khi đó Chu Vận cũng thấy lạ, ban nhạc Khinh Hồng hiện tại đang nổi như cồn, bình thường đi ngoài đường cũng cũng phải che đậy kín mít, sao lại lộ liễu hẹn ở quán cà phê nhỉ. Nhưng lúc ấy Chu Vận không hề nghĩ nhiều.

https://thuviensach.vn

Quán cà phê khá đông khách, Chu Vận và Điền Tu Trúc ngồi cạnh cửa sổ, nơi bắt mắt nhất chờ Nhậm Địch. Điền Tu Trúc mặc đồ giản dị, ngồi ở chiếc ghế xoay bằng mây, hệt như bức tranh thanh khiết dưới ngòi bút của anh.

Bấy giờ Lý Tuân đang ngồi ở bàn cách đó năm mét, cô hoàn toàn không hề chú ý đến.

Khi Lý Tuân rời khỏi quán cà phê, Chu Vận nhác thấy bóng đen chợt lóe rồi biến mất ở cửa. Nhưng đến tận lúc đó, cô vẫn không nhận ra đấy là anh. Cô tiếp tục tán gẫu với Điền Tu Trúc, nhưng suốt khoảng thời gian ấy trong đầu luôn tái hiện lại hình ảnh vừa rồi.

Mỗi lần hiện lên, hình ảnh lại rõ ràng hơn một chút, cô dần dần không nghe thấy Điền Tu Trúc đang nói gì, cũng không biết mình đang nói gì nữa. Cô kinh hãi phát hiện bóng dáng kia rõ ràng trùng khớp với bóng dáng anh trong ký ức. Tim cô đập thình thịch, vẫn không dám tin đây là thật.

"Em sao vậy?" Điền Tu Trúc thấy cô có vẻ bất ổn.

Chu Vận đứng bật dậy chạy ra ngoài đuổi theo, trên đường đông người qua kẻ lại nhưng cô vẫn không thấy hình bóng lạnh lùng kia đâu. Đúng lúc đó một gã nhỏ thó đi đến, hỏi cô với giọng mỉa mai: "Tìm Lý Tuân à?"

Chu Vận nghe thấy cái tên này liền sững sờ thoáng chốc. Tất cả đều đã được chứng thực.

Lý Tuân! Bao năm qua cô đã nhớ đến cái tên này không biết bao nhiêu lần, và cũng đã quen với việc gọi anh trong ảo giác mà chưa bao giờ hi vọng anh đáp lại. Nhưng bây giờ đã khác, khi trong đầu cô hiện lên hai chữ Lý Tuân, khuôn mặt và hình dáng người kia trở nên rõ ràng trong nháy mắt, như thể một giây sau đã có người xuất hiện đáp lại cô.

https://thuviensach.vn

Lòng bàn tay Chu Vận nóng hầm hập, cô nhìn gã đàn ông trước mặt: "Anh là ai? Lý Tuân đâu?"

Hầu Ninh đá đểu: "Ngay cả người mà cô cũng không nhận ra thì còn hỏi cậu ta ở đâu làm gì."

Điền Tu Trúc đi ra khỏi quán, đến bên cạnh Chu Vận. Có mặt anh, khí thế của Hầu Ninh yếu đi một chút nhưng anh ta vẫn châm chọc như cũ.

"Bọn này đến lấy tiền, nào ngờ đám bạn học cũ của cậu ta toàn là kẻ xảo trá, không đưa thì thôi, còn tìm..." Anh ta đánh giá Điền Tu Trúc và Chu Vận một lượt, rồi cười khẩy khinh thường, không thèm nói nữa.

Chu Vận hiểu tất cả đều do Nhậm Địch sắp đặt, nhưng cô không có thời gian đoán xem ý đồ của cô ấy là gì, chỉ hỏi Hầu Ninh: "Lý Tuân ở đâu?"

"Cậu ta ở đâu không cần cô quan tâm, tôi chỉ bất bình thay cậu ta nên mới cố bớt chút thời gian quay lại mắng chửi đám chó má các người." Hầu Ninh nói xong quay người bỏ đi.

Chu Vận đứng thừ ở ngã tư, tay Điền Tu Trúc nhẹ nhàng đặt lên vai cô. Cô bỗng choàng tỉnh, rảo bước đuổi theo Hầu Ninh. Hầu Ninh nghe thấy tiếng giày cao gót phía sau càng lúc càng gần, anh ta quay đầu lại, đồng thời bị Chu Vận tóm lấy cổ áo. Hầu Ninh hét ầm lên theo phản xạ, Chu Vận không thèm đếm xỉa đến ánh mắt của người xung quanh, lôi anh ta vào con hẻm nhỏ phía sau quán cà phê.

Hầu Ninh không ngờ Chu Vận lại thẳng thừng như vậy. Anh ta gầy còm, còn thấp hơn Chu Vận một cái đầu, hơn nữa bị cô lôi xềnh xệch nên hoàn toàn không có sức chống trả.

Chu Vận kéo Hầu Ninh vào góc, đẩy mạnh vào vách tường rồi tiến lên hai bước ép sát, nhìn anh ta chằm chằm.

https://thuviensach.vn

"Tôi hỏi anh một lần nữa, Lý Tuân đâu?" Cô nhìn xoáy vào mắt Hầu Ninh, "Và anh là ai?"

Theo từng câu hỏi của cô, Hầu Ninh càng lúc càng trở nên căng thẳng. Chỉ trong một quãng đường ngắn mà vẻ mặt của cô gái này đã khác hẳn với lúc mới xuất hiện. Cô biến hóa hệt như khung cảnh từ đường lớn ánh nắng rực rỡ đến ngỏ hẽm lạnh lẽo âm u. Sau lúc hoang mang và buồn bã ban đầu, ánh mắt Chu Vận trở nên tỉnh táo, quan sát kỹ Hầu Ninh từ trên xuống dưới.

Hầu Ninh không tài nào chịu được cảnh này, anh đã quen núp trong bóng tối, ngồi phía sau màn hình che giấu tất cả tâm trạng.

Lúc Hầu Ninh sắp sửa bủn rủn khuỵu xuống, Chu Vận nghe thấy có người lên tiếng phía sau.

"Buông tay."

Cảm giác khi cô nghe thấy tiếng gọi ấy thật kỳ diệu. Chu Vận nghĩ, nhiều năm trôi qua, trong mắt của mọi người cô chính là hình mẫu phụ nữ mạnh mẽ. Thành tích của cô xuất sắc, từ nước ngoài về vẫn không đi tìm việc làm, lý do ban đầu là vì cô định thử thể nghiệm một vài dự án trong nước, xác định mục tiêu cơ bản của mình, về sau cô đã quen với việc tự do tự tại nên trở thành lười nghe theo kẻ khác chỉ đạo, chỉ thích làm một mình.

Nhưng tất cả mọi chuyện đều tan thành mây khói khi nghe thấy hai chữ "buông tay" này.

Chu Vận buông tay ra, Hậu Ninh vội vàng chạy đến phía sau Lý Tuân. Cô quay đầu lại. Vẫn là bộ quần áo đen tuyền, dáng người cao ráo khi nãy, nhưng mái tóc đen nhánh đã khiến từng đường nét của anh rõ ràng hơn. Gương mặt anh lưu lại chút dấu vết năm tháng, song không nhiều, nhìn thoáng qua thì cảm thấy thay đổi rất lớn nhưng nhìn kỹ thì vẫn thấy thấp

https://thuviensach.vn

thoáng dáng vẻ trước đây. Có điều là con người anh như đã được mài dũa trở nên sắc bén hơn.

Lý Tuân đút hai tay vào túi, hơi hất cằm nhìn cô, tư thái này khiến cổ họng cô thít chặt.

Hầu Ninh kéo áo Lý Tuân, muốn mau chóng rời khỏi đây, còn Điền Tu Trúc thì đứng ở đầu ngõ.

Chu Vận há miệng, lần đầu tiên cô không gọi tên anh mà chỉ khẽ nói: "... Sang đây nói chuyện."

Lý Tuân và cô đi vào sâu trong ngõ, bên ngoài chỉ còn lại Hầu Ninh và Điền Tu Trúc. Hầu Ninh vẫn khẩn trương, ban đầu ý định của anh ta là muốn trút giận nên mới quay lại mắng bọn họ. Nhưng người phụ nữ này còn khủng bố như vậy, huống chi là đàn ông đang đứng kia...

"Cậu ta chính là Lý Tuân à?"

Hầu Ninh run run, nhưng lại cảm giác giọng của Điền Tu Trúc dịu dàng hơn Chu Vận nhiều. Anh ta nghiêng đầu nhìn Điền Tu Trúc, còn Điền Tu Trúc nhìn hai người trong ngõ rồi cười khẽ một tiếng.

"Quả thật là giống hệt như cô ấy đã tả."

Đêm qua trời mưa, mặt đất bùn lầy, trên vách tường xanh đen cũng đọng nước. Con ngõ rộng chưa đến ba mét, không có xe cộ qua lại, đường cũng khá cũ và đầy ổ gà. Cũng không biết mấy chiếc xe đạp dựng rìa đường đã để đây được bao lâu, lốp xe đã xẹp lép, cỏ dại dưới đất vẫn mọc tua tủa ngoan cường.

Lẹp bẹp! Cỏ bị đôi giày cao gót của Chu Vận đạp bẹp dúm. Cô dừng bước, nhìn Lý Tuân.

https://thuviensach.vn

"Anh ra ngoài được bao lâu rồi?" Cô hỏi.

"Cũng mới thôi."

"Sao không tìm em?"

Lý Tuân cười nhẹ.

Chu Vận có chút căng thẳng khó hiểu: "Là Nhậm Địch gọi em tới, bọn anh cũng do cậu ấy gọi tới sao? Mới vừa rồi tên kia bảo là bọn anh đến lấy tiền, bọn anh định làm gì?"

Anh vẫn không trả lời, Chu Vận cũng cảm thấy cuộc gặp gỡ này quá là đột ngột, cô nhỏ giọng hỏi: "Lát nữa anh có rảnh không?"

"Không."

Lý Tuân thờ ơ cự tuyệt, dường như anh thấy chỉ gặp mặt ngắn ngủi thế này là đủ rồi nên định bỏ đi, nhưng Chu Vận lại cố ý chặn đường không cho anh đi.

"Tránh ra." Anh nói.

Chu Vận không lùi bước, cô hỏi anh: "Cái tên mới vừa rồi làm nghề gì, em thấy hắn không giống người đàng hoàng."

Lý Tuân cười: "Vậy em thấy tôi giống người đàng hoàng sao?" Nụ cười trên mặt anh vô cùng xa cách. Ánh mắt anh lẳng lặng tạo ra một đường ranh giới, không cho Chu Vận có cơ hội nhắc đến chuyện quá khứ.

Chu Vận cảm thấy sốt ruột, cô khẽ khàng hỏi: "Bây giờ anh ở đâu?"

"Thành Tây."

Ánh mắt Chu Vận sáng lên, lập tức nói: "Anh trai anh cũng ở bên đó."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân lặng thinh.

Chu Vận nói: "Anh ấy mở lớp dạyđám trẻ con khiêu vũ, ở..."

"Chu Vận." Lý Tuân ngắt lời cô, "Ai cũng đang vội, đừng có lảm nhảm mấy lời vô ích nữa."

Chu Vận nói: "Em không vội."

Lý Tuân nhướng mày, trong khoảng cách gần thế này, ánh mắt của anh nhìn xuống cô như một kẻ bề trên. Anh dợm bước về phía trước, vẻ mặt chế nhạo: "Em không vội không có nghĩa là người khác cũng vậy."

Với khoảng cách như thế, giữa họ và vách tường hai bên tạo nên một không gian thiên nhiên, giọng nói của anh vang vọng trong không gian nhỏ hẹp đó, dội từ bốn phương tám hướng thấm vào cơ thể cô.

Thừa dịp cô sững sờ, Lý Tuân đi vòng qua cô ra khỏi ngõ hẻm, hòa vào dòng người trên phố.

Hầu Ninh định đuổi theo anh thì lại bị Chu Vận chạy đến kéo lại.

Chu Vận nói: "Liên lạc với hai người bằng cách nào, hai người ở đâu?"

"Cô đừng quan tâm tới chuyện của chúng tôi nữa."

"Hai người có dự định gì?"

Hầu Ninh vừa oán trách Lý Tuân không chịu đợi mình, vừa trả lời có lệ với Chu Vận: "Dự định của bọn này có liên quan gì đến cô hả?"

Chu Vận khẽ khom người, mặt đối mặt với Hầu Ninh. Hầu Ninh phát hiện mắt Chu Vận rất trong, rất đẹp cũng rất sáng.

https://thuviensach.vn

"Hai người biết nhau trong tù à?" Cô hỏi.

Hầu Ninh hừ một tiếng: "Thì sao."

"Tôi cảm giác được sự gian manh của anh." Chu Vận nói, "Tôi không biết anh muốn làm gì, nhưng tôi cảnh cáo anh, đừng có ý đồ xấu với anh ấy."

Hầu Ninh luôn là người mâu thuẫn. Một mặt anh ta cực kỳ sợ xã hội, thiếu hụt khả năng giao tiếp với người khác, mặt khác anh ta lại hết sức tự phụ. Nhất là ở thời đại này, anh ta có kỹ thuật máy tính cao siêu, lúc nào cũng coi mình giống như gã thích khách, núp ở một góc khuất nào đó, có thể tung một đòn trí mạng vào những kẻ dám xem thường anh ta, thậm chí là họ không biết là mình đã mình đắc tội với ai nữa.

Nhưng dù sao góc khuất vẫn là góc khuất. Ánh nắng chiếu vào, tất cả rác rưởi và đồ bỏ đi bên trong đều lộ rõ mồn một.

"Cô đừng cho rằng mình rất hiểu cậu ấy." Hầu Ninh lạnh lùng nói, "Cậu ấy đã không còn là người mà cô biết rõ kia nữa rồi, bọn này đã bị lãng phí quá nhiều thời gian. Trên con đường này có mấy ai lợi hại hơn bọn tôi, nhưng bây giờ chúng tôi lại chẳng là cái gì so với họ. Cô đừng nói mấy lời qua loa có lệ để động viên bọn tôi bắt đầu lại lần nữa, đâu phải các người ngồi tù đâu mà hiểu được. Đương nhiên bọn tôi có cách kiếm tiền của riêng mình, không cần... Aaaa!"

Hầu Ninh đang nói dở lại bị Chu Vận đẩy vào vách tường. Điền Tu Trúc bước đến kéo tay cô, nhỏ giọng nói: "Em bình tĩnh chút nào."

Mắt Chu Vận đỏ hoe, cố gắng dằn lại tâm trạng của mình: "Đừng có so sánh bản thân anh với anh ấy, cỡ anh mà xứng sao?"

Nếu không phải Điền Tu Trúc kéo cô lại, sợ rằng Chu Vận đã bóp cổ Hầu Ninh rồi. Móng tay cô sắc nhọn, đặt trên cằm Hầu Ninh, gằn từng chữ:

https://thuviensach.vn

"Có một việc anh phải hiểu rõ, anh ấy ngồi tù, nhưng anh ấy không hề dính gì đến cái từ 'người xấu' kia."

Hầu Ninh bị vẻ mặt cô làm kinh hoảng, lẩm bẩm chống cự: "... Đó là trước kia thôi, cô đâu biết bây giờ cậu ấy nghĩ gì."

Chu Vận không nói nhảm với anh ta nữa, cô thô lỗ lấy điện thoại di động trên người anh ta ra, bấm gọi số điện thoại liên lạc duy nhất trong đó.

Đối phương hờ hững “alo” một tiếng, Chu Vận đi thẳng vào vấn đề.

"Anh còn nhớ chuyện muốn làm trước kia không?"

Yên lặng giây lát, Lý Tuân cúp điện thoại.

Hầu Ninh hoàn hồn, giật lại điện thoại, quát Chu Vận: "Cô nói hay thế mà lúc vừa rồi còn không nhận ra cậu ấy cơ đấy!" Hầu Ninh hất Chu Vận ra, lại như trút giận huých vào người Điền Tu Trúc rồi mới lao ra khỏi ngõ hẻm.

Chu Vận chống hông, hít sâu vào. Cô ngửi thấy mùi bùn, mùi đất ngai ngái sau cơn mưa, cô thấy lạ là bây giờ mình mới phát hiện ra điều này.

Điền Tu Trúc nói: "Đi thôi."

Hầu Ninh cắm đầu chạy nửa con phố, rốt cuộc thấy được Lý Tuân đang tựa vào tán cây ven đường hút thuốc. Anh ta chạy như muốn nổ cả phổi, ngồi bên cạnh Lý Tuân thở hồng hộc.

"Cậu không chịu đợi tôi." Hầu Ninh oán trách, "Con nhỏ đó dữ như là mẫu dạ xoa vậy."

Lý Tuân im thít, Hầu Ninh ngẩng đầu nhìn anh: "Cậu đi nhanh như vậy không phải cũng vì sợ cô ta chứ."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân lạnh nhạt nhìn anh ta. Hầu Ninh đột nhiên hưng phấn, lấy ra hai chiếc bóp da trong ngực.

"Cậu xem, đây là ví của đôi nam nữ chó má kia, trước khi đi tôi đã chôm chỉa được."

"..."

Lý Tuân ngậm điếu thuốc, im lặng ngẩng đầu nhìn tán cây. Từ lúc gặp Chu Vận, anh đã ít nói hơn ngày thường.

"Cái con ca sĩ kia không đưa tiền cho chúng ta cũng không sao. Chỉ bằng sức của chúng ta muốn đánh sập công ty đó hơi khó khăn, nhưng chỉ phá hoại hai kẻ đó thì rất đơn giản." Hầu Ninh cười mờ ám, "Tôi có vô số cách trộm tiền của chúng. Hay là mua một tặng một, lấy luôn của bạn bè thân thích của chúng luôn đi. Tôi đã nghĩ ra chủ ý tốt giúp cậu rồi, sau khi chúng ta trộm được tiền của chúng rồi thì đem mua hết thức ăn cho chó rồi gửi đến nhà chúng. Cậu cảm thấy... ồ?"

Hầu Ninh đang nói hào hứng thì bỗng khựng lại, ánh mắt nhìn vào ví tiền của Chu Vận.

***

Trong xe, Điền Tu Trúc nhắc nhở Chu Vận ngồi bên ghế lái phụ thắt dây an toàn.

"Hai người đã nói chuyện gì?" Điền Tu Trúc khởi động xe.

"Không có, anh ấy không chịu nói gì cả."

Điền Tu Trúc lái xe ra khỏi tầng hầm, ánh sáng chói lòa khiến hai người nheo mắt.

https://thuviensach.vn

"Anh ấy không tin em." Chu Vận nói, "Em không nhận ra anh ấy, hơn nữa em còn đi với anh, anh ấy cảm thấy em đã phản bội anh ấy."

"Chuyện đó không tính là không nhận ra." Giọng Điền Tu Trúc vẫn trầm ổn, "Em không biết cậu ta ra tù, cũng không biết hôm nay cậu ta sẽ đến đây, là cậu ta nhỏ nhen ích kỷ thôi. Về phần chúng ta, lẽ nào cậu ta không cho phép em ăn cơm, trò chuyện với bất cứ chàng trai nào trong sáu năm sao? Chuyện này rất vô lý."

Chu Vận nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ nói: "Trước kia lúc em mới yêu anh ấy, cảm thấy việc so sánh anh ấy với người đàn ông nào khác đều là phản bội."

Điền Tu Trúc lẳng lặng lái xe.

Chu Vận: "Nhưng thời gian dài trôi qua như vậy..."

Điền Tu Trúc nói: "Sáu năm rất là lâu, thời gian có thể thay đổi rất nhiều thứ, không phải là lỗi của bất cứ ai. Huống chi khi đó bọn em còn quá trẻ, mỗi giây mỗi phút đều cho rằng sẽ là cả đời."

Thừa dịp giao thông thông thoáng, anh quay đầu sâu sắc nhìn Chu Vận.

"Chuyện này người khác nói gì cũng vô ích, chỉ có bản thân em mới rõ ràng, em cảm giác mình đã phản bội cậu ta sao?"

***

Hầu Ninh kinh ngạc nhìn ví tiền trong tay.

"Đây là cậu à?"

Anh ta lấy ra một tấm ảnh ở ngăn cuối cùng trong ví tiền của Chu Vận. Tấm ảnh là ảnh chụp lén trong một căn phòng họp có vẻ khá rộng,

https://thuviensach.vn

một cậu nam sinh cao ráo đang đứng thuyết trình trên sân khấu trước mặt mọi người. Chất lượng tấm ảnh rất thấp, không thấy rõ mặt chàng trai, chỉ có mái tóc vàng sáng chói trong bối cảnh mờ tối, khiến người ta dễ dàng cảm nhận được sức sống dồi dào và dã tâm bừng bừng của cậu.

Lý Tuân cầm lấy tấm ảnh. Nó đã rất cũ nhưng được cất giữ sạch sẽ, mới vừa rồi tay Hầu Ninh đã làm dính bẩn, đây là vết bẩn duy nhất trong sáu năm qua.

Không! Anh hơi thất thần. Không chỉ sáu năm. Đây là chuyện khi nào nhỉ?

Một tay Lý Tuân cầm tấm ảnh, một tay kẹp điếu thuốc. Anh đã quên hút, giống như đã quên mất người thanh niên trẻ tuổi nhiệt huyết trong tấm ảnh kia là ai rồi.

Tám năm, hay là chín năm? Nửa điếu thuốc rơi xuống đất, anh đưa tay lên day sống mũi. Công ty kia tên là gì vậy nhỉ? Thời gian thật là đáng sợ.

Một cơn gió thổi qua, lá trên cây lác đác lìa cành, hình trong tay cũng lơi lỏng chỉ trực rơi xuống, anh nắm chặt theo phản xạ.

***

Trên đường xe chạy bon bon, Chu Vận nhìn lá rơi ngoài cửa sổ, nghiêm túc suy nghĩ thật lâu. Cô không thể không thừa nhận, sáu năm qua cô đã quên mất rất nhiều chi tiết về chuyện tình của họ. Chỉ có những ngày những đêm họ phấn đấu làm việc bên nhau, và con đường anh đã từng thắp sáng nhưng chưa kịp đi kia vẫn luôn khắc sâu vào trí óc, giống như xương đá, thời gian đã xói mòn thành phế tích nhưng vẫn kiên quyết sững sững chọc trời, vững như thành sắt.

Rất nhiều thứ không thể tránh khỏi bị thời gian mài mòn, chỉ chừa lại chút tinh túy tồn tại đến biển cạn đá mòn. Chu Vận không biết sáu năm tù

https://thuviensach.vn

tội đã khiến Lý Tuân thay đổi thế nào, cô chỉ biết một chuyện duy nhất, đó chính là cho đến hôm nay, chỉ cần anh chỉ về một hướng, cô sẽ vẫn không hề do dự từ bỏ tất cả, quyết tâm sống mái và liều lĩnh lao đi.

Đến tột cùng "phản bội" được định nghĩa thế nào, ngay cả bản thân Chu Vận cũng không biết rõ.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7

"Tên trộm chết tiệt!"

Hai giờ sau, Chu Vận và Điền Tu Trúc phát hiện ví tiền đã không cánh mà bay. Khi ấy họ vừa dùng cơm xong, nhân viên phục vụ mang hóa đơn đến tính tiền.

"Thưa anh chị, xin hỏi anh chị thanh toán tiền mặt hay qua thẻ ạ."

Điền Tu Trúc tựa vào ghế như lạc vào cõi thần tiên, Chu Vận cười với nhân viên phục vụ: "Cho thêm phần tráng miệng, chúng tôi còn ngồi một lát nữa."

Nhân viên phục vụ rời đi, Điền Tu Trúc cảm thán: "Tên đó lợi hại quá, mới va vào người ta một cái đã trộm được đồ, hệt như trong phim vậy."

"Anh còn bội phục gã nữa á?"

"Dù sao bên trong cũng không có nhiều tiền. Đúng rồi, chứng minh nhân dân của em ở trong ví phải không, gọi điện thoại bảo gã giữ lại đi."

"Điền Tu Trúc, gã trộm ví của chúng ta đấy." Chu Vận nhấn mạnh từ ‘trộm’, "Sao anh có thể coi như để quên đồ ở nhà bạn thế?"

Điền Tu Trúc dẩu môi: "Vậy báo cảnh sát bắt họ nhé?"

https://thuviensach.vn

Chu Vận im bặt.

Điền Tu Trúc cười nói: "Cho nên bỏ qua đi."

Điện thoại di động vang lên, Chu Vận nhìn người gọi đến trên màn hình, nháy mắt bật dậy khỏi chỗ ngồi, đi sang một góc yên tĩnh nghe điện thoại.

"Nhậm Địch."

"Ừ."

"Rốt cuộc là cậu nghĩ gì thế hả?" Chu Vận nắm chặt điện thoại, "Lý Tuân ra tù, ít nhất cậu phải nói với mình một câu chứ. Cậu có biết hôm nay lúc bọn mình gặp mặt, anh ấy..."

"Cậu ta thế nào?" Nhậm Địch ung dung hỏi, "Có bị tức chết hay không?"

"..."

Nhậm Địch cười khanh khách: "Mình cố ý đấy, thì sao?"

Chu Vận: "Tại sao?"

Nhậm Địch: "Muốn xem cậu ta khó chịu."

Lý do này thật sự ‘chính đáng’ đến mức khiến người ta không tài nào phản bác.

"Cậu không cảm thấy lạ sao?" Nhậm Địch hỏi ngược lại, "Cậu và cậu ta là quan hệ gì, hay là nói lúc trước hai cậu là quan hệ gì, tại sao phải cần mình thông báo cho cậu biết tin cậu ta ra tù?"

Chu Vận lặng thinh, rồi hỏi: "Anh ấy gặp cậu khi nào?"

https://thuviensach.vn

"Tối qua, cậu ta vừa ra ngoài đã đến tìm Cao Kiến Hồng trước tiên, chắc hẳn là gặp tên họ Phương kia nên bị kích thích, lập tức chạy đến chỗ mình đòi tiền. Cậu có biết cái vẻ mặt khi ấy của cậu ta thế nào không?"

"Thế nào?"

"Giống như toàn bộ thế giới này đều thiếu nợ cậu ta vậy. Ai nợ cậu ta chứ, mẹ kiếp, chẳng ai nợ cậu ta cái gì cả." Nhậm Địch hờ hững rít thuốc.

"Ngày xưa khi cậu thành lập ban nhạc đã nhờ anh ấy giúp đỡ..."

Chu Vận thề cô chỉ "tình cờ" nhớ đến và "thuận miệng" nhắc nhở thôi, nào ngờ Nhậm Địch lập tức nổi cáu.

"Cậu đang trách mình đấy hả?"

Chu Vận lập tức giải thích: "Không có, tuyệt đối không có."

"Vậy cậu có ý gì?"

Chu Vận phát hiện xưa nay bản thân chỉ sợ hai người, một là Lý Tuân, hai là Nhậm Địch, từ trước đến nay chưa bao giờ thay đổi.

"Mình chỉ..." Chu Vận không bịa ra được lý do, chỉ có thể nói thật, "... Mình chỉ thấy vui thôi."

"Cái gì?"

Một ngày trôi qua, tất cả cảm xúc lên xuống đã dần dần lắng đọng. Rốt cuộc Chu Vận ý thức được, trong muôn vàn chuyện bất đắc dĩ, thế sự xoay vần, cảnh còn người mất, còn ẩn giấu một việc bình thường nhất nhưng đáng được chú ý, đáng được vui mừng chính là anh đã được tự do sớm hai năm.

https://thuviensach.vn

Thời gian hai năm có lẽ chẳng là gì với người khác, nhưng đối với Lý Tuân, đó là biến số rất lớn.

Nhậm Địch: "Cậu không tức giận à?"

Chu Vận: "Tức giận chuyện gì?"

Nhậm Địch: "Cậu ta ra ngoài cũng không đến tìm cậu, còn làm thái độ kia nữa."

Chu Vận nói: "Anh ấy vốn như vậy mà, đâu phải ngày đầu tiên cậu biết anh ấy đâu."

Tự đại, tham lam và có sức phá hoại cực mạnh. Anh giống như giặc cướp, luôn luôn phải đảm bảo trong tay mình nắm chắc mọi thứ, còn trước khi đó anh không hứng thú với bất cứ việc gì.

"Cậu nên suy nghĩ theo chiều hướng khác đi." Chu Vận khuyên Nhậm Địch, "Anh ấy như vậy cũng chứng tỏ anh ấy vẫn sẽ gượng dậy nổi."

Nhậm Địch cười ha ha.

"Mẹ kiếp, thà tôi tin cậu ta và Phương Chí Tịnh làm thông gia với nhau nghe còn được chứ không bao giờ tin cậu ta sẽ không gượng dậy nổi."

Cô gái này đúng là ăn nói bỗ bã.

Cướp bóc phóng hỏa, càn quét giết chóc, hoặc là xâm lược, hoặc là chịu chết. Không thể nói là anh làm đúng hay sai, nhưng xưa nay anh vẫn luôn như vậy.

"Đúng rồi." Chu Vận nhớ đến một chuyện, nhắc nhở Nhậm Địch, "Cậu khoan hãy đưa tiền cho anh ấy, có một gã cùng ở trong tù đi theo anh ấy, mình cảm thấy gã đó có vấn đề, mình sợ anh ấy bị gã xúi giục."

https://thuviensach.vn

"Cậu cảm thấy thế nào cũng vô ích, vấn đề là cậu ta nghĩ thế nào, cậu ta muốn làm gì thì ai có thể cản được." Nhậm Địch lạnh lùng nói, "Xem ra tên quái vật kia vẫn có điểm không thay đổi."

"Thôi chắc không sao đâu." Chu Vận tựa vào vách tường cẩm thạch láng bóng, "Anh ấy vừa mới biết chuyện Phương Chí Tịnh, tâm trạng rất dễ bị kích động, chỉ cần tỉnh táo lại là ổn, cho anh ấy một thời gian đi."

***

"Vẫn chưa ăn cơm à?"

Hầu Ninh ngồi dạng chân trên ghế, gọi với vào phòng vệ sinh: "Cả ngày không ăn gì rồi, đi ăn cơm thôi."

Cửa phòng vệ sinh mở ra, Lý Tuân cởi trần đi ra ngoài, ngồi cạnh cửa sổ lau mặt.

Đây là căn hộ họ thuê tạm, bên ngoài cửa sổ, đối diện với căn phòng là kho vứt đồ và chiếc bàn đầy dây điện ngổn ngang. Sáu rưỡi tối, phía chân trời vàng ruộm, ánh hoàng hôn xuyên qua song cửa gỗ cũ kỹ, soi lên hình thập tự giá trên lưng Lý Tuân.

Đầu anh phủ một chiếc khăn bông màu trắng, không nhìn thấy khuôn mặt, giọt nước chảy theo đường nét cơ thể, nhỏ xuống sàn nhà tạo thành một vũng nước.

"Ăn cơm thôi." Hầu Ninh nói.

Lý Tuân vứt khăn bông qua một bên: "Cậu ăn một mình đi, tôi có việc ra ngoài."

"Đi đâu?"

https://thuviensach.vn

Lý Tuân không trả lời, anh đứng dậy, tóc còn chưa khô ráo, từng sợi bết vào nhau lỉa chỉa trông vô cùng ngoan cố.

"Đi đâu thế?" Hầu Ninh hỏi lại lần nữa.

Lý Tuân mặc áo thun vào, đi đến cửa tiện tay cầm chiếc mũ lưỡi trai trên tủgiày đội lên đầu, che đi phần lớn khuôn mặt anh.

Anh đẩy cửa bước ra ngoài, Hầu Ninh gọi với theo bóng lưng anh: "Tóm lại là đi đâu thế?"

Lý Tuân gọi taxi, sau bốn mươi mấy phút, xe rẽ vào một khu dân cư bình thường ở Thành Tây. Đèn đường trong khu sáng rõ, thỉnh thoảng có một hai con mèo hoang phóng ra từ những khóm hoa, dương thụ và bụi cỏ. Trong công viên có mấy người già đang chơi mạt chược và vài đôi vợ chồng tản bộ. Nơi chính giữa sáng nhất có đám trẻ nô đùa, tiếng la hét inh ỏi như thể không ngại làm phiền người khác.

Lý Tuân nhìn biển số nhà xung quanh, sau đó cúi đầu đi trên con đường nhỏ, không lâu sau, trong tầm mắt xuất hiện một tấm poster quảng cáo.

Anh nhìn chàng trai được in hình trên tấm poster. Anh ta mặc chiếc quần bó sát và áo cổ chữ V, dáng vóc vô cùng quyến rũ. Tấm poster cao ngang với thân người trong ảnh khiến anh phải ngẩng đầu , đã lâu lắm rồi anh không gặp được người mà anh cần phải ngước mắt lên nhìn thế này.

Lý Tuân nhìn cánh cửa kia, lấy thuốc lá ra. Anh vừa định châm thì cửa đã được mở. Tim Lý Tuân đập thình thịch, một cô bé sáu bảy tuổi ló đầu ra ngước mắt anh rồi giật mình hét lên, phá vỡ cảnh đêm yên tĩnh.

"Quý cô Xuân Lệ, đã bảo đừng nên mở cửa, đến lúc đó muỗi bay vào em lại trách thầy."

https://thuviensach.vn

Giọng nam trầm ấm, từ tốn vang lên. Cô bé tên Xuân Lệ kia định bỏ chạy thì bị một bàn tay kéo lại.

"Còn chưa tan học, em định chạy đi đâu?"

Theo giọng nói dần rõ ràng, một chàng trai đi ra khỏi nhà, mái tóc chải chuốt tỉ mỉ, mặc áo sơ mi đỏ đậm, cổ áo mở rộng thấp thoáng lộ ra lồng ngực cường tráng, bên dưới mặc chiếc quần dài màu đen, bó sát đôi chân săn chắc.

Một tay anh ta ôm lấy Xuân Lệ, cô bé lại bắt đầu cười ầm ĩ, chỉ về phía người đứng trong sân.

Phó Nhất Trác quay đầu nhìn người kia đứng cách đèn quảng cáo ở cửa ba mét, tia sáng soi đến đó vô cùng yếu ớt nên toàn thân anh ta chìm trong bóng tối.

"Quý cô Xuân Lệ." Ánh mắt Phó Nhất Trác nhìn vào chiếc mũ lưỡi trai kia, nhỏ giọng bàn bạc với cô bé ở trên bả vai,"Em cởi chiếc mũ của người đó xuống cho thầy thì ngày mai thầy sẽ tặng em búp bê nhé?"

Xuân Lệ hào hứng, Phó Nhất Trác thả cô bé xuống đất, cô bé hớn hở đi đến trước mặt Lý Tuân. Cô bé cao gần đến hông Lý Tuân, một tay cô bé kéo lấy dây nịt của anh, một tay khác cố gắng vươn lên, nhưng cũng không thể nào với tới ngực anh được.

Lý Tuân vẫn bất động. Cô bé Xuân Lệ ngửa đầu, ánh mắt giao nhau với đôi mắt tĩnh lặng dưới chiếc mũi lưỡi trai, dần dần rơm rớm nước mắt.

"Cho cháu chiếc mũ đi." Giọng cô bé non nớt nghẹn ngào.

Tay Lý Tuân vẫn còn kẹp điếu thuốc còn chưa kịp châm, anh cúp mắt nhìn cô bé một hồi, rốt cuộc cất điếu thuốc đi, cởi mũ cho cô.

https://thuviensach.vn

Xuân Lệ mừng rỡ mang chiếc mũ đưa cho Phó Nhất Trác. Phó Nhất Trác kéo cô bé lại, nhìn người trong sân, khẽ nói: "Quý cô Xuân Lệ, em nhìn người đó đi."

Xuân Lệ quay đầu, Phó Nhất Trác hỏi tiếp: "Em thấy anh ta đẹp trai không?"

Xuân Lệ nhìn chằm chằm vào mặt Lý Tuân, rồi đỏ mặt gật đầu.

Phó Nhất Trác cũng cười: "Ánh mắt thầy trò mình rất giống nhau, đi vào đi."

Xuân Lệ cười khúc khích chạy vào phòng học.

"Còn chú nữa, vào đây." Phó Nhất Trác nói với Lý Tuân, Lý Tuân do dự hai giây mới cất bước.

Diện tích phòng dạy nhảy không rộng, sàn nhà sạch sẽ bóng loáng, trên tường treo một tấm gương lớn, trên đó dán rất nhiều hình lộn xộn, còn có đồ trang sức mà mấy cô bé yêu thích. Lúc này trong phòng có bốn năm đứa trẻ đang đùa giỡn với nhau, căn bản không ai khiêu vũ.

Phó Nhất Trác dẫn Lý Tuân đến chỗ cửa sổ, nơi này chất cả đống đệm ngồi, Phó Nhất Trác chỉ vào một cái.

"Ngồi đi."

Bản thân anh ta lại ngồi vào một chiếc ghế, bởi vì dáng vóc cao lớn, bắp đùi bị bó chặt đến mức như sắp nứt ra.

"Ra ngoài bao lâu rồi?"

Lý Tuân cười khẽ: "Sao lời mở đầu của ai cũng giống nhau vậy."

Phó Nhất Trác: "Bởi vì chú không cho chúng tôi biết gì cả."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân im lặng.

Phó Nhất Trác: "Có chút thay đổi rồi, để tôi nhìn kỹ nào."

Ánh mắt Lý Tuân nhìn xuống sàn nhà, Phó Nhất Trác khom lưng nhìn đăm đăm, một hồi lâu mới nói: "Không thay đổi, vẫn như xưa."

Đám trẻ con bên kia nô đùa quá hăng, làm rơi sữa chua xuống sàn nhà, vẻ mặt Phó Nhất Trác đau khổ như đưa đám.

"Ôi sàn nhà của tôi..."

Anh đứng dậy đi ra căn phòng nhỏ phía sau lấy cây lau nhà và giấy vệ sinh, ngồi xổm trên mặt đất lau sạch sữa chua. Xuân Lệ thừa dịp lợi dụng, ôm rịt lấy anh không buông tay. Đáng tiếc tay cô bé quá ngắn, lưng Phó Nhất Trác lại tráng kiện như một cây đại thụ, cô bé hoàn toàn không ôm hết. Phó Nhất Trác vừa đứng lên, cô bé đã ngã xuống.

Phó Nhất Trác quay lại ngồi lên ghế đẩu.

"Sao lại đến đây mở lớp dạy nhảy?" Lý Tuân khẽ hỏi.

"Chú hỏi là vì sao lại mở lớp dạy nhảy hay là vì sao lại mở lớp ở đây?" Phó Nhất Trác nhìn về phía Lý Tuân, Lý Tuân dời mắt đi.

"Mở lớp dạy nhảy là vì tôi thích, còn về việc đến đây..." Phó Nhất Trác cười cười, "... cũng vì tôi thích."

Lý Tuân nói: "Có kiếm được tiền không?"

"Chú nói xem." Phó Nhất Trác bi thảm nói, "Thê thảm lắm, sắp sửa thành ăn mày đến nơi rồi."

Mọi thứ lại chìm vào im lặng.

https://thuviensach.vn

Phó Nhất Trác: "Có điều tôi không hề lo lắng đến tương lai."

Lý Tuân nhìn anh, Phó Nhất Trác tựa vào chiếc gương phía sau, lẳng lặng nhìn Lý Tuân hỏi: "Còn chú?"

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8

Lý Tuân suy tư rất lâu. Anh mặc áo sơ mi màu đen, bả vai cụp xuống, trông vừa ngoan cường vừa mệt mỏi, nhưng lại không nhìn ra gì khác thường từ ánh mắt anh.

Trước đây anh cũng như vậy. Phó Nhất Trác thầm nghĩ, tuy bề ngoài Lý Tuân có vẻ ngang ngược nhưng thật ra lại cho người ta cảm giác rất an toàn. Con người anh vô cùng kiên cường, chỉ cần có anh che chắn phía trước, người khác chẳng phải lo nghĩ gì cả. Anh không sợ cực khổ vất vả, cũng không oán trách dù cho vận mệnh bất công.

Phó Nhất Trác cảm thấy chua xót.

"Tuân."

Mắt Phó Nhất Trác rất đẹp, mỗi lúc nghiêm túc lại trở nên thâm thúy cương nghị, anh nói với Lý Tuân: "Luôn có người ở bên cạnh chú mà."

Lý Tuân yên lặng nhìn anh. Giọng Phó Nhất Trác trầm ổn: "Dù không nhiều nhưng đều là người tài ba, chú thật sự không cần chuyện gì cũng gánh một mình."

Vẻ mặt Lý Tuân bỗng chốc sửng sốt, Phó Nhất Trác kề đến bên anh, giọng nghiêm nghị: "Chú là em trai tôi, chú phải nghe lời khuyên của tôi."

https://thuviensach.vn

Em trai ư...

Từ này khiến người ta nhờ đến rất nhiều chuyện, Lý Tuân cúi đầu.

Cách đó vài mét, đám trẻ con đuổi bắt nhau, vừa đùa giỡn vừa la hét. Chúng đang ở độ tuổi vô ưu vô lo, giọng nói non nớt, hi vọng tràn trề, giống như tranh nhau thanh chocolate nước ngoài của thầy là điều vui vẻ nhất trên đời.

Tấm ảnh bỏ trong túi quần anh đã nhăn nheo biến dạng. Cô giữ nó bảy tám năm vẫn thẳng thớm hoàn hảo, nhưng vào tay anh thì không tồn tại được bảy tám ngày. Anh không giỏi cất giữ những thứ yếu ớt thế này, giống như anh không biết phải ứng xử với những tình cảm dịu dàng kia thế nào vậy.

Sàn nhà ươn ướt.

Phó Nhất Trác im lặng cầm lấy chiếc mũ lưỡi trai đội lên đầu Lý Tuân. Lý Tuân rất giỏi kiềm chế, nên khi anh rơi nước mắt sẽ khiến người ta tan nát cõi lòng. Anh kéo thấp chiếc mũ, vùi đầu càng lúc càng sâu. Anh muốn kiềm nén lại dòng lệ không ngừng tuôn rơi, và những năm tháng niên hoa rực rỡ một đi không trở lại liên tục hiện lên trong đầu kia.

"Tôi luôn tự giải quyết chuyện của mình..." Giọng anh khẽ khàng, "Tôi cho rằng tôi tiến bước rất nhanh, đến khi nhận ra tất cả mọi chuyện đã kết thúc mới biết thật ra bản thân luôn chậm hơn người ta một bước. Chuyện mẹ tôi và cả chuyện của Lý Lam cũng như vậy, tôi mãi mãi chỉ nhận được kết quả tự mình an ủi lấy mình mà thôi."

Lý Tuân ngẩng đầu, mắt đỏ hoe, nghiến răng nói: "Cậu biết không, khi tôi nhìn thấy Phương Chí Tịnh và Cao Kiến Hồng ở công ty kia, trong đầu tôi chỉ đau đáu một chuyện là làm sao mới có thể giết chết hai đứa nó, nhất là Cao Kiến Hồng."

https://thuviensach.vn

"Tuân..."

"Nhưng tôi vẫn không nghĩ ra cách nào thích hợp." Lý Tuân lắc đầu, "Tôi biết cậu ta có lý do hận tôi."

Tấm ảnh trong túi quần kia cũng có một góc bóng dáng của Cao Kiến Hồng.

"Cậu ta từng rất tin tưởng tôi." Lý Tuân thản nhiên nói, "Họ đều từng rất tin tưởng tôi. Ban đầu Cao Kiến Hồng không hề muốn làm chung với tôi, là do Chu Vận tốn rất nhiều công sức mới lôi kéo cậu ta được. Nhưng tôi chưa bao giờ để ý đến việc trao đổi với họ, nói thật là tôi không quan tâm đến chuyện đó." Nói đến đây, Lý Tuân bật cười chua chát, "Nhậm Địch nói đúng, tôi là tên khốn kiếp."

"Tôi không đồng ý." Phó Nhất Trác cau mày nói, "Quả thật là chú khăng khăng cố chấp và cũng phạm phải sai lầm, nhưng chuyện xảy ra đều có nguyên nhân của nó, chỉ trách mình chú là không công bằng."

"Thế nhưng không sao cả." Lý Tuân đứng dậy, dáng vóc cao lớn ẩn chứa một áp lực vô hình, ánh mắt anh nhìn thẳng phía trước, giọng nói lạnh lùng nanh nọc, "Tôi mặc kệ họ hận tôi thế nào, đồ của tôi thì tôi nhất định sẽ lấy lại không thiếu một thứ nào. Công ty kia không thể có tên họ Phương trong đó."

Phó Nhất Trác nói: "Chú định làm gì?"

"Khiến hắn cút đi."

"Hắn chịu cút sao?"

"Không chịu cũng không sao." Lý Tuân thoáng nhìn Phó Nhất Trác, "Tôi sẽ bắt hắn cút."

https://thuviensach.vn

Từ cái nhìn này, tất cả đều trở về nguyên điểm. Phó Nhất Trác ngồi trên chiếc ghế nhỏ, giống như học sinh đang ngẩng đầu nghe giảng.

Hôm qua Nhậm Địch đã gọi cho anh, chửi như tát nước cả một giờ, đây là chuyện vô cùng hiếm có vì Nhậm Địch ít khi gọi điện thoại. Phó Nhất Trác vẫn lịch sự, dù Nhậm Địch chửi mắng thế nào, anh đều hòa nhã xoa dịu. Anh khăng khăng nói với Nhậm Địch, Lý Tuân không thể nào thay đổi đâu.

Thời gian sẽ mài mòn góc cạnh của một con người, cũng sẽ rèn luyện linh hồn của họ.

Phó Nhất Trác thư thả dựa vào chiếc gương lớn phía sau, nhìn trần nhà bùi ngùi: "Sáu năm thoáng cái đã qua. Ôi, chú nhìn đi, mấy năm nay có phải anh không hề thay đổi, vẫn đẹp trai như như trước hay không?"

Lý Tuân không để ý đến Phó Nhất Trác, cúi đầu châm thuốc. Phó Nhất Trác lập tức đạp anh một cú.

"Trong lớp cấm hút thuốc."

Trong nhà còn có hai ba đứa trẻ nô đùa, Lý Tuân khó chịu cất điếu thuốc đi.

Phó Nhất Trác tốt bụng khuyên nhủ: "Chú hút ít thôi, không tốt cho sức khỏe. Chú xem, em dâu cũng đã cai thuốc rồi, chú nên nghe lời mọi người khuyên đi."

Không khí im ắng kỳ lạ. Phó Nhất Trác nhìn vào mắt Lý Tuân, cảm thấy tình hình có vẻ không ổn lắm.

"À, Tuân, về chuyện em dâu..."

https://thuviensach.vn

"Tôi về đây." Không đợi Phó Nhất Trác nói xong, Lý Tuân đã cất lời ngắt ngang.

Phó Nhất Trác kinh ngạc: "Sớm thế?"

"Có việc."

"Chú mới ra được mấy ngày thôi mà." Phó Nhất Trác nhăn mày, "Sao lúc nào cũng bận thế?"

Lý Tuân đi thẳng ra cửa mà không hề ngoảnh lại, Phó Nhất Trác vội vàng đuổi theo anh. Lý Tuân đẩy cửa ra, bên ngoài trời đã tối đen.

Phó Nhất Trác nói: "Đã muộn thế này rồi mà vẫn đi tìm em dâu sao."

"..."

"Đi không? Tôi lái xe đưa chú đi."

Lý Tuân trầm giọng: "Đừng nhắc đến cô ấy với tôi, tôi không có thời gian nghĩ đến cô ấy."

"Đến khi chú có thời gian nghĩ thì đã muộn rồi."

Phó Nhất Trác lợi dụng cảnh đêm thâm sâu, cố ý phớt lờ ánh mắt cảnh cáo của Lý Tuân, nói thấm thía: "Tuân, chú xem chú lại tùy hứng nữa rồi."

Lý Tuân nheo mắt tỏ vẻ nguy hiểm.

Phó Nhất Trác hỏi: "Chú không muốn biết chàng trai bên cạnh em dâu là ai sao?"

"Không muốn."

Phó Nhất Trác nói tiếp: "Chú không muốn thì tôi vẫn cứ nói cho chú biết."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân nghiến chặt răng, sải bước rời khỏi sân. Phó Nhất Trác đuổi theo sát phía sau không rời lấy một tấc. Lý Tuân người cao chân dài, Phó Nhất Trác còn cao hơn, đuổi theo vô cùng dễ dàng, còn thư thái trò chuyện.

"Anh ta là họa sĩ, tên Điền Tu Trúc."

Bước chân Lý Tuân bỗng khựng lại, Phó Nhất Trác suýt va phải anh.

Lý Tuân khẽ hỏi: "Tên gì?"

"Điền Tu Trúc, tên này đúng không nhỉ, tôi nhớ chính xác mà..."

Lý Tuân là một người không thích nhớ lại chuyện quá khứ, đây là thói quen đã hình thành từ nhỏ. Đại khái bởi vì trong hồi ức tuổi thơ có rất ít thứ thể gọi là "vui vẻ", cho nên anh luôn nhìn về phía trước, dứt khoát bỏ lại hết tất cả những thứ anh cho rằng không cần thiết. Cho nên cuộc đời anh luôn đứt đoạn.

Trước khi bỏ nhà đi, anh muốn vứt bỏ Lý Lam. Sau tốt nghiệp trung học, anh muốn vứt bỏ Phó Nhất Trác. Hôm nay ra tù, anh cũng định vứt bỏ khoảng thời gian còn đi học trước đây...

Đến tận khi anh nhìn thấy tấm hình kia.

Khi ấy trong đầu anh chỉ có mỗi chuyện công ty Cát Lực, không hề có hơi sức đâu mà suy nghĩ chuyện khác. Nhưng tấm hình đó có một sức mạnh quá to lớn, nó đã gắn kết anh với quá khứ mà anh muốn quên đi.

Bắt đầu từ khoảnh khắc đó, anh đã nhớ lại. Anh kinh ngạc với khả năng khống chế trí nhớ của mình, anh chợt phát hiện thật ra anh không hề quên ai cả. Vỏ não anh rõ ràng vẫn lưu giữ những chi tiết ngỡ rằng đã quên đi kia. Thậm chí anh còn nhớ lần đầu tiên anh thi thay Phó Nhất Trác, đáp án bài toán cuối cùng trong đề là gì nữa.

https://thuviensach.vn

Vì vậy đương nhiên anh nhớ được Điền Tu Trúc là ai. Anh nhớ lần đầu Chu Vận làm bài tập tiếng Anh giúp Liễu Tư Tư, nhớ cuộc gặp gỡ tình cờ của cô ở phòng khám trung y, cũng nhớ bức tranh họ từng xem ở sảnh triển lãm số Bảy tầng Ba ở phòng tranh và cả vẻ mặt cô khi nhắc đến "họa sĩ thiên tài" kia.

Tấm hình chết giẫm!

"...Tuân, Tuân à?"

Lý Tuân hoàn hồn lại, lạnh lùng nhìn Phó Nhất Trác, gằn giọng nói: "Sau này đừng nhắc đến chuyện của cô ấy với tôi."

Phó Nhất Trác sững sờ giây lát, gương mặt bỗng trở nên nghiêm túc, nói với Lý Tuân: "Trong vấn đề sự nghiệp thì chú là cao thủ, tôi không góp phần làm cản trở chú. Nhưng trong vấn đề tình cảm, nói thật là chú quá ấu trĩ."

Lý Tuân lại định bỏ đi, lúc này Phó Nhất Trác liền chắn trước mặt anh.

"Có phải chú nghi ngờ em dâu đang bồ bịch với tên họa sĩ kia không? Chú đã hỏi em ấy chưa?"

"Hỏi cô ấy sao?" Lý Tuân bật cười ngay, "Cậu bảo tôi đi hỏi cô ấy những chuyện này à?"

"..."

Có lẽ nụ cười kia hơi kinh khủng, Phó Nhất Trác liền đổi góc độ khác nói vào vấn đề.

"Chú quá cố chấp trong chuyện tình cảm rồi."

"Chuyện này chấm dứt tại đây thôi."

https://thuviensach.vn

Đêm rất yên tĩnh, mấy con côn trùng nơi góc tối thỉnh thoảng vo ve bay lượn.

Phó Nhất Trác lùi về sau nửa bước, tay chống lên hông, làm ra vẻ "anh trai" hiếm hoi trước mặt Lý Tuân.

"Tuân, nếu nói từ bé đến lớn tôi có gì không học theo chú, đó chính là cách cư xử với phụ nữ của chú."

Lý Tuân quay đầu đi không nhìn anh, Phó Nhất Trác nói: "Chú cực kỳ thiếu phong độ."

Lý Tuân cười khẩy.

Phó Nhất Trác vẫn bình tĩnh nói: "Phụ nữ là loài hoa phải được nâng niu nhất trên đời này, một cơn gió nhỏ thoáng qua cũng sẽ ảnh hưởng đến sắc màu của họ. Tâm huyết của họ được ấp ủ và nung nấu lâu hơn đàn ông rất nhiều."

Lý Tuân bỏ tay vào túi, nhìn đi nơi khác, hoàn toàn không buồn nghe.

Phó Nhất Trác nghiêm túc nói: "Chú phải biết rằng, ban đầu chú không cho bất cứ ai cơ hội, chú chỉ tự ý ra quyết định, nên chú không biết mọi người phải vượt qua quãng thời gian đó như thế nào cả."

Lý Tuân mím môi thành một đường.

Phó Nhất Trác: "Nếu sáu năm qua mọi người đều chìm đắm vào chuyện của chú thì đã sớm sức cùng lực kiệt rồi."

Lý Tuân vẫn mím chặt môi, bướng bỉnh như một thanh thép không thể bẻ cong. Trong đầu anh hiện ra hình ảnh trong quán cà phê sáng nay.

Ngay khi Chu Vận đặt chân vào quán đã thu hút sự chú ý của anh, không phải vì cô là "Chu Vận", mà là trước khi nhận ra cô, anh đã nhận

https://thuviensach.vn

thấy cô là cô gái đẹp nhất trong quán. Cô đang vào độ tuổi đẹp nhất, có nụ cười rạng rỡ nhất, lôi cuốn như ánh dương tươi đẹp và mang khí chất thanh cao. Da dẻ cô láng mịn như thể chồi non vừa nhú, lấp lánh ánh sáng.

Phó Nhất Trác cười khổ: "Tôi nhớ hồi bé chú học toán rất giỏi, giỏi nhất là lắp ráp máy móc nên sau này con người cũng trở nên cứng nhắc như cái máy kia. Nhưng người không phải là máy móc, trái tim cũng không phải là đề toán, không thể cộng trừ đơn giản là được."

Anh lại nhìn Lý Tuân nói: "Chu Vận vốn có thể ở lại nước ngoài, nhưng em ấy vừa tốt nghiệp liền trở về nước, trở lại thành phố này, thuê nhà ở gần trường đại học của hai người. Suốt một năm chỉ nhận dự án về tự làm chứ không ứng tuyển vào một công ty nào. Tuy bản thân em ấy chưa từng nói điều gì, nhưng từ góc độ người đứng ngoài, tôi luôn cảm giác rằng trong tiềm thức em ấy đang chờ điều gì đó. Chú cảm thấy sao?"

Lý Tuân thoáng cúi đầu, vành mũ che đi khuôn mặt anh.

"Tôi không biết em ấy còn yêu chú hay không? Nhưng tôi biết một điều... Nếu như bây giờ chú có mục tiêu gì, em ấy sẽ là người không hề tính toán hậu quả, cũng là người có năng lực nhất trên thế giới này giúp chú." Phó Nhất Trác im lặng chốc lát, cuối cùng nói, "Nên nếu em ấy thật sự đến giúp chú thì chú đừng làm khó người ta, cũng đừng cố chấp như vậy. Tình cảm không phải chiếc máy vi tính chỉ hiểu 0 và 1, chú cũng nên chín chắn chút đi."

Lại một hồi im lặng như tờ. Lý Tuân nhìn Phó Nhất Trác chốc lát.

"Máy vi tính không đọc 0 và 1."

"?"

"Nó chỉ tiếp nhận hai loại đầu vào này là vì mạch logic số(1) chỉ có thể chấp nhận 0 và 1."

https://thuviensach.vn

(1) Mạch logic số được cấu tạo từ tập hợp các cổng logic cơ bản AND, OR, NOT… Các giá trị vào hoặc ra của các cổng này chỉ có thể nhận một trong hai giá trị là 0 hoặc 1.

"..."

"Mạch logic số chỉ có thể chấp nhận 0 và 1 là vì linh kiện điện tử phi tuyến tính chỉ có hai cái miền phi tuyến."

"... ... ..."

Phó Nhất Trắc trố mắt nhìn Lý Tuân hồi lâu rồi vỗ vai anh: "Hôm nay đến đây thôi, chú cứ đi trước, có rảnh lại đến chơi."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9

Chu Vận không hề biết Lý Tuân và Phó Nhất Trác đã gặp nhau. Lúc này đây cô còn đang lo lắng chuyện Lý Tuân đòi tiền Nhậm Địch.Nửa tháng nay Lý Tuân ra tù, cuộc sống của mọi người cũng rối loạn cả lên, cứ như một mớ tơ vò, không gỡ ra được mà cũng chẳng vứt đi được. Thế nhưng trong tình cảnh rối ren này cô vẫn giữ được đầu óc tỉnh táo.

Cô xác định rất rõ, Lý Tuân tuyệt đối không từ bỏ ý định về công ty Cát Lực.

"Công ty đó lớn lắm sao? Cậu ta vừa ra ngoài đã có nhiều tinh lực suy nghĩ đến những việc như vậy à?" Điền Tu Trúc hỏi.

Chu Vận ngồi co ro trên sô pha: "Đối với chuyện bản thân để ý, anh ấy sẽ không bao giờ kiệt sức lực."

"Không ai có nguồn sức lực không bao giờ cạn kiệt, chỉ có cố gượng chống đỡ một phen thôi."

Chu Vận lắc đầu: "Anh không hiểu anh ấy đâu." Cô yên lặng một hồi, bò dậy khỏi sô pha, "Em phải ra ngoài một chuyến."

"Đi đâu?"

"Công ty Cát Lực."

https://thuviensach.vn

Ngày đầu tiên Chu Vận biết Phương Chí Tịnh gia nhập công ty Cát Lực, cũng chính là ngày cô ngất xỉu tại thác Niagara. Khi đó cô vốn cho rằng mình đã chẳng còn gì để mất, cũng vốn tưởng rằng chuyện này đã cực hạn rồi, không còn gì đáng sợ hơn được nữa. Nhưng sự thật chứng minh, cuộc sống đối với cô chính là vực sâu đau khổ và những bi kịch không bao giờ dứt.

Chu Vận từng chất vấn Cao Kiến Hồng rất nhiều lần nhưng không bao giờ nhận được câu trả lời.

Sau khi Phương Chí Tịnh biết Chu Vận liên lạc với Cao Kiến Hồng, vào dịp tết hắn còn tranh thủ đến tặng quà cho mẹ cô, không phải hắn muốn làm dịu mối quan hệ với Chu Vận, mà là muốn khiến cô càng đau khổ cùng cực trong những lời khen tặng của mẹ cô dành cho hắn mà thôi.

Dần dần, chuyện này đã trở thành tâm ma của Chu Vận. Thậm chí sau khi cô trở về nước lúc nào cũng canh cánh trong lòng làm sao mới có thể nhổ được chiếc dằm trong tim này ra.

Nhưng dù cô nghĩ đến nát óc cũng không tìm ra được cách nào tốt. Cô có thực lực, có thể đến làm tại bất cứ công ty IT nào, nhưng điều này chỉ vô ích. Cho dù giữa các công ty có cạnh tranh thì cũng chỉ là sản phẩm và dự án, không thể thay đổi được điều gì.

Cô cũng từng có ý nghĩ thành lập công ty riêng, nhưng mục đích cuối cùng cũng là thù oán cá nhân nên cô không tài nào hạ quyết tâm tuyển nhân viên cho được, dù đã phải tự thôi túc lòng mình rất nhiều lần.

"Em còn chưa đủ xấu xa." Lúc Chu Vận rối rắm, Điền Tu Trúc nói với cô, "Rất nhiều việc không phải thực lực mạnh là có thể làm được, tính cách con người mang tính quyết định trong đó nhiều nhất. Em quá mềm yếu, quá nhát gan."

https://thuviensach.vn

Chu Vận không muốn thừa nhận, Điền Tu Trúc cười nói: "Tính cách là do trời sinh, em không phải gượng ép chính mình."

Hiện tại, Chu Vận nhát gan lại đến công ty Cát Lực lần nữa, cô hỏi thăm tại quầy lễ tân, họ cho hay phải hẹn trước mới được gặp Cao tổng.

Chu Vận nói: "Cô cứ báo cho anh ta biết là bạn học cũ đến tìm."

Nhân viên lễ tân đánh giá Chu Vận. Cô gái này rất đẹp, ăn mặc hợp mốt, chiếc áo vest ôm màu trắng, đeo chiếc túi da màu đen tinh tế. Thấy dáng vẻ Chu Vận sang trọng, nhân viên lễ tân đón tiếp cũng khá khách sáo, gọi báo với Cao Kiến Hồng rồi nói với Chu Vận: "Mời cô chờ một chút, Cao tổng lập tức xuống ngay."

Lúc này một chiếc xe dừng tại cổng chính. Nơi đó là khu cấm dừng đỗ, nhưng sau khi bảo vệ nhìn thấy biển số xe liền làm lơ như không.

Một người phụ nữ trang điểm đậm bước xuống xe, mái tóc búi hờ sau gáy, để vài sợi tóc buông rủ, cặp kính râm to đùng che đi nửa gương mặt. Cô ta mang giày cao gót, giẫm lóc cóc vang lanh lảnh bước vào đại sảnh còn bảo vệ thì đi theo phía sau.

"Cô Ngô, xe vẫn chưa tắt máy ạ."

Ngô Chân thuận miệng nói: "Không cần tắt, tôi đến đón người, đi ngay thôi." Cô ta đi thẳng đến quầy lễ tân, kênh kiệu hỏi, "Cao Kiến Hồng đâu?"

Nhân viên lễ tân lúng túng đáp: "Cao tổng đang họp trên lầu, lập tức..." Không đợi lễ tân nói xong, Ngô Chân đã quay đầu đi về phía thang máy.

Chu Vận đứng bên cạnh, lúc Ngô Chân đi ngang qua, hai người đánh giá nhau một lượt.

https://thuviensach.vn

Ngô Chân cao gần bằng Chu Vận nhưng người có vẻ đẫy đà hơn. Bởi vì cô ta là dân nghệ sĩ nên dưỡng da rất tốt, nhưng có lẽ do trang điểm quá đậm, bôi trét dày cộm nên khuôn mặt trắng bệch, môi đỏ như dính máu.

"Cô Ngô." Lễ tân gọi với theo, Ngô Chân không buồn đoái hoài.

Đến khi cửa thang máy đóng lại, nhân viên lễ tân mới tỏ vẻ khinh thường. Chu Vận nhìn thấy hết tất cả những điều này.

Tòa nhà có hai chiếc thang máy, cửa bên phía Ngô Chân vừa đóng, cửa thang máy bên cạnh đã mở ra. Cao Kiến Hồng đi ra khỏi thang máy liền nhìn thấy Chu Vận. Lần trước họ gặp mặt nhau là khi nào nhỉ, Chu Vận đã không còn nhớ rõ nữa.

"Ôi quý hóa quá." Cao Kiến Hồng cười đi đến, "Bình thường có mời cũng không đến, sao hôm nay rồng lại đến nhà tôm thế này."

Cô lễ tân bên cạnh dè dặt nói: "Cao tổng, cô Ngô đã đến, vừa mới lên tầng tìm anh ạ."

Cao Kiến Hồng quay đầu, thấy chiếc BMW màu xanh đỗ ở cổng, vô thức nhăn mày lại.

Bảo vệ thấy thế vội vàng chạy đến.

Cao Kiến Hồng khẽ nói: "Không phải đã bảo với các người là trước cổng không được đỗ xe à."

Bảo vệ: "Vâng ạ."

Cao Kiến Hồng lại nhìn thang máy, thang máy kia lại từ lầu sáu đi xuống.

"Theo tôi qua đây." Anh ta dẫn Chu vận đi vào hành lang, thuận tiện nói với nhân viên lễ tân, "Bảo cô ấy chờ tôi một chút."

https://thuviensach.vn

Cao Kiến Hồng và Chu Vận đi đến lối thoát hiểm, anh ta đóng cửa lại, thế giới bỗng chốc yên tĩnh. Trong hành lang có mùi ẩm mốc, nhà kho không đóng cửa, bên trong có hai cây lau nhà. Mấy chiếc thùng giấy đựng đầy rác để ngoài cửa, hình như trước kia là thùng màn hình.

"Chúng ta nói ngắn gọn thôi." Chu Vận cất lời trước.

"Tốt." Vẻ mặt Cao Kiến Hồng nhẹ nhõm, "Định nói gì thì nói đi."

"Cậu đã gặp Lý Tuân rồi hả?"

"Gặp rồi." Cao Kiến Hồng nhếch miệng, trêu chọc Chu Vận, "Xem ra địa vị của cậu trong lòng cậu ta không cao rồi. Người đầu tiên gặp sau khi ra ngoài là tôi, ghen tỵ không?"

"Cao Kiến Hồng."

"Hay là để tôi đoán xem cậu định nói gì nhé." Cao Kiến Hồng cho tay vào túi quần, nhíu mày suy nghĩ chốc lát, "Định bảo tôi đá Phương Chí Tịnh đi đúng không? Nếu là vậy thì thôi khỏi phải nói nữa, chức vị của hai bọn tôi trong công ty ngang nhau, không ai đuổi được ai. Nhưng bảo tôi tuyển Lý Tuân về công ty thì vẫn có khả năng, cậu bảo cậu ta đến nộp đơn thử xem."

Chu Vận nhìn anh ta với vẻ mặt hờ hững, mặt Cao Kiến Hồng dần dần lạnh đi. Điện thoại của anh ta rung lên, anh ta không buồn xem đã cúp máy.

"Điện thoại của vợ cậu à?" Chu Vận nói, "Gọi lại đi."

Cao Kiến Hồng vẫn đứng đó bất động: "Rốt cuộc cậu định nói gì?"

"Không có gì để nói cả." Chu Vận đi ra ngoài, "Là tại tôi, đã sáu năm rồi mà còn ngây thơ như vậy."

https://thuviensach.vn

Chu Vận xoay tay nắm cửa định bỏ đi, Cao Kiến Hồng đã dập mạnh cửa lại. Cô quay đầu, Cao Kiến Hồng đứng sát cô, đôi mắt sau gọng kính bạc lạnh lẽo át người.

"Cô sợ chúng tôi sẽ xảy ra tranh chấp à?" Cao Kiến Hồng lạnh lùng nói, "Bây giờ không còn giống với trước kia, chúng ta đều không còn là sinh viên nữa rồi. Nếu thật liều mạng đánh nhau một trận, trong đó nhất định có người vỡ đầu chảy máu, cậu cảm thấy người đó sẽ là ai?"

Chu Vận không trả lời, Cao Kiến Hồng bình tĩnh đưa ra đáp án: "Là cậu ta."

Chu Vận nhếch môi.

"Tôi thừa nhận cậu ta là thiên tài, nhưng thời đại này không đơn giản như vậy." Cao Kiến Hồng bỗng nói lại, "Không, không có thời đại nào đơn giản cả, vì vậy cậu ta mới rơi vào hoàn cảnh hiện giờ. Cậu còn nhớ trước kia tôi nói gì không?"

Chu Vận vẫn im lặng, Cao Kiến Hồng nói tiếp: "Tôi nói rồi, tôi thừa nhận cậu ta rất có bản lĩnh nhưng cũng chỉ thế mà thôi, cậu ta không tiến xa hơn được."

Chu Vận nhìn anh ta chằm chằm. Mắt cô rất đẹp, tròng trắng không hề có chút vẩn đục tôn lên đôi đồng tử đen láy, như quả nho giữa làn sương tuyết khiến đối phương có thể dễ dàng thấy được hình bóng mình trong đó.

Cô như muốn nhìn thấu Cao Kiến Hồng từ trong ra ngoài, nhẹ nhàng nói: "Vốn không phải là kết quả này, cậu nên biết..."

Điện thoại Cao Kiến Hồng lại rung lên, anh ta bực bội nhấn tắt lần nữa.

https://thuviensach.vn

"Cậu vẫn hệt như trước đây, không cho bất cứ ai cơ hội, vĩnh viễn đứng về phía cậu ta vô điều kiện." Cao Kiến Hồng chế nhạo.

"Chúng ta đang nói hai việc khác nhau."

“Vậy thì là hai việc khác nhau."

Chu Vận không thèm che giấu nói thẳng, nhấn mạnh ba chữ.

"Phương-Chí-Tịnh." Cô nhìn Cao Kiến Hồng chằm chằm, "Mấy chuyện khác tạm không bàn đến, nhưng cậu thừa biết Lý Tuân và Phương Chí Tịnh từng xảy ra chuyện gì kia mà. Sao cậu có thể hợp tác với Phương Chí Tịnh được chứ?"

Chu Vận không khống chế được tâm trạng của mình, trở nên kích động.

"Công ty này ở đâu ra, tuy khi đó hai chúng tôi bỏ đi, nhưng không hề rút lại tiền đầu tư."

Cao Kiến Hồng không thèm quan tâm, nói: "Ồ, hai triệu, cho tôi tài khoản, chiều nay tôi gửi lại cậu ngay, coi như là quyên góp giúp đỡ bạn học cũ có hoàn cảnh khó khăn."

"Cao Kiến Hồng." Chu Vận khó tin nhìn anh ta, mắt cô đỏ gay, như vậy mới hiện lên vài phần nữ tính, không giống khối băng lạnh vừa rồi, "Sao cậu có thể nói ra lời như vậy?"

Cao Kiến Hồng cười khẩy.

"Cậu tìm ai hợp tác không được sao cứ phải nhất thiết là hắn? Dù cậu vô cùng căm hận Lý Tuân, nhưng cậu làm như vậy chẳng khác gì đâm thẳng dao vào người anh ấy kia chứ?"

https://thuviensach.vn

Cô đã từng hỏi Cao Kiến Hồng về vấn đề này rất nhiều lần, cô thật sự mong mỏi Cao Kiến Hồng có thể đưa ra một câu trả lời mà tất cả mọi người đều có thể chấp nhận được. Nhưng lần nào Cao Kiến Hồng vẫn hiên ngang đứng đấy như chuyện hiển nhiên.

Cô vẫn mang theo chút mong đợi cuối cùng: "Cậu đừng hợp tác với hắn nữa."

Cao Kiến Hồng im lặng một lát rồi bỗng bật cười.

"Chu Vận, giờ cậu có nói gì cũng vô dụng rồi." Cao Kiến Hồng cúi người xuống, nhìn thẳng vào ánh mắt Chu Vận, "Kể từ khoảnh khắc Lý Tuân thấy tôi và Phương Chí Tịnh ở công ty thì trận chiến chắc chắn phải xảy ra. Bây giờ dù tôi có bỏ qua cho cậu ta, cậu ta cũng sẽ không bỏ qua cho tôi."

"Cậu hoàn toàn không hiểu anh ấy." Chu Vận khẽ nói, "Lý Tuân tuy hung hãn nhưng anh ấy không tuyệt tình, chính vì như thế anh ấy mới phải vào tù."

Ánh mắt Cao Kiến Hồng không hề gợn sóng.

"Cậu ta có tuyệt tình hay không đã không còn quan trọng nữa." Anh ta đứng thẳng dậy, nhưng không bỏ đi, "Chu Vận, nói thật cho cậu biết, từ lúc học đại học tôi đã trông đợi có ngày hôm nay. Tôi thầm cảm thấy may mắn vì trận đấu chính thức giữa tôi và cậu ta xảy ra sau khi rời khỏi trường, như vậy đỡ phải náo loạn vặt vãnh."

Chu Vận không nói gì, điện thoại Cao Kiến Hồng lại rung lên, lúc này anh ta không cúp máy. Giọng cũng nhẹ nhàng đi rất nhiều, cuối cùng nói với Chu Vận: "Kết quả của trận đấu này chắc chắn rất thảm thiết, đến lúc đó cậu đừng trách tôi."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10

Trong lúc Chu Vận và Cao Kiến Hồng tranh cãi, Lý Tuân và Hầu Ninh cũng gục gặc ầm ĩ với nhau. Nói cho đúng là một mình Hầu Ninh nổi giận, nguyên nhân là Lý Tuân từ chối ra nước ngoài với cậu ta.

"Cậu còn muốn quay lại á?" Hầu Ninh không dám tin vào tai mình.

Hầu Ninh là người vô cùng cảm tính, chuyện gì cũng biểu cảm hết lên mặt. Giờ phút này mặt cậu ta đỏ bừng, giận đến mức môi mắt đều co giật như bị lên cơn động kinh.

"Sao cậu lại ngốc thế hả? Cậu thấy mấy đứa bạn cũ của cậu rồi đấy, một thằng thì chiếm đoạt công ty của cậu, một đứa thì vong ơn phụ nghĩa không chịu đưa tiền. Còn bạn gái trước của cậu nữa, cô ta đã chạy theo thằng khác từ lâu rồi. Cậu nói cho tôi biết cậu còn gì để lưu luyến, lúc cậu ở trong tù đâu có tính đàn bà như thế."

Lý Tuân chỉ ngồi bên giường hút thuốc.

Thật ra Hầu Ninh cũng để ý thấy, mấy ngày qua Lý Tuân khác hẳn với lúc trước. Lúc vừa ra ngoài, toàn thân anh chìm trong vẻ thù địch, bây giờ tuy vẫn thế nhưng bước chân anh đã kiên định, vững chãi hơn. Anh thờ ơ nhả khói thuốc.

https://thuviensach.vn

Hầu Ninh nhỏ hơn Lý Tuân hai tuổi, từ bé đến lớn đều gầy còm nhưng được cái đầu óc thông minh, bị người ta bán đứng vào tù, trong ấy luôn bị bắt nạt, cũng may được Lý Tuân giúp đỡ. Cậu ta luôn cho rằng Lý Tuân và mình là cùng một loại người nên coi anh như chiến hữu, nhưng hiện tại Lý Tuân lại muốn không muốn kề vai sát cánh với cậu ta nữa rồi.

"Cậu có muốn ở lại đây với tôi không?" Lý Tuân hỏi.

"Không." Hầu Ninh cự tuyệt không hề nghĩ ngợi, "Đây là lần đầu tiên cậu ra ngoài, cậu hoàn toàn không biết xã hội sẽ đối xử với những người như chúng ta thế nào đâu."

Lý Tuân im lặng. Hầu Ninh lại nói: "Huống chi cậu đã bỏ nghề lâu rồi, có biết muốn dùng cách chính đáng giành lại công ty đó phải tốn biết bao nhiêu thời gian không? Rõ ràng có cách giải quyết đơn giản hơn, sao phải cần như vậy?"

"Chẳng vì lý do gì cả." Lý Tuân vứt điếu thuốc xuống đất, giẫm tắt, "Tôi không thích đơn giản, khổ cực hay không cũng không quan trọng, cái tôi cần là tôi phải nuốt trôi được cơn giận này."

Anh nói chuyện rất điềm tĩnh, ánh mắt vừa đen vừa sâu.

Hầu Ninh đã bị xúc động với ánh mắt quyết tâm của anh rất nhiều lần, đây là ánh mắt mà người như cậu ta không bao giờ có được. Nó mang đậm tính xâm lược, như ngọn lửa đen mun, người không đụng phải không biết nó nóng đến cỡ nào còn người đụng phải thì đã sớm chồng chất vết thương.

Cuối cùng Hầu Ninh cố gắng thuyết phục lần nữa: "Chúng ta ra nước ngoài không được sao, ở bên đó cậu cũng có thể trả thù mà."

Lý Tuân: "Loại người này không đáng để tôi phải trốn tránh, tôi đi mới gọi là thất bại thảm hại đấy."

https://thuviensach.vn

Một khi anh đưa ra quyết định thì sẽ không có bất cứ điều gì có thể thay đổi được.

Ánh mắt anh nhìn Hầu Ninh với sự kiên quyết: "Tôi hỏi cậu lần cuối, cậu ở lại hay không?"

Hầu Ninh hoàn hồn, lưng lạnh toát mồ hôi.

"Không..."

Hầu Ninh nhớ lần đầu tiên mình ra tù, bản thân đã từng ảo tưởng có thể sống giống như "người bình thường", nhưng thực tế lại cho cậu vô số bài học cay đắng. Cậu lắc đầu quầy quậy, thậm chí trán rỉ mồ hôi.

"Không, tôi sẽ không ở lại, tôi không thể chịu đựng cuộc sống phải nhìn sắc mặt người khác như vậy. Lý Tuân, cậu chắc chắn sẽ hối hận."

Lý Tuân yên lặng nhìn cậu ta, còn Hầu Ninh nghiến răng nghiến lợi.

"Cậu xem đi, sớm muộn gì cậu cũng đến tìm tôi thôi."

Hầu Ninh nói xong liền sầm cửa bỏ đi, tiếng đóng cửa chát chúa cả tầng lầu đều nghe rõ mồn một. Đống bình nhựa kế bên cửa bị chấn động đổ cả xuống, lăn lông lốc xuống tầng dưới.

Lý Tuân ngửa đầu, nằm vật ra giường. Căn phòng này quá cũ, trần nhà loang lổ mảng vôi vữa bị bong, ven trần còn có vệt nấm mốc nhạt. Anh nhắm mắt lại, mới ngồi một lát mà lưng đã hơi cứng còng, thử xoay cổ liền nghe thấy tiếng xương kêu răng rắc. Anh tự giễu nghĩ, mình vẫn không được coi là cô đơn, ít ra cái lưng đày đọa này vẫn làm bạn với anh từ đầu đến cuối.

Một ngày nào đó giữa tháng, hiệp hội Internet Trung Quốc tổ chức đại hội Internet khóa thứ XIV tại thành phố này, địa điểm tổ chức là trung tâm

https://thuviensach.vn

hội nghị của khách sạn quốc tế Hoa Giang.

Chu Vận nhận được giấy mời từ một công ty trước đây từng cộng tác. Cô đến khá sớm, trước cổng kiểm tra thiệp chỉ mới có ba bốn người xếp hàng. Lối vào rộng lớn trải một tấm thảm đỏ mỏng, hai bên là poster của các công ty IT và công ty triển lãm tham gia đại hội. Poster của mỗi công ty đều sống động, có cả hình ảnh mã vạch hai chiều để quét tải ứng dụng, sau khi cài đặt thành công sẽ tặng USB, đồ sạc pin hoặc là nước ép trái cây.

Đúng lúc Chu Vận hơi khát, cô đến quét một app quản lý tài sản, nhân viên tiếp thị nhiệt tình đưa cho cô một đĩa trái cây. Chu Vận vừa bỏ miếng táo vào miệng vừa mở ứng dụng đã cài đặt xong rồi nhanh chóng thoát ra.

"..."

Chu Vận nuốt miếng táo, gỡ bỏ ứng dụng.

Những năm qua ngành công nghiệp internet phát triển nhanh chóng, mô hình thương mại điện tử P2P(1), O2O(2) thế hệ mới từng bước hưng thịnh, cuộc sống của mọi người cũng theo đó xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Công ty IT mô hình nhỏ thi nhau thành lập như măng mọc sau mưa. Đại hội internet lần này cũng thế, phần lớn công ty đến tham gia đại hội đều mong muốn tìm cho mình con đường phát triển, nâng cao lượng tiêu thụ hoặc là chiêu mộ nhân tài.

(1) P2P (Peer-to-Peer): Việc kinh doanh thương mại điện tử được thực hiện giữa hai nhóm đối tượng trong đó người bán và người mua đều là cá nhân.

(2) O2O (Online-to-Offline): Là một mô hình chiến lược kinh doanh nhằm lôi kéo khách hàng tiềm năng từ các trang web thương mại điện tử trực tuyến sang cửa hàng/hệ thống phân phối truyền thống trong đời thực.

Chu Vận đi đến hội trường, đại hội vẫn trong giai đoạn chuẩn bị.

https://thuviensach.vn

Tập đoàn Hoa Giang giàu có hùng mạnh, cả trung tâm hội nghị được trang trí vô cùng hoành tráng. Để tạo nên hiệu ứng công nghệ cao, những cánh cửa sổ sát đất ở bốn vách tường cao gần mười mét đều được màn dày che kín không để ánh sáng lọt vào. Trần nhà trang trí ba chiếc đèn magic ball to lớn, xoay chiếu đủ sắc màu rực rỡ. Hội trường có đến nghìn chỗ ngồi, trên mỗi chiếc ghế đều được phủ vải trắng, bên dưới đặt một chiếc túi, trong đó là nội dung, giải thưởng và giới thiệu khách VIP của đại hội lần này.

Chu Vận tìm chỗ ngồi xuống, mở danh sách giới thiệu khách VIP ra, tấm đầu tiên là ảnh Phương Chí Tịnh tinh thần hăng hái. Cát Lực là một trong năm công ty được mời tham gia đại hội, cũng là công ty mà tập đoàn Hoa Giang chuẩn bị đầu tư nên vị trí được xếp hàng đầu tiên nằm ngay chính giữa, ghế cũng khác với phía sau, ghế dựa da trắng muốt kiểu Âu vô cùng sang trọng quý phái.

Cô không xem giới thiệu mà đóng ập lại ngay. Cô đến đây để chờ Lý Tuân, cô có dự cảm hôm nay anh sẽ đến.

Khoảng thời gian trước cô có thử liên lạc với Lý Tuân, nhưng không thành công, cứ như thể anh bốc hơi khỏi thế gian vậy. Hỏi Nhậm Địch và Phó Nhất Trác họ nói cũng không tìm được anh đâu. Khi ấy Chu Vận mới ý thức được kể từ khi Lý Tuân ra tù, mọi cuộc gặp mặt đều do tự anh chủ động tìm đến. Ngược lại lúc họ muốn liên lạc với anh, căn bản không tài nào tìm thấy.

Phát hiện ra điều này khiến cô cảm thấy hơi buồn cười. Anh luôn như vậy, lúc nào cũng là phía nắm quyền chủ động, tất cả mọi người đều phải xem tâm trạng của anh.

Phó Nhất Trác nói đúng, có những thứ đã ngấm vào cốt cách sẽ không thể nào thay đổi được.

https://thuviensach.vn

Sau một tuần liên tục tìm kiếm không có kết quả, Điền Tu Trúc đề nghị cô ra ngoài giải sầu. Khi đó trùng hợp đại hội internet được tổ chức, Chu Vận nhận được thiệp mời, thấy tin công ty Cát Lực sẽ làm đại biểu tham dự.

Cô định gọi cho Lý Tuân, nhưng vẫn không sao nhớ ra dãy số chỉ nhìn thoáng qua một lần khi cướp điện thoại của Hầu Ninh gọi cho anh lần trước.

"Nếu em có thể nhớ được cái này thì anh đã trở về Pháp rồi." Điền Tu Trúc cười nói.

Chu Vận chợt nhận ra hàm ý trong câu nói của Điền Tu Trúc.

Điền Tu Trúc là người rất chu đáo, sự chu đáo của anh cũng thấm sâu vào cốt cách. Anh sẽ không khiến người ta khó chịu, cũng sẽ không khiến người ta khó xử, anh yên tĩnh như vườn hoa Monet, bản thân cũng rất tốt đẹp.

Chu Vận quen biết anh đã nhiều năm, cũng mang ơn anh rất nhiều.

"Tại sao không nói gì thế." Điền Tu Trúc quay lưng về phía cô, ngồi ngay ngắn trên một chiếc ghế gỗ cao màu vàng nhạt, lưu loát vẽ tranh sơn dầu. Anh vẽ xong nét cuối cùng, quay đầu lại, nói với vẻ thoải mái, "Nói giỡn thôi, anh không đi đâu."

"Như vậy sẽ làm anh thấy khó xử sao?" Chu Vận hỏi.

Tuy họ không hề chính thức quen nhau, nhưng Chu Vận thừa nhận, tình cảm của họ đã vượt qua tình bạn bình thường. Bản thân cô cũng rất bất ngờ, Lý Tuân ra tù đã gây kích động cho cô hơn cô tưởng tượng rất nhiều. Giống như trong chiến trường hỗn loạn bỗng có người dựng quân kỳ, dù tình thế thảm hại cỡ nào nhưng cô vẫn dấy lên nguồn sức mạnh chiến đấu.

https://thuviensach.vn

Cô nôn nóng chuẩn bị nhảy xuống hố, đã lâu lắm rồi cô không để ý đến sự nghiệp như vậy.

Chu Vận nói với Điền Tu Trúc: "Em không thể bỏ mặc công ty đó và Lý Tuân, em nhất định sẽ đi tìm anh ấy."

Điền Tu Trúc: "Vậy thì sao, em đi tìm cậu ấy vì công việc, hay là tìm cậu ấy để yêu đương?"

Chu Vận nhìn anh nói: "Bất kể vì điều gì, em cũng sẽ dốc hết tinh lực vào chuyện đó, anh đừng lãng phí thời gian vào em, chuyện này không công bằng với anh."

Điền Tu Trúc không nhịn được cười: "Sao em lại thành thật thế hả?"

Chu Vận im lặng.

"Được rồi, đừng khẩn trương." Điền Tu Trúc mặc áo sơ mi trắng, trông rất ôn hòa, "Em suy nghĩ quá phức tạp về mối quan hệ giữa người với người rồi. Anh ở lại quốc nội là vì yêu cầu của công việc. Và cả, anh ở bên cạnh em cảm thấy rất thoải mái, chúng ta trợ sức cho nhau, chỉ đơn giản vậy thôi."

Có lẽ vì sống ở nước ngoài nhiều năm, Điền Tu Trúc rất thẳng thắn trong chuyện tình cảm, anh rất hiếm khi lòng vòng quanh co, luôn trực tiếp bày tỏ ý nghĩ của mình.

Anh lại nói: "Cậu ấy vừa ra ngoài em đã như bị tiêm thuốc kích thích vậy."

Quả thật Chu Vận phải thừa nhận chuyện này.

"Để anh nghĩ nhé." Điền Tu Trúc nói, "Thật ra có khi cộng sự hợp tác càng ăn ý lại càng khó đến với nhau, trong phim truyền hình đều như vậy.

https://thuviensach.vn

Bây giờ cùng lắm bọn em chỉ là chiến hữu, so với tình yêu, mục tiêu mới là thứ quan trọng nhất đối với cậu ấy."

Chu Vận dời mắt, cô nhìn tai nghe đang đặt trên bàn. Lúc Điền Tu Trúc vẽ tranh rất thích nghe nhạc, tuy nhiên đó tình huống không có cô ở đây.

Điền Tu Trúc nhẹ giọng nói: "Nhưng giữa em và anh mãi mãi không có thứ gì có thể quan trọng hơn tình yêu. Bản thân anh rất lười, không có mục tiêu theo đuổi xa vời, đối với anh gia đình là tất cả. Anh có thể vì nó từ bỏ hết mọi thứ, đây là điều anh có thể cam đoan với em, nhưng cậu ấy thì không thể."

Điền Tu Trúc nhìn cô, ánh mắt dịu dàng ngay thẳng. Anh rất ít khi nói dối, cũng không tính toán chi li trong chuyện tình cảm. Anh chịu được thiệt thòi trong tình yêu, điều này khác với Lý Tuân.

Điền Tu Trúc lại cầm lấy bảng màu và cọ vẽ, trong thời gian ngắn màu nước đã đóng một màng mỏng, anh dùng cọ nhẹ nhàng gạt đi.

"Giấc mộng của bọn em năm đó đã kết thúc trong tình huống thê thảm như thế, có chấp niệm cũng bình thường thôi. Dù khác nghề như cách núi nhưng anh vẫn hiểu được đạo lý này, là con người ai cũng có tham vọng trèo lên đỉnh cao vinh quang, và người càng tài giỏi lại càng khó chịu được cảnh chí lớn chưa toại."

Anh pha màu xong, tiếp tục vẽ bức tranh sơn dầu những nét xanh biếc tươi đẹp nhất. Anh nói đùa: "Trước kia anh nói em không đủ xấu xa, không trả được thù. Bây giờ người đủ xấu đã xuất hiện, em mau mượn sức cậu ấy rút chiếc dằm ấy đi. Sau đó chúng ta trở về Pháp, sống cuộc đời bình yên. Phụ nữ không nên dành cả đời mình cho chuyện chém giết, như vậy rất đáng thương."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11

Theo đúng kế hoạch chương trình, 9 giờ đại hội bắt đầu, nhưng đến tận 8 giờ 50 mà vẫn còn có người lục đục đi vào. Chu Vận đi ra ngoài đại sảnh xem, người đứng ở cửa kiểm tra vẫn còn đông nghịt.

Rề rà đến hơn 9 giờ 20, MC mới lên sân khấu thử micro.

Đèn hướng dẫn tắt, mọi người dồn hết sự chú ý về phía đám người đang nhốn nháo đằng trước. Chu Vận nhìn sang, chỉ thấy mấy khách VIP đang được nhân viên dẫn đường đưa vào vị trí. Cô vừa liếc mắt đã thấy Cao Kiến Hồng và Phương Chí Tịnh ở chính giữa. Hai người đều mặc vest, Cao Kiến Hồng ngồi vào chỗ trước, Phương Chí Tịnh lập tức theo sau, không biết rỉ tai nói gì đó với MC vừa đi xuống sân khấu.

Trên sân khấu có người đang đọc diễn văn khai mạc, ánh đèn rọi sáng rực không thấy rõ đường nét khuôn mặt.

Chu Vận cách quầy lễ tân khá xa, cô nhìn một vòng, phát hiện vị trí ngồi của khách mời trong đại hội được sắp xếp rất khéo léo. Toàn hội trường chia làm ba phần. Đầu tiên là hai hàng ghế dành cho khách VIP. Nằm giữa là hàng ghế của những người trong giới truyền thông và các đại biểu thuộc công ty lớn, nhân số không nhiều lắm. Phía sau là hằng hà các công ty vừa và nhỏ, nhân số đông đảo, phần lớn là thanh niên trẻ ngoài hai mươi tuổi, trên mặt mỗi người đều tràn ngập niềm hăng hái và nhiệt huyết.

https://thuviensach.vn

Cô gái bên cạnh Chu Vận chủ động bắt chuyện với cô, giọng nói nhỏ nhẹ: "Chào chị..."

Chu Vận quay đầu, cô ấy khá gầy, mặt vẫn còn ngây thơ, trông giống sinh viên vừa tốt nghiệp đại học. Cô ấy ngại ngùng lấy một tấm danh thiếp từ túi ra.

Công ty Trách nhiệm hữu hạn Khoa học Công nghệ Internet Triêu Dương. Hồng Tiểu Vi - Chuyên viên phát triển kinh doanh.

"Chào chị..." Hồng Tiểu Vi chào Chu Vận lần nữa.

Chu Vận nói: "Tôi không có danh thiếp."

"À à, vậy xin hỏi chị làm nghề gì ạ?"

Chu Vận nghĩ ngợi: "Lập trình viên."

Hồng Tiểu Vi mắt sáng rỡ, sau đó trò chuyện với Chu Vận về tình trạng công ty mình, rồi còn đưa ứng dụng trên điện thoại di động của họ làm cho Chu Vận xem. Tên ứng dụng là "Tiểu Tiện Làm Thêm" có chức năng tìm kiếm công việc làm thêm giúp sinh viên đại học.

"Chị là lập trình viên à, vậy xin hỏi chị cảm thấy ứng dụng của chúng tôi còn có thể phát triển thêm điều gì nữa không?" Hồng Tiểu Vi khe khẽ hỏi.

Chu Vận cầm điện thoai di động của cô ấy, xem xét vài phút mới nói: "Có thể phát triển thêm một vài chức năng khác nữa, bây giờ chỉ đơn giản là giới thiệu công việc và cách liên lạc, sau này còn có thể thêm phần đánh giá công việc vào."

"Ừ nhỉ..."

https://thuviensach.vn

"Hiện tại ứng dụng chỉ giúp ta tìm việc làm, sau này có thể thêm vào chức năng đề cử thông minh dựa vào ưu điểm, sở trường của người dùng. Kho số liệu của máy chủ phía công ty cô có lưu lại lịch sử tìm kiếm của người dùng không?"

"Hả?"

Hồng Tiểu Vi nghe đến sửng sốt, khẩn trương nói: "Không có."

Chu Vận: "Vậy hơi lãng phí, số liệu thực tế mới là tài nguyên quý giá. Cô phải hiểu rõ nhu cầu của từng người dùng trong thời gian ngắn nhất mới được."

"Thật xin lỗi." Thế mà Hồng Tiểu Vi từ từ cúi đầu, nói xin lỗi.

Chu vận hoàn hồn, ngại ngùng nói: "Không sao, cứ từ từ hoàn thiện là được, ý tưởng ban đầu của ứng dụng này rất hay, phân tích nhu cầu thị trường cũng rất đầy đủ."

Cuối cùng Hồng Tiểu Vi khôi phục lại tinh thần, cô ấy cười nói với Chu Vận: "Chị cừ quá, giỏi hơn lập trình viên của công ty em nhiều."

Chu Vận nói: "Công ty của cô có bao nhiêu lập trình viên?"

"Một."

"..."

Hồng Tiểu Vi lại đỏ mặt: "Công ty của em tổng cộng có bảy người."

Chu Vận: "Vậy Tiểu Tiện là ai?"

Hồng Tiểu Vi: "Là bạn trai em, chính là lập trình viên ấy ạ."

https://thuviensach.vn

Chu Vận cười rộ, Hồng Tiểu Vi càng đỏ mặt nói: "Bọn em mới tốt nghiệp đại học, anh ấy muốn gây dựng sự nghiệp nên em liền theo anh ấy."

Chu Vận gật đầu: "Rất tốt."

Môi Hồng Tiểu Vi cong cong: "Lúc mới bắt đầu vô cùng khó khăn, có điều bây giờ cũng bước vào quỹ đạo, người đăng ký sử dụng ứng dụng của bọn em đã hơn ba nghìn rồi, tuần trước còn có công ty quảng cáo liên lạc với bọn em nữa."

Chu Vận: "Từ từ sẽ đến, đừng nóng vội."

Bên cạnh bỗng xuất hiện một cái đầu, Chu Vận giật mình, sau đó nhận ra là một người khom người xuống quá sâu thôi. Chu Vận ngồi ở vị trí ngoài rìa, người này cầm một chồng danh thiếp lớn trong tay, khom lưng đưa cho từng người một. Tuổi tác anh ta cũng không lớn, còn có vẻ ngại ngùng hơn cả Hồng Tiểu Vi, ăn nói nhát gừng, ngay cả tên công ty cũng nói không rõ.

"... Cô là lập trình viên à? Công ty của chúng tôi đang tuyển lập trình viên đấy." Anh ta nhỏ giọng.

Chu Vận nhìn danh thiếp, công ty Trách nhiệm hữu hạn Internet Phi Dương, Quách Thế Kiệt - Giám đốc mỹ thuật.

Chu Vận nói: "Ngay cả giám đốc mỹ thuật của công ty như anh cũng phải ra ngoài tuyển người sao?"

Quách Thế Kiệt đỏ mặt: "Nhân, nhân viên không đủ..."

Khách mời phát biểu khai mạc trên sân khấu là lãnh đạo văn phòng truyền thông mạng của quốc gia. Sau khi ông ta nói dài dòng một hồi, MC lên sân khấu tổng kết, rồi lại mời vị lãnh đạo kế tiếp lên phát biểu.

https://thuviensach.vn

Dưới sân khấu hoàn toàn chẳng có ai nghe. Nghề này là vậy, mọi người chỉ thích nội dung cụ thể, đám thanh niên không thích quy củ cổ lỗ. Tất cả đều giống như Hồng Tiểu Vi và Quách Thế Kiệt, thà rằng tranh thủ thời gian phát danh thiếp của công ty còn hơn.

Đây là một thời đại rất tuyệt diệu. Ngày xưa nếu muốn thành lập công ty, nào là tài chính, PR, giao thiệp... gom bao nhiêu cũng không đủ. Nhưng hiện giờ, một nghìn người trong hội trường phải có ít nhất tám trăm người là dưới hai mươi lăm tuổi, mỗi người họ đều tràn đầy lòng tin vào tương lai.

Tuy không phải tất cả mọi người đều có thể đi đến đích, nhưng ít ra thời đại này đều cho họ một cơ hội. Bất kể ba người, hai người, thậm chí là một người, họ chỉ cần nắm chắc thời cơ, bắt kịp trào lưu thì dù chỉ một sản phẩm thôi cũng đủ nâng người ta lên đến tận mây xanh, hùng cứ một phương rồi.

Một chàng trai đi ngang qua cô. Áo đen, quần đen, dáng vẻ phóng khoáng. Vóc dáng anh ta cao ráo, bước đi hơi khòm, trông có vẻ lười nhác.

Lãnh đạo trên sân khấu lại đi xuống, lúc này đến lượt đại biểu công ty lên phát biểu, công ty đầu tiên là Cát Lực.

Phương Chí Tịnh làm người đại diện phát ngôn cho công ty, nhận được nhiều sự chú ý hơn hai người mang danh lãnh đạo trước đó nhiều. Hắn dõng dạc giới thiệu về công ty mình, liệt kê những thành quả Cát Lực đã đạt được cũng như phương hướng phát triển trong tương lai, bày tỏ công ty Cát Lực có khát vọng kéo cả ngành công nghệ lên đỉnh phồn vinh.

Dáng vẻ hắn phấn chấn và bóng lưng thờ ơ vừa đi ngang qua kia tạo nên hình ảnh đối lập rõ rệt.

"Đây là thời đại phồn thịnh cũng là thời đại ước mơ, những anh hùng giong buồm ra biển, đón gió lướt sóng, khát vọng chứng minh tất cả bằng

https://thuviensach.vn

thực lực của mình."

Chu Vận hít một hơi thật sâu.

Không chỉ là người phía sau không nghe phát biểu mà ngay cả Cao Kiến Hồng ngồi hàng đầu tiên cũng giả điếc với bài phát biểu của Phương Chí Tịnh. Anh ta nhắm mắt lại, ngón tay đặt lên huyệt thái dương, xoa dịu cơn mệt mỏi.

Nhân viên hướng dẫn hai bên đang thư thả bàn về trò chơi mới nhất vừa ra mắt thì một bóng dáng đen như mực thoáng qua trước mặt.

Lý Tuân ung dung đi đến khu khách VIP như nhà mình, ngồi xuống vị tríkhách VIP được mời lên sân khấu phát biểu.

Lúc này nhân viên mới cuống quýt ngăn cản.

Ngay khoảnh khắc Lý Tuân vừa ngồi xuống, Cao Kiến Hồng liền chậm rãi mở mắt ra, anh ta không quay đầu lại, chỉ nhìn qua khóe mắt đã đủ biết được người đến là ai.

Nhân viên hướng dẫn đi đến, nhỏ giọng nói với Lý Tuân: "Thưa anh... xin hỏi anh có thiệp mời VIP không ạ?"

Lý Tuân liếc nhìn người nhân viên, ánh mắt không ôn hòa chút nào. Cậu nhân viên trẻ tuổi bị anh nhìn đến mức sợ sệt: "Thưa anh, nếu không có thiệp mời..."

"Tôi biết anh ấy." Cao Kiến Hồng thản nhiên nói.

Cậu nhân viên sửng sốt: "Ồ, vậy được ạ."

Cậu ta rời đi, hai người đàn ông ngồi ở đấy cũng không ai nói chuyện với ai. Cả hội trường chỉ có ánh đèn sáng rực trên sân khấu, những nơi khác

https://thuviensach.vn

đều được chiếu ánh đèn màu xanh tím mờ tối, không khí càng trở nên trầm trọng.

Lý Tuân vô cảm nhìn người phát biểu trên sân khấu. Theo từng lời phát biểu của Phương Chí Tịnh, màn ảnh lớn trên sân khấu chiếu đoạn phim quảng cáo trò chơi mới của công ty Cát Lực. Theo tốc độ phát hành này, ít nhất Cát Lực sẽ có lượng tải về cao nhất trong hai quý tiếp theo.

"Tôi hỏi lại một lần nữa." Lý Tuân khẽ nói.

Cao Kiến Hồng lạnh lùng nhìn phía trước: "Cậu hỏi mấy lần đi nữa thì đáp án đều như nhau cả thôi."

Lý Tuân im lặng, dường như còn đang cho Cao Kiến Hồng thời gian suy nghĩ. Vẻ mặt Cao Kiến Hồng càng lúc càng lạnh, anh ta quay đầu lại, không nhịn được giễu cợt Lý Tuân: "Trước kia cậu đâu có như vậy, sao bị giam mấy năm mà đã trở nên tình cảm thế. Cậu đừng làm tôi sợ nhé."

Lý Tuân cũng quay đầu, gương mặt thoáng mang nét cười rất nhẹ, ẩn chứa vẻ lạnh lẽo và khinh khỉnh.

"Cho nên cậu muốn đối nghịch với tôi à?"

Khoảnh khắc nhìn thấy ánh mắt hờ hững của Lý Tuân, dây thần kinh nơi xương thái dương trái của Cao Kiến Hồng liền căng ra, đau nhức như thể có người lấy kim tiêm đâm vào với tốc độ cực nhanh, mắt trái cũng nóng lên theo.

"Cậu phải nghĩ cho kỹ đi." Giọng Lý Tuân thong thả như đang nói chiếc ghế đang ngồi êm cỡ nào vậy.

Cao Kiến Hồng vô thức nhớ lại trước đây. Ánh mắt Lý Tuân ngày xưa cũng như vậy, không bao giờ né tránh, luôn nhìn thẳng tất cả. Tuy khi đó anh mới chỉ là sinh viên, mang theo mấy tay mơ khoa công nghệ thông tin,

https://thuviensach.vn

nhưng dự án lớn cỡ nào cũng dám nhận. Bây giờ anh cũng không quan tâm đến mình đã là một người bỏ nghề sáu năm, cô độc một mình, công ty lớn cỡ nào cũng dám kình.

Dạ dày Cao Kiến Hồng cuồn cuộn như dời sông lấp biển.

Sao Lý Tuân lại tự tin đến vậy?

"Ồ, ai thế kia?"

Lúc Cao Kiến Hồng và Lý Tuân đang nói chuyện, Phương Chí Tịnh đã kết thúc bài phát biểu. Khi nãy ở trên sân khấu, hắn đã chú ý thấy Lý Tuân đến, lúc đó giọng hắn thoáng chốc run lên, rồi lại lập tức điều chỉnh lại. Nhưng dù chỉ phút chốc như thế vẫn khiến hắn nảy sinh bất mãn, nhất định phải đến xử lý kẻ làm tâm tình hắn dao động kia.

"Nhân viên đi đâu hết rồi, ai cũng có thể tùy tiện cho vào đây được à?" Phương Chí Tịnh nhìn sang bên cạnh.

Cậu nhân viên lại phát hiện ra chuyện không ổn, vội vàng đến giải thích. Nhưng Phương Chí Tịnh hoàn toàn không cho cậu ta cơ hội cất lời liền mắng xối xả. Cậu nhân viên không chen được câu nào, đành yên lặng chịu đựng.

Đáng tiếc dù bên kia có ầm ĩ cỡ nào, Lý Tuân và Cao Kiến Hồng đều không để ý đến.

Cao Kiến Hồng không chịu nổi cơn nhức đầu, trầm giọng nói: "Cậu đi đi."

Lý Tuân không hề nhúc nhích, dường như đang tính toán gì đó, hồi lâu sau mới khẽ nói: "Cao Kiến Hồng, đây là lần cuối cùng tôi tìm cậu, thôi thì tôi nói thẳng vậy."

https://thuviensach.vn

Mí mắt Cao Kiến Hồng lại giần giật, gằn giọng nói: "Cậu đi nhanh đi."

Nhưng anh ta không ra lệnh được cho Lý Tuân, từ trước cũng thế mà nay cũng vậy, anh ta chưa bao giờ có thể ra lệnh được cho Lý Tuân được.

Trong lúc vô tình ngước mắt, anh ta hoảng sợ phát hiện, lần này trong ánh mắt của Lý Tuân thật sự có "tình cảm" rồi. Trong đầu anh ta bất chợt vang vọng lời Chu Vận nói - Cậu hoàn toàn không hiểu anh ấy, Lý Tuân hung hãn nhưng không tuyệt tình.

Giọng Lý Tuân khe khẽ, cố ép mình bỏ hết tất cả, nói với Cao Kiến Hồng: "Cao Kiến Hồng, cậu đuổi hắn cút đi, cậu công ty này tôi sẽ cho cậu."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12

"Mày bảo ai cút?"

Cao Kiến Hồng chưa kịp lên tiếng, Phương Chí Tịnh đã nổi cơn thịnh nộ, cố nén giận nói: "Tao thấy người nên cút chính là mày thì có."

Lý Tuân vẫn không thèm đoái hoài gì đến hắn mà chỉ nhìn Cao Kiến Hồng, chờ câu nói tiếp theo của anh ta.

Tất cả bài phát biểu đã kết thúc, đại hội bước vào nội dung chính. Một chủ tịch công ty ứng dụng thuê xe đại biểu cho đông đảo công ty khác trình bày đánh giá của mình về thị trường phức tạp hiện tại và những khó khăn trong thời gian tới. Anh ta bày tỏ mấy năm gần đây thị trường cá nhân O2O có hiện tượng bong bóng kinh tế (1) vô cùng nghiêm trọng, thị trường không thể nào chiết tính theo bong bóng được.

(1) Bong bóng kinh tế là hiện tượng chỉ tình trạng thị trường trong đó giá hàng hóa hoặc tài sản giao dịch tăng đột biến đến một mức giá vô lý hoặc mức giá không bền vững.

Anh ta nói đùa: "Gần đây mức sống ở những thành phố lớn tăng vọt, bởi vì quỹ VC (2) toàn bộ thế giới mấy chục tỷ đô la cơ bản đều bù vào cho dân ở Bắc - Thượng - Quảng (3) cả."

https://thuviensach.vn

(2) Quỹ VC là viết tắt Venture capital nghĩa là quỹ đầu tư mạo hiểm là việc cung cấp vốn tài chính cho các công ty ở giai đoạn khởi động tăng trưởng ban đầu.

(3) Bắc - Thượng - Quảng là tên gọi tắt ba thành phố Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu.

"Hơn nữa, thị trường hiện nay cũng càng lúc càng nóng." Anh ta ám chỉ, "Rất nhiều công ty đều đặt mục tiêu moi tiền được nhanh nhất lên hàng đầu, sau khi thu được lợi nhuận thì bỏ ngay, hoàn toàn không quan tâm đến danh tiếng của mình. Nếu tiếp tục như vậy, những sản phẩm chịu bỏ tâm huyết ra làm sẽ càng ngày càng ít."

Phương Chí Tịnh cũng nhìn chằm chằm Cao Kiến Hồng, tất cả mọi người đều nhìn Cao Kiến Hồng.

Cao Kiến Hồng lại giơ tay ấn huyệt thái dương, quay đầu nói với Lý Tuân: "Tôi cũng nói giống với anh ta."

Người nên cút chính là cậu.

Phương Chí Tịnh thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt đỏ ửng. Bên kia, Ngô Chân vừa đi đến, nhưng vì không có thiệp mời VIP nên bị nhân viên ban tổ chức ngăn lại.

Ngô Chân bất mãn nói: "Làm gì thế?"

"Thưa cô, muốn đến khu khách VIP phải có thiệp mới được." Mới vừa rồi vì cậu ta không ngăn lại chàng trai áo đen kia mà bị mắng một trận.

"Buồn cười thật, cậu nhìn xem tôi là ai hả?" Cô ta trang điểm quá đậm, lại đeo kính râm trong hội trường mờ tối, cậu nhân viên không nhận ra là ai cũng bình thường.

https://thuviensach.vn

Phương Chí Tịnh nghe thấy động tĩnh liền đi đến khiển trách cậu nhân viên: "Sao ai cậu cũng ngăn lại thế hả? Rốt cuộc các người có được huấn luyện không vậy?"

Cậu nhân viên quả thật khóc không ra nước mắt.

"Thôi bỏ đi." Thế mà Ngô Chân lại dễ chịu tha cho người khác, ngúng nguẩy đi vào trong, đến trước mặt Cao Kiến Hồng và Lý Tuân. Cô ta không biết Lý Tuân nên yên lặng đánh giá anh. Bởi vì khu VIP đều chia chỗ ngồi theo công ty, cô ta cho rằng anh cũng là người của Cát Lực bèn hỏi, "Anh là ai? Sao tôi chưa gặp anh bao giờ?"

Đương nhiên Lý Tuân không hề để ý đến cô ta.

Ngô Chân bị người khác phớt lờ nên vô cùng khó chịu: "Hỏi anh đấy, anh là ai? Đây không phải là vị trí của công ty Cát Lực sao?"

"Em cũng mặc kệ hắn đi." Phương Chí Tịnh từ phía sau đi đến, chế giễu nói, "Chó nhà có tang thôi."

Ánh mắt Ngô Chân lướt nhìn Lý Tuân, "ồ" một tiếng thật dài.

Lý Tuân quay người đi ra ngoài.

"Lý Tuân." Cao Kiến Hồng gọi với theo sau lưng, anh ta nhìn bóng lưng màu đen kia nói, "Từ trước đến giờ chỉ có mình cậu ra lệnh cho người khác thôi, hôm nay nể mặt tình bạn lúc trước, tôi cũng khuyên cậu một câu."

Lý Tuân quay đầu lại nhìn anh ta.

Cao Kiến Hồng ngồi trên ghế, dịu giọng nói: "Cậu phải biết thức thời, bây giờ đã khác với trước kia, cậu một thân một mình không trèo cao nổi đâu."

https://thuviensach.vn

"Ôi..." Phương Chí Tịnh cau mày, giả bộ phê bình Cao Kiến Hồng, "Cậu nói như vậy khó nghe quá. Dù sao cũng là bạn học cũ, cậu nên giúp đỡ giới thiệu công ty cho người ta chứ. Nếu không với cái sơ yếu lí lịch giữa chừng như thế cậu bảo nó đi đâu tìm việc làm bây giờ?"

Cao Kiến Hồng đăm chiêu gật đầu, hỏi Lý Tuân: "Cần không?"

Lý Tuân chậm rãi nhếch khóe môi. Tất cả "tình cảm" đều biến mất tăm.

Một chàng trai lom khom cúi đầu phát danh thiếp, khi đến khu VIP, cậu nhân viên bảo vệ định đến cản thì bị một nhân viên khác ngăn lại.

"Mặc kệ đi."

"... Không phải là không cho vào đây phát quảng cáo sao?"

"Ai biết có cho vào hay không, gã giám đốc công ty Cát Lực đầu óc chập mạch đấy! Chúng ta đừng quan tâm thì hơn."

Thế là Quách Thế Kiệt cắm đầu phát đến chỗ Lý Tuân.

Phương Chí Tịnh vừa thấy người như thế đi đến, cơn giận lại bốc lên, định trút hết cảm giác áp chế mà Lý Tuân mang lại cho hắn vào nhân vật cỏn con này.

Nhưng khi hắn định mở mồm mắng chửi thì Lý Tuân đã cầm lấy đống danh thiếp trong tay Quách Thế Kiệt.

"Ối, anh ơi anh lấy nhiều quá rồi..."

Quách Thế Kiệt hoàn toàn không nhận ra mình đã đi vào khu nào, anh ta đã phát danh thiếp và tờ rơi mấy giờ liền rồi, đầu óc đã mụ mị. Nhưng anh vẫn nhớ mấy danh thiếp này đều do đích thân ông chủ công ty đếm và

https://thuviensach.vn

đóng dấu, ra lệnh rõ ràng là mỗi người một tấm, phát nhiều hơn thì phải lôi đầu đến gặp.

Phương Chí Tịnh thấy Lý Tuân cầm đống danh thiếp, cười to nói: "Sao thế, đã tìm được công ty luôn rồi cơ à?"

Cao Kiến Hồng nhìn dáng vẻ khúm núm của Quách Thế Kiệt, cũng cười xòa: "Cậu đúng là vẫn giống như trước, lúc nào cũng hấp tấp."

Lý Tuân đưa mắt nhìn Cao Kiến Hồng một hồi rồi khẽ nói: "Cậu cũng giống như trước, luôn không nhìn xa trông rộng."

Vẻ mặt Cao Kiến Hồng trở nên lạnh băng, Ngô Chân nghe thấy liền nhăn mày.

Quách Thế Kiệt còn chưa biết chuyện gì xảy ra, thộn mặt nhìn xung quanh. Lý Tuân sải bước rời đi, anh ta liền đuổi theo. Bước chân Lý Tuân sải dài, lối đi lại chật hẹp, thế là Quách Thế Kiệt nhanh chóng bị tụt lại đằng sau. Đến khi anh ta đuổi đến cửa đại sảnh thì Lý Tuân đã biến mất tăm hơi.

Quách Thế Kiệt lau mồ hôi trên mặt, còn chưa kịp bình ổn hơi thở thì một bóng đen lại xuất hiện trước mặt. Bóng đen đó lao về phía cửa, chưa chạy được mấy bước thì bỗng dừng lại quay trở về, giật phăng mấy tờ danh thiếp còn lại trong tay anh ta, rồi lại chạy ra cửa lần nữa.

Chu Vận vừa ra khỏi khách sạn đã thấy Lý Tuân đã lên một chiếc taxi ở đằng xa, thong thả rời đi. Cô đứng hồi lâu, đến khi ngực đã thở đều mới cúi đầu nhìn tấm danh thiếp trong tay.

Công ty Trách nhiệm hữu hạn Internet Phi Dương.

Duyên phận thế gian luôn đến bất ngờ, ông trời nhàm chán tùy ý se tơ, thắt chặt những người tưởng chừng như xa lạ vào nhau. Ngoan cố đánh

https://thuviensach.vn

cược sự tôn nghiêm và kiêu ngạo, sau này kề vai sát cánh, cùng vinh cùng nhục.

Quách Thế Kiệt đang rầu rĩ vì danh thiếp bị lấy hết, lúc này điện thoại di động lại vang lên. Anh ta vừa nhìn thấy tên người gọi đến, nhất thời cả người hoảng loạn, run lẩy bẩy nghe điện thoại. Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói lười nhác của Trương Phóng.

"Công việc thế nào rồi?"

"Ờ... tạm ổn."

"Có kiếm được mối hợp tác nào không?"

"Bây giờ còn chưa xác định."

"Vậy có tuyển được người không?"

Quách Thế Kiệt dè dặt nói: "... Hình như có mấy người cảm thấy hứng thú."

Trương Phóng hớp một hớp cà phê: "Sao giọng cậu nghe uể oải thế?"

"... Không có, không có."

"Thôi cứ chờ xem kết quả đã." Trương Phóng nhàn nhã nói, "Đổng tổng sắp sửa đi công tác về, đến lúc đó nếu công ty còn không có khởi sắc gì thì chúng ta cùng nhau chuẩn bị nhận lệnh xử trảm thôi."

Trán Quách Thế Kiệt lại chảy ra hai dòng mồ hôi.

Sau khi Chu Vận trở về liền lên mạng tìm kiếm thông tin về "Công ty Trách nhiệm hữu hạn Internet Phi Dương". Công ty này thành lập năm ngoái, chủ yếu làm về game, nhưng chưa có sản phẩm nào được phát hành chính thức, thông tin vô cùng ít ỏi.

https://thuviensach.vn

Trên mạng có tin tuyển nhân viên của họ, Chu Vận bấm vào xem. Nội dung rất ngắn gọn: Tuyển lập trình viên, không nhắc gì đến tiền lương, đãi ngộ và yêu cầu. Cô nhìn thời gian đăng tin là lúc công ty mới thành lập, đã lâu lắm không cập nhật.

Bằng trực giác của mình, Chu Vận cảm thấy công tin này đáng ngờ, nhưng cũng đành phải chấp nhận, bởi vì Lý Tuân có vẻ định đến nơi này. Cô gọi điện đến số điện thoại công ty in trên danh thiếp, người nghe chính là Quách Thế Kiệt đang vô cùng ủ rũ. Lúc nghe Chu Vận gọi hỏi tin tuyển nhân viên, thoáng chốc anh ta đã phấn khởi hẳn lên.

"Xin, xin đợi một chút! Tôi gọi giám đốc nhân sự của chúng tôi."

"Được ạ."

Trong lòng Chu Vận tự nhủ, cơ cấu của công ty vẫn khá chính quy, còn có giám đốc nhân sự.

Một lát sau, Trương Phóng đến nghe điện thoại, chưa nói được mấy câu đã lập tức hẹn cô ngày mai đến phỏng vấn.

Kết quả hôm sau, cô và Lý Tuân đụng mặt nhau.

Công ty Phi Dương tọa lạc tại vị trí khá tốt, nằm trong khu doanh nghiệp phía Bắc trung tâm thành phố. Mấy năm gần đây chính phủ ưu ái các doanh nghiệp làm về công nghệ thông tin nên phân hẳn khu vực riêng cho những công ty này. Tốc độ phát triển internet quá mãnh liệt, cả con đường này tính ra có đến mấy trăm công ty lớn nhỏ, mở rồi đóng, đóng rồi mở, còn nhanh hơn cả thu hoạch lúa mì.

Chu Vận đi đến địa chỉ Trương Phóng cho, tìm được tòa nhà B của khu doanh nghiệp. Cô vừa đi vào tòa nhà đã nhìn thấy Lý Tuân. Đại sảnh của tòa nhà rất trống trải, chính giữa đặt mô hình toàn khu trông giống như nơi bán căn hộ chung cư.

https://thuviensach.vn

Lý Tuân đứng bên cạnh mô hình hút thuốc, dĩ nhiên anh cũng nhìn thấy Chu Vận.

Hai người không ai nói gì với ai, bầu không khí hơi lúng túng. Bỗng chốc Chu Vận lại có cảm giác như quay trở về ngày đầu tiên tựu trường thời đại học. Cô đã sớm biết, năng suất của Lý Tuân còn cao hơn cô, chắc chắn hôm qua cũng gọi điện thoại đến hẹn phỏng vấn rồi.

Hai người đều im thin thít, từng người nghiêm túc đứng đợi, khiến đại sảnh càng vắng lặng hơn. Không bao lâu, điện thoại của họ liên tiếp rung lên. Trương Phóng gửi tin nhắn đến, thông báo cho họ lên tầng phỏng vấn.

Chu Vận xem xong tin nhắn rồi ngẩng đầu lên, phát hiện Lý Tuân đã bước vào thang máy trước cô một bước. Cô tức tốc đuổi theo nhưng đáng tiếc là vẫn không kịp.

Lý Tuân không đợi cô lấy một giây mà ấn thang máy lên tầng luôn.

Chu Vận nghẹn lời.

Công ty ở tầng Mười Hai. Tuy ban đầu Chu Vận đã dự cảm diện tích công ty không lớn nhưng cô không ngờ quy mô lại cũng "không lớn" như thế. Trong một tầng nho nhỏ mà lại chứa hẳn tám công ty, có bảy công ty làm về công nghệ thông tin và một công ty chuyển phát nhanh.

Nhờ công ty chuyển phát nhanh này ban tặng, trong hành lang chật hẹp chất đầy thùng chuyển phát nhanh cao như núi, khiến việc đi lại trở nên vô cùng khó khăn. Đến khi Chu Vận len lỏi đến được cửa công ty Phi Dương, Lý Tuân đã bị Trương Phóng kéo vào căn phòng bé tẹo phỏng vấn rồi.

Người đón Chu Vận chính là Quách Thế Kiệt, hiển nhiên anh ta vẫn còn ấn tượng với cô, chào hỏi cô xong lại đi rót nước, tiếp đãi rất chu đáo.

https://thuviensach.vn

"Cảm ơn." Chu Vận nhận lấy cốc nước rồi đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Diện tích công ty chỉ khoảng hơn một trăm thước vuông, nhưng trông trống huơ trống hoác. Chắc do nhân viên quá ít, tính cả Chu Vận và Lý Tuân mới có bốn người... Ồ không, còn có một người trẻ tuổi vừa ra khỏi nhà vệ sinh, mang vẻ còn ngái ngủ với quả đầu như ổ gà mới qua thời kỳ ấp đẻ, ngáp ngắn ngáp dài ngồi vào máy tính nữa chứ.

Anh ta ấn phím, màn hình vi tính sáng lên, trên đó còn bật cửa sổ game đang chơi dở.

...

Trong lúc Chu Vận yên lặng đánh giá không khí làm việc của công ty Phi Dương, thì trong căn phòng bé tẹo kia thình lình truyền ra tiếng kinh hô của Trương Phóng.

"Cái gì? Ngồi tù á?"

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13

Cửa phòng mở ra, Trương Phóng ló đầu ra nhìn, trông thấy Chu Vận và Quách Thế Kiệt đứng bên ngoài liền trừng mắt lườm Quách Thế Kiệt.

"Cậu tuyển kiểu người gì cho công ty vậy hả?"

Quách Thế Kiệt nhìn anh ta với vẻ mặt vô tội. Trương Phóng liếc nhìn Chu Vận, nói: "Được rồi, cô vào đi, gặp sớm xong chuyện sớm." Cuối cùng anh còn nói với Quách Thế Kiệt, "Cậu cũng vào đây."

Bốn người trong căn phòng bé nhỏ yên lặng như tờ.

Diện tích căn phòng chừng sáu bảy mét, họ chia ra ngồi hai bên chiếc bàn vuông. Bên phía đại diện cho công ty Phi Dương là Trương Phóng và Quách Thế Kiệt với thân hình gầy gò, tư thế ngồi uể oải. Nhìn lại Lý Tuân và Chu Vận, Chu Vận ăn mặc nghiêm túc, tư thế ngồi ngay ngắn; còn Lý Tuân ngồi khoanh tay tựa vào ghế, vẻ mặt lạnh lùng, không nói lời nào. Xem xét khách quan, dường như bên Trương Phóng và Quách Thế Kiệt mới giống là người đi xin việc.

Không khí trong phòng biến hóa kỳ lạ, trán Quách Thế Kiệt lại bắt đầu rỉ mồ hôi. Trương Phóng cảm thấy khí thế của mình hơi bị áp đảo, anh ta không cam lòng yếu thế, khóe môi nhếch lên, ra vẻ lạnh lùng.

https://thuviensach.vn

"Ngồi thừ ra đấy làm gì, không biết đưa sơ yếu lý lịch lên à?" Trương Phóng cau mày, nói với Chu Vận bằng giọng điệu khó chịu, "Hay là cô cũng như anh ta, ngay cả sơ yếu lý lịch đàng hoàng cũng không có." Nói xong còn oán trách Quách Thế Kiệt bên cạnh, "Cậu xem mấy người đến xin việc hôm nay như thế nào đi, không phù hợp với yêu cầu cơ bản của chúng ta chút nào, cần chuyên nghiệp không có chuyên nghiệp, cần..."

Anh ta nói được một nửa thì trên bàn đã xuất hiện một túi giấy.

"Xin lỗi, đây là sơ yếu lý lịch của tôi." Chu Vận nói.

Trương Phóng khẽ hắng giọng, cầm lấy sơ yếu lý lịch lên thẩm duyệt như ông lớn.

Trong phòng lại khôi phục không khí yên tĩnh, chỉ còn tiếng lật giấy sột soạt. Không lâu sau, Trương Phóng thở hắt một hơi, khi mọi người cho rằng anh định phát biểu gì đó thì anh bỗng giơ cao xấp sơ yếu lý lịch, quay người đập Quách Thế Kiệt.

Quách Thế Kiệt ngu ngơ: "Sao, sao vậy..." Anh ta ôm đầu hoảng sợ.

Trương Phóng nheo mắt hỏi Quách Thế Kiệt: "Cậu tuyển người kiểu gì thế hả?"

"Hả?"

"Không phải tù tội thì là lừa đảo, cậu còn muốn làm việc nữa không thế?"

Quách Thế Kiệt hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra. Chu Vận ngồi bên cạnh liếc mắt, cất lời trước: "Lừa đảo? Xin anh ăn nói thận trọng một chút đi."

https://thuviensach.vn

Trương Phóng nhìn cô chăm chú, khóe miệng mang nét cười như nhìn thấu tất cả. Anh cầm sơ yếu lý lịch: "Cô có giả bộ thì cũng nên làm cho giống một chút, người có bằng cấp cỡ này mà đến công ty tôi xin việc à. Có phải cô xem tất cả chúng tôi đều là kẻ ngốc không?"

Quách Thế Kiệt ló đầu muốn xem thử rốt cuộc là sơ yếu lý lịch thế nào, kết quả lại bị Trương Phóng gõ đầu. Trương Phóng khẽ giọng rít qua kẽ răng: "Cậu có tiền đồ một chút được không?"

Trương Phóng quay đầu lại, phát hiện Chu Vận đang nhìn mình.

"Anh không có lòng tin với công ty mình à?" Chu Vận hỏi.

Trương Phóng ho khẽ: "Chúng tôi đang bàn luận thôi."

Chu Vận: "Bàn luận về chuyện anh hoàn toàn không thấy công ty mình tốt á. Nếu ngay cả lúc phỏng vấn người mới, anh lại có cái dáng vẻ như ngày mai công ty sẽ đóng cửa vậy thì còn tuyển người làm gì."

Quách Thế Kiệt nghe thấy thế, trong lòng hết sức tán thành.

"Dù thực lực công ty có kém cỏi thật nhưng anh cũng phải có lòng tin chứ." Chu Vận nói tiếp, "Có lòng tin mới có thể mang đến thời vận, như vậy anh mới có cơ hội bốc được quân bài tốt cho mình. Còn nữa, anh là giám đốc nhân sự của công ty à?"

Trương Phóng: "À, đúng vậy."

Chu Vận: "Tôi hỏi ngoài lề một chút, anh cảm thấy điều gì là quan trọng nhất trong công việc nhân sự?"

Trương Phóng bị Chu Vận hỏi mà ngỡ ngàng, thành thật đáp lời: "Không biết."

https://thuviensach.vn

"Là khả năng nhìn nhận người khác." Chu Vận nghiêng người về phía trước, hai tay khoanh lại đặt lên bàn, nhìn xoáy vào mắt Trương Phóng, "Nếu không, dù lấy được lá bài chủ chốt mà không nhận ra thì quá đáng tiếc rồi."

Trương Phóng bị đôi mắt đen láy kia nhìn chằm chằm, bỗng giật mình bừng tỉnh. Cô gái này nói chuyện quá khí thế, suýt nữa đã hớp hồn anh rồi.

"Tôi nói..." Anh định lấy lại khí thế cho mình thì điện thoại di động rung lên, Triệu Đằng ở phòng ngoài gửi tin nhắn đến.

- Đừng có bày đặt lâu la nữa, ngay mai Đổng tổng sẽ trở về, cậu không tuyển được người thì chuẩn bị tự cắt một cánh tay làm thức ăn cho ổng đi.

Trương Phóng xem tin nhắn mà đầu óc nổ tung. Được lắm, bây giờ ai cũng có thể đạp lên đầu anh rồi. Trương Phóng chẳng màng đến Chu Vận, cầm điện thoại hùng hổ nhắn tin trả lời.

- Thằng chó, cậu chơi game xong rồi hả? Công việc đều do tôi làm, thế mà cậu còn không biết xấu hổ mà dạy đời tôi à?

Đợi một hồi không thấy tin nhắn, Trương Phóng biết trò chơi của Triệu Đằng chắc lại bắt đầu trận mới rồi. Anh tức đến nghiến răng nghiến lợi, vỗ bàn trút giận vào Quách Thế Kiệt: "Cậu nói xem cậu ta có quá đáng không. Công việc đều do tôi làm, bị mắng cũng mình tôi nghe. Cậu ta làm cái gì, ngày nào cũng lười biếng chơi game, tôi sống dễ chịu lắm hả!"

Trương Phóng trút giận xong liền nhìn Quách Thế Kiệt chằm chằm, mong đợi anh ta đồng tình hùa theo vài câu. Đáng tiếc Quách Thế Kiệt ăn nói vụng về, đầu óc chậm lụt, không hề biết phối hợp thế nào. Trương Phóng lại sắp nổi đóa, Quách Thế Kiệt nhắm mắt chờ chết, không ngờ lúc này chàng trai còn lại trong phòng đã giải cứu cho anh.

https://thuviensach.vn

"Tôi cũng thấy anh cũng vất vả lắm!" Lý Tuân vẫn giữ tư thế ngồi như cũ.

Trương Phóng khó hiểu nhìn anh, Chu Vận cũng âm thầm tập trung tinh thần. Theo như tính cách của Lý Tuân trước đây, câu tiếp theo của anh chắc chắc không dễ nghe chút nào. Nhưng sự thật lại ngoài dự liệu của cô.

Lý Tuân thản nhiên nói: "Công ty là của mọi người, nhưng bao giờ cũng có người phải đứng ra làm đầu tàu. Người này bị trách mắng nhiều hơn hẳn người khác, chỉ vì họ làm nhiều hơn thôi." Anh nhún vai, "Không làm đương nhiên là không có sai lầm rồi."

Chu Vận á khẩu.

Trương Phóng bỗng cảm thấy sao mà Lý Tuân lại đáng yêu thế kia chứ! Đẹp trai cool ngầu, giọng nói dễ nghe, trầm ấm chững chạc, lời nói lại mang đến rung động và tín phục.

"Tôi hoàn toàn đồng ý!" Trương Phóng kích động nói, "Bọn họ chỉ biết nói xàm thôi, hoàn toàn không hiểu được tôi!"

“Phải đấy." Lý Tuân cười với Trương Phóng, "Nói thì quá dễ, miệng chỉ cần mở ra khép lại là xong, căn bản không cần chịu trách nhiệm."

Anh nói xong liền quay đầu nhìn Chu Vận, nhướng mắt hỏi: "Đúng không?"

Lòng Chu Vận bồn chồn, suýt nữa đã cào rách chiếc ghế dưới mông.

Trương Phóng được Lý Tuân dỗ dành tâm trạng thư thái, xua tay nói: "Hai người về trước đi, chờ thông báo của tôi."

Lý Tuân ra về trước, Chu Vận thầm thở dài, lúc thu dọn đồ đạc nghe thấy một giọng nói yếu ớt bên cạnh: "... Cái này có thật không?"

https://thuviensach.vn

Chu Vận quay đầu, thấy sơ yếu lý lịch của mình đã bị Quách Thế Kiệt cầm xem từ lúc nào không biết, anh ta vừa lật vừa hỏi Chu Vận: "Là thật sao?"

Chu Vận nói: "Đương nhiên là thật rồi."

Trương Phóng ngồi dựa vào ghế, xoay chuyển qua lại, ánh mắt nhìn cô đăm đăm tra xét. Lúc cô định rời đi, Trương Phóng bỗng gào lên với bên ngoài: "Lão Đằng..."

Bên ngoài không có động tĩnh, Trương Phóng khẽ mắng một câu rồi đứng lên, đẩy ghế ra.

"Cô theo tôi ra đây."

Anh dẫn Chu Vận đi ra ngoài, Triệu Đằng đang đeo tai nghe ngồi lì trên ghế chơi game. Trận chiến đang đến hồi cao trào, Triệu Đằng cấp tốc nhấn chuột, cả người căng thẳng, mặt hầm hầm sát khí. Thế như trong khoảnh khắc khẩn trương kích thích tột độ này, màn ảnh đột ngột tối sầm.

"Mẹ kiếp!" Triệu Đằng giật tai nghe ra, vứt con chuột, đứng bật dậy, "Ông bóp chết mày."

"Làm chính sự trước đã." Trương Phóng nạt lại Triệu Đằng.

Vừa nghe đến làm chính sự, Triệu Đằng lập tức ỉu xìu, lười nhác ngồi xuống ghế.

"Làm cái gì, tôi còn cả đống việc tồn đọng chưa làm xong kìa."

Trương Phóng nhìn dáng vẻ Triệu Đằng lười biếng mà hận đến nghiến răng, anh đưa sơ yếu lý lịch cho Triệu Đằng.

"Làm bài kiểm tra trình độ chuyên môn, tự cậu cho đề, nhanh lên."

https://thuviensach.vn

Triệu Đằng như người không xương co cuộn ngồi trên ghế xem sơ yếu lý lịch, vừa lật trang đầu tiên liền dừng lại nhìn Chu Vận. Anh ta vừa nhìn cô vừa nhìn chằm chằm hộp kẹo cao su bên cạnh cô, rồi lấy hai viên bỏ vào miệng, nhai nhóp nhép hai phút, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Trương Phóng ở bên cạnh thúc giục: "Suy tính cái gì vậy, có cái đề kiểm tra mà khó nghĩ thế sao?"

Triệu Đằng lườm anh: "Hay là cậu nghĩ đi."

Trương Phóng đạp ghế Triệu Đằng. Triệu Đằng mở chương trình word lên, gõ đề vào, hỏi: "Không phải vừa rồi có hai người phỏng vấn sao, sao lại kiểm tra có một người thôi?"

Trương Phóng nói: "Cậu đừng quan tâm đến người kia, tôi thấy người đó khá ổn."

Quách Thế Kiệt ở bên cạnh nhỏ giọng: "Cậu ta chỉ dỗ ngọt anh..."

Trương Phóng quay đầu lại: "Tạo phản à!"

Quách Thế Kiệt lại co rúm.

Trương Phóng thở dài, nói: "Nhưng tôi đã nghĩ kỹ lại rồi, thôi bỏ đi, ngay cả sơ yếu lý lịch cũng không có. Vả lại cậu ta đã từng ngồi tù, mà còn là tội danh cố ý gây thương tích cho người khác. Ngồi tù nhiều năm như vậy, đừng nói đến khuynh hướng phản xã hội, tuyển vào chắc chắn là chuốc thêm phiền phức cho xem."

Triệu Đằng bình thản nói: "Đổng tổng cũng từng ngồi tù mà."

Trương Phóng chống tay lên hông: "Đâu có giống."

Chu Vận lẳng lặng đứng một bên nghe họ nói chuyện.

https://thuviensach.vn

"Đến đây đi." Triệu Đằng viết đề xong, nhường chỗ lại cho Chu Vận, "Hai câu hỏi, một câu cô cứ trả lời bằng miệng là được, còn lại là đề lập trình logic, cô viết ra xem."

"Được."

Chu Vận nhìn câu hỏi đầu tiên trong đề kiểm tra: Xúc cảm của game điện thoại không tốt, nên làm gì?

Cô quay đầu lại hỏi Triệu Đằng: "Xúc cảm là chỉ cái gì?"

Trương Phóng tuyệt vọng, quả nhiên là làm giả lý lịch mà.

Triệu Đằng lại không hề để ý, cầm điện thoại mở ra một trò chơi: "Cô chơi thử xem."

Chu Vận cầm lấy chơi một hồi, là một trò chơi đánh quái vô cùng trẻ con. Triệu Đằng ở bên cạnh hỏi: "Sao hả?"

Chu Vận thành thật: "Chán phèo."

Mặt Trương Phóng đỏ gay, đây là trò chơi anh ta viết ra.

"Chúng tôi cũng biết là nó chán." Triệu Đằng cười nói, "Ngoại trừ chán ra, khi chơi cô có cảm giác thế nào nữa?"

"Hơi giật, không lưu loát."

"Đúng, hơn nữa thuật toán cũng không ổn đúng không?"

"Ừ."

"Những thứ này gọi là xúc cảm."

Chu Vận gật đầu, nói: "Vậy tôi hiểu đơn giản là đưa ra phương hướng phát triển nhé."

https://thuviensach.vn

Triệu Đằng nhún vai, ra hiệu cô tiếp tục. Chu Vận sắp xếp lại ý nghĩ rồi nói: "Cấu trúc dữ liệu và thuật toán tối ưu của trò chơi này đều có vấn đề, cách lấy dữ liệu cũng chậm, bộ nhớ không sử dụng nữa cũng không được giải phóng kịp thời."

Chu Vận ấn vào nhân vật nhỏ trong điện thoại, nhân vật chậm chạp đi về phía trước hai bước.

"Cường độ phản ứng của nhân vật với chỉ lệnh của người chơi thiết kế không hợp lý. Hơn nữa cách truyền dữ liệu quá rườm rà."

Sau khi cô lần lượt chỉ ra vài vấn đề liền đặt điện thoại xuống.

"Nếu sửa lại những điểm này tốt hơn, anh nói có phải 'xúc cảm' sẽ tăng vọt không."

Trương Phóng liếc mắt nhìn Triệu Đằng, Triệu Đằng nói với Chu Vận: "Cô làm câu lập trình tiếp đi."

Chu Vận ngồi trên ghế, nói với Trương Phóng và Triệu Đằng: "À... trước khi tôi làm có thể nói một câu không."

Trò chơi Trương Phóng viết vừa bị Chu Vận chê thậm tệ, vẻ mặt hơi cau có, anh nói với Chu Vận: "Trong lúc kiểm tra không được nói chuyện, làm bài trước đi."

"Có làm hay không đều như nhau." Chu Vận nhìn về phía Triệu Đằng, "Anh cũng biết mà."

Triệu Đằng tặc lưỡi, cuối cùng nói: "Về vấn đề tiền lương cô cứ ra giá."

Chu Vận: "Về tiền lương thì tùy các anh định giá, nhưng tôi có một điều kiện."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14

Triệu Đằng hỏi: "Điều kiện gì, cô nói đi."

Chu Vận: "Tôi muốn các anh tuyển dụng người cùng phỏng vấn với tôi khi nãy."

Trương Phóng khoanh tay: "Họ hàng của cô à?"

Chu Vận: "Không phải, người quen trước kia."

Trương Phóng nghi ngờ: "Lúc nãy trông hai người không giống quen biết nhau."

Chu Vận: "Đã lâu lắm rồi không gặp."

Trương Phóng bất mãn nói: "Cô cho rằng công ty chúng tôi là nơi nào. Họp mặt bạn cũ à, bản thân còn chưa được nhận mà đòi kéo bè kéo cánh. Tôi nói cho cô biết, chỗ chúng tôi hoàn toàn là dựa vào thực lực thôi đấy."

Chu Vận nhìn anh ta, Trương Phóng bị nhìn chằm chằm bỗng có chút khẩn trương. Cô nhìn chốc lát rồi dời mắt, xách túi đứng dậy.

"Nếu làm khó các anh quá thì thôi vậy, hi vọng quý công ty sớm ngày tìm được nhân viên thích hợp."

Cô nói xong định dợm bước thì bị Triệu Đằng gọi lại.

https://thuviensach.vn

"Ôi, ôi, cô đợi đã..."

Triệu Đằng lôi Trương Phóng sang một góc.

Trương Phóng: "Cậu làm gì mà cứ lôi lôi kéo kéo thế hả!"

Triệu Đằng hạ giọng: "Ký nhanh lên đi."

Trương Phóng: "Ký cái gì?"

Triệu Đằng nháy nháy mắt về phía sau, Trương Phóng nhìn sang, Chu Vận còn đang đứng chờ ở cửa công ty.

Trương Phóng: "Cậu không nghe cô ta còn đòi kéo phe cánh sao?"

Triệu Đằng: "Cô ta muốn kéo thì cứ kéo, mỗi người một tháng năm nghìn, cộng lại chỉ có mười nghìn thôi. Chúng ta đã nhặt được món hời lắm rồi đấy, nếu cô ấy mang bản sơ yếu lý lịch kia ra ngoài, người ta có trả năm mươi nghìn cũng không mời được nữa là."

Trương Phóng do dự: "Lợi hại vậy sao, nhưng tên kia còn từng ngồi tù nữa."

Triệu Đằng: "Đổng tổng cũng từng ngồi tù mà."

"Bởi vậy á..." Trương Phóng vỗ tay đen đét, "Cậu nên biết người như vậy đáng sợ cỡ nào. Công ty chúng ta có một người còn chưa đủ hay sao, còn tuyển thêm một tên nữa làm gì."

Triệu Đằng chống tay lên hông, một hồi lâu liền cười gằn: "Vậy tùy cậu, dù sao tôi không quản lý việc tuyển người, tôi đã cho ý kiến rồi, cậu thích nghe hay không thì tùy, tôi về chỗ chơi game đây."

"Đứng lại." Trương Phóng kéo Triệu Đằng, nhỏ giọng hỏi, "Lợi hại vậy thật hả?"

https://thuviensach.vn

"Cậu đúng là vô lý nhất trần đời này." Triệu Đằng cười lạnh, "Bản thân cậu cũng là lập trình viên, có lợi hại hay không cậu mà cậu cũng không nhìn ra à."

Trương Phóng nghiêm túc nói: "Cậu đừng có xóc mé tôi, tôi chuyển ngành giữa chừng làm sao giống với bọn cậu chứ! Hơn nữa, thái độ cậu nghiêm túc chút đi, tôi còn kiêm nhiệm luôn khâu tài vụ trong công ty đấy. Tôi biết rõ tình trạng công ty hơn bọn cậu, bây giờ phải đảm bảo năng lực xứng đáng với tiền lương mới được."

Triệu Đằng bất đắc dĩ nhìn Trương Phóng: "Cậu nghỉ việc đi! Ngay cả cậu cũng có thể lãnh lương thì người ta có gì không được. Mau đi thảo hợp đồng đi."

Thế là lần đầu tiên Chu Vận đi phỏng vấn sau khi về nước đã thuận lợi được ký hợp đồng, ngày hôm sau đi làm luôn.

Dĩ nhiên cả Lý Tuân cũng vậy.

Ngày đầu tiên họ đi làm đã chạm mặt dưới lầu công ty Phi Dương. Đúng vào giờ cao điểm buổi sáng, trước cửa hai thang máy đều đông nghịt người, xếp hàng dài chờ đợi. Chiều cao của Lý Tuân vượt trội, vô cùng bắt mắt. Anh và Chu Vận đã nhìn thấy nhau từ xa, nhưng chỉ nhìn thoáng qua cô rồi quay người đi vào thang bộ.

Chu Vận gạt người bên cạnh ra, đuổi theo phía sau.

Cô vừa đẩy cửa thang lầu ra, Lý Tuân đã đi đến tầng hai rồi. Tiếng giày cao gót của Chu Vận bước trên từng bậc thang lóc cóc dồn dập, cô đuổi theo được nửa tầng rốt cuộc thấy được bóng dáng màu đen kia nơi khúc quanh.

"Lý Tuân!" Cô gọi anh, âm thanh vang vọng từng hồi trong hành lang trống trải.

https://thuviensach.vn

Lý Tuân dừng bước, Chu Vận lại chạy thêm nửa tầng lầu nữa mới dừng bước lại cách anh sáu bảy bậc thang. Lý Tuân nghiêng đầu nhìn xuống cô.

Nhìn bề ngoài tòa nhà ở khu văn phòng khá ngăn nắp nhưng tường trong hành lang đều không được lăn sơn nước, tay vịn lan can cũng chỉ sơn qua loa một nửa, trông như bán thành phẩm vậy. Nhưng nơi này vô cùng thông thoáng. Ưu điểm của tòa nhà này là mỗi tầng được thiết kế nhiều cửa sổ, cho nên bất kể mặt tường và bậc thềm xám xịt cỡ nào, người ta chỉ cần liếc mắt là thấy được trời xanh mây trắng và cỏ cây xanh biếc trên mặt đất ngoài kia.

Chu Vận phát hiện lần này đối mặt với Lý Tuân, dù vẫn còn khẩn trương nhưng không còn cảm giác khó chịu ruột gan cứ xoắn lấy nhau như lần đầu tiên gặp lại ở con ngõ nhỏ nữa.

Đây là một sự bắt đầu mới trong cuộc sống sau này, tuy rằng bước khởi đầu không cao lắm nhưng nó giống như một góc trong khóe mắt vô vàn sắc màu kia, mang đến sức sống và hi vọng vô cùng bé nhỏ, nhưng chỉ thế thôi đã đủ với người đang đứng trước mặt cô đây rồi.

"Lý Tuân, chúng ta nói chuyện một lát đi." Chu Vận ngửa đầu nói, "Dù em vẫn không đoán ra ý đồ của anh, nhưng em cảm thấy ít ra hiện tại chúng ta có cùng một mục tiêu."

Lý Tuân ung dung lấy điếu thuốc ra, tựa vào lan can ngay khúc quanh của cầu thang.

Chu Vận: "Anh không chấp nhận Phương Chí Tịnh ở công ty kia, em cũng vậy. Nói thật, trước đây em từng thử qua vài cách nhưng đều vô ích. Khi ấy em đang đi du học nước ngoài, ở xa quá, đến khi em trở về thì công ty này đã lớn mạnh rồi. Có điều em biết rất rõ về sản phẩm và đường lối phát triển mấy năm nay của nó, nếu như..."

https://thuviensach.vn

"Tôi bảo này." Lý Tuân nhả khói thuốc, hờ hững ngắt lời cô, "Em nói những điều này với tôi để làm gì?"

Chu Vận khựng lại: "Em nói, hiện tại chúng ta có cùng một mục tiêu, nhưng em thừa nhận một mình em không đủ khả năng để đánh bại chúng."

"Ơ." Lý Tuân cười nhạt, "Sinh viên tài ba, rùa biển sáng lấp lánh như vậy mà không đủ khả năng à?"

"..."

Lý Tuân nghịch điếu thuốc trong tay: "Tôi ra tay với công ty đó là vì nó vốn là của tôi. Còn cô Chu thì có lý do gì? Đừng nói là chút tình cảm trong quá khứ của chúng ta nhé!"

Chu Vận lặng thinh nhìn anh.

Lý Tuân châm chọc cười nói: "Bỏ đi Chu Vận, không cần vậy đâu. Dù cho tôi có là tên tù tội hay chết đói ven đường cũng không có liên quan gì đến em." Anh nhàn nhã quay người, kẹp điếu thuốc trong tay vẽ thành một đường cong trong không trung, "Mang theo tên ẻo lã kia và sơ yếu lý lịch hoành tráng của em cút đi càng xa càng tốt."

Anh nói xong liền đi lên tầng. Chu Vận đứng yên đó ba giây rồi trầm mặc đi theo.

Lý Tuân dừng lại lần nữa, lần này Chu Vận không ngừng bước, đi ngang qua người anh để lên lầu.

Lúc cô lướt qua, Lý Tuân ngửi thấy mùi nước hoa rất cao cấp của phụ nữ, vô cùng đối lập với tòa nhà dở dở ương ương này. Thoáng chốc, hương thơm kia lấp đầy xoang mũi và đáy lòng anh, xua tan đi mùi thuốc lá cay nồng. Điều này khiến tâm trang anh tệ hơn một cách khó hiểu.

https://thuviensach.vn

"Tôi bảo em cút đi." Anh nói lại lần nữa.

Chu Vận quay đầu lại hỏi: "Tình cảm anh đối với em không hề thay đổi chút nào sao?"

Lý Tuân nheo mắt lại, lạnh lùng im lặng.

Chu Vận: "Nếu là vậy thì quả thật chúng ta không thể nào hợp tác với nhau. Anh chỉ cần nói một tiếng em sẽ đi ngay."

Anh không trả lời vì họ đều biết đáp án. Sáu năm nay, trong số họ không có một ai sống thoải mái cả. Họ đều là người nghiêm túc, vì thế không thể sống vui vẻ trong suốt khoảng thời gian dài đằng đẵng kia. Họ đều cần nghĩ lại, thay đổi và tự cứu lấy bản thân mình.

Nhưng may là vẫn có thứ không thay đổi. Cô nhìn anh, nói ra câu cuối cùng: "Bất kể tình cảm giữa chúng ta như thế nào, em vẫn luôn tin rằng anh thật sự là một thiên tài, cho nên em mới đến đây."

Tay Lý Tuân kẹp điếu thuốc khẽ run lên.

Tiếng giày cao gót dần biến mất trong thang lầu.

Lý Tuân đứng yên thật lâu, đến khi tàn thuốc suýt nữa làm bỏng tay, anh mới ném thật mạnh điếu thuốc xuống đất như trút cơn bực dọc.

***

Trương Phóng cực kỳ bất mãn với việc hai nhân viên mới ngày đầu tiên đã đi làm trễ. Anh cứ đi qua đi lại trong văn phòng.

Chu Vận vừa đẩy cửa vào, Trương Phóng đã gào lên: "Cô xem bây giờ đã mấy giờ rồi, có quan niệm thời gian không đấy hả! Ngày đầu tiên đã đến trễ, sau này còn ra thể thống gì nữa."

https://thuviensach.vn

Chu Vận vừa nói chuyện với Lý Tuân xong, trong lòng còn bùi ngùi khôn nguôi nên không buồn chú ý đến Trương Phóng, đi thẳng vào trong.

Trương Phóng định nổi đóa thì Triệu Đằng ngồi thu lu trên ghế nói: "Được rồi, nhanh chóng sắp xếp công việc cho họ đi, còn có rất nhiều việc cần làm đấy." Tướng ngồi của Triệu Đằng co rụt hơn cả hôm qua, y hệt tên nghiện, mắt thâm sì, trông tàn tạ vô cùng. Anh ta uể oải nhắc nhở Trương Phóng, "Ngày mai Đổng tổng về rồi đấy..."

Câu nói này đã làm thay đổi tình thế, Trương Phóng dằn xuống cơn giận. Anh đến trước bàn Chu Vận, vừa định cất lời thì cửa lại mở ra, Lý Tuân thong thả bước vào. Trương Phóng hít thật sâu, xoa lồng ngực mình: "Ôi trời tức chết tôi mà... Mau đến đây nhanh lên."

Lý Tuân đi đến, Trương Phóng chỉ cái bàn trước mặt.

"Hai người dùng chung cái này đi, ai ngồi bên nào thì tự mình chọn, sao đó bảo Lão Đằng lắp ráp máy tính cho hai người."

Đây là chiếc bàn vuông cho bốn người, Chu Vận đặt túi ở góc gần đó, Trương Phóng hỏi Lý Tuân: "Còn cậu?"

Lý Tuân hất cằm, chỉ góc chéo đối diện Chu Vận.

"Được, vậy để Lão Đằng... Lão Đằng, mẹ nó đừng có ngồi ì ra đấy nữa. Mau đứng dậy đi." Trương Phóng gọi hai tiếng mới nhớ ra một chuyện, "Đúng rồi, tôi còn chưa giới thiệu khái quát về tình hình của công ty cho hai người."

Chu Vận lặng thinh nhìn anh. Cả công ty chỉ có bốn thước vuông bé tin hin thế này thì có tình hình quái gì chứ.

Trong sự kiên trì của Trương Phóng, Chu Vận lại được biết thêm thông tin về ba nhân viên kỳ cựu của công ty Phi Dương lần nữa. Một lập

https://thuviensach.vn

trình viên kiêm lập kế hoạch, kiểm thử và kỹ thuật là Triệu Đằng. Một lập trình viên kiêm tài vụ và quản lý nhân sự là Trương Phóng. Một giám đốc mỹ thuật kiêm đồ họa, 3D, UI và chạy vặt là Quách Thế Kiệt.

Chu Vận hỏi Quách Thế Kiệt: "Anh không kiêm chức lập trình viên à?"

Quách Thế Kiệt xấu hổ cười: "Không."

"Tình hình cơ bản là vậy, bây giờ công ty đang nghiên cứu phát triển và sáng tác hai trò chơi, chút nữa sẽ gửi tài liệu chi tiết cho hai người xem, có gì không hiểu thì hỏi chúng tôi." Trương Phóng giải thích xong thì quay ra nói với Triệu Đằng, "Cậu nhanh chóng lắp ráp máy vi tính cho họ đi."

Triệu Đằng đã ngủ khò trên sô pha, bất kể Trương Phóng chửi ầm ĩ cỡ nào cũng không tỉnh. Lý Tuân nói: "Để tôi làm cho, máy vi tính để đâu?"

Trương Phóng: "Hả? Cậu biết lắp ráp máy vi tính à?"

Lý Tuân: "Ừ."

Trương Phóng vui mừng hỏi: "Vậy cậu biết sửa máy không?"

Lý Tuân hờ hững nhìn anh.

Trương Phóng bị Lý Tuân nhìn chằm chằm vài giây, toàn thân sởn cả gai ốc: "Được rồi, được rồi, được rồi, thùng máy chất ở cửa nhà vệ sinh cả đấy." Anh nghĩ ngợi rồi nói tiếp, "Tôi bảo cậu này, tuy công ty chúng ta không lớn, nhưng phải có quan niệm trên dưới, có câu..."

Lý Tuân quay người bỏ đi.

Trương Phóng: "Ôi trời tức chết tôi mà."

https://thuviensach.vn

Trong khi chờ Lý Tuân lắp ráp máy, Chu Vận nhìn sơ qua công ty một vòng. Bên cạnh cửa sổ đặt một chiếc bàn làm việc to tướng, kèm theo một chiếc ghế da thật to duy nhất của công ty.

Chu Vận đi đến, đồ đạc trên bàn khá bừa bãi, có mấy tờ giấy lộn xộn viết đủ thứ đồ, chữ viết thì như gà bới, không đọc nổi nội dung. Bút máy cũng quên đóng nắp, đầu bút không còn viết được nữa. Bên cạnh chiết bút có một hộp danh thiếp phủ đầy bụi. Chu Vận vẫn đứng yên, nhìn vào chiếc hộp mờ mờ, thấy hai hàng chữ Tống ngay ngắn đập vào mắt:

Tổng giám đốc Công ty Trách nhiệm hữu hạn Internet Phi Dương.

Đổng Tư Dương.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15

Máy tính trong công ty đều là loại tự lắp ráp, Lý Tuân xắn tay áo khuân đồ, Quách Thế Kiệt đến giúp đỡ.

Lý Tuân mở một chiếc card màn hình, cầm lên xem hồi lâu.

Quách Thế Kiệt đứng bên cạnh nhỏ giọng hỏi: "Sao vậy? Cậu không biết lắp cái này à, tôi đi gọi Triệu Đằng nhé."

"Thần kỳ thật." Lý Tuân thản nhiên nói.

Quách Thế Kiệt: "Thần kỳ gì?"

Lý Tuân: "Sáu năm trước tôi từng lắp loại này, sáu năm sau vẫn phải lắp lại lần nữa."

"..."

Đương nhiên Quách Thế Kiệt hiểu ẩn ý câu nói của anh, đỏ mặt phân trần: "Tài chính của công ty chúng ta không nhiều, linh kiện máy không tốt, card màn hình yếu, nhưng vẫn miễn cưỡng dùng được."

Chu Vận đứng phía sau, rướn cổ nhìn vào trong.

Trước kia, máy tính của văn phòng hội cũng là loại tự lắp ráp, tất cả linh kiện đều do Lý Tuân chọn và tự cài. Trong trường hợp máy tính của

https://thuviensach.vn

hội xảy ra vấn đề, thì cũng không cần gọi nhân viên sửa chữa của trường mà chỉ cần một mình Lý Tuân là đã đủ.

Khi Lý Tuân đang lắp ráp máy thì Triệu Đằng tỉnh dậy. Anh ta vừa gãi bụng vừa đi vào nhà vệ sinh. Lúc đi ngang qua chỗ Lý Tuân liền ngó xem, nói: "Đi dây khá lắm."

Lý Tuân chỉ tốn một giờ đã cài đặt xong hai chiếc máy vi tính, lúc Chu Vận khởi động máy thử, anh đứng bên cạnh nhắc nhở cô: "Cài mật khẩu." Nói xong thì trở về chỗ ngồi của mình.

Triệu Đằng ngồi trong nhà vệ sinh nửa giờ, Trương Phóng thúc giục anh ta: "Đừng lề mề nữa. Mau ra đây gửi tài liệu cho họ đi."

Trong lúc Triệu Đằng đi vệ sinh, Chu Vận rảnh rỗi lên web xem, mới vừa mở ba trang liền lúc máy đã bị treo, màn ảnh cứng đơ. Chu Vận di chuột mãi nhưng nó vẫn không có phản ứng gì. Cô liếc nhìn Lý Tuân, anh đang nghiêm túc nhìn màn hình.

Chu Vận nhỏ giọng nói: "Đơ máy rồi."

Ánh mắt Lý Tuân lướt sang, vẻ mặt vẫn nghiêm túc. Chu Vận chỉ máy tính của mình, Lý Tuân đi đến, sửa một hồi máy mới chạy lại, mắng một câu "cái máy cùi này" rồi trở về chỗ ngồi.

Triệu Đằng vừa đi ra khỏi nhà vệ sinh vừa kéo quần, Trương Phóng lại chửi ầm lên: "Năng suất công việc ở đâu hả? Có thể nhanh lên được không."

Triệu Đằng trợn trừng mắt, hỏi Chu Vận và Lý Tuân.

"Có tài khoản QQ không?" Anh nhìn vẻ mặt hai người rồi lắc đầu, "Nhìn hai người đã biết không có rồi, mau đăng ký để trao đổi công việc."

https://thuviensach.vn

Công ty Trách nhiệm hữu hạn Internet Phi Dương không có hệ thống mạng nội bộ, việc trao đổi công việc đều trực tiếp qua QQ nhóm. Trong nhóm chat trắng bóc, tính cả hai người mới là Chu Vận và Lý Tuân thì tổng cộng chỉ có sáu người. Tất cả đều đổi tên tài khoản mình thành tên thật, còn mình ông chủ Đổng Tư Dương vẫn giữ biệt hiệu là Phi Dương Thiên Hạ, ảnh đại diện là một thanh đao.

Triệu Đẳng ngồi ở bàn gọi rống lên: "Tài liệu đã chia sẻ trên nhóm! Tự mình tải đi!"

Chu Vận không quen với phần mềm trên máy tính công ty, tìm ấn hồi lâu rốt cuộc mới tải được văn kiện. Sau khi đọc hai trang mô tả về trò chơi cùi bắp do Trương Phóng viết, cô lại bắt đầu nghi ngờ cuộc sống lần nữa.

Một trong hai trò chơi hiện tại công ty Phi Dương "nghiên cứu và phát triển" mang tên “Võ tướng Vô địch”, thuộc về thể loại game chiến đấu dàn trận, bối cảnh vào thời đại Chiến Quốc(1), nhưng Chu Vận lại kinh ngạc phát hiện, trong đó còn có cả nhân vật Lữ Bố(2) nữa.

(1) Thời đại Chiến Quốc kéo dài từ khoảng thế kỷ 5 TCN tới khi Trung Quốc thống nhất dưới thời Tần năm 221 TCN. Thông thường nó được coi là giai đoạn thứ hai của nhà Đông Chu, tiếp sau giai đoạn Xuân Thu, dù chính nhà Chu đã kết thúc vào năm 256 TCN, 35 năm trước khi kết thúc giai đoạn Chiến Quốc.

(2) Lữ Bố tự là Phụng Tiên, là tướng nhà Đông Hán trong lịch sử Trung Quốc.

Cô đọc hết cả bản kế hoạch trò chơi mà vẫn không thấy được thứ mang tính logic gì ở đây cả, chỉ nhận ra Trương Phóng là fan cuồng của Lữ Bố thôi. Một nửa bản kế hoạch chỉ nhằm mục đích giới thiệu về thiết kế kỹ năng của Lữ Bố. Sau khi mở bản thử nghiệm chơi vài vòng, cô phát hiện ngoại trừ Lữ Bố ra, trò chơi này gần như chẳng có nội dung gì.

https://thuviensach.vn

Còn trò chơi thứ hai thì càng không cần phải nói, nó có cái tên mỹ miều là “Hoa Hoa Công Tử”, ngoài ra nó còn có một cái tên thay thế là “Thủ trưởng xấu xa xin nhẹ một chút”. Từ cái tên cũng đã thấy được nội dung của trò chơi này rồi. Trong bản kế hoạch, Trương Phóng viết một câu, trò chơi hướng đến đối tượng là phái nam độc thân từ 12 đến 35 tuổi, thuộc kiểu trò chơi nhẹ nhàng ấm áp, bầu bạn với người chơi vượt qua vô số đêm dài cô đơn. Hoa Hoa Công Tử vẫn chưa có bản thử nghiệm, cột cuối cùng trong bản kế hoạch viết tiến độ công việc bị chậm trễ nghiêm trọng.

Chu Vận chống cùi chỏ lên bàn, hai ngón tay ấn vào huyệt thái dương. Trương Phóng đi đến.

"Xem thế nào rồi?"

Chu Vận xốc lại tinh thần: "Đã xem xong rồi."

Trương Phóng nhìn về phía Lý Tuân, Lý Tuân cũng gật đầu.

"Tốt." Trương Phóng nhìn về phía hai người còn lại, "Họp thôi."

Phòng họp là căn phòng phỏng vấn bé tẹo kia, Triệu Đằng xụ mặt: "Phóng à, ba người thì cũng có thể tạm chấp nhận được, nhưng những năm người làm sao mà chen chúc trong đó được."

Trương Phóng kiên quyết: "Đây là quy định của Đổng tổng, họp thì phải vào phòng họp đàng hoàng, phải có quy tắc hẳn hoi."

Vì thế năm người ngồi chen chúc xung quanh cái bàn vuông bé xíu. Chu Vận ngồi bên cạnh Triệu Đằng, đối diện với Lý Tuân. Triệu Đằng liếc nhìn cô: "Cô còn mang sổ hả?"

Chu Vận giật mình, cô vừa nghe họp liền tự động mang theo giấy và bút. Triệu Đằng thừa dịp Trương Phóng đang chuẩn bị, nhỏ giọng nói với cô: "Đừng viết, chỉ tổ tốn giấy thôi."

https://thuviensach.vn

Chu Vận nghẹn lời.

Trương Phóng đã chuẩn bị sẵn sàng, hắng giọng.

"Nào, bắt đầu thôi." Anh ta chống cánh tay lên bàn, nhìn Chu Vận và Lý Tuân nói, "Hai người cũng đã biết trò chơi của công ty đang nghiên cứu phát triển rồi đó, có ý kiến gì không, nói thử xem."

Không ai lên tiếng.

Trương Phóng nói tiếp: "Được rồi, cho hai người thêm thời gian để suy nghĩ cho kỹ, dù sao với tình trạng hiện giờ, hai tổ dự án trò chơi đều thiếu người."

Chu Vận nghe thấy mà kinh hồn bạt vía, trước khi cô và Lý Tuân đến, công ty này chỉ có ba người, vậy mà còn chia ra hai tổ dự án á.

"Cho nên ít nhất một trong hai người phải chịu trách nhiệm một dự án, nhưng xét thấy hai người mới vào công ty, còn chưa quen với công việc nên cho hai người một chút thời gian làm quen với môi trường làm việc ở nơi đây. Như tôi đã nói từ trước rồi, áp lực của công ty chúng ta rất lớn, hai người phải cố gắng hết sức mới được." Trương Phóng khẽ xoa tay, "Vậy... hai người chia nhau đi, xem ai chịu trách nhiệm dự án nào."

Chu Vận nhìn về phía Lý Tuân, anh ngồi tựa vào ghế, không có ý định lên tiếng.

Chu Vận nói: "Vậy tôi chịu trách nhiệm Võ Tướng Vô Địch đi."

"Được, Lý Tuân, cậu chịu trách nhiệm Hoa Hoa Công Tử, có ý kiến gì không?" Trương Phóng hỏi Lý Tuân.

Lý Tuân lắc đầu.

"Tốt." Trương Phóng cắm đầu gõ lóc cóc gì đó vào laptop.

https://thuviensach.vn

Triệu Đằng lén liếc nhìn, là bảng tiến độ công việc phải giao cho Đổng tổng thẩm duyệt. Tuy ngoài miệng nói phân dự án cho hai người mới, nhưng Trương Phóng vẫn không biết xấu hổ kéo dài bảng tiến độ thêm vài bước. Thế nên mục tiêu và nhiệm vụ tháng này của anh ta tháng này về căn bản đã hoàn thành.

Trương Phóng vui vẻ ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt của Triệu Đằng. Triệu Đằng nheo mắt nói: "Trên đời này sao lại có loại người không biết xấu hổ như cậu thế nhỉ?"

Trương Phóng vờ như không nghe thấy: "Tan họp."

Rời khỏi căn phòng tối, Chu Vận gọi Trương Phóng lại.

"Tôi cảm thấy trò chơi Võ tướng Vô địch thiết kế không hợp lý lắm."

Trương Phóng ngáp dài, xua tay nói: "Cô đi tìm Triệu Đằng trao đổi đi, lập trình game đó do cậu ta viết."

Chu Vận lại đi tìm Triệu Đằng, chỉ thấy anh ta đang chơi game. Chu Vận ở phía sau nhìn một hồi mới hỏi: "Sao máy của anh lại chạy nhanh thế?"

Triệu Đằng cười khẩy: "Đương nhiên, vì máy này do tôi tự mua và lắp đặt mà."

Chu Vận: "Có thể tự đổi máy của công ty à?"

Triệu Đằng: "Dĩ nhiên rồi."

Chu Vận đăm chiêu gật đầu, Triệu Đằng quay đầu lại: "Tìm tôi làm gì?"

Chu Vận nhớ đến chuyện chính, trình bày những điểm mình thấy không ổn của trò chơi.

https://thuviensach.vn

"Nội dung và bối cảnh của trò chơi không khớp, nên xóa bỏ nhân vật duy nhất được khai thác là Lữ Bố đi, ngoại trừ nhân vật đó ra, các nhân vật khác hoàn toàn không có nội dung gì, và cả hệ thống chiến trận nữa, quá thô sơ."

Triệu Đằng cười thờ ơ.

Chu Vận thử hỏi: "Phải đổi thế nào đây?"

Triệu Đằng: "Không biết."

Chu Vận nghẹn họng.

Triệu Đằng thản nhiên nói: "Tôi chịu trách nhiệm lập trình, còn kế hoạch là do Trương Phóng viết. Cậu ta viết gì trong bản kế hoạch thì tôi làm cái đó thôi."

Chu Vận á khẩu nhìn Triệu Đằng.

Triệu Đằng trông khá đẹp trai, thân hình dong dỏng, khuôn mặt thanh tú kiểu truyện tranh Nhật, tóc cũng khá dài, mắt lúc nào cũng lờ đờ. Tuổi tác không lớn, chỉ khoảng 22, 23 tuổi nhưng anh ta không giống mấy sinh viên đại học non choẹt vừa rời khỏi ghế nhà trường, vẻ trải đời in đậm trên người anh ta, giống như là đã có kinh nghiệm lăn lộn sáu bảy năm ngoài xã hội vậy.

Chu Vận nghĩ thầm, xét theo phương diện khác, nếu Triệu Đằng thật sự là lập trình viên duy nhất của Võ Tướng Vô Địch, vậy trình độ của anh ta chắc hẳn rất khá. Bởi vì nhân vật Lữ Bố duy nhất trong trò chơi này được viết rất tốt. Đáng tiếc là anh ta có vẻ hoàn toàn không muốn tiếp tục làm nữa.

"Nếu chúng ta cũng viết những nhân vật khác giống như Lữ Bố, và cả chiến trận, tình tiết cũng hoàn thiện thì hiệu quả cuối cùng của trò chơi

https://thuviensach.vn

mang đến cho người dùng sẽ khác hẳn với hiện tại." Chu Vận nói.

Triệu Đằng ngồi thu lu trên ghế: "Chúng ta không đủ thời gian để làm chuyện đó. Cuối tháng sau trò chơi này phải ra mắt nên chỉ có thể tạm thời để như vậy thôi. Cô cứ sửa lại nội dung phần sau một chút là được rồi, trong yêu cầu của bản kế hoạch đều có đấy. Đúng rồi, cô chịu trách nhiệm luôn thiết kế giao diện người sử dụng nếu có vấn đề về mỹ thuật thì tìm Quách Thế Kiệt để giải quyết."

Nói xong, anh ta lại tiếp tục chơi game.

Ngày đầu tiên đi làm, ngoại trừ cuộc họp khi nãy, Trương Phóng và Triệu Đằng không có trao đổi gì nhiều với họ. Trên danh nghĩa Triệu Đằng là trưởng nhóm lập trình nhưng dường như anh ta đặt lòng tin ở nhân viên mới là Chu Vận rất nhiều. Sau khi anh ta đưa ra vài yêu cầu đơn giản cho cô thì không xen vào công việc của cô nữa.

Còn đối với Lý Tuân, ngay cả yêu cầu đơn giản Trương Phóng và Triệu Đằng đều không nói, có thể họ đã nhận định anh chính là bè phái do Chu Vận đưa vào công ty, chủ yếu là góp cho đủ quân số thôi.

Chu Vận yên lặng trở về chỗ ngồi của mình, mở nội dung lập trình của Triệu Đằng ra.

Phần mềm viết game công ty Phi Dương sử dụng là Unity 3D, xem như là một game engine(3) khá mới. Lúc Chu Vận đi du học, đã từng đến xem triển lãm GDC(4) ở San Francisco, cũng chính là hội nghị của các nhà thiết kế game thế giới. Lần đầu tiên cô tiếp xúc với game engine này ở đây, bởi vì lúc ấy phần mềm này rất nổi tiếng, sau đó cô còn tham gia khóa đào tạo U3D ngắn hạn.

(3) Game engine là một phần mềm được viết để thiết kế và phát triển video game, hiểu đơn giản nó là loại phần mềm trung gian kết nối tương tác của nhiều ứng dụng trong cùng 1 hệ thống với nhau.

https://thuviensach.vn

(4) GDC (Game Developers Conference), hội nghị các nhà triển lãm game hay hội nghị game được tổ chức hàng năm vào tháng 3, tương tự như triển lãm CES (Triển lãm điện tử tiêu dùng), GDC là triển lãm game lớn thế giới, nơi các game thủ và các nhà sáng tạo game gặp gỡ và giới thiệu các sản phẩm game công nghệ mới nhất đến các "tín đồ" game.

Chu Vận lén nhìn sang Lý Tuân, anh đang tập trung tinh thần nhìn đăm đăm vào máy vi tính, mày cau lại, chuột thỉnh thoảng ấn vài cái nhưng không hề gõ bàn phím.

Về cơ bản, U3D cũng gần giống như ngôn ngữ lập trình Javascript và C#, nên nó không phải là điều quá khó khăn đối với anh, chỉ không biết hiện tại anh đã cứng tay đến mức nào thôi. Mà vấn đề quan trọng là từ trước đến giờ, Lý Tuân chưa hề tiếp xúc với một game engine nào cả. Thời còn ở đại học, họ hoàn toàn không nghĩ đến tương lai sẽ đi làm về mảng game. Trò chơi Lý Tuân từng viết duy nhất là lúc mới tựu trường hồi năm nhất, chính là cái trò nhân vật qua sông đơn giản đã gài bẫy Chu Vận kia.

Trong phần mềm viết game có không ít thao tác nhỏ cần kỹ xảo, và rất nhiều phương pháp nạp dữ liệu thực yêu cầu lập trình viên phải có kinh nghiệm. Nếu như là người mới vào nghề lần đầu được tiếp xúc với nó, có thể mất vài giờ cũng không tìm ra cách vận hành trò chơi.

Lý Tuân rất nghiêm túc, anh không hề phát hiện Chu Vận đang nhìn mình. Hồi lâu, ánh mắt Chu Vận lại quay về màn hình của mình, nhìn chiếc máy cùi bắp và một trò chơi vớ vẩn bên trong. Cô hít sâu vào một hơi. Có rất nhiều chuyện cần phải làm đây, cứ giải quyết từng cái một vậy.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16

Mặt trời ngả về Tây, sắc trời dần tối, còn nửa tiếng nữa mới đến giờ tan sở mà nhóm Trương Phóng đã bắt đầu thu dọn đồ đạc. Trước khi đi Trương Phóng dặn dò Chu Vận và Lý Tuân: "Ngày mai tuyệt đối không được tới trễ nhé. Nếu không, chẳng ai cứu được hai người đâu."

"..."

Chu Vận phát hiện hình như bọn họ vô cùng sợ ông chủ Đổng Tư Dương. Xem xét từ tình trạng công ty, năng lực quản lý của Đổng tổng này chắc hẳn thuộc vào loại "cực kém", thế nên cô cũng không biết họ sợ cái gì.

"Cô còn chưa chuẩn bị ra về à?" Triệu Đằng hỏi Chu Vận, "Ngày đầu tiên đã tăng ca, chuyên nghiệp quá đấy."

Chu Vận: "Tôi ở lại thêm chút nữa."

Triệu Đằng: "Cần gọi đồ ăn mang đến không."

Chu Vận: "Cảm ơn, tạm thời không cần đâu, tôi còn chưa đói."

Triệu Đằng lại hỏi Lý Tuân phía sau: "Còn anh, anh cũng tăng ca hả? Có muốn ăn cơm tối không, tôi cho số điện thoại bên chỗ giao thức ăn này."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân tắt máy vi tính, đi thẳng ra ngoài. Triệu Đằng nhìn theo bóng lưng anh, quay đầu nói với Chu Vận: "Anh ta mắc chứng gì ấy nhỉ? Trước đây lúc hai người biết nhau, anh ta cũng vậy sao? Không bao giờ để ý đến người khác hả?"

Chu Vận vừa gõ bàn phím vừa trả lời: "Trước đây còn nghiêm trọng hơn."

Triệu Đằng khẽ "ôi dào" một tiếng, lại nói: "Vậy tôi đi trước nhé, khi nào cô tan làm thì cứ khóa cửa lại là được."

Ánh mắt Chu Vận vẫn nhìn vào màn hình, đáp ngắn gọn: "Được."

Triệu Đằng đi đến cửa bỗng quay đầu lại, Chu Vận vẫn nhìn chằm chằm máy tính, mức độ nghiêm túc kia cực kỳ hiếm thấy ở công ty này... Không, phải nói là cực kỳ hiếm thấy trong tất cả công ty anh ta đã từng làm mới đúng. Triệu Đằng thôi học từ hồi cấp ba, lập trình là sở thích của anh, miễn cưỡng xem như có thiên phú về phương diện này. Có điều anh lười nghiên cứu, chỉ xem nó là nghề kiếm cơm mà thôi. Cho nên anh cũng không hiểu kiểu người tham công tiếc việc như Chu Vận.

Anh nhớ lại bản sơ yếu lý lịch của cô, nó thật sự rất là hoành-tá-tràng. Anh vẫn tò mò vì sao Chu Vận lại đến công ty của họ.Theo như ngày đầu tiên đi làm, năng lực làm việc và trình độ học vấn của cô quả thật tương xứng. Cô đến đây làm vì định tìm cảm giác mới lạ, hay là muốn thể nghiệm cuộc sống ư? Không biết cô có thể kiên trì bao lâu nữa...

Triệu Đằng đói bụng, dứt khoát vứt hết tất cả nghi vấn ra sau đầu, vui vẻ tan làm.

Bảy giờ.

Tám giờ.

https://thuviensach.vn

Trong công ty chỉ còn một mình Chu Vận. Cô đã xem đồng hồ mấy lần rồi, dường như là đang chờ đợi gì đó.

Tám rưỡi, có người đi đến công ty, là nhân viên công ty chuyển phát nhanh trong thành phố, anh ta chạy vội vàng đến nỗi mặt nhễ nhại mồ hôi.

"Xin hỏi có phải cô là cô Chu không ạ?"

"Đúng vậy."

"Bưu kiện chuyển phát nhanh của cô đây, xin ký nhận."

Chu Vận ký vào hóa đơn giao nhận: "Hiệu suất công việc cao quá."

Anh nhân viên cười nói: "Hàng chuyển phát nhanh trong thành phố của chúng tôi chỉ nửa ngày là đến ạ."

Anh ta rời đi, Chu Vận trở về chỗ ngồi mở gói hàng ra. Bên trong là hai chiếc card màn hình, ổ cứng, CPU và RAM. Chu Vận đi vào phòng kho lấy hộp dụng cụ ra, sau đó bắt đầu mở thùng máy của Lý Tuân.

Đây là lần đầu tiên cô lắp ráp máy vi tính. Tuy là sinh viên khoa công nghệ, nhưng Chu Vận biết mình không có duyên với phần cứng cho lắm. Có lẽ do không đứa con gái nào thích việc mở máy ra sửa chữa vàlắp ráp cả. Trong khái niệm của Chu Vận, lắp ráp máy tính hẳn là một chuyện rất đơn giản, nó chỉ là việc lắp ráp vài món đồ lại với nhau là hoàn thiện. Có điều cái từ "hoàn thiện" này mới là vấn đề lớn đây.

Sau khi Chu Vận cắm CPU và RAM vào Mainboard, quạt điện làm sao cũng không chạy. Hơn nửa tiếng rồi vẫn không có gì thay đổi khiến cô cuống lên. Cô quyết ăn thua với đám linh kiện này, tải giáo trình lắp ráp máy về điện thoại, đặt bên cạnh, rồi quỳ trên mặt đất hí hoáy làm theo. Không lâu sau, trán cô đã toát đầy mồ hôi hột.

https://thuviensach.vn

Cô tập trung vô cùng cao độ nên không phát hiện có người đi từ bên ngoài vào.

Lý Tuân vừa ra ngoài ăn cơm về, tiện thể hút hai điếu thuốc. Đến khi anh trở lại, trong nhà thoáng nhìn không có một bóng người. Bởi vì Chu Vận gần như quỳ mọp xuống đất lắp ráp máy, đúng vị trí điểm mù khi bước vào từ cửa.

Nhưng trong công ty vẫn sáng đèn, Lý Tuân biết chắc chắn có người ở đây.

Anh đi đến, đập vào mắt là chiếc mông của Chu Vận. Chu Vận quỳ trên mặt đất, đôi giày cao gót cởi ra đặt bên cạnh, còn cô thì đang tất bật với mớ dây điện và nguồn điện. Cô mặc áo sơ mi trắng và chiếc váy công sở màu xám dài đến gối ôm sát chiếc mông tròn tôn lên đường nét mỹ miều thướt tha.

Từ góc độ này có thể nhìn thấy mái tóc buông xõa sau gáy cô, nó vừa đen vừa bóng. Ánh mắt Lý Tuân dời xuống, bắp chân Chu Vận trắng nõn, mắt cá chân nhỏ nhắn xinh xắn.

Trước kia cô cũng như vậy sao?

Lý Tuân đứng sau lưng cô, bình thản nhớ lại.

Sáu năm trước cô khá xinh nhưng không kiều diễm như bây giờ. Khi đó, cô che giấu hết tất cả mọi thứ về mình, từ vẻ đẹp đến trí tuệ và cả nỗi đau khổ lẫn căm hận. Bất kể làm gì cũng nhát tay nhát chân, nín nhịn vài tháng may ra mới bộc phát được một lần.

Chu Vận còn đang cắm đầu đọ sức với thùng máy thì chợt nghe tiếng bật lửa vang lên phía sau. Cô ngẩng đầu theo phản xạ, kết quả lại va vào bàn làm việc, đau chết được nhưng không dám xuýt xoa cũng không dám xoa nắn.

https://thuviensach.vn

Lúc này trong đầu cô chỉ có bốn chữ to đùng đang chạy: Anh-Chưa-Đi-Sao?

Không phải anh vừa mới ra về rồi à?

Chu Vận bị tiếng bật lửa làm tâm tình xao động, mặt vô thức đỏ lên. Cô tỏ vẻ trấn tĩnh, vừa tiếp tục loay hoay cắm sợi dây điện trong tay vừa nhanh chóng động não nghĩ cách phá giải tình thế lúng túng này.

"Ngược rồi."

?

"Cực âm của dây điện cắm ngược rồi." Lý Tuân bình tĩnh nói.

Cắm ngược rồi hả?

Chu Vận cúi đầu kiểm tra, quả nhiên là cắm ngược rồi. Cô vừa định đổi lại thì cảm nhận được người phía sau tiến lên vài bước. Giọng anh gần hơn và cũng trầm thấp hơn.

"Để tôi làm cho."

Chu Vận vén mấy sợi tóc lòa xòa trước trán, nhỏ giọng nói: "... Không cần đâu."

Lý Tuân lạnh lùng nói: "Tôi không muốn ở đây chờ suốt đêm."

Chu Vận dẩu môi, đứng dậy nhường chỗ, nhân lúc xỏ giày ngắn ngủi cô cố gắng khiến màu sắc trên mặt mình trở lại bình thường. Lý Tuân ngậm điếu thuốc bên mép, ngồi xổm xuống đất, sau khi im lặng xem xét vài lần, anh mới lần lượt tháo hết tất cả đồ Chu Vận lắp vào khi nãy.

Dù gì cũng là thành quả đánh vật suốt một giờ đồng hồ vừa qua, Chu Vận không nhịn được hỏi: "Những thứ khác cũng lắp sai à?"

https://thuviensach.vn

"Không, chỉ đi dây lại thôi."

Giọng anh hơi khác với trước đây, trở nên rất trầm ổn, rất khàn, rất lạnh, không nghe ra được tâm tình anh thế nào.

Chu Vận cũng biết cách đi dây mình không ổn cho lắm, hỏi: "Đi dây không tốt sẽ có hậu quả gì?"

"Xấu."

"..."

Chu Vận ở phía sau lườm anh.

Lý Tuân gỡ card màn hình ra, cầm trong tay xem một hồi.

Chu Vận nhếch môi, cô rất chú trọng vấn đề máy móc, có câu nói "muốn tạo ra việc kỳ diệu, trước tiên phải có công cụ lợi hại"... Xét theo góc độ nào đó, chính Lý Tuân là người đầu tiên dạy cho cô đạo lý này.

Cô đã bỏ hết vốn liếng trang bị tấm card màn hình trong tay Lý Tuân. Trước đây học thạc sĩ ở Mỹ, cô đã đến thăm phòng thí nghiệm trí tuệ nhân tạo deep learning của Học viện nghiên cứu, card màn hình của máy móc nơi đó được trang bị chính là đời trước của loại card này.

Thật ra thì dự án của công ty Phi Dương hoàn toàn không cần dùng đến card màn hình cao cấp như thế, nhưng cô vẫn kiên quyết muốn thứ tốt nhất. Có lẽ vì ý nghĩ lừa mình dối người, cô luôn cảm giác rằng công cụ tốt mới giúp cho người sử dụng trở nên mạnh hơn.

Chu Vận hớn hở hỏi Lý Tuân: "Loại này thế nào?" Lúc này phải là rất hài lòng đúng không.

Lý Tuân lắp card màn hình vào, giọng nói vẫn thản nhiên như trước: "Không biết nữa, chưa từng thấy."

https://thuviensach.vn

Chu Vận sựng lại. Thời gian vốn không cam lòng khiến mọi thứ trở nên quá đơn giản, nó luôn thẩm thấu vào cuộc sống từng chút một, vô thức dao động lòng người. Sáu chữ vô cùng bình thường này tựa như sáu năm tĩnh lặng mà anh đã vượt qua.

Không ai nói gì nữa, không khí trong phòng hơi ngột ngạt. Đúng lúc này, máy đã chạy, card màn hình đã được Lý Tuân thắp sáng, nó nhanh chóng hoạt động. Ánh đèn xanh lục mang đậm nét thần bí, khiêm tốn nhắn gửi sức mạnh của mình.

Chu Vận nghe thấy Lý Tuân khẽ khì một tiếng qua xoang mũi chứng tỏ anh rất hài lòng. Cô đoán bây giờ chắc anh đang cười, dù không cười thoải mái nhưng ít ra là cười thật sự.

Sức mạnh của khoa học công nghệ dễ dàng xua đi tất cả tối tăm. Nhiều năm trôi qua, anh vẫn là người luôn đè ép bi thương đến cực điểm, tranh thủ thời gian hướng về phía trước.

Lý Tuân nhanh chóng lắp ráp xong máy của mình, lại lắp máy của Chu Vận. Thời gian không còn sớm, Chu Vận thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan sở.

"Anh không về à?"

Lý Tuân đang chạy thử máy của Chu Vận, lắc đầu.

Chu Vận nghĩ ngợi rồi khẽ nói: "Em có luận văn và giáo trình về Unity, mai em đem đến cho anh."

Lý Tuân khẽ ừ một tiếng, ánh mắt vẫn nhìn vào màn hình.

Chu Vận nhìn bóng lưng kia vài giây rồi nói một câu "khi về nhớ khóa cửa" liền quay người rời đi.

https://thuviensach.vn

***

Hôm sau, tám giờ Chu Vận đến công ty, Lý Tuân đã có mặt. Trông dáng vẻ anh không có gì khác thường, cô không biết là anh đến sớm hay vẫn chưa về nữa.

Giờ làm việc của công ty Phi Dương quy định là tám rưỡi, sát giờ làm việc ba nhân viên còn lại mới lề mề đến. Tuy Trương Phóng vẫn nhàn rỗi, Triệu Đằng vẫn lười biếng, Quách Thế Kiệt vẫn rụt rè đến nỗi gần không hề tồn tại như mọi ngày, nhưng Chu Vận nhận rõ bầu không khí hôm nay trong công ty có phần khác với hôm qua.

Thế rồi cô chợt nhớ ra, hình như hôm nay ông chủ trở về. Chu Vận khá mong đợi, muốn thấy được rốt cuộc Đổng Tư Dương là người thế nào, có điều cho đến tận trưa ông ta vẫn không xuất hiện.

Chu Vận nghiêm túc làm việc, dần dần quên mất việc này.

Đến giờ cơm trưa, Triệu Đằng thống nhất gọi đồ ăn mang đến cho mọi người, Chu Vận còn có chút việc chưa hoàn thành, ngồi trước mắt vi tính viết lập trình. Trương Phóng và Triệu Đằng vừa ăn cơm hộp vừa trò chuyện về mấy tin lá cải. Lúc đang nói đến số đo ba vòng của ngôi sao nữ nào đó, không biết nghe được âm thanh gì, bỗng họ im bặt, dựng tai lên hóng hớt.

Có một người phụ nữ gây gỗ trước cửa công ty chuyển phát nhanh. Nhắc đến công ty này, cả tầng lầu này đều có ý kiến với họ. Đồ đạc họ quá nhiều, trong phòng không chứa nổi liền chất đống ngoài hành lang. Mà hành lang của tòa nhà này vốn thiết kế chật hẹp, làm như thế thì việc đi lại càng khó khăn.

Giọng người phụ nữ lanh lảnh, đại khái là buổi trưa đi ra ngoài mua mì cay về, trong lúc họ đang lật xem thùng hàng thì cô ta không cẩn thận vấp ngã, mì cay đổ hết xuống thùng.

https://thuviensach.vn

Kết quả hai bên đều nhốn nháo, một bên tức giận vì bữa trưa của mình còn chưa kịp ăn, một bên tức giận vì mì cay ngấm vào thùng làm bẩn hàng hóa. Thế là đương nhiên hai bên chửi nhau ầm ĩ.

Đúng lúc này cửa thang máy mở ra, một người đàn ông sải bước ra khỏi thang máy, dường như ông đang suy nghĩ về vấn đề sâu xa nào đó, cứ cắm đầu cắm cổ bước đi. Sau đó ông bị ngăn lại ở cửa công ty phân phối.

"Tránh ra."

Giọng ông khàn khàn, mang theo chút mỏi mệt vì bôn ba vất vả.

Không ai để ý đến ông cả.

Người đàn ông không nói hai lời, lập tức đạp một cú. Chiếc giày da vừa đạp vào thùng, cả tầng lầu như rung chuyển, hai chiếc thùng lớn bị đá văng đi bảy tám mét trong nháy mắt.

Nhân viên công ty chuyển phát nhanh trợn trừng mắt, quay đầu định mắng đối phương. Nhưng đến khi anh ta thấy rõ người kia là ai thì bỗng chốc ỉu xìu.

"...Dzồi ôi, chết tiệt, trở về rồi."

Trương Phóng trong phòng nghe được câu này liền bật dậy khỏi ghế như cá chép bị đập đầu. Triệu Đằng thấy anh như vậy liền cười khẩy, nhấm nháp trà sữa.

Chu Vận đang chỉnh sửa lại phần thiết kế công thành chiến của Võ Tướng Vô Địch, cửa công ty đã bị đẩy ra một cách thô lỗ. Cô quay đầu lại, chỉ thấy một người đàn ông oai vệ đi vào.

Đổng Tư Dương vứt cặp công văn kẹp dưới nách sang một bên, cất giọng nói: "Trương Phóng đâu!"

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 17

"Ôi, Đổng tổng!" Trương Phóng lao ra từ góc xó xỉnh nào đó, "Tôi ở đây này Đổng tổng!"

Bản chất con người Trương Phóng nhát như thỏ đế, bây giờ đứng bên cạnh Đổng Tư Dương càng có vẻ khúm núm hơn.

Trong những người Chu Vận quen biết, Phó Nhất Trác là cường tráng nhất, nhưng bây giờ anh đã xếp hàng thứ hai rồi.

Cái đầu của vị Đổng tổng này thì bình thường, nhưng khổ người vạm vỡ, toàn thân lực lưỡng như thể tạc ra từ đá, cơ bắp dưới bộ vest nổi lên cuồn cuộn, khiến bộ đồ căng cứng chẳng có lấy một nếp nhăn.

Vẻ khôi ngô của Đổng Tư Dương khác với Phó Nhất Trác. Dáng vóc Phó Nhất Trác tuy rắn chắc nhưng khí chất rất nho nhã, vô cùng lịch lãm. Còn dáng vóc và khí chất của Đổng Tư Dương đều cứng rắn, trên gương mặt ẩn chứa vẻ thâm hiểm gian xảo, lúc cười lên càng rõ rệt. Bên lông mày trái của ông có một vết sẹo sâu hoắm, cắt rời đuôi mày, kéo dài thẳng đến mí mắt, khiến khuôn mặt hung ác hơn.

Tuy Đổng Tư Dương ăn mặc lịch sự nhưng trông chẳng có vẻ gì là người tốt cả.

Eo ôi!

https://thuviensach.vn

Chu Vận chợt nhớ đến cuộc đối thoại lần trước của Trương Phóng và Triệu Đằng, Đổng Tư Dương quả thật đã từng ngồi tù. Ông ấy bị tội danh gì nhỉ?

Trong lúc cô đang miên man suy nghĩ lung tung, trước mắt bỗng tối sầm. Chu Vận ngẩng đầu, dáng vóc to lớn của Đổng Tư Dương đang đứng trước mặt.

Đổng Tư Dương nhìn cô chằm chằm, ánh mắt sắc bén.

"Người mới à?"

Trương Phóng bên cạnh vội vàng giới thiệu: "Vâng, vâng, nhân viên mới ạ, là du học sinh, năng lực làm việc rất tốt." Anh nhiệt tình giới thiệu lý lịch của Chu Vận với Đổng Tư Dương.

Đổng Tư Dương liếc mắt nhìn Trương Phóng: "Tôi hỏi cậu à?"

Trương Phóng ngậm miệng.

Chu Vận đứng dậy chào Đổng Tư Dương: "Chào Đổng tổng."

Đổng Tư Dương lướt mắt nhìn cô từ trên xuống dưới rồi khẽ nói: "Sao lại tuyển phụ nữ làm gì..."

Chu Vận không nghe rõ: "Sao ạ?"

Đổng Tư Dương nhăn mày lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước, tới chỗ Lý Tuân thì dừng lại, Trương Phóng nhỏ giọng nói: "Đây là Lý Tuân, cũng là nhân viên mới."

Lý Tuân đang đọc sách sáng nay Chu Vận mang đến. Cô còn mang theo rất nhiều sách và tài liệu khác, phần lớn đều là những quyển thực hành, nhưng Lý Tuân chỉ chọn quyển sách mang tính lý thuyết thôi. Quyển

https://thuviensach.vn

sách này do người đã sáng tạo ra chương trình U3D biên soạn, giới thiệu cơ bản về cách khai thác tất cả game engine.

Anh bắt đầu xem từ sáng sớm đến trưa được gần một phần sáu quyển. Đối với Lý Tuân mà Chu Vận hiểu biết, tốc độ đọc của anh hiện giờ đã rất chậm rồi. Nhưng vẫn còn một điểm giống như lúc trước, chính là anh đọc sách rất chú tâm, dù có động đất cũng không làm phiền được anh.

Cho nên tất nhiên anh không hề chú ý đến Đổng Tư Dương và Trương Phóng đang đứng bên cạnh.

Trương Phóng khẽ ho một tiếng, Lý Tuân vẫn chưa nhận ra, một tay anh chống đầu, vẻ mặt cau có như đang suy nghĩ điều gì đó. Thình lình quyển sách bị giật khỏi tay, mặt Lý Tuân tối sầm.

Đổng Tư Dương lật quyển sách tiếng Anh trong tay, rồi nhìn Lý Tuân hỏi: "Cậu xem hiểu cái thứ này à?"

Lý Tuân từ tốn nói: "Sơ sơ."

Đổng Tư Dương trả sách lại cho anh, trở về bàn làm việc của mình. Trên bàn vô cùng bừa bãi, ông tiện tay gạt đồ đạc sang một bên chừa ra chỗ trống, cởi nút cổ áo, rồi gõ lên bàn.

"Ối!" Trương Phóng hiểu ý, khom lưng bắt đầu báo cáo công việc.

Chu Vận ngừng tay, nghe trộm Trương Phóng báo cáo. Trương Phóng đưa laptop cho Đổng Tư Dương xem tiến độ của trò chơi, giải thích gần nửa giờ. Chu Vận nghe được mười mấy phút, rốt cuộc hiểu ra vấn đề của công ty này nằm ở đâu rồi.

Đổng tổng hoàn toàn là người ngoài ngành.

https://thuviensach.vn

Trương Phóng liến thoắng nói vô số thuật ngữ tin học, trong đó có bảy phần sai, ba phần còn lại đều là nói nhảm. Anh ta cho chạy thử Võ Tướng Vô Địch, lại chỉ cho Đổng Tư Dương xem nhân vật Lữ Bố, cứ thế ba hoa chích chòe, thao thao bất tuyệt. Nếu không phải Chu Vận quá hiểu bản chất trò chơi này thì khi nghe Trương Phóng giới thiệu còn tưởng rằng đây là tác phẩm tuyệt diệu có một không hai nữa kia.

Triệu Đằng gửi tin nhắn riêng qua QQ cho Chu Vận, cô mở ra xem.

"Thấy giống bạo vương và thái giám không?"

"..."

Chu Vận nhìn sang Lý Tuân, Lý Tuân đang cầm bút ghi chép trên sách, giống như những chuyện đang xảy ra trong công ty không hề có liên quan gì đến anh cả.

Đổng Tư Dương nắm lấy cây bút máy đã không còn dùng được, ngón tay ông thô to, cây bút như món đồ chơi trẻ con trong tay ông. Ông sa sầm nhìn Trương Phóng.

"Nói cách khác, trong khoảng thời gian tôi đi, hai dự án trong tay bọn cậu, một cái thì vẫn dậm chân tại chỗ còn một cái dứt khoát không cất nổi bước chứ gì."

Tuy Đổng Tư Dương không hiểu thuật ngữ tin học, nhưng ông không hề bị Trương Phóng quay như chong chóng.

Chu Vận thấy lưng Trương Phóng bắt đầu gù xuống. Đổng Tư Dương đập cây bút thật mạnh xuống bàn.

"Họp."

https://thuviensach.vn

Toàn thể nhân viên tham dự cuộc họp, bao gồm cả Chu Vận và Lý Tuân. Lúc này họ không đi vào căn phòng tối kia mà năm người xếp thành một hàng chờ lãnh đạo phát biểu, họ rất ăn ý sắp hàng từ thấp đến cao. Chu Vận mang đôi giày cao gót mười phân, nên cao hơn ba nam nhân viên còn lại, đứng bên cạnh Lý Tuân.

Đổng Tư Dương đứng trước mặt, một tay chống hông, một tay chỉ vào họ.

"Chỉ có hai trò dễ ợt như vậy mà kéo dài suốt mấy tháng. Tôi đã tốn mất bao nhiêu người? Đầu tư cho các người bao nhiêu tiền? Kết quả thì sao, mẹ kiếp, hiện tại chẳng được cái qué gì. Tự các người nói xem tôi có nên giết các người không?"

Đổng Tư Dương đi đến trước mặt Quách Thế Kiệt, chỉ vào mũi anh ta: "Đồ ăn hại."

Cả người Quách Thế Kiệt run lẩy bẩy.

Chuyển sang Triệu Đằng: "Vô dụng."

Triệu Đằng cúi đầu giả chết.

Đến lượt Trương Phóng, Đổng Tư Dương dứt khoát động thủ. Ông bóp cằm Trương Phóng, xách anh ta lên năm mét như xách con gà.

"Đổng tổng! Đổng tổng, tôi sai rồi." Trương Phóng kiễng chân, đau khổ van xin, "Tôi thật sự sai rồi, Đổng tổng ông tha cho tôi đi."

Thấy mặt Trương Phóng càng lúc càng đỏ, Chu Vận bắt đầu do dự có nên can ngăn hay không. Nhưng cô nhớ lại dáng vẻ ban đầu lúc Trương Phóng phỏng vấn, cũng như thái độ làm việc hai ngày nay của anh ta, và cả vẻ mặt một lòng một dạ muốn lừa gạt Đổng Tư Dương khi nãy... Cô nghĩ, vẫn nên bóp chết anh ta đi cho rồi.

https://thuviensach.vn

Nhưng cuối cùng Đổng Tư Dương vẫn buông tay, Chu Vận len lén nhìn sang, phát hiện chỉ có cằm Trương Phóng bị bóp đỏ bừng, trên cổ không hề có dấu vết nào cả. Chẳng qua Đổng Tư Dương chỉ nắn xương anh ta thôi.

"Các người nói cho tôi biết, hai trò chơi này có chơi hay không?" Kết quả sau khi Đổng Tư Dương đi một vòng, lại trở về vị trí phát biểu ban đầu.

Không ai trả lời.

Cuối cùng vẫn là Trương Phóng ngập ngừng phá vỡ không khí yên tĩnh.

"Tôi cảm thấy vẫn..." Anh ta vừa nói vài từ, nhìn thấy ánh mắt Đổng Tư Dương liền sửa lời ngay, "Tôi cảm thấy không hay cho lắm..."

Đổng Tư Dương mắng té tát: "Mẹ kiếp, cậu đã không thấy hay còn muốn cho người khác chơi?"

Trương Phóng run bần bật.

Đổng Tư Dương chỉ vào anh ta: "Ban đầu lúc muốn khai thác dự án, cậu còn vẽ ra được đủ lời hoa mỹ. Bây giờ thì sao, hiện giờ cái trò chơi chết giẫm mới làm được một nửa thì đã không xem nổi. Nguyên nhân là gì?"

"Khả năng thi hành quá kém."

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía giọng nói thình lình vang lên. Năm người đàn ông nhìn một người phụ nữ, Chu Vận kiên trì nói hết.

"Mục đích ban đầu của hai trò chơi đều ổn, nhưng vấn đề gặp phải trong quá trình thực hiện quá lớn, nên cứ kéo dài mãi."

Không khí yên lặng như tờ.

https://thuviensach.vn

Đổng Tư Dương dựa vào bàn làm việc, lấy thuốc lá ra từ túi áo. Vừa châm thuốc vừa nói với Trương Phóng: "Tôi đã bảo bao nhiêu lần rồi, không nên tuyển phụ nữ vào công ty."

Chu Vận trố mắt.

Đổng Tư Dương: "Thương trường như chiến trường. Hiện tại chúng ta tương đương với đang họp tác chiến. Trong doanh trướng tướng quân có chứa phụ nữ, vậy làm sao tập trung đánh thắng trận được?"

Chu Vận á khẩu.

"Vâng, vâng." Vẻ mặt Trương Phóng nghiêm túc, "Là tôi không cân nhắc kỹ."

Đổng Tư Dương lại nói: "Huống chi cậu còn tuyển vào một đối thủ có khả năng ăn nói để cạnh tranh với mình."

Chu Vận sửng sốt vì mấy câu nói của Đổng Tư Dương. Không đợi cô giải thích, Đổng Tư Dương rít một hơi thuốc thật sâu, nói với mọi người: "Tôi đã quá rõ trình độ của mấy người thế quái nào rồi. Tôi không cần các người hứa hẹn nọ kia với tôi, tôi chỉ cần có người đứng ra nói với tôi là 'Mẹ kiếp, một mình ông có thể làm tốt dự án này!'."

Ông cầm điếu thuốc chỉ họ.

"Có ai làm được điều này hay không? Các người nói cho tôi biết đến cùng là có ai làm được không hả?"

Vẫn lặng im phăng phắc.

Đổng Tư Dương ném mạnh điếu thuốc xuống đất, quay người lại lục tung ngăn kéo bàn làm việc.

"Đao của tôi đâu?"

https://thuviensach.vn

Mọi người nín thinh.

Trong lúc tất cả đang nơm nớp lo sợ, Lý Tuân quay người đi về chỗ ngồi của mình.

Đổng Tư Dương như có mắt ở sau gáy, bỗng chốc quay đầu quát anh.

"Đứng lại, ai cho cậu đi, tôi có nói là giải tán sao?"

Lý Tuân quay đầu, thản nhiên nói: "Cuộc họp của ông có thể đem lại kết quả gì?"

Đổng Tư Dương sững sờ, ánh mắt sa sầm.

Tuy Chu Vận không biết lúc trước Đổng Tư Dương làm nghề gì, nhưng cô cảm thấy mỗi lần mặt ông sa sầm trông rất đáng sợ. Kiểu sợ hãi này không phải là kiểu uy hiếp của cấp trên đối với cấp dưới bình thường, mà là có gì đó rất khác.

Tất cả mọi người đều bị Đổng Tư Dương dọa sợ, chỉ có mình Lý Tuân dường như đã quá quen với chuyện như thế.

"Không mang lại kết quả thì đừng lãng phí thời gian nữa." Anh còn nói như châm dầu vào lửa.

Ánh mắt Đổng Tư Dương càng trở nên u ám hơn.

Nếu nói, trạng thái của ông khi vừa bắt đầu cuộc họp chỉ là nổi cơn thịnh nộ, thì bây giờ lửa giận đã tắt, quanh thân ông bắt đầu toát lên sát khí. Chu Vận nghe thấy Trương Phóng bên cạnh đang lẩm bẩm với âm thanh vô cùng nhỏ bé: "Toi rồi, toi rồi, toi thật rồi..."

Lý Tuân vẫn không có ý định dừng bước.

https://thuviensach.vn

Đổng Tư Dương đi về phía Lý Tuân, nhưng vừa cất bước thì một giọng nói đã phá vỡ yên lặng.

"Tôi có thể."

Năm người đàn ông lại nhìn về phía người phụ nữ duy nhất trong phòng.

Chu Vận giơ tay, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm Đổng Tư Dương, cam kết rành mạch: "Một mình tôi có thể làm tốt dự án này."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18

"Cô có thể á?"

Đổng Tư Dương như nghe thấy câu chuyện hài, tạm dừng mắng Lý Tuân, đi đến trước mặt Chu Vận.

Chu Vận kiềm nén nỗi sợ hãi khiến cô muốn lùi về sau. Thật ra thì do mang giày cao gót nên cô cao gần bằng Đổng Tư Dương. Nhưng hình thể Đổng Tư Dương to lớn, khí thế lấn át, Chu Vận cảm giác người đang đứng trước mặt mình sừng sững giống như một ngọn núi vậy.

Đổng Tư Dương giảm bớt vẻ hung ác, có thể ông cảm thấy không cần để ý nhiều đến một cô gái nên càng lỗ mãng hơn.

"Một mình cô có thể làm tốt à?" Ông cười sang sảng.

Đành cố thôi chứ sao!

"Có thể." Chu Vận đáp lời.

Đổng Tư Dương cười khà khà, tay chống hông, hất cằm lên nhìn cô với khí thế của kẻ bề trên, rồi quay đầu hỏi Trương Phóng: "Tên là gì?"

Trương Phóng vội nói: "Chu Vận."

https://thuviensach.vn

"Ồ, Chu Vận." Đổng Tư Dương thong thả nói, "Có lẽ cô không biết gì về văn hóa công ty của chúng tôi rồi."

Cái công ty dở hơi này còn có văn hóa sao?

Đổng Tư Dương: "Quy củ của chúng tôi là không thể tùy tiện nhận lời của ông chủ." Ông nói với Chu Vận như trêu chọc đứa trẻ, "Nhận lời tức là nhận quân lệnh trạng, cô có biết quân lệnh trạng là gì không, thời cổ đại lúc hành quân đánh giặc..."

"Tôi biết quân lệnh trạng là gì." Chu Vận nói.

"Vậy thì tốt." Đổng Tư Dương khoan dung hỏi Chu Vận, "Vậy cô vẫn muốn tiếp tục sao?"

Chu Vận mặc nhiên đồng ý.

Đổng Tư Dương lại cười vang, ông chỉ vào Chu Vận, nói với những người còn lại: "Từ bé ông đã thích kiểu nữ cường nhân luôn xông pha mọi việc này. Biết tại sao không?"

Mọi người cười nịnh, không tiếp lời.

Đổng Tư Dương cất cao giọng: "Bởi vì sau khi họ thất bại sẽ trở nên nữ tính hơn phụ nữ bình thường nhiều, sẽ thật sự hiểu được rốt cuộc bản thân nên làm gì, đến lúc đó xem như đã tu luyện thành công."

Mọi người á khẩu không nói được gì nữa.

Đổng Tư Dương lại nhìn về phía Chu Vận: "Thật ra thì công ty chúng tôi vốn có một chức vụ thư ký giám đốc, chuyên dành cho kiểu phụ nữ thành phố lớn thế này, nhưng bây giờ cô vẫn chưa ngồi vào vị trí đó được, cô còn phải rèn luyện thêm."

Nói xong ông tự cười ha ha.

https://thuviensach.vn

Dù Chu Vận đã trải qua nhiều năm phong ba bão táp, vẫn không kiềm được cảm thán núi này cao còn có núi khác cao hơn.

"Đúng là văn hóa công ty đặc biệt."

"Nói hay lắm!" Tâm trạng Đổng Tư Dương rất tốt, "Kể từ hôm nay dự án Võ Tướng Vô Địch thuộc về cô." Nói xong lời này, ông chuyển giọng, ánh mắt cũng nghiêm túc.

"Sau này mà không có được thành quả gì thì cô nên tự mà cuốn gói đi." Rồi vỗ tay một cái, "Tan họp."

Trải qua cuộc họp này, tâm trạng Đổng Tư Dương thư thái hơn rất nhiều, lúc làm việc còn hát ngâm nga nữa.

***

"Thật không biết cô nghĩ thế nào."

Sau khi tan việc, Chu Vận đến tìm Triệu Đằng thảo luận phương án sửa đổi dự án Võ Tướng Vô Địch. Triệu Đằng cau mày nói với Chu Vận: "Cô rảnh quá nên kiếm việc làm sao?"

Chu Vận: "Rảnh quá nên kiếm việc làm là ý gì?"

Mày Triệu Đằng cau chặt hơn, cầm bản kế hoạch Chu Vận đã sửa đổi, lật xem rất nhanh, giống như lúc đầu xem bản sơ yếu lý lịch của Chu Vận vậy, chỉ là cưỡi ngựa xem hoa mà thôi. Xem xong anh liền đặt xuống bàn, tay day sống mũi, im lặng rất lâu.

"Sao hả?" Chu Vận hỏi, "Có phải nội dung sửa đổi có vấn đề không, cậu cứ nói thẳng là được, càng chi tiết càng tốt."

Triệu Đằng ngước mắt nhìn một vòng xung quanh.

https://thuviensach.vn

Hiện giờ công ty khá vắng, Đổng Tư Dương dẫn Trương Phóng ra ngoài bàn chuyện làm ăn, Lý Tuân đi tìm kiếm tài liệu nên đã xin phép nghỉ. Chỉ còn mình Quách Thế Kiệt ở trong góc cắm đầu thiết kế đồ họa.

Triệu Đằng nhỏ giọng nói với Chu Vận: "Cô đi theo tôi."

Chu Vận đi theo Triệu Đằng ra lối thoát hiểm. Nơi đây là khu hút thuốc lá công cộng, kiêm chỗ giải lao tán gẫu của nhân viên bảy tám công ty ở tầng lầu này.

Triệu Đằng đóng kín cửa, nói thẳng vào vấn đề: "Cô đi tìm Đổng tổng nói chuyện mềm mỏng đi."

"Gì cơ?"

"Con người của Đổng Tư Dương thích mềm không thích cứng, nhất là đối với phụ nữ, ông ấy luôn có tính muốn chinh phục. Nếu cô tiếp tục cứng đầu đối chọi với ông ấy, nhất định sẽ thiệt thòi."

Chu Vận: "Chúng ta ra ngoài không phải bàn bạc kế hoạch sao?"

Triệu Đằng nhăn mày nói: "Chuyện có thể bàn bạc ra kết quả mới có giá trị để bàn chứ."

Chu Vận: "Sao lại không ra kết quả được, cậu cảm thấy nội dung bản kế hoạch sửa đổi của tôi có vấn đề à?"

Triệu Đằng hơi lúng túng: "Không có vấn đề, chính vì không có vấn đề mới là vấn đề lớn đấy."

Anh lấy bản kế hoạch đã gấp lại từ túi quần phía sau ra, nói với giọng cấp thiết: "Trong hai tờ giấy này của cô bao hàm bao nhiêu lượng công việc, cô có biết không? Ban đầu chúng tôi thiết kế Võ tướng có thể đánh người là được, chỉ thiết đặt một trị số võ lực, mỗi lần thăng cấp trị số võ lực

https://thuviensach.vn

sẽ đánh nhanh hơn một chút, cấp thấp sẽ đánh chậm hơn. Nếu cô muốn thay đổi như trong này, thì trò chơi chúng tôi viết từ trước đến giờ hoàn toàn trở thành đồ bỏ rồi."

Chu Vận im lặng rồi nói: "Trò chơi này của chúng ta có hai đặc điểm, một là bối cảnh, hai là hình thức chiến tranh. Trên thị trường, trò chơi chiến tranh dàn trận có đến 90% là đề tài Tam Quốc, còn chúng ta là Chiến Quốc. Lịch sử của Chiến Quốc không nổi tiếng như Tam Quốc, nhưng nội dung thì to lớn hơn Tam Quốc nhiều. Tần Thủy Hoàng tiêu diệt các nước chư hầu thống nhất Trung Hoa, nếu chúng ta có thể khiến người chơi yêu thích nhập vai vào trò chơi, đây nhất định là bước đột phá."

Triệu Đằng hiểu hết những gì Chu Vận đã nói, đây cũng là nguyên nhân ban đầu họ chọn bối cảnh này. Nhưng nghĩ là nghĩ, làm là làm...

"Nội dung trò chơi hiện tại rất đơn giản, ngay cả việc kéo băng kéo đảng ra đường đánh nhau cũng không não tàn đến vậy." Chu Vận nói tiếp, "Hơn nữa, bây giờ trò chơi của chúng ta đều lấy sườn của Tam Quốc. Thậm chí là thiết kế mỹ thuật cũng giống hệt, dẫn đến mọi thứ trong trò chơi này đều bị sai lệch."

Cô cầm lấy bản kế hoạch trong tay Triệu Đằng, lật ra tờ đầu tiên. Trang bìa là hình ảnh Tần Thủy Hoàng cưỡi ngựa, hăng say chỉ huy quân đội quảng cáo cho trò chơi.

Triệu Đằng: "Cái này sao thế?"

Chu Vận chỉ vào con ngựa Tần Thủy Hoàng đang cưỡi, nói: "Thời kỳ chiến quốc không có yên ngựa, không có bàn đạp, phải đến thời Hán mới xuất hiện bàn đạp."

Triệu Đằng bất lực ngửa đầu.

https://thuviensach.vn

Chu Vận chỉ vào trang phục của Tần Thủy Hoàng: "Hoa văn trên áo là Hỏa, Tần Thủy Hoàng tin vào Ngũ Hành, cho rằng triều Tần là Thủy, tiêu diệt hết hỏa xung quanh. Màu đen chính là màu tượng trưng cho Thủy, cho nên người Tần tôn sùng màu đen. Tần Thủy Hoàng tuyệt đối không mặc cả bộ đồ màu vàng chóe như vậy đi chủ trì buổi lễ. Còn nữa..."

"Được rồi, được rồi." Triệu Đằng ngắt lời cô. Anh thở dài thườn thượt, khổ tâm khuyên bảo, "Chị hai ơi, người chơi trò này không có trình độ như chị đâu. Ai mà biết tường tận đến vậy, không ai nhìn ra đâu mà."

Chu Vận xếp bản kế hoạch lại, nói: "Là cậu tự lừa mình dối người thôi, người chơi bao giờ cũng thông minh hơn cậu tưởng tượng nhiều. Những thiết kế hình ảnh vớ vẩn của cậu chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến thành quả của trò chơi đấy."

Triệu Đằng bó tay hết cách. Anh hoàn toàn không biết ứng đối với kiểu người Chu Vận ra sao.

Ngay từ ngày đầu tiên đến phỏng vấn, toàn thân cô gái này đã tỏa ra phong thái tinh anh. Bàn làm việc của Triệu Đằng ở phía sau Chu Vận, anh thường xuyên chú ý đến cô. Lúc nào cô cũng ngồi thẳng, màn hình luôn luôn trong trạng thái làm việc. Cho dù là lúc ăn trưa hay nghỉ ngơi, anh cũng chưa từng thấy cô mở bất kì trang web giải trí nào.

Cô cũng là người ăn mặc nghiêm chỉnh nhất trong công ty. Dù Đổng Tư Dương cũng mặc vest đi làm cho phong độ, nhưng thật ra ông ấy chính là một tên xã hội đen hạng nhất. Chu Vận thì khác, cô thật sự là người thích hợp mặc bộ trang phục công sở cao cấp này, điều đó có thể thấy rõ từ bản sơ yếu lý lịch kia.

Triệu Đằng rơi vào nỗi mâu thuẫn cực lớn, anh suy đi nghĩ lại, cuối cùng xoa mặt: "Trò chơi này phải ra mắt vào tháng sau, trễ nhất là cuối tháng sau, không đủ thời gian để sửa đổi."

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy." Chu Vận nói, "Cho nên tôi mới tìm cậu bàn bạc, chúng ta có thể áp dụng cách thức cập nhật sau khi phát hành để có thêm thời gian hoàn thiện hay không? Trước tiên tung ra một vài chiến trận thu hút sự chú ý, sau đó mỗi tháng tiến hành cập nhật một lần."

Cập nhật mỗi tháng...

Từ này vô cùng xa lạ đối với công ty Phi Dương, trò chơi họ làm phần lớn là tải một lần duy nhất, sau khi phát hành sẽ không quan tâm đến nữa, bỏ con giữa chợ thế thôi.

"Ông chủ chúng ta nói đúng." Chu Vận nói, "Thương trường là chiến trường, như thế sản phẩm là vũ khí. Nếu thời kỳ mài dao chuẩn bị chiến tranh không kỹ lưỡng, vậy khai chiến chỉ có thể thua tan tác."

"Ông chủ chúng ta?" Triệu Đằng chú ý đến từ này, "Ông ấy nói vậy cô không tức giận mà còn quy ông ấy thuộc về ‘chúng ta’ á?"

Chu Vận lắc đầu: "Đó là chuyện ngoài lề, trước tiên chúng ta phải làm tốt dự án này đã."

Triệu Đằng cúi đầu đi hai vòng, cuối cùng như hạ quyết tâm nói với Chu Vận: "Tôi biết cô tài ba, nhưng ban đầu dự án này chỉ là làm bừa, ý tưởng vẩn vơ, nền tảng không vững chắc. Như vậy đi, lần này cô đến xuống nước với Đổng tổng, con người ông ấy tuy hung thần ác sát, nhưng không đối xử tệ bạc với lính lác đâu."

Nói xong, anh hít thật sâu: "Để dự án tiếp theo đi! Dự án tiếp theo chúng ta sẽ làm thật tốt. Thật ra thì tôi cũng muốn viết ra một trò chơi hay, nhưng chưa có cơ hội, cũng không có người để hợp tác."

Chu Vận: "Không tiếp theo gì hết."

Triệu Đằng: "Gì hả?"

https://thuviensach.vn

Chu Vận giơ bản kế hoạch: "Phải là cái này."

Triệu Đằng mất kiên nhẫn: "Tôi nói dự án này rất phiền phức."

Chu Vận: "Ý tưởng ban đầu của trò chơi này không có vấn đề."

Triệu Đằng: "Phiền phức lắm."

Giọng Chu Vận không cao, nói từng câu từng chữ kiên quyết: "Là cái này, làm tốt thì mới làm cái tiếp theo."

Triệu Đằng sắp sửa chết ngất, ra sức gãi cổ mình. Anh vẫn mang ý định thuyết phục Chu Vận: "Làm vậy phí thời gian lắm, chúng ta phải nghiên cứu chi tiết mỗi trận đánh, còn phải thiết kế lại hệ thống chiến đấu. Chúng ta làm trò chơi này đơn giản một chút đi, như vậy cũng tiện tìm hiểu tình hình thị hiếu."

Chu Vận lắc đầu: "Công ty đã tìm hiểu rất nhiều rồi, nếu đầu tư vào trò khác sẽ tốn rất nhiều tài chính, mà đằng nào cũng phải làm lại. Cậu đừng ngại phiền, cố hết sức làm là được. Bây giờ tôi chịu trách nhiệm dự án, cho dù xảy ra vấn đề thật thì cứ tính vào đầu tôi, không liên lụy đến cậu đâu."

Cô nói xong quay người bỏ đi, lúc đến cửa lại nói: "Trước đây có người nói cho tôi biết, con người không thể lúc nào cũng làm chuyện nhẹ nhàng dễ dàng cả.”

Triệu Đằng không hiểu: "Sao cơ?"

Chu Vận im lặng vài phút rồi quay đầu lại cười xòa: "Ý là con người phải chủ động tìm phiền phức cho mình, trốn tránh là đồ vô dụng."

Cô nói xong liền bỏ đi, để lại mình Triệu Đằng đứng chết trân nơi đó. Một hồi lâu sau, anh đỏ mặt gào với cánh cửa: "Cô và cha nội bạn cô cuồng

https://thuviensach.vn

bị ngược à?" Anh giậm chân đành đạch rồi đuổi theo.

Hành lang lại trở nên yên tĩnh, giống như cuộc nói chuyện khi nãy chỉ là ảo ảnh thoáng qua. Duy có tiếng thở ra mơ hồ truyền đến từ tầng dưới. Một bóng dáng màu đen đang tựa vào tường hút thuốc.

Lý Tuân làm xong việc trở về công ty, lười đợi thang máy đông nghẹt người nên vừa suy nghĩ về công việc vừa leo thang bộ. Anh nghe được đoạn sau cuộc đối thoại giữa Chu Vận và Triệu Đằng.

Anh không thích bị mất tập trung, nhưng bây giờ câu nói cuối cùng của Chu Vận cứ xen vào suy nghĩ của anh. Anh cố vứt nó ra khỏi đầu nhưng không được bèn dứt khoát không nghĩ nữa, ném điếu thuốc xuống đất, giẫm chân dập tắt. Trong lúc vô tình ngẩng đầu nhìn thấy khung cảnh ngoài cửa sổ, anh kinh ngạc. Trời cuối thu sao lại xanh như vậy? Xanh đến rực rỡ, gần như chói lòa mắt người ta.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 19

Tuy Triệu Đẳng làm dự án này không vui vẻ chút nào, nhưng dù sao anh cũng là lập trình viên của công ty, mà phía trên còn có Đổng Tư Dương giám sát, việc này nhất định không trốn được. Vốn Triệu Đẳng cho rằng sau khi phát hành trò chơi vào tháng sau là xong, những ngày nhàn hạ của anh cũng sẽ đến, không ngờ lượng công việc của anh chẳng những không giảm mà còn tăng thêm.

Chu Vận vô tình bố trí cho anh thêm một số việc, trong đó có không ít nhiệm vụ quan trọng, nhưng Triệu Đẳng vẫn cảm thấy công việc của anh vẫn rất nhẹ nhàng, hoặc là nói không gặp phải vấn đề hóc búa.

Trước kia lúc Trương Phóng làm trưởng nhóm, dự án này giống như tòa nhà sắp sụp trong mưa bão, chỉ một cơn gió thổi qua đã lung lay. Buổi sáng vừa nghĩ ra ý tưởng thì buổi trưa liền bác bỏ. Triệu Đẳng luôn phải làm việc trong trạng thái vô cùng phiền não, lúc nào cũng chỉ làm được một nửa rồi chuyển sang Trương Phóng làm.

Còn Chu Vận thì hoàn toàn khác hẳn Trương Phóng, cô biết rõ mỗi ngày, thậm chí là mỗi giờ phải làm điều gì. Cô đã xây dựng lên một kết cấu to lớn, cột chính sẽ không bao giờ bị nghiêng, sau đó lại tăng thêm từng chi tiết một, không phải là chắp vá lung tung mà là từ gốc rễ dần dần mọc cao lên rồi phân nhánh, chiết cành.

https://thuviensach.vn

Có lẽ ban đầu mọi thứ vẫn chưa rõ ràng, nhưng theo tiến độ của dự án, Triệu Đẳng nhanh chóng nhận ra lúc làm việc Chu Vận vô cùng tỉ mỉ và logic, điều này khiến chất lượng công việc càng tăng cao.

Cô không bao giờ né tránh vấn đề khó, luôn tìm kiếm phương pháp giải quyết tất cả chướng ngại trước mắt.

Lần đầu tiên Triệu Đẳng làm việc dưới trướng thủ lĩnh cao cấp như vậy, chính là lần đầu tiên anh biết bảng tiến độ dự án không phải viết chơi và cũng là lần đầu tiên cảm nhận được sự thoải mái khi làm dự án thực sự.

Có một hôm Triệu Đẳng ra hành lang hút thuốc lá, Lý Tuân cũng ở đó. Hai người đàn ông tựa vào vách tường gần cửa sổ, mỗi người hút một điếu, mỗi người nghĩ một chuyện, một người vui vẻ một người sầu lo.

"Haiz..." Triệu Đẳng thở dài, "Phải làm gì với tên Trương Phóng của chúng ta đây."

Lý Tuân nhìn anh ta, Triệu Đẳng nói: "Càng lúc tôi càng ghét cha nội đó."

Lý Tuân không lên tiếng, Triệu Đẳng hỏi: "Dự án của bọn anh thế nào rồi?"

Lý Tuân: "Chả thế nào cả."

Triệu Đẳng: "Còn chưa bắt đầu khởi động á? Anh cẩn thận, nếu kéo dài nữa Đổng tổng sẽ nổi cơn tam bành cho xem."

Lý Tuân cười khẩy: "Có người xung phong làm anh hùng dân tộc Hoàng Kế Quang rồi thì còn gì phải lo."

Trong đầu Triệu Đẳng vô thức hiện lên tư thế oai hùng lấy thân chèn pháo của Chu Vận, liền nổi lòng hiếu kỳ: "Hai người có quan hệ gì?"

https://thuviensach.vn

Lý Tuân trả lời: "Không có quan hệ gì cả."

Triệu Đằng hoàn toàn không tin: "Không có quan hệ gì vậy thì tại sao lúc cô ấy xin việc lại ra điều kiện đòi tuyển luôn cả anh? Chắn đao thay anh, trang bị máy tính cho anh? Mẹ, đừng tưởng là người khác không biết, hộp titan vứt trong thùng rác kia kìa."

Lý Tuân ngậm điếu thuốc, thản nhiên nói: "Có thể do tôi đẹp trai thì sao."

"..."

Triệu Đằng nín thinh nhìn anh: "Anh nghiêm túc đấy hả?"

Vẻ mặt Lý Tuân quá thản nhiên, khiến Triệu Đằng bất giác cũng đồng ý cái đáp án dở người này.

Triệu Đằng thừa nhận, Lý Tuân rất điển trai, chủ yếu là gương mặt thanh tú và khí chất đặc biệt, nhưng cụ thể là đặc biệt ở đâu thì anh không tả được.

"Được rồi, quả thật là sau khi hai người vào làm đã nâng cao không khí công ty lên rất nhiều." Triệu Đằng nhún vai, dụi tắt điếu thuốc, "Tôi vào làm việc đây."

"Đẩy nhanh tiến độ một chút." Lý Tuân nói.

Triệu Đằng dừng bước: "Gì cơ?"

Lý Tuân tựa vào vách tường, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, giọng nói cũng mang theo ánh nắng vàng nhạt lười nhác: "Lúc chạy thử lần cuối, cô ấy sẽ lề mề rất lâu, cậu phải tính dư ra thời gian đó, nếu không có thể sẽ không kịp ngày đã dự định."

"Sao anh biết?"

https://thuviensach.vn

"Đoán."

"..."

Lý Tuân liếc nhìn Triệu Đằng rồi nói: "Công ty đã lâu lắm rồi không phát hành sản phẩm, hai trò chơi này rất quan trọng và đã được đầu tư rất nhiều, nếu như thất bại thì lỗ vốn cả năm nay lẫn năm sau đấy."

Triệu Đằng cau mày, im lặng rời khỏi thang lầu, ba giây sau anh ta quay lại, đẩy cửa nói với Lý Tuân: "Võ Tướng Vô Địch do Chu Vận chịu trách nhiệm, cô ấy đã bảo đảm trước mặt Đổng tổng, cho dù có vấn đề gì thì một mình cô ta gánh chịu hết, không đổ lên đầu tôi được đâu."

Lý Tuân quay đầu nhìn anh ta. Anh cao hơn Triệu Đằng khá nhiều, đương nhiên tầm mắt sẽ chênh chếch như bề trên nhìn xuống. Anh không nhiều lời, chỉ nói một câu "vậy sao" đầy ẩn ý rồi bỏ đi.

Vì hai chữ này, công việc nhẹ nhàng của Triệu Đằng lại trở nên vất vả lần nữa. Chính anh ta cũng không chú ý đến, do ảnh hưởng ánh mắt cuối cùng của Lý Tuân, mỗi lần anh ta và Chu Vận bàn về công việc, luôn vô thức nhắc nhở cô nhanh lên.

Chu Vận nhíu mày: "Hơi chậm trễ rồi à?"

Triệu Đằng cũng phát hiện, quả nhiên giống như lời Lý Tuân đã nói, càng đến gần ngày dự định, tiến độ của Chu Vận càng chậm, đôi mày của cô càng ngày càng cau chặt, xử lý vấn đề cũng càng ngày càng rối.

"Không sao, cũng sắp xong rồi." Triệu Đằng khuyên nhủ Chu Vận, "Nội dung hiện tại đã tạm đủ để chuẩn bị cho đợt ra mắt rồi, không phải ngay từ lúc đầu cô đã nói sau này chúng ta từ từ bổ sung sao?"

Chu Vận ngồi trước máy tính, mặt mày nhăn nhó vừa gõ phím lập trình vừa trả lời "ừ".

https://thuviensach.vn

Còn nửa tháng nữa là đến ngày phát hành trò chơi, Trương Phóng bắt đầu khai thác phát triển thị trường, mỗi này đều mệt mỏi đến không muốn sống. Thừa dịp Đổng Tư Dương không ở công ty, anh ta ôm Triệu Đằng than trời trách đất.

"Tiền đâu! Tiền đâu! Tiền đâu mà tôi làm phát triển thị trường chứ!"

Chu Vận hỏi: "Tôi thấy trên bảng kế hoạch có viết chi phí chạy quảng cáo mà?"

Trương Phóng quát tháo: "Số tiền đó để phát lương cho cô và cái tên ăn không ngồi rồi kia rồi."

Sản phẩm sắp phát hành, tính tình Chu Vận cũng nóng nảy: "Quảng cáo là quảng cáo, tiền lương là tiền lương, ban đầu đã đầu tư rất nhiều vào sản phẩm, khi quảng cáo chỉ có vài nghìn, chuyện này có gì là lớn lao đâu?"

Trương Phóng gào lên: "Nghèo là lỗi của tôi à?"

Chu Vận xắn tay áo lên: "Đổng Tư Dương đâu, tôi tìm ông ấy nói chuyện."

Triệu Đằng ngồi bên cạnh thờ ơ nói: "Đi bàn chuyện làm ăn rồi."

Chu Vận tức giận: "Công ty chỉ có hai trò chơi, lại đang trong giai đoạn quan trọng nhất mà ông ta phó mặc chẳng quan tâm, ngày ngày đi bàn chuyện làm ăn với ai?"

Triệu Đằng nhún vai, bắt đầu chơi game.

Chu Vận quay đầu trừng mắt nhìn Trương Phóng. Khí thế của Trương Phóng không bằng cô, định quay sang trừng mắt nhìn Quách Thế Kiệt nhút nhát. Kết quả vừa nghiêng đầu đã nhìn thấy bóng dáng của Lý Tuân.

https://thuviensach.vn

Lý Tuân đang xem cái gì trước bàn làm việc của Quách Thế Kiệt ấy nhỉ? Trương Phóng quyết đoán quay ghế chuyển mục tiêu công kích.

"Này 'nhà báo', đang làm gì thế?"

Lý Tuân không buồn đoái hoài. Trương Phóng sải bước đi đến, nhìn tấm hình vừa in ra trong tay anh, trên đó là ảnh bìa quảng cáo trò Võ Tướng Vô Địch do Quách Thế Kiệt vẽ. Anh ta chen vào: "Làm gì đấy hả? Ngày nào cũng không làm việc mà cứ lê lết hết từ chỗ này đến chỗ kia, học theo Tiểu Quách đi, người ta chăm chỉ biết bao nhiêu."

Lý Tuân đặt tấm hình xuống bàn.

"Hình này không ổn."

Quách Thế Kiệt bất lực ngẩng đầu, mắt đã thâm quầng thành gấu mèo. Để đẩy nhanh tiến độ nên anh đã tăng ca suốt mười ngày liên tục rồi. Trương Phóng kéo bả vai Quách Thế Kiệt, nói với Lý Tuân: "Anh nói đổi là đổi à, anh là ai hả? Anh không thấy Tiểu Quách đã mệt mỏi đến thế sao?"

Lý Tuân nói với Quách Thế Kiệt: "Bình thường quá."

Trương Phóng hít sâu: "Là giám đốc nhân sự của công ty, tôi thấy rằng hai chúng ta phải có thời gian nói chuyện một chút mới được." Trương Phóng nói thâm ý, "Anh muốn thăng tiến cũng không sai, nhưng con người phải thực tế. Tôi nhắc cho anh nhớ, ở công ty Tiểu Quách còn có chức vụ cao hơn anh..."

"Bây giờ sửa lại vẫn còn kịp." Lý Tuân hoàn toàn không ngó ngàng gì đến Trương Phóng, tiếp tục nói chuyện với Quách Thế Kiệt.

Quách Thế Kiệt đã quá mệt mỏi, chỉ cúi đầu, vẻ mặt sầu khổ.

https://thuviensach.vn

Lý Tuân cúi người xuống, nhìn vào mắt Quách Thế Kiệt.

"Tôi biết cậu cực khổ." Anh khẽ nói, "Nhưng tấm hình này dùng để quảng cáo, là bộ mặt của trò chơi, để gây ấn tượng đầu tiên với người chơi, nhất định phải tô điểm tốt mới được."

Quách Thế Kiệt ngơ ngác nhìn anh.

"Cậu biết nội dung trò chơi này không tệ đúng không." Hai đường bên cánh mũi nhàn nhạt khiến gương mặt Lý Tuân trông vô cùng trầm ổn.

Quách Thế Kiệt gật đầu, trò chơi đã được sửa đổi khác hẳn với lúc trước, ngay cả người không bao giờ chơi game như anh cũng cảm thấy rất thú vị.

"Cho nên sửa lại lần nữa đi, chờ đến khi phát hành sẽ có thời gian rảnh hơn một chút. Nếu quả thật không có ý tưởng vậy thì tìm người nhận làm thuê bên ngoài cũng được." Lý Tuân đứng thẳng, chỉ vào Trương Phóng bên cạnh, "Để anh ta bỏ tiền."

Trương Phóng: "Hả?"

Anh ta không để ý lắm đến cuộc đối thoại khi nãy, nhưng lại nghe được bốn chữ cuối cùng vô cùng rõ ràng, ngạc nhiên hỏi: "Cái gì? Gì mà tôi bỏ tiền? Tại sao tôi phải bỏ tiền chứ?"

Lý Tuân liếc Trương Phóng một cái rồi quay về chỗ ngồi của mình.

Trương Phóng nắm lấy tay Quách Thế Kiệt, vỗ ngực cam đoan: "Yên tâm đi Tiểu Quách, tôi không để cậu phí công vậy đâu. Tôi thấy tấm hình này rất đẹp, không có vấn đề gì cả, đúng không tổ trưởng Chu?"

Tổ trưởng Chu đang đứng đấy, hai tay chống lên eo, giống như một ấm trà đang suy tư. Chỉ mười giây sau, ấm trà quyết định: "Đổi đi."

https://thuviensach.vn

Trương Phóng nghẹn lời. Lý Tuân cười khẩy mở sách ra, Quách Thế Kiệt cắm đầu gục xuống bàn.

Trước đó Chu Vận dồn hết tâm trí vào cách chơi và tối ưu hóa trong lập trình của trò chơi, không hề để ý đến công việc của Quách Thế Kiệt. Hôm nay Lý Tuân vừa nhắc nhở, cô cũng phát hiện ra tấm hình quảng cáo có phần không ổn.

Song, chỉ nói đổi ngoài miệng không cũng vô ích, Chu Vận bàn bạc với Triệu Đằng và Quách Thế Kiệt suốt cả buổi chiều nhưng vẫn không giải quyết được vấn đề.

Ý kiến của Triệu Đằng rất đơn giản: "Tấm ảnh này không đủ ấn tượng."

Quách Thế Kiệt hỏi làm sao để khiến ảnh có ấn tượng hơn?

Triệu Đằng nói không biết.

Quách Thế Kiệt như thể sắp sửa đột tử đến nơi, Chu Vận động lòng trắc ẩn, cho anh ta tan việc sớm.

Trương Phóng vừa ra khỏi nhà vệ sinh, đúng lúc nhìn thấy Chu Vận thả người liền chặn lại nói: "Chu Vận, cô có quyền này từ khi nào vậy? Còn dám tùy tiện cho người khác tan việc hả?"

Chu Vận vỗ vỗ vai Quách Thế Kiệt, Quách Thế Kiệt đeo chiếc ba lô đã sờn rách của mình ra về.

Trương Phóng thở hắt ra: "Thôi toi rồi, không có tôn ti trật tự, nề nếp gì cả, tôi thấy cái công ty này sắp sập đến nơi rồi."

Chu Vận ngồi vào chỗ của Quách Thế Kiệt, ngửa đầu nhìn trần nhà trong tiếng oán trách của Trương Phóng. Cô rất mệt, còn mệt hơn cả Triệu

https://thuviensach.vn

Đằng và Quách Thế Kiệt nữa.

Thật ra thì lượng công việc của Võ Tướng Vô Địch vẫn trong phạm vi cô chịu được, cô đã làm rất nhiều dự án phức tạp hơn cái này nhiều, nhưng lại không hề có cảm giác mỏi mệt và lo lắng như hiện tại. Bởi vì cô biết mình đang cạnh tranh với Phương Chí Tịnh, nên suy nghĩ được mất trở nên vô cùng nhạy cảm.

Chu Vận che mặt, hít sâu một hơi. Điện thoại di động vang lên âm báo tin nhắn, Chu Vận lấy ra xem, tin được gửi đến với giọng trêu đùa:

"Tổ trưởng Chu kính mến, họa sĩ Điền gọi cô về nhà ăn cơm kìa."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 20

Lúc Chu Vận đến phòng vẽ tranh của họa sĩ Điền, cả phòng đều thơm lừng món gan ngỗng chiên. Điền Tu Trúc đeo tạp dề, tập trung tinh thần chiến đấu với chảo dầu.

Chu Vận đi đến gần, ngồi bên quầy bar, nói với anh: "Tạp dề của anh đa chức năng nhỉ."

Điền Tu Trúc vẫn tập trung, mắt không rời khỏi chảo dầu, đáp: "Phải tiết kiệm chứ."

Nhưng phải công nhận anh mặc cái gì cũng sạch sẽ. Tay Chu Vận chống cằm. Thật ra Điền Tu Trúc đã dùng chiếc tạp dề này lâu rồi, ít nhất cũng phải được hai năm, vừa để vẽ tranh vừa để nấu ăn nhưng đến bây giờ vẫn còn như mới.

Gan ngỗng chiên chín bảy phần, Điền Tu Trúc cẩn thận bỏ vào đĩa. Đúng lúc này, Chu Vận bỗng cất tiếng hỏi: "Anh có chứng thích sạch sẽ sao?"

Hành động của Điền Tu Trúc bị Chu Vận đột ngột lên tiếng ngắt ngang, dầu ăn chảy dọc chiếc muôi, nhỏ vào tạp dề. Ngay sau đó gan ngỗng cũng rơi xuống, anh hoảng hốt đưa tay hứng theo phản xạ. Trước khi miếng

https://thuviensach.vn

gan ngỗng kịp rơi xuống đất, nó đã được nắm gọn trong lòng bàn tay Điền Tu Trúc.

Anh nhìn Chu Vận, chỉ vào vết dầu mỡ trên người mình, trả lời cô: "Nếu anh có chứng thích sạch sẽ thì lúc này đã lấy nồi đập chết em rồi."

Chu Vận nhìn miếng gan ngỗng trong tay anh: "Em ăn miếng đó cho."

Điền Tu Trúc ra vẻ chê bai: "Em đúng là thô tục." Anh vứt miếng gan trong tay đi, làm lại một phần khác.

Điền Tu Trúc nấu ăn rất ngon, cũng chịu khó nghiên cứu chế biến thức ăn nên hiếm khi anh ăn đồ có hại cho sức khỏe.

Hai người ngồi bên chiếc bàn nhỏ dùng cơm, có vẻ Điền Tu Trúc bỏ rất nhiều công sức vào bữa ăn này, mỗi món đều chuẩn bị kỹ lưỡng. Chu Vận nhìn thoáng qua món ăn, lại liếc đến chai rượu đỏ anh đã khui, trong lòng thầm tính bữa ăn này không rẻ chút nào.

"Làm gì mà thịnh soạn thế?" Cô hỏi.

Điền Tu Trúc: "Thấy em làm việc vất vả quá nên mời em ăn thôi."

Chu Vận: "Ăn đơn giản là được rồi."

Điền Tu Trúc cười nói: "Không sao, công việc của anh đã hoàn tất rồi, hiện giờ rất rảnh."

Chu Vận vừa nghe thấy hiện giờ anh rất rảnh liền nảy ra sáng ý. Lòng cô cứ canh cánh chuyện hình quảng cáo cho game Võ Tướng Vô Địch, định nhờ Điền Tu Trúc giúp đỡ nhưng lại ngại mở miệng. Cô cứ phân vân do dự mãi, ngay cả sơn hào hải vị cũng nuốt không trôi, len lén nhìn Điền Tu Trúc đăng ăn súp.

https://thuviensach.vn

Như có giác quan thứ sáu, anh ngước mắt lên, đúng lúc bắt gặp Chu Vận đang nhìn mình.

"Nhìn trộm anh à?"

"..."

Điền Tu Trúc quan sát cô: "Có chuyện gì sao?"

Cô lắc đầu, ra vẻ thờ ơ hỏi: "Nhân lúc nhàn rỗi anh có dự định gì không, trở về Pháp nghỉ ngơi hả?"

Điền Tu Trúc: "Không có."

Chu Vận hơi ngồi thẳng dậy, dáng điệu này bị Điền Tu Trúc thấy rõ mồn một. Anh bỏ dao nĩa xuống, tựa vào lưng ghế, cười: "Cô Chu, em tự soi gương lại đi, mắt sáng rực như đèn pha kìa." Anh cầm khăn lau miệng, "Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?"

Chu Vận gãi gãi sống mũi, bình thường cô hay trêu chọc Điền Tu Trúc, nhưng cô biết anh là nghệ thuật gia chân chính, dù còn trẻ nhưng đã có thành tựu rất lớn. Tiền bán đấu giá một bức tranh của anh nhiều hơn tiền đầu tư vào dự án của họ nhiều.

Sau vài lần chần chừ, cuối cùng cô tóm tắt ngắn gọn cho anh nghe vấn đề hiện nay của dự án. Điền Tu trúc nghe xong nói: "Có thể, anh vẽ giúp em."

Chu Vận nhìn anh, Điền Tu Trúc nói tiếp: "Anh còn tưởng là chuyện đại sự gì, ngay mai gửi anh yêu cầu hình ảnh đi."

Chu Vận: "Vẽ tranh kiểu này không ảnh hưởng đến sự nghiệp sáng tác của anh chứ."

https://thuviensach.vn

Điền Tu Trúc: "Tranh nào cũng là tranh, đâu có phân biệt 'kiểu này' hay 'kiểu kia'."

Chu Vận: "Có làm mất thời gian của anh không?"

Điền Tu Trúc cười cảm khái: "Thật đúng là khác nghề như cách núi, em có nhớ năm ngoái anh nhờ em giúp đỡnâng cấp hệ thống của phòng mỹ thuật thành phố không?"

Chu Vận: "Nhớ chứ."

Lần đó Điền Tu Trước được giám đốc phòng mỹ thuật thành phố và cũng từng là thầy của anh nhờ vả. Anh không thoái thác được ân tình này, nhưng tính lại hay ngại ngùng, không thích giao thiệp với nhiều người xa lạ, cuối cùng nhờ đến Chu Vận.

Phòng mỹ thuật là địa điểm quá quen thuộc đối với Chu Vận, hơn nữa bức tranh Lân Tuân là một trong số những tác phẩm treo ở đó nên cô đáp ứng không chút do dự.

Điền Tu Trúc nhớ lại: "Anh cứ nghĩ là phải mất mấy tháng lập trình mới xong, kết quả chỉ mất ba ngày em đã đưa cho anh."

Chu Vận: "Cái đó không khó."

Điền Tu Trúc: "Cái này cũng không khó."

Thấy anh đồng ý giúp đỡ, Chu Vận thở phào, rồi lập tức nghĩ đến gì đó: "À, à ờ, tài chính công ty bọn em hơi eo hẹp... tiền..."

Điền Tu Trúc kinh ngạc: "Không có thù lao à?"

Mặt Chu Vận đỏ ửng, cảm thấy mất mặt quá, ầm thầm quyết định tự móc tiền túi của mình: "Nhất định là có thù lao, anh cảm thấy bao nhiêu thì được?"

https://thuviensach.vn

Điền Tu Trúc suy nghĩ chốc lát rồi nhét một vật vào lòng Chu Vận. Chu Vận nhìn xem, đó là chiếc tạp dề dính dầu mỡ khi nãy. Điền Tu Trúc hất cằm, ra lệnh cho cô chẳng có chút uy nghiêm: "Thù lao là cái này đi, phải sạch sẽ giống như lúc trước đấy." Nói xong còn bổ sung, "Chỉ được giặt bằng tay."

Hôm sau Chu Vận đi làm trong trạng thái nhẹ nhõm.

Triệu Đằng không nhịn được nói: "Ôi cô sạc pin nhanh quá đi mất."

Mà đối lập rõ rệt với cô chính là Quách Thế Kiệt bên cạnh, tuy tối qua anh không phải tăng ca, nhưng trông anh vẫn mệt mỏi, người vẫn như bơi trong bể khổ. Chu Vận đi đến, xem anh vẽ lại tranh quảng cáo, tay nắm bút run run, không biết là mình đang vẽ cái gì.

Chu Vận rút chiếc bút khỏi tay anh: "Tối qua cậu về nhà vẽ tiếp à?"

Quách Thế Kiệt yếu ớt "ừ" một tiếng.

Chu Vận: "Bảo cậu nghỉ ngơi thì cứ nghỉ ngơi đi."

Quách Thế Kiệt: "Như vậy sẽ không kịp..."

Chu Vận: "Không sao, tôi nhờ người khác vẽ giúp rồi."

Quách Thế Kiệt ngẩng đầu nhìn cô: "Ai thế?"

Chu Vận: "Một người bạn."

Quách Thế Kiệt khá bất an: "Trình độ thế nào, anh ta có nắm rõ dự án của chúng ta không?"

Chu Vận: "Yên tâm, tôi đã gửi yêu cầu cho anh ấy rồi, đến khi anh ấy vẽ bản phác thảo xong chúng ta cùng bàn bạc, có vấn đề thì lại sửa."

https://thuviensach.vn

Trước khi tan sở, bản vẽ phác thảo của Điền Tu Trúc đã gửi đến. Trong khoảnh khắc Chu Vận nhìn thấy bức vẽ, cả người đều toát mồ hôi.

Điền Tu Trúc vẽ bức hình này dựa theo góc nhìn của người chơi. Nhân vật chính leo ra khỏi núi thây biển máu, qua ánh mắt của anh, mọi người thấy được chiến trường cổ đại bạt ngàn hoang vu.

Điền Tu Trúc là một họa sĩ rất thích nghiên cứu giác quan của con người, hơn nữa tuổi tác của anh còn rất trẻ nên hay dùng thủ pháp mới lạ để thể hiện phong cách. Thị giác và hiệu quả được xây dựng trong bức vẽ này khác hẳn với góc nhìn VR(1) bình thường, anh dùng một chút kỹ xảo nhỏ, khiến cho người xem có ảo giác như mình chính là người đang ở trong bức vẽ vậy.

(1) VR là thực tế ảo hay còn gọi là thực tại ảo (tiếng Anh là virtual reality, viết tắt là VR) là thuật ngữ miêu tả một môi trường mô phỏng bằng máy tính. Đa phần các môi trường thực tại ảo chủ yếu là hình ảnh hiển thị trên màn hình máy tính hay thông qua kính nhìn ba chiều , tuy nhiên một vài mô phỏng cũng có thêm các loại giác quan khác khác như âm thanh hay xúc giác

Bởi vì góc nhìn của người trong bức vẽ hướng về phía trước, thậm chí Chu Vận có thể thấy "mình" đang cau chặt chân mày. Tuy không nhìn thấy được khuôn mặt nhân vật chính, nhưng cô có thể dễ dàng cảm nhận được vẻ mặt của đối phương.

Sau khi tan việc, tất cả mọi người đều vây xem tấm hình.

"Trâu quá." Triệu Đằng khoanh tay, "Tấm hình này hút thật đấy."

Trương Phóng cũng xem mà máu nóng sôi trào: "Tuyệt! Quả nhiên là đã tốt còn muốn tốt hơn." Anh ta vỗ vai Chu Vận, "Nào, cô mau đưa người này vào công ty đi. Tiểu Quách à, cái ghế giám đốc mỹ thuật của cậu sắp bị lung lay rồi."

https://thuviensach.vn

Quách Thế Kiệt xem bức hình cũng vô cùng kinh ngạc, quay đầu nói với Chu Vận: "Mời vào đi... tôi sẽ nhường chức giám đốc mỹ thuật cho anh ta."

Đổng Tư Dương bàn chuyện làm ăn xong trở về công ty, thấy thế liền nói hùa: "Mời vào đi, tôi sẽ cho làm giám đốc mỹ thuật."

Chu Vận nghẹn lời.

Mọi người còn đang bàn thảo, Chu Vận quay đầu lại hỏi Lý Tuân đứng hàng sau cùng: "Tấm này được không?"

Lý Tuân quay đầu bỏ đi, Triệu Đằng nhìn thấy, nghi ngờ hỏi: "Sao thế, giận rồi à?"

Chu Vận nhìn theo bóng lưng anh: "... Không biết."

Vấn đề hình ảnh quảng cáo đã được giải quyết, nhưng vấn đề chi phí quảng cáo vẫn phải chi mấy nghìn tệ. Chu Vận tìm Đổng Tư Dương đấu tranh, ông ngồi trên chiếc ghế da dành cho giám đốc, bắt chéo hai chân, vừa ngoáy tai vừa thờ ơ nghe.

Đến khi Chu Vận trình bày đến khô cả cổ, ông mới khinh khỉnh nói: "Phụ nữ biết cái quéo gì mà chi với chả tiền."

Chu Vận suýt nữa cầm chiếc bút máy trên bàn đâm chết ông.

Đổng Tư Dương nói: "Cô lo đi mua sắm túi xách và mỹ phẩm đi, chuyện còn lại đừng quan tâm." Rồi ông kẹp cặp công văn nghênh ngang bỏ đi, Chu Vận định đuổi theo thì bị Trương Phóng kéo lại, lôi thẳng ra cầu thang thoát hiểm.

Lý Tuân đang hút thuốc ở đó.

Trương Phóng: "Ơ, 'nhà báo' anh cũng ở đây à."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân nhìn chằm chằm vào bàn tay Trương Phóng đang nắm lấy Chu Vận, lặng im không nói gì.

Chu Vận bị Đổng Tư Dương chọc giận đến mặt mày sa sầm. Trương Phóng bắt đầu khuyên nhủ cô.

"Đổng tổng hay sĩ diện trước mặt phụ nữ, cô phải thông cảm cho sếp chứ."

"Thông cảm cái quái gì."

Trương Phóng ôm ngực, thở dài nói: "Các người không biết tình trạng công ty đâu. Tôi quản lý tài vụ nên tôi biết rõ, hôm nay sẽ nói hết cho cô nghe. Từ lúc công ty chúng ta thành lập đến nay luôn thua lỗ, bây giờ thật sự đã hết vốn rồi."

Chu Vận nghĩ ngợi, nói: "Vậy tôi không lãnh lương, coi như đóng góp cho công ty."

Lý Tuân nhả khói thuốc.

Trương Phóng cười xòa: "Đừng có đùa."

Chu Vận: "Tôi nói thật đấy."

Trương Phóng thôi cười: "Tôi cũng nói thật, đây không phải là chuyện nhiệt huyết của một mình cô, Đổng tổng sẽ không đồng ý đâu."

Chu Vận: "Tại sao ông ấy không đồng ý?"

Trương Phóng: "Cô đừng cho rằng Đổng tổng là một ông chủ ngang ngược không nói lý lẽ, nếu như vậy chúng tôi đã bỏ cái công ty này từ lâu rồi. Lúc trước khi công ty xuất hiện nguy cơ tài chính, chúng tôi cũng từng đề cập đến ý tưởng này. Khi ấy Đổng tổng đã nói 'Nếu cần cắt giảm tiền

https://thuviensach.vn

lương để vượt qua cửa ải khó khăn, vậy thì công ty cách cái chết không còn xa nữa'."

Chu Vận ngờ vực nhìn Trương Phóng: "Đổng Tư Dương nói câu đấy à?"

Trương Phóng nhún vai: "Tôi hoa mỹ một chút, nhưng đại khái nội dung là vậy."

Bên cạnh có người cười khẩy.

Trương Phóng quay người: "Này, ‘nhà báo’, anh có ý kiến gì sao?"

Lý Tuân: "Vị Đổng tổng này cũng không tệ lắm."

"Đương nhiên rồi." Trương Phóng tự hào nói, "Đổng tổng của chúng tôi rất lợi hại." Anh ta quay đầu nói với Chu Vận, "Cô yên tâm, tuy tiền không nhiều nhưng tôi đều chi vào chỗ cần thiết. Tôi quen khá thân với bên chuyên làm tăng lượt thích ảo, có thể được giảm giá, đến khi phát hành thì tranh thủ đẩy trò chơi lên đầu bảng xếp hạng."

Chu Vận vẫn nhíu mày.

Tăng lượt thích ảo...

Lý Tuân: "Trừ phi anh thuê cả nhóm lớn, hơn nữa sau đó còn phải có cách quảng cáo khác đi cùng, nếu không thì có tăng lượt thích cũng vô dụng. Chúng ta đâu cần lượt thích cho bên B xem." Anh nói xong rồi ngậm điếu thuốc đi đến trước mặt Chu Vận, lấy điện thoại di động ra: "Biết người này không?"

Giọng nói của anh lạnh hơn bình thường, Chu Vận yên lặng nhìn màn ảnh, trên đó là một người phụ nữ trông hiền hậu.

https://thuviensach.vn

Trương Phóng cũng kề đến xem, chỉ vào màn hình nói: "Tôi biết người này, đây là Triệu Quả Duy, diễn viên hài độc thoại nổi tiếng trên mạng, đặc biệt thích châm biếm lịch sử, rất khôi hài và cực kỳ được hâm mộ."

Truyền thông cá nhân mới phát triển, nhưng lại có xu thế rất lớn. Những người tài giỏi ẩn mình trong đời thường mượn các phương tiện truyền thông internet để thể hiện tài năng của mình.

"Hai người muốn nhờ bà ấy quảng cáo à? Không được đâu, mấy học giả kiểu này không nhận quảng cáo đâu, có tốn tiền cũng vô ích." Trương Phóng quyết đoán nói.

Lý Tuân hỏi lại lần nữa: "Biết không?"

Chu Vận: "Đây là giáo sư khoa lịch sử trường chúng tôi."

Trương Phóng: "Gì cơ?"

Trước kia Chu Vận từng gặp Triệu Quả Duy, không phải là ngẫu nhiên mà là cô thường xuyên đến tìm bà ấy rất nhiều lần.

Bởi vì Triệu Quả Duy hay vứt đồ đạc lung tung, ra ngoài không quên mang theo phiếu cơm thì cũng quên mang chìa khóa, lần nào cũng gọi điện thoại cho ông chồng ở tòa nhà văn phòng bên cạnh mang đến giúp. Chồng của bà dốc lòng nghiên cứu học thuật không thoát thân được, liền sai lớp phó môn của mình làm chân chạy vặt...

Chu Vận cất lời: "Giáo sư Lâm..."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 21

Đề nghị của Lý Tuân đã mang đến ý tưởng mới cho Chu Vận đang đau đầu vì việc quảng cáo.

Nếu có thể mời được giáo sư Triệu Quả Duy giúp đỡ, quả thật sẽ mang đến hiệu quả tuyên truyền rất cao cho trò chơi. Hơn nữa người hâm mộ của Triệu Quả Duy là lớp trẻ yêu thích lịch sử, cũng chính là đối tượng mà trò chơi Võ Tướng Vô Địch hướng tới.

Nhưng Chu Vận vẫn cảm thấy hơi ngại, năm đó họ nông nổi, gây ra sự việc chấn động lớn như vậy, không biết có ảnh hưởng không tốt cho giáo sư Lâm hay không. Hơn nữa lúc xảy ra chuyện, tinh thần Chu Vận hoảng loạn, quả thật phải gọi là trốn ra nước ngoài mới đúng. Trong sáu năm, ngoại trừ Nhậm Địch ra, cô chưa từng liên lạc với giáo sư và bạn học khác. Thế nên đột nhiên xin giúp đỡ như vậy...

Chu Vận suy tính ba ngày, cứ mãi chần chừ do dự có nên gọi điện thoại cho thầy Lâm hay không. Lý Tuân nói với cô: "Trong trường hợp tệ nhất là bị từ chối, coi như quay trở về điểm xuất phát mà thôi. Ngoại trừ việc này ra thì trong tất cả trường hợp còn lại chúng ta đều có lợi cả, việc gì phải do dự chứ."

Chu Vận lặng thinh. Trước giờ phong cách làm việc của Lý Tuân là không nể tình riêng. Anh chỉ suy nghĩ làm sao để đạt được mục đích, làm

https://thuviensach.vn

sao tận dụng được tài nguyên lớn nhất, còn lại đều mặc kệ.

Lý Tuân: "Chỉ cần em mở lời, nhất định thầy sẽ đồng ý."

Chu Vận dẩu môi sau lưng anh.

Lý Tuân đá đểu: "Thầy rất thích em, hồi xưa lúc em làm lớp phó môn đã tận tâm tận lực thế mà."

Chu Vận nhìn anh: "Thích là sẽ giúp à?"

Lý Tuân: "Dĩ nhiên."

Trời đã tối, trong công ty chỉ còn hai người họ, bên ngoài đêm đen như mực.

Lý Tuân bỗng thờ ơ nói một câu: "Giống như gã họa sĩ kia thích em nên mới vẽ tranh giúp em đấy."

Chu Vận á khẩu. Cô không muốn thảo luận với anh về đề tài này, đành cầm lấy điện thoại đi ra ngoài gọi cho thầy Lâm. Không ngờ Lý Tuân ở phía sau vẫn không chịu thôi.

"Giống y hệt mấy thằng ẻo lả, em đúng là không hề kén chọn gì cả."

Chu Vận quay đầu lại: "Anh cũng vậy thôi."

Triệu Đằng để quên đồ nên quay về công ty lấy, trùng hợp bắt gặp cảnh cãi nhau của họ liền ngậm miệng lùi về sau.

Không ai biết tại sao họ lại cãi nhau, ngay cả chính họ cũng thế. Giống như trong lúc vô tình đã gợi lên đề tài khó chịu này vậy.

Lý Tuân cười khẩy: "Em đã kiểm tra phụ tùng trên người hắn đầy đủ rồi chứ? Đừng để đến sau này..."

https://thuviensach.vn

"Em đã nói anh cũng vậy thôi rồi mà." Anh càng nói càng khó nghe, Chu Vận bèn ngắt lời, "Anh đừng sỉ nhục người khác như vậy. Em từng thích anh thì sao, anh thử hỏi bừa người nào đó trên đường xem, có ai còn nhớ người mình từng yêu lúc mười chín tuổi chứ?"

Triệu Đằng bên cạnh há hốc mồm, đột nhiên nghe được tin chấn động như vậy, anh ta hơi mất khống chế.

"Ồ." Lý Tuân ra vẻ kinh ngạc nói, "Hóa ra năm nhất em đã yêu tôi rồi, đáng tiếc khi đó tôi chẳng có hứng gì với em cả."

Chu Vận: "Anh cứ giả bộ tiếp đi."

Lý Tuân chế nhạo: "Tôi chỉ nhớ có người bám lấy tôi dai như đỉa, lúc nào cũng là người cuối cùng rời khỏi lớp vào tiết lập trình để xem bài làm của tôi trên máy; còn tốn mấy nghìn tệ mua váy để đến tỏ tình với tôi nữa."

Chu Vận mím chặt môi.

Lý Tuân: "Để tôi nhớ xem nhé. Trong tiết học mấy môn đại cương lúc nào cũng ngồi phía sau tôi, ngắm tôi từ lúc lên lớp đến giờ tan học, tôi vẽ bậy bạ gì trong giờ học cũng nhặt lại, em nói cho tôi xem đó là ai vậy? Thím lao công à?"

Lòng Chu Vận run lên theo từng câu nói của Lý Tuân, cuối cùng lồng ngực cũng không ngừng phập phồng, đỏ mặt tía tai. Cô bắt đầu hối hận đã cãi nhau với anh. Làm sao cô có thể cãi thắng anh được chứ. Anh chỉ cần tùy tiện nói vài câu thôi cô đã thua trận thảm hại rồi.

Cô cảm thấy xấu hổ và nhục nhã tột độ. Cô không rõ tại sao Lý Tuân lại biết những chuyện kia. Đó chính là hồi ức rất quý giá của cô, cô không hiểu tại sao anh lại nhắc đến những chuyện này bằng giọng điệu cay nghiệt như thế.

https://thuviensach.vn

Giữa họ đã có vô số điều nuối tiếc, nhưng thứ ban đầu khiến họ nhiệt huyết sôi trào vẫn còn ở đây, sao phải nhất định vạch trần quá khứ, chế giễu mọi chuyện không đáng một đồng như vậy? Cô không hiểu được rốt cuộc việc này có ý nghĩa gì? Nhưng cô không hỏi Lý Tuân, cô biết dù có hỏi cũng không có đáp án, anh chỉ cần một nơi để trút giận thôi.

Chu Vận không nói gì nữa, lắc đầu đi ngang qua Triệu Đằng, bước ra ngoài.

Trong nhà chỉ còn lại hai người đàn ông. Sau khi Chu Vận bỏ đi, sắc mặt Lý Tuân sa sầm trong nháy mắt, không hề giống như biểu cảm khinh khỉnh khi nãy.

Triệu Đằng nhìn anh, lẳng lặng nói: "Anh hơi quá đáng rồi đấy."

Lý Tuân nhìn sang, khí thế dọa người, nhưng Triệu Đằng vô cùng bất mãn với thái độ của anh đối với Chu Vận vừa rồi, bênh vực: "Dù sao người ta cũng là con gái, đâu có ai như anh. Đàn ông mà đi lôi chuyện cũ ra nói thì hèn quá."

Lý Tuân vẫn giữ vẻ mặt tối sầm, không nói lời nào.

Triệu Đằng nói: "Nói cho anh biết, nếu không có cô ấy thì với cái lý lịch của anh muốn xin việc quả thật là khó hơn lên trời. Hơn nữa, nếu không nhờ năng lực cô ấy giỏi, gánh vác luôn cả công việc của anh thì anh cho rằng mình có thể ngày ngày ung dung đọc sách không cần làm việc sao? Đổng tổng đã xé xác anh ra rồi. Huống chi cô ấy còn mua card màn hình xịn cho anh nữa..." Vừa nhắc đến card màn hình, Triệu Đằng thèm nhỏ dãi, "Nếu có cô em nào tặng tôi cái card titan thì tôi sẽ bám lấy không tha cho xem."

Lý Tuân hầm hừ: "Cậu thì biết cái gì."

https://thuviensach.vn

Triệu Đằng: "Tôi không biết cái quái gì hết, nhưng tôi khuyên anh mau xin lỗi cô ấy đi, nếu anh chọc cô ấy nổi giận xin thôi việc thì toi đời đấy."

Lý Tuân cười khẩy, không đáp lại.

Sáng hôm sau Chu Vận xin nghỉ không đi làm, Triệu Đằng hoảng sợ.

"Toi rồi, toi rồi, nhất định là tức giận rồi." Anh ta trách Lý Tuân, "Cũng tại anh nói nhảm cả đấy."

Triệu Đằng nằng nặc bảo Lý Tuân đi xin lỗi nhưng anh vẫn bất động: "Nếu anh không đi thì tôi sẽ nói cho Đổng tổng biết, anh có tin ông ấy đâm chết anh không?"

Lý Tuân: "Cậu gửi tiến độ dự án của cô ấy cho tôi."

Triệu Đằng: "Anh muốn làm tiếp à? Được, chờ chút." Anh ta gửi một đống tài liệu Võ Tướng Vô Địch cho Lý Tuân. Lý Tuân cau có xem một hồi rồi tắt màn hình máy tính.

Triệu Đằng châm biếm: "Không phải anh muốn làm tiếp sao? Xem lượng công việc và thiết kế kiến trúc cơ bản đi, không biết đến trước khi phát hành anh đã đọc xong chưa nữa."

Mặt Lý Tuân càng tối tăm hơn.

Triệu Đằng đẩy anh: "Mau đi xin lỗi đi!"

Sau một đêm, Lý Tuân đã tỉnh táo lại, chính anh cũng thấy lạ vìhành động tối qua của mình. Nghĩ lại cũng chẳng có lý do gì, đơn giản là muốn gây sự với cô thôi.

Lý Tuân lập kế hoạch dự án rõ ràng, không muốn thay đổi tiến độ. Anh gọi điện thoại cho Phó Nhất Trác, lúc Phó Nhất Trác bắt máy vô cùng

https://thuviensach.vn

khó chịu: "Sao chú lại gọi điện đến lúc tôi đang dạy thế, như vậy làm tôi chẳng chuyên nghiệp gì hết."

Lý Tuân: "Vậy tôi cúp máy đây."

"Đừng." Phó Nhất Trác cười hì hì, "Nói đi, sao hả?"

Lý Tuân kể sơ qua sự việc, Phó Nhất Trác nghe xong im lặng hồi lâu, cuối cùng nói: "Chú lại bắt đầu tác quái rồi."

Lý Tuân lặng thinh.

Phó Nhất Trác: "Tôi hỏi chú một câu trước, chú còn thích em ấy không?"

Lý Tuân trả lời không hề do dự: "Không."

Phó Nhất Trác cười sang sảng, nói: "Vậy thì cứ coi như đồng nghiệp đi."

Lý Tuân lại không nói lời nào.

Phó Nhất Trác: "Đúng là lạ lùng, nếu chú không thích người ta thì quan tâm đến em ấy và tên họa sĩ kia làm gì."

Lý Tuân vẫn im lìm.

Phó Nhất Trác thở dài: "Về chuyện này tôi thật sự bó tay với chú. Em ấy đã liều sống liều chết giúp chú mà còn bị chú mắng, đến cùng em ấy phải làm gì mới khiến chú hài lòng đây?"

"Làm gì á?" Lý Tuân nheo mắt, lạnh lùng nói, "Tôi bảo cô ấy làm cái gì thì làm cái đó, tôi gọi thì cô ấy phải thưa, tôi ngoắc tay thì cô ấy phải chạy đến."

https://thuviensach.vn

"Chú đang nuôi chó à!" Phó Nhất Trác tức giận, "Sao tôi lại có thằng em tính tình méo mó, biến thái hết thuốc chữa như chú vậy chứ!"

Lý Tuân châm thuốc: "Đừng nói mấy lời vô ích đó." Anh khẽ nói, "Anh giúp tôi hỏi xem cô ấy có chuyện gì, bảo cô ấy nhanh chóng quay lại làm việc đi."

Phó Nhất Trác: "Mơ đi!"

Lý Tuân nghẹn lời.

Phó Nhất Trác: "Tự chú đi mà hỏi, đã sắp ba mươi tuổi rồi mà gây ra chuyện còn muốn người khác dàn xếp giúp." Anh nói xong liền cúp máy, Lý Tuân hầm hầm bóp chặt điện thoại.

Triệu Đằng càu nhàu suốt từ sáng đến trưa bảo Lý Tuân đi xin lỗi. Lúc nghỉ trưa Lý Tuân muốn ra ngoài hóng gió, Triệu Đằng cũng đi theo lải nhải không ngớt bên cạnh anh. Ai ngờ họ lại đụng mặt với Chu Vận ngay cửa.

Chu Vận vừa gọi điện thoại xong, nhìn thấy Lý Tuân liền nói: "Em đã liên lạc với giáo sư Lâm rồi, thứ bảy anh sắp xếp thời gian rảnh đi."

Lý Tuân im lặng nhìn cô, Triệu Đằng cũng nghệch mặt.

"Sao vậy?" Chu Vận nhìn hai người họ, "Hai người định đi ăn cơm à?"

Trước khi Triệu Đằng lên tiếng, Lý Tuân đã quay người đi lên lầu. Chu Vận gọi với theo bóng lưng anh: "Sắp xếp thời gian rảnh vào thứ bảy, anh có nghe thấy không..."

"Trưởng nhóm..." Triệu Đằng trợn tròn mắt nhìn Chu Vận, muốn thăm dò cảm xúc hiện tại của cô.

Chu Vận: "Có chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

Triệu Đằng: "Cô không giận hả?"

Chu Vận nghi ngờ: "Giận cái gì?"

Triệu Đằng: "Tối hôm qua..."

"Ồ." Chu Vận ngượng ngùng, "Để cậu chê cười rồi, chỉ là chút nợ nần trước kia thôi. Cậu giữ bí mật giúp tôi, đừng nói ra ngoài nhé."

"Tuyệt đối không nói đâu ạ." Triệu Đằng cam đoan, "Tôi còn tưởng cô tức giận nên không đi làm nữa."

Chu Vận: "Đâu có, buổi sáng tôi xin nghỉ để liên lạc với giáo sư hồi đại học của tôi, là chồng của giáo sư Triệu Quả Duy đấy, thầy ấy thay số điện thoại rồi."

"Vậy tốt rồi." Thấy Chu Vận không giận, Triệu Đằng yên tâm, đi theo cô lên lầu.

Anh ta không dám hỏi nhiều. Bởi vì bất kể Chu Vận nói thế nào, đôi mắt sưng vù kia đã chứng tỏ chắc chắn cô đã khóc. Trong lúc thang máy đi lên, Triệu Đằng cảm khái vô vàn. Thật là trời đất điên đảo, yêu lầm một đời.

Triệu Đằng vốn cho rằng ngay sau trận cãi vã đó, hai người sẽ tiếp tục gây gổ với nhau, không ngờ chỉ sau một đêm, họ đều làm như không có chuyện gì xảy ra, bản lĩnh giả bộ khiến Triệu Đằng bội phục sát đất.

Tối thứ sáu, Chu Vận nhắc nhở Lý Tuân ngày mai đi gặp giáo sư Lâm. Lý Tuân chỉ "ừ" một tiếng.

Chu Vận nhìn anh, nhớ đến tình cảnh lúc mình gọi cho thầy Lâm. Khi ấy cô vừa cãi nhau với Lý Tuân xong.

https://thuviensach.vn

Lúc mười chín tuổi, cô có thể tức giận vì Lý Tuân bắt cô làm bài tập giúp Liễu Tư Tư mà sôi gan muốn rời khỏi Hội. Khi đó họ rất nhẹ nhàng, không hề có gánh nặng. Nhưng giờ họ đã hai mươi chín tuổi, Chu Vận không thể lại tức giận bỏ đi...

Vẫn là câu nói kia, giữa họ đã có vô số điều tiếc nuối, tinh lực của họ không còn nhiều để tiêu hao bừa bãi như xưa nữa.

Cô gọi điện thoại cho giáo sư Lâm, mới đầu ông nhận ra giọng cô. Sau khi Chu Vận nói rõ thân phận, ông mới nhớ ra.

"À à... là Chu Vận à. Lâu lắm rồi không có liên lạc, bây giờ em thế nào, học xong chưa, ở lại nước ngoài sao?"

Cô nói sơ về tình trạng hiện nay của mình, giáo sư Lâm rất hài lòng với trình độ học vấn của cô: "Thầy đã nói là em chắc chắn sẽ có tương lai sáng lạn mà!"

Giọng của thầy Lâm không hề thay đổi, vẫn như khi còn dạy họ. Tuy ông đã sắp sáu mươi tuổi nhưng vẫn thoải mái lạc quan và phóng khoáng. Cảm giác quen thuộc này khiến tâm trạng cô từ từ thả lỏng, cuối cùng cô hỏi: "... Thầy, thầy còn nhớ Lý Tuân không?"

Thầy Lâm thở dài thườn thượt: "Dĩ nhiên nhớ chứ, cái thằng nhóc tự đánh mất tương lai kia..."

Vừa nhắc đến Lý Tuân, giọng thầy Lâm rõ ràng đã trầm lắng hơn nhiều, hoàn toàn khác với lúc trò chuyện với cô khi nãy.

Chu Vận kể chuyện Lý Tuân ra tù sớm cho thầy nghe. Cảm xúc của thầy Lâm lập tức tăng vọt, dọa cô giật cả mình. Ông hỏi đi hỏi lại xác nhận với Chu Vận, sau khi biết họ đang làm chung công ty thì kích động đến mức hận không thể gặp mặt họ ngay lập tức.

https://thuviensach.vn

"Thứ bảy! Thứ bảy tuần này, hai em cứ đến thẳng nhà thầy đi!"

Chu Vận không hề ngờ rằng tình thế xoay chuyển nhanh đến thế. Mãi tới khi đặt điện thoại xuống, cô mới nhớ ra mình đã quên nói về việc Võ Tướng Vô Địch mất rồi.

Cô thở dài một hơi, tâm trạng vô cùng phức tạp. Cô dè dặt gọi cho thầy, lựa chọn từng câu từng chữ, kết quả không có ích bằng một câu nhắc đến Lý Tuân. Rõ ràng thầy Lâm quan tâm Lý Tuân hơn cô, quả thật vẫn giống hệt trước đây.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 22

Chu Vận và Lý Tuân hẹn bảy giờ gặp nhau ở cổng trường. Năm giờ cô đã thức dậy, không tài nào ngủ được. Cô đi tắm rửa sạch sẽ, rồi thấy thời gian còn sớm nên lại đắp mặt nạ. Thế nhưng mãi vẫn chưa đến giờ hẹn, cô lại chọn hết bộ này đến bộ khác trong tủ hơn một giờ.

Lúc ra cửa thì đã hơi muộn, cô vội chạy đến địa điểm đã hẹn thì Lý Tuân có mặt ở đấy rồi từ lâu rồi.

Gió thu hiu hiu, cổng trường vào lúc bảy giờ sáng vẫn yên tĩnh. Lý Tuân mặc áo khoác sẫm màu, đứng hút thuốc trong khung cảnh cỏ cây mùa thu úa tàn. Tuổi tác thay đổi, khí chất thay đổi, anh không còn tự cao tự mãn cùng với đường tương lai rộng mở như xưa nữa, nhưng ít ra tư thái vẫn còn. Trải qua năm tháng mài dũa lộ ra nét thăng trầm; song, tính cách vẫn quái gở như trước.

Chu Vận ngồi trong xe ấn còi, hai người nhìn nhau qua cửa kính, anh dụi tắt thuốc, lên xe ngồi vào vị trí phó lái.

Chu Vận hỏi: "Đợi lâu chưa?"

Lý Tuân: "Cả buổi rồi."

"..."

https://thuviensach.vn

Chu Vận nhìn đồng hồ, mới muộn mười mấy phút thôi mà. Đây là lần đầu tiên họ ở riêng với nhau sau trận cãi lộn mấy hôm trước. Trên xe, Chu Vận nhác thấy Lý Tuân liếc nhìn cô vài lần, có lẽ đang đoán xem cô còn giận hay không.

Vẻ mặt Chu Vận vẫn bình thường, đây chính là bản lĩnh mới mà cô luyện được trong mấy năm qua, đó là "quên". Chuyện gì trên thế gian này đều không tránh khỏi một chữ quên, trong những năm tháng qua cô đã nắm bắt được kỹ thuật lừa mình dối người đến trình độ bậc thầy như bây giờ. Chỉ cần “quên” đi một vài chuyện đau buồn, bất kể tốt hay xấu, chỉ cần giải phóng bộ nhớ là có thể tiếp tục sống an vui.

Lý Tuân thấy cô điềm nhiên như không liền nhắm mắt dưỡng thần.

Chu Vận lái xe đến địa chỉ thầy Lâm cho, rẻ vào khu chung cư phía sau trường học. Vốn tưởng rằng còn phải tìm tòa nhà một lúc, nhưng không ngờ thầy đã đứng ở cổng khu chờ. Trong khoảnh khắc bóng dáng thầy xuất hiện trong tầm mắt, Chu Vận phát hiện thân thể Lý Tuân cứng đờ.

Cô nói với Lý Tuân: "Anh xuống xe trước đi."

Lý Tuân nhíu mày: "Tại sao?"

Chu Vận: "Em đi đỗ xe."

Từ xa giáo sư Lâm đã bước đến đón, Chu Vận vội vàng mở khóa cửa, đẩy Lý Tuân đang dùng dằng ra ngoài. Tinh thần thầy rất tốt, cách đó năm mét đã bắt đầu chỉ chỉ Lý Tuân, còn chưa nghĩ ra muốn nói gì thì đã đến gần đấm cho Lý Tuân một cú. Nhìn quả đấm có vẻ khí thế lắm nhưng khi đánh vào người LýTuân lại không hề gây ra động tĩnh gì.

"Cái thằng chết bầm này!"

Lý Tuân cúi đầu, giọng nói hơi khàn: "Thầy..."

https://thuviensach.vn

Chữ thầy vừa thốt ra, mắt Chu Vận và giáo sư Lâm đều hoen đỏ. Lòng Chu Vận vô vàn chua xót, hít sâu một hơi kiềm nén nước mắt, cười nói với thầy Lâm: "Thầy, em đi đỗ xe trước ạ."

Cô rẽ xe, đỗ dưới tán cây ven đường. Lúc tắt máy có hai chiếc lá khô rơi xuống kính chắn gió, rồi bị gió thổi rơi xuống mặt đất. Chu Vận lấy khăn giấy ra lau mắt, dặm lại lớp trang điểm rồi mới xuống xe.

Thầy Lâm nhìn thấy Chu Vận, cười rạng rỡ: "Ôi, trưởng thành hết cả rồi."

Chu Vận cung kính thăm hỏi, giáo sư Lâm chỉ cô và Lý Tuân nói: "Trước kia hai em thích làm chung với nhau, giờ lại cùng một công ty, thật có duyên."

Chu Vận cười nói: "Đúng vậy ạ, thật là trùng hợp."

Giáo sư Lâm dẫn họ vào nhà, trong khu này phần lớn là giáo sư đại học thành phố. Tuy không tiện nghi bằng khu trường học mới xây bên ngoài, nhưng có vẻ đầm ấm hơn, khuôn viên sạch sẽ, rác được đổ đúng nơi quy định, ngay cả xe đạp cũng được dựng gọn gàng đúng chỗ.

Nhà thầy ở tầng bốn, không có thang máy, họ vừa trò chuyện vừa leo cầu thang. Vừa đến tầng ba thì cửa nhà đã mở, bà Triệu Quả Duy vợ thầy Lâm cười ôn hòa đón tiếp.

"Ôi, hoan nghênh, hoan nghênh, đã ăn sáng chưa, mau vào đây."

Triệu Quả Duy là giáo sư khoa lịch sử, khuôn mặt phúc hậu.

"Trông ngày trông đêm, cuối cũng đã gặp được bọn em rồi."

Chu Vận hoảng hốt: "Dạ..."

https://thuviensach.vn

Triệu Quả Duy cười nói: "Từ hôm thứ Tư thầy Lâm của bọn em nghe điện thoại xong đã bắt đầu trông ngóng, nếu bọn em không đến chắc cô phải đưa ông ấy đi bệnh viện mất."

"Nói xấu gì tôi vậy hả?" Giáo sư Lâm bất mãn, "Mau hâm thức ăn lại đi, chắc chắn là chúng chưa ăn sáng rồi. Cái thằng nhóc này lúc nào cũng nhịn ăn sáng cả."

Giờ hẹn quá sớm, nguyên nhân chủ yếu là buổi chiều thầy Lâm còn tham dự một buổi hội thảo khoa học. Nhưng Chu Vận được Triệu Quả Duy cho hay, buổi sáng vốn thầy Lâm cũng có một cuộc họp, nhưng ông từ chối, ông thật sự rất mong ngóng được gặp lại họ.

Chu Vận khuấy bát cháo trắng, nhìn thầy hỏi thăm hết chuyện này đến chuyện kia với Lý Tuân. Cô tò mò, sáu năm ngồi tù của Lý Tuân có gì đáng để kể nhỉ...

Hai thầy trò cứ luyên thuyên mãi, Lý Tuân hỏi gì đáp đấy, đến cuối cùng hai người hào hứng đến mức nói cả chuyện ăn uống trong tù.

Chu Vận ở bên cạnh vẫn ngoan ngoãn ngồi làm cảnh, vắt hết óc nghĩ xem lát nữa phải nhờ Triệu Quả Duy thế nào. Đang lúc cô đau khổ suy tư thì bên kia Lý Tuân nói: "Đúng rồi thầy, gần đây em làm một trò chơi, thể loại lịch sử, muốn nhờ cô giúp đỡ ạ."

Thầy Lâm sửng sốt: "Được thôi." Nói xong ông nhìn về phía vợ mình.

Triệu Quả Duy húp một thìa cháo, nói: "Được thôi."

Lý Tuân gật đầu, lại bắt đầu trò chuyện với thầy Lâm về cuộc sống trong tù. Chu Vận trố mắt. Đời này của cô chưa bao giờ cảm giác mình thừa thãi như vậy.

https://thuviensach.vn

Cô ăn hết bát cháo từ lâu mà thầy Lâm và Lý Tuân vẫn chưa có ý định dừng lại. Triệu Quả Duy huých cánh tay cô, ra hiệu cô đi theo mình.

Chu Vận và Triệu Quả Duy đi đến phòng sách. Từ bé Chu Vận đã lớn lên trong hoàn cảnh khoa học công nghệ, vô cùng xa lạ với phòng sách của nhà văn thế này. Cô tò mò quan sát bức tranh trên tường, sách bày trên kệ và cả nghiên mực đặt nơi góc bàn.

Cách trang trí của căn phòng giống hệt với khí chất của Triệu Quả Duy, nồng đượm mùi sách và đậm nét an hòa.

"Đừng chờ họ." Triệu Quả Duy đi đến bàn sách, "Họ phải nói đến tận trưa cho xem, đàn ông nhiều chuyện lắm."

Triệu Quả Duy ngồi xuống, Chu Vận cung kính đứng một bên. Bà thấy thế bèn cười nói: "Sao em hiền vậy? Không giống với đồng nghiệp của em chút nào."

Chu Vận: "Con người anh ấy lúc nào cũng gan dạ ạ."

"Gan dạ một chút mới tốt." Triệu Quả Duy vừa nói vừa mở quyển sổ ra, trên đó ghi chi chít chữ, bà giở đến tờ mới nhất, "Đàn ông thời nay thiếu nhất là lòng can đảm, thế nhưng nó lại là điều quan trọng nhất." Bà nhìn Chu Vận, nhỏ giọng nói, "Em xem thầy Lâm của bọn em đi, là kiểu nhát gan điển hình đấy."

Chu Vận không biết tiếp lời thế nào.

Triệu Quả Duy: "Sáu năm trước, lúc thằng bé kia mới vào tù, thầy của bọn em như gặp phải cú sốc lớn."

Chu Vận sửng sốt, nét mặt Triệu Quả Duy hiền hòa như đang kể lại một câu chuyện vui.

https://thuviensach.vn

"Lúc sơ thẩm ông ấy cũng không dám đi xem, một mình trốn trong nhà như đứa trẻ. Sau đó ngày nào cũng nhắc đến hoàn cảnh trong tù thế nào, cứ cách năm ba ngày lại âu sầu một lần, còn khổ hơn cả bản thân sống trong ngục giam. Cô nói hoặc là ông đi cướp ngục, còn không có bản lĩnh này thì ngoan ngoãn đợi người ta ra ngoài đi." Triệu Quả Duy nói xong còn chậc chậc hai tiếng, "Thật là kỳ lạ, thiên tài hai mươi mấy tuổi muốn vực dậy làm lại cuộc đời khó lắm sao? Nếu khó thì cũng đồng nghĩa với chuyện cậu ta chỉ tốt mã dẻ cùi, hữu danh vô thực, chuyện đơn giản như vậy có gì phải lo lắng." Bà lại thở dài, "Hoặc là quá nông cạn, cứ canh cánh trong lòng chuyện quá khứ không cứu vãn lại được. Em hãy nhớ đừng bao giờ yêu loại đàn ông như vậy, nhất định là phải chọn người luôn nhìn về tương lai mới được."

Những lời nói của Triệu Quả Duy khiến Chu Vận sững sờ.

Quả là nữ anh hào mà!

Nếu ban đầu cô có cái nhìn thấu đáo bằng một nửa của bà thì đã không đau đớn đến mức tan nát cõi lòng như thế. Tính ra thầy Lâm còn mạnh mẽ hơn cô một chút, ít ra ông còn khóc lóc kể lể với vợ mình được. Mà khoảng thời gian đó, cô chỉ biết ôm lấy nỗi nhớ nhung và đau khổ riêng mình, giống như hát vở kịch một vai dài đằng đẵng.

Lúc Chu Vận đang cảm khái cho số phận của họ thì Triệu Quả Duy lại thản nhiên bổ sung một câu: "Nhưng ai rồi cũng phải trải qua cửa ải sóng gió này, vì không ai có thể nhảy vọt đến giai đoạn trưởng thành cả, như thế chỉ là trưởng thành giả thôi."

"..." Lời nói chuyển ngoặt này lại khiến Chu Vận á khẩu không trả lời được.

Giáo sư khoa văn tài nghệ cao cường, nói chuyện vô cùng kín kẽ, thay đổi luận điểm rất nhanh, đến cuối cùng lại không đứng về bên nào. Mọi

https://thuviensach.vn

người muốn nghĩ theo hướng nào cũng được.

"Đến đây đi." Triệu Quả Duy đan tay lại, "Có gì cần cô giúp thì cứ nói."

Chu Vận lặng lẽ lấy bản kế hoạch tuyên truyền Võ Tướng Vô Địch trong túi ra. Triệu Quả Duy đeo kính lên, nhìn kỹ càng một lần. Sau đó lại lật về trang đầu tiên, xem lần nữa.

Chu Vận thấy bà xem kỹ như thế lại có chút thấp thỏm. Đương nhiên cô đã dốc hết sức xây dựng kế hoạch tuyên truyền, nhưng vì làm việc lâu với đám người Đổng Tư Dương và Trương Phóng, cô sợ trình độ của mình đã bị ảnh hưởng từ lúc nào không hay.

"Bối cảnh trò chơi của bọn em vào thời đại chiến quốc à?" Triệu Quả Duy hỏi.

"Vâng ạ."

"Cụ thể là ở thời điểm nào?"

"Là ở đoạn đầu, trước năm 239."

"Vua Tần chính thức tự mình chấp chính hả?"

"Vâng ạ."

Triệu Quả Duy là chuyên gia lịch sử nổi tiếng, dù ôn hòa dễ gần nhưng vẻ văn nhân vẫn rõ nét. Chu Vận bị những câu hỏi ngẫu nhiên của bà làm khẩn trương, sợ nói sai một câu sẽ để lại ấn tượng không chuyên nghiệp với bà.

"Sao lại chọn giai đoạn này?"

https://thuviensach.vn

"À..." Chu Vận châm chước, "Chiến trận quan trọng đầu tiên bọn em thiết kế là vua Tần dẹp quân phản loạn Lao Ái. Sau trận chiến này, vua Tần hoàn toàn nhổ được cái gai trong mắt là Lã Bất Vi, bắt đầu hành trình tiêu diệt sáu nước chư hầu. Bọn em cảm thấy đây là bước khởi đầu tương đối thích hợp ạ."

"Ừ, còn có thể thêm thắt vào chi tiết linh tinh." Triệu Quả Duy cười nói, "Doanh Chính, Triệu Cơ, Lã Bất Vi, Lao Ái, màn dâm loạn này thật sự là vở kịch hay, quả thật thích hợp để làm mở màn."

"..."

Thật ra họ cũng đã suy nghĩ đến nhân tố này.

"Bọn em thiết kế rất đầy đủ." Triệu Quả Duy nói.

Lần này Chu Vận không khiêm tốn, kiên định nói: "Đúng vậy, bọn emquyết tâm phải đưa ra sản phẩm tốt, tuyệt đối không làm qua loa ạ."

Triệu Quả Duy cười cười, bảo Chu Vận giới thiệu về trò chơi. Dưới sự hướng dẫn của Chu Vận, Triệu Quả Duy tự mình trải nghiệm nó rồi bắt đầu cho ý kiến. Ý kiến bà đưa ra rất tường tận, cặn kẽ đến từng lời thoại, luôn luôn đi thẳng vào trọng tâm, khiến Chu Vận nhiều lần đổ mồ hôi lạnh, cầm bút cuống cuồng ghi chép.

Thời gian trôi qua khá nhanh, nháy mắt đã đến trưa. Chu Vận cau mày ghi nhớ từng lời nói của Triệu Quả Duy không sót một chữ, vừa ngẩng đầu đã thấy bà đang cười nhìn mình.

Cô dè dặt hỏi: "... Sao thế ạ?"

Triệu Quả Duy lắc đầu: "Không có gì, cô nhớ lúc trước thầy em hay khen em với cô, vừa nhắc đến lớp phó môn là khen không ngớt."

https://thuviensach.vn

Chu Vận đỏ mặt: "Thầy quá khen thôi ạ."

Triệu Quả Duy lại nói: "Thế nhưng không nhắc đến nhiều bằng thằng nhóc kia."

"..."

Triệu Quả Duy cười khanh khách: "Làm phụ nữ khó lắm."

Chu Vận lén liếc nhìn ra ngoài phòng, thầy vẫn còn đang tâm sự với Lý Tuân. Trên bàn bát đũa đã được dọn dẹp, trải lại tấm khăn in hoa kiểu cũ nhưng gọn gàng sạch sẽ tự lúc nào. Chiếc bàn đặt kế bên ban công, buổi sáng không nhìn thấy gì hay, nhưng đến buổi trưa từng tia nắng chiếu vào giống như ngọn lửa ấm áp xua đi tất cả những hiu quạnh lạnh lẽo.

Ánh nắng soi lên lưng Lý Tuân mang đến cảm giác ấm nồng lạ thường, Chu Vận nghĩ thầm, ắt hẳn lúc này lưng anh rất nóng.

Thầy Lâm đối xử Lý Tuân giống như con đẻ.

Cửa phòng sách không đóng, ánh nắng mang theo cuộc nói chuyện loáng thoáng bên ngoài đến. Thầy hỏi Lý Tuân về công việc hiện tại, ông giới thiệu không ít công ty và học viện nghiên cứu nhưng đều bị anh từ chối.

"Không cần đâu ạ." Lý Tuân khẽ nói, "Công ty hiện tại của em rất tốt."

Thầy thở dài: "Em sẽ vất vả nhiều đây."

Lý Tuân: "Không có ạ, em thấy rất dễ chịu."

"Nhưng em phải nhớ kỹ một câu..." Thầy bỗng thay đổi giọng điệu, vẻ mặt nghiêm túc, "Bất kể tương lai gặp phải khó khăn gì, em nhất định phải đi đúng đường." Ông đưa ngón tay chọc vào bả vai Lý Tuân, gằn từng câu

https://thuviensach.vn

từng chữ như sợ anh không nghe, "Đừng bao giờ phí hoài bản thân mình nữa."

Buổi chiều thầy Lâm phải chuẩn bị đi dự hội thảo, Triệu Quả Duy muốn giữ họ lại ăn trưa nhưng Chu Vận khéo léo từ chối.

"Hôm nay bọn em đã quấy rầy nhiều rồi, hơn nữa cô còn cho em rất nhiều ý kiến, em phải lập tức trở về điều chỉnh."

Triệu Quả Duy: "Thôi được, nhưng em đừng vội, trò chơi này không thể làm trong một lúc là xong ngay được đâu."

Chu Vận lại cảm ơn rối rít rồi mới rời đi.

Lúc nói chuyện với thầy Lâm, Lý Tuân phải dằn lại cơn nghiện thuốc, vừa ra cửa liền châm thuốc hút ngay.

Chu Vận đang nhớ lại đề xuất của Triệu Quả Duy khi nãy, ý kiến của bà đã góp thêm rất nhiều ý tưởng phát triển cho cô, nếu như được thường xuyên gặp bà thì tốt biết mấy. Cô vừa mới nghĩ như vậy, bên này Lý Tuân đã nói: "Cô Triệu Quả Duy sẽ làm cố vấn cho dự án của bọn em, sau này có vấn đề gì thì cứ đi hỏi."

Chu Vận nhìn về phía anh. Anh hiểu được kiểu hợp tác chiều sâu thế này từ khi nào thế?

Lý Tuân nói tiếp: "Mấy ngày nữa bà sẽ tranh thủ viết bài tuyên truyền cho trò chơi, đến lúc đó căn cứ theo tốc độ cập nhật mà gửi đến. Dự án này của bọn em sẽ được mang mác là 'trò chơi bám sát lịch sử nhất trong sử học' đấy."

Chu Vận ngớ người, hỏi anh: "Nếu giáo sư Triệu là cố vấn lịch sử cho chúng ta trên danh nghĩa, vậy có ảnh hưởng gì đến hình tượng học giả của cô không?'

https://thuviensach.vn

Lý Tuân: "Không biết."

Chu Vận: "Anh không lo lắng gì hết sao?"

Lý Tuân: "Em lo lắng ảnh hưởng danh dự của cô như vậy thì còn đến đây làm gì?"

Ra khỏi tòa nhà, ánh mặt trời giữa trưa sáng chói khiến họ nheo mắt lại. Lý Tuân vô tình nhìn lướt sang khuôn mặt Chu Vận, anh không biết gì về mỹ phẩm, không biết mặt Chu Vận đánh phấn gì mà da lại sáng long lanh và trong suốt dưới ánh nắng.

Chu Vận khẽ chớp mắt, nhanh chóng hoàn hồn lại, phát hiện Lý Tuân đang nhìn mình liền giận dỗi nói: "Sao thế?"

Lý Tuân khẽ nói: "Da mặt mỏng như tờ giấy vậy."

Chu Vận chỉ nghĩ anh đang châm chọc biểu hiện của cô khi nãy ở nhà thầy Lâm, nên lười phản bác.

"Vâng, ai có tố chất tâm lý tốt như quý anh đây chứ."

Lý Tuân ngậm điếu thuốc bỏ đi.

Cuộc đối thoại ngắn ngủi này khiến Chu Vận nảy sinh một cảm giác kỳ diệu, giống như hiện tượng đã nhìn thấy trước tương lai, vô cùng quen thuộc. Cô lục lại trí nhớ trong đầu, chợt hồi tưởng đến một buổi sáng lúc học đại học,cô đánh thức Lý Tuân say rượu ở văn phòng Hội, sau đó họ tán gẫu trong văn phòng không người như thể một đôi bạn già. Khi ấy cũng có ánh nắng, lá cây và góc an tĩnh, giống hệt như hiện giờ.

Chu Vận cúi đầu, hai người đi đến cổng chung cư, cô hỏi Lý Tuân: "Em đưa anh về nhé?"

"Không cần, em tự về đi."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân đi về một phía khác. Chu Vận nhìn theo bóng lưng anh, cô chợt nhận ra đến bây giờ cô vẫn chưa biết Lý Tuân ở đâu. Mỗi lần gặp anh đều ở công ty, bao giờ anh cũng đi làm sớm hơn cô và tan sở muộn hơn cô. Trong phòng làm việc, bất cứ khi nào cô ngước mắt cũng thấy anh ở vị trí đối diện, ngoại trừ thỉnh thoảng đi ra ngoài ăn cơm, hút thuốc...

Quả thật là giống y hệt như trước đây.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 23

Võ Tướng Vô Địch ra mắt thuận lợi. Vì được Triệu Quả Duy làm cố vấn nên ngay trong hôm ra mắt lượng tải về và đăng ký chơi cao hơn dự tính rất nhiều. Tuy không lọt vào những vị trí đầu của bảng xếp hạng trò chơi như công ty Cát Lực, nhưng đối với một công ty vừa khởi nghiệp mà nói đã là giỏi lắm rồi.

Hơn nữa có một số việc đáng vui là Võ Tương Vô Địch được đánh giá cao, nhất là trong chuyên mục về chủ đề lịch sử trên diễn đàn Baidu Tieba. Điểm bị phê bình duy nhất là nội dung trò chơi quá ít, rất nhiều người chơi đã hoàn thành hết tất cả các nhiệm vụ trong vòng một ngày.

Chu Vận nhìn thoáng qua phản hồi từ phía người dùng, nỗi thấp thỏm trong lòng tạm thời lắng xuống, cô và Triệu Đằng lại tiếp tục viết tiếp nội dung trò chơi. Còn Trương Phóng trên danh nghĩa là "giám đốc điều hành" rốt cuộc đã có việc làm, ngày ngày hí hửng ôm máy tính làm tăng lượt thích ảo.

Lúc nhận được số tiền đầu tiên nạp vào trò chơi, Trương Phóng đã mừng rơi nước mắt.

"Cảm động quá đi mất, mẹ ơi cảm động quá đi!" Trương Phóng ôm Triệu Đằng khóc nức nở, "Đây là khoản thu đầu tiên từ lúc công ty thành lập cho đến nay đấy."

https://thuviensach.vn

Triệu Đăng đẩy phắt Trương Phóng ra.

"Giữ mặt mũi đi cha nội, số tiền ấy chẳng đủ mua tô mỳ cay mười đồng cho no bụng nữa kìa."

"Tôi mặc kệ, đây là khoản thu đầu tiên, là khoản thu đầu tiên đấy!" Trương Phóng ôm Triệu Đăng gào thét, đến nỗi cuối cùng Triệu Đăng cũng bị anh ta chọc cười.

Đúng vậy, thời buổi hiện nay mười đồng chẳng làm được cái gì, nhưng số tiền này chính là một minh chứng để chứng minh cho công ty đã bắt đầu phát triển.

Đổng Tư Dương chễm chệ ngồi trên chiếc ghế da, vừa cười nhìn cảnh tượng công ty huyên náo, vừa nói với Chu Vận: "Được rồi, cô có thể thành công rút lui, nhường chức tổ trưởng dự án lại cho đàn ông làm đi."

Chu Vận thầm mắng một chữ "cút", Đổng Tư Dương lập tức chỉ cô: "Cô dám mắng ông chủ, có còn muốn đi làm nữa không hả?"

Chu Vận không thèm để ý đến ông, Đổng Tư Dương quay đầu lại nói với Lý Tuân: "Vừa nãy cô ta mắng tôi ở trong lòng, cậu có nghe thấy không?"

Lý Tuân đang xem sách, không buồn ngẩng đầu lên, nói: "Cô ấy còn dùng ánh mắt mắng ông được nữa đấy, lần sau ông chịu khó quan sát nhiều một chút."

Đổng Tư Dương cười lạnh: "Có bản lĩnh thì mắng thẳng vào mặt tôi này."

Chu Vận vứt xấp giấy tờ đi, cứu Triệu Đăng thoát khỏi độc thủ của Trương Phóng: "Đi, ăn trưa nào, tôi mời."

https://thuviensach.vn

Chu Vận lôi Triệu Đăng ra cửa, Đổng Tư Dương lẩm bẩm: "Còn giận dỗi á, đúng là ngang ngạnh."

Cũng vào giờ cơm trưa, khác với không khí sôi nổi ở công ty Phi Dương, ở trung tâm thương mại cách khu văn phòng khởi nghiệp mười dặm, tòa nhà văn phòng của Cát Lực vô cùng yên tĩnh.

Sáng nay cấp lãnh đạo họp, lại tăng thêm lượng công việc. Vì chiều phải họp tiếp nên mọi người đều ăn ý lùi giờ nghỉ trưa lại nửa tiếng.

Trong văn phòng giám đốc, Vương Khoa chịu trách nhiệm quản lý các dự án báo cáo tình hình với Phương Chí Tịnh.

Lúc trước, sau khi hội nghị Internet kết thúc, Phương Chí Tịnh đã sắp xếp nhiệm vụ cho anh ta, bảo anh ta dành thời gian theo dõi một công ty. Vương Khoa cho rằng đó là đối thủ cạnh tranh, nhưng sau khi điều tra thì phát hiện nó chỉ là một công ty nhỏ không có danh tiếng gì, từ lúc thành lập cho đến nay chưa hề ra mắt sản phẩm nào nên cũng không để ý lắm. Gần đây cấp dưới đề cử với anh một trò chơi thuộc thể loại sách lược lịch sử nghe nói khá hay, tuy nội dung còn hạn chế nhưng thiết kế rất chi tiết. Vương Khoa tải về xem thử mới phát hiện ra đó là sản phẩm của công ty nhỏ mà trước kia Phương Chí Tịnh nói đến.

Vương Khoa ngẩng đầu, Phương Chí Tịnh vẫn còn đang vô cùng tập trung chơi thử trò chơi này.

Hơn nửa tiếng sau, bụng Vương Khoa đói đến kêu ùng ục, Phương Chí Tịnh mới từ từ cất lời: "Cậu cảm thấy trò chơi này thế nào?"

Vương Khoa đáp: "Đối với một công ty nhỏ mới thành lập, có thể gọi là tương đối khá."

Phương Chí Tịnh: "Còn đối với những công ty khác thì sao?"

https://thuviensach.vn

Vương Khoa suy nghĩ chốc lát mới nói: "Nội dung không tệ, chỉ là hơi khác với thị hiếu đại chúng hiện nay. Chỉ gây được tiếng tăm chứ không kiếm ra tiền."

Phương Chí Tịnh không khỏi bật cười, vô cùng thích câu nói này.

Vương Khoa tiếp tục nhận xét: "Ưu điểm là nội dung thật sự được thiết kế rất tỉ mỉ, nhất là tình tiết khá khéo léo, khiến người chơi có cảm giác như mình chính là nhân vật trong trò chơi. Điều đó chứng tỏ họ có sự nghiên cứu về mặt tình tiết và nội dung, nghe nói họ còn mời Triệu Quả Duy làm cố vấn. Có điều đây cũng là con dao hai lưỡi, vô tình tạo ra một khó khăn đối với họ, những người chơi chỉ thích ăn sẵn và lười động não chắc chắn không nạp tiền vào trò này. Còn những người chơi chịu động não thì chi tiền rất chắc chắn, cho nên trò chơi này của họ chỉ tốn công sức mà không thu lại được gì."

Phương Chí Tịnh cười khì: "Những đánh giá của cậu rất chính xác."

Lúc này, Cao Kiến Hồng đi vào, Vương Khoa vội vàng chào: "Cao tổng."

Cao Kiến Hồng gật đầu, Phương Chí Tịnh đưa điện thoại di động cho Cao Kiến Hồng rồi nói với Vương Khoa: "Vậy cậu biết phải cải biên thế nào rồi chứ?"

Vương Khoa sửng sốt: "Phương tổng định..."

Phương Chí Tịnh: "Dự án này do cậu chịu trách nhiệm, tên gì thì tự bọn cậu quyết định, phải cùng thể loại và bối cảnh, nhưng độ khó trong trò chơi phải giảm đi một chút, tăng nhiều hoạt động lên."

Vương Khoa nhận được nhiệm vụ bất ngờ, trong chốc lát không phản ứng kịp. Phương Chí Tịnh thấy anh ta ngơ ngác liền an ủi: "Đừng lo, không cần cậu tốn nhiều công sức vào đâu, cứ khai thác dựa theo những gì nó

https://thuviensach.vn

đang có sẵn là được. Tôi không yêu cầu dự án này thu được thành quả to tát gì, chỉ muốn cậu giành được người chơi của trò Võ Tướng Vô Địch thôi."

Vương Khoa: "Điều này không thành vấn đề, họ hoàn toàn không thể nào so sánh được với nền tảng ưu thế của chúng ta được."

Vương Khoa vừa nói vừa không ngừng kêu khổ trong lòng. Hiện nay trong tay anh ta đã có hai dự án, bây giờ lại thêm một cái nữa, e rằng phải tăng ca suốt nửa năm tới đây.

"À đúng rồi." Phương Chí Tịnh lại nghĩ đến gì đó, dặn dò Vương Khoa, "Thuê người làm hạ điểm đánh giá trên mạng của họ xuống cho tôi, tôi muốn điểm trung bình của họ phải dưới sáu trong vòng một tuần lễ."

Vương Khoa đáp: "Chuyện này rất đơn giản, trò chơi của họ vốn chỉ có một lượng người chơi nhỏ, mà phần lớn đều là do Triệu Quả Duy đề cử."

"Triệu Quả Duy... đúng rồi, đúng rồi, cậu nhắc tôi mới nhớ." Phương Chí Tịnh bổ sung với Vương Khoa, "Cho người vào trang bà ta quấy rối đi, thuê mấy trang báo mạng đưa tin nói là..." Hắn gãi mũi tập trung suy nghĩ, "Nói là 'Giáo sư già đánh mất phẩm chất, khuất phục dưới sự cám dỗ của đồng tiền, đại diện quảng cáo cho trò chơi', tựa đề là vậy, còn nội dung thì các cậu cứ tự chém. Đăng lên trang web game, trang cá nhân của bà ta và diễn đàn ở trường đại học cho tôi."

Vương Khoa gật đầu, ghi nhớ từng câu một.

Cao Kiến Hồng đang cầm lấy điện thoại chơi thử, hờ hững nói: "Triệu Quả Duy sắp sáu mươi tuổi rồi đấy."

"Vậy thì sao?" Phương Chí Tịnh cười gằn, "Già rồi không lo nghiên cứu học thuật mà sồn sồn chõ mũi vào chuyện của đám trẻ, tự rước tiếng thối còn trách được ai? Có điều cũng thật sự khiến mọi người bất ngờ,

https://thuviensach.vn

không ngờ bản chất của dân trí thức lại yếu đuối như vậy, vì vài đồng tiền mà khom lưng. Sớm biết như vậy chúng ta cũng nhờ bà ta quảng cáo."

Cao Kiến Hồng: "Cái công ty bèo bọt kia lấy đâu ra tiền, chắc là do tình cảm thầy trò thôi. Chồng của Triệu Quả Duy là giáo sư ngành công nghệ trường tôi."

Phương Chí Tịnh: "Cậu có mối quan hệ tốt thế sao không nhờ vả từ sớm hả?"

Cao Kiến Hồng điềm nhiên trả lời hắn: "Trước khi trò Võ Tướng Vô Địch này xuất hiện, cậu cũng đâu định làm trò chơi thời chiến quốc."

Phương Chí Tịnh hừ lạnh, nói với Vương Khoa: "Cứ thuê người chửi rủa cho tôi, mắng cho bẽ mặt càng tốt. Cái loại người cỗ lổ này chú trọng nhất là danh tiếng, mắng bà ta không chết thì cũng khiến bà ta trầy da tróc vảy." Hắn nói xong nhìn về phía Cao Kiến Hồng, châm chọc hỏi, "Cao tổng có ý kiến gì không?"

Cao Kiến Hồng đặt điện thoại xuống: "Tùy cậu."

Phương Chí Tịnh quay đầu lại hỏi Vương Khoa: "Cần bao nhiêu thời gian mới thực hiện xong dự án?"

Vương Khoa: "Nếu chỉ thay đổi bề ngoài thì sửa lại đồ họa là xong. Công ty chúng ta đã làm trò chơi về Tam quốc, khoác bối cảnh chiến quốc thay cho trò chơi đó là được, hai tháng ạ."

"Cho cậu nửa tháng là phải làm xong cho tôi." Phương Chí Tịnh nói.

Vương Khoa thầm than khổ trong lòng...

Phương Chí Tịnh: "Trong vòng nửa tháng phải tìm được bên quảng cáo lót đường cho tốt trước, phải làm cho rình rang vào."

https://thuviensach.vn

Vương Khoa nhận dự án mới, mau chóng quay về tập hợp các thành viên trong nhóm tổ chức họp.

Phương Chí Tịnh ngồi dựa vào ghế, tinh thần sảng khoái.

Công ty Cát Lực năng suất kinh người, chưa tới một tuần đã kéo điểm đánh giá của Võ Tướng Vô Địch ở các diễn đàn xuống cực thấp. Trương Phóng thấy điểm bị tụt xuống bèn tự nguyện tăng ca một cách hiếm có, muốn kéo số điểm trở lại. Đáng tiếc khả năng của một người quá yếu, hai tay sao địch nổi bốn tay, chỉ có thể trơ mắt nhìn số điểm trượt dài.

Anh giận đến mức nghẹt thở.

"Ai? Rốt cuộc là ai? Rảnh rỗi không có việc gì làm nên hãm hại chúng ta à? Công ty bé tẹo của chúng ta chọc phải ai chứ hả?"

Chu Vận nhìn số điểm bị tụt xuống một cách ác ý rõ ràng, trong lòng hiểu rõ đó là 'kiệt tác' của ai rồi. Để phòng ngừa nhiễu loạn lòng quân, cô không nhắc đến chuyện công ty Cát Lực với nhóm Trương Phóng, chỉ trấn an Trương Phóng đang hoang mang.

"Làm tốt việc của mình là được, đừng quan tâm đến chuyện này nữa."

Trương Phóng vỗ ngực liên tục: "Tôi không nhịn được mà!"

Chu Vận nhìn về phía Lý Tuân, lần này anh không đọc sách mà đang viết gì đó trên giấy, tập trung tinh thần cao độ, hoàn toàn không màng đến chuyện Võ Tướng Vô Địch. Chu Vận bị tinh thần của anh ảnh hưởng, buộc mình phải bình tĩnh lại.

Nhưng sự ép buộc này lại nhanh chóng mất đi hiệu lực.

Sau đó không lâu, công ty Cát Lực đã phát tán bài viết bôi nhọ giáo sư Triệu Quả Duy khắp các diễn đàn và mạng xã hội. Nhóm quần chúng chỉ

https://thuviensach.vn

biết lơ mơ về sự việc, rồi rít nhận xét thời đời bạc bẽo, giáo sư cũng vì tiền bán mạng. Còn có người nói nhà giáo vốn chẳng phải loại tốt đẹp gì, đều đạo đức giả cả thôi. Mà rất nhiều người hâm mộ của Triệu Quả Duy cũng bày tỏ sự thất vọng với chuyện bà làm cố vấn cho trò chơi lịch sử, người lịch sự thì phê bình vài câu, người cảm tính thì chửi mắng không thương tiếc.

Lần này Chu Vận không tài nào thờ ơ được nữa, nhưng Lý Tuân vẫn như trước chỉ chú tâm xem sách và làm việc của mình, hoàn toàn phớt lờ chuyện này.

Chu Vận tìm anh nói chuyện, hỏi anh nên làm gì bây giờ. Lý Tuân hỏi ngược lại: "Lúc trước em đã an ủi Trương Phóng thế nào?"

Làm tốt việc của mình là được, không cần quan tâm đến chuyện này nữa.

Đương nhiên Chu Vận nhớ mình đã nói gì, nhưng lần này liên quan đến Triệu Quả Duy. Cô nhớ đến vị giáo sư hiền hậu thân thiện kia, lại nhớ đến những bài viết trên mạng, cau mày nói: "Mức độ này được coi là phỉ báng rồi đấy."

Lý Tuân: "Mấy bài viết dở hơi này đâu đâu cũng có."

Chu Vận im lặng.

Lý Tuân ngước mắt, thấy khóe miệng bên trái của Chu Vận nổi vài nốt mụn do nóng, anh đặt bút xuống, nói mát với cô: "Ngày ngày em lo lắng chuyện nọ chuyện kia sao không lo lắng cho tôi đây này?"

Chu Vận nhìn về phía anh, thản nhiên nói: "Anh mình đồng da sắt, còn cần người khác lo lắng à?"

Lý Tuân bình thản nói: "Em mua ít đồ đến thăm Triệu Quả Duy đi."

https://thuviensach.vn

Chu Vận: "Anh không đi à?"

Lý Tuân: "Tôi đi cũng được, nhưng dáng vẻ của tôi bẩm sinh trông không có thành ý."

Anh cũng biết hả?

Lý Tuân lấy một tấm thẻ trong túi ra, Chu Vận nhíu mày: "Anh lấy tiền ở đâu?" Lý Tuân tuyệt đối không bao giờ đòi tiền Phó Nhất Trác, tiền lương của anh đã dùng để mua hết thiết bị rồi.

Lý Tuân: "Vẫn phải có chút tiền chứ."

Chu Vận: "Không cần, em đi xin Đổng Tư Dương."

Lý Tuân đặt thẻ lên bàn rồi lại vùi đầu đọc sách tiếp, thản nhiên nói: "Cầm đi, chọn cái đắt tiền mà mua, coi như là một phần tâm ý của tôi."

Chu Vận chậm chạp cầm lấy tấm thẻ, hỏi: "Mật khẩu?"

Lý Tuân: "Sáu số Tám."

Chu Vận: "... ... ..."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 24

Quá trình xin lỗi Triệu Quả Duy diễn ra nhanh hơn Chu Vận nghĩ nhiều. Những tin đồn trên mạng dường như không hề ảnh hưởng gì đến vị giáo sư này.

Triệu Quả Duy nói với cô: "Em phải học ý chí kiên định của Lý Tuân đi."

Chu Vận: "Giáo sư..."

Triệu Quả Duy: "Em cứ để mọi chuyện trong lòng, kết quả cuối cùng chẳng có chuyện nào thông suốt."

Chu Vận: "Em không ngờ bọn họ có thể làm chuyện như vậy."

Triệu Quả Duy: "Cô đã từng này tuổi rồi, có yêu ma quỷ quái gì mà chưa thấy. Năm xưa sức chiến đấu của cô mạnh hơn chúng không biết bao nhiêu lần."

Chu Vận: "..."

Triệu Quả Duy: "Nếu cô đã giúp bọn em thì đương nhiên đã chuẩn bị tinh thần hứng búa rìu dư luận. Em không phải sợ, cứ làm việc cho tốt, thời gian sẽ tự dẹp yên tất cả. Ông nhà cô nói đúng, số bọn em cũng vất vả, nhất là em đấy, phải kiên cường mới được."

https://thuviensach.vn

Nghe lời Triệu Quả Duy nói, mấy nốt mụn bên mép Chu Vận dần dần lặn đi.

Dưới những lượt công kích của Phương Chí Tịnh, Võ Tướng Vô Địch bị ảnh hưởng rất lớn, bất kể là số lượng đăng ký chơi hay là lượng tải về đều bị giảm sút đáng kể, không khí sôi nổi lúc trò chơi vừa phát hành của công ty Phi Dương đã yếu đi rất nhiều. Người khiến Chu Vận cảm nhận rõ rệt nhất không phải là Trương Phóng hằng này kêu gào mà là Triệu Đằng ủ rũ lười nhác kia. Tuy Triệu Đằng không ngày ngày oán trách như Trương Phóng, nhưng cách bày tỏ cảm xúc của lập trình viên rất độc đáo, Chu Vận đọc được nó qua từng dòng lệnh anh viết.

Sau nhiều lần suy tư, cô quyết định làm công tác tư tưởng với Triệu Đằng.

Hôm ấy Triệu Đằng đi ra cầu thang thoát hiểm hút thuốc lá, Chu Vận vội vàng đi theo. Triệu Đằng thấy cô còn hỏi đùa: "Sao đây, cô cũng phiền não định học thuốc à?"

Chu Vận nói: "Lúc tôi biết hút thuốc cậu vẫn còn học tiểu học đấy."

Triệu Đằng sửng sốt, đánh giá Chu Vận một lượt, tặc lưỡi chậc chậc: "Giấu kỹ nhỉ, không phải cô còn xăm mình chứ?"

"Cái đó thì không."

"Cai thuốc rồi hả?"

"Ừ."

"Tại sao?"

"Muốn sống lâu một chút."

https://thuviensach.vn

Triệu Đừng cười khì rồi tiếp tục hút thuốc. Chu Vận tựa vào tường bên cạnh anh, nói: "Gần đây chất lượng lập trình của cậu đã bị giảm quá nhiều rồi đấy."

Triệu Đằng khó xử: "Đã ra khỏi văn phòng rồi cô có thể đừng nhắc đến công việc không hả."

"Vậy tôi chờ cậu hút thuốc xong rồi nói tiếp."

"..."

Triệu Đằng giở trò không thành công, cuối cùng bỏ điếu thuốc xuống, ra vẻ mặc cho cô giày xéo. Chu Vận bị anh chọc cười: "Sốc lại tinh thần đi."

Triệu Đằng uể oải: "Sốc lại tinh thần có ích lợi gì đâu, cô cũng thấy tình trạng hiện nay rồi đấy." Anh ta liếc về phía Chu Vận, "Cô biết công ty nào đang ngáng chân chúng ta không?"

Chu Vận hỏi: "Công ty nào?"

"Cát Lực."

"Sao cậu biết?"

"Tôi có bạn làm ở bên Cát Lực, cậu ấy tiết lộ với tôi."

"Tiết lộ cái gì?"

Triệu Đằng hít sâu vào, gằn từng chữ: "Tiết lộ họ đã họp xong, quyết định làm trò chơi cùng thể loại, tháng sau phát hành."

Anh dựa vào cửa sổ hừ lạnh: "Bây giờ mới chỉ đang trong giai đoạn lót đường trước thôi, nếu không cô cho rằng sao họ lại rảnh đến mức vứt tiền vào những thứ này làm gì?" Nói xong liền ném mẩu thuốc lá xuống

https://thuviensach.vn

đất, "Nền tảng của họ thế nào, tài nguyên ra sao ai ai cũng biết, đám nhân viên trong công ty họ chỉ tùy tiện đăng ký thôi là lượng người chơi đã đè bẹp chúng ta rồi. Còn làm cái quái gì nữa!"

Nói một hồi Triệu Đằng nhận ra tâm trạng mình hơi quá khích liền đưa tay quạt gió. Chu Vận vẫn im lặng, Triệu Đằng thấy không khí gượng gạo, khẽ nói: "Tôi vào trước đây."

"Triệu Đằng."

Lúc anh sắp bỏ đi, Chu Vận gọi lại. Triệu Đằng cho là Chu Vận muốn trút bầu tâm sự, nên dằn lòng ở lại.

Không ngờ Chu Vận lại nói...

"Tôi không nói những đạo lý lớn lao vô ích kia với cậu làm gì, tôi sẽ nói sự thật với cậu."

Một lời mở đầu khá bất ngờ, Triệu Đằng khó hiểu hỏi: "Nói thật cái gì?"

Chu Vận nói: "Tôi có thù riêng với công ty đó."

"Gì cơ?"

Chu Vận dừng lại chốc lát mới nói: "Nói cho chính xác phải là tôi và Lý Tuân... Bọn tôi có thù riêng với công ty đó."

Triệu Đằng nhất thời không kịp phản ứng: "Công ty đó là công ty nào?"

"Cát Lực."

"Thù riêng á?"

https://thuviensach.vn

"Đúng."

Triệu Đằng nhìn cô một cách lạ lùng.

Chu Vận kể lại cho anh nghe với giọng bình tĩnh: "Một trong hai tên chóp bu của công ty Cát Lực là bạn học thời đại học của tôi và Lý Tuân. Bọn tôi từng cùng nhau gây dựng sự nghiệp là Công ty Khoa học Công nghệ Cát Lực, khi ấy Lý Tuân là đầu não. Nhưng lúc vừa khởi nghiệp anh ấy xảy ra chuyện, cậu cũng biết đấy, anh ấy vào tù. Mà nguyên nhân anh ấy đi tù chính là đánh chột một con mắt tên chủ còn lại của Cát Lực."

Triệu Đằng há hốc mồm.

Chu Vận nói: "Không phải cậu luôn tò mò sao tôi lại đến làm ở công ty này sao? Sau khi Lý Tuân ra tù, ma xui quỷ khiến thế nào lại chọn nơi này là điểm khởi đầu, còn tôi luôn luôn đứng về phía anh ấy, chính là vậy đấy."

Triệu Đằng vẫn ngơ ngác, Chu Vận nhìn thẳng vào anh: "Tôi kể những chuyện này là muốn nói cho cậu biết, bọn tôi tuyệt đối không bao giờ bỏ cuộc."

Rốt cuộc miệng Triệu Đằng hơi khép lại.

Chu Vận: "Bọn họ chèn ép hay bôi nhọ gì cũng được, cho dù dự án này thật sự rơi vào đường cùng, bọn tôi sẽ tiếp tục làm một cái khác và sẽ vẫn dốc hết sức mình có, đến khi nào thắng mới thôi, không thành công sẽ không dừng bước."

Nội dung câu chuyện của Chu Vận vô cùng chấn động, như sóng biển cuồn cuộn tuôn trào, nhưng giọng điệu trước sau vẫn hoàn toàn bình tĩnh.

Triệu Đằng nghẹn lời trân trối hồi lâu mới tìm lại được giọng của mình.

https://thuviensach.vn

"Cô đợi chút đã... Cô cho tôi chút thời gian, bây giờ tôi hơi rối." Anh che miệng, nhanh chóng tiêu hóa những lời nói khi nãy của cô, nhìn chằm chằm mặt đất lẩm bẩm, "Không đúng, hai ông chủ của Cát Lực, một người họ Cao, một người họ Phương, tôi không nghe nói có ai bị chột một mắt cả."

Chu Vận: "Là tên họ Phương, hắn sĩ diện nên đã bưng kín miệng truyền thông, mà chuyện như vậy không nói ra ngoài là bình thường thôi."

Triệu Đằng lại hỏi: "Vậy sao Lý Tuân lại đánh hắn?"

Chu Vận không trả lời: "Đây là chuyện riêng của Lý Tuân, tôi không thể nói, cậu cứ hiểu có thù oán là được rồi."

Triệu Đằng thở dài nói: "Tôi nghe Trương Phóng nói Lý Tuân đi tù sáu năm, đã lâu như vậy mà hai người còn canh cánh trong lòng, xem ra thù oán không nhỏ đây."

Chu Vận khẽ cười: "Đúng đấy."

Đây cũng là chỗ Chu Vận cảm thấy châm chọc. Mọi người đều nói thời gian sẽ làm phai mờ tất cả, nhưng đã nhiều năm trôi qua, nỗi đau do tình yêu mang đến đều đã bị mài mòn gần hết, nhưng dư vị của cơn hận thì vẫn kéo dài không dứt. Giống như rượu lâu năm càng ngửi càng say, trông thì vẫn không có gì khác thường, nhưng chỉ thoáng ngửi thôi đã ngấm vào tận đáy lòng.

Chu Vận cũng hiểu, tất cả chứng tỏ họ không phải người có lòng khoan dung và luôn chấp nhặt. Thỉnh thoảng họ sẽ tự hỏi tại sao, tại sao anh lại như vậy, tại sao tôi lại như vậy? Nhưng hỏi xong vẫn không có đáp án, lại không hề do dự nhảy vào, vẫy vùng trong bể khổ .

"Có điều..." Triệu Đằng đã tỉnh táo lại, "Cô nói Lý Tuân làm đầu não công ty lúc trước các người khởi nghiệp à?"

https://thuviensach.vn

"Đúng."

"Là cái gã Lý Tuân ăn không ngồi rồi ở công ty mình đó hả?"

"..." Không sai, chính là anh, nhưng Chu Vận không thích cách người ta gọi anh như thế, bèn nói với Triệu Đằng, "Anh ấy không giống như các người nghĩ đâu."

Triệu Đằng cũng đồng ý điểm này: "Quả thật là cũng không đúng lắm, nếu chỉ là kẻ ăn không ngồi rồi thì cái tính quái gở đó có vẻ quá đáng rồi." Anh nhìn Chu Vận, lại bổ sung, "Hơn nữa cô còn vô cùng nghe lời anh ta, giống như là tuân hành mệnh lệnh vậy."

Chu Vận vờ như không nghe thấy câu này.

"Đúng rồi, vậy bây giờ Cát Lực đè đầu chúng ta cũng là vì..."

"Đúng, là vì tôi và Lý Tuân." Chu Vận có chút áy náy, "Việc này tôi phải xin lỗi mọi người, bọn tôi đã che giấu rất nhiều việc. Vốn tôi cho rằng ít nhất một năm sau mới có động tĩnh, không ngờ bọn họ lại để ý đến chúng ta sớm như vậy. Chuyện này đã ảnh hưởng đến công ty, tôi sẽ lựa lời nói rõ với Đổng tổng."

"Ngay từ ngày đầu tiên hai người đến làm là tôi đã cảm thấy kỳ kỳ rồi, thì ra là có nguyên nhân." Triệu Đằng tổng kết, "Vậy là sau này chúng ta vẫn phải lấy trứng chọi đá thế sao?"

Chu Vận trầm ngâm chốc lát rồi khẽ nói: "Nếu phải thì sao?"

Triệu Đằng nhìn vẻ mặt nặng nề của cô, anh cười phì: "Phải thì phải, còn làm sao được. Dù sao cũng đã cùng hội cùng thuyền, cùng lắm là cả đám cùng nhau cạp đất thôi. Lúc trước nếu hai người không đến thì chúng tôi cũng chỉ chống đỡ được tối đa là một hai năm nữa. Đã cùi rồi còn sợ gì lở, chúng ta còn gì để mất đâu, cũng sắp sửa sạt nghiệp đến nơi rồi."

https://thuviensach.vn

Triệu Đằng lại lấy ra một điếu thuốc: "Biết lý do là tốt rồi, địch tối ta sáng khó chịu chết được."

Tuy còn vô số chuyện phiền phức cần giải quyết, nhưng nghe Triệu Đằng nói thế, Chu Vận vẫn thở phào nhẹ nhõm, không nhịn được giơ tay vuốt đầu anh.

"Ôi trời làm gì thế!" Triệu Đằng rụt cổ lại, "Xem tôi là con nít à?"

"Cậu chính là con nít mà." Cô khoác vai Triệu Đằng, "Còn nữa, có thể là cậu sẽ không tin lời nói bây giờ của tôi cho lắm, nhưng công ty Cát Lực không thể được coi là 'đá tảng' đâu."

Triệu Đằng liếc nhìn cô đầy nghi ngờ. Chu Vận kéo anh đến gần, ra vẻ thần bí nói: "'Đá tảng' thật sự là ở bên phía chúng ta kìa."

Trong lúc Triệu Đằng cố giải nghĩa câu nói này, Chu Vận đã buông anh ra và cổ vũ: "Phấn chấn lên nào!"

Cô nói xong liền quay người đi vào, Triệu Đằng gọi với theo: "Này."

Chu Vận quay đầu lại.

"Tôi hỏi cô một câu cuối đã."

"Nói đi."

"Cô và cái gã rỗi việc kia chia tay lúc nào?"

Câu hỏi này khó xử và sắc bén gấp vạn lần vấn đề dự án, Chu Vận không biết trả lời thế nào, nói quanh co một hồi, rốt cuộc né tránh.

Dỗ dành được Triệu Đằng xem như là hoàn thành nhiệm vụ hàng đầu, lúc Chu Vận chuẩn bị toàn tâm vùi đầu vào công việc kế tiếp thì có một chuyện khiến tâm trạng cô suy sụp lần nữa. Thật ra cũng không phải là

https://thuviensach.vn

chuyện lớn gì, chẳng qua là gặp phải kẻ ghê tởm mà thôi. Cô vô tình gặp phải Phương Chí Tịnh ở trung tâm thương mại.

Nói cho đúng là "cả đám Phương Chí Tịnh", gồm hai nhân viên công ty hắn và cô vợ Ngô Chân của Cao Kiến Hồng. Xem tình hình là Ngô Chân đến tham gia buổi lễ ở trung tâm thương mại, quảng cáo trò chơi Bảy Nước Tranh Bá mới của Cát Lực, Phương Chí Tịnh thay mặt ban lãnh đạo đến phát biểu.

Chu Vận chỉ nhìn lướt qua tấm poster khổng lồ vẽ theo góc nhìn của người chơi từ tường thành cổ trông ra cảnh khói thuốc súng mù mịt thì đã buồn nôn rồi. Cô sải bước định nhanh chóng rời đi, không muốn ở lại thêm một giây nào nữa cả. Thế nhưng lại bị Phương Chí Tịnh nhìn thấy.

"Chu Vận!" Phương Chí Tịnh gọi cô.

Chu Vận vừa nghe giọng của Phương Chí Tịnh liền thấy tởm lợm theo phản xạ. Cô quay đầu, Phương Chí Tịnh cười nói: "Trùng hợp quá, cậu cũng đến đây à."

Chu Vận nhìn hắn: "Có việc gì không?"

Phương Chí Tịnh: "Bạn học cũ đã lâu không gặp, không muốn trò chuyện với nhau chút sao?"

Chu Vận lười giữ vẻ thân thiện giả tạo: "Hai chúng ta không có gì để nói cả."

Phương Chí Tịnh: "Cậu biết bảng thử nghiệm trò chơi Bảy Nước Tranh Bá được chấm bao nhiêu điểm không?"

Chu Vận quay đầu đi, Phương Chí Tịnh thong thả nói: "Biết bọn tôi đã chi bao nhiêu tiền cho quảng cáo không?"

https://thuviensach.vn

Chu Vận dừng bước, quay đầu lại.

"Như vậy mà cũng gọi là quảng cáo à?"

Phương Chí Tịnh nhún vai nói: "Vậy cậu cảm thấy thế nào mới là quảng cáo hả? Có hiệu quả thì là quảng cáo rồi."

Chu Vận nhìn hắn: "Ai là người lập kế hoạch cho phương án quảng cáo của các người?"

Phương Chí Tịnh cười nói: "Cậu định hỏi cái gì?"

Chu Vận im lặng, Phương Chí Tịnh nói tiếp: "Muốn hỏi Cao Kiến Hồng có tham dự hay không chứ gì?" Hắn cười khẩy, "Cậu ta không chỉ tham dự mà còn chịu trách nhiệm trực tiếp về chuyện của Triệu Quả Duy. Nếu không làm sao đào ra được nhiều bí mật trong nghề như vậy, không phải cậu ta giỏi về khoản này nhất hay sao?"

Chu Vận hối hận vì mình đã hỏi.

Phương Chí Tịnh đi đến trước mặt cô. Bọn họ đã trở mặt nhiều năm, nhưng hôm nay chỉ có một mình họ đối mặt với nhau, rốt cuộc hắn cũng lười giả bộ.

"Trò chơi gần đây của bọn cậu thế nào, có phải tiếng tăm đã rơi xuống nghìn trượng không? À không phải, vốn cái trò đó cũng không bò lên được đến độ cao nghìn trượng." Phương Chí Tịnh không hề cao, nhưng vẫn ra vẻ miệt thị như kẻ cả trước mặt Chu Vận, "Cậu biết điểm khác biệt lớn nhất giữa hai sản phẩm của chúng ta ở đâu không?"

Phương Chí Tịnh nhìn xoáy vào Chu Vận, mắt trái thì vô cảm nhưng mắt phải lại hung ác sắc bén.

https://thuviensach.vn

"Của bọn cậu chỉ được một vài người yêu thích, nhưng của chúng tôi thì được mọi người quan tâm. Chút tiếng tăm cỏn con của bọn cậu một khi đã bị lung lay thì sẽ sụp đổ, nhưng của chúng tôi thì vẫn có thể hái ra tiền. Dựa trên cơ sở này, chỉ cần chúng tôi làm vài động tác nho nhỏ đánh vào phương diện 'danh tiếng'..." Hắn vỗ tay một cái, "... thì đã toàn thắng."

Phương Chí Tịnh nói xong không biết sao lại đột nhiên cười toét cả miệng, có thể thấy rõ cả mạch máu trên nướu.

"Chu Vận." Hắn nói với cô bằng cái giọng vô cùng hoài cổ, "Cậu có cảm thấy, cảnh tượng này rất quen thuộc không."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 25

Chu Vận gần như chạy trối chết. Trên đường về cô cứ suy nghĩ mãi, liệu lúc cô bỏ chạy có lộ dáng vẻ sợ hãi trước mặt Phương Chí Tịnh hay không, có để hắn nhận thấy cô đang chạy trốn hay không. Chu Vận cũng biết đó là một vấn đề vô bổ, nhưng cô không khống chế được suy nghĩ của mình, vì vậy càng rối rắm hơn.

Đã bao nhiêu năm trôi qua, cô vẫn không thể vượt qua chính mình. Cô không bao giờ muốn nhìn thấy Phương Chí Tịnh, vừa nghe đến giọng hắn là toàn thân cô lập tức lạnh toát từ trong ra ngoài. Quả thật là ma chướng mà!

Chu Vận càng nghĩ càng thấy khi nãy mình nên mắng hắn vài câu, không nên bỏ đi như thế. Chính suy nghĩ này khiến Chu Vận rơi vào ngõ cụt, trong đầu đều là lời nói cùng với điệu bộ đắc ý của Phương Chí Tịnh vừa rồi, cả những bài viết hắn bôi nhọ giáo sư Triệu Quả Duy và tấm poster treo trong trung tâm thương mại kia nữa.

Chu Vận xuống xe, lao vào một cửa hàng tiện lợi mua năm lon bia rồi về công ty, ngồi giữa cầu thang thoát hiểm giải khuây. Lúc uống đến lon thứ ba, nước mắt bất giác rơi xuống.

Cô nhớ đến cuộc thi năm xưa, tình huống bây giờ quả thật giống hệt khi đó. Phương Chí Tịnh khiến cô ghét cay ghét đắng, nhưng cô còn ghét

https://thuviensach.vn

chính mình không làm được trò trống gì hơn.

Men bia khiến tâm trạng cô yếu đuối, chút lý trí còn sót lại nói cho cô biết lát nữa còn phải tiếp tục làm việc. Cô ôm trán, hít sâu vào mười mấy hơi liền. Hiệu quả duy nhất của việc này là não thiếu oxy, mà tâm tình thì không hề ổn định.

Thật sự vô cùng trùng hợp, đúng lúc này ba người Lý Tuân, Triệu Đằng và Trương Phóng kéo nhau ra cầu thang hút thuốc. Trương Phóng nghênh ngang đi đầu, bất chợt thấy một người đang ngồi đấy thì giật mình.

"Ối trời đất ơi..." Anh ta ôm lấy ngực, nhận ra đó là bóng dáng Chu Vận, "Nhóm trưởng Chu làm gì thế?"

Trương Phóng nhanh chóng ngửi thấy mùi bia, bịt mũi lại: "Cô nhậu à?"

Tuy nói bình thường Trương Phóng trông dở hơi nhưng đến lúc mấu chốt thật sự cũng xem như có chút lương tâm. Anh ta vứt điếu thuốc đi, ân cần đến bên cạnh Chu Vận, thấy mặt cô nhòa lệ liền cứng đờ. Trương Phóng kinh hãi quay đầu, nhìn hai người đàn ông phía sau và nói bằng khẩu hình: Khóc, rồi!

Triệu Đằng liếc sang Lý Tuân, Lý Tuân im lặng nhìn bóng lưng cô.

Nữ cường nhân thường ngày đầu đội trời chân đạp đất lại một mình trốn ra cầu thang khóc, đối mặt với tình cảnh này, Trương Phóng hơi luống cuống, không khỏi nhẹ giọng hỏi han.

"Có phải áp lực công việc lớn quá hay là bị Đổng tổng mắng không?"

Trương Phóng vừa nói vừa nhích đến gần, nghiễm nhiên muốn hóa thân thành chị em bạn gái chúng mình. Đáng tiếc mông còn chưa chạm đất đã bị Triệu Đằng kéo dậy.

https://thuviensach.vn

"Đi thôi." Triệu Đằng nhỏ giọng.

"Gì hả?"

Triệu Đằng không giải thích, kéo Trương Phóng đi ra ngoài, gài cửa, để lại một mình Lý Tuân.

Không khí im lặng không kéo dài bao lâu, Lý Tuân lẳng lặng hỏi: "Em sao vậy?"

Giọng nói anh mang theo sức mạnh, như xuyên qua thời không phá vỡ hết mọi cơn u mê trong đầu cô lúc này. Chu Vận như thể quay về nhiều năm trước ngồi bên cây cầu đá, trước mắt là hồ nước lăn tăn trong đêm, bên cạnh hàng liễu rủ đong đưa còn phía sau là chàng trai vớt cô lên từ vực sâu thăm thẳm.

Lý Tuân: "Sao lại khóc?"

Chu Vận tỉnh táo đôi chút, lau mắt, khẽ nói: "Vừa nãy em đến trung tâm thương mại, vô tình gặp phải Phương Chí Tịnh."

Lý Tuân: "Sau đó thì sao?"

Chu Vận: "Bọn họ ra mắt trò chơi mới..."

Lý Tuân hờ hững ừ một tiếng.

Nói chuyện với Lý Tuân rất đơn giản, mình chỉ cần nói một câu là anh có thể đoán ra tất cả phần sau của câu chuyện.

Chu Vận ngồi trên bậc thang, quay lưng về phía Lý Tuân, khe khẽ kể lại. Có thể là do đã say chếnh choáng nên giọng cô không hề có vẻ căm hận cho lắm, mà giống như đang than thở những điều ấm ức với bạn thân nhiều hơn.

https://thuviensach.vn

"Vợ của Cao Kiến Hồng cũng ở đó, cô ta quảng cáo cho trò chơi kia. Tất cả nội dung trò chơi của họ đều nhái lại của chúng ta, ngay cả poster quảng cáo cũng giống như đúc. Còn cả chuyện của giáo sư Triệu nữa... Phương Chí Tịnh nói chính Cao Kiến Hồng sai người bôi nhọ giáo sư Triệu. Còn nói trò chơi của chúng ta chỉ có tiếng không có miếng, hắn chỉ cần động chút tay chân là đã vượt mặt chúng ta. Đúng là thứ khốn nạn!" Cô nói hết câu liền cúi gằm mặt, "Thậm chí em còn không mắng nổi hắn một câu đã bỏ chạy."

Yên lặng một hồi, Lý Tuân chợt nói: "Em sợ hắn."

Ngón tay Chu Vận run run, đau khổ thừa nhận: "Đúng vậy, em sợ hắn, em vô dụng quá."

Lý Tuân khẽ cười: "Cái định nghĩa vô dụng của em thần kỳ quá đấy."

Chu Vận: "Em hận hắn mười mấy năm nhưng không làm được gì hắn cả. Ngày xưa hắn bắt nạt Hiểu Nghiên, em chỉ có thể trơ mắt nhìn. Sau đó hắn hại anh, em cũng chỉ trơ mắt ra..."

Cô đang nói thì bỗng khựng lại.

"Không đúng, không phải là hắn, là em mới đúng." Cô ý thức được điều này, ngẩng đầu lên, "Bởi vì em mà anh với gây thù với hắn. Nếu không phải em lôi kéo anh đi tham gia cuộc thi, anh sẽ không bao giờ biết người này. Như vậy chị anh cũng sẽ không xảy ra chuyện, anh cũng sẽ không vào tù. Và bây giờ không..."

"Chu Vận."

Anh ngắt ngang lời nói không mạch lạc của cô.

"Em qua đây."

https://thuviensach.vn

Chu Vận vẫn ngồi im ở đấy.

Lý Tuân lặp lại: "Qua đây."

Giọng anh trầm xuống, chân cô vô thức cử động.

Lý Tuân tựa vào cạnh cửa sổ, Chu Vận đi đến trước mặt anh, rấm rức nức nở từng cơn như đứa trẻ phạm lỗi.

Lý Tuân im lặng quan sát cô, ánh hoàng hôn soi lên khuôn mặt đẫm nước mắt của cô khiến cô trở nên xinh đẹp vô cùng và cũng yếu đuối đến lạ.

Anh có thể hiểu được nỗi sợ hãi của cô với Phương Chí Tịnh, cô sợ không thắng được hắn và càng sợ anh sẽ oán hận cô. Thật ra thì cô không cần nghĩ như thế.

Vẻ mặt Lý Tuân trầm tĩnh. Theo tiêu chuẩn của thế nhân, trong quãng đời không dài không ngắn của anh, chuyện đáng để hối hận đã có quá nhiều. Nhưng theo tiêu chuẩn của anh, cho đến hiện tại anh chưa hề làm... mình thất vọng.

Lý Tuân chỉ vào chiếc túi to đùng trong tay Chu Vận: "Đây là cái gì?"

Chu Vận nghẹn ngào trả lời: "Mua cho thầy Lâm."

"Em định đi thăm thầy à?"

"Ừ."

Anh im lặng chốc lát lại nói: "Em nói chuyện với Trệu Đằng rồi hả?"

"Ừ."

"Động viên cậu ta được chưa?"

https://thuviensach.vn

"Rồi."

Anh cười cười: "Ai bảo em vô dụng, rất hữu dụng đấy chứ."

Lý Tuân gạt tàn thuốc xuống đất, nhìn tro bụi lơ lửng rơi xuống. Anh thư thả tựa vào bên cửa sổ.

"Em cứ việc sợ Phương Chí Tịnh, không sao hết." Một tay anh kẹp điếu thuốc, một tay chống vào khung cửa sổ, "Ai chẳng có bóng ma thời thơ ấu chứ."

Chu Vận lặng thinh, Lý Tuân nghiêng đầu, kiêu ngạo cười nói: "Yên tâm, em sợ hắn còn kém xa hắn sợ tôi."

Chu Vận chậm hiểu: "Gì cơ?"

Lý Tuân tốt bụng tổng kết giúp cô.

"Thì em sợ hắn, hắn sợ tôi, rất công bằng." Anh tỏ vẻ thân thiện và kiên nhẫn hiếm hoi, từ tốn giải thích cho Chu Vận, "Có xem chương trình Thế Giới Động Vật không, chỉ có con mồi mới nơm nớp lo sợ, theo dõi tất cả động tĩnh dù là nhỏ nhặt nhất. Em sợ hắn, cho nên nhiều năm qua vẫn chú ý đến hắn. Mà hắn sợ tôi, nên tôi vừa ra ngoài hắn đã cho người theo dõi nhất cử nhất động của tôi. Em đừng lo lắng về việc hắn làm nhái lại trò chơi của chúng ta nữa, nếu hắn thật sự có thể tự sáng tạo ra trò chơi của riêng mình, không chừng trong thời gian tới tôi sẽ bó tay không làm được gì hắn. Nhưng hắn lại theo dõi tôi gắt gao, nhanh chóng muốn dồn tôi vào chỗ chết, chính điều này đã cho chúng ta cơ hội."

Chu Vận bất ngờ hỏi: "Vậy anh sợ ai?"

Em sợ hắn, hắn sợ anh, vậy anh sợ ai?

https://thuviensach.vn

Lý Tuân lặng lẽ nhìn cô. Bởi vì ngược sáng, Chu Vận không nhìn rõ ánh mắt của anh, chỉ cảm thấy bóng dáng thâm trầm kia có sức hấp dẫn chí mạng. Một hồi lâu, bóng đen kia từ từ đến gần, Chu Vận cảm nhận được một làn hơi nóng bên tai, sau đó là giọng nói trầm thấp.

"Ông đây đếch sợ ai cả."

Giọng nói của anh mang theo ma tính, nó bò lên lưng cô, râm ran tê dại. Một câu không sợ ai cả đã phủi bay vẻ chán chường của Chu Vận.

Lý Tuân đứng dậy: "Em cứ tiếp tục củng cố dự án của em đi, đừng đối kháng chính diện với hắn. Tôi đã xem trò chơi của chúng rồi, chỉ có cái xác thôi, cùng lắm là có thể dựa vào việc tổ chức mấy sự kiện để thu hút người chơi, chống đỡ được ba tháng thôi."

Chu Vận "ừ" một tiếng.

Lý Tuân: "Tôi xin phép giúp em, hôm nay về nhà nghỉ ngơi đi."

Anh vừa định rời đi, Chu Vận chợt nhớ đến gì đó: "Đúng rồi, em nghe được một vài tin tức, không chắc là có chính xác hay không."

Lý Tuân: "Tin gì."

Chu Vận: "Một công ty IT từng hợp tác với em cách đây không lâu đã bị chúng thâu tóm, sếp lớn của công ty đó nói với em, hình như Phương Chí Tịnh đang tìm cách mượn xác nó để đưa công ty lên sàn chứng khoán."

Lý Tuân lập tức cười khẩy: "Có chuyện hay để xem rồi đây, chưa đứng vững đã muốn chạy, hắn vội đi đầu thai à?"

Chu Vận: "Nếu là thật, đầu năm sau có thể bọn họ sẽ nộp hồ sơ."

Vẻ mặt Lý Tuân điềm nhiên, nhìn Chu Vận nói: "Cứ chờ xem, nếu tôi để hắn tham gia sàn chứng khoán thành công thì tôi sẽ không mang họ Lý

https://thuviensach.vn

nữa mà bỏ thẳng chữ Mộc đi, để chữ Tử lại làm con hắn đấy."(1)

(1) Đây là cách chơi chữ của tác giả, trong tiếng Trung từ Lý là 李 bao gồm chữ Mộc (gỗ) 木 ở trên và Tử (con trai) 子 ở dưới.

Nói xong anh bỏ đi.

Anh đi rồi Chu Vận liền bật cười, một mình đứng bên cạnh cửa sổ. Cô quay đầu nhìn ra ngoài, đôi mắt ánh lên niềm tin vào tương lai huy hoàng.

Cô về nhà ngủ một giấc thật say, ngày hôm sau tỉnh rượu người có chút lờ đờ, choáng váng, cảm giác như mình vừa mơ một giấc mộng dài. Lúc cô đánh răng rửa mặt loáng thoáng nhớ lại chi tiết trong giấc mơ kia, rồi mỉm cười trước gương.

Cô thay bộ đồ mới, ngẩng cao đầu đi làm với tinh thần phấn chấn.

Đã giải quyết phía Triệu Đằng xong, cô còn phải nói rõ mọi chuyện với Đổng Tư Dương nữa. Mặc dù đây là chuyện rất khó mở lời, nhưng ông vẫn là lão đại của công ty, là người có quyền quyết định, nên cô phải khai báo rõ ràng với ông mới phải.

Thế là mấy ngày tiếp theo Chu Vận luôn tìm cơ hội để nói chuyện riêng với Đổng Tư Dương, nhưng quả thật đây là chuyện khó như lên trời.

Suốt mấy tháng đi làm ở công ty này, cô có cảm giác mình và vị Đổng tổng này như người sống ở hai thế giới khác nhau vậy. Tuy thời đại học Lý Tuân cũng hay chẹn họng cô nhưng trường hợp hiện tại lại hoàn toàn khác. Dù Lý Tuân có làm cô tức thế nào thì vẫn thừa nhận cô là người có tài năng, cho dù có ăn nói khó nghe thế nào nhưng ít nhiều cũng có chút dối lòng. Còn Đổng Tư Dương thì...

Chu Vận không biết trước đây ông từng bị phụ nữ làm tổn thương, hay là mang nặng chủ nghĩa gia trưởng không chấp nhận phụ nữ tài giỏi nữa.

https://thuviensach.vn

Quan niệm của ông thật sự giống như là ở thế kỷ trước vậy. À không, thế kỷ trước còn chưa đủ, phải là trước, trước nữa; trước cả triều Thanh, ít nhất phải là triều Minh, cái thời mà đến bữa ăn cơm, đàn bà con gái không được ngồi cùng bàn với đàn ông nữa kia.

Chu Vận chuẩn bị tinh thần sẵn sàng rồi mới dám đi tìm Đổng Tư Dương để 'tự thú'.

Đổng Tư Dương không buồn ngó ngàng đến cô, cô gọi ông mấy tiếng liền cũng không thể khiến đầu ông ngẩng lên khỏi đống văn kiện trong tay. Chu Vận rướn cổ nhìn ngó, rồi nói: "Ơ, báo cáo tài vụ ngắn gọn như vậy mà Đổng tổng xem lâu đến thế à."

Đổng Tư Dương gằn giọng: "Có phải dạo này tôi quá dễ dãi với các người rồi không hả?"

Chu Vận thấy mặt ông tối sầm liền dịu giọng nói: "Đổng tổng, tôi có chuyện muốn thưa với ông."

Đổng Tư Dương vứt bản báo cáo xuống bàn: "Pha trà đi."

"..."

Chu Vận nén nhịn đi pha trà cho ông trước. Sau khi pha xong bưng vào, Đổng Tư Dương thổi cho trà bớt nóng một lúc lâu rồi mới nhăn nhó uống một hớp, Chu Vận tranh thủ thời cơ: "Đổng tổng, tôi có chuyện muốn thưa ạ."

Đổng Tư Dương nhìn dáng vẻ trịnh trọng kỳ lạ của cô, cười khẩy một tiếng, ung dung nói: "Nói cái gì, có phải là cái chuyện công ty Cát Lực củ khỉ kia không?"

Nỗi kinh ngạc của Chu Vận hiện hết lên mặt.

https://thuviensach.vn

Đổng Tư Dương đặt cốc trà xuống, chỉ cô và nói: "Tôi đã bảo phụ nữ có tầm nhìn hạn hẹp lắm mà, sợ trước lo sau, lóng nga lóng ngóng."

Chu Vận ngệch mặt.

Đổng Tư Dương nói tiếp: "Nếu cô muốn dùng công ty tôi làm bàn đạp thì cứ im lặng mà dùng đi, đến khi vắt cạn tài nguyên thì cuốn gói chuyển sang công ty khác, sao phải đề cập đến cái nguyên nhân kết quả này làm gì?"

Sau giây phút kinh ngạc, Chu Vận lại bị câu nói sau của Đổng Tư Dương đả động.

Ban đầu quả thật cô tính toán như vậy, để Lý Tuân thích ứng với công nghệ mới rồi sau đó sẽ đi. Khi ấy cô thật sự cảm thấy mình như tên sát thủ ngông nghênh bay lướt như gió. Nhưng rồi dần dần theo từng giai đoạn của dự án, cô đã vô thức hòa nhập vào hoàn cảnh bấp bênh nơi này, thân thiết với đám người nhí nhố trong công ty. Thế là sát thủ vứt đao, bắt đầu coi họ là đồng bạn.

Trong giây phút Chu Vận thất thần, Đổng Tư Dương vẫn nhìn cô. Khác hẳn với vẻ hùng hổ, xông xáo thường ngày, lúc này ánh mắt Chu Vận vô cùng thuần khiết trong veo, giống như Lý Tuân đã từng nói...

"Ngây thơ ngốc nghếch."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 26

"Ông biết chuyện này từ khi nào?" Chu Vận hỏi.

"Ngay từ ngày đầu tiên hai người đến công ty."

"Lý Tuân tìm ông à?"

"Sao lại là cậu ta tìm tôi?" Đổng Tư Dương hơi khó chịu, "Cô không biết ở đây ai là ông chủ à?"

"..."

Đổng Tư Dương cười khẩy: "Cô thật sự cho rằng tôi sẽ tùy tiện để một kẻ vừa ra tù, đi xin việc mà chẳng có nổi bản lý lịch vào công ty làm sao? Đã thế hắn ta còn là kẻ ăn không ngồi rồi suốt mấy tháng liền nữa chứ?" Ông tựa người lên trước, chống cùi chỏ lên bàn làm việc, ngón tay cái chỉ vào mình, nói năng thô lỗ, "Ông đây cũng từng ở trong tù, đương nhiên biết rõ những kẻ từng sống trong đó ra sao rồi."

Chu Vận bị vẻ hung thần ác sát của ông làm nghẹn lời, Đổng Tư Dương thấy thế tâm trạng càng tốt hơn. Ông tựa vào ghế da: "Ngày đầu tiên tôi đã điều tra về chuyện của hai người rồi. Muốn giấu tôi à, mơ đi." Ông thong dong bưng cốc lên uống trà, nhưng chợt thấy đã nguội liền phun ra ngay.

https://thuviensach.vn

"Châm nước, châm nước!"

Chu Vận lặng thinh cầm cốc đi châm nước, Đổng Tư Dương yên lặng nhìn bóng dáng cô từ phía sau.

Quả thật kể từ ngày đầu tiên họ vào công ty, ông đã điều tra được chuyện quá khứ của họ. Chủ yếu là hiện tại Phương Chí Tịnh khá có tiếng tăm, và Lý Tuân cũng nói mình từng ở tù, nên rất dễ tra ra manh mối.

Ông điều tra xong, ngày hôm sau liền tìm Lý Tuân. Vốn định chụp mũ anh, trong trường hợp nếu Lý Tuân nói dối thì sẽ tống cổ anh ra khỏi công ty ngay, không ngờ Lý Tuân rất thẳng thắn, ông hỏi gì liền đáp nấy. Đáng tiếc trong câu chuyện anh kể chỉ có nam không có nữ, chỉ có cảnh tàn sát khốc liệt mà không có yêu hận tình thù. Anh không hề hé răng về người chị đã mất, cũng không muốn nói nhiều đến Chu Vận, chỉ hình dung một câu duy nhất về cô khiến Đổng Tư Dương ghi nhớ mãi: "Cô ấy cả nghĩ lắm, thỉnh thoảng ngây thơ ngốc nghếch, nhưng rất tài năng, có sự kiên nhẫn và rất trung thành."

Sự kiên nhẫn và rất trung thành.

Chu Vận vừa châm nước vừa nghĩ, hóa ra họ đã nói chuyện thẳng thắn với nhau từ trước, nhọc công cô cứ rối rắm suy nghĩ cách khai báo sự thật với Đổng Tư Dương. Một cảm giác bất lực bé nhỏ lan tràn khắp cơ thể Chu Vận, nhưng chưa lan tràn được bao xa thì một nỗi kiên định khác đã bao trùm lên tất cả.

Như bị hồi quang phản chiếu, cô cảm thấy họ vẫn ở thời điểm đôi mươi, cô chỉ biết lo lắng, còn anh sẽ phụ trách giải quyết tất cả.

Chu Vận bưng cốc trà đặt xuống trước mặt Đổng Tư Dương, hỏi: "Vậy Đổng tổng đã sớm biết chuyện của chúng tôi và công ty Cát Lực rồi à."

https://thuviensach.vn

Đổng Tư Dương ung dung: "Nói thừa."

"Vậy ông giữ Lý Tuân lại là có ý..."

Đổng Tư Dương nhìn cô: "Đừng hễ ra là suy đoán tâm tư của đàn ông, cô không đoán ra được đâu."

Tốt rồi, rốt cuộc ông đã trở lại trạng thái mỗi khi cô nói chuyện với ông chỉ tổ cảm thấy tốn hơi thừa lời. Chu Vận không lãng phí thời gian nữa, giả bộ cung kính khom lưng chào ông: "Nếu vậy tôi không cần nói nữa, không quấy rầy ông rồi, tôi đi đây."

Đổng Tư Dương xua xua tay: "Đi đi."

Trong nửa tiếng tiếp theo, Chu Vận không muốn nhìn thấy ông nữa liền đi ra ngoài hóng mát. Trùng hợp gặp được nhóm Trương Phóng vừa ra ngoài ăn trưa trở về. Suốt quãng đường Trương Phóng cứ lảm nhảm gì đó với Quách Thế Kiệt, còn Triệu Đằng vừa lê dép vừa ngáp, Lý Tuân thì đi tuốt đằng sau.

Từ xa Trương Phóng đã nhìn thấy Chu Vận, lên tiếng chào hỏi: "Ồ, nhóm trưởng Chu."

Lý Tuân ngước mắt, ánh mắt hai người giao nhau. Cô đang có chuyện muốn nói với anh, kéo cánh tay anh: "Theo em qua đây."

Trương Phóng chặn lại: "Này, này, làm gì thế?" Anh ta kéo tay kia của Lý Tuân lại, "Lát nữa tôi còn có chuyện cần nhờ anh ta, mọi việc phải theo thứ tự trước sau chứ?"

Chu Vận quay đầu lại: "Anh nhờ anh ấy làm gì?"

"Mua đồ." Trương Phóng kiêm luôn chức quản lý hậu cần của công ty, mua đồ dùng hằng ngày theo định kỳ, "Anh ta phải xách đồ giúp tôi chứ."

https://thuviensach.vn

Trương Phóng khẽ vỗ lưng Lý Tuân, "Thể năng tốt thế này thì đừng để phí, sao có thể ngày ngày ăn không ngồi rồi được."

Chu Vận nhìn về phía Lý Tuân, Lý Tuân thong dong đứng đó, mặc người khác nói gì thì nói.

Cô cười cười với Trương Phóng: "Trương tổng đề cao anh ấy quá rồi, trông tướng tá anh ấy ngon lành thế thôi nhưng thật ra yếu lắm."

"Ồ, vậy hả?" Trương Phóng cũng nhìn về phía Lý Tuân.

Lý Tuân lạnh lùng nhìn chằm chằm Chu Vận.

Triệu Đằng ở phía sau đạp Trương Phóng một cú.

Trương Phóng bất mãn quay đầu lại, Triệu Đằng nói: "Anh đưa danh sách cần mua cho họ đi, để họ đi mua."

Mặt Trương Phóng biến sắc cực nhanh, thoáng chốc vui vẻ: "Ôi, quen biết cậu lâu rồi mà đến tận bây giờ cậu mới biết thông cảm cho nỗi cực khổ của tôi."

Triệu Đằng: "Ngu ngốc, nhanh lên đi!"

Trương Phóng cảm thấy đề nghị của Triệu Đằng không tệ, bèn lấy điện thoại di động ra nói với Chu Vận: "Tôi gửi danh sách cho cô, cô đến siêu thị đối diện mua là được, nhớ phải giữ hóa đơn tính tiền lại, nếu không thì không quyết toán được đâu."

Triệu Đằng thấy Trương Phóng gửi tin xong liền xách cổ anh ta rời đi. Lúc đi ngang qua còn nhìn Chu Vận cười đầy thâm ý.

Lý Tuân gạt tay Chu Vận ra, bước đi trước, Chu Vận theo sát anh: "Anh đã nói chuyện trước đây của chúng ta với Đổng Tư Dương rồi à?"

https://thuviensach.vn

Lý Tuân đi phía trước, giọng nói thản nhiên: "Chuyện trước đây của chúng ta á?" Anh liếc nhìn cô, lòng Chu Vận run lên, cố gắng chuyển đề tài trở lại đúng hướng.

"Là chuyện với đám Cao Kiến Hồng đấy."

Dường như Lý Tuân bị giọng điệu gượng gạo này chọc cười, tiếng cười ngắn ngủi bị tiếng còi xe trên phố át đi.

"Nói rồi."

Lý Tuân châm thuốc lá, hai người đứng ở ngã tư chờ đèn xanh.

Chu Vận: "Sao anh không nói với em?"

Lý Tuân: "Nói hay không cũng đâu có ảnh hưởng gì."

Chu Vận im lìm. Đèn xanh sáng, họ băng qua đường. Suốt quãng đường đi họ đều yên lặng, tiếng lốp xe hơi nghiến qua những viên đá nhỏ vang lên rõ ràng.

Đi đến đường cái đối diện, Lý Tuân dừng bước, Chu Vận cũng dừng lại. Anh lấy điếu thuốc ra khỏi miệng, hỏi cô: "Sao nữa đây?"

Chu Vận: "Sao gì cơ?"

Lý Tuân im lặng nhìn cô. Ban đầu Chu Vận còn nhìn thẳng anh, sau đó liền dời mắt đi rồi chẳng biết tại sao lại nhìn trở về. Anh vẫn mang dáng vẻ đấy, nhưng trong lòng cô lại không nhẫn nhịn được nữa: "Lý Tuân, anh hỏi em cái gì em đều nói với anh."

Ánh mắt Lý Tuân khinh khỉnh: "Không phải là em nói mà là tôi đoán được."

https://thuviensach.vn

Chu Vận: "Anh có thể đoán được là anh lợi hại, nhưng em không đoán được, anh phải nói cho em biết."

Lý Tuân cười khẩy một tiếng, Chu Vận nói tiếp: "Chuyện gì chúng ta cũng phải nói rõ với nhau."

Chu Vận chỉ cho rằng đây là một câu nói hoàn toàn bình thường nên không hề suy nghĩ đã buông lời. Nhưng khi vừa dứt câu, cô lập tức cảm thấy có điều gì đó không ổn. Ánh mắt Lý Tuân bất chợt thoáng qua cơn hoảng hốt.

Có phải anh cũng nhớ đến đoạn ký ức này không? Ở ngã tư đường, đèn xanh đèn đỏ, một đôi nam nữ đang giận dỗi và cả câu nói này.

- Chuyện gì chúng ta cũng phải nói rõ với nhau.

Chu Vận lơ đãng nghĩ đến. Lần đó là vì lí do gì ấy nhỉ... Hình như là vì chuyện Phó Nhất Trác. Sáu năm trước họ đã nói những gì thì sáu năm sau vẫn lặp lại câu đó, dường như họ mãi mãi không thoát được vòng lẩn quẩn này. Đây có thể coi như là chủ đề vĩnh hằng bất biến.

Đèn đỏ sáng lên lần nữa, dòng xe chầm chậm chạy qua.

Chu Vận khẽ nói: "Chúng ta không thể lại phạm phải lỗi lầm trước kia, trước khi anh quyết định điều gì cũng nên bàn bạc với em, dĩ nhiên em cũng sẽ bàn bạc với anh."

Lý Tuân vẫn trầm mặc, giọng cô càng ngày càng nhỏ, khí thế cũng hoàn toàn biến mất. Môi anh mím chặt, thuốc cũng không hút, chỉ lẳng lặng nhìn cô như thế.

Đương nhiên Chu Vận nhận ra ánh mắt anh đang nhìn mình đăm đăm, nó khiến cô cảm thấy như thể mình bị lột trần trước mặt anh. Anh im lặng rất lâu, cô không kiềm chế được cảm xúc, càng lúc càng thấy đau khổ. Cô

https://thuviensach.vn

vốn còn rất nhiều điều muốn nói, muốn anh tin tưởng cô, nhưng bây giờ cô không đủ mạnh mẽ, câu cầu khiến thốt ra đã biến thành câu nghi vấn trong nháy mắt.

"Anh còn tin em không?"

Rốt cuộc anh quay đi, không nhìn cô nữa mà ngắm dãy cửa hàng san sát trên đường, không biết đang nghĩ gì.

Đèn xanh lại sáng, trong dòng xe qua lại, họ không nói thêm câu nào nữa. Cứ đứng yên ở đấy thật lâu, cuối cùng Lý Tuân bật cười, giọng anh nhẹ như gió thoảng mây bay.

"Đáng nhẽ tôi mới là người nên hỏi câu này mới đúng."

Chu Vận sửng sốt, Lý Tuân nói xong liền cất bước đi về phía siêu thị. Câu nói kia vô hình trung đã tiếp thêm nguồn sức mạnh cho Chu Vận, cô nhanh chóng đuổi theo anh, giọng nói thư thả không ít.

"Này."

Lý Tuân không để ý đến cô.

"Anh đi nhanh thế làm gì, anh đâu có danh sách."

Lý Tuân dừng bước, thờ ơ nhìn cô, Chu Vận lấy điện thoại di động ra.

"Để em xem phải mua những gì đã."

Họ đến siêu thị, Chu Vận xách giỏ, Lý Tuân nhàn nhã theo sau. Chu Vận do dự chọn lựa vật phẩm trong danh sách ở dãy đồ dùng sinh hoạt. Cô đang chọn nước rửa tay, loại nước rửa tay ở công ty có nhiều chất tẩy, khiến da tay bị khô, loại ở nhà cô đang dùng cũng khá tốt, nhưng giá tiền quá đắt.

"Lề mề mãi thế."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân đợi lâu khó chịu, vòng tay từ phía sau đến rồi cứ thế cầm lấy một lọ bỏ vào giỏ. Chu Vận nhìn theo, đó chính là lọ đắt tiền mà cô đang phân vân. Anh lấy điện thoại di động của Chu Vận, nhìn lướt qua năm giây rồi trả lại, không hề chần chừ nhặt những mặt hàng trong danh sách từ trên kệ xuống.

Chu Vận nhìn chiếc giỏ dần dần đầy ắp đồ, nói với Lý Tuân: "Anh tiêu hoang như vậy lát nữa về Trương Phóng sẽ giết chúng ta cho xem."

Lý Tuân lạnh lùng nói: "Anh ta giết được ai."

"..."

Tổng tiền hàng hơn hai nghìn, Chu Vận yên lặng chìa thẻ ra. Lúc nhân viên bán hàng cho đồ vào túi, Lý Tuân đã đi ra ngoài, Chu Vận vừa nhét đồ túi nylon vừa gọi anh.

"Anh đợi em một lát."

Cô xách túi lớn túi nhỏ đuổi theo Lý Tuân: "Xách phụ em với."

Lý Tuân cho hai tay vào túi, thản nhiên nói: "Tôi yếu lắm, không xách nổi đâu."

Chu Vận nghẹn lời: "... ... ..."

Trở về công ty, quả nhiên sau khi Trương Phóng cầm lấy tờ hóa đơn Chu Vận đưa cho, người anh ta liền run rẩy như trúng gió.

"Toi rồi, toi thật rồi, làm sao sống nổi cho qua ngày hôm nay đây." Anh ta gào lên với Chu Vận và Lý Tuân, "Hai người làm việc thế nào vậy hả? Đổng tổng..." Trương Phóng chạy đi tìm Đổng Tư Dương tố cáo, vẫn không quên nhắc nhở những người còn lại, "Đừng ai động vào đồ đấy! Lát nữa phải trả lại cho người ta."

https://thuviensach.vn

Đổng Tư Dương vừa đi vệ sinh xong ra ngoài, thuận miệng mắng chửi: "Mẹ kiếp, cái này mà gọi là giấy vệ sinh á?"

Đúng lúc Trương Phóng đụng phải họng súng, Đổng Tư Dương vừa đi đến liền mắng sa sả: "Cậu mua giấy đấy hả? Mẹ nó cậu không sợ bị trầy đít sao?"

Trương Phóng chạy ra xa, né tránh cơn thịnh nộ của Đổng Tư Dương rồi mới quay trở lại.

"Đổng tổng, chúng ta không có nhiều tiền, nếu không tiết kiệm một chút sẽ đói bây giờ đấy."

Đổng Tư Dương cau chặt mày, Trương Phóng cầm lấy hóa đơn tố cáo: "Đổng tổng, ông xem đi, chỉ có đồ dùng sinh hoạt mà họ đã tiêu hơn hai nghìn." Trương Phóng chỉ vào hóa đơn, "Cái bình xịt phòng 'thơm ngát trong lành' quái quỷ này đã hơn năm trăm tệ. Đổng tổng ông xem đi nào."

Đổng Tư Dương cầm hóa đơn thẩm duyệt, Chu Vận cảm nhận được cột chỉ số tức giận của ông đang tăng lên từng chút, lén nghĩ thầm. Theo như suy luận của cô, tiếp theo hẳn là Đổng Tư Dương sẽ mở cuộc họp mang chủ đề "đàn bà tiêu hoang", nhưng cô đợi rất lâu mà vẫn không nghe thấy Đổng Tư Dương cất tiếng. Cô lặng lẽ nhìn sang, Đổng Tư Dương không hề đen mặt như cô nghĩ, ông đi đến trước mặt Lý Tuân, đặt hóa đơn lên bàn anh, hỏi ngắn gọn nhưng mạnh mẽ: "Cậu trả lại tiền đúng không?"

Lý Tuân cầm lấy hóa đơn, vô cảm nhìn lướt từ trên xuống dưới, bình thản nói: "Được."

Chu Vận thoáng cảm thấy cuộc đối thoại này của họ có vấn đề. Trả lại tiền á? Trả tiền gì chứ?

Hai ngày sau, rốt cuộc Chu Vận đã hiểu được ý của họ. Dự án Hoa Hoa Công Tử chính thức bắt đầu, người phụ trách là Lý Tuân.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 27

Chu Vận gần như đã quên mất họ còn dự án này. Kể từ lúc tiếp nhận Võ Tướng Vô Địch, cô đã không còn nghe thấy ai nhắc đến nó nữa, cứ ngỡ dự án này đã bị dẹp bỏ rồi nhưng không ngờ bây giờ tự nhiên lại bắt đầu. Chu Vận như thể bị ma nhập, không sao dằn nổi nỗi lo lắng tận đáy lòng. Cô lựa lời hỏi Lý Tuân có cần giúp đỡ không để cô chuyển Triệu Đăng sang nhóm anh.

"Ồ, bây giờ nhóm trưởng Chu có thể đứng thẳng lưng rồi hả?" Lý Tuân châm chọc, "Đã có thời gian đi quan tâm đến dự án khác rồi cơ đấy."

Khóe mắt Chu Vận giật giật.

Lý Tuân không buồn ngó ngàng đến cô: "Em lo tốt dự án của em là được rồi."

Tuy nói như vậy nhưng đây là dự án đầu tiên của Lý Tuân sau khi ra tù, Chu Vận không biết anh có theo kịp tiến độ dự án hay không. Cô lén ra ám hiệu với Trương Phóng, bảo rằng vị "sếp phó" như anh ta ở công ty phải có trách nhiệm với dự án nhiều hơn. Trương Phóng bị Chu Vận nịnh nọt vài lần cứ thế mắc câu, ý thức trách nhiệm tăng cao, hứng khởi mở cuộc họp để thảo luận, trình bày phương án của Lý Tuân cho mọi người cùng bàn bạc.

https://thuviensach.vn

Lý Tuân vui vẻ đồng ý.

Cuộc họp được tổ chức trước khi bắt đầu kỳ nghỉ tết. Đổng Tư Dương gọi mọi người vào 'phòng họp', cũng chính là căn phòng tối bốn bề không có cửa sổ kia.

Căn phòng vẫn chật chội như trước, có điều không còn nóng nực như lần Chu Vận đến phỏng vấn nữa. Lúc này cô mới chợt nhận ra thời gian trôi nhanh như bóng câu ngoài cửa sổ, thấm thoát tuyết đầu mùa đã rơi, bây giờ tiết trời đã vào đông rồi.

Chu Vận cảm thán ngày tháng trôi qua nhanh quá. Lý Tuân ở bên ngoài in bản kế hoạch, và là người cuối cùng bước vào phòng. Trương Phóng vừa nhìn thấy đồ anh mang theo, giật mình nói: "Gì thế? Anh viết sách đó hả?"

Chu Vận cũng kinh ngạc, bản kế hoạch của Lý Tuân rất dày, anh phát cho mỗi người một tập, Chu Vận vừa cầm lấy đã cắm đầu cắm cổ lật xem.

Cô vốn tưởng rằng Lý Tuân chỉ làm bừa coi như ứng phó thôi, không ngờ anh lại nghiêm túc lập bản kế hoạch chi tiết tỉ mỉ. Bắt đầu từ trang đề cương đầu tiên, giới thiệu nội dung trò chơi, đối tượng người dùng cũng như sơ lược cách chơi. Tiếp theo là chi tiết về quy tắc trò chơi và thiết kế mỹ thuật. Sau đó nữa là lựa chọn mô hình lập trình để triển khai hệ thống. Cuối cùng là bản thuyết trình bằng PowerPoint và chi tiết bảng phân chia công việc. Thậm chí ở trang cuối cùng còn có danh sách những thay đổi để ghi chép lại lịch sử của từng lần sửa đổi tài liệu.

Đổng Tư Dương và Trương Phóng xem mà không hiểu gì, Quách Thế Kiệt thì đọc phần yêu cầu về thiết kế mỹ thuật còn Triệu Đằng nhíu mày miễn cưỡng đọc qua loa, cuối cùng chỉ có mình Chu Vận nghiêm túc xem hết bản kế hoạch.

https://thuviensach.vn

Thay vì nói đây là bản kế hoạch, không bằng gọi nó là sơ đồ luồng giúp lập trình viên sắp xếp suy nghĩ đúng hơn. Cô chưa từng thấy Lý Tuân xây dựng bản kế hoạch bao giờ, lúc anh dẫn dắt họ làm dự án ở đại học đều thâu tóm mọi thứ trong tay, kế hoạch luôn ở trong đầu, chưa bao giờ kiên nhẫn viết ra cho người khác xem.

Bây giờ anh làm chi tiết từng công đoạn thế này chắc hẳn muốn giúp bản thân thích ứng tốt hơn với công việc mà thôi.

"Có ý kiến cứ nói." Lý Tuân thản nhiên.

Chu Vận lén nhìn anh. Bản kế hoạch của Lý Tuân hệt như con người anh, không hề có câu nào dư thừa, logic rõ ràng và lưu loát. Trôi chảy đến mức thậm chí có một cảm giác lạnh lẽo như Thượng đế đang diễn thuyết chân lý, giáo chúng gần ngài có thể bày tỏ sự sùng bái, nhưng những người cách xa thì không có nổi một cơ hội hé miệng nói gì.

Hiện tại, giáo chúng "gần ngài" chỉ có Chu Vận và Triệu Đằng, Quách Thế Kiệt xem như là nửa gần nửa xa. Và hai người còn lại đều là người ngoại đạo, cầm bản kế hoạch trên tay như đang xem thiên thư.

Lý Tuân nói với Đổng Tư Dương và Trương Phóng: "Hai người cứ lật thẳng đến trang cuối xem là được, có hình vẽ chú thích."

Trương Phóng vẫn cố gắng giữ thể diện: "Khinh tôi à?"

Lý Tuân xoay cổ thư giãn, Trương Phóng bị xem thường, ngoan ngoãn lật đến tờ cuối cùng, kết quả càng xem càng mê mẩn.

"Aaaa!" Trương Phóng hưng phấn nói, "Hấp dẫn quá."

Chu Vận xem kỹ lần nữa.

https://thuviensach.vn

Sau giây phút ngạc nhiên và kính nể ban đầu, cô bắt đầu tập trung vào nội dung của bản kế hoạch. Nhưng ngược lại, sự tập trung này khiến cô càng xem càng kinh ngạc, mặt dần dần đỏ lên, tim đập rộn ràng, đến khi xem trang hình vẽ cuối cùng liền đập bốp bản kế hoạch lên bàn.

Mấy người đàn ông còn lại đang trò chuyện với khí thế sôi sục thì đột ngột bị Chu Vận ngắt ngang. Cô trừng mắt nhìn Lý Tuân, cảm xúc kích động không sao tả xiết, rồi chỉ vào bản kế hoạch trên bàn.

"Đây là cái gì?"

Lý Tuân liếc nhìn: "Trang đề cương đầu tiên."

Chu Vận: "Dĩ nhiên là em biết đây là trang đề cương đầu tiên, em hỏi anh nội dung cơ."

Đổng Tư Dương cười phá lên trước tiên, đám đàn ông còn lại cười theo, cuối cùng Lý Tuân cũng phì cười. Anh vừa cười vang, cả đám đàn ông lại càng cười to hơn. Trong vẻ ngông nghênh lại có vẻ vui sướng, trong vui sướng lại ẩn chứa hèn hạ. Người phụ nữ duy nhất trong phòng đỏ mặt tía tai trong tiếng cười càng rỡ của họ.

Chu Vận tức giận: "Trò chơi của anh đê tiện quá rồi."

Lý Tuân kinh ngạc: "Có sao?"

Chu Vận lật phắt bản kế hoạch ra: "Anh xem những gì anh trình bày trong đây đi. Và cả cái hệ thống nào là 'chui bụi rậm', 'tập kích ban đêm', còn 'bám đuôi' này nữa... Đây là cái quái gì?"

Bản kế hoạch của Lý Tuân có rất nhiều chi tiết "lạ", ví dụ như trò chơi có phần tranh tài, so sánh xem người chơi nào có thể khiến nhân vật mục tiêu lên đỉnh nhanh hơn. Bên trong có bản đồ và thiết lập nhân vật khác nhau. Ví dụ như "cô giáo tan việc", "cấp trên nghiêm khắc", "nữ nghệ sĩ lưu

https://thuviensach.vn

diễn", cách thức chơi căn cứ vào những nhân vật khác nhau và khung cảnh muôn vàn biến hóa mà có những phương pháp chấm điểm khác nhau.

Đối mặt với lời chất vấn của Chu Vận, Trương Phóng lên tiếng trước.

"Nhóm trưởng Chu, cô hơi có vấn đề rồi đấy. Cô chỉ phụ trách dự án của mình thôi, còn Hoa Hoa Công Tử là do nhóm trưởng Lý, cô không nên có ý kiến vượt cấp như thế. Tuy nhiên điều này cũng chứng tỏ Đổng tổng rất sáng suốt, phân phối công việc dựa theo sở trường của mỗi người rất tốt."

Anh ta không những khen ngợi Lý Tuân bên cạnh mà còn thuận tiện vuốt đuôi Đổng Tư Dương. Chu Vận giận đến mức mặt đỏ gay.

Cô nói: "Cái trò chơi này của anh thuộc loại văn hóa phẩm trò đồi trụy, nhất định sẽ bị cấm."

Lý Tuân châm thuốc, rồi vứt vài tờ giấy lên bàn. Chu Vận lấy xem, là mấy tờ tin ngắn, nội dung về chính sách chưa hề rõ ràng. Đại khái còn có cả tin Cục trưởng Cục Văn hóa thông tin lên tiếng phê bình những trò chơi đồi trụy này.

Chu Vận nhìn về phía Lý Tuân: "Vì thế anh muốn đụng vào họng súng à?"

"Đây mới chỉ là nhắc nhở thôi." Lý Tuân nói, "Chắc chắn Chính phủ đang chuẩn bị ban hành lệnh cấm."

Chu Vận: "Vậy mà anh còn làm?"

Lý Tuân thờ ơ lườm cô: "Em cảm thấy tại sao họ phải ban lệnh cấm?"

Chu Vận: "Đương nhiên là vì nó bậy bạ rồi."

Lý Tuân: "Là vì kiếm tiền đấy."

https://thuviensach.vn

"..."

Lý Tuân lại lườm cô, nói: "Bây giờ kiếm tiền bằng game điện thoại quá dễ, chắc chắn họ phải xét duyệt kỹ lưỡng, nhưng chúng ta vẫn còn thời gian." Lý Tuân gõ ngón tay thon dài lên hai tờ giấy trên bàn, "Bây giờ chẳng qua mới chỉ nhắc nhở, đến khi chính thức ban hành lệnh cấm thì ít nhất cũng phải một năm. Khoảng thời gian đó là đã đủ rồi, về phần nội dung trò chơi tôi sẽ tự biết điều chỉnh cho phù hợp."

Trương Phóng bên cạnh nóng lòng muốn thử, vỗ đùi đen đét: "Làm nhanh đi, làm nhanh đi. Tôi rất muốn chơi. Mẹ nó đây mới gọi là game chứ!"

"Không được!" Chu Vận vẫn không thể chấp nhận việc họ phải làm kiểu trò chơi này, cô nhìn chằm chằm Lý Tuân, rít từng chữ qua kẽ răng, "Sao anh có thể làm cái loại game này, anh có chút phấn đấu được không?"

Năm đó dù anh tham tiền, nhưng dù sao cũng coi như đi tiên phong trong lĩnh vực công nghệ. Bây giờ lại suy bại đến mức bán rẻ nhân cách, sáng tạo cái trò chơi ‘làm phụ nữ lên đỉnh như thế nào’ chó má này à.

Đổng Tư Dương sa sầm nói: "Thiết kế thêm một nhân vật nữ ‘cấp dưới không vâng lời' cho tôi." Ông chỉ vào Chu Vận và nói với Quách Thế Kiệt, "Phỏng theo hình tượng của cô ta."

Quách Thế Kiệt gật đầu, anh ta ngồi bên cạnh Chu Vận bị Chu Vận trừng mắt: "Cậu dám!"

Lý Tuân nói với mọi người: "Biểu quyết đi, ai đồng ý với dự án này thì giơ tay."

Soạt, soạt, soạt, soạt, soạt! Năm thắng một.

https://thuviensach.vn

"Cả đám các người..." Chu Vận chỉ một vòng tất cả những người trong phòng, cuối cùng chỉ về phía Lý Tuân, cô giơ tay chỉ hồi lâu nhưng vẫn không thốt nổi từ nào để mắng chửi được.

Đổng Tư Dương cười sang sảng.

"Sau này chúng ta sẽ thường xuyên họp bàn về dự án Hoa Hoa Công Tử. Trong số các người, tôi là người có quyền lên tiếng nhất về việc ’làm phụ nữ lên đỉnh như thế nào’, nhất là cái loại phụ nữ thích xuất đầu lộ diện, lảng vảng đây đó. Nói cho các cậu biết, kiểu phụ nữ này có ham muốn rất mãnh liệt, có thể kéo dài được rất lâu."

Trương Phóng lập tức nịnh nọt: "Đúng vậy! Kinh nghiệm của Đổng tổng thì khỏi cần phải bàn, khỏe như trâu, càng làm càng hăng, chỉ có thể miêu tả bằng một chữ thôi - Mạnh!"

Chu Vận nheo mắt nhìn anh ta: "Bỉ ổi, anh thử rồi sao mà biết mạnh?"

Triệu Đằng cười ha ha.

Trương Phóng thẹn quá thành giận, vỗ bàn nói: "Dù sao dự án này đã được bỏ phiếu tán thành rồi. Cô có phản đối cũng vô ích. Nhóm trưởng Lý cứ yên tâm, lần đầu tiên tôi thấy trò chơi được làm một cách nghiêm túc đến thế, tôi vô cùng ủng hộ anh."

Lý Tuân: "Cảm ơn."

Trương Phóng: "Đúng rồi, anh biết tán gái không?"

Lý Tuân thành thật nói: "Không biết nhiều."

Chu Vận trố mắt.

Trương Phóng nhiệt tình đề cử: "Vậy anh có thể hỏi Lão Đằng về chuyện theo đuổi phụ nữ, cậu ta là cao thủ tình trường đấy, thay người yêu

https://thuviensach.vn

như thay áo. Còn việc ‘làm thịt’ anh cứ nhờ Đổng tổng của chúng ta cố vấn là được rồi."

Đề tài càng lúc càng chệch hướng, cuộc họp thảo luận dự án nhanh chóng biến thành diễn đàn đồi trụy. Họp giữa chừng thì Chu Vận bỏ đi, quả thật cô có lòng nhưng không có sức để giúp đỡ dự án này. Sao đàn ông có thể đáng khinh thế chứ, vừa nhắc đến chủ gái gú thì ngay cả Quách Thế Kiệt thường ngày hiền lành nhất cũng chộn rộn hẳn.

Cô vừa bỏ đi, Lý Tuân cũng đi ra theo. Chu Vận lạnh mặt nhìn anh, Lý Tuân bị vẻ mặt của cô chọc cười đến nỗi bả vai run run.

Chu Vận: "Sản phẩm sau khi tái xuất của anh thật là khiến em mở mang tầm mắt."

Lý Tuân nhếch môi cười. Rõ ràng cô đang tức tối nhưng khi nhìn thấy nụ cười của anh theo góc độ nào đó vẫn khiến cô run sợ. Hình ảnh này mang đến cho cô một cảm giác rất quen thuộc, khiến người ta tức đến mức giậm chân mà không thể làm được gì.

Anh càng lúc càng giống khi xưa. Tự tin quyết đoán, định liệu mọi việc, và thêm phần bỉ ổi.

Anh dần dần thích ứng với hoàn cảnh và thời đại mới, lại một lần nữa khống chế tất cả mọi thứ trong tay.

"Em không hỗ trợ dự án này của anh đâu." Chu Vận khoanh tay tỏ rõ lập trường, "Em chỉ làm cái của em thôi."

Lý Tuân: "Tôi ra đây cũng chỉ muốn nói cho em chuyện này thôi."

"Chuyện gì?"

Lý Tuân tựa vào bàn làm việc của Triệu Đằng, hai tay bỏ vào túi quần.

https://thuviensach.vn

Khóe mắt Chu Vận vô thức chú ý đến đôi chân dài gần trong gang tấc kia. Chân của anh săn chắc hơn sáu năm trước nhiều, nhưng vẫn không đến mức cơ bắp rắn như đá của Đổng Tư Dương. Chân Lý Tuân thon dài vắt vẻo tùy ý, nhất là lúc mặc quần đen quả thật là đẹp không lời nào tả xiết.

"... Vì thế em cứ tiếp tục làm việc của mình đi." Lý Tuân nói.

"Hả?"

Chu Vận tập trung mọi sự chú ý vào chân Lý Tuân, không hề nghe thấy anh nói gì. Lý Tuân khẽ nhăn mày, dường như cảm thấy khó chịu với việc cô không nghiêm túc lắng nghe mình nói chuyện.

"Tôi bảo em cứ tiếp tục phát triển trò chơi của em đi." Anh thản nhiên nói, "Muốn công ty vững mạnh ngoại trừ có khả năng kiếm ra tiền thì còn phải có danh tiếng tốt. Dự án của em là bộ mặt của công ty, sau này em sẽ biết." Anh nói xong liền nhướng mắt, khom người đối mặt với cô rồi khẽ nói, "Mặc dù bộ mặt này thật sự hơi mỏng."

Dư âm của cuộc họp chưa tan, bây giờ lại thêm một mồi lửa mới, gương mặt Chu Vận bị hơi thở của anh hun đến đỏ ửng, giống như giúp anh nghiệm chứng lời anh vừa nói.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 28

Ngoài miệng Chu Vận nói là mặc kệ Lý Tuân nhưng cô vẫn âm thầm quan sát hai ngày. Sau khi thấy thao tác và tiến độ của anh ổn định, cô mới yên tâm.

Chuyện đầu tiên cô làm sau khi yên tâm là giảm bớt lượng công việc của Triệu Đằng xuống, tạo thời gian rảnh cho anh ta đến "giúp việc" cho Lý Tuân. Nhưng Lý Tuân tỏ thái độ không cần.

"Giúp cái gì, càng giúp càng rối thêm."

Chu Vận: "Thì giúp một phần thôi."

Lý Tuân cau có: "Tôi không cần."

Mỗi khi anh làm dự án là tính tình luôn nóng nảy, Chu Vận không cố ép anh, chỉ nhỏ giọng thương lượng: "Không phải giúp đỡ, anh hướng dẫn cho cậu ta đi, được không?"

Lý Tuân nhăn mày nhìn cô. Chu Vận nói tiếp: "Kỹ thuật của Triệu Đằng cũng tàm tạm, nhưng lại không được đào tạo chính quy, có một vài thói quen lập trình chưa được tốt. Dự án của anh có nhiều chỗ cho cậu ta phát triển hơn bên em, coi như anh giúp cậu ta lên cấp đi mà."

"Lên cấp xong lại trả về giúp việc cho em sao?"

https://thuviensach.vn

"Cũng không phải vậy. Sau này chúng ta còn phải làm nhiều dự án khác, anh phải biết nhìn xa trông rộng chứ."

"Ồ, em chê tôi thiển cận đó hả?"

"..."

Chu Vận cảnh giác, nhìn thấy ánh mắt anh hơi có vẻ chế nhạo liền biết nếu anh còn tiếp tục như vậy nữa cô chắc chắn sẽ tước vũ khí đầu hàng. Cô ngắt ngang lời anh: "Triệu Đằng còn rất trẻ nhưng lại có tài, công ty chúng ta thì ít người làm được việc, lẽ nào anh muốn đi dạy Trương Phóng?"

Lý Tuân nhướng mày, Chu Vận bị anh nhìn sợ đến nỗi toàn thân rờn rợn, cố lay cánh tay anh: "Hướng dẫn cậu ta đi mà anh." Giọng điệu mang chút ý làm nũng khó hiểu khiến Chu Vận hoảng hốt.

Lý Tuân cười khẩy hai tiếng, hờ hững quay người lại: "Gọi cậu ta đến đây."

Bên này cô đã thỏa thuận xong với Lý Tuân, nhưng bên kia Triệu Đằng lại ngoan cố. Anh ta bị Lý Tuân chê giúp chỉ càng rối thêm liền tự ái một cách trầm trọng, Chu Vận khuyên bảo thế nào cũng không đi. Cuối cùng cô chẳng buồn nói dụng ý của mình cho anh ta nghe nữa, trực tiếp xách cổ anh ta lên uy hiếp.

"Cậu có đi không?"

"Ôi bà chị... ối, ối, có chuyện gì thì từ từ nói mà."

"Có đi hay không?"

"Đi, đi, đi, đi ngay. Dù có lên núi đao hay xuống biển lửa gì tôi cũng đi hết."

Chu Vận hài lòng buông tay ra.

https://thuviensach.vn

Tháng ngày bận rộn cứ thế lặng lẽ trôi qua, tất cả mọi người đều loay hoay tối mặt. Nhờ được Triệu Quả Duy cố vấn nội dung, lượng người chơi Võ Tướng Vô Địch lại bắt đầu tăng lên, dù chưa đông đảo nhưng cũng dần dần thu hút được nhóm người chơi ổn định. Lợi nhuận chỉ tầm thường nhưng vẫn có thể miễn cưỡng chấp nhận được. Mỗi lần cập nhật đều tạo nên một chút tiếng vang

Còn bên phía Lý Tuân, kể từ ngày họp xong, tốc độ dự án được đẩy nhanh đáng kể.

Vào một ngày đông giá rét, Triệu Đằng rủ Chu Vận cùng đi ăn trưa. Họ bước vào một tiệm mì, gọi món xong Chu Vận hỏi anh ta về tình hình dự án, Triệu Đằng cười nói: "Thật không thể tin nổi."

"Tại sao lại bảo không thể tin nổi?"

Triệu Đằng nói với Chu Vận: "Tuần trước bọn tôi làm hướng dẫn và nhiệm vụ của hệ thống, anh ta giao cho tôi công việc thiết kế NPC hỗ trợ người chơi thực hiện nhiệm vụ. Tôi cố làm xong trong vòng một tuần lễ, cô đoán xem lúc tôi mang đến thì thế nào?"

Chu Vận nói: "Có phải anh ấy nói không được, bảo cậu sửa lại hay không?"

"Không phải, mà là người ta đã làm xong rồi."

"..."

"Sau đó anh ta đưa phần chương trình đó cho tôi xem, tôi chợt nảy ra sáng kiến, cảm thấy có lẽ chúng tôi có thể thêm một hệ thống lá chắn, như vậy trong tình huống ẩn núp, người chơi có thể di chuyển sang chỗ người chơi khác, đồng thời làm tăng độ linh hoạt của trò chơi lên. Nhưng vì lúc trước chưa hề tiếp xúc qua cách chơi này, nên tôi chỉ gợi ý cho anh ta rồi trở về tìm tài liệu cả đêm. Cô đoán xem hôm nay tôi đến công ty gặp phải

https://thuviensach.vn

chuyện gì nào?" Triệu Đằng nhún vai, vẫn lặp lại câu nói vừa rồi, "Thật không thể tin nổi, anh ta đã làm xong rồi."

Chu Vận cúi đầu cười. Triệu Đằng thở dài thườn thượt.

Chu Vận: "Sao thế?"

Triệu Đằng lắc đầu nói: "Không có gì, chỉ cảm thấy cuộc sống quá gian nan thôi."

Chu Vận cười: "Cậu mới bao nhiêu tuổi đầu, đừng nên nghĩ như vậy."

Triệu Đằng ung dung nói: "Tôi luôn biết ngành này có thiên tài, nhưng cũng chỉ là nghe nói thôi, không ngờ bây giờ người ta lại ở ngay bên cạnh mình. Anh ta ngồi tù những sáu năm đấy, giỡn chơi à. Lượng công việc tôi phải cày cuốc suốt một tuần mà người ta chỉ mất nửa ngày để hoàn thành. Làm sao tôi chấp nhận được đây, đúng là không thể sống nổi mà."

Chu Vận nói: "Cậu mới cày có một tuần mà đã không chịu nổi, còn anh ấy đã làm mười mấy năm rồi đấy."

Triệu Đằng nhìn Chu Vận. Chu Vận hất cằm với anh ta, nói: "Cậu thử làm mười mấy năm đi, không chừng sẽ giống như anh ấy đấy."

Triệu Đằng khinh thường nhếch miệng: "Cô tha cho tôi đi, ăn thôi, ăn thôi."

Họ đang ăn thì ngoài trời đổ tuyết. Triệu Đằng và Chu Vận ăn trưa xong trở về công ty, vô tình gặp một người ở dưới lầu.

Chu Vận nhìn bóng dáng đứng trong cảnh mưa tuyết bay bay thì kinh ngạc vô cùng, gọi từ đằng xa: "Điền Tu Trúc?"

Điền Tu Trúc mặc áo khoác trắng trông rất bảnh bao. Anh yên lặng che ô, chiếc áo bành tô bằng nỉ sạch sẽ không hề dính một bông tuyết nào.

https://thuviensach.vn

Anh nghe thấy giọng Chu Vận liền quay đầu cười với cô.

Triệu Đằng đứng bên cạnh Chu Vận nhỏ giọng xuýt xoa: "Ồi ôi, trai đẹp."

Chu Vận nói: "Cậu lên lầu trước đi."

Triệu Đằng dẩu môi rồi bỗng thốt lên: "Cô đừng làm chuyện có lỗi với công ty đấy."

Chu Vận: "Có lỗi với công ty á?"

Triệu Đằng nói ẩn ý: "Cô khiến tâm trạng nhóm trưởng không tốt, ảnh hưởng đến tiến độ dự án, dĩ nhiên là có lỗi với công ty rồi."

Chu Vận: "Nói nhảm gì vậy, cậu mới sang nhóm kia có mấy ngày đã phản bội rồi, còn gọi người ta là nhóm trưởng nữa. Mau đi lên lầu đi."

Đuổi Triệu Đằng đi xong, Chu Vận bước đến trước mặt Điền Tu Trúc: "Sao anh đến đây?"

"Em còn nhận ra anh là ai hả."

Lúc này Chu Vận mới nhớ ra, cô cứ chìm đắm vào công việc, đã hơn nửa tháng không gặp mặt Điền Tu Trúc rồi.

Bên kia Triệu Đằng chạy nhanh về công ty, vừa vào cửa đã lao đến chỗ Lý Tuân, giữa đường đụng phải Trương Phóng khiến anh ta quay mấy vòng.

"Cậu điên rồi sao!" Trương Phóng tức tối chạy đến định mắng Triệu Đằng, chợt thấy Lý Tuân ở bên cạnh đang chăm chú lập trình.

Triệu Đằng đẩy Trương Phóng ra, nói với Lý Tuân: "Anh mau xuống lầu đi."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân chỉ tập trung tinh thần vào màn hình, không hề liếc mắt sang.

Triệu Đằng vỗ bàn: "Mau xuống lầu đi."

Trương Phóng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Triệu Đằng thấy Lý Tuân vẫn không nhúc nhích, đứng thẳng lên: "Được, anh cứ ngồi đó câu cá chờ thời đi, đợi đến khi chị Chu bị người ta cuỗm mất thì đừng có trách tôi không nhắc anh."

Trương Phóng nổi máu nhiều chuyện: "Rốt cuộc là sao?"

Triệu Đằng nói: "Có một anh chàng trắng trẻo vô cùng bảnh tỏn ở dưới lầu lôi kéo Chu Vận không biết nói cái gì."

Anh ta nói xong câu đó mà Lý Tuân vẫn dửng dưng, nhưng một người khác ở góc trái lại có động tĩnh lớn.

"Tới rồi sao?"

Triệu Đằng và Trương Phóng đồng thời quay đầu lại, Quách Thế Kiệt đứng lên, trợn to mắt nhìn Triệu Đằng.

"Có phải người ở dưới lầu không? Thầy Điền đến rồi à?"

Triệu Đằng khó hiểu: "Thầy Điền gì... À đúng rồi, hình như Chu Vận gọi anh ta là Điền Tu Trúc thì phải."

Một loạt tiếng ầm ầm vang lên, Quách Thế Kiệt sơ ý làm đổ chồng sách. Trương Phóng nhìn anh ta một cách quái lạ: "Cậu làm sao vậy? Gặp ma hả? Còn nữa, hôm nay cậu có chuyện gì thế, đi hẹn hò sao?"

Bình thường Quách Thế Kiệt luôn thu mình trong xó như không hề tồn tại, đã thế còn ăn mặc tuềnh toàng như sinh viên nghèo. Hôm nay không hiểu sao lại mặc vest chỉnh chu, trông rất kỳ quặc.

https://thuviensach.vn

Trương Phóng chế giễu: "Nếu cậu thật sự đi hẹn hò thì nghe lời ông anh này nói thay bộ đồ khác đi, ăn mặc như vậy chắc chắn sẽ thất bại cho xem."

Quách Thế Kiệt cầm túi vội vàng chạy ra ngoài, lúc đi ngang qua Trương Phóng còn tỏ thái độ khác thường, hùng hổ nói: "Mau tránh ra, đừng làm chậm trễ chuyện của tôi."

Trương Phóng hoảng hốt nhìn Quách Thế Kiệt chạy ngang qua mình, hồi lâu mới hoàn hồn lại: "Cậu dám tạo phản..."

Đáng tiếc Quách Thế Kiệt đã chạy mất dạng.

Dưới lầu, Điền Tu Trúc đang oán trách Chu Vận: "Sớm biết vẽ poster xong em sẽ không ngó ngàng đến anh nữa thì anh đã vẽ chậm một chút rồi."

Chu Vận giải thích: "Gần đây em thật sự quá bận, cuối tuần này sẽ tranh thủ thời gian đến mời anh ăn cơm, em còn chưa cảm ơn anh về chuyện vẽ tranh giúp em lần trước nữa."

Điền Tu Trúc: "Hôm nay không rảnh à?"

Chu Vận hơi khó xử: "Hôm nay thật sự em không đi được..."

Điền Tu Trúc nhìn cô đăm đăm chốc lát rồi bỗng chậc một tiếng, anh thoáng nhìn ra phía sau Chu Vận, nói: "Em không rảnh thì anh cũng không rảnh. Anh bận lắm."

Cùng lúc đó, Quách Thế Kiệt xông đến từ phía sau: "Thầy Điền..."

Chu Vận giật mình, Quách Thế Kiệt nhìn thấy Điền Tu Trúc, mắt lệ rưng rưng, kích động đến mức răng va vào nhau lập cập.

"Thầy Điền, thầy Điền, thầy đến rồi."

https://thuviensach.vn

Điền Tu Trúc ừ một tiếng, thân thiện nói: "Lên lầu thôi."

Quách Thế Kiệt: "Vâng, tôi dẫn đường cho thầy."

Chu Vận ngây dại.

Quách Thế Kiệt khom lưng uốn gối: "Thầy Điền, để tôi xách túi giúp thầy." Điền Tu Trúc không từ chối, đưa túi cho Quách Thế Kiệt, "Cảm ơn."

Quách Thế Kiệt vui mừng như học sinh tiểu học được khen ngợi, mắt sáng lấp lánh. Chu Vận sửng sốt nhìn cảnh này, suýt nữa tưởng nhầm Quách Thế Kiệt là Trương Phóng.

Cô ngơ ngác cất lời: "Điền Tu Trúc?"

Điền Tu Trúc quay đầu lại, nghiêm túc nói với Chu Vận: "Anh phải làm việc, đừng quấy rầy anh." Nói xong thì phấn khởi đi lên lầu với Quách Thế Kiệt.

Chu Vận á khẩu.

Quách Thế Kiệt cung nghênh Điền Tu Trúc vào công ty: "Thầy, mời sang bên này, hôm nay ông chủ chúng tôi không có ở đây." Anh ta dẫn thẳng Điền Tu Trúc đến chỗ Lý Tuân, "Đây là trưởng nhóm dự án của chúng tôi, Lý Tuân."

Triệu Đằng và Trương Phóng nghệch mặt đứng bên cạnh.

Hai tay Lý Tuân gõ phím liên tục suốt một ngày rốt cuộc cũng dừng lại. Anh nhìn về phía Điền Tu Trúc, thản nhiên nói: "Chào anh."

Điền Tu Trúc cười đáp lại: "Chào anh."

Ba người cùng nhau đi vào căn phòng tối. Triệu Đằng kéo Chu Vận ra một góc, nhỏ giọng hỏi: "Chuyện gì vậy?"

https://thuviensach.vn

Chu Vận: "Tôi còn muốn biết hơn cả cậu nữa kìa."

Đúng lúc Quách Thế Kiệt đi ra ngoài pha trà cho Điền Tu Trúc. Hôm nay anh ta rất gan dạ, dám đi lấy hộp trà cao cấp của Đổng Tư Dương, bị Trương Phóng bắt lại, áp giải đến trước mặt Triệu Đằng và Chu Vận.

Chu Vận hỏi: "Cậu biết Điền Tu Trúc à?"

Quách Thế Kiệt xúc động nói: "Ai mà không biết thầy Điền chứ!"

Trương Phóng vỗ vào gáy Quách Thế Kiệt: "Cậu dám tinh tướng à."

Chu Vận gạt Trương Phóng ra, hỏi Quách Thế Kiệt: "Cậu quen biết anh ấy à?"

Quách Thế Kiệt: "Không quen."

"Vậy hai người liên hệ với nhau thế nào?"

Quách Thế Kiệt ngơ ngơ ngác ngác, nói: "Nhóm trưởng Lý có ghi địa chỉ email liên hệ trong phần yêu cầu mỹ thuật của bản kế hoạch mà."

"Anh ấy lấy địa chỉ ở đâu?"

"Không biết. Nhóm trưởng Lý bảo tôi liên lạc, trước đó anh ấy không nói là thầy Điền, chỉ bảo là người trước đây vẽ poster quảng cáo cho Võ Tướng Vô Địch, bảo tôi liên hệ hỏi thử." Nói xong Quách Thế Kiệt hớn hở ra mặt, "Không ngờ thầy Điền lại rất thân thiện, nghe nói tôi là nhân viên của công ty Phi Dương liền chỉ cho tôi khá nhiều điều."

Chu Vận hỏi: "Là nhóm trưởng Lý bảo cậu hỏi à?"

"Đúng vậy."

"Anh ấy còn nói gì nữa?"

https://thuviensach.vn

"Không có... À đúng rồi, anh ấy bảo tôi nói với thầy Điền là hiện tại lượng công việc của công ty rất nhiều, nếu không nhanh chóng xác định phong cách mỹ thuật và hoàn thiện nó thì tất cả mọi người đều phải tăng ca trong dịp Tết. Thầy Điền nghe xong vô cùng sốt ruột. Công nhận nhóm trưởng Lý giỏi thật đấy."

Chu Vận: "Vậy hôm nay họp..."

"Ồ, là như vậy, thầy Điền nghe nói lượng công việc của chúng ta khá lớn nên chủ động nhận làm cố vấn mỹ thuật giúp chúng ta. Vốn tôi không đành lòng nhưng thật sự không kiềm nổi mong muốn được gặp thần tượng một lần." Quách Thế Kiệt cười rạng rỡ, "Nhóm trưởng Lý tốt quá, đã tạo cho tôi cơ hội này."

Chu Vận nheo mắt lại, anh ấy chê trao đổi qua mail với người ta năng suất quá thấp thì có! Chu Vận bất lực xua tay: "Cậu đi họp đi."

Cô ngồi phịch xuống ghế, xoa trán, nhớ đến lúc trước Lý Tuân bảo cô chuyển tiếp email Điền Tu Trúc gửi bức tranh cho anh ấy. Khi đó cô còn ngây thơ cho rằng anh ấy chỉ muốn xem thử chất lượng bức tranh thôi, không ngờ lại có âm mưu sâu sa như vậy...

Lý Tuân dốc hết tâm sức vào dự án, dù sao đi nữa anh đều không muốn bỏ qua tài nguyên mỹ thuật nghìn vàng khó kiếm như Điền Tu Trúc. Nhưng từ đủ mọi nguyên nhân, anh lại không muốn trực tiếp liên lạc với Điền Tu Trúc, thế là anh đẩy cho Quách Thế Kiệt làm người đại diện phát ngôn, nói vài câu lấp lửng, khiến Điền Tu Trúc ngây thơ chủ động dâng đến tận cửa.

Tết tăng ca... Đương nhiên Điền Tu Trúc không nỡ để cô tăng ca vào Tết nhất rồi.

"Lợi hại." Chu Vận sắp xếp logic lại, cảm thán gật đầu.

https://thuviensach.vn

Triệu Đằng: "Tại sao?"

Chu Vận nhớ đến lần đầu tiên Điền Tu Trúc vẽ tranh quảng cáo giúp cô, khi ấy Lý Tuân và cô còn cãi nhau một trận. Bây giờ nháy mắt anh đã họp hành với người ta. Đây là mưu tính thế nào, thủ đoạn ra sao, quyết tâm cỡ nào cơ chứ! Người làm nên việc lớn quả thật chẳng màng đến mấy chuyện tình cảm nhỏ nhặt mà. Cô đoán, nếu có vứt anh lên sao Hỏa anh cũng có thể khai hoang một mảnh ruộng làm thí nghiệm cho xem.

Trương Phóng nhăn mày hỏi: "Tóm lại là thế nào?"

Chu Vận chìa tay ra, nhìn Triệu Đằng và Trương Phóng nói: "Tôi và bọn cậu đánh cuộc."

"Hả? Đánh cuộc gì?"

Chu Vận: "Có nhóm trưởng Lý của các người ở đây, nếu trong vòng hai năm công ty này không phát triển nhanh như vũ bão thì tôi móc hai mắt cho bọn cậu ngâm rượu uống."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 29

Cuộc họp kéo dài hơn ba giờ, Triệu Đẳng cũng bị gọi vào. Khi tan họp trời đã tối, Quách Thế Kiệt đi ra khỏi phòng họp trước tiên, sau đó cung kính mời Điền Tu Trúc ra. Chu Vận ngừng công việc trong tay, Điền Tu Trúc cười với cô: "Em vất vả rồi."

Chu Vận: "Sao em lại vất vả."

Điền Tu Trúc nói: "Thế thì anh vất vả vậy."

Chu Vận im lặng nhìn vào phòng họp, Lý Tuân và Triệu Đẳng còn đang thu dọn đồ đạc. Cô biết xưa nay Lý Tuân không phải là người nghiêm túc ghi chép lại nội dung cuộc họp, anh đang thu dọn đồ đạc có nghĩa là tạm thời anh không muốn ra ngoài.

Cô nói với Điền Tu Trúc: "Cùng nhau ăn một bữa cơm đi."

Điền Tu Trúc hỏi: "Không phải tối nay em bận sao?"

Chu Vận nói dối: "... Em xin phép rồi."

Điền Tu Trúc cười: "Vậy cũng tốt, anh đi lấy xe trước, chờ em ở dưới lầu nhé."

https://thuviensach.vn

Anh vừa rời đi, Triệu Đằng cũng đi ra khỏi phòng họp, thoáng nhìn Chu Vận rồi trở về chỗ ngồi của mình làm việc.

Thường ngày Triệu Đằng rất sôi nổi, bây giờ đột nhiên trở nên nghiêm túc nên ai cũng cảm thấy không khí là lạ. Chu Vận đứng ở cửa nhìn người cuối cùng còn trong phòng. Cô thấy bóng lưng anh trầm mặc ngồi trên ghế, như thể cạn kiệt sức lực sau ba giờ họp dài đằng đẵng.

Chu Vận dặn dò Triệu Đằng một vài việc rồi tan làm trước. Lúc cô xuống lầu, Điền Tu Trúc đã đỗ xe trước cổng tòa nhà. Chu Vận lên xe, điều hòa phả ra luồng nhiệt vô cùng ấm áp. Điền Tu Trúc đưa cho cô lon cà phê. Chu Vận hỏi: "Bình thường anh ghét uống cà phê lon lắm cơ mà?"

Điền Tu Trúc: "Để em sưởi ấm tay thôi." Anh bật đèn đánh tay lái, cho xe chạy ra đường chính. Chu Vận cầm lấy lon cà phê, do dự chốc lát rồi hỏi Điền Tu Trúc: "Lúc nãy bọn anh bàn gì trong cuộc họp?"

Điền Tu Trúc nhìn về phía trước, trả lời: "Chỉ nói về phong cách mỹ thuật hợp lý cho trò chơi bọn em thôi. Có mấy nhân vật quan trọng cần anh vẽ giúp." Anh bỗng cười cười, "Nhưng phải công nhận trò chơi này hay đấy, ngoại trừ nhân vật và cảnh tượng khác nhau, còn có đủ mọi thời đại. Nếu quả thật có thể làm được đến vậy sẽ có nhiều người ôm nó kết hôn lắm đây."

Lúc này Chu Vận mới nhớ đến nội dung trò chơi, dè dặt hỏi: "Lẽ nào anh cũng thích trò này sao? Anh là nghệ thuật gia đấy."

Điền Tu Trúc liếc nhìn cô, nói: "Anh là nghệ thuật gia chứ không phải đạo sĩ."

Chu Vận nghẹn lời. Điền Tu Trúc cười, hỏi ngược lại: "Nếu có một trò chơi thông minh và rất thật cho em cơ hội quen với đủ loại đàn ông, chẳng nhẽ em không thích chơi à?"

https://thuviensach.vn

Chu Vận: "Không thích, không có hứng thú."

Điền Tu Trúc nói: "Đó là vì trong lòng em đã đặt ra tiêu chuẩn về người đàn ông của đời mình từ trước thôi."

Chu Vận nắm lấy lon cà phê, không nói gì.

Điền Tu Trúc cười nói: "Nhưng trên đời này phần lớn mọi người đều không có tiêu chuẩn, và cả một vài người đã có tiêu chuẩn cho riêng mình nhưng vẫn chơi để tiêu khiển, em quá nghiêm túc rồi."

Chu Vận: "Chỉ là một cái game sex thôi, có gì hay ho đâu."

Họ chọn một nhà hàng món Đông Nam Á. Trong trời đông giá rét, nhà hàng bài trí đầy cây xanh nhân tạo, những vật trang trí từ đủ mọi quốc gia treo trên tường, các bàn được ngăn cách bởi những tấm màn sa mỏng màu đỏ tía và xanh đậm thoang thoảng hương thơm, tạo nên không khí riêng tư yên tĩnh.

Nhân viên đưa cho họ thực đơn, Chu Vận để Điền Tu Trúc xem trước. Phục vụ bưng lên hai cốc nước chanh, cô thấy anh gọi món xong liền hỏi: "Anh có rảnh để vẽ không?"

Điền Tu Trúc nói: "Anh đã nhận lời rồi."

Chu Vận nói: "Nhận lời rồi cũng có thể đổi ý mà, anh đâu có ký hợp đồng."

Điền Tu Trúc mỉm cười, rướn người lên trước, nhỏ giọng nói: "Chu Vận, em phải cân nhắc kỹ đấy."

"Gì cơ?"

"Từng câu nói của em đều có ảnh hưởng rất lớn tới anh, không chừng em tiếp tục khuyên vài câu nữa anh sẽ đổi ý thật đấy."

https://thuviensach.vn

"..."

Chu Vận phải thừa nhận rằng mình có ý đồ, cô hi vọng tất cả dự án của công ty Phi Dương đều đạt được thành công, bao gồm cả cái trò Hoa Hoa Công Tử cô không thích. Nhưng cô không muốn kéo Điền Tu Trúc vào như thế, cô chưa tu luyện đến cảnh giới mặt dày như Lý Tuân.

"Điền Tu Trúc, thật ra chuyện này là..."

"Chu Vận." Trước khi cô kịp nói xong, Điền Tu Trúc đã nhẹ nhàng ngắt lời cô, anh nhướng mày lên, lặp lại lần nữa, "Em phải cân nhắc cho kỹ."

Ánh sáng chậm rãi lưu chuyển trong đôi mắt anh, Chu Vận bỗng hiểu, thật ra anh đã biết rõ mọi chuyện. Kể từ lúc cô kể tất cả về Lý Tuân cho anh nghe, anh đã hiểu rõ về Lý Tuân giống như cô vậy.

"Anh nói rồi, anh hi vọng bọn em thành công, huống chi đối với anh việc này rất đơn giản." Nụ cười Điền Tu Trúc tắt dần, khẽ nói, "Em càng nhanh thành công, chúng ta mới có thể rời khỏi đây càng nhanh hơn. Anh không muốn em chết dần chết mòn ở nơi này."

Nhân viên bưng lên hai bát bánh bột gạo thơm ngọt.

"Ăn nhiều một chút, em gầy nhiều quá." Điền Tu Trúc nói xong lại có chút bất đắc dĩ, "Tương lai em sẽ còn gầy hơn, kể từ ngày gặp được cậu ta, dường như em chưa hề nghỉ ngơi giây phút nào thì phải."

Chu Vận ngước mắt nhìn anh, Điền Tu Trúc nói: "Mới vừa rồi anh và Lý Tuân họp rất căng thẳng."

Chu Vận: "Anh ấy làm khó anh à?"

https://thuviensach.vn

Điền Tu Trúc lắc đầu nói: "Con người cậu ta suy nghĩ quá nhiều, vô cùng cố chấp."

Chu Vận: "Anh ấy chỉ muốn xả giận thôi."

Điền Tu Trúc: "Anh không đánh giá cậu ta đúng hay sai, anh chỉ nói ý kiến của mình thôi. Lúc trước anh cũng cảm thấy cậu ta rất cố chấp với mục tiêu của mình, nhưng không ngờ lại đến mức độ này. Nói thật, tình trạng sức khỏe của cậu ta không tốt lắm, hoàn toàn dựa vào hơi tàn gượng chống."

Chu Vận đánh rơi thìa vào bát: "Gì cơ?"

Điền Tu Trúc thấy cô lo lắng liền trấn an: "Cũng không nghiêm trọng như vậy, chỉ là nghỉ ngơi quá ít thôi."

Chu Vận gật đầu, lẩm bẩm: "... Trước kia anh ấy cũng nghỉ ngơi rất ít."

Tâm tư cô đều dành cho Lý Tuân, Điền Tu Trúc lẳng lặng nhìn, lát sau khẽ hỏi: "Em thích cuộc sống như vậy hả?"

Chu Vận nhìn về phía anh, vẻ mặt Điền Tu Trúc rất bình thản.

"Thật ra thì thời gian anh ở bên em hơn em ở bên cậu ta rất nhiều, thế nhưng không có kích thích như ở bên cậu ta. Anh chỉ thích cuộc sống yên ổn, có thể sống khỏe mạnh đến hết đời là chuyện rất hiếm."

Chu Vận không biết nên nói gì. Điền Tu Trúc lại nói: "Cuối năm sau anh phải trở về Pháp mở triển lãm tranh, anh hi vọng khi đó em có thể đi cùng anh."

"Điền Tu Trúc."

https://thuviensach.vn

"Em đừng vội vàng từ chối như vậy, không ai có thể đoán trước tương lai. Đúng rồi, sắp đến Tết rồi, chừng nào em về nhà?"

Chu Vận thầm tính toán: "Còn một tuần nữa mới nghỉ."

Bị Điền Tu Trúc nhắc nhở, Chu Vận mới chợt nhận ra thời gian trôi qua cực nhanh, thấm thoắt một cái tết nữa lại đến.

Tuần cuối cùng, không khí tết càng lúc càng rộn ràng, trong trung tâm thương mại trang trí đỏ rực, đường phố cũng giăng đèn kết hoa. Ngoại trừ Lý Tuân, tất cả đều không có tâm trạng làm việc. Chu Vận cũng có khoảng thời gian thư giãn hiếm hoi, thậm chí thỉnh thoảng còn tranh thủ đánh bài với Triệu Đằng và Trương Phóng.

Nhiều lần Trương Phóng muốn rủ Lý Tuân chơi cùng nhưng Lý Tuân không đoái hoài đến anh ta. Trương Phóng thầm nói: "Có cần siêng vậy không?"

Triệu Đằng hầm hừ: "Trước kia cậu chê người ta ăn không ngồi rồi, bây giờ người ta siêng năng cậu lại không vừa lòng."

Trương Phóng nói: "Tôi đâu có không vừa lòng, lao động phải kết hợp với giải trí chứ. Sắp sửa nghỉ Tết rồi, về nhà nghỉ ngơi cho khỏe, sang năm mới có sức làm tiếp."

Chu Vận đang xào bài, vừa nghe hai chữ "về nhà" liền lén ngước mắt. Lý Tuân đang ngồi thu lu trên ghế yên lặng lập trình, chẳng mảy may bị bên ngoài ảnh hưởng.

Anh vẫn giống hệt như trước đây.

Đổng Tư Dương bận bịu suốt cả năm, mấy ngày cuối năm không phải đi "bàn việc làm ăn" nữa, ông bắt đầu chuẩn bị phát lương thưởng cho nhân viên. Ông đối đãi với nhân viên cũng khá hào phóng, tặng một gói quà tết

https://thuviensach.vn

đủ thứ củi gạo, dầu muối thật to cho mỗi người, hai ngày trước khi nghỉ còn tổ chức họp mặt cuối năm.

Chu Vận kinh ngạc, công ty này còn có họp mặt cuối năm á? Cô vốn tưởng họp mặt cuối năm chỉ là tùy tiện chọn một quán ăn ven đường nào đó rồi ăn một bữa là xong. Không ngờ Đổng Tư Dương lại chơi trội, sáng tinh mơ lái chiếc xe mười hai chỗ, kéo mọi người đi ra ngoại ô.

Chu Vận hỏi ông: "Đổng tổng muốn dẫn chúng tôi đi cắm trại à, thời tiết này mà cắm trại sẽ chết người đấy."

"Cô lắm mồm quá." Trương Phóng ngồi trên ghế lái phụ, quay đầu đắc ý nói với cô, "Làm sao mà phận đàn bà con gái như cô có thể đoán được ý tưởng của Đổng tổng chúng ta chứ."

Không đợi Chu Vận lên tiếng, Triệu Đằng đã đạp Trương Phóng một cú giúp cô. Trương Phóng xù lông, hai người cãi nhau ầm ĩ. Đổng Tư Dương cũng không ngăn cản, vừa lái xe vừa hút thuốc, cười sang sảng.

Chu Vận quay đầu lại, nhìn xuống hàng sau. Lý Tuân ngồi ở hàng cuối, tựa đầu vào cửa sổ, nhắm mắt nghỉ ngơi. Cô nhanh chóng nhận ra chất lượng chiếc xe không tốt lắm, cửa không kín, gió rét thổi vun vút vào mặt Lý Tuân. Cô quay đầu lại xem xét tấm kính vỡ này, cố sức đẩy về sau, hi vọng có thể khép kín khe hở lại. Nhưng chiếc xe quá cũ, rãnh cửa không khít, cô đẩy qua thì kín, thả tay nó lại hở ra.

Chu Vận thử mấy lần, cuối cùng dứt khoát giơ tay giữ chặt. Cô hỏi Triệu Đằng bên cạnh: "Còn bao lâu nữa mới đến?"

Triệu Đằng nói: "Sắp rồi."

Chu Vận lại hỏi: "Rốt cuộc là đi đâu, sao xa thế?"

https://thuviensach.vn

Triệu Đằng nói: "Đến rồi sẽ biết, do người bạn tứ chiến trước đây của Đổng tổng mở."

"..." Bạn tứ chiến á?

Chu Vận buộc mình không nghĩ đến xuất thân của ông chủ, tập trung vào việc giữ cửa kính. Xe chạy hơn hai giờ, xuống đường cao tốc rồi tiếp tục rẽ vào con đường đất, dằn xóc hơn nửa ngày, tận buổi trưa mới đến nơi.

Xe dừng lại, Chu Vận thả lỏng bả vai cứng ngắc. Cô quay đầu thấy Lý Tuân vẫn còn ngủ say. Cô nháy mắt ra hiệu với Quách Thế Kiệt ngồi kế anh, bảo anh ta đánh thức Lý Tuân, còn mình thì xuống xe trước.

Một tòa nhà đứng sừng sững giữa cảnh núi rừng hoang vắng, tuy chỉ có ba tầng nhưng khá dài với mười mấy khung cửa sổ, nhìn từ đằng xa tối om chẳng có động tĩnh gì.

Nhà khá cũ, tường ngoài đã bạc phếch, bởi vì được xây từ rất lâu nên đã tróc sơn loang lổ giống như là bị lở loét. Tòa nhà này không có bất cứ bảng hiệu gì, trước cổng toàn cây khô cỏ dại, tuyết đọng cũng không ai quét. Chu Vận nghĩ thầm may là họ đến vào lúc trưa, nếu đến vào lúc mặt trời đã lặn xuống núi, cô thật sự nghi ngờ mình có can đảm bước vào căn nhà này hay không nữa.

Phía sau vang lên tiếng đóng cửa xe, Lý Tuân xuống xe cuối cùng. Đổng Tư Dương khóa cửa lại rồi nói với mọi người: "Đi thôi."

Chu Vận đi tuốt phía sau. Đổng Tư Dương đẩy cánh cổng khiến nó kêu ken két, phía trước là lối đi tối thui, bên trong dựng đầy giàn giáo.

Chu Vận đi theo phía sau Trương Phóng và Triệu Đằng, sóng vai với Lý Tuân. Lý Tuân vừa tỉnh ngủ, vẻ mặt rất khó chịu. Vừa rồi cô không nhìn kỹ, chỉ thoáng thấy lúc anh vừa bước xuống xe, môi tím tái chẳng có chút máu. Cô bất ngờ nhận ra, kể từ lúc họ gặp lại nhau cho đến nay, dường như

https://thuviensach.vn

đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy khuôn mặt anh lúc ngủ và dáng vẻ lúc anh tỉnh giấc.

Băng qua lối đi tối đen, tiến vào đại sảnh, tầm mắt cô liền sáng rỡ. Chu Vận ngạc nhiên phát hiện bên trong tòa nhà lại là một thế giới khác, mặt đá cẩm thạch sạch sẽ, đèn treo lộng lẫy, rèm vải dày và cả nhân viên phục vụ ăn mặc chỉnh tề. Vấn đề duy nhất là nhân viên đều là phái nữ và còn mặc đồng phục hở hang khêu gợi. Sườn xám đỏ thắm ngắn đến bắp đùi, may mà máy điều hòa được chỉnh ở nhiệt độ rất cao.

Một người đàn ông quản lý ở đại sảnh nhìn thấy Đổng Tư Dương vội vàng đến chào hỏi.

"Anh Đổng."

Chu Vận luôn cảm thấy khung cảnh này hơi bất ổn, lén kéo Trương Phóng, nhỏ giọng nói: "Có khi nào đang chơi thì chúng ta bị cảnh sát tóm không đấy."

"Cô nói gở gì thế." Trương Phóng lườm cô, "Lo sợ không đâu, tới đây."

Thừa dịp Đổng Tư Dương nói chuyện với quản lý, Trương Phóng dẫn Chu Vận đi về phía trước, anh ta vén tấm rèm dày lên, phía sau là cửa kính đọng đầy hơi nước.

Chu Vận lau một khoảng nhỏ nhìn ra ngoài. Bên ngoài là một dãy núi giả, có vài mái đình nhỏ tinh xảo tọa lạc trong đó. Bên cạnh đình là những cây khô màu đen không hề được cắt tỉa. Trên nền tuyết trắng xóa chia ra mười mấy hồ nước xanh biếc, nối nhau liên tiếp, hơi nước lượn lờ, trông từ xa giống như bí cảnh.

Chu Vận nhìn hồi lâu, kinh ngạc nói: "Suối nước nóng?"

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 30

Chu Vận ở thành phố này đã mấy năm, thế mà xưa nay lại không biết vùng ngoại ô có suối nước nóng.

Đổng Tư Dương nói chuyện với quản lý xong, nhận mấy tấm thẻ phòng từ đối phương rồi quay đầu lại hỏi: "Các người ai ở với ai?"

Chu Vận: "Còn định ở lại qua đêm á?"

Đổng Tư Dương: "Tào lao mía lao."

Chu Vận: "Ban đầu ông đâu có nói ở lại, tôi không mang theo gì cả."

Đổng Tư Dương khó chịu: "Phụ nữ đúng là phiền phức, ở có một đêm cần gì mang theo đồ." Ngay sau đó lại cười lên, "Ồ, có phải không mang theo son phấn nên căng thẳng không. Không sao, không muốn bọn tôi nhìn thấy mặt mộc của cô thì buổi tối đừng có rửa mặt."

"..."

Trương Phóng rút tấm thẻ phòng từ tay Đổng Tư Dương, ôm Triệu Đằng: "Anh sẽ ‘quẩy’ với em."

Triệu Đằng ớn lạnh đẩy Trương Phóng ra. Đổng Tư Dương hỏi Quách Thế Kiệt: "Cậu muốn ở với ai?"

https://thuviensach.vn

"Khoan đã." Chu Vận ngắt lời ông. Đến bây giờ cô mới muộn màng phát hiện ra, chỉ vào hai tấm thẻ còn lại trong tay Đổng Tư Dương, "... Ông chỉ lấy ba phòng thôi á?"

Đổng Tư Dương: "Sáu người ở ba phòng, có vấn đề à?"

Chu Vận bó tay: "Tôi là phụ nữ mà... Ông không cảm thấy nên lấy riêng cho tôi một phòng sao?"

Đổng Tư Dương: "Dự chi không đủ."

Chu Vận: "Không phải chỗ này là bạn cũ của ông mở sao?"

Đổng Tư Dương cười khẩy: "Cô cũng nói là bạn cũ rồi mà, chẳng nhẽ nhân tình có thể bán rẻ vậy sao?" Ông thúc giục Chu Vận, "Đừng có rề rà nữa, cho cô chọn trước đi, đừng nói tôi không chăm lo cho nhân viên nữ. Ba người chúng tôi, cô ở với ai?"

Chu Vận nghẹn lời.

Triệu Đằng liếc trộm Lý Tuân rồi bỗng kéo Quách Thế Kiệt đến bên cạnh mình, nói: "Cậu đừng dính vô vụ này, phụ nữ đều là mãnh thú, cậu không muốn sự trong trắng của mình bị vấy bẩn chứ."

Chu Vận: "Ai làm bẩn ai?"

Triệu Đằng phớt lờ, lôi Quách Thế Kiệt: "Tóm lại cậu chọn một trong hai người kia đi."

Quách Thế Kiệt nhỏ giọng: "Hai người kia sẽ không bị vấy bẩn sao?"

Chu Vận: "Rốt cuộc là ai làm bẩn ai?"

Triệu Đằng cười nói: "Hai người họ đã bẩn đến mức không thể bẩn hơn được nữa rồi."

https://thuviensach.vn

Đổng Tư Dương nhếch môi, nói với Chu Vận: "Cô không cần lo, cô hoàn toàn không phải là gu của tôi."

Chu Vận đốp lại ngay: "Ông cũng không phải gu của tôi."

"Vậy thì tốt." Đổng Tư Dương ném một tấm thẻ vào ngực Lý Tuân.

Lý Tuân vẫn còn chưa tỉnh ngủ, sắc mặt sa sầm, không nói lời nào. Anh nhìn thoáng qua tấm thẻ phòng trong tay rồi đi vào thang máy.

Đổng Tư Dương nói với những người còn lại: "Về phòng nghỉ ngơi đi, sau đó lên phòng Minh Hương tầng hai ăn cơm."

Chu Vận đang lấn cấn về chuyện phòng ở thì bị Triệu Đằng xô thẳng vào thang máy sắp đóng cửa. Đổng Tư Dương thì lôi Quách Thế Kiệt như xách con gà: "Cậu ở với tôi."

Trương Phóng chen đến hỏi: "Thế Đổng tổng thích gu nào?"

Đổng Tư Dương liếm môi như sói đói: "Ít nhất là phải dâm gấp mười lần tôi mới được."

Chu Vận còn chưa hiểu ra sao đã bị gài vào tròng. “Ting” một tiếng, thang máy dừng ở tầng bốn.

Nơi này không giống khách sạn bình thường, cửa mỗi căn phòng đều làm bằng gỗ, điêu khắc đủ kiểu hoa văn long phượng, tỏa ra hương thơm ngào ngạt. Trần nhà rất cao, cứ cách bốn năm mét là treo đèn lồng đỏ thắm, ánh sáng mờ mờ khiến khung cảnh càng thêm thần bí.

Chu Vận theo sau lưng Lý Tuân, tim đập thình thịch. Cô nghĩ có nên quay lại đại sảnh tự thuê một phòng riêng hay không. Nhưng cơ hội tốt đã qua, bây giờ cứ cảm thấy có chút khó chịu.

... Ở chung với nhau khó chịu ư?

https://thuviensach.vn

Không đợi cô nghĩ ra đáp án, Lý Tuân đã đến cửa phòng.

Trông mặt tiền khách sạn xấu xí thế này chắc hẳn là đổ hết tiền vào việc tu sửa bên trong rồi. Tuy đây không phải phòng cao cấp nhưng diện tích khá rộng, gồm có hai giường đơn. Bức tường trên đầu giường treo một bức tranh hoa sen khổng lồ được vẽ rất tinh xảo, và bên cạnh giường là hai bức bình phong gỗ chạm rỗng.

Lý Tuân đi thẳng vào phòng vệ sinh. Trong phòng khá tối, Chu Vận kéo rèm cửa sổ ra. Cô kinh ngạc phát hiện bên ngoài cửa sổ đã bị che đi, chỉ chừa lại một khe ngang trên cùng là có thể thấy được cảnh bên ngoài còn lại đều bị che kín hết.

Chu Vận quay lại chỗ cửa bật đèn, vừa bật lên mới biết hóa ra đèn trong phòng cũng giống ngoài hành lang, trên đỉnh tấm tranh hoa sen cũng treo một loạt đèn lồng đỏ mờ tối. Trong lòng Chu Vận túa mồ hôi, phòng này không giống chỗ làm chuyện trong sáng chút nào.

Lý Tuân rửa mặt xong đi ra, cầm chiếc balo màu đen của mình trên sàn. Nhìn góc cạnh chiếc túi, Chu Vận đoán bên trong nhất định là laptop.

Quả nhiên, một giây sau Lý Tuân liền lấy ra chiếc máy tính rồi vứt balo đi. Anh đặt máy lên bàn, không khởi động ngay mà lấy thuốc lá ra châm trước.

Chu Vận không biết nên nói gì, để tránh lúng túng, cô cũng vào phòng vệ sinh. Lề mề sửa soạn rất lâu mới đi ra ngoài, trùng hợp thấy chiếc balo Lý Tuân vứt trên đất, thuận tay nhặt lên.

Trong khoảnh khắc cô cầm balo lên, trong túi rơi ra một vật, nói cho đúng là một tấm. Nó rơi xuống mặt đất, đến khi Chu Vận khom xuống nhìn thấy rõ là gì thì cả người như bị sét đánh. Đó là tấm ảnh mà cô đã quá quen thuộc, một tên thủ khoa tóc vàng đứng trên bục diễn thuyết, tư thái nghênh ngang coi trời bằng vung.

https://thuviensach.vn

Chu Vận đã quên mất tấm ảnh này từ lâu như nó chưa hề xảy ra trong quá khứ. Mấy năm trước cô nhét tấm ảnh vào nơi sâu nhất trong ví, ngay cả khi bị người ta trộm mất ví cô cũng không nhớ ra nó.

Hình có vết bẩn và nếp nhàu rõ rệt, chắc hẳn anh sợ không giữ được nên đã đi ép nhựa lại. Sao anh lấy được tấm hình đó mà không nói với cô? Không... phải hỏi là sao anh lại ép nhựa tấm ảnh này? Hoặc là hỏi tại sao phải luôn mang theo nó bên người?

Vấn đề muốn hỏi quá nhiều nhưng cô không biết phải mở miệng thế nào. Sớm biết thế đã trốn tịt trong phòng vệ sinh cho rồi. Chu Vận nghĩ thầm, còn gì khó xử hơn hoàn cảnh hiện tại chứ!

Cô quay đầu lại, thấy Lý Tuân tựa vào bên cạnh bàn hút thuốc lá. Khác hẳn với cô, anh không bao giờ cảm thấy lúng túng hết. Trong phút chốc cô chợt thấy dường như họ đang chơi một trò trẻ con vô cùng nhàm chán, nhưng họ lại rất nghiêm túc hòa mình vào trò chơi đó.

Chu Vận biết rõ còn cố hỏi: "Sao ảnh lại ở chỗ anh?"

Lý Tuân khẽ nói: "Đồ của tôi thì ở chỗ tôi, có vấn đề gì sao?"

Chu Vận: "Sao lại là đồ của anh?"

Lý Tuân: "Thế chẳng nhẽ là đồ của em à?"

Rõ ràng là của em mà!

Chu Vận nhìn ánh mắt anh, không thốt nên lời.

Lý Tuân hút thuốc rất nhanh rồi dụi vào gạt tàn thuốc, nói: "Đi ăn cơm thôi."

Đổng Tư Dương trao trách nhiệm gọi thức ăn lại cho cấp dưới là Trương Phóng. Khi Chu Vận và Lý Tuân đến phòng bao thì anh ta đang lựa

https://thuviensach.vn

chọn món cuối, ngẩng đầu hỏi họ: "Hai người có muốn ăn món gì không?"

Lý Tuân lắc đầu, Chu Vận nói: "Gọi món ngọt đi, tôi muốn ăn ngọt."

Trương Phóng dè bỉu: "Cô không sợ mập à."

Chu Vận: "Anh hỏi tôi muốn ăn gì mà." Cô đi đến nhìn thực đơn, "Bánh bơ tổ ong, tôi muốn cái này."

Trương Phóng: "Lớn tướng rồi còn thích ăn bơ."

Lý Tuân ngồi xuống, Đổng Tư Dương liếc sang anh nhưng anh không buồn để ý.

Thức ăn nhanh chóng được mang lên, Đổng Tư Dương phát biểu vài lời mở màn gọi là cho có hình thức, tiếp theo mọi người bắt đầu đánh chén. Ông gọi không ít rượu, Chu Vận nói rằng tửu lượng mình rất kém, Đổng Tư Dương chế nhạo: "Phụ nữ đi làm mà không biết uống rượu thì có khác gì ca sĩ bị câm."

Chu Vận tức tối đẩy lại chung rượu mà ông đưa đến bây giờ đã cạn sạch: "Định nghĩa về từ 'đi làm' của hai chúng ta không giống nhau."

Đáng tiếc dáng vẻ hùng hổ này của cô không có xi nhê gì cả, mới tranh luận với Đổng Tư Dương vài câu đã bị ông nhanh chóng chuốc cho vài chung.

Triệu Đằng ở một bên xem, tặc lưỡi lắc đầu, nói với Lý Tuân bên cạnh: "Trước kia Đổng tổng của chúng ta hay thích ép Trương Phóng uống rượu lắm, bây giờ có tân sủng rồi. Anh không đến giải cứu cô ấy sao?"

Lý Tuân im lặng không nói gì. Thật ra Đổng Tư Dương chỉ rót cho Chu Vận loại rượu nhẹ, tuy số lượng nhiều nhưng nồng độ chẳng đáng là bao. Ảnh hưởng duy nhất sau khi uống cả một chai rượu là Chu Vận mắng

https://thuviensach.vn

người càng hăng hơn. À không, còn sắc mặt nữa, hơi men bốc lên khiến mặt cô ửng đỏ, mắt long lanh, vô thức toát lên vài phần quyến rũ.

Đổng Tư Dương thuộc tay lão luyện, mà còn là kiểu càng uống càng tỉnh, ông rót rượu cho Chu Vận, rồi rót cho mình, nói: "Nào, cô uống cái này, tôi uống cái này, cô một chung, tôi một chung. Sao hả?"

Chu Vận lườm ông.

"Ồ, dám lườm tôi nữa à, giỏi quá nhỉ." Tay Đổng Tư Dương kẹp điếu thuốc, chỉ vào chung của mình, cố ý khích cô, "Chung của tôi có nồng độ cồn gấp ba mươi lần của cô, dám uống cái này không?"

Chu Vận bưng chung lên uống cạn. Đổng Tư Dương vỗ tay đầu tiên, mấy nhân viên khác cũng cùng nhau vỗ tay bôm bốp theo.

Công ty nhỏ cũng có ưu điểm riêng của nó, náo nhiệt, tự do. Dĩ nhiên nó cũng có những vấn đề khó khăn, ví dụ như sự phát triển và kế hoạch là hai thứ tỉ lệ nghịch cực kỳ. Khi khó khăn đã giảm, vậy náo nhiệt và tự do cũng sẽ được phóng đại vô hạn.

Được hơn ba tuần rượu, Đổng Tư Dương nổi hứng, nhìn nhân viên trong phòng với vẻ mặt cảm khái. Trương Phóng đi tới mời rượu ông, Đổng Tư Dương uống một hơi cạn sạch rồi nói: "Năm thứ ba rồi."

Trương Phóng cũng bùi ngùi cất lời: "Vâng ạ."

Chu Vận hỏi: "Đây là sự nghiệp đầu tiên của ông à?"

Đổng Tư Dương cười nhạo, Trương Phóng nói: "Đừng đùa, năm xưa lúc Đổng tổng của chúng ta oai phong một cõi cô còn chưa tốt nghiệp nữa kìa."

https://thuviensach.vn

Đổng Tư Dương: "Oai phong một cõi mốc xì!" Ông tự rót cho mình một chung rượu, uống ực xuống, rồi quay đầu nói với Chu Vận, "Xuất thân của tôi không tốt, chỉ là loại du thủ du thực, được một sư phụ trong xưởng máy nuôi lớn. Sư phụ tôi từng chế tạo ra máy cày chạy bằng bánh xe đầu tiên ở Trung Quốc, đó mới thật sự là oai phong một cõi. Nhưng thời đại thay đổi quá nhanh, các công xưởng thi nhau đóng cửa, kiểu làm ăn liều mạng cậy mạnh, cứ thế đâm đầu trước kia không còn dùng được nữa."

Chu Vận: "Sao ông lại chọn lĩnh vực công nghệ thông tin?"

"Cũng chẳng phải chọn lựa gì, nói ra chỉ sợ các người chê cười thôi." Đổng Tư Dương nhìn Chu Vận, khẽ cười nói, "Năm kia tôi ra tù, mấy anh em làm ở nhà máy khi xưa đều đã đổi nghề hết rồi, tôi không biết phải làm gì bây giờ. Khoảng thời gian đó tôi hay đi lang thang, có lần trời nóng quá, tôi đi đường mướt cả mồ hôi, đúng lúc đó vô tình đi ngang qua cổng một công ty IT. Cổng công ty tự động mở ra, máy điều hòa cách mười mấy mét phả ra làn gió mát rượi khiến cả người tôi thư thái! Lúc ấy tôi đã nghĩ, sao cùng ở trên một con phố mà hoàn cảnh lại chênh lệch lớn như thế."

Đổng Tư Dương cười khẩy: "Tôi định đứng ở cửa hưởng ké điều hòa một lúc cho mát, ai dè bị bảo vệ đến đuổi đi. Cô hỏi tôi tại sao lại muốn mở công ty làm về lĩnh vực công nghệ thông tin à, tôi nói cho cô biết, mẹ kiếp, chỉ vì ông đây muốn ngồi trong nhà có điều hòa đấy!"

Đổng Tư Dương nói một hồi liền quay sang trêu chọc người khác, bắt đầu hành hạ Trương Phóng và Triệu Đằng. Chu Vận kề đến Lý Tuân, người cô nồng nặc mùi rượu. Cô nói: "Sao anh không uống?"

Cô đã ngà ngà say, không còn biết giữ chắc khoảng cách nữa, cứ nghĩ khoảng cách giữa họ rất bình thường, nhưng thật ra là cô đã kề sát anh quá rồi. Đôi mắt cô vì uống rượu mà trở nên sáng quắc lạ thường, giống như thanh đao được rửa nước bóng loáng.

https://thuviensach.vn

Lý Tuân chăm chú nhìn vài phút rồi đẩy cô sang một bên, đi ra ngoài. Chu Vận phản ứng chậm lụt, lúc hoàn hồn lại người đã biến mất.

Phòng bao là căn phòng cao cấp, bức bình phong che đi các phương tiện giải trí phía kia, Trương Phóng uống nhiều nên đã say, ôm micro gào hát điên cuồng. Chu Vận nằm vật ra sô pha mơ màng ngủ một giấc, khi tỉnh lại bốn người Đổng Tư Dương đã vào sòng mạt chược.

Chu Vận gãi đầu, hỏi họ: "Lý Tuân đâu?"

Triệu Đằng nói: "Vốn là về phòng làm thêm, nhưng bị tôi và Trương Phóng chạy đến lôi đi tắm suối nước nóng." Anh ta quay đầu nhìn Chu Vận, "Cô cũng đi đi."

Chu Vận: "Muộn thế rồi..."

Triệu Đằng cười nói: "Muộn mới tốt, đêm khuya vắng người."

Đổng Tư Dương ngậm điếu thuốc, vừa bốc bài vừa nói: "Ra cửa gọi phục vụ, bảo là muốn ngâm suối nước nóng, họ sẽ dẫn cô đi, cô cứ chọn tạm một bộ đồ tắm ở đây là được."

Đầu óc Chu Vận xoay chuyển chậm, ngờ nghệch ra cửa gọi nhân viên phục vụ: "Tôi muốn đi tắm suối nước nóng."

"Thưa cô, mời đi bên này."

Nhân viên phục vụ dẫn cô băng qua lối đi nhỏ, đến phòng thay đồ: "Xin hỏi cô có áo tắm chưa?"

Chu Vận lắc đầu, nhân viên đưa cô đi chọn áo tắm.

"Cô cứ chọn thoải mái, chỗ này đều là kiểu mới, tiền áo tắm sẽ tính vào tiền phòng cô ạ."

https://thuviensach.vn

Áo tắm đủ mọi kiểu dáng, Chu Vận nhìn đến hoa mắt. Cô vốn hơi choáng váng, cộng thêm màu sắc áo tắm sặc sỡ khiến cô hoàn toàn không biết lựa chọn cái nào. Nhân viên đề cử giúp cô: "Cô thích loại hai mảnh không? Dáng người cô đẹp, mặc vào nhất định rất gợi cảm."

Chu Vận gật đầu, cô ta nói sao thì nghe vậy. Nhân viên cầm lấy bộ bikini hai mảnh đưa cho Chu Vận, cô cúi đầu nhìn hồi lâu rồi khẽ nói: "... Tôi không muốn mặc bộ này."

Phục vụ khó hiểu nhìn cô, Chu Vận chỉ vào một chiếc áo tắm đang treo: "Bộ này, lấy bộ có váy cho tôi."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 31

Ra khỏi phòng thay đồ, nhân viên phục vụ đưa cho Chu Vận một chiếc khăn bông dài.

Suối nước nóng chia làm hai khu vực, trong nhà và ngoài trời. Chu Vận nhìn một vòng khu trong nhà, không có bóng dáng Lý Tuân. Cô đi ra khu ngoài trời, bên ngoài đã tối đen như mực, càng đi cô càng cảm thấy lạnh.

Chu Vận khẽ khàng đẩy cửa kính ra, một luồng gió rét ập đến khiến cô nổi da gà. Cô quấn khăn kín hơn, nhưng chiếc khăn chỉ che được nửa người trên, đôi chân dài thườn thượt trắng nõn của cô lộ ra ngoài khẽ run rẩy.

Cô cúi đầu nhìn con đường rải đầy đá sỏi, tuyết đọng một lớp mỏng, hơi trơn trượt. Nơi này không có đèn đường, chỉ có ánh đèn trong mỗi hồ nước nóng hắt lên đường hòa cùng màu nước trở thành sắc xanh biếc, lập lòe theo làn sóng gợn lăn tăn. Thỉnh thoảng trên những cành cây đen nhánh chìa ra có bông tuyết tan nhỏ giọt xuống hồ vang lên những âm thanh nhẹ nhàng thánh thót.

Chu Vận đi men theo con đường sỏi, qua mấy hồ liên tiếp đều không có người. Cô càng chạy càng lạnh, hàm răng va lập cập khiến hồ nước nóng hai bên có vẻ vô cùng hấp dẫn. Vào lúc cô tưởng như không kiên trì nổi

https://thuviensach.vn

nữa, định nhảy bừa vào một hồ nào đó thì cuối cùng đã nhìn thấy bóng dáng Lý Tuân.

Hơi nước phủ mờ nét mặt anh, cô đoán có lẽ anh đang thiếp đi. Nhưng thật ra không phải thế, thỉnh thoảng anh lại nhúc nhích, như thể không tìm được tư thế thoải mái để có thể thư giãn.

Lý Tuân nhanh chóng phát hiện ra cô đang đến gần. Anh mở mắt ra, Chu Vận ngồi bên cạnh anh.

Lý Tuân nghiêng đầu nhìn cô. Từ góc độ này, khuôn mặt anh bất giác khiến cô nhớ lại trước kia.

Buổi tối đầu tiên cô chủ động đi tìm anh là lúc anh đang ngồi trên sân thể dục của trường. Cô dè dặt gọi anh, anh ngước mắt nhìn cô. Khung cảnh khi đó giống hệt với bây giờ, chẳng qua ánh đèn của laptop đã biến thành đèn của hồ nước nóng, mà họ cũng không còn ở độ tuổi niên thiếu thanh xuân nữa.

Đây là độc quyền của cố nhân ư? Chỉ một câu nói bâng quơ, một ánh mắt lơ đãng cũng có thể nhận ra vô hạn ý nghĩa.

Cô đã ghi nhớ mọi chuyện quá sâu sắc.

Họ nhìn nhau không nói gì, một lúc sau Chu Vận nhỏ giọng hỏi: "Không thoải mái à?"

Kể từ lúc cô đến Lý Tuân không cử động nữa, anh lắc đầu: "Không có."

Chu Vận ngồi yên không nói lời nào, lát sau Lý Tuân hỏi: "Em ngồi đấy không lạnh à?"

Chu Vận hoàn hồn lại: "... Lạnh."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân hất cằm: "Xuống đây đi."

Chu Vận đặt mông ngồi bên bờ hồ, lạnh đến mức rụt đầu rụt cổ. Cô bỏ chân vào suối nước nóng, đối lập với nhiệt độ ngoài trời, nước trong hồ nóng hôi hổi, cô rút phắt chân ra.

"Sao nóng quá vậy?"

Ngón tay thon dài của Lý Tuân nhấc lên khỏi mặt nước, chỉ về một phía. Chu Vận nhìn sang, bên cạnh hồ là một bảng điện tử nho nhỏ, trên đó hiển thị nhiệt độ của nước là 41 độ C.

"Không nóng đâu." Lý Tuân nói, "Từ từ xuống thôi."

Chu Vận lại bỏ chân xuống nước lần nữa. Kỳ lạ là nghe xong lời của anh, cô thật sự thấy nước không còn nóng như khi nãy nữa. Phải chăng rượu có tác dụng làm tê liệt cảm giác hay có thể thôi miên người ta ư?

Chu Vận cởi khăn bông để lại trên bờ, từ từ trượt người xuống, vạt váy tắm dần dần nổi lên, bồng bềnh trong nước.

"Còn lạnh không?" Lý Tuân hỏi. Giọng nói anh cách cô chừng hai mươi centimet, không hề suồng sã.

Chu Vận lắc đầu: "Không."

Ấm áp rồi, không còn lạnh nữa, thế giới đã hòa bình.

"Em vừa uống rượu thì đừng ngâm nước nóng lâu quá." Anh lại nói.

Ánh mắt Chu Vận nhìn vào vạt váy lay động, đầu óc cô hơi mụ mị, không nghe rõ Lý Tuân nói cái gì, chỉ loáng thoáng nghe thấy chữ "rượu" thôi.

"Sao anh không uống rượu..." Cô hỏi.

https://thuviensach.vn

Lý Tuân không đáp lời.

Chu Vận quay đầu nhìn anh, hỏi lại: "Sao anh không uống rượu?"

Lý Tuân bỗng bật cười. Anh cũng nghiêng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt Chu Vận. Bàn tay dưới nước kéo mép váy cô chìm xuống, rồi khua khoắng dưới mép váy như xua đi làn khói trong nước, dưới làn khói ấy là bắp đùi căng mịn, nuột nà.

Giọng anh bình thản, nói nửa đùa nửa thật: "Nếu tôi uống rượu em nghĩ mình có thể đi được sao."

Khoảng cách giữa họ rất gần, xung quanh quá nóng, Chu Vận cảm nhận người mình nóng bừng lên, không biết do suối nước nóng hay tại vì điều gì khác.

Chu Vận nghe rõ lời anh nói vừa rồi, trong lòng bất chợt dâng lên một nỗi kích động, quay đầu nhìn vào mắt anh, nghiêm túc: "Đi không được thì không đi nữa."

Vẻ mặt trêu chọc của anh dần dần biến mất: "Em uống rượu là để tiếp thêm can đảm à?"

Mặt Chu Vận càng nóng hơn. Lý Tuân tựa vào thành hồ: "Có vài lời không thể nói khi say, em uống rượu vào tính tình vẫn tệ như trước."

Chu Vận nghẹn lời không biết nói gì, tận sâu trong tiềm thức cô cảm giác mình đang bị anh chê trách, mà cô thì đã biết toàn bộ lý do. Chu Vận đột nhiên cảm thấy họ như đang ở hai đầu cảm xúc mâu thuẫn cực đoan, giống như trong hoàn cảnh này, thân thể thì ngâm trong dòng suối nước nóng ấm áp, nhưng gương mặt và đầu óc lại phơi trong gió rét.

Qua thật lâu Lý Tuân không nghe được động tĩnh của Chu Vận, anh chuyển mắt, thấy mắt cô đỏ hoe.

https://thuviensach.vn

Anh cau mày: "Khóc cái gì?"

"Không có khóc."

"Tôi mù à?"

Vốn là Chu Vận kiềm nén không để rơi nước mắt, nhưng giọng Lý Tuân cáu gắt, chỉ nói hai câu đã khiến nước mắt cô rơi ra. Anh thấy cô như vậy thì ăn nói càng khó nghe hơn: "Bảo em đừng khóc mà em không nghe à."

"Anh quát cái gì?" Chu Vận bị anh la lối cũng cất cao giọng.

Lý Tuân quay người đi, nheo mắt lại.

"Bây giờ ai mới là người quát đây?"

Chu Vận dứt khóa động thủ, cô đẩy bả vai anh. Lý Tuân không hề yếu thế, chộp ngay lấy cổ tay cô. Tay anh vừa bóp mạnh, Chu Vận đã rụt bả vai lại: "Đau."

Lý Tuân lập tức buông tay ra. Chu Vận cúi đầu, nắm lấy cổ tay mình, im lặng rất lâu.

Lý Tuân nhăn mày, anh nhớ khi nãy mình đâu có mạnh tay lắm. Mãi lâu sau không thấy Chu Vận ngẩng đầu lên, anh đưa tay định kéo cổ tay cô qua xem. Đúng lúc này, Chu Vận đột ngột khẽ khàng lên tiếng: "Có phải hai chúng ta thôi không còn diễn trò với nhau nữa rồi không?"

Lý Tuân khựng tay lại. Giọng Chu Vận càng lúc càng nhẹ, giống như hơi nước bốc lên từ hồ suối nước nóng, phải tập trung chú ý mới nghe được loáng thoáng.

"Tâm tư anh đều dồn hết vào công ty. Lúc trước Điền Tu Trúc vẽ tranh giúp công ty anh cũng tức giận, bây giờ vì dự án mà anh lại chủ động tìm

https://thuviensach.vn

anh ấy giúp đỡ. Anh còn nhớ những gì trước kia chúng ta đã nói không. Trước giờ anh không đề cập đến em cũng không dám nói... Có phải hai chúng ta mặc nhiên quên đi hết những chuyện trong quá khứ rồi không?"

Không khí im lặng bao trùm. Không biết qua bao lâu, Lý Tuân mới hờ hững hỏi lại: "Không phải bây giờ em đã nói ra rồi sao?"

Chu Vận: "Em uống rượu."

Lý Tuân cười phì một lúc, sau đó lại có chút bất đắc dĩ: "Quả nhiên rượu là thứ khiến người ta can đảm mà."

Chu Vận lại tiếp tục im lặng, mái tóc đen buông rủ dập dờn theo sóng nước.

Lý Tuân gác cánh tay lên bờ hồ, nheo mắt nhìn cô gái toàn thân ướt đẫm, mỗi một tấc da thịt đều cám dỗ chí mạng. Ánh mắt anh dần dần đen thẳm như màn đêm. Vạt váy cứ bềnh bồng như thể đang kín đáo bày tỏ khát khao của chủ nhân nó. Cô hoàn toàn không phòng bị anh, chỉ cần anh muốn là có thể làm gì tùy thích.

Nhưng bây giờ không phải lúc, anh thầm nhủ, tất cả ân oán vẫn còn chưa giải quyết xong, anh không thể để mọi thứ mất trật tự trong giai đoạn này. Hơn nữa, anh cũng không tài nào đoán được quyết định của cô là đã trải qua suy nghĩ kỹ càng hay là nhất thời xung động. Anh không thể ôm một người phụ nữ đã say trong tình cảnh này, nhất là người đó còn là Chu Vận.

Lý Tuân điềm nhiên nói: "Em không cần mang gánh nặng tâm lý gì cả, trước kia tôi đã nói với em rồi, quá thật thà sẽ bị thua thiệt."

Chu Vận nhìn về phía anh, Lý Tuân cười khẩy nói: "Chuyện đó không hề có sức trói buộc với tôi, nếu em không buông tay được thì coi như là tôi phản bội đi. Những lời thề thốt lúc còn trẻ có gì là thật đâu." Anh từ từ đến

https://thuviensach.vn

gần cô, khinh khỉnh nói, "Cho dù có xuống địa ngục thật cũng không sao, tôi đây kinh nghiệm dày dặn, dù sao từ bé đến lớn có chuyện nào mà không trải qua."

Anh gần cô trong gang tấc, trước khi kịp phân tích lời nói của anh, Chu Vận đã phát hiện ra có nếp nhăn nhàn nhạt nơi khóe mắt anh, và phần tóc bên thái dương bị gió thổi khô đã lấm tấm vài sợi bạc.

Có phải do nước hồ phản quang không?

Cô chưa kịp nhìn kỹ thì Lý Tuân đã đứng dậy, anh nhặt chiếc khăn bên bờ: "Em uống rượu thì đừng ngâm suối nước nóng quá lâu, có chết đuối cũng không ai biết đâu."

Nói xong liền bỏ đi.

Chu Vận nhìn đôi chân dài kia khuất trong màn đêm, mới thả mình trong hồ nước nóng hồi lâu mới ngoi lên, toàn thân tỏa hơi nóng, cô ra sức vỗ vỗ mặt mình để bản thân tỉnh táo lại.

Nước nóng rơi xuống từng giọt từng giọt, gió rét lại ào ạt đem đến từng cơn giá lạnh thấm vào da thịt cô. Cô nhìn bóng mình bập bềnh trong nước thật lâu rồi khẽ nói: "... Nói nhăng nói cuội, chẳng có câu nào là thật."

Đến khi cô sửa soạn xong xuôi trở về phòng, Lý Tuân đã bắt đầu ngồi lập trình. Chu Vận lặng thinh nhìn bóng lưng anh, lại thoáng nhìn đồng hồ, đã hơn một giờ sáng rồi. Anh liều mạng làm việc như vậy khiến Chu Vận được ăn chơi suốt mấy ngày nay có chút khó chịu. Tạm thời gạt tình cảm nam nữ sang một bên, đều là trưởng nhóm dự án của công ty với nhau, áp lực anh gây cho cô quả thật quá lớn.

"Anh có cần nghỉ ngơi chút hay không?" Cô hỏi.

Lý Tuân: "Em ngủ đi."

https://thuviensach.vn

Chu Vận chui vào chăn, tắt hết đèn lồng đỏ, hỏi Lý Tuân: "Có cần để đèn lại cho anh không?"

"Để đi."

Chu Vận muốn anh đi ngủ sớm một chút, tìm lý do nói: "Nhưng để đèn em không ngủ được."

Lý Tuân: "Không ngủ được thì che mặt lại."

Chu Vận á khẩu. Có quỷ mới quan tâm đến anh đấy!

Chu Vận vùi đầu cố ngủ. Đáng tiếc nói thì dễ nhưng ngủ được mới khó, cô trở mình vài lượt tinh thần lại càng tỉnh táo hơn, liền lén lút ló đầu ra khỏi chăn, như tên trộm rình xem Lý Tuân. Sau lưng anh trống trải, bởi vì trong phòng bật điều hòa nên anh chỉ mặc một chiếc áo mỏng, xương bả vai nhẹ nhàng lên xuống theo từng cử động của cánh tay.

Khung xương của đàn ông khác hẳn với phụ nữ.

Chu Vận trở mình, thấy balo Lý Tuân để trên giường, đó là chiếc túi lúc trước cô nhặt lên. Miệng túi còn đang mở, tấm hình bên trong lộ ra một góc. Chu Vận như bị ma xui quỷ khiến, vươn tay ra định lấy lại tấm hình.

"Đàng hoàng coi."

Chu Vận giật mình, cho rằng Lý Tuân mọc mắt ở sau lưng, kết quả vừa chớp mắt đã thấy hình ảnh của mình được phản chiếu trong chiếc gương ở bên cạnh bàn anh.

Chu Vận bình tĩnh nằm xuống. Rõ ràng là đồ của cô sao bây giờ cô lại giống như tên trộm thế này.

Ánh mắt Lý Tuân cũng quay trở lại màn hình. Một lát sau, Chu Vận vẫn không hề buồn ngủ, cô nhìn chằm chằm trần nhà, hỏi: "Tết này anh

https://thuviensach.vn

định đi đâu?"

Lý Tuân: "Em ngủ đi."

Chu Vận: "Phó Nhất Trác có về nhà ăn Tết không?"

Lý Tuân đáp cho có lệ: "Có thể."

Chu Vận: "Nếu anh ấy về nhà thì anh ăn Tết ở đâu?"

Lý Tuân tập trung lập trình, lười trả lời có lệ với Chu Vận nữa.

Anh không trả lời, Chu Vận lại trở mình.

"Thôi bỏ đi."

Lúc này đổi thành cô yên lặng, bàn tay gõ phím của Lý Tuân dần dần ngừng lại, một hồi sau anh mới nói khẽ: "Cậu ta không về nhà đâu."

Chu Vận quay người lại: "Anh đến chỗ anh ấy hả?"

"Ừ."

"Được rồi, anh cho em gửi lời chúc năm mới vui vẻ tới anh ấy giúp em nhé."

"Được."

"Vậy em ngủ đây."

"Ừ."

"Anh..."

Lý Tuân đóng bụp laptop, quay phắt lại...

https://thuviensach.vn

Chu Vận: "Ngủ, ngủ đây."

Lý Tuân nhìn cô chằm chằm, có nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết hiện giờ vẻ mặt anh ra sao nữa kìa. Cô kéo chăn che kín đầu, không dám động đậy nữa.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 32

Sáng hôm sau, Chu Vận thức dậy trong trạng thái đau đầu hoa mắt, trí nhớ hỗn loạn sau cơn say rượu. Lý Tuân đã đi đâu mất, giường bên cạnh chăn được gấp gọn gàng, gối đặt trên chăn. Chu Vận hơi kinh ngạc, bởi vì trong trí nhớ của cô, xưa nay Lý Tuân không bao giờ dọn dẹp chăn đệm. Chẳng nhẽ đây là thói quen tốt anh tập được khi còn ở trong tù sao?

Lý Tuân biến mất không rõ tung tích, Chu Vận gọi cho Triệu Đằng, Triệu Đằng mơ mơ màng màng nghe máy, chưa nói được mấy câu đã cúp máy. Anh ta cho biết tối qua họ đánh mạt chược suốt đêm, năm giờ sáng mới ngủ, muốn mọi người thức dậy hết ít nhất cũng phải đến trưa.

Chu Vận rửa mặt xong đến phòng ăn dùng bữa sáng, vừa đi vừa nhắn tin cho Lý Tuân.

"Anh đang ở đâu?"

Mấy phút sau Lý Tuân nhắn lại.

"Đi ra ngoài mua thuốc."

Chu Vận: "Anh ăn sáng chưa?"

Lý Tuân: "Chưa."

https://thuviensach.vn

Chu Vận đi đến khu buffet, cô nghĩ chắc Lý Tuân cũng không có hứng thú ăn sáng ở đây, liền hỏi nhân viên phục vụ: "Tôi có thể mang mấy miếng bánh mì đi được không?"

Thái độ nhân viên phục vụ lễ phép: "Dĩ nhiên được ạ."

Chu Vận cũng không ăn ở đây, lấy mấy miếng bánh mì, xúc xích và mứt trái cây bỏ vào túi mang đi. Cô hỏi vị trí của Lý Tuân, anh đang ở khu suối nước nóng ngoài trời hôm qua. Lúc Chu Vận đến đã thấy anh ngồi trên một tảng đá, hút thuốc nhìn về phía dãy núi xa xa.

Chu Vận đưa túi bánh mì cho anh.

"Xúc xích và mứt, anh ăn cái nào?"

Lý Tuân nhìn chiếc túi trước mặt, rất lâu mới cất lời: "Tôi muốn dưa muối."

Cô phất chiếc túi vào mặt anh, Lý Tuân nhếch môi cười nhạt, nhận lấy rồi kẹp xúc xích vào bánh mì. Chu Vận ngồi bên cạnh.

Trước mặt họ là hồ suối nước nóng, nhiệt độ ở đây không đến nỗi lạnh lắm. Sáng sớm không khí trong lành, Chu Vận nhìn phương xa sương khói lượn lờ, nhớ đến câu thơ trong bài Kẻ Hành Hương của Tô Thức: Núi xanh chập chùng, sương giăng kín, sáng tinh mơ.

"Đổng Tư Dương chọn chỗ thơ mộng gớm nhỉ." Chu Vận vừa nhai bánh mì vừa nói.

Lý Tuân ừ.

Chu Vận nói: "Ngày mai là giao thừa rồi."

Anh lại ừ.

https://thuviensach.vn

Chu Vận: "Năm mới vui vẻ."

Lý Tuân: "Em cũng vậy."

Chu Vận nghĩ ngợi lại nói: "Sang năm cố lên."

Hình như anh mỉm cười: "Em cũng thế."

Hai giờ chiều, Đổng Tư Dương là người thức dậy cuối cùng. Triệu Đằng đến thông báo, mọi người thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi về. Trên đường trở về ai ai cũng cười nói rôm rả, Triệu Đằng kề sát Lý Tuân hỏi nhỏ gì đó thì bị Lý Tuân đẩy ra.

Khi họ về đến công ty trời đã sập tối, Chu Vận sốt ruột gọi xe, lập tức về nhà. Lúc gần đi Trương Phóng chạy đến kéo cô, nắm tay cô thật chặt, nói không đâu.

"Sang năm cô nhất định phải đến làm đấy."

Chu Vận thấy lạ lùng: "Tôi không đến đây làm thì đi đâu?"

Sau này Triệu Đằng nói cho cô biết, Trương Phóng vẫn lo Chu Vận sẽ nhảy việc, nghỉ làm ở Phi Dương. Hồi chơi mạt chược cuối năm anh ta luôn miệng nói đến chuyện này. Chu Vận trêu chọc: "Các người không lo Lý Tuân bỏ đi à, anh ấy còn giỏi hơn tôi đấy."

Triệu Đằng lắc đầu: "Lý Tuân rất lợi hại nhưng bản chất con người anh ta quá tự cao và khó gần. Mọi người thích cô hơn nên lo cô sẽ bỏ đi."

Chu Vận nghe xong mang trong mình tâm trạng phức tạp, không biết nên vui hay buồn.

Tết năm nay nhà Chu Vận náo nhiệt vô cùng, tâm tình mẹ cô tốt đến lạ, đảm nhận nhiệm vụ tổ chức tụ hội cho toàn gia tộc. Mấy chú mấy thím

https://thuviensach.vn

hỏi bóng hỏi gió về tình hình của Chu Vận, mẹ cô oán giận nói: "Đừng hỏi nó nữa, nó đâu chịu hiểu, cứ lề mà lề mề."

Chú cô nói: "Bây giờ cũng nên suy nghĩ đi thôi."

Mẹ cô tiếp lời: "Phải đấy, đã lớn ngần này rồi."

Người khác lại hỏi bây giờ Chu Vận làm ở đâu.

"Nó làm tự do. Ôi chuyện gì cũng phải lo lắng, đều là việc lớn, phải thận trọng mới được."

Chu Vận ngồi bên ăn cơm, im lặng không nói gì.

Mẹ có thói quen không thích buôn chuyện trong nhà với người ngoài, chờ sau khi cuộc tụ hội kết thúc, bà tìm Chu Vận hỏi: "Sao con không gọi họa sĩ Điền đến?"

Trong lòng Chu Vận nhủ thầm, mẹ tổ chức tụ hội náo nhiệt như vậy là vì chờ Điền Tu Trúc đến chơi à.

Mẹ hỏi: "Bây giờ bọn con thế nào rồi?"

Chu Vận ấp úng: "Không thế nào cả."

"Không thế nào là sao?"

Chu Vận như bỗng nảy sinh hứng thú vô hạn với chiếc bát, cứ nhìn chăm chú vào nó.

Mẹ cô trầm giọng: "Sang năm con đã 28 rồi, không còn nhỏ nữa, muốn đến tận 30 tuổi mới lấy chồng sao?"

Chu Vận ngước mắt, giả vờ giật mình: "Trời đất, con đã 28 rồi hả?"

https://thuviensach.vn

Mẹ cô vỗ bàn, Chu Vận lại cụp đầu xuống. Suốt cuộc nói chuyện cô đều đánh trống lảng sang chuyện khác, không ủng hộ cũng không phản đối, luôn trả lời lập lờ.

Trong giai đoạn này cô cũng hết cách, đành phải qua quýt với mẹ như vậy. Chỉ cần mẹ vẫn chú ý đến vấn đề hôn nhân đại sự của cô thì sẽ không quan tâm nhiều đến công việc cô làm. Bởi vì trong mắt của mẹ, nhất định hôn nhân quan trọng hơn công việc một chút. Đến nay mẹ vẫn không biết cô đi làm ở công ty Phi Dương, và càng không biết Lý Tuân cũng làm việc ở đó. Đây chính là quả bom nổ chậm, Chu Vận biết sớm muộn gì nó cũng phát nổ, nhưng có thể kéo dài bao lâu thì hay bấy lâu. Cô muốn duy trì hiện trạng cơ bản này thì tối thiểu phải giấu giai đoạn khởi đầu.

Tinh lực con người có hạn, bây giờ chỉ cày dự án của công ty đã khiến cô cạn kiệt sức lực rồi chứ làm gì còn hơi mà đối kháng với cha mẹ nữa.

Chu Vận ôm tinh thần A Q (1) ăn Tết, định thư thả mấy ngày rồi lại tiếp tục chiến đấu hăng hái. Kết quả mùng bốn Tết công ty thông báo một tin tức, hệ thống của Võ Tướng Vô Địch bị người ta hack rồi.

Trương Phóng chính là người đã báo tin cho cô, anh ta khóc lóc trong điện thoại: "Sao dự án này của chúng ta lại gặp lắm gian truân thế này!"

(1) A Q là nhân vật chính trong tác phẩm AQ Chính Truyện kể lại cuộc phiêu lưu của A Q, một anh chàng thuộc tầng lớp bần nông ít học và không có nghề nghiệp ổn định. A Q nổi tiếng vì phương pháp thắng lợi tinh thần. Ví dụ như mỗi khi anh bị đánh thì anh lại cứ nghĩ "chúng đang đánh bố của chúng". AQ có nhiều tình huống lý luận đến "điên khùng". A Q hay bắt nạt kẻ kém may mắn hơn mình nhưng lại sợ hãi trước những kẻ hơn mình về địa vị, quyền lực hoặc sức mạnh. Anh ta tự thuyết phục bản thân rằng mình có tinh thần cao cả so với những kẻ áp bức mình ngay trong khi anh ta phải chịu đựng sự bạo ngược và áp bức của chúng. Lỗ Tấn đã cho thấy những sai lầm cực đoan của A Q, đó cũng là biểu hiện của tính cách

https://thuviensach.vn

dân tộc Trung Hoa thời bấy giờ. Kết thúc tác phẩm, hình ảnh A Q bị đưa ra pháp trường vì một tội nhỏ cũng thật là sâu sắc và châm biếm.

Chu Vận cau mày: "Anh cứ bình tĩnh, nói rõ trước đã."

Trương Phóng không rành về vấn đề công nghệ nên Chu Vận cũng không biết rõ nguyên do cụ thể là gì. Cô lại gọi cho Lý Tuân, Lý Tuân cũng không nói nhiều, chỉ bảo cô cứ ăn Tết vui vẻ rồi cúp máy. Sau đó bất kể Chu Vận gọi bao nhiêu cuộc anh cũng không nghe nữa.

Điện thoại của Đổng Tư Dương không liên lạc được, Chu Vận đành gọi thẳng cho Phó Nhất Trác, nhưng lại bất ngờ biết được năm nay anh ấy bị cha lôi sang Mỹ ăn tết.

Chu Vận nghi ngờ hỏi: "Anh không ở trong nước hả?"

"Đúng vậy."

Chu Vận quên béng chuyện Võ Tướng Vô Địch, hỏi anh: "Vậy năm nay Lý Tuân ăn tết với ai?"

Phó Nhất Trác khó hiểu: "Nhậm Địch đấy, sao vậy, hồi cuối năm anh bảo cậu ta đi sang Mỹ cùng anh nhưng cậu ta không chịu. Anh hỏi cậu ta đi đâu thì cậu ta nói qua chỗ Nhậm Địch."

Chu Vận: "Nhậm Địch có sáu buổi biểu diễn vào dịp Tết, phải chạy đi chạy lại khắp cả nước, anh ấy đến chỗ cậu ấy làm sao được?"

Phó Nhất Trác nghẹn lời.

"Em dâu..."

"Được rồi." Chu Vận biết Phó Nhất Trác muốn nói gì liền nói thẳng, "Em đoán được anh ấy đi đâu rồi, anh ăn Tết vui vẻ đi."

https://thuviensach.vn

Chu Vận đặt điện thoại xuống lập tức thu dọn hành lý, mẹ cô thấy thế bèn hỏi: "Con định đi đâu?"

Chu Vận: "Con về công ty sớm mấy ngày."

"Về sớm à? Tại sao?"

Chu Vận ậm ờ: "Có chút việc."

Cô không giải thích tường tận, mẹ cô ở bên cạnh ôm cốc trà nghĩ ngợi chốc lát, cho rằng Chu Vận đi sớm là muốn nhân những ngày nghỉ Tết cuối cùng đi hẹn hò cùng Điền Tu Trúc thế nên im lặng đồng ý.

"Con chờ đã, mẹ mua ít đồ cho họa sĩ Điền, con mang cho cậu ấy giúp mẹ."

Mẹ đưa quà đã chuẩn bị từ trước cho Chu Vận. Chu Vận kinh ngạc: "Mẹ mua khi nào thế?"

Mẹ cô phê bình: "Con chẳng biết lễ nghĩa gì cả! Chờ con chuẩn bị thì hoa cải đã tàn hết rồi."

Chu Vận xách túi lớn túi nhỏ yên lặng ra đi. Cô sốt ruột về công ty nhưng tiếc là hôm đó không mua được vé xe, thế nên dứt khoát tự mình lái xe đi đường cao tốc. Tình trạng giao thông ngày Tết không tốt, Chu Vận mất hơn năm giờ lái xe mới đến nơi, khi ấy đã là nửa đêm.

Chu Vận lái xe bị cứng hết cả bả vai, cô xuống xe, ngẩng đầu lên nhìn. Tòa nhà văn phòng vào dịp Tết vắng tanh, chỉ có duy nhất một công ty ở tầng Mười Hai sáng đèn. Chu Vận đứng một lúc, miệng phả ra hơi thở màu trắng. Cô nhìn ô cửa sổ đèn đuốc sáng trưng ấy, lấy điện thoại ra gọi cho Lý Tuân. Vẫn như trong dự liệu, không ai nghe máy.

https://thuviensach.vn

Chu Vận khẽ hừ một tiếng. Cô đi đỗ xe, xách đồ chuẩn bị lên tầng, đến tận lúc này mới phát hiện một vấn đề nghiêm trọng, cổng của tòa nhà đã bị khóa. Bình thường các công ty IT thường xuyên tăng ca nên tòa nhà không bao giờ khóa cổng, nhưng bây giờ là lễ Tết, chín rưỡi đã đóng cổng mất rồi.

Chu Vận đi loanh quanh hai vòng, không tìm thấy chỗ nào có thể chui vào được, cuối cùng đành quay ra cổng chính. Cổng tòa nhà văn phòng không phải là cổng kéo điện tử phổ biến hiện nay, mà là loại cổng sắt lớn truyền thống, cao chừng ba mét.

Trải qua năm giờ lái xe, Chu Vận đã nảy sinh ảo giác mình là 'người đàn bà thép'. Cô đứng ở cửa một lúc rồi ném túi lớn túi nhỏ sang bên kia cổng, khẽ xoa tay rồi bắt đầu trèo lên.

Chu Vận dốc hết sức bình sinh vất vả trèo lên đỉnh cổng sắt, sau đó chợt phát hiện ra ảo tưởng thì tốt đẹp đấy nhưng thực tế lại tàn khốc đến bất ngờ. Lúc cô trèo lên thì vẫn chưa thấy gì, nhưng khi muốn xuống dưới lại mắc phải vấn đề độ cao kinh khủng.

Mà phía trước lại chẳng có nơi nào có thể mượn lực, chỉ có một chỗ giống tay nắm cửa ở chính giữa. Chu Vận như con sâu lê xác ra giữa cổng, lúc đến nơi mới phát hiện tay nắm cách mình quá xa, cô thử vài lần đều không với tới.

Cô thầm nghĩ ngợi. Nếu như chân Lý Tuân mọc ở trên người mình thì tốt rồi. Sau đó lập tức bác bỏ cái suy nghĩ ấy đi, không được, chân anh ấy đầy lông!

Sau vài phen nghĩ ngợi vẩn vơ, Chu Vận mới ý thức được tình cảnh tiến thối lưỡng nan cực kì bi thảm của mình. Cô không còn cách nào đành kẹp chặt hai chân vào cánh cổng, lấy điện thoại di động ra gọi cho Lý Tuân lần nữa.

https://thuviensach.vn

Vẫn không ai nghe máy.

Cô gửi tin nhắn, không ai trả lời.

Gửi mail, cũng không ai hồi âm.

Chu Vận bó tay hết cách, không cần giữ thể diện gì nữa, ngửa cổ gào lên lầu: "Lý Tuân…"

Âm thanh vang vọng.

"Lý Tuân, có ở đó không? Lý Tuân…"

Cô kêu cả nửa phút nhưng không ai nghe thấy. Cuối cùng cô đành bỏ cuộc, chuẩn bị gọi điện thoại cho cảnh sát đến cứu.

Lúc cô bấm số 11 còn thiếu số 0 thì rốt cuộc tòa nhà văn phòng cũng có động tĩnh. Đèn hành lang được bật sáng mờ mờ, sau đó một bóng người đi ra ngoài.

Như thể hạn hán lâu ngày gặp mưa rào, Chu Vận mừng rỡ khôn xiết như gặp được người thân sau bao năm xa cách.

"Lý Tuân!"

Lý Tuân ăn mặc phong phanh bước ra khỏi tòa nhà. Anh bỏ hai tay vào túi đi đến cổng sắt, ngước nhìn cô.

Hai người nhìn nhau chốc lát, Lý Tuân mới bình thản cất lời.

"Diễn xiếc à?"

Anh còn hơi sức chế giễu cô cơ đấy.

"Không phải, mau cứu em với." Chu Vận cũng biết dáng vẻ của mình lúc này thật sự hơi khó coi nhưng cô không buồn quan tâm, vì cô đã vắt vẻo

https://thuviensach.vn

trên cánh cổng này suốt nửa giờ rồi, "Mau cứu em, em sắp chết cóng rồi."

Lý Tuân rút tay ra khỏi túi, giơ lên cao.

"Nhảy đi."

"Hả?"

"Nhảy xuống đây."

Chu Vận ước lượng độ cao: "Được không vậy?"

"Được."

Chu Vận: "Nếu anh không đón được sẽ chết người đấy."

Lý Tuân giễu cợt: "Có chết thì cũng là tôi bị đè chết, không phải em bị ngã chết đâu."

Dù thân thể Chu Vận đã cứng đờ, nhưng đầu óc vẫn còn hoạt động tốt, phẫn nộ đáp lại: "Em đâu có nặng như vậy."

Lý Tuân: "Có nhảy xuống không, không nhảy thì tôi đi nhé."

Chu Vận: "Nhảy, nhảy, nhảy."

Lý Tuân ngoắc ngón tay, Chu Vận cắn răng nhắm mắt nhảy thẳng xuống, được anh vững vàng đón lấy. Chu Vận xoay xoay cánh tay cứng còng, lịch sự nói: "Cảm ơn."

Lý Tuân rút tay về, rủ mắt nhìn cô.

Chu Vận thấy ánh mắt anh: "Định làm gì vậy?"

Lý Tuân thản nhiên nói: "Hơn nửa đêm em trèo tường vượt vách mà còn dám hỏi tôi định làm gì á?"

https://thuviensach.vn

Chu Vận mím môi: "Em đến xem tình hình."

Lý Tuân không lên tiếng, lòng Chu Vận lo lắng hai vấn đề, cô lựa chọn hỏi cái vẫn thiên về an toàn hơn.

"Đã khôi phục lại hệ thống chưa?"

Lý Tuân yên lặng nhìn cô hồi lâu rồi khom lưng cầm lấy túi cô vứt trên đất, quay người đi vào tòa nhà: "Đi lên rồi nói sau."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 33

Chu Vận đi theo sau Lý Tuân. Thật ra thì cô còn một câu hỏi khác nữa, nhưng khi bước vào văn phòng, nhìn thấy chăn đệm trải trên sô pha thì lại cảm thấy không cần thiết phải hỏi nữa rồi.

Chỉ có máy vi tính của Lý Tuân đang hoạt động, Chu Vận đến xem, trên màn hình mở nhiều cửa sổ, cô xem lướt qua, là lệnh netstat (1).

(1) Netstat là một công cụ hữu ích tương thích trên cả hệ điều hành Windows và UNIX cho phép bạn kiểm tra những dịch vụ nào đang kết nối đến hệ thống của bạn. Nó rất hữu ích trong việc phân tích hoạt động đang xảy ra trên hệ thống của bạn khi bạn cố gắng ngăn chặn một cuộc tấn công nhằm vào nó.

Chu Vận học ngành công nghệ thông tin đã nhiều năm, luôn đi theo con đường chính thống, tuy không phải cô không biết một chút nào về kỹ thuật hack nhưng cũng chỉ giới hạn ở mức khái quát mà thôi.

Cô biết netstat kiểm tra quá trình nghe trên cổng TCP và UDP (2), sau đó cung cấp thông tin chi tiết và hoạt động mạng.

(2) TCP (Transmission Control Protocol - Giao thức điều khiển truyền vận). Khi sử dụng TCP, các ứng dụng trên các máy chủ được nối mạng có

https://thuviensach.vn

thể tạo các "kết nối" với nhau, mà qua đó chúng có thể trao đổi dữ liệu hoặc các gói tin.

UDP (User Datagram Protocol – Giao thức gam dữ liệu người dùng)Khi dùng UDP, chương trình trên mạng máy tính có thể gửi những dữ liệu ngắn được gọi là datagram tới máy khác.

Chu Vận quay đầu hỏi Lý Tuân đang rót nước.

"Anh định truy tìm kẻ tấn công à?"

Lý Tuân không trả lời, bưng cốc nước đi đến, lúc đi ngang qua bàn làm việc của Trương Phóng, anh kéo hộc bàn lấy một hộp bột cacao. Khẩu vị của Trương Phóng và Chu Vận khá giống nhau, rất thích đồ ngọt. Nhưng Trương Phóng lại cho rằng đàn ông thích ăn ngọt có vẻ hơi “bóng”, nên giấu hết tất cả bánh kẹo ở sâu trong tận hộc bàn.

Lý Tuân xé gói bột cacao, đổ vào cốc nước nóng, bưng đến trước mặt Chu Vận.

Chu Vận nói: "Sao anh không khuấy?"

Lý Tuân lạnh nhạt nhìn cô, Chu Vận ngoan ngoãn nhận lấy cốc. Cacao nóng chảy xuống bụng tức thì xua đi khí lạnh trong cơ thể, Chu Vận bất chợt cảm thấy hạnh phúc quá đỗi. Cô bưng cốc ngồi cạnh Lý Tuân, cũng nhìn vào màn hình giống anh.

"Có thể truy tìm được hacker bằng cách đấy không?"

"Không." Anh lấy một điếu thuốc từ hộp thuốc lá trên bàn, vừa châm vừa nói, "Chỉ có thể biết được những truy cập vào hệ thống, nếu đối phương không tấn công thì sẽ không phát hiện ra."

https://thuviensach.vn

Chu Vận lục lại mớ kiến thức nông cạn về hack trong đầu, đề nghị: "Viết một chương trình kiểm tra hàng ngày thì sao, để hệ thống tự động phát chỉ lệnh sau một khoảng thời gian nhất định, nếu như đối phương trùng hợp đụng phải..."

Lý Tuân ngậm lấy điếu thuốc, dựa vào ghế, chậm rãi lắc đầu: "Cậu ta không phải tay mơ kiểu đó đâu."

"Cậu ta á?" Chu Vận nhạy cảm bắt được từ khóa, "Là người quen của anh à?"

"Ừ." Lý Tuân thoáng nhìn cô, thong thả nói, "Em cũng biết."

"..."

Chu Vận nhìn vào mắt anh, thoáng chốc liền nhớ đến một người: "Có phải cái tên nhỏ thó lúc trước đi cùng anh không?"

"Đúng."

Chu Vận bỏ cốc xuống, hỏi: "Lần đó gặp xong không thấy xuất hiện nữa nên em cũng quên hỏi anh, rốt cuộc hắn ta làm gì."

Lý Tuân khẽ hất cằm về phía máy tính: "Không phải đã xuất hiện rồi sao."

Chu Vận lặng thinh, Lý Tuân lấy điếu thuốc ra, gạt tàn thuốc, nói: "Quen nhau trong tù, về phần làm gì..." Anh chỉ vào màn hình, "... thì là cái này đây."

"Hacker?"

"Ừ."

"Vì thế mà ở tù hả?"

https://thuviensach.vn

"Cứ coi là vậy, cậu ta tấn công hệ thống của một công ty mạng đã lên sàn chứng khoán, cuỗm được không ít tiền, bị phán quyết bảy năm tù giam."

Chu Vận khẽ nói: "Nhìn là đã biết hắn ta không đàng hoàng mà."

Ánh mắt Lý Tuân lạnh lùng: "Vậy em nhìn tôi có đàng hoàng không?"

Chu Vận nhìn anh đăm đăm, ban đầu Lý Tuân còn nhìn lại cô, sau đó có thể vì ánh mắt Chu Vận quá cương quyết không chịu nhường bước nên anh mới từ từ dời mắt đi.

Chu Vận: "Sao lúc nào anh cũng bênh hắn vậy?"

Lý Tuân không nói lời nào, Chu Vận nói: "Em chỉ nhận xét vậy thôi, không phải ám chỉ anh. Em có thể hiểu được cách nhìn của anh đối với hắn, nhưng hai người vốn không giống nhau."

"Đều ở chung một phòng giam, có cái gì không giống." Lý Tuân liếc nhìn Chu Vận, "Huống chi trình độ của cậu ta rất giỏi, cao hơn em nhiều."

Chu Vận nghĩ thầm, cô cũng sắp ba mươi tuổi mà bị trúng kế khích tướng rõ rành rành thế này mới đúng là khôi hài đấy.

"Vậy được thôi." Chu Vận điềm tĩnh nói, "Trình độ giỏi thì tốt, anh kéo hắn nhập bọn đi. Đến lúc đó hai người các anh cộng thêm Đổng Tư Dương, công ty chúng ta sẽ trực tiếp đổi tên thành 'Liên minh người cải tạo' được rồi."

Lý Tuân quay ngoắt đầu đi không nhìn cô nữa.

Chu Vận hỏi: "Hắn có làm cơ sở dữ liệu bị tổn thất lớn không?"

Anh im lìm.

https://thuviensach.vn

Chu Vận lại nói: "Nếu không bắt được thì cứ bỏ đó đi, trước tiên phải vá lại lỗ hổng bảo mật của hệ thống đã."

Anh vẫn không nói gì, thậm chí cũng không buồn nhìn cô, chỉ ngậm điếu thuốc, cả người đều toát lên hai chữ CÁU KỈNH to đùng.

Chu Vận: "..."

Không khí có chút kỳ lạ, nhất thời Chu Vận không biết phải nói gì. Thật ra cô có thể loáng thoáng đoán được nguyên nhân anh tỏ thái độ như thế. Tuy hành động của người kia không đứng đắn, nhưng hắn có thể là người bạn duy nhất của Lý Tuân trong suốt khoảng thời gian dài đằng đẵng trong tù, và còn là nhân tài công nghệ giống như anh nữa chứ. Cô tỏ thái độ với hắn rất dễ khiến Lý Tuân cảm thấy khó chịu.

Nhưng con người Chu Vận khá hẹp hòi, cô thật sự không muốn thừa nhận Lý Tuân giống với những kẻ phạm pháp chân chính ở trong tù kia.

Đối với ngành công nghệ thông tin, ban đầu là do mẹ cô ép cô học, càng về sau cô lại thật sự yêu thích nó. Mà Lý Tuân chính là một chất xúc tác cực kỳ quan trọng trong việc này. Là anh khơi dậy hứng thú của cô với lập trình, và cũng chính anh là người đã cho cô niềm tin khoa học công nghệ mang đến nền văn minh cho xã hội. Cho nên cô đặc biệt xem thường những kẻ dùng công nghệ làm chuyện ác, cũng xem thường những kẻ rình mò trộm cắp được mà còn vênh váo đắc ý.

"Hầu Ninh bị vào tù là có nguyên nhân." Trong lúc Chu Vận tập trung suy nghĩ, Lý Tuân cất lời, "Tính cách cậu ta quái gở, hồi bé luôn bị bắt nạt thê thảm. Sau đó có người thấy kỹ thuật tin học của cậu ta giỏi, chủ động làm bạn với cậu ta. Kết quả người ta nói gì cậu ta nghe nấy, bị người ta lừa đi trộm tiền trong tài khoản, ngồi tù nửa năm. Sau khi rời khỏi đó gã bạn kia lại tìm đến cậu ta, cậu ta lại tin tưởng hắn."

https://thuviensach.vn

"Sau đó bị bắt nữa hả?" Chu Vận gần như muốn cười thật to, "Kỹ thuật giỏi quá nhỉ."

Lý Tuân nhận ra vẻ chế giễu trong giọng điệu của cô: "Cậu ta bị bắt tổng cộng hai lần. Lần đầu tiên là bạn của cậu ta quá tham, để lại một đống dấu vết. Lần thứ hai là gã bạn kia ăn hai đầu, bảo Hầu Ninh đánh cắp tài liệu quan trọng của công ty, bán được một số tiền lớn. Sau đó lại nghe nói ông chủ công ty kia treo giải thưởng bắt hacker, hắn liền xung phong đi bắt trộm, bán đứng Hầu Ninh, rồi ôm thêm một khoản nữa chạy trốn ra nước ngoài."

Chu Vận nghe xong, nhỏ nhẹ nói: "Anh không thể giải thích cho hắn như vậy, hắn đã vào tù một lần rồi, ra ngoài còn không biết hối cải."

Lý Tuân: "Cậu ta xui thôi."

Chu Vận không nhịn được tranh luận với anh: "Đây không phải là 'xui', hắn đủ lớn để biết bản thân mình đang làm cái gì."

Lý Tuân nhìn cô, bình tĩnh nói: "Tôi nói cậu ta xui là bên cạnh cậu ta không có ai có thể đưa cậu ta về đường ngay."

Chu Vận sửng sốt, cô cảm giác được ánh mắt Lý Tuân lúc này có rất nhiều thứ muốn bày tỏ, nhưng cô còn chưa kịp nhìn kĩ thì anh đã nhanh chóng dời mắt đi.

Mặt Chu Vận hơi nóng, hai người ngồi im lặng một hồi, cô tìm đề tài nói: "Vậy... tại sao hắn lại muốn hack hệ thống của chúng ta?"

Lý Tuân: "Lúc trước cậu ta bảo tôi ra nước ngoài với cậu ta, tôi không đồng ý."

Chu Vận thầm xuýt xoa may mắn quá, lại hỏi: "Thế bây giờ hắn đang ở nước ngoài à?"

https://thuviensach.vn

Lý Tuân lắc đầu: "Chắc là còn ở trong nước."

"Sao anh biết, anh không tra được IP của hắn kia mà?"

"Cậu ta nhắn tin cho tôi."

"..."

Lý Tuân nói: "Cậu ta được Phương Chí Tịnh thuê."

Sắc mặt Chu Vận sa sầm: "Gì cơ?"

Lý Tuân nói: "Nhưng không phải gặp mặt trực tiếp. Trò chơi của Cát Lực sẽ phát hành vào năm sau, bây giờ đang tuyên truyền đợt cuối. Phương Chí Tịnh giao dự án cho cấp dưới tên là Vương Khoa chịu trách nhiệm, đây là ý tưởng của nhóm Vương Khoa nghĩ ra. Đại khái là muốn phá nát trò chơi của chúng ta, kéo hết người chơi về bên kia."

Chu Vận oán hận một hồi rồi lại hỏi Lý Tuân: "Sao anh biết rõ như thế?"

"Hầu Ninh nói."

"Sao hắn lại nói cho anh biết?"

Lý Tuân cười khẩy, rút tiếp một điếu thuốc đưa lên miệng, nói không rõ tiếng: "Cậu ta biết tôi và công ty đó có thù oán nên luôn theo dõi chúng, lúc biết được họ chuẩn bị giở trò thì tự đề cử mình trước. Vốn bọn Vương Khoa chỉ muốn tìm người viết chương trình hack game thôi, nhưng Hầu Ninh nói cậu ta có thể chọc thẳng vào cơ sở dữ liệu."

Chu Vận giận nghiến răng nghiến lợi.

"... Tên khốn kiếp, lần trước còn trộm ví của em nữa." Cô vỗ bàn, "Báo cảnh sát đi!"

https://thuviensach.vn

Lý Tuân điềm nhiên nói: "Không dễ vậy đâu, lần này cậu ta rất cẩn thận. Hơn nữa em báo cảnh sát sẽ dễ dàng kích thích đến tâm trạng của cậu ta. Hầu Ninh là một người vô cùng nhạy cảm, em cẩn thận một cái móng tay của cậu ta thôi cũng có thể làm rối tung toàn bộ dữ liệu người chơi của em đấy."

Chu Vận nghiến răng. Lý Tuân thấy cô tức giận như vậy liền cười nói: "Đã bảo em ở nhà ăn Tết đi, chạy đến đây làm gì, chuốc bực vào người."

Chu Vận vô thức dẩu môi, nói: "Hắn gửi tin cho anh làm gì, khoe khoang à?"

"Có lẽ vậy."

"Chúng ta cho hắn ít tiền liệu có thể giải quyết được không?"

"Cậu ta làm việc này không phải vì tiền, với lại cái trò chơi rởm của em thì được bao nhiêu tiền chứ."

Chu Vận: "Được lắm, hắn còn có khí khái gớm nhỉ."

Lý Tuân: "Cậu ta chỉ không cam tâm tôi bỏ mặc cậu ta thôi."

Chu Vận: "Hắn bao nhiêu tuổi rồi mà còn con nít vậy sao?"

Lý Tuân: "Quả thật tính cách cậu ta giống như con nít vậy."

Chu Vận tức tối hừ một tiếng: "Anh có thể bắt hắn không?"

"Cơ bản là không."

Chu Vận nhìn anh khinh bỉ không hề nể nang. Lý Tuân thấy vậy, khóe môi nhếch cười càng rõ rệt. Anh nghiêng người, đối mặt với Chu Vận, trêu chọc cô: "Sao hả, em cảm thấy tôi chắc chắn bắt được cậu ta à?"

https://thuviensach.vn

"... Cũng không phải thế." Chu Vận nhỏ giọng nói, thật ra đáp án của cô là "phải".

Thời điểm Lý Tuân vừa ra tù, Chu Vận suy nghĩ vấn đề còn có thực tế. Nhưng theo thời gian trôi đi, ý tưởng của cô càng lúc càng mông lung, suy nghĩ lúc đôi mươi lại nảy sinh lần nữa. Cô luôn cho rằng Lý Tuân là Transformers, siêu cấp vô địch, cân cả thế giới.

Cô cầm cốc lên uống sạch, yên lặng kiểm điểm bản thân.

Lý Tuân chỉ nhìn vẻ mặt là đã biết tỏng ý nghĩ của cô rồi, anh không đưa ra bất cứ ý kiến gì, chỉ nhếch môi, thờ ơ hút thuốc.

Chu Vận nói: "Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Lý Tuân: "Để tôi thử liên lạc cậu ta xem."

Chu Vận: "Nếu hắn không chịu phối hợp thì sao."

Lý Tuân không trả lời.

Chu Vận lại hỏi: "Anh có số điện thoại của hắn à?"

Lý Tuân: "Không có, cậu ta không dùng số điện thoại di động cũ nữa, số máy gửi tin nhắn cho tôi lúc trước cũng đã thay đổi."

Chu Vận lại hỏi: "Vậy hắn hack hệ thống có lấy được nhiều dữ liệu không?"

Lý Tuân khẽ cười nói: "Hệ thống của chúng ta chỉ là đậu hũ trước mặt cậu ta thôi. Thời gian khi nào tấn công, mức độ phá hoại thế nào đều phải tùy theo tâm trạng của cậu ta."

Chu Vận im lặng.

https://thuviensach.vn

Lý Tuân khẽ nhìn cô, nói: "Không vui à?"

"Không có."

"Mỗi người đều có sở trường riêng, cậu ta chuyên làm những việc này nên đương nhiên thực hiện nó dễ như bỡn rồi."

Chu Vận: "Anh không cần an ủi em, nhanh lên đi, phải xử lý chuyện này thế nào."

Lý Tuân trầm tư, anh lại vươn tay lấy hộp thuốc lá, Chu Vận bỗng nói: "Đừng hút nữa."

Lý Tuân ngậm lấy điếu thuốc còn chưa kịp châm, nhìn về phía Chu Vận.

Chu Vận nói: "Anh cứ hút liên tù tì đấy."

Lý Tuân: "Đâu có."

Chu Vận hất cằm về phía gạt tàn thuốc chứa đầy đầu lọc: "Từ lúc em bước vào văn phòng anh chưa hề dừng lại. Dù sao anh cũng không nghĩ ra cách xử lý, đừng lãng phí thuốc nữa."

"Ồ." Lý Tuân cười lạnh, "Cho nên bây giờ ngay cả tôi hút thuốc cũng bị coi là lãng phí à?"

Chu Vận lặng thinh, chỉ nhìn chằm chằm anh. Năm giây sau, Lý Tuân thầm chửi một tiếng rồi vứt điếu thuốc đi.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 34

Họ nói chuyện bâng quơ một lát vậy mà thấm thoát đã ba giờ sáng. Chu Vận dần buồn ngủ, giọng càng lúc càng nhỏ. Lý Tuân thấy vậy bèn nói với cô: "Về sớm đi."

Mí mắt Chu Vận đánh nhau liên tục, vừa định đứng dậy thì Lý Tuân lại nói: "Thôi, em ngủ lại đây đi."

Chu Vận quay đầu nhìn anh.

"Em như vậy không thể lái xe được." Anh đứng dậy đi đến sô pha, trải lại chăn đệm ngay ngắn, "Cố gắng ngủ tạm ở đây đi, sáng mai rồi hẵng về."

Chu Vận bước đến, đứng trước sô pha một hồi: "Em ngủ ở đây còn anh ngủ ở đâu?"

Lý Tuân: "Em không cần lo cho tôi."

Chu Vận nằm xuống sô pha, Lý Tuân tiện tay kéo tấm chăn mỏng lên đắp cho cô. Chu Vận ngửi thấy mùi hương quen thuộc của anh. Chắc hẳn anh đã dùng chiếc chăn này rất lâu rồi nên mùi cơ thể mới thấm đẫm vào chăn, tuy không gọi là thơm nhưng rất đặc biệt. Nó thoang thoảng mùi khói và nồng nàn mùi hương nam tính.

https://thuviensach.vn

Chu Vận bất giác kéo chăn lên cao, che đi nửa khuôn mặt. Hành động này khiến cô nhớ đến loài chó mèo, chúng thường dùng mùi để ghi nhớ và phân biệt, quả thật rất biết hưởng thụ cuộc sống.

"Anh ngủ chưa?" Chu Vận nằm trên sô pha hỏi Lý Tuân.

Lý Tuân lại bắt đầu gõ bàn phím: "Em ngủ trước đi, lát nữa tôi mới ngủ."

Thế là Chu Vận ngủ thật say trong mùi hương quen thuộc này.

Sáng tinh mơ, ánh nắng mai ngoài cửa sổ đánh thức cô. Đồng hồ sinh học của Chu Vận rất đúng giờ, bất kể là đêm qua mấy giờ ngủ, thì sáu giờ rưỡi sáng mai nhất định sẽ tỉnh dậy. Cô nheo mắt nhìn ánh sáng chói lóa bên ngoài, chốc lát sau mới phát hiện trời đã đổ tuyết.

Cô lẳng lặng ngắm cảnh tuyết rơi trắng xóa, chợt cảm thấy thế giới yên tĩnh giống như đạo trường, mà vị đại sư phụ tàn bạo, gàn dở, võ nghệ cao cường, đứng đầu môn phái thì đang dựa vào ghế ngủ kia.

Chu Vận vén chăn lên, rón rén đi vào nhà vệ sinh, soi gương chải chuốt lại tóc tai, và rửa mặt qua loa. Lúc đi ra, đèn trên trần nhà vẫn sáng, cô cẩn thận đi đến cửa tắt đèn rồi trở lại ngồi bên cạnh Lý Tuân.

Lý Tuân còn đang ngủ, anh có rất nhiều chuyện cần phải suy nghĩ nên trong mơ cũng không an ổn, hàng mày cau chặt.

Trước kia Chu Vận nghe nói, nếu nhìn vào một chữ quá lâu, sẽ dần dần không nhận ra chữ đó nữa. Vậy suy ra, nhìn một người quá lâu thì thế nào? Cô sẽ có cảm giác mình không nhận ra anh nữa sao?

Chắc chắn không thể! Bất kể cuối cùng mọi chuyện có kết quả ra sao đi nữa, cảm giác mà anh mang đến đã in đậm trong cô, không thể nào xóa mờ.

https://thuviensach.vn

Bông tuyết bay lả tả ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng rơi xuống.

Sáng sớm mùng Năm Tết, tất cả mọi người vẫn còn trong giấc mộng. Chu Vận không biết tối qua Lý Tuân ngủ lúc mấy giờ, cô không muốn đánh thức anh, định ra ngoài đợi một lát. Nhưng vừa nhỏm dậy thì Lý Tuân đã cựa người, từ từ mở mắt ra. Anh cũng bị ánh sáng trắng xóa bên ngoài làm chói mắt.

Chu Vận thấy anh tỉnh liền vội cầm cốc rót nước nóng cho anh. Lý Tuân chỉ nhìn cái cốc bốc hơi lượn lờ, vẫn giữ yên tư thế khi nãy không hề chạm vào.

Chu Vận hỏi: "Không thoải mái hả?"

Lý Tuân chậm chạp lắc đầu, lại nhắm mắt.

Lần trước cô thấy anh tỉnh ngủ trên chiếc xe rách nát của Đổng Tư Dương,khi ấy anh cũng như bây giờ, mặt mày xám xịt, môi tím tái.

Mười mấy phút sau, anh mở mắt ra lần nữa, lần này trạng thái đã khá hơn khi nãy một chút. Anh cầm lấy cốc nước, giọng khàn khàn: "... Em thức sớm vậy."

Chu Vận: "Em quen rồi, ngủ sớm dậy sớm tốt cho sức khỏe."

"Em đâu có ngủ sớm."

"Chim thức sớm mới có sâu ăn mà."

Lý Tuân cười, nhưng do mới vừa tỉnh giấc người vẫn còn uể oải nên chỉ cười nhàn nhạt.

Chu Vận nói: "Thật sự là có sâu ăn đấy. Bây giờ em định ra ngoài mua bữa sáng, anh muốn ăn loại sâu nào?"

https://thuviensach.vn

Lý Tuân khẽ nhíu mày, Chu Vận thấy anh vừa thức dậy tinh thần còn chưa phấn chấn liền đề nghị: "Hay là ăn bánh mì dưa muối kẹp sâu nhé? Khá ngon đấy."

Lý Tuân chống tay vào đầu gối đứng dậy: "Còn chưa hết Tết, bên ngoài làm gì có ai bán đồ ăn sáng chứ."

Chu Vận mới nhớ ra bây giờ còn chưa đến mùng Sáu nữa cơ.

Lý Tuân vừa ngáp vừa đi vào phòng vệ sinh, nói: "Trong thùng ngay cửa có mì ăn liền, em đói bụng thì tự nấu ăn đi."

Chu Vận đi đến cửa tìm, quả nhiên có thùng mì ăn liền, một thùng hai mươi bốn ly, hiện giờ chỉ còn lại tám ly. Cô quay đầu lại, gọi với vào phòng vệ sinh: "Bình thường anh đều ăn mì ăn liền à?"

Lý Tuân đang rửa mặt, không nghe thấy.

Chu Vận đóng thùng lại, thình lình nhớ ra đống đồ hôm qua mang từ nhà đến, không biết trong đó có lương thực dự trữ không nhỉ. Vừa mở mấy túi đồ ra, bên trong gần như toàn là thực phẩm dinh dưỡng, loại đắt tiền nào là tổ yến, bong bóng cá, đông trùng hạ thảo; loại rẻ tiền thì táo tàu, a giao, kẹo chuối; và cả thuốc bổ như dầu cá và đủ loại Vitamin ABCDE...

Chu Vận nhìn đống thuốc bổ mà nghẹn họng không thốt nên lời.

Trong một khoảng thời gian rất dài, Chu Vận thấy cuộc sống của mình và ba mẹ như ở hai thế giới hoàn toàn khác biệt. Cô luôn cho rằng không bao giờ mình có thể trò chuyện tâm sự để hai mẹ con thấu hiểu nhau, có một số vấn đề thực chất không tài nào đồng quan điểm được. Mà cho đến tận hôm nay, tuy giữa cô và mẹ có rất nhiều ý nghĩ trái ngược, nhưng ít ra cô đã cố hết sức tìm điểm chung của hai người và bỏ qua những điểm bất đồng, còn lại những vấn đề không thể thông suốt được cô vẫn nhẫn nại giải thích hoặc lấp liếm cho qua.

https://thuviensach.vn

Cửa phòng vệ sinh mở ra, Chu Vận quay đầu lại, thấy Lý Tuân đi ra ngoài, mặt và tóc đều ướt.

Anh trở về ngồi bên bàn hút thuốc cho tỉnh táo. Cô chọn vài thứ có thể ăn no đưa cho anh. Lý Tuân ăn uống rất nhanh, anh xé bao bì, ăn hết chiếc bánh táo chỉ trong vài miếng, sau đó ngồi trước máy vi tính gõ lóc cóc, không biết viết cái gì.

Đồ tham công tiếc việc! Điền Tu Trúc cũng từng mắng cô như thế, nhưng hiện tại Chu Vận cảm thấy mình hoàn toàn không xứng với câu đó một chút nào.

Kiểu người nào mới có tư cách được phong hiệu là tham công tiếc việc đây? Một ngày làm việc hai mươi tiếng, bốn tiếng còn lại để chuẩn bị cho công việc, nếu không làm được như vậy thì ngay cả cơ hội ứng cử cũng không có.

Chu Vận nhìn Lý Tuân đang lập trình trò Hoa Hoa Công Tử, hỏi: "Anh không tìm Hầu Ninh à?"

Lý Tuân: "Không, có tìm cũng không ra."

Chu Vận: "Vậy anh cũng không thể mặc kệ được."

Lý Tuân vẫn gõ liên tục, nói: "Tại sao tôi nhất định phải quan tâm, đấy đâu phải là dự án của tôi."

Chu Vận bị anh làm nghẹn họng không thể nói lời nào. Đây là cái tinh thần quái quỷ gì thế, đúng là đáng ghét.

Lý Tuân không hề nhìn cô, trực tiếp nói: "Mới sáng sớm ra đừng có mà lườm nguýt tôi."

https://thuviensach.vn

Chu Vận hừ lạnh, giật lại hai gói bánh táo đang đặt trước mặt anh. Lý Tuân lẳng lặng mỉm cười, phán một câu: "Nhỏ nhen."

Chu Vận căm phẫn sôi sục: "Ai nhỏ nhen hả, anh mới là đồ hẹp hòi ấy. Dự án của em thì em chịu trách nhiệm, anh mặc kệ nhưng em quan tâm, em không tin là em không bắt được hắn."

"Vậy chúc em thành công."

"Anh cho em phương hướng đại khái đi."

Tay Lý Tuân dừng lại, bật cười ha ha. Chu Vận thẹn quá thành giận, chất vấn: "Anh cười cái gì, ở đây chỉ có anh biết hắn, tại anh trêu chọc nên hắn mới quấy rối công ty đấy."

Lý Tuân nhìn bàn tay thon thả của cô đặt trên bàn, mặt vẫn đong đầy nét cười, thở dài nói: "Em thật sự thay đổi không ít."

Chu Vận: "Không có thay đổi."

Lý Tuân ngước mắt: "Trước kia em dám nói chuyện như vậy với tôi à?"

Ánh mắt anh bình tĩnh chế giễu khiến tim Chu Vận giật thót, nói: "Đây gọi là bộc phát thôi."

Lý Tuân ngậm lấy điếu thuốc, điềm nhiên nhìn cô nói: "Đối xử với ai cũng tốt cả chỉ được cái giỏi sinh sự với tôi thôi."

Chu Vận càng nghe càng trái tai. Anh có thể chối cãi nhưng phải tôn trọng sự thật khách quan chứ! Cô ném gói bánh táo đến trước mặt Lý Tuân, tức tối nói "Trời đất chứng giám" rồi quay đầu bỏ đi.

Cô thầm mắng Lý Tuân cả một buổi sáng, sau đó nghĩ đến Tết nhất mà anh còn tăng ca, cho rằng lý do anh không truy tìm Hầu Ninh có thể là

https://thuviensach.vn

sợ tiến độ của Hoa Hoa Công Tử bị ảnh hưởng.

Sau khi khôi phục tâm trạng, Chu Vận bắt đầu tự khắc phục lại hệ thống, tìm lỗ hổng, cố gắng lần theo dấu vết của Hầu Ninh, nhưng dù có thử cách nào cũng vô ích. Hơn nữa, trong lúc này còn xảy ra một sự việc vô cùng đáng hận, Hầu Ninh dám khiêu khích cô.

Mới sáng sớm mùng Sáu, Chu Vận bật máy tính lên, nhìn thấy một từ hiện ngay trên màn hình: IDIOT!

Bên dưới còn dịch ra tiếng Trung: "Ahihi đồ ngốc!"

Cơn đau đầu đã lâu không thấy bây giờ lại ghé thăm Chu Vận, cô chỉ vào màn hình hỏi Lý Tuân: "Tại sao hắn còn phải phiên dịch nữa, cho là em không biết tiếng Anh hả?"

Lý Tuân khoanh tay cười: "Ai mà biết được."

Chu Vận tức sôi máu, vào lúc cô bận sứt đầu mẻ trán, bó tay chịu chết thì Đổng Tư Dương đến.

Mùng Bảy Tết, nhân viên công ty Phi Dương lần lượt đi làm trở lại. Mãi đến hôm mùng Tám Đổng Tư Dương mới đến, qua năm mới, trông ông có vẻ béo hơn, mặt đằng đằng sát khí đẩy cửa bước vào, cả người đậm vẻ phong trần mệt mỏi.

Chu Vận vốn định qua báo cáo tình hình, thế nhưng sau khi Đổng Tư Dương đến lại không thèm ngó ngàng đến Chu Vận mà chỉ kéo Lý Tuân vào phòng họp. Gần nửa giờ sau, Đổng Tư Dương đi ra, không hề nói thêm một câu nào, chỉ mài dao soàn soạt rồi bỏ đi.

Chu Vận không hiểu gì cả, bèn tìm ‘chủ tịch hội hóng hớt’trong công ty để hỏi thăm tình hình.

https://thuviensach.vn

"Đồng chí Trương Phóng."

"Hả?"

"Tôi hỏi anh chút chuyện."

"Đừng hòng."

"..."

Trương Phóng cười gằn: "Cô tưởng tôi không biết cô thừa dịp tôi không có ở công ty nên đã trộm bột cacao của tôi uống hả?"

Chu Vận: "Mua trả anh nhiều hơn là được chứ gì."

Trương Phóng: "Tôi là người dễ dàng bị mua chuộc vậy sao?"

Chu Vận nhìn anh ta ba giây rồi nói: "Tôi sẽ nói cho Đổng Tư Dương biết chuyện anh làm giả sự kiện game."

Thoắt cái Trương Phóng bật dậy khỏi ghế, bịt chặt miệng cô, oán giận nói: "Tôi làm giả khi nào chứ? Chỉ sửa lại mấy chữ số thôi mà."

Chu Vận gạt tay anh ta ra.

"Đổng Tư Dương và Lý Tuân bàn bạc về chuyện gì thế?"

Trương Phóng không chịu nói: "Đoán là ra ngay ấy mà, hiện giờ chuyện gì khó giải quyết nhất."

Chu Vận nhăn mày.

Trương Phóng: "Là chuyện tôi đã nói với cô hồi Tết ấy."

Chu Vận: "Hacker?"

https://thuviensach.vn

Trương Phóng nói: "Đúng, nhóm trưởng Lý đã báo Đổng tổng giải quyết rồi."

Chu Vận quay đầu, thấy Lý Tuân vẫn ngồi thu lu trên ghế lập trình như thường ngày. Không phải lúc trước anh nói là mặc kệ chuyện này sao?

Đồ lừa gạt!

Chu Vận thầm mắng ba lần "quái vật" với bóng lưng màu đen kia rồi quay lại hỏi Trương Phóng: "Đổng Tư Dương bắt hắn ta bằng cách nào được, ông ấy đâu biết gì về công nghệ."

Trương Phóng ngồi xuống, bắt chéo hai chân, nhìn cô bằng vẻ mặt thán phục: "Tôi nói này nhóm trưởng Chu, đầu óc của cô có thể đừng máy móc thế được không?"

Chu Vận: "Là sao?"

Trương Phóng ung dung nói: "Đổng tổng có rất nhiều bạn bè, chỉ cần có tên và hình, trong thành phố này không có ai mà ông ấy không tìm ra được." Anh ta thấy Chu Vận vẫn nhíu mày, tốt bụng chỉ điểm, "Trước khi Alan Mathison Turing (1) ra đời rất lâu, có một số nghề đã phát triển mạnh rồi."

(1) Alan Mathison Turing (23 tháng 6, 1912 – 7 tháng 6, 1954) là một nhà toán học, logic học và mật mã học người Anh thường được xem là cha đẻ của ngành khoa học máy tính. Phép thử Turing (Turing test) là một trong những cống hiến của ông trong ngành trí tuệ nhân tạo: thử thách này đặt ra câu hỏi rằng máy móc có khi nào có ý thức và có thể suy nghĩ được hay không. Ông đã hình thức hóa khái niệm thuật toán và tính toán với máy Turing, đồng thời đưa ra phiên bản của "Turing", mà ngày nay được đông đảo mọi người chấp nhận, về luận đề Church-Turing, nó nói rằng tất cả những gì tính được bằng thuật toán đều có thể tính được bằng máy Turing.

https://thuviensach.vn

"..."

Chu Vận im thin thít, sau đó lại nảy sinh mối nghi ngờ.

Mặc kệ trước kia Đổng Tư Dương từng làm nghề gì, nếu ông có năng lực tìm ra Hầu Ninh thì tại sao Lý Tuân không để việc này cho Đổng Tư Dương xử lý từ trước?

Câu nói tiếp theo của Trương Phóng đã cho Chu Vận đáp án. Anh ta ỉu xìu nói: "Tìm thì chắc chắn là được rồi, nhưng không biết sau khi bắt được hắn ta, ông ấy sẽ xử lý thế nào thôi. Đổng tổng của chúng ta mà tức giận thì đáng sợ lắm."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 35

Câu nói của Trương Phóng cứ văng vẳng trong đầu Chu Vận, hoặc phải nói là nó đã để lại mối nguy hại trong lòng cô. Chu Vận cứ tìm Lý Tuân hỏi bóng gió Đổng Tư Dương sẽ tìm ra Hầu Ninh bằng cách nào, sau khi tìm được sẽ xử lý ra sao. Lý Tuân lười trả lời, chỉ ậm ờ cho có lệ.

Tiến độ của dự án Hoa Hoa Công Tử được tăng nhanh đáng kể, một mặt là do mỗi ngày Lý Tuân viết ra hàng tấn dòng lệnh, mặt khác nhờ có sự giúp đỡ của Điền Tu Trúc về phần mỹ thuật nên hiệu suất công việc cũng tăng vọt. Và cũng nhờ có động lực của thần tượng, Quách Thế Kiệt luôn chậm chạp lại trở nên vô cùng hăng hái, hằng ngày cứ hí hoáy vẽ tranh không ngừng, tay nghề được nâng cao rõ rệt.

Nếu là trước đây, khi Lý Tuân chuyên tâm làm dự án, chắc chắn Chu Vận sẽ không quấy rầy anh. Nhưng lần này thì khác, cứ cách dăm ba ngày cô lại tìm anh một lần, đeo bám dai dẳng muốn thám thính tin tức. Trong giờ làm việc, tính tình Lý Tuân vô cùng cộc cằn, một lần hai lần còn miễn cưỡng qua quýt trả lời cô, mấy lần sau đều lập tức nổi giận vỗ bàn quát tháo, còn suýt nữa lật luôn cả bàn.

Nhưng Chu Vận vẫn không chịu bỏ cuộc, mặc kệ anh tránh né thế nào, cô cứ đeo bám hỏi suốt. Đến cuối cùng Lý Tuân cũng đành chịu, nổi giận với cô như đấm vào bông, anh không có cách nào khác, hoặc là nói anh không thể làm gì được cô cả.

https://thuviensach.vn

"Em đi hỏi Đổng Tư Dương có được không?" Lý Tuân không thể nhịn nữa nói.

"Em không liên lạc được với ông ấy." Chu Vận trả lời.

Để bắt Hầu Ninh, đã mấy ngày liền Đổng Tư Dương đều không đến công ty, điều này càng khiến Chu Vận lo âu hơn.

"Mau về chỗ của mình đi, em không phải làm việc à?"

"Chúng ta giải quyết việc này trước đi."

Lý Tuân cáu kỉnh đẩy bàn phím ra, lấy điếu thuốc.

Chu Vận hỏi anh lần thứ hai mươi nghìn: "Rốt cuộc Đổng tổng tìm Hầu Ninh bằng cách nào? Sau khi tìm được sẽ làm gì?"

Lý Tuân trả lời cô lần thứ hai mươi nghìn lẻ một: "Không biết."

Chu Vận: "Anh có thể liên lạc với Đổng Tư Dương không?"

"Không được."

"Anh chưa thử mà."

Lý Tuân vỗ bàn: "Em có thôi đi không?"

Giọng nói anh vô cùng hung dữ, nhưng Chu Vận không sợ.

"Em liên lạc thử, anh hỏi ông ấy đi."

"Ngày nào em cũng lo lắng mấy thứ vớ vẩn này làm gì cơ chứ."

"Ai nói là vớ vẩn?"

https://thuviensach.vn

Giọng hai người càng lúc càng lớn, ba người còn lại trong phòng đều đồng loạt quay sang nhìn họ.

Lý Tuân ngồi trên ghế còn Chu Vận thì đứng, nhờ mang giày cao gót nên khí thế cô nhỉnh hơn một chút. Nhưng Lý Tuân cũng lập tức đứng dậy, chiều cao của Chu Vận cộng thêm đôi giày đãkhông đủ thắng nổi khí thế của anh nữa.

"Tôi cảnh cáo em lần cuối." Lý Tuân gằn giọng, nhìn Chu Vận chằm chằm, "Dự án đã sắp hoàn thành rồi, em muốn hỏi gì cũng được nhưng phải chờ thêm ba ngày đã."

Chu Vận nhìn thẳng vào anh không hề tránh né: "Chuyện này còn chưa rõ ràng thì anh đừng hòng làm gì hết."

Lý Tuân yên lặng nghiến răng, chỉ số tức giận tăng lên từng chút. Thời điểm núi lửa sắp phun trào, Chu Vận nói thêm một câu: "Lúc trước anh cũng vậy."

Thời gian phun dung nham bị dời lại một giây.

Lý Tuân nhìn người phụ nữ trước mặt. Không biết có phải do mới vừa cãi nhau hay không, mà mắt cô kích động đỏ hoe. Cô đang cố gắng nhắn nhủ điều gì với anh, muốn anh hiểu được câu sau cô còn chưa nói ư?

Lúc trước anh cũng vậy.

Anh gắt gỏng, mọi người đều để anh gắt gỏng. Anh nổi điên, mọi người cũng để anh nổi điên. Anh không nói, người khác đều không hỏi... Kết quả thì sao? Ma xui quỷ khiến phải ngồi tù sáu năm vô ích. Rõ ràng còn có cách khác để giải quyết cơ mà.

Lý Tuân dời mắt đi.

https://thuviensach.vn

Chu Vận: "Dự án thì làm lúc nào chẳng được, cái này không tốt chúng ta có thể làm cái khác. Nhưng nếu để người xảy ra chuyện thì đã muộn, anh còn nhớ lời thầy Lâm từng nói với anh không?"

- Em nhất định phải đi đường ngay.

Lý Tuân tức tối vứt bản kế hoạch trong tay lên bàn, cầm thuốc lá ra khỏi công ty. Chu Vận đi theo sau, Lý Tuân vừa đi vừa nói: "Trước khi đi Đổng Tư Dương đã nói ông ấy biết chừng biết mực."

Chu Vận: "Chừng mực của ông ấy giống với người bình thường sao?"

Lý Tuân im lặng.

Chu Vận nhíu mày nhìn anh: "Ban đầu anh không giao chuyện này cho Đổng Tư Dương có phải vì sợ ông ấy hành xử quá hung bạo không?"

Vẻ mặt Lý Tuân nặng nề, tựa vào cửa sổ nói: "Tôi lại muốn ông ấy ác một chút."

"Gì cơ?"

"Hầu Ninh cần phải được dạy dỗ lại."

Chu Vận giật mình, Lý Tuân vừa hút thuốc vừa nói: "Tôi muốn trọng dụng cậu ta, nhưng bây giờ cậu ta ỷ có chút tài năng nên chẳng kiêng nể ai cả. Đổng Tư Dương dạy dỗ cậu ta là thích hợp nhất."

"Nhưng lỡ như Đổng Tư Dương ra tay mạnh quá..."

"Chắc không đâu."

"Chắc không đâu nghĩa là sao?" Chu Vận nghĩ ngợi, "Không được, anh phải luôn theo sát ông ấy. Chỉ sợ lỡ như thôi, đến khi xảy ra chuyện thì muộn mất rồi, anh gọi Đổng Tư Dương đi."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân: "Em cũng muốn đi theo à?"

Chu Vận nhìn anh: "Chẳng nhẽ anh biết lái xe sao?"

Lý Tuân gọi điện cho Đổng Tư Dương, trao đổi vài câu đã xác định được vị trí của ông ấy. Sau khi cúp máy, Chu Vận hỏi anh: "Tại sao anh gọi điện thì Đổng Tư Dương bắt máy còn em gọi thì không ai nghe?"

Lý Tuân: "Lẽ nào em không biết ông ấy cho số của em vào danh sách đen à?"

Chu Vận á khẩu không nói nên lời.

Lý Tuân nói tiếp: "Đổng Tư Dương đã tìm được Hầu Ninh rồi."

Chu Vận kinh ngạc: "Ông ấy tìm được rồi á, sao ông ấy tìm được vậy?"

Lý Tuân lườm cô: "Đương nhiên ông ấy có cách của mình, thế giới này không phải lúc nào cũng xoay quanh máy tính."

Chu Vận tặc lưỡi.

"Lúc đầu anh chỉ lấy bừa một tấm danh thiếp, không ngờ lại vớ phải cái công ty kỳ dị thế này. Đổng Tư Dương đã tìm suốt mấy ngày mấy đêm, đúng là dân liều mạng."

Lý Tuân: "Em không biết tại sao ông ấy phải liều mạng ư?"

Chu Vận nhìn anh, Lý Tuân cười nói: "Ông ấy đổ hết tiền cược vào tôi và em, nên lo lắng hơn chúng ta nhiều. Chúng ta thất bại mấy lần đều có thể làm lại từ đầu, nhưng ông ấy thì đã thua hết sạch tiền vốn rồi. Thắng làm vua, thua làm giặc. Thắng thì có thể trở mình ngoi lên, thua thì bị Cát Lực giết chết."

https://thuviensach.vn

Chu Vận nghe giọng điệu anh dường như đã gắn liền vận mệnh của họ lại với nhau rồi. Thế nhưng nói đến Cát Lực, Chu Vận vẫn có chút xấu hổ, nói với Lý Tuân: "Thật ra thì nếu không phải chúng ta, Phi Dương cũng sẽ không bị Phương Chí Tịnh để mắt đến."

"Cái này nên gọi là gì nhỉ?" Lý Tuân lạnh lùng nhìn cô, "Em nghĩ mình rụt cổ lại là không bị chém rơi đầu à?"

Chu Vận lại bị phê bình, vô thức cúi đầu.

Lý Tuân: "Em xem đi, lúc nghe lời rất dễ thương." Anh giẫm tắt điếu thuốc, nhấc cằm cô lên, buộc cô nhìn vào đôi mắt lạnh như nước của mình.

"Trên đời này chỉ có hai con đường, một đường là chờ chết, một đường là tìm chết. Đổng Tư Dương không phải là người chờ chết, em và tôi cũng không phải."

***

Nửa đêm, trên cầu vượt hai vòng của thành phố đèn đóm sáng rực, giờ cao điểm buổi tối đã qua từ lâu, đường xe vô cùng thông thoáng. Một chiếc xe phóng như bay dưới đèn đường, để lại một vệt sáng trắng.

Chu Vận ngẩng đầu nhìn biển báo giao thông, sau khi xác định phương hướng lại tiếp tục phóng nhanh đi. Cô liếc mắt nhìn đại gia Lý nào đó đang ngồi trên ghế lái phụ. Anh hỏi được vị trí của Đổng Tư Dương xong họ đã nhanh chóng xuất phát. Một người phụ trách lái xe, một người phụ trách nghỉ ngơi.

"Anh có muốn đi thi bằng lái không?" Chu Vận nói.

Lý Tuân: "Không có thời gian."

Chu Vận: "Anh có thể xin nghỉ phép được mà."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân im lìm.

Chu Vận lại nói: "Có điều khả năng phối hợp của cơ thể anh kém quá, nói không chừng phải học lâu lắm."

Rốt cuộc Lý Tuân mở mắt ra, vô cảm nhìn cô. Chu Vận nói tiếp: "Chẳng lẽ không đúng à, đánh bóng chuyền chẳng ra sao cả."

Lý Tuân vẫn nhìn cô, Chu Vận cũng liếc nhìn anh, chống chế: "Em chỉ nói sự thật thôi."

Anh bật cười, bóng cây ngoài cửa sổ lướt qua khuôn mặt anh, Chu Vận im lặng.

Suốt đoạn đường tiếp theo họ yên tĩnh đến lạ, chỉ chốc lát đã đến địa chỉ Đổng Tư Dương cho. Nơi này gần ngoại ô, là một khu mới khai phá, Chu Vận đã đi ngang qua vài lần nhưng chưa hề dừng lại.

Căn cứ theo định vị GPS, Chu Vận tìm đến một căn nhà kiểu tập thể. Căn nhà này nằm tận sâu trong khu phố, dân cư thưa thớt, xung quanh vắng ngắt.

Lúc Chu Vận vừa rẽ vào còn tưởng rằng mình tìm nhầm chỗ, nhưng cô lập tức nhìn thấy hai chiếc xe mười hai chỗ dừng ở dưới lầu. Xe rất cũ, cửa kính cũng dán màu đen kín mít. Phong cách của chiếc xe này giống hệt chiếc mà Đổng Tư Dương đã chở họ hồi họp mặt cuối năm.

Vào lúc khuya lơ khuya lắc lại thấy hai chiếc xe này, Chu Vận không khỏi căng thẳng.

"Lý Tuân, sẽ không xảy ra chuyện chứ." Cô nhỏ giọng hỏi.

Lý Tuân tỉnh lại, anh mở cửa xe: "Tôi đi xem thử, em ở yên đây đi."

https://thuviensach.vn

Chu Vận nhìn Lý Tuân xuống xe, cùng lúc đó, trên chiếc xe mười hai chỗ đối diện có một người cũng bước xuống. Chu Vận đã tắt đèn xe, nương theo ánh đèn đường mờ mờ quan sát, là một gã thanh niên trông khá du côn.

Lý Tuân đi đến nói với gã thanh niên kia vài câu, gã giơ tay chỉ về một phía. Lý Tuân nhìn sang, Chu Vận đang kề sát cửa kính trong xe cũng cố rướn cổ nhìn theo.

Căn nhà cao khoảng mười mấy tầng, là kiểu nhà tập thể cũ kĩ, không có thang máy, hành lang ngay phía ngoài.

Lý Tuân nhanh chóng quay trở lại xe, gõ cửa kính gọi Chu Vận. Chu Vận cho hạ cửa kính xuống.

"Sao hả, họ ở trong đó à?"

"Ừ." Lý Tuân khẽ nói, "Tôi vào đó, em chờ ở đây đi."

Chu Vận gật đầu.

Lý Tuân vừa bỏ đi, Chu Vận càng khẩn trương hơn. Anh mới bước vào nhà, gã thanh niên ở chiếc xe đối diện liền huýt sáo. Chu Vận kinh hãi cho rằng đối phương huýt sáo với cô, nhưng ngẩng đầu lại thấy gã huýt sáo về phía tòa nhà gã vừa chỉ. Không chỉ mình gã, sáu bảy người khác trên chiếc xe mười hai chỗ cũng nhanh chóng bước ra, ngửa đầu nhìn căn nhà như xem kịch.

Chu Vận hạ cửa sổ xe xuống hết cỡ, rồi cũng ló đầu ra xem. Ban đầu cô chỉ cho rằng gã thanh niên chỉ căn nhà cho Lý Tuân ý là muốn nói cho anh biết Đổng Tư Dương và Hầu Ninh đều ở trong đó. Nhưng bây giờ xem ra không đơn giản như vậy. Nếu không bọn họ đang vây lại xem gì cơ chứ?

https://thuviensach.vn

Nghĩ như thế, Chu Vận nheo mắt, quan sát tỉ mỉ. Cô nhìn lên hành lang từng tầng một, không phát hiện điều gì bất thường. Đến khi tầm mắt dời lên sân thượng, nhất thời toàn thân toát mồ hôi lạnh. Nơi đó thấp thoáng có bốn năm người đang đứng, trên sân thượng không có lan can. Trong đó một người đứng sát phía trước, Chu Vận nhìn giây lát mới nhận ra đó không phải chỉ có một người...

Trên sân thượng.

Đổng Tư Dương mở phanh áo vest. Nơi này gió lớn thổi góc áo ông bay phấp phới, khiến ông trông to sừng sững. Miệng ông ngậm điếu thuốc, mắt bị khói thuốc hun nên nheo lại, khóe môi cười lạnh. Ông đang túm lấy Hầu Ninh còm nhom.

Người Đổng Tư Dương cứng như sắt đá, cánh tay đang xách cổ áo Hầu Ninh gần như đã chống đỡ tất cả thể trọng của cậu ta, nhưng ông thì không suy suyển. Hầu Ninh cách vực sâu phía sau chỉ có nửa bước chân, cậu ta không dám quay đầu lại, cũng không dám giãy dụa sợ Đổng Tư Dương sơ ý buông tay.

Thế nhưng lúc này miệng cậu vẫn ngoan cố.

"Tôi biết ông." Hầu Ninh khảng khái nói, "Ông là ông chủ công ty Phi Dương, trước kia là dân côn đồ, bởi vì cố ý gây thương tích cho người khác nên bị bỏ tù ba lần."

Đổng Tư Dương nhếch môi, vẻ mặt ông khiến đầu Hầu Ninh toát mồ hôi hột, cậu lên tiếng: "Ông không dám đẩy tôi xuống đâu. Ông mau buông tay ra. Có phải ông muốn bị bỏ tù lần nữa không?"

Đổng Tư Dương nhìn cậu, khóe môi nhếch cong hơn, ông bình tĩnh nói: "Mày nói tao 'không dám' làm gì hả?"

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 36

Quá trình chỉ diễn ra trong vòng ba giây, giây đầu tiên là đáng sợ nhất, bởi vì Đổng Tư Dương đã thả tay ra. Khoảnh khắc đó Chu Vận kinh hoàng không khác gì Hầu Ninh. Trong đầu cô hiện lên một suy nghĩ: Tất cả đều kết thúc rồi, họ đã phạm phải lỗi lầm trước kia, mà lần này càng không thể tha thứ.

Con người sợ hãi đến mức độ nhất định sẽ quên hết tất cả những suy nghĩ vẩn vơ. Trong nháy mắt đó, thế giới của Chu Vận chỉ còn lại bóng dáng Hầu Ninh ngửa đầu rơi xuống. Cô nghĩ quá trình chỉ kéo dài được khoảng sáu giây. Khi đã hết sáu giây, mọi thứ sẽ sụp đổ hoàn toàn.

Thế nhưng trong sáu giây này chẳng hề phát sinh chuyện gì.

Ban công dưới chỗ Đổng Tư Dương buông tay có hai gã vạm vỡ chờ sẵn. Lúc đầu mọi người chỉ chú ý hành động của Đổng Tư Dương, không ai để ý đến nơi đó. Đến khi Đổng Tư Dương buông Hầu Ninh ra, hai gã đàn ông cùng vươn tay, vững vàng chụp lấy Hầu Ninh đang rơi xuống, còn tiện tay vung vẩy vài cái mới kéo cậu ta lên ban công.

Chu Vận bàng hoàng nhìn cảnh này, đến tận khi gã thanh niên ở chiếc xe mười hai chỗ kia huýt sáo mới làm cô hoàn hồn lại.

https://thuviensach.vn

Đại khái bọn họ cũng phân chia cấp bậc, người có thể lên lầu sẽ có cấp cao hơn người ở dưới. Đám cóc ké này ở bên dưới phấn khích xem "mấy đàn anh" biểu diễn, lại vỗ tay nhiệt liệt.

Sau khi Chu Vận hoàn hồn liền gục đầu vào tay lái, toàn thân run cầm cập. Cô nắm tay thật chặt, để cơ thể của mình trấn tĩnh lại, nhưng hoàn toàn vô ích. Sau khi thử vài lần không có hiệu quả, cô đành mặc kệ, lập cập mở cửa xe bước ra ngoài.

Đám thanh niên cách đó không xa đang bàn luận sôi nổi bỗng im bặt, nhìn về phía Chu Vận. Chu Vận không để ý đến bọn họ, đi thẳng lên lầu. Bình thường cô rất ghét leo thang bộ, nhưng lần này cô chạy một mạch lên đến tầng mười hai. Khi lên đến nơi, tim cô đập thình thịch.

Khu nhà tập thể này rất giống với tòa nhà văn phòng công ty họ, một tầng có bảy tám căn hộ, trong hành lang không một bóng người. Chu Vận thấy một căn mở cửa toang hoác, dăm ba người đàn ông đang khoanh tay tán gẫu bên ngoài.

Chu Vận đi đến cửa, đám đàn ông ngừng trò chuyện. Cô đi thẳng vào trong, một gã liền ngăn cô lại. Gã đàn ông đó không nói nhiều, chỉ khoanh tay đứng chắn trước cô, ngấm ngầm xua đuổi.

Chu Vận nói: "Tôi muốn gặp Đổng Tư Dương." Giọng vẫn còn run run.

Gã đàn ông quay đầu nhìn mấy tên còn lại, cười ồ: "Bồ của anh Đổng tìm đến tận đây rồi kìa."

Mấy tên khác cũng cười phá lên, gã quay đầu lại nói với Chu Vận: "Ở đây chờ đi, anh Đổng đang giải quyết công chuyện, không thích bị phụ nữ quấy rầy."

https://thuviensach.vn

Chu Vận định đi vòng qua gã để vào nhà nhưng gã lại nhích người cản lại. Chu Vận lập tức gọi với vào trong: "Đổng Tư Dương..."

Gã đàn ông giật mình: "Cô la lối gì thế" rồi định kéo Chu Vận ra ngoài.

Trong phòng bên cạnh sân thượng, Đổng Tư Dương đang nói gì đó với Lý Tuân, nghe thấy tiếng gào thét ngoài cửa liền cau mày nói: "Sao cậu lại dẫn cô ta đến đây."

Lý Tuân: "Tại cô ấy cũng muốn đến."

Người ngoài cửa còn đang hét ầm ĩ: "Nếu ông không ra đây, ngày mai tôi sẽ thôi việc..."

Đổng Tư Dương mặt nhăn nhó, thầm chửi một câu "mẹ kiếp" rồi gọi với ra cửa: "Để cô ta vào đi."

Chu Vận lao thẳng vào nhà, trừng mắt nhìn Đổng Tư Dương.

"Hầu Ninh đâu?"

Đổng Tư Dương khoát tay: "Trong phòng."

Chu Vận đi về hướng ông ta chỉ. Đổng Tư Dương nhìn theo bóng lưng cô, lại lầm bầm thêm vài câu nữa.

Lý Tuân nói: "Có khả năng cô ấy sẽ nổi giận đấy."

Đổng Tư Dương: "Ông mà sợ đàn bà nổi giận á?"

Lý Tuân im lặng, Đổng Tư Dương ngập ngừng một hồi rồi nói: "Cô ta sẽ không thôi việc thật chứ?"

Lý Tuân: "Không biết."

https://thuviensach.vn

Hàng mày rậm của Đổng Tư Dương nhíu chặt, lại tức tốc mắng: "Mẹ nó!"

Phòng ngủ của căn nhà không to, vật dụng trong phòng cũng ít, chỉ có một chiếc giường đơn, một bàn làm việc và vài tủ đồ, trên bệ cửa sổ đặt hai chậu cây đã khô héo. Căn nhà này không có dấu vết người đang ở, có lẽ đang định cho thuê, Chu Vận không biết Đổng Tư Dương kiếm đâu ra chìa khóa nữa.

Hầu Ninh run lẩy bẩy nằm trên giường. Tiếng mở cửa của Chu Vận làm cậu ta hoảng hốt, co rúm người lại.

Chu Vận đi đến bên giường, hỏi: "Cậu không sao chứ."

Hầu Ninh co cuộn người lại không dám nhìn ai. Chu Vận có thể hiểu được nỗi sợ hãi của cậu, cô chỉ là người đứng xem mà còn run sợ thế rồi, chứ đừng nói Hầu Ninh là nhân vật chính bị đẩy xuống lầu.

"Chuyện này quả thật họ đã quá đáng rồi." Chu Vận khẽ nói, "Cho dù cậu thật sự phá hỏng trò chơi của chúng tôi, cùng lắm cũng chỉ là một dự án mà thôi."

Cô đứng bên giường, cúi đầu nhìn Hầu Ninh.

"Lý Tuân đã kể cho tôi nghe chuyện của cậu."

Vai Hầu Ninh khẽ run, Chu Vận nói tiếp: "Cậu không ngờ chuyện mình gây ra lại có ảnh hưởng lớn như vậy đúng không? Cậu cảm thấy truy cập trái phép vào hệ thống của một công ty nhỏ thì dù có bị bắt cũng sẽ không bị sao cả ư? Dù công ty có nhỏ thì đó cũng là tâm huyết của người ta, cậu đừng quá khinh thường người khác."

Cô nói xong liền ra ngoài, lúc đi đến cửa lại hỏi một câu khó hiểu: "Lý Tuân có sức hấp dẫn rất mạnh phải không?"

https://thuviensach.vn

Dường như Hầu Ninh lại run lên.

Chu Vận: "Suốt từ ngày đó đến giờ, cậu chưa từng ra khỏi thành phố này chứ đừng nói là ra nước ngoài, muốn anh ấy quay lại tìm cậu sao?"

Yên lặng một hồi, Chu Vận nghe thấy tiếng khóc thút thít rất khẽ phía sau. Cô quay đầu lại, nhìn bóng dáng gầy còm cô độc của Hầu Ninh. Cậu ta rất gầy, dáng vóc hệt như học sinh cấp Hai, co ro người trông vô cùng đáng thương.

Chu Vận khẽ nói: "Tôi có thể hiểu được suy nghĩ của cậu, nhưng anh ấy sẽ không bao giờ quay đầu lại đâu. Nếu cậu thật sự không từ bỏ được thì phải tự mình đi tìm anh ấy thôi."

Ở ngoài phòng khách, Đổng Tư Dương và Lý Tuân vẫn tựa vào cạnh cửa sổ hút thuốc lá. Lý Tuân ra hiệu Đổng Tư Dương, ông quay đầu lại nhìn Chu Vận đi đến.

Không đợi cô lên tiếng, Đổng Tư Dương đã nói lớn: "Tuyệt đối không xảy ra chuyện ngoài ý muốn đâu! Chúng tôi đã chơi trò này nhiều lần rồi, vô cùng an toàn."

Chu Vận giơ tay đấm một cú vào ngực ông, Đổng Tư Dương phản ứng thần tốc, nháy mắt đã nắm lấy cổ tay cô, khẽ quặt lại đã khống chế được cô. Ông cười khà khà.

"Làm sao tôi để phụ nữ tóm được chứ?"

Lý Tuân lấy điếu thuốc trong miệng ra, thản nhiên gọi: "Này."

Đổng Tư Dương hờ hững thả tay ra.

Chu Vận xoa cổ tay mình, nhìn ông trừng trừng.

Đổng Tư Dương: "Chỉ dọa thằng nhóc đó một chút thôi mà."

https://thuviensach.vn

Chu Vận: "Có ai dọa như ông sao?"

Đổng Tư Dương rít một hơi thuốc, cãi cố: "Cũng đã nói chắc chắn không xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi, tôi cảnh cáo cô đừng có khôn nhà dại chợ."

Chu Vận nhìn hộp thuốc lá đặt trên bệ cửa, bỗng có nỗi xúc động muốn hút thuốc lại.

"Cậu ta sẽ không báo cảnh sát chứ?" Chu Vận hỏi.

Đổng Tư Dương cười khẩy.

Chu Vận: "Ông cười cái gì, nếu cậu ta báo cảnh sát thì ông có thể bị kiện với tội danh giết người không thành đấy. Ông xem đám người tụ tập bên dưới đi, rồi sẽ có ngày công ty của chúng ta phải chịu tai ương cùng với họ cho xem."

Đổng Tư Dương càng cười hợm hĩnh hơn, ông nói với Chu Vận: "Tôi lăn lộn giang hồ nhiều năm cũng không có nhiều bản lĩnh gì lắm, nhưng chỉ nhìn một cái đã biết ai dám báo cảnh sát, ai không ngay." Ông chỉ vào Chu Vận, "Kiểu như cô mà gặp chuyện chắc chắn sẽ báo cảnh sát." Ông lại chỉ vào phòng, "Tên kia dù tôi đánh chết hắn cũng không dám." Nói xong ông lại nghĩ đến gì đó, khuỷu tay co lại, ngón cái chỉ về phía Lý Tuân đang hút thuốc bên cạnh, "Tên này thì không biết."

Chu Vận á khẩu.

Đổng Tư Dương điềm nhiên nói: "Vậy xử lý thằng chết tiệt này thế nào?" Ông nhìn về phía Lý Tuân. "Cậu có ý kiến gì không?"

Lý Tuân: "Hỏi cô ấy đi."

https://thuviensach.vn

Đổng Tư Dương quay đầu lại nhìn Chu Vận: "Chính ủy Chu có ý kiến gì không?"

Chu Vận: "Đừng hỏi tôi, hai người đã có chủ ý cả rồi, còn cần hỏi ý kiến tôi làm gì."

Đổng Tư Dương gục gặc: "Vậy thì dìm nó xuống biển thôi."

Chu Vận: "Nói nhảm gì thế!"

Đổng Tư Dương: "Vì vậy mới hỏi ý kiến của chính ủy Chu mà."

Chu Vận im lặng nhìn về phía Lý Tuân: "Anh định làm thế nào?"

Khi nãy Lý Tuân không trả lời Đổng Tư Dương, nhưng lần này lại trả lời Chu Vận: "Tôi định giữ cậu ta lại để giúp chúng ta."

Chu Vận: "Bị hành hạ đến thế này mà cậu ta còn chịu ở lại sao."

Lý Tuân: "Có thể."

Chu Vật gật đầu: "Nếu anh nói có thể vậy thì giữ lại đi."

Lý Tuân: "Em chấp nhận à?"

Chu Vận: "Nếu không thì làm thế nào, cứ để mặc lỡ như cậu ta lên cơn điên nữa thì sao. Nếu cậu ta rời khỏi thành phố này, anh nghĩ bọn anh còn bắt được ư. Chi bằng cứ giữ bên cạnh giám sát còn hơn." Cô thoáng dừng lại rồi nói tiếp, "Với lại anh cũng nói trình độ của cậu ta cao, hiện tại công ty của chúng ta rất thiếu người, có thể thêm trợ thủ là tốt nhất."

Đổng Tư Dương nghe xong vỗ tay: "Uầy, tôi thích câu này đấy, cô là nhân viên của Phi Dương, phải nghĩ cho lợi ích của Phi Dương mới được, tôi sẽ giữ người này lại."

https://thuviensach.vn

Chu Vận nhìn Lý Tuân: "Em đi trước đây, tối nay anh đi xe của ông ấy về đi."

Chu Vận xuống lầu rồi mà chân vẫn còn run, đám đàn em vẫn chờ bên dưới, cô thật sự không biết bây giờ họ đang gầy dựng sự nghiệp hay là lập băng đảng nữa. Cô đi ra khỏi khu nhà tập thể, bên ngoài gió rét căm căm thốc vào mặt như như cắt. Lúc này cô mới nhận ra người mình đã chảy rất nhiều mồ hôi.

Lý Tuân đứng cạnh cửa sổ nhìn chiếc xe ở dưới sân rời đi, Đổng Tư Dương than: "Đàn bà đúng là nhát như cáy."

Lý Tuân "ừ".

Đổng Tư Dương: "Có chút chuyện vậy thôi mà môi đã tái mét, lại còn cố giả bộ bình tĩnh nữa chứ."

Lý Tuân cười cười.

Đổng Tư Dương hồi tưởng lại cảnh khi nãy, nói: "Nhưng lúc cô ta nhát gan lại dễ thương hơn lúc hùng hổ thường ngày nhiều."

Lý Tuân không nói lời nào, lẳng lặng nhìn đèn xe biến mất trong màn đêm.

Chuyện hôm nay đã gây cú shock lớn cho Chu Vận, cô lái xe trên đường rất lâu nhưng vẫn không biết mình định chạy đến nơi nào. Chỉ cần nghĩ đến khoảnh khắc Đổng Tư Dương buông tay ra, cô không khỏi run rẩy. Cô chạy lang thang khắp thành phố, cuối cùng dừng lại ven đường, gọi điện thoại cho Nhậm Địch.

Cô vốn không hi vọng nhiều rằng Nhậm Địch sẽ nghe máy, thế nhưng không ngờ lại thông được đường dây.

https://thuviensach.vn

Nhậm Địch: "Alo?"

Chu Vận: "Cậu đang ở Bắc Kinh à?"

Nhậm Địch: "Đúng vậy, sao thế, cãi nhau với tên quái thú kia rồi hả?"

Chu Vận mím môi: "Không có, hôm nay xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, mình hơi sợ, muốn tìm cậu trò chuyện một chút."

Nhậm Địch ngáp một cái rồi nói: "Cậu ta lại gây ra chuyện gì nữa à?"

Chu Vận không kể cụ thể sự việc cho Nhậm Địch, chỉ nói phần trọng tâm cho cô ấy nghe.

"Họ liều quá, cái gì cũng dám làm."

Nhậm Địch cười nói: "Bình thường thôi, cậu cũng liều lắm mà."

Chu Vận: "Mình mà liều á."

Nhậm Địch: "Ban đầu Lý Tuân vừa ra tù, cậu chưa biết rõ tình hình cụ thể đã không hề nghĩ ngợi mà quyết tâm đi giúp cậu ta còn gì."

Chu Vận: "Chuyện đó khác."

"Khác chỗ nào." Hình như Nhậm Địch đã uống rượu, lời nói mang theo vẻ hùng hồn của người say, từng câu triết lý, "Đàn ông vì sự nghiệp mà bất chấp mọi thứ, phụ nữ vì tình yêu mà coi trời bằng vung, ông trời công bằng thế đó."

"..."

Hình như cô ấy say thật rồi.

Chu Vận nhìn dòng xe qua lại ngoài cửa sổ, khẽ khàng tâm sự: "Mình rất sợ, sau khi anh ấy ra tù mình càng sợ hơn..." Bên kia dường như Nhậm

https://thuviensach.vn

Địch không nghe rõ, Chu Vận lẩm bẩm, "Nhiều khi mình cảm thấy mình đã bị mắc chứng 'chim sợ ná' rồi. Mình sợ anh ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn còn hơn cả sợ anh ấy thất bại."

Dòng xe chạy nối đuôi nhau không dứt, Chu Vận hạ cửa sổ xe xuống thông gió, nhưng ngờ bên ngoài đầy mùi khói xe cay xè nên đành đóng cửa kính lại.

Lúc này Nhậm Địch nói với cô: "Yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu."

Chu Vận còn tưởng rằng Nhậm Địch không hề nghe thấy lời cô vừa nói khi nãy. Bên kia Nhậm Địch châm thuốc hút, nhỏ giọng khuyên: "Đừng lo lắng, có cậu ở đấy, cậu ta sẽ không làm bậy được đâu."

Lúc Nhậm Địch nói câu ấy, trùng hợp Chu Vận ngước mắt lên, nhìn thấy vầng trăng sáng vằng vặc cuối chân trời, hoàn toàn không bị ô nhiễm bởi khói xe trần gian.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 37

Trò chơi Bảy Nước Tranh Bá và Hoa Hoa Công Tử gần như phát hành cùng lúc. Công ty Cát Lực thể hiện rõ khả năng quảng cáo rộng rãi của họ, Bảy Nước Tranh Bá vừa ra mắt đã lập tức chiếm vị trí đầu tiên của tất cả các bảng xếp hạng. Nội dung của nó và Võ Tướng Vô Địch giống hệt như nhau, nhưng thiết kế của hệ thống không tinh xảo bằng một phần của Võ Tướng Vô Địch.

Có lẽ chính bọn họ cũng biết vấn đề nằm ở đây nên không hề hi vọng trò chơi này có thể phát triển lâu dài, có thể kiếm được bao nhiêu tiền thì tốt bấy nhiêu.

"Tính liên động của những trò chơi họ quá lớn." Sau khi Trương Phóng tức giận vài tuần liền, rốt cuộc đã ổn định tinh thần nghiên cứu quân địch, "Người sử dụng tải một trò chơi về, chỉ cần luyện nhân vật đến cấp bậc khá cao thì sẽ kiếm được tiền, số tiền ấy cũng có thể sử dụng trong những trò chơi khác do công ty họ phát hành. Bài toán này khá khó giải, cho dù người chơi không thích trò chơi này, nhưng vì có thể kiếm tiền cho những trò khác cũng sẽ chơi nó."

Cả đám chen chúc nhau trong căn phòng họp chật kín, Trương Phóng phân tích sách lược cặn kẽ. Trải qua thời gian được đào tạo bài bản khá dài, hình thức báo cáo của anh ta đã khá chuẩn.

https://thuviensach.vn

"Có điều đây là đường lối nhất quán của họ, đành chịu thôi. Lần này chúng ta mở cuộc họp chủ yếu là bàn về Hoa Hoa Công Tử..." Trương Phóng nói đến dự án công ty mình với vẻ bi thương, "Nhóm trưởng Lý, tôi có lỗi với anh, công ty chúng ta thật sự không có tiền chi cho phần quảng cáo nữa."

Chu Vận: "Không có nổi một xu á?"

Trương Phóng đau xót nói: "Nói thật là tuần trước chúng tôi đã bán hết màn hình và thùng máy tính dự trữ để trả lương cho mọi người rồi."

Chu Vận nghẹn lời nhìn Đổng Tư Dương, đã túng đến mức này rồi sao?

Đổng Tư Dương ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, Triệu Đằng bên cạnh uể oải thở dài thườn thượt: "Bây giờ chủ nhà chẳng có lương tâm gì cả."

"Hừ." Một tiếng cười khẩy khinh thường vang lên vô cùng chói tai trong phòng họp bé tẹo.

Mọi người đồng loạt quay đầu lại, thấy Hầu Ninh nhỏ thó ngồi trong góc. Chu Vận không biết Lý Tuân thương lượng với cậu ta thế nào, dù sao sau khi xảy ra sự việc kia một tuần, Hầu Ninh đã đến công ty Phi Dương làm việc.

Trương Phóng thường có tính ma cũ bắt nạt ma mới, chỉ vào Hầu Ninh mắng: "Mẹ kiếp, cậu còn dám cười à. Nếu không tại cậu phá hoại hệ thống trò chơi của công ty chúng tôi thì bây giờ đã không rơi vào tình cảnh túng quẫn thế này."

Hầu Ninh bị người ta xỉ vả, sắc mặt trắng bệch, cố cãi: "Liên quan gì đến tôi, tôi chỉ xâm nhập máy chủ nhưng đâu phá hỏng dữ liệu."

https://thuviensach.vn

Trương Phóng tức giận nói: "Cậu còn định phá hỏng dữ liệu nữa cơ à?"

Mặt Hầu Ninh tái mét, môi run run nói: "Có gì to tát đâu, chỉ là tiền thôi mà, các người cần bao nhiêu, cho tôi con số đi."

Cậu ta vừa nói xong, mọi người lại quay đầu nhìn Chu Vận. Chu Vận đã sớm miễn dịch với kiểu ăn nói của cậu ta rồi, cô lười lên tiếng, chỉ giơ tay chỉ về phía vách tường cuối phòng họp. Trên tường là một biểu ngữ do Chu Vận treo lên ngay từ ngày đầu tiên Hầu Ninh đến công ty.

Xét thấy gần một nửa thành viên công ty này đều từng ngồi tù trên năm năm, thói quen sinh hoạt của Hầu Ninh trước nay, cũng như cách giải quyết vấn đề kinh hồn táng đảm của Đổng Tư Dương, Chu Vận cảm thấy phải luôn luôn nhắc nhở họ từng thời từng khắc.

Cô in câu thứ Sáu trong "Mười điều răn của Google".

YOU CAN MAKE MONEY WITHOUT DOING EVIL - Không cần làm chuyện xấu cũng có thể kiếm tiền.

Từ đó cái biệt danh Chính ủy Chu đã lan truyền khắp công ty.

Hầu Ninh cúi đầu im thin thít, Trương Phóng cũng nhụt chí ngồi xuống ghế, chỉ có Lý Tuân điềm nhiên châm thuốc hút.

"Các người không phải quan tâm đến dự án của tôi." Anh nói

Trương Phóng: "Không có quảng cáo thì dù trò chơi có hay cỡ nào cũng không ai thèm đâu."

Lý Tuân: "Không mượn anh lo."

Trương Phóng: "Chẳng nhẽ anh định đến nhờ Triệu Quả Duy lần nữa? Bà ấy quảng cáo cái này làm sao có hiệu quả được, một bà già sáu mươi

https://thuviensach.vn

tuổi muốn..."

"Có thôi đi không?" Lý Tuân lườm Trương Phóng, anh ta lập tức im bặt.

Lý Tuân đứng dậy rời khỏi phòng họp.

Trương Phóng đập đầu xuống bàn đùng đùng: "Phải làm sao bây giờ, tôi không tài nào nói chuyện với anh ta được, mà tôi cũng không dám nói chuyện với anh ta nữa..."

"Không sao đâu." Chu Vận an ủi Trương Phóng, "Anh ấy nói không cần anh quan tâm thì anh cứ nghe anh ấy là được. Xảy ra việc gì anh ấy sẽ chịu trách nhiệm."

Chu Vận nói nửa đùa nửa thật. Cô không hề căng thẳng, Lý Tuân chưa bao giờ mạnh miệng cả, anh nói có cách là chắc chắn sẽ có cách.

Quả thật Lý Tuân đã tìm ra cách quảng cáo. Ba ngày sau, Chu Vận gặp Nhậm Địch ở công ty. Hôm ấy Nhậm Địch mặc áo sơ mi trắng, một tay bỏ vào túi quần, một tay cầm thuốc hút. Da cô ấy tái nhợt, hàng mày đen nhánh nổi bật, mái tóc buộc hờ, vài lọn tóc lòa xòa buông lơi. Bàn tay cô ấy cầm điều thuốc vừa thon vừa dài, mong manh tựa làn khói bảng lảng kia.

Ánh mắt Nhậm Địch nhìn Lý Tuân vẫn y hệt lúc tựu trường năm nhất, vừa khinh thường, vừa so đo, lại có chút tương đồng. Ba người họ ở cùng một không gian khiến Chu Vận có ảo giác như thời gian quay ngược. Cô cảm nhận được mọi thứ đã thay đổi, họ đều không còn trẻ nữa, tháng năm đã để lại dấu vết không thể xóa nhòa trên từng người. Nhất là sau khi đã trải qua những truân chuyên phiền muộn, nét thanh xuân trên người họ đã càng ngày càng phai nhạt, nhưng may là vẫn còn giây phút sum vầy.

Lý Tuân nhìn ra cửa, Nhậm Địch cũng quay đầu lại. Cô ấy giơ điếu thuốc chào Chu Vận, miệng khẽ mỉm cười, áo sơ mi trắng phản chiếu ánh

https://thuviensach.vn

sáng, đẹp không gì sánh được.

Chu Vận đi đến, Nhậm Địch giang hai tay ra ôm lấy cô. Nhậm Địch giở trò xấu, sờ nắn vài cái trên người Chu Vận, và nhìn về phía Lý Tuân qua bả vai cô với vẻ mặt khiêu khích.

Lý Tuân nhếch môi, lạnh lùng hừ một tiếng.

Chu Vận đẩy Nhậm Địch ra: "Không phải cậu đang ở Bắc Kinh sao? Về khi nào thế?"

Nhậm Địch: "Tối qua bị gọi hồn về."

Chu Vận nhìn Lý Tuân, biết là anh nhờ Nhậm Địch quảng cáo hộ. Lúc này ở cửa vang lên tiếng trò chuyện, Trương Phóng và Triệu Đằng đã đến làm. Hai người đang sôi nổi bàn xem trưa nay ăn gì. Trương Phóng vào công ty thấy người lạ mang khí chất rất đặc biệt liền khựng bước, đầu tiên là sửng sốt, sau đó chợt nhận ra là ai thì che miệng hít sâu một hơi.

"Tôi không nhìn lầm chứ..." Trương Phóng kề tai nói nhỏ với Triệu Đằng, "Là ca sĩ chính của ban nhạc Khinh Hồng đúng không?"

Triệu Đằng cũng khá thảng thốt: "Chắc vậy, không thể nào cả hai chúng ta đều xuất hiện ảo giác được."

Nhậm Địch hỏi Lý Tuân: "Chỉ làm như yêu cầu cậu nói khi nãy thôi phải không?"

"Đúng." Lý Tuân nói, "Tốt nhất là cậu có thể đả động được Kim Thành, không cần quảng cáo lộ liễu, lúc cậu ta chơi game cậu cứ chụp một tấm đăng lên mạng là được, không cần nói là trò chơi gì, chỉ ghi cậu ta đang thư giãn, đến lúc đó tự sẽ có người đào bới chi tiết."

https://thuviensach.vn

Nhậm Địch cười khẩy: "Cậu biết tạo dựng kịch bản quá nhỉ." Cô ấy bỏ điếu thuốc xuống trước mặt Lý Tuân, kéo Chu Vận nói, "Đi, trò chuyện với mình một lát."

Nhậm Địch lôi Chu Vận đi ra cửa, bước đi hùng hồn như một cơn gió ập đến khiến Trương Phóng và Triệu Đằng cách đó năm sáu mét đã tránh ra nhường đường. Chờ hai cô gái đi khỏi, Trương Phóng liền nhào đến trước mặt Lý Tuân.

"Anh quen với ngôi sao hả! Sao anh không chịu nói sớm?"

Rõ ràng đã bàn xong việc hợp tác nhưng trông Lý Tuân vẫn như ngày thường, mặt mày lạnh tanh, Trương Phóng không dám cười đùa gì với anh.

Nhậm Địch chưa quen với thiết kế trong tòa nhà, Chu Vận dẫn cô ấy ra lối thoát hiểm. Mới hết tháng giêng, khí trời vẫn rét buốt, Nhậm Địch ăn mặc phong phanh, Chu Vận hỏi: "Không lạnh hả?"

Nhậm Địch: "Không sao."

Chu Vận: "Chiếc xe thể thao màu đỏ dưới lầu là của cậu à?"

"Ừ."

"Bảnh quá đấy."

Nhậm Địch cười, Chu Vận hỏi cô: "Lý Tuân tìm cậu bằng cách nào?"

Nhậm Địch: "Thì tìm như bình thường chứ sao."

Chu Vận: "Không phải cậu đang đi biểu diễn à?"

Nhậm Địch giễu cợt nói: "Cậu ta mà quan tâm đến chuyện mình biểu diễn á? Ra lệnh bảo mình hủy luôn đi."

https://thuviensach.vn

Chu Vận á khẩu.

Nhậm Địch nhìn cô: "Cậu phải học hỏi kiểu mặt dày của cậu ấy đi thôi."

Nhậm Địch nói giống hệt Triệu Quả Duy, khiến Chu Vận phải dần dần suy nghĩ đến vấn đề trong cuộc sống rồi. Cô ấy nhìn ra cửa sổ, đánh giá cả khuôn viên tòa nhà, nói: "Công ty này có đáng tin không?"

Chu Vận: "Đáng tin chứ."

Nhậm Địch nghi ngờ, Chu Vận nói: "Đã từ từ đi vào quỹ đạo rồi."

Nhậm Địch: "Quỹ đạo gì, mình nghe nói trả lương bèo bọt lắm."

Chu Vận không muốn Nhậm Địch biết tình trạng quẫn bách của họ, ấp úng nói: "Đâu có, ai nói với cậu."

"Lý quái thú."

"... Anh ấy nói với cậu cả những chuyện này hả?"

"Đừng nói là than thở, chỉ vì ép giá mà thằng quỷ đó còn có thể làm nhiều chuyện lắm đấy."

Chu Vận cười xấu hổ, Nhậm Địch nhìn cô: "Bọn cậu thiếu tiền sao không nói với mình? Cho dù không nói với mình cũng có thể đi tìm Phó Nhất Trác mà."

Chu Vận: "Lý Tuân không tìm, chắc hẳn cảm thấy bọn mình sẽ gắng gượng được."

Nhậm Địch: "Nhiều tiền thì có gì không tốt?"

Chu Vận: "Yên tâm, anh ấy có tính toán của riêng mình."

https://thuviensach.vn

Nhậm Địch lẳng lặng nhìn Chu Vận sau đó khẽ gật đầu, ngậm điếu thuốc nói: "Cũng đúng, tiền kiếm dễ quá sẽ không có ý nghĩa gì, mình chính là ví dụ." Lúc cô ấy nói lời này giọng nhẹ bẫng, trong mắt mang theo vẻ xa xăm nhàn nhạt, "Ngày chưa kiếm ra tiền, mỗi cơ hội biểu diễn đều rất quý giá. Bây giờ không ai quan tâm bọn mình viết ra bài hát nào, chỉ cần tùy tiện hát một bản, chụp vài tấm hình, dự vài sự kiện là tiền nhiều đến mức đếm không xuể."

Chu Vận lặng thinh.

"Mình rất hâm mộ bọn cậu." Nhậm Địch nhìn Chu Vận nói, "Nhiều năm trôi qua vẫn không hề thay đổi."

"Không thay đổi ở đâu chứ, thay đổi nhiều lắm."

"Ít nhất vẫn còn phương hướng, vẫn theo đuổi ước mơ đến cùng."

Chu Vận cười tự giễu: "Cậu đừng hâm mộ mình, mình không trâu bò như cậu nói đâu." Cô tựa vào bên cạnh Nhậm Địch, "Là vì có Lý Tuân ở đây thôi."

Nhắc đến chủ đề này, hai người cùng yên lặng chốc lát.

Một lát sau, Nhậm Địch chậm rãi nói: "Lúc cậu ta mới ra tù, thấy cái kiểu khốn kiếp của cậu ta, mình rất mong cậu ta sẽ bị hành hạ, càng thê thảm càng tốt. Nhưng bây giờ nghĩ lại, mình vẫn mong cậu ta thành công thì hơn. Trước kia lúc cậu ta vênh váo ngang ngược, chúng ta sống cũng không tệ. Cậu ấy khốn khổ, chúng ta cũng xuống dốc theo." Nhậm Địch quay đầu nhìn Chu Vận, "Mình cũng không muốn nhìn thấy cậu ta bị người khác ức hiếp để rồi khó chịu, cậu hãy cố gắng giúp cậu ta đi."

Chu Vận: "Mình đang giúp anh ấy mà."

https://thuviensach.vn

Nhậm Địch khoác vai Chu Vận, hút thêm hai điếu nữa mới nói: "Buổi chiều mình có việc, đi trước đây."

Tuy ngoài miệng Nhậm Địch chửi bới Lý Tuân thậm tệ, nhưng khi giúp đỡ lại vô cùng có thành ý. Cô ấy hành động rất nhanh, ngày hôm sau tấm ảnh Kim Thành ngồi trên sô pha chơi game đã được đăng lên. Nhậm Địch còn cố ý chọn bối cảnh là một studio chưa từng bị tiết lộ, gây ra sự chú ý rất lớn.

Hiệu ứng của ngôi sao đáng sợ hơn trong tưởng tượng nhiều, fans của Kim Thành bắt đầu điên cuồng phân tích tấm ảnh này. Từ nhãn hiệu quần áo của cậu ta đến phong cách sô pha trong phòng, dĩ nhiên có cả trò cậu ta đang chơi kia.

Tất cả đều lên mạng tìm hiểu xem rốt cuộc là gì. Không lâu sau, mấy bài viết quảng cáo được đăng lên, bên trong kèm theo mấy tấm ảnh và một vài cách chơi cơ bản. Mấy ngày đó, lượng tìm kiếm từ khóa Hoa Hoa Công Tử trên mạng tăng vọt. Ai ai cũng muốn tải về xem thử, nhưng rồi phát hiện trò chơi mới đang ở phiên bản thử nghiệm mở rộng mà thôi.

Lý Tuân chỉ cho vài nghìn tài khoản đăng ký, bởi vì trò chơi có chất lượng cao, về hệ thống hay đồ họa đều vượt xa những trò chơi người lớn bình thường. Nên người chơi nhiệt tình quảng cáo hằng ngày, dần dần việc may mắn có thể đăng ký được tài khoản trò chơi đã trở thành một chuyện rất đáng khoe khoang.

Một tuần sau, giá đăng ký một tài khoản Hoa Hoa Công Tử trên mạng đã nâng lên thành hai nghìn tệ. Lý Tuân lại tạo thêm năm nghìn tài khoản, gần như trong vòng một giờ đã được đăng ký sạch.

Trong hôm Kim Thành đăng hình lên mạng, máy chủ của Hoa Hoa Công Tử đã bắt đầu hoạt động, nửa tháng sau doanh thu của trò chơi đã vượt qua ba triệu một cách dễ dàng.

https://thuviensach.vn

Ngày ngày Trương Phóng ngồi thừ trên ghế nhìn dữ liệu máy chủ như bị trúng gió, Triệu Đẳng và Quách Thế Kiệt cũng khiếp sợ. Chỉ có tâm trạng của Lý Tuân là khó nhận ra, thậm chí anh còn hút thuốc nhiều hơn trước kia. Chu Vận thường xuyên thấy anh nhìn chăm chú vào màn ảnh đen thùi, bất động cả buổi, cau mày suy tư.

Cô biết anh đang nghĩ gì. Gần đây, công ty game Tụ Hâm mà Cát Lực chuẩn bị mượn xác đưa lên sàn chứng khoán đã công bố đề án tái cơ cấu tài chính, có lẽ còn khoảng nửa năm nữa sẽ được Ủy Ban Chứng Khoán Nhà Nước xét duyệt lần cuối. Lý Tuân tranh thủ khoảng thời gian này dốc hết tinh lực đưa Hoa Hoa Công Tử lên đầu bảng xếp hạng, hơn nữa còn trắng trợn công bố mức lợi nhuận thu được, hẳn là cố ý khiêu khích Phương Chí Tịnh làm nhái.

Chu Vận bưng cốc nước đưa cho Lý Tuân, Lý Tuân thoát khỏi trầm tư: "Cảm ơn."

Chu Vận khẽ nói: "Em tìm hiểu mấy vụ kiện làm nhái trò chơi trong nước mấy năm gần đây rồi, nếu chỉ đơn giản bắt chước thì rất khó thắng kiện."

Lý Tuân: "Tôi sẽ cho chúng mã nguồn."

"Gì cơ?"

Chu Vận khó che giấu được nỗi kinh ngạc, dự án này do một mình Lý Tuân triển khai, tốn rất nhiều thời gian, đồng thời cũng là khoản thu lớn nhất hiện giờ của công ty Phi Dương. Nhưng cô lập tức nhớ lại, lúc trước cô đọc mã nguồn của dự án này, phát hiện rất nhiều chỗ kỳ lạ. Trước đây Lý Tuân lập trình vô cùng chú trọng tính đơn giản và rõ ràng, nhưng lần này anh lại thường sử dụng những cấu trúc phức tạp. Các hàm lệnh càng đặc biệt thì càng nhiều cạm bẫy. Đến bây giờ cô mới hiểu ra, Lý Tuân đã bắt đầu chuẩn bị đưa chúng vào tròng từ lâu rồi.

https://thuviensach.vn

Phía sau, Trương Phóng và Triệu Đẳng vẫn đang trò chuyện rôm rả, khác hẳn với không khí bên này.

Chu Vận nói: "Anh định để chúng lấy được mã nguồn bằng cách nào, Phương Chí Tịnh sẽ trực tiếp sao chép rồi đưa vào sử dụng sao?"

Lý Tuân nghe cô nói xong, rốt cuộc cũng nở một nụ cười nhàn nhạt.

"Chuyện này em không cần lo, tuy trình độ của bọn chúng cũng khá nhưng đã quen đi đường tà đạo nên cũng tạo thành thói xấu chỉ chú trọng đến lợi nhuận trước mắt, chọn cách thay da cho những dự án đã thành công kia. Công ty của chúng có thể duy trì là vì thị trường game hiện tại đã quá loạn. Lượng người chơi game trong nước rất lớn, mọi người mới tiếp xúc với những thứ này đương nhiên sẽ thản nhiên chấp nhận chất lượng của trò chơi rồi."

Chu Vận bưng cốc nước, lẳng lặng suy nghĩ.

Lý Tuân nói tiếp: "Nhưng rỗng tuếch thì cuối cùng vẫn rỗng tuếch, con người không ai ngu mãi được. Đến khi người dùng đã có hiểu biết, những trò chơi do công ty không có khả năng tự đưa ra ý tưởng, xây dựng và phát triển như chúng sẽ đi vào đường cùng ngõ cụt thôi."

Chu Vận: "Nhưng chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi người chơi cũng không thể có hiểu biết sáng suốt được."

Lý Tuân: "Không cần, miễn tạo được tiếng tăm là có thể giữ chân họ thôi." Anh nói xong liền cầm lấy cốc nước uống một hớp, rồi nói tiếp, "Chắc chắn hắn sẽ dùng mã nguồn của tôi. Nói đùa chứ nhiều khi Phương Chí Tịnh còn tin tưởng trình độ của tôi hơn cả chính tôi nữa kìa."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 38

Sau này lại xảy ra một sự kiện tạm được coi mang đến niềm vui cho mọi người trong tình trạng công việc căng thẳng trước mắt đó là Võ Tướng Vô Địch đạt giải thưởng “Trò chơi phát triển công nghệ của Chính phủ" năm nay.

Lúc Chu Vận nhận được thông báo còn cho rằng mình bị lừa, sau khi xác nhận đi xác nhận lại những mấy lần mới dám tin đây là sự thật. Chưa một ai trong công ty từng nghe đến giải thưởng này. Trương Phóng lên mạng tìm kiếm mới biết được giải thưởng này được Chính phủ tổ chức lần đầu tiên vào năm ngoái nhằm khích lệ những công ty công nghệ mới. Mỗi năm sẽ có ba trò chơi được trao giải, Trương Phóng tra tìm danh sách đạt giải năm ngoái, phát hiện những trò được trao giải thưởng đều là trò chơi ngoại tuyến, duy chỉ có Võ Tướng Vô Địch là trò chơi trực tuyến mà thôi.

Trương Phóng ôm ngực: "Sao tôi lại có cảm giác khó tin thế này?"

Chu Vận cũng cảm thấy rất thần kỳ, Lý Tuân nói cho cô biết, chắc là do Triệu Quả Duy đề cử. Thế là Chu Vận lại xách túi lớn túi nhỏ đến nhà Triệu Quả Duy cảm ơn. Đến bây giờ cô đã có thể mua chút quá tử tế đem biếu rồi, bởi vì công ty Phi Dương chính thức thoát khỏi tình cảnh túng quẫn, bắt đầu thu được lợi nhuận.

https://thuviensach.vn

Nói đến lợi nhuận, tâm trạng Chu Vận khá bối rối. Trò chơi cô tỉ mỉ xây dựng lại không kiếm được nhiều tiền, đã vậy người chơi vô cùng soi mói, chỉ viết sai một lời thoại thôi mà đã nhận được lá thư dài cả nghìn chữ mắng mỏ. Còn trò chơi của Lý Tuân không chỉ thu được cả đấu vàng hằng ngày, mà người sử dụng còn tôn sùng người sáng tạo ra trò này như tổ tông. Lý Tuân chậm chạp cập nhật thêm một nhân vật, đám người chơi liền vui mừng hớn hở gần như thắp nhang lạy Phật tạ ơn trời đất.

Dự án hái ra tiền như thế mà Lý Tuân lại muốn công khai mã nguồn. Trước mắt chỉ có cô, Lý Tuân, Đổng Tư Dương và Hầu Ninh biết chuyện này. Chu Vận không dám nói cho nhóm Trương Phóng biết, sọ họ không chịu nổi đả kích.

Có mấy công ty quảng cáo và người đầu tư liên hệ, Lý Tuân đều từ chối hết.

Đồng thời, mỗi khi nhân viên công ty nói chuyện với Lý Tuân sẽ vô thức thêm phần cung kính. Đại khái họ cũng biết có lẽ cái gã khó ưa này là lập trình viên hàng đầu trong lĩnh vực công nghệ thông tin.

Công việc càng lúc càng thuận lợi, Trương Phóng thường xuyên dựa vào ghế nhẹ nhàng cảm thán: "Cứ theo đà này chúng ta có thể thoải mái ôm hai trò chơi đi đến cùng trời cuối đất luôn cũng được."

Mỗi lần Chu Vận nghe thấy đều không dằn được vỗ đầu anh ta.

Buổi trao giải được tổ chức tại khách sạn Hoa Giang, thiệp mời được gửi đến, Chu Vận không hề bất ngờ khi thấy công ty Cát Lực cũng nằm trong danh sách tham dự. Cô hỏi Lý Tuân: "Đi không?"

Cô vốn tưởng rằng Lý Tuân sẽ không có hứng thú với mấy chuyện vặt vãnh này, không ngờ anh lại thản nhiên nhận lời.

https://thuviensach.vn

Ban tổ chức lễ trao giải quy định mỗi công ty được mời chỉ được tối đa mười người đi cùng, lúc này ưu điểm ít người của công ty Phi Dương đã được thể hiện rõ rệt, tổng tất cả mới có bảy người nên toàn bộ nhân viên đều được tham gia.

Vì thời điểm cập nhật của Võ Tướng Vô Địch trước buổi lễ trao giải một ngày nên Chu Vận bận đến nửa đêm mới về nhà. Cô ngủ không yên, vừa tảng sáng đã chạy đến công ty xem tình trạng cập nhật.

Tất cả đều bình thường.

Chu Vận thở phào nhẹ nhõm, đến lúc này mới nhớ ra hôm nay là ngày trao giải. Buổi lễ diễn ra vào bảy giờ tối, còn khá nhiều thời gian. Chu Vận ngắm mình trong gương, cô ăn mặc quá sơ sài, áo sơ-mi quần tây, không hề trang điểm. Cô do dự có nên tranh thủ thời gian về nhà thay bộ khác hay không, nhưng công việc trước mắt khá bận rộn khiến cô không thể nào làm việc khác được.

Cô lại đi xem Lý Tuân, thấy anh còn ăn mặc tuềnh toàng hơn mình. Anh đã làm ổ trên ghế cả tuần rồi, chiếc áo T-shirt màu xám anh mặc chưa hề được thay ra, cộng thêm hút thuốc quá nhiều nên lúc đi ngang qua anh quả thật giống như đang dấn thân vào ổ chứa vũ khí sinh học vậy.

Chu Vận nghĩ mãi, cuối cùng bỏ qua ý định thay đồ. Vốn dĩ đàn ông vô cùng nhếch nhác, tại sao phải bắt phụ nữ trang điểm chứ?

Thế là đêm đó, Đổng Tư Dương lái chiếc xe cà tàng mười hai chỗ đến, kéo cả đám nhân viên ăn mặc xuề xòa đến khách sạn Hoa Giang.

Xe dừng lại, Chu Vận mới thấy hối hận. Tại cổng chính khách sạn, đám ký giả đang điên cuồng chụp hình Ngô Chân. So với lần Chu Vận gặp cô ta trong trung tâm thương mại, hôm nay Ngô Chân càng lộng lẫy hơn. Cô ta mặc chiếc váy dài chấm đất có màu sắc rực rỡ, trang điểm xinh đẹp, khoác tay Cao Kiến Hồng, thỏ thẻ trả lời từng câu hỏi của ký giả.

https://thuviensach.vn

Chu Vận gãi gãi sống mũi. Không phải cô “gato”, nhưng dù sao cô cũng là nhân viên nữ duy nhất trong công ty Phi Dương, phải chăng cô nên vớt vát chút thể diện cho công ty hay không?

Trong khi cô đang nghĩ bây giờ đi mua váy rồi đến liệu có kịp không thì thình lình bả vai bị người phía sau khẽ đẩy. Lý Tuân rất cao, chui ra khỏi xe phải khom người, anh mất kiên nhẫn thúc giục Chu Vận: "Xuống nhanh lên đi."

Chu Vận: "..."

Vò đã mẻ lại sứt thì còn sợ bố con thằng nào!

Lúc họ đi lên cầu thang vô tình đụng mặt Phương Chí Tịnh. Chu Vận đã chuẩn bị sẵn sàng tinh thần khẩu chiến, không ngờ Phương Chí Tịnh chỉ khinh khỉnh nhìn họ rồi tiếp tục trò chuyện với ký giả. Cô quay đầu nhìn Lý Tuân, mỗi lần anh ngừng làm việc với máy vi tính là cả người bắt đầu rơi vào trạng thái uể oải. Anh ngáp ngắn ngáp dài đi vào trong, chẳng buồn ngó ngàng đến Phương Chí Tịnh. Chu Vận thấy rất rõ cơ mặt Phương Chí Tịnh đang căng chặt.

Có lẽ đúng như lời Lý Tuân nói, Phương Chí Tịnh sợ anh chết khiếp đi được.

"Quào..." Lần đầu tiên Trương Phóng đến khách sạn năm sao cao cấp, kinh ngạc như nhà quê lên tỉnh, mải nhìn đến hoa cả mắt. Triệu Đằng bên cạnh véo anh ta: "Đừng có làm mất mặt thế được không!"

Quách Thế Kiệt cũng nhỏ giọng nói: "Lần trước đại hội Internet cũng được tổ chức tại đây, nếu ngày ấy anh đến thì bây giờ đã không ngạc nhiên rồi."

Trương Phóng liếc mắt: "Cậu đang trách tôi đùn đẩy quá nhiều việc cho cậu hả?"

https://thuviensach.vn

Quách Thế Kiệt: "Không có, không có, không có."

Lần trước đại hội Internet tổ chức tại sảnh trung tâm hội nghị quốc tế, lễ trao giải lần này thì ở sảnh tầng ba. Nơi này vốn dành cho tổ chức tiệc cưới, trang trí thơ mộng, màu sắc sặc sỡ, gồm ba dãy bàn trải dài với bao nhiêu món ăn tinh tế.

Nhân viên Phi Dương vừa tan làm chưa kịp ăn cơm tối, bụng Chu Vận đói meo đến mức kêu ùng ục. Dù sao cũng mất mặt rồi, Chu Vận chẳng màng sĩ diện gì nữa, cầm lấy đĩa cắm đầu cắm cổ ăn uống.

Trương Phóng chịu trách nhiệm phát ngôn, để anh ta phát huy tài năng ăn nói khéo léo lẫn ba hoa chích chòe của mình. Lời đầu tiên anh ta xin được cảm ơn chính phủ, dãi bày sự gian nan và ý chí quyết tâm của công ty khởi nghiệp như họ, sau đó không quên ám chỉ trò chơi của mình từng bị cạnh tranh không lành mạnh. Cuối cùng trở thành khóc lóc kể lể, cảm động cả trời đất.

Bên này Chu Vận lo nhét đầy bụng, mãi mới nhớ đến Lý Tuân. Lý Tuân không buồn quan tâm đến lễ trao giải và lãnh đạo phát biểu, anh cùng Hầu Ninh đứng ngoài ban công hút thuốc.

Chu Vận cẩn thận lựa chọn mấy món ăn bưng đến cho anh, nhưng giữa đường gặp phải kỳ đà cản mũi, một người bất ngờ chen ngang đi về phía anh.

Ngô Chân mặc chiếc váy xanh biển, đeo túi dây xích xinh xắn, dáng vẻ thướt tha, chậm rãi bước đến. Cô ta bưng ly rượu, đứng trước mặt Lý Tuân và Hầu Ninh.

Chu Vận càng hối hận sao mình không chịu ăn bận đẹp một chút...

Ngô Chân chào Lý Tuân: "Lại gặp nhau rồi."

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên họ gặp nhau ở đại hội Internet, khi đó Phương Chí Tịnh giới thiệu Lý Tuân là "chó nhà có tang".

Giọng Ngô Chân du dương nói: "Tôi nghe nói các anh có trò chơi tên là Hoa Hoa Công Tử rất vang danh hiện nay, doanh thu một tháng hơn cả triệu bạc."

Lý Tuân ngậm lấy điếu thuốc, tựa lưng vào lan can, không trả lời. Trời càng về đêm gió càng lớn, thổi cổ áo và tóc Lý Tuân bay phất phơ, quần áo dính vào người, bó sát đường nét cơ thể tuấn tú cao ráo.

Anh nheo mắt cười.

Ngô Chân hất cằm, nói: "Anh đừng đắc ý sớm quá, mới có chút tiếng tăm mà đã quên mất mình họ gì. Anh nhìn lại dáng vẻ của anh đi, có mặc long bào cũng không giống Thái tử."

Lý Tuân cười càng ác hơn, Ngô Chân tức đến nỗi mặt đỏ gay. Cuối cùng anh lấy điếu thuốc ra khỏi miệng, nhướng mày, thản nhiên nói: "Như nhau thôi, cô Ngô mặc váy cũng chẳng giống Công chúa."

Ngô Chân bị anh nói đểu mặt càng đỏ hơn.

Vóc dáng Lý Tuân khá cao, Ngô Chân mang giày cao gót vẫn thấp hơn anh nửa cái đầu. Bị anh nhìn chế giễu từ trên xuống dưới khiến cô ta cảm thấy người nóng bừng. Lý Tuân lơ đãng quay đầu, liếc mắt ra hiệu cho Hầu Ninh. Hầu Ninh bỏ đi, sượt qua người Ngô Chân.

Ngô Chân giật mình, chảnh chọe nói: "Anh đuổi người đi là sao, có chuyện gì muốn nói riêng với tôi à?"

Lý Tuân vẫn cười nhạt. Chỉ có Chu Vận đứng sau mới thấy rõ ràng, lúc Hầu Ninh đi ngang qua Ngô Chân đã rút chiếc điện thoại cô ta đút vào chiếc túi bên hông.

https://thuviensach.vn

Chu Vận đặt đĩa xuống đi theo. Hầu Ninh rời khỏi đại sảnh tầng ba, rẽ vào lối thoát hiểm bên cạnh, cô gọi cậu ta: "Đứng lại."

Hầu Ninh quay đầu, Chu Vận chạy mấy bước đuổi theo. Trước khi cô mở miệng, Hầu Ninh đã cất lời: "Cô đừng có hung dữ với tôi, không phải tôi muốn lấy mà là Lý Tuân bảo tôi lấy đấy."

Chu Vận nhướng mày, Hầu Ninh liền co rụt lại theo bản năng.

Thái độ của Hầu Ninh đối với Chu Vận rất phức tạp. Một mặt cậu ghét cô, ghét ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, vẻ cường quyền của Chu Vận đã khiến cậu không thoải mái. Sau này cậu đến công ty Phi Dương làm, cô cũng không buông lỏng cảnh giác, gần như ngày ngày cũng dõi theo từng hành động của cậu. Mà mặt khác, cậu cũng phải cảm ơn cô. Người cậu sợ nhất trong công ty là Đổng Tư Dương, bất kể Chu Vận nghiêm khắc với cậu ra sao, nhưng vào những lúc Đổng Tư Dương tìm cậu răn đe, cô đều che chắn phía trước bảo vệ cậu.

Hầu Ninh lấy máy vi tính trong ba lô ra, rồi lấy thêm một đám dây nối nữa.

Chu Vận hỏi: "Cậu định làm gì?"

Hầu Ninh: "Bây giờ tôi không có nhiều thời gian, đợi lát nữa sẽ nói cho cô biết."

Chu Vận nhìn cậu thành thạo cắm dây nối điện thoại di động vào một hộp máy nhỏ, tiếp theo cắm hộp đó vào máy vi tính. Máy tính nhanh chóng hoạt động, tuy Chu Vận không rành về bảo mật nhưng cũng biết cậu đang giải mật mã điện thoại của Ngô Chân.

Chu Vận: "Rốt cuộc cậu định làm gì?"

https://thuviensach.vn

Màn hình điện thoại di động của Ngô Chân nhanh chóng bị mở khóa, mười ngón tay của Hầu Ninh tung bay như múa, cài một phần mềm vào di động của Ngô Chân. Cài xong cậu gập máy tính lại, rút điện thoại di động ra rồi dặn Chu Vận: "Cô ở đây chờ một chút."

Chu Vận còn chưa kịp nói gì Hầu Ninh đã mang điện thoại di động đi. Chu Vận đi đến đại sảnh, thấy cậu cầm đĩa chọn bừa vài chiếc bánh ngọt, vờ vịt mang đến cho Lý Tuân. Lúc đi ngang qua Ngô Chân, cậu điềm nhiên bỏ điện thoại trở lại túi cô ta.

Lý Tuân tỏ vẻ không muốn ăn. Hầu Ninh lại cúi đầu rời đi.

Chu Vận chờ cậu quay lại.

"Hai người đang giở trò quỷ gì thế?"

Hầu Ninh khẽ ngoắc ngón tay với cô: "Đến đây."

Họ trở lại cầu thang thoát hiểm, Hầu Ninh ngồi xuống bậc thang xi-măng, lấy tai nghe cắm vào máy tính, đưa Chu Vận một chiếc. Chu Vận đeo tai nghe vào, lập tức nghe thấy cuộc đối thoại giữa Ngô Chân và Lý Tuân.

Ngô Chân nói: "Thật ra thì lúc trước tôi cứ nghĩ anh chẳng ra gì, nhưng hiện tại nếu so sánh anh với Phương Chí Tịnh, tôi vẫn cảm thấy anh giỏi hơn."

Lý Tuân nói: "Vậy sao."

Ngô Chân thở dài: "Đáng tiếc ông chồng tôi nhất quyết hợp tác với anh ta, dù có khuyên bảo thế nào cũng không được."

Lý Tuân cười cười.

https://thuviensach.vn

Ngô Chân nói tiếp: "Có điều tôi cũng chỉ là một người phụ nữ, không hiểu nhiều về việc làm ăn của các anh. Bây giờ ở đây không có ai, tôi nói thật với anh một câu nhé."

Lý Tuân: "Nói đi."

Ngô Chân đến gần vài bước, giọng nói nhẹ nhàng ngọt xớt.

"Lần đầu tiên gặp anh, tôi đã muốn thốt lên là ôi anh đẹp trai quá."

Chu Vận vội giật tai nghe ra, cô không chỉ giật cái của mình mà còn giật luôn của cả Hầu Ninh.

Hầu Ninh cau mày: "Cô không nghe thì thôi, sao còn giật tai nghe của tôi?"

Dây thần kinh Chu Vận giật thình thịch, Hầu Ninh chế nhạo: "Sao hả, ghen à? Cô cứ coi thường Lý Tuân đi nhé. Cô chờ đi, càng về sau sẽ càng có nhiều phụ nữ bám lấy cậu ấy, đến lúc đó cô tha hồ hối hận."

Chu Vận im lặng rất lâu, Hầu Ninh cảm thấy có gì đó là lạ, lại nói: "Cô định làm gì, hiện giờ cô không thể qua bên đó được đâu. Nếu không kế hoạch sẽ bị đổ bể ngay."

Chu Vận quay đầu nhìn cậu, gằn giọng hỏi: "Kế hoạch gì?"

Hầu Ninh gãi ót: "Cũng không có gì, cô biết Lý Tuân định tuồn mã nguồn cho bọn chúng rồi đấy. Nhưng không thể đưa trực tiếp cho chúng được nên mới phải thông qua cách gián tiếp chứ sao."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 39

Hầu Ninh đưa lại tai nghe cho Chu Vận, cô không muốn nhận lấy.

"Ngô Chân đã đi rồi." Hầu Ninh nói, "Cô nghe đi, nghe xong sẽ chẳng còn ghen nữa đâu. Thật đấy, đây là chuyện chính sự mà."

Chu Vận nhận lấy tai nghe, bên trong là tiếng giày cao gót lóc cóc, Ngô Chân nhanh chóng đi đến một chỗ yên tĩnh, châm thuốc, nói: "Hắn chẳng nói gì cả."

Một giọng khác vang lên: "Hỏi thẳng dĩ nhiên là không nói rồi."

Chu Vận rất nhạy cảm với giọng của Phương Chí Tịnh, vừa nghe thấy lưng đã nổi gai ốc. Cô nhìn Hầu Ninh, Hầu Ninh đặt ngón trỏ lên môi.

Ngô Chân lập tức đổi giọng: "Nhưng mà hắn rất có hứng thú với em, còn cho em số điện thoại của hắn nữa."

Phương Chí Tịnh khẽ cười: "Ai mà chẳng có hứng thú với em chứ?"

Sau đó là một loạt âm thanh chút chít mờ ám.

Ngô Chân nũng nịu nói: "Nhưng em chỉ mập mờ đưa đẩy với hắn thôi, anh đừng mong em sẽ làm gì thật với hắn. Thái độ của hắn như thể khinh thường em vậy, chỉ là tên nhà giàu mới nổi, mới có một dự án kiếm ra tiền

https://thuviensach.vn

thôi đã ngông cuồng tự đại rồi. Người thì hôi thối, vừa mùi thuốc lá vừa mùi mồ hôi, suýt nữa làm em ngạt chết rồi. Thật là phí phạm cho dáng vóc và khuôn mặt kia."

Phương Chí Tịnh kề vào môi Ngô Chân, nói: "Mập mờ là được rồi, dấn thân càng sâu càng dễ bị nắm nhược điểm. Em nhớ lúc nói chuyện với hắn phải cố hết sức moi được đồ từ hắn. Đây là sở trường của em rồi, không cần anh phải dạy chứ."

Ngô Chân đẩy hắn: "Nói gì vậy, em moi móc gì của ai chứ, là đôi bên tình nguyện cả mà."

"Đúng, đúng, em nói gì cũng đúng cả." Phương Chí Tịnh nhỏ giọng thì thầm bên tai Ngô Chân, "Em phải cố gắng tránh xa mấy người bên cạnh hắn, họ không phải dạng vừa đâu, nhất là gã chủ của chúng."

Ngô Chân ung dung cười: "Biết rồi, em lại phải hi sinh nhan sắc, anh cũng nên tỏ chút lòng thành đúng không?"

Phương Chí Tịnh: "Dĩ nhiên, trang sức châu báu gì đó em cứ mặc sức mà chọn."

Ngô Chân hứ một tiếng: "Ai cần những thứ đó."

Phương Chí Tịnh: "Vậy em muốn thế nào?"

Ngô Chân: "Cổ phần cơ."

Phương Chí Tịnh im lặng, Ngô Chân nói tiếp: "Hai người đang chuẩn bị đưa công ty lên sàn chứng khoán đúng không, đừng cho rằng em không biết. Cái kiểu của Cao Kiến Hồng hiện giờ làm gì có tâm tư tranh với anh, làm thì như trâu nhưng lấy được còn ít hơn cả gà, cuối cùng chỉ là công dã tràng thôi. Em không giống anh ta, anh đừng cho rằng đơn giản đuổi được em như vậy."

https://thuviensach.vn

Phương Chí Tịnh cười khà khà: "Yên tâm, không thiếu phần em đâu. Anh cảm thấy chúng ta hợp tác với nhau còn ăn ý hơn cả Cao Kiến Hồng đấy."

Bọn họ lại tiếp tục trò chuyện về việc đưa công ty lên sàn chứng khoán. Bây giờ công ty họ đã đầy đủ tài chính nhưng thiếu dự án chủ chốt. Đa phần trò chơi chỉ được cái vỏ bề ngoài, sau khi phát hành từ ba đến sáu tháng là trượt dốc không phanh, như vậy rất khó được Ủy Ban Chứng Khoán xét duyệt.

"Nếu chúng ta cũng có được một dự án như Hoa Hoa Công Tử, vậy tình hình sẽ khác." Phương Chí Tịnh nói.

Ngô Chân: "Vậy thì làm đi, anh và Cao Kiến Hồng đều xuất thân từ lập trình viên, có kém gì cái tên nhà giàu mới nổi kia đâu chứ?"

Phương Chí Tịnh lặng thinh, dường như không biết phải trả lời câu hỏi này của Ngô Chân thế nào.

Ngô Chân: "Dạo này Cao Kiến Hồng cứ ru rú trong nhà lập trình, nói rằng muốn viết ra một trò chơi hay hơn Hoa Hoa Công Tử. Anh ta không ăn không ngủ, chẳng nghĩ xem tình trạng sức khỏe của mình thế nào, đúng thật là không muốn sống nữa."

Phương Chí Tịnh: "Nói chung hệ thống trò chơi của chúng khá đặc biệt, phải lập trình rất lâu, hiện tại chúng ta không còn thời gian nữa."

"Đúng là vô dụng." Ngô Chân thẳng thừng khinh thường, "Thời điểm mấu chốt chả làm được cái quái gì, còn phải dựa vào đàn bà."

Phương Chí Tịnh nhẫn nhịn dỗ dành cô ta: "Tất nhiên rồi, đàn bà chống nửa bầu trời mà."

https://thuviensach.vn

Ngô Chân không vui: "Ai là đàn bà chứ? Em chưa đến tuổi bà đâu... ô..."

Ngô Chân đang nói thì bị Phương Chí Tịnh chắn miệng lần nữa. Chu Vận tháo tai nghe ra, nhìn cầu thang đầy bụi bặm, ngồi ngây hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn lại.

"Lý Tuân cố ý đấy." Hầu Ninh nói, "Cậu ấy biết chắc chắn Phương Chí Tịnh có mưu đồ với Hoa Hoa Công Tử, hệ thống là do một mình Lý Tuân viết, muốn bắt chước rất tốn thời gian. Công ty game Tụ Hâm mà đám Phương Chí Tịnh chuẩn bị mượn xác đã công bố dự án tái cơ cấu tài chính, bây giờ còn đang trong giai đoạn xét duyệt. Chắc chắn Phương Chí Tịnh sẽ tranh thủ thời gian này tăng lợi nhuận của công ty lên càng cao càng tốt."

Chu Vận im lặng một lát rồi hỏi: "Phần mềm cậu cài đặt trên điện thoại di động của Ngô Chân sẽ không bị phát hiện chứ?"

"Tuyệt đối không." Nhắc đến sở trường của mình, Hầu Ninh tự tin thẳng lưng nói, "Phần mềm tôi cài cho cô ta là tự tôi làm ra, có thể gỡ bỏ từ xa, hoàn toàn không để lại dấu vết."

"Cậu chắc chắn chứ?"

"Dĩ nhiên."

Chu Vận khẽ nói: "Đây không phải là chuyện nhỏ đâu đấy."

Hầu Ninh: "Ôi dào, yên tâm đi, chắc chắn không xảy ra sơ xuất nào đâu." Cậu nói xong lại hạ giọng, "Cô đừng nói với Lý Tuân nhé."

Chu Vận: "Nói gì?"

https://thuviensach.vn

Hầu Ninh: "Vốn Lý Tuân không cho tôi nói với cô, chuyện này chỉ có hai chúng tôi và Đổng Tư Dương biết thôi."

Chu Vận: "Tại sao không cho tôi biết?"

Hầu Ninh im lặng nhìn cô một lúc. Cậu rất gầy, gần như chỉ có da bọc xương, nhưng mắt rất lớn: "Cô thật sự không biết hay là giả vờ vậy? Chậc chậc, tôi thật sự uất ức thay cho Lý Tuân, rõ ràng đã chia tay rồi mà lúc làm việc còn phải kiêng dè cô. Cô lại còn bơ cậu ấy, khiến cậu ấy khó chịu ra mặt."

Chu Vận lặng thinh, Hầu Ninh mỉa mai cô: "Với lại không phải Chính ủy Chu còn treo tranh chữ trong nhà sao, cô nghĩ chỉ có mình tôi biết đọc chữ thôi à? Đối với tôi chuyện hack máy chủ, làm chương trình nghe lén là quá đỗi bình thường. Nhưng cô không cho là vậy, nên Lý Tuân mới không muốn để cô biết cậu ấy làm chuyện xấu."

Chu Vận: "Đây không được coi là chuyện xấu, tại Phương Chí Tịnh mang tâm địa bất chính thôi."

"Dồi ôi!" Hầu Ninh trợn tròn mắt, "Sao cứ vừa đụng đến Lý Tuân là thước đo chuẩn mực của cô bị bóp méo thế kia! Quả nhiên Đổng Tư Dương nói đúng, lời nói của phụ nữ không đáng tin mà."

Chu Vận cười lạnh: "Cậu muốn lên sân thượng hóng gió nữa phải không?"

Hầu Ninh bất giác run cầm cập.

Chu Vận nói: "Mỗi cuộc ghi âm đối thoại của Ngô Chân và Lý Tuân, cậu phải gửi cho tôi một phần."

Hầu Ninh nhìn cô, chậm rãi nói: "Gửi thì gửi, nhưng cô muốn lấy bản ghi âm làm gì, sợ à?"

https://thuviensach.vn

Chu Vận: "Tôi sợ cái gì?"

Hầu Ninh trợn trừng mắt: "Con mụ hồ ly kia rất xinh đẹp, Lý Tuân đã nhịn sáu năm rồi, ai dám chắc giữa họ sẽ không xảy ra chuyện gì chứ." Cậu vừa nói vừa liếc trộm Chu Vận.

Chu Vận đáp lời: "Tiêu chuẩn phụ nữ trong mắt Lý Tuân rất cao."

Hầu Ninh bĩu môi khẽ nói: "Mèo khen mèo dài đuôi."

Chu Vận nhìn cậu hai giây rồi thình lình đến gần. Hầu Ninh giật mình, vô thức lùi về sau đến khi lưng chạm vào vách tường, không thể lui được nữa.

Cậu bỗng phát hiện lông mi Chu Vận rất dài, không đen nhánh một màu mà hơi thiên về màu xám, mảnh mai cong cong. Da mặt cô trông rất mịn màng, mềm mại, lỗ chân lông nhỏ khít. Cậu ngửi thấy hương thơm thoang thoảng trên người cô, rõ ràng cô mặc áo thun bình thường, không hề trang điểm giống như những nhân viên còn lại của công ty Phi Dương, nhưng mùi hương trên cơ thể cô dễ chịu hơn họ vạn lần, và trong lành hơn Ngô Chân nồng nặc mùi nước hoa rất nhiều.

Chu Vận nói: "Lý Tuân chỉ thích hai kiểu phụ nữ, một là 'phụ nữ ngốc', kiểu còn lại là 'phụ nữ rất ngốc', Ngô Chân không thuộc loại nào cả."

Hầu Ninh không quen với việc ở gần người khác như vậy, cậu đẩy Chu Vận ra, mặt đỏ như quả táo.

"Vậy chắc chắn là cậu ấy không thích cô rồi."

Chu Vận thoáng cười, bảo Hầu Ninh nhanh chóng thu dọn đồ đạc.

Hầu Ninh dọn dẹp xong ngẩng đầu lên, nhìn thấy Chu Vận ngồi dựa vào tường không biết đang nghĩ chuyện gì, trên mặt vẫn còn nỗi băn khoăn

https://thuviensach.vn

chưa tan. Cậu cho rằng cô còn đang lo lắng sự việc có thể tiến triển thuận lợi hay không bèn nói: "Đừng lo, nhất định không bị phát hiện đâu."

Chu Vận nhìn cậu: "Tôi không lo lắng chuyện này."

Hầu Ninh: "Vậy cô lo chuyện gì?"

Chu Vận không trả lời, họ cùng nhau đi ra ngoài, lúc sắp vào đại sảnh, cô chợt nói: "Ngô Chân là vợ của Cao Kiến Hồng."

Hầu Ninh: "Vậy thì sao?"

Chu Vận: "Họ vừa mới kết hôn được một năm thôi."

Hầu Ninh nhìn đại sảnh phía trước, người của công ty Cát Lực đang trò chuyện rôm rả với lãnh đạo chính phủ. Ngô Chân ôm cánh tay Cao Kiến Hồng, có lẽ bị người ta trêu chọc nên sắc mặt cô ả ửng hồng, liếc nhìn Cao Kiến Hồng với ánh mắt tràn trề hạnh phúc.

"Con điếm vô tình, con hát vô nghĩa." Hầu Ninh lạnh nhạt nói, "Từ trên xuống dưới ả có gì tốt đâu? Có trách thì trách mắt nhìn người của bạn học hai người quá kém thôi."

Chu Vận nhìn Cao Kiến Hồng từ xa. Khác với Phương Chí Tịnh và Ngô Chân, nụ cười rất ít khi xuất hiện trên mặt anh ta. Vẻ mặt kia quá đỗi quen thuộc, ban đầu lúc ba người họ khẩn trương làm dự án cũng như vậy. Có điều bây giờ xung quanh anh ta quá nhiều người nhưng chỉ mình anh ta mang thần thái như thế, hơn nữa trong cả đám người tươi cười làm nền, sắc mặt anh ta càng có vẻ trắng bệch.

***

Cuộc đấu ngầm cứ thế diễn ra. Thỉnh thoảng Lý Tuân đi ra ngoài gặp mặt Ngô Chân, nhưng trông anh có vẻ không quan tâm cho lắm. Thông

https://thuviensach.vn

thường đều là lúc tan làm, anh tắt máy tính, châm thuốc, rồi đứng dậy bỏ đi.

Chủ đề nói chuyện của anh và Ngô Chân toàn thứ trên trời dưới đất. Lý Tuân hễ mở miệng đều là mấy chuyện trai gái, Ngô Chân cảm thấy tuy anh có dáng vẻ đẹp trai nhưng lại thuộc thể loại đàn ông bị tinh trùng lên não, không hề có chiều sâu tâm hồn. Ả nhẫn nhịn trò chuyện với Lý Tuân, cứ lần lữa không chịu để anh đụng chạm.

Qua một thời gian, Lý Tuân bảo Chu Vận gửi chương trình cập nhật và dữ liệu của Võ Tướng Vô Địch cho anh. Chu Vận đoán chắc hẳn thời cơ đã đến.

Một hôm, hơn nửa đêm Lý Tuân mới về công ty, sắc mặt trông tệ cực kỳ. Sau khi anh trở về không nói lấy một câu liền ngã vật xuống sô pha ngủ.

Chỉ còn Chu Vận và Hầu Ninh ở lại công ty đến giờ này. Hầu Ninh và Lý Tuân đều không có nhà để về, từ lúc đi làm đến nay vẫn trải chăn đệm ngủ ở công ty.

"Thành công rồi, cá đã mắc câu, cô ta đã trộm USB." Hầu Ninh nói, "Có cần gửi cho cô đoạn ghi âm ngày hôm nay không?"

"Không cần."

"Không cần thật à?" Hầu Ninh nói đầy thâm ý, "Nội dung buổi gặp hôm nay rất chấn động đấy."

"Nội dung gì?"

Hầu Ninh nhếch môi cười: "Tự cô nghe đi, chỉ có thể nói thiên đạo tuần hoàn, nhân quả báo ứng thôi."

https://thuviensach.vn

Trong lúc Hầu Ninh gửi tập tin, Chu Vận đứng dậy định tắt đèn. Cô muốn để Lý Tuân ngủ ngon hơn, không ngờ bị Hầu Ninh gọi lại: "Bây giờ cô mà tắt đèn cậu ấy sẽ tỉnh dậy đấy. Cậu ấy không quen ở trong tối." Hầu Ninh vẫn loay hoay với chiếc máy tính, không hề ngẩng đầu lên nói.

Chu Vận hỏi: "Tại sao?"

"Tại sao á?" Tay Hầu Ninh đang gõ phím chợt dừng lại, ngước mắt nói, "Bởi vì trong tù lúc nào cũng sáng đèn chứ sao."

Hầu Ninh nhìn cô: "Cô không biết trong trại giam bật đèn cả ngày cả đêm à?"

Chu Vận lắc đầu, Hầu Ninh hừ một tiếng: "Đúng là kiến thức hạn hẹp. Cô có thể tắt đèn to đi, để lại bóng đèn con lại cho cậu ấy là được."

Chu Vận nghe lời Hầu Ninh, bật đèn con lên, tắt đèn to đi. Cô quay đầu lại nhìn Lý Tuân nằm trên sô pha. Ánh đèn nhỏ mờ nhạt, leo lét giống như đốm lửa nhỏ khiến công ty vào giữa đêm khuya trở nên ấm áp... Hoặc cũng có thể đây chỉ là ảo giác của cô thôi.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 40

Hầu Ninh gửi đoạn ghi âm cho Chu Vận, trong lúc cô nghe, cậu vẫn đứng bên cạnh chờ xem biểu cảm của cô.

Thật ra nội dung gọi là chấn động chỉ là một câu nói hớ của Ngô Chân mà thôi. Khi ấy cô ả và Lý Tuân đã uống rất nhiều rượu, bắt đầu ngà ngà say rồi. Cô ả than vãn cuộc sống cực khổ với Lý Tuân, nói rằng muốn tự lo cho tương lai của mình, trong lúc vô tình ả tiết lộ một câu: "Ai biết bệnh của Cao Kiến Hồng còn có thể gắng gượng được bao lâu chứ?"

Ả nói rất nhỏ, phải chú tâm lắm mới có thể nghe thấy. Chu Vận không dám chắc mình nghe có đúng hay không, quay đầu nhìn Hầu Ninh. Hầu Ninh toét môi cười.

Chu Vận tháo tai nghe ra: "Cao Kiến Hồng bị bệnh à?"

Hầu Ninh: "Phải."

Chu Vận: "Bệnh gì?"

Hầu Ninh nhún vai: "Tôi cũng mới biết hôm nay thôi. Nhân viên trong công ty Cát Lực hoàn toàn không có một ai biết cả, xem ra là cố ý giấu diếm rồi."

https://thuviensach.vn

Chu Vận không biết phải nói gì, trong đầu hiện ra gương mặt hao gầy và làn da tái nhợt của Cao Kiến Hồng gần đây, cùng với hình ảnh anh ta thỉnh thoảng day day huyệt thái dương.

Hầu Ninh trở về chỗ ngồi của mình gõ máy tính, hồ hởi nói: "Nhưng đã có thông tin rồi thì dễ thôi, trong vòng ba ngày tôi sẽ điều tra được ngay."

Chu Vận quay đầu lại nhìn Lý Tuân. Tâm trạng lúc anh vừa trở về vô cùng tồi tệ, phải chăng có liên quan đến tin tức kia?

Mà tâm trạng Lý Tuân không chỉ tệ vào mỗi hôm đó, mấy ngày liên tiếp sắc mặt của anh càng ngày càng khó coi. Thời gian anh ngủ càng lúc càng ít, thường xuyên ngồi trên ghế hút thuốc một mình, mà mỗi lần đều rất lâu.

Kỹ thuật của Hầu Ninh đúng thuộc loại siêu cao thủ, không cần đến ba ngày, ngay ngày hôm sau cậu đã tìm được thông tin về chứng bệnh của Cao Kiến Hồng từ điện thoại Ngô Chân. Đó là bệnh u não.

Sau khi Lý Tuân biết liền hỏi một câu: "Ác tính à?"

Hầu Ninh: "Không biết."

Trong điện thoại của Ngô Chân có một tấm ảnh chụp báo cáo sức khỏe của Cao Kiến Hồng. Hầu Ninh xem không hiểu bèn đưa cho Lý Tuân. Lý Tuân im lặng xem, trên mặt không hề có biểu cảm gì.

Chu Vận cũng đi đến nhìn, tìm được chính xác dòng chữ ghi chẩn đoán bệnh trong đống số liệu chi chít của các mục xét nghiệm.

"U màng não..." Cô nhỏ giọng đọc lên. Hầu Ninh lập tức nhìn theo: "Ôi vẫn còn tốt chán." Giọng điệu đầy vẻ thất vọng.

https://thuviensach.vn

Hầu Ninh nói: "Hắn còn chưa phẫu thuật, có lẽ định gắng gượng đến khi công ty lên sàn chứng khoán." Cậu cười hì hì, "Đáng tiếc là sắp thành công dã tràng rồi."

Cậu nói rồi nhìn Chu Vận vẫn im lìm nãy giờ với ánh mắt đầy vẻ châm chọc: "Không phải cô mềm lòng đó chứ? Tôi cho cô biết, tôi còn định buổi tối mua bánh kem ăn mừng kìa. Cái này gọi là gì nhỉ, là báo ứng đấy!"

Chu Vận không nói lấy một câu, cô quay đầu lại nhìn Lý Tuân.

Anh ngồi lọt thỏm trong ghế, chỉ chừa cho cô một bóng lưng cô độc. Cô không dám hỏi, không dám hỏi về tất cả chuyện này. Cô không biết Lý Tuân sẽ xử lý nó thế nào, dừng lại hay tiếp tục thêm dầu vào lửa.

Tất cả người trong công ty Phi Dương chỉ coi chuyện này như khúc nhạc đệm nho nhỏ, nhưng Chu Vận và Lý Tuân thì khác, Cao Kiến Hồng không chỉ là đối thủ của họ mà giữa ba người còn có mối quan hệ đặc biệt khác.

Mấy ngày liền tâm trạng Chu Vận ủ dột. Có một hôm trên đường đến công ty cô gặp phải Đổng Tư Dương. Ông lái chiếc xe mười hai chỗ ọp ẹp kia chuẩn bị ra ngoài bàn chuyện làm ăn, thấy Chu Vận liền quay kính xe xuống gọi.

"Chính ủy Chu."

Chu Vận nhìn về phía ông: "Đổng tổng."

Đổng Tư Dương trêu ghẹo: "Sao vành mắt cô đen thế hả?"

Tối hôm qua Chu Vận mơ thấy ác mộng nên chập chờn khó ngủ, không có hơi sức đốp chát với Đổng Tư Dương: "Tôi lên lầu trước đây."

"Đợi đã."

https://thuviensach.vn

Chu Vận dừng bước, Đổng Tư Dương gác tay lên khung cửa sổ xe, nói: "Có phải cô định khuyên Lý Tuân dừng tay không?"

Chu Vận im lặng.

Đổng Tư Dương: "Đừng làm chuyện thừa thãi nữa. Tôi tặng cho cô một câu châm ngôn, 'người nhân từ sẽ không dẫn binh, kẻ chính nghĩa không nuôi nhân tài'."

Chu Vận: "Tôi không có ý định khuyên anh ấy, bất kể chuyện này có kết quả thế nào đều do một mình Lý Tuân quyết định."

Đổng Tư Dương ngậm điếu thuốc nói: "Vậy thì tốt, lòng dạ cậu ta rất tàn nhẫn."

Lý Tuân đúng là không hề ngừng tay.

Sau khi Ngô Chân lấy USB, anh đã bắt đầu soạn thảo một loạt văn bản pháp luật. Trong USB có tất cả dữ liệu cùng với mã nguồn của Võ Tướng Vô Địch và Hoa Hoa Công Tử, Lý Tuân biết chắc chắn Phương Chí Tịnh sẽ dùng đến.

Anh đưa những thứ này cho Ngô Chân đồng nghĩa với việc mở cửa sau của công ty Phi Dương ra cho người ta tham quan. Một khi Phương Chí Tịnh làm nhái Hoa Hoa Công Tử, với nền tảng và trình độ của Cát Lực, Phi Dương sẽ hoàn toàn không có sức chống trả. Bọn họ sẽ mất đi nguồn thu duy nhất trước mắt. Nhưng Lý Tuân không quan tâm.

Mấy ngày sau Lý Tuân ít nói hơn trước rất nhiều, không khí trong công ty cũng trở nên nặng nề, ngay cả Trương Phóng cũng không dám đùa giỡn như thường ngày nữa. Dường như mọi người đều có một nhận thức mơ hồ chung đó chính là công ty rất có thể sẽ gặp phải biến cố long trời lở đất.

https://thuviensach.vn

Lý Tuân bảo Chu Vận chuẩn bị tất cả tài liệu kiện tụng về vấn đề làm nhái game. Thật ra thì từ lúc Phương Chí Tịnh lấy được mã nguồn đến khi bọn họ thiết kế lại tạo hình mỹ thuật và chức năng cơ bản ít nhất phải hơn một tháng. Thời gian đó đủ để họ có thể nhờ một luật sư giỏi đứng ra phụ trách, nhưng Lý Tuân kiên quyết tự thân vận động.

Khoảng thời gian đó anh vô cùng đáng sợ, Chu Vận không dám làm phiền anh. Anh cần tài liệu gì cô đều cố hết sức chuẩn bị cho anh, cuộc sống mỗi ngày như sợi dây cót bị siết chặt.

Cô cũng giống anh, ngày đêm chuẩn bị tài liệu, ép buộc bản thân không được nghĩ đến chuyện nào nữa ngoài công việc. Toàn bộ tinh lực của cô đều dồn hết vào nhiệm vụ Lý Tuân giao, nhưng lại vô tình không chú ý đến tình trạng sức khỏe của anh càng lúc càng giảm sút. Cuối cùng bệnh tình Cao Kiến Hồng còn chưa đến mức nguy hiểm thì Lý Tuân đã kiệt sức đến nỗi ngất xỉu.

Hôm ấy chỉ có Chu Vận và Trương Phóng ở công ty, họ cũng không phát hiện Lý Tuân có điều gì bất thường. Lý Tuân ngồi đối diện Chu Vận, mới đầu cô chỉ cho rằng anh đang nhắm mắt suy nghĩ gì đó. Một lát sau, cô đoán có lẽ anh đang ngủ. Ngủ vào ban ngày là chuyện rất hiếm khi xảy ra đối với Lý Tuân, cô muốn để anh ngủ ngon hơn nên đi lấy chăn đắp cho anh.

Cô dè dặt cẩn thận không muốn đánh thức anh, nhưng lại bất cẩn làm rơi cây bút trên bàn anh xuống đất vang tiếng rõ to. Chu Vận căng thẳng nhìn anh, trong lòng thầm nhủ chắc chắn anh sẽ tỉnh lại rồi mắng cô cho xem. Nhưng nào ngờ Lý Tuân vẫn không hề có động tĩnh. Đến lúc này Chu Vận mới thấy kỳ lạ. Lý Tuân rất ít khi ngủ vào ban ngày, cho dù có ngủ thật chăng nữa cũng chỉ chập chờn, một chút tiếng động nhỏ cũng sẽ làm anh tỉnh giấc.

Cô khẽ đẩy anh: "Lý Tuân..."

https://thuviensach.vn

Anh không hề nhúc nhích.

Cô lay bả vai anh: "Lý Tuân?"

Lần này anh đã cử động, thân thể mất thăng bằng, đầu lệch đi, cả người trượt khỏi ghế rồi rơi bịch xuống đất.

Chu Vận sợ đến mức kinh hồn bạt vía.

Trương Phóng cũng kinh hoàng, ngơ ngác đứng ngây như phỗng không biết nên làm gì. Chu Vận tỉnh táo lại trước, nói với Trương Phóng: "Mau gọi cứu thương đi!"

Chu Vận đỡ người Lý Tuân, đặt anh nằm thẳng trên mặt đất.

Trương Phóng gọi điện thoại xong bước đến: "Đừng, đừng sợ."

Chu Vận nhìn Lý Tuân không thốt nổi một câu. Cô quá hoảng hốt, muốn tìm người giúp đỡ. Cô gọi điện cho Đổng Tư Dương nhưng ông không nghe máy. Cô quýnh quáng đến mức mắt đỏ hoe, luống cuống tay chân gọi điện cho Điền Tu Trúc. Điền Tu Trúc nghe cô nói năng lắp ba lắp bắp liền bảo: "Em bình tĩnh một chút, chờ anh, anh lập tức đến ngay."

Xe cứu thương và Điền Tu Trúc gần như đến cùng một lúc, Điền Tu Trúc giúp nhân viên cấp cứu đặt Lý Tuân lên băng ca. Trong khoảnh khắc đó, Chu Vận mới ngỡ ngàng nhận ra tóc của Lý Tuân đã lấm tấm sợi bạc.

Thật ra thì hồi cuối năm ngoái cô cũng đã thấy tóc bạc của anh rồi, và Điền Tu Trúc cũng đã từng nhắc nhở cô từ lâu rằng tình trạng sức khỏe của Lý Tuân không tốt lắm, nhưng cô lại không để ý.

Tất cả mọi người đều không để ý.

Chu Vận từng mất ngủ trong khoảng thời gian rất lâu, năm đó ở Mỹ, chính Điền Tu Trúc đã điều chỉnh thói quen giờ giấc sinh hoạt giúp cô.

https://thuviensach.vn

Nhưng đến tận thời khắc Lý Tuân ngất xỉu này, cô mới nhận ra điều đó.

Điền Tu Trúc gọi cô, theo phản xạ Chu Vận thốt ra câu đầu tiên là "Em xin lỗi."

Điền Tu Trúc nắm lấy vai cô, khẽ an ủi: "Đừng sợ, không xảy ra việc gì lớn đâu, chẳng qua là cậu ta mệt mỏi quá độ thôi."

Chu Vận hoàn toàn không nghe thấy anh nói gì.

Trên xe cứu thương, Lý Tuân đã khôi phục lại ý thức, anh khẽ nhúc nhích, Chu Vận lập tức ngồi bên cạnh anh. Dường như anh cảm thấy rất đau, hàng mày cau chặt, trên mặt ướt đẫm mồ hôi.

Chu Vận đến gần anh, nhỏ giọng hỏi: "Anh khó chịu lắm phải không?"

Khá lâu sau anh mới nghe được âm thanh, nhận ra đó là Chu Vận liền chậm rãi lắc đầu.

Chu Vận nắm lấy bàn tay anh đặt bên người, phát hiện tay mình đang run khe khẽ. Lý Tuân lật tay lại, động tác rất chậm nhưng lại tỏ rõ ý muốn nắm lấy tay cô. Lòng bàn tay anh đổ rất nhiều mồ hôi, nhưng các đốt ngón tay vẫn còn sức lực, vô hình đã hóa giải nỗi căng thẳng của cô.

Lúc đưa đến bệnh viện, ý thức của Lý Tuân lại hơi mơ hồ, nhưng anh vẫn nắm tay cô không buông. Đến tận cửa phòng chụp CT, y tá muốn đẩy anh vào kiểm tra, song tay anh vẫn không chịu lơi lỏng. Chu Vận ghé vào tai anh nói: "Lý Tuân, buông tay đi."

Nhưng mặc kệ cô nói thế nào, Lý Tuân đều không thả tay ra. Ánh mắt anh đã nhắm chặt, hô hấp cũng dồn dập hơn bình thường rất nhiều.

"Mau buông tay ra đi, anh phải vào kiểm tra sức khỏe." Cô lại nói.

https://thuviensach.vn

Lý Tuân vẫn nắm lấy cô, có điều ngón tay đã không còn sức lực như khi nãy nữa. Thật ra Chu Vận có thể dễ dàng giãy khỏi tay anh, nhưng cô không nỡ. Trong lòng cô biết phải nhanh chóng đưa anh đi kiểm tra, cũng biết đây chỉ là chụp CT thôi, không phải là sinh ly tử biệt, thế nhưng cô lại không nỡ buông anh ra.

Anh đang nắm lấy cô, anh đang dựa vào cô, anh muốn an ủi cô.

"Buông ra đi." Điền Tu Trúc nói.

Cô vẫn bất động. Điền Tu Trúc im lặng nhìn người đàn ông mặt đẫm mồ hôi, sắp hôn mê kia.

Cuối cùng y tá tách hai người ra, nói: "Người nhà chờ ở ngoài."

Trong lúc chờ kiểm tra, Chu Vận lại gọi cho Phó Nhất Trác với giọng nói run rẩy mơ hồ. Phó Nhất Trác chạy như bay đến bệnh viện. Chu Vận vừa gặp anh cũng không ngừng xin lỗi, ngày hôm nay cô gần như đã nói từ xin lỗi cho hết cả cuộc đời rồi.

Phó Nhất Trác ôm cô, an ủi: "Không phải lỗi của em, chú ấy không sao đâu."

Bàn tay to của Phó Nhất Trác đặt lên lưng Chu Vận như tiếp thêm cho cô sức mạnh to lớn.

Ngày hôm nay ánh nắng rực rỡ, trời xanh quang đãng, thời tiết tốt hiếm có. Trong lúc Lý Tuân kiểm tra, Chu Vận vẫn luôn nghĩ, tại sao một ngày yên bình tươi đẹp thế này lại xảy ra chuyện như vậy?

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 41

Y tá cầm kết quả kiểm tra ra hỏi: "Ai là người nhà bệnh nhân?"

Chu Vận vội vàng đáp trước khi Phó Nhất Trác kịp cất lời: "Là tôi."

Y tá vẫy tay: "Vào đây."

Trong phòng có bàn làm việc, giường bệnh, máy vi tính, chậu cây và một bình cá vàng nhỏ... Tuy văn phòng bác sĩ khá bình thường nhưng trong mắt Chu Vận hiện giờ lại vô cùng thần thánh. Cô khép nép ngồi trên ghế chờ bác sĩ cất lời.

Bác sĩ là một người đàn ông đã hơn năm mươi tuổi, mặc áo blouse trắng, đeo kính nheo mắt nhìn kết quả kiểm tra trong tay, lát sau chậm rãi hỏi: "Anh ta làm nghề gì?"

Chu Vận vội vàng trả lời: "IT..." nói xong sợ bác sĩ không hiểu liền giải thích, "Là công nghệ thông tin ạ."

Bác sĩ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu: "Thảo nào."

Chu Vận nghe giọng điệu ông ung dung, đoán có lẽ tình trạng anh không nghiêm trọng lắm. Quả nhiên một giây sau bác sĩ đã nói: "Cô yên tâm đi, không có vấn đề gì lớn cả."

https://thuviensach.vn

Chu Vận thở phào nhẹ nhõm, cả người như mất hết sức lực dựa phịch vào ghế.

"Căng thẳng à?" Bác sĩ nhìn cô, "Mấy anh chị trẻ tuổi đều như vậy, lúc có chuyện thì căng thẳng nhưng trước đó có ai từng nghĩ mình đã đày đọa bản thân đến mức nào không?"

Chu Vận: "Là tôi quá sơ ý ạ."

Bác sĩ nói: "Bây giờ anh ta bị viêm khớp cổ hay còn gọi là thoái hóa đốt sống cổ, bệnh tình đã quá rõ ràng. Căn cứ theo mức độ cứng của cơ bắp hiện giờ của anh ta, có thể đoán anh ta đã mắc chứng bệnh này nhiều năm rồi. Tôi nói thật cái nghề này bán mạng quá, hằng năm có đến mấy ca đột tử."

Ở ngoài hành lang, Phó Nhất Trác nhìn cửa phòng bác sĩ, chợt cất lời: "Anh bỏ cuộc đi."

Điền Tu Trúc đứng bên cạnh, cũng nhìn cánh cửa đóng kín kia.

Phó Nhất Trác nói: "Chính em ấy cũng không biết bản thân yêu em trai tôi nhiều cỡ nào, những lúc em ấy ở bên cạnh Lý Tuân khác hẳn khi ở bên cạnh người khác."

Điền Tu Trúc cong cong khóe môi.

Trong phòng, bác sĩ nâng mắt kính, nói với Chu Vận: "Chắc chắn bệnh nhân thường bị choáng và đau đầu, cường độ làm việc cao trong một thời gian dài khiến não bộ hoàn toàn không được thư giãn, chất lượng giấc ngủ nhất định cũng kém, có ai mà làm việc bạt mạng như vậy chứ."

Chu Vận: "Anh ấy thường xuyên bị đau lưng ạ."

https://thuviensach.vn

Bác sĩ: "Nói vớ vẩn, ngày nào cô cũng ngồi yên một tư thế thì lẽ nào lưng chẳng đau."

Chu Vận bị ông mắng liền run sợ, hỏi: "Vậy nguyên nhân hôm nay anh ấy ngất xỉu chủ yếu là..."

Bác sĩ vừa khoa tay múa chân vừa nói: "Đau nhức cơ chỉ là hiện tượng thôi, xương sống mới là căn bản, lưng anh ta cứng đờ, não hoạt động với cường độ cao, trong thời gian dài cần nhiều dưỡng khí và máu lưu thông, nhưng máu chỉ lên đến bả vai, xung đột như vậy không bị ngất mới lạ đấy."

Chu Vận: "Vậy phải làm sao ạ?"

Trải qua mấy phen rầy la của bác sĩ, Chu Vận mua một đống thuốc và thực phẩm chức năng, còn đăng kí thẻ tập vật lý trị liệu của bệnh viện cho anh nữa. Vừa ra khỏi phòng khám, cô liền nhìn thấy Điền Tu Trúc đứng trong hành lang.

Bây giờ đã vào giữa trưa, sau khi xác định tình trạng của Lý Tuân vẫn tốt, cảm xúc của Chu Vận cũng đã ổn định lại. Dưới ánh nắng rực rỡ, cả người cô như vừa được vớt lên khỏi hồ nước, sau lưng mướt mát mồ hôi.

Cô nhìn anh, khẽ nói: "Anh nói rất đúng."

Điền Tu Trúc cười hỏi: "Câu nào?"

Chu Vận: "Câu nào cũng đúng cả."

- Tình trạng của sức khỏe của cậu ta không tốt lắm, chỉ dựa vào hơi tàn gượng chống.

- Không ai có tinh lực dùng mãi không hết.

- Có thể an ổn, khỏe mạnh sống đến hết đời là chuyện rất hiếm có.

https://thuviensach.vn

Con người luôn phải sướng trước khổ sau mới có thể tỉnh ngộ. Dù Chu Vận chưa tới cảnh giới tỉnh ngộ nhưng cũng đã nghiệm ra rất nhiều điều.

Điền Tu Trúc đột nhiên hỏi cô: "Em còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?"

Chu Vận gật đầu, Điền Tu Trúc lại kể: "Khi đó em không hề nhìn vào bức tranh triển lãm mà chỉ nhìn chằm chằm vào tên của anh. Anh cảm thấy chúng ta rất có duyên."

Hiện tại Chu Vận hồi tưởng lại, năm đó quả thật giống như một giấc mộng vậy.

Điền Tu Trúc: "Em biết em đã làm anh rung động lúc nào không?"

Chu Vận lắc đầu: "Là lúc anh nhờ em nâng cấp hệ thống cho phòng mỹ thuật." Thấy Chu Vận chưa hiểu lắm, Điền Tu Trúc bổ sung, "Em đứng khóc trước bức tranh Luân Tuân kia."

Cô thảng thốt, Điền Tu Trúc cười nói: "Có phải em vẫn nghĩ không ai nhìn thấy không?"

Hôm đó họ vốn hẹn nhau gặp mặt vào lúc bảy giờ tối để bàn về thiết kế chi tiết của hệ thống, nhưng Điền Tu Trúc có việc đột xuất nên đến trễ. Lúc anh đến nơi đã thấy Chu Vận đứng khóc trước bức tranh kia.

Cô mặc chiếc áo sơ mi kiểu nam, quần jeans xanh đậm. Bởi vì trời nóng nên cô cởi hai nút áo trên cùng, mái tóc dài màu đen buộc hờ, vài sợi xõa ra phủ lên chiếc áo sơ mi trắng, mang đậm phong cách ngày hè.

Cô bỏ hai tay vào túi quần, lẳng lặng nhìn bức tranh kia rồi cứ thế rơi nước mắt, hoàn toàn chìm đắm vào thế giới của bản thân.

https://thuviensach.vn

Điền Tu Trúc nắm rõ các bức tranh treo trong phòng mỹ thuật như lòng bàn tay, cũng như chuyện tình của Chu Vận.

"Lúc ấy trông em rất đẹp." Điền Tu Trúc dịu dàng nói, "Khi đó anh động lòng nhất, cũng khó chịu nhất. Chu Vận, anh quyết định bỏ cuộc." Anh nhìn cô, mỉm cười nói, "Có phải em thấy nhẹ nhõm hơn khi anh quyết định từ bỏ không?"

Chu Vận cúi đầu, tay cô vẫn còn cầm đơn thuốc. Điền Tu Trúc ôm cô, vốn định bùi ngùi thêm vài câu lại bị cảm giác trong ngực làm giật mình.

"Em lại gầy đi rồi."

Chu Vận không chú ý, cô không biết mình bây giờ nặng bao nhiêu cân.

Điền Tu Trúc: "Liều mình vì yêu là chuyện rất tốt đẹp, nhưng mất mạng vì công việc thì chẳng lãng mạn chút nào, em phải chú ý giữ gìn sức khỏe đấy."

Cô gật đầu. Điền Tu Trúc bỗng cảm thấy có chút luyến tiếc. Trên đời này có rất nhiều phụ nữ si tình, nhưng phụ nữ có thể gánh vác được tình cảm, lý tưởng, sự nghiệp và vận mệnh cùng lúc thì thật sự rất ít. Nói cách khác, về cơ bản cô thật sự không gánh nổi, cô chỉ dốc hết toàn lực cố thử, trong đó Lý Tuân đóng vai trò là năng lượng vận chuyển. Có anh, cô sẽ vô cùng dũng cảm, không có anh, cô yếu ớt không sao chịu nổi.

Chu Vận là kiểu người mâu thuẫn, vừa yếu đuối vừa kiêu ngạo, lòng phòng bị rất cao. Cô đã quen tránh né, trốn chạy và nghe lệnh người khác, đến tận khi Lý Tuân xuất hiện. Theo một góc độ kỳ lạ, toàn bộ khía cạnh của anh đều phù hợp với nhu cầu của cô một trăm phần trăm, cô mới có thể an tâm giang cánh, nương theo gió đông anh đem đến, bay thẳng lên trời cao.

https://thuviensach.vn

Phó Nhất Trác nói đúng, khi có Lý Tuân và không có Lý Tuân, cô hoàn toàn là hai người khác biệt.

Điền Tu Trúc khẽ hôn lên mặt Chu Vận: "Anh đi đây."

Chu Vận tiễn Điền Tu Trúc đến cổng bệnh viện. Nhìn bóng dáng anh khuất cuối con đường, cô chợt nghĩ, chuyện này mới thích hợp với thời tiết hôm nay. Bệnh tình không nguy, từ biệt vui vẻ.

Chu Vận quay trở lại phòng bệnh, Phó Nhất Trác đang ngồi bên giường trông Lý Tuân, thấy cô đi vào liền nói: "Y tá tiêm cho chú ấy rồi, họ bảo rằng khoảng mười giờ sau sẽ tỉnh lại."

"Ừ."

Trương Phóng cũng ở bên cạnh Lý Tuân, Chu Vận nói với anh ta: "Anh về trước đi, công ty không thể vắng người được, một mình tôi ở đây là đủ rồi."

Trương Phóng thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, Chu Vận nhắc nhở: "Anh nhớ thông báo với mấy người Đổng tổng, nói cho họ biết không có gì nguy hiểm, ngủ ít quá nên mệt mỏi ngất đi thôi."

Trương Phóng ra về, chỉ còn lại Chu Vận và Phó Nhất Trác. Chu Vận kéo một chiếc ghế ngồi bên cạnh anh ấy, hai người nhìn đăm đắm vào Lý Tuân trên giường.

Một lát sau, Phó Nhất Trác nói: "Em thấy chúng ta có giống như đang cáo biệt di thể không?"

Chu Vận tặc lưỡi: "Anh trai như anh có thể nói chuyện may mắn chút được không?"

https://thuviensach.vn

"Hồi bé anh đã nói thằng em này có năng khiếu khiêu vũ mà nó không chịu nghe, đòi đi làm lao động trí óc. Em xem đi, bây giờ chưa tới ba mươi tuổi mà tóc đã bạc rồi. Còn em nữa..." Phó Nhất Trác nhìn về phía Chu Vận, "Đã gầy đến mức độ nào kìa? Dáng của em phải trông nõn nà, trắng trẻo, mập mạp mới đẹp, nếu gầy như cây tre thì xấu lắm."

Chu Vận quay đầu nhìn anh: "Anh nói ai mập chứ?"

Phó Nhất Trác: "Em xem em trai anh đã nằm ở đây rồi, em còn so đo với anh làm gì nữa."

Chu Vận lặng thinh.

Phó Nhất Trác thở dài: "Thật không biết rốt cuộc bọn em bạt mạng thế làm gì, đối với trình độ của bọn em, tiền không khó kiếm đến mức đấy đâu."

Bác sĩ đã cho họ biết khoảng mười giờ sau Lý Tuân sẽ tỉnh, không ngờ chỉ mới bảy giờ anh đã tỉnh rồi. Khi ấy Phó Nhất Trác đi ra ngoài mua đồ ăn, trải qua một ngày quá nhiều biến cố, Chu Vận cạn kiệt sức lực, mệt mỏi gục vào cạnh giường lơ mơ ngủ.

Đến khi cô mở mắt ra đã thấy Lý Tuân đã ngồi tựa vào đầu giường, không biết đang nghĩ gì. Chu Vận tì mặt trong khi ngủ nên bị tê tê, cô khẽ xoa mặt rồi ngồi thẳng dậy.

Trong phòng quá yên tĩnh, ánh đèn trắng lóa, thoang thoảng mùi nước khử trùng. Chu Vận vừa tỉnh dậy, đầu óc còn mụ mị, cô đơ người một lát mới vươn tay lấy hồ sơ kiểm tra sức khỏe đến. Đúng lúc này Lý Tuân khẽ nói một câu: "Tôi đã cảnh cáo cậu ta rồi."

Tay Chu Vận khựng lại một giây rồi mới đưa hồ sơ cho anh.

https://thuviensach.vn

Lý Tuân nhận lấy: "Cho nên tôi sẽ không dừng tay, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu ta. Em đừng khuyên tôi, tôi không muốn cãi nhau với em."

Chu Vận: "Được."

Lý Tuân ngạc nhiên nhìn cô, Chu Vận nói: "Dừng hay không đều do anh quyết định, nhưng anh phải thay đổi cách làm việc đi."

Lý Tuân cau mày, cô nói tiếp: "Bác sĩ nói chứng thoái hóa đốt sống cổ của anh khá nghiêm trọng, anh không nên làm việc thâu đêm suốt sáng như trước nữa. Em đã đăng kí cho anh một thẻ tập vật lý trị liệu, anh phải đến tập định kỳ."

Lý Tuân: "Không tập."

Chu Vận: "Được."

Lý Tuân lại sửng sốt, Chu Vận nói: "Không tập vật lý trị liệu cũng được thôi, em sẽ cho anh một thẻ tập ở phòng thể thao bên cạnh công ty, một tuần anh phải đến đó ít nhất ba lần. Anh tự chọn một trong hai đi."

Lý Tuân lại nhìn Chu Vận lần nữa, cảm thấy trong vòng bảy tám giờ ngắn ngủi cô như đã thay đổi thành người khác vậy.

Chu Vận: "Chọn đi chứ."

Lý Tuân nhìn cô đăm đăm hồi lâu mới hờ hững nói: "Vậy thì phòng tập thể thao đi."

Chu Vận thầm than trong lòng, tiền thẻ vật lý trị liệu kia đi tong rồi.

Đáng tiếc muốn thay đổi thói quen sinh hoạt của Lý Tuân cực khó, ngoại trừ công việc ra anh không quan tâm đến chuyện gì khác, chỉ đáp lời qua loa, chuyện hôm nay đã gật đầu nhưng ngày mai có khi lại đổi ý.

https://thuviensach.vn

Anh sa sầm mặt mày trông rất đáng sợ, người bình thường hoàn toàn không dám đối địch với anh. Chỉ có Chu Vận không buồn đoái hoài đến chứng hưng cảm của anh, đúng thứ Hai Tư Sáu là lôi anh đến phòng tập thể thao để chạy bộ. Lý Tuân không chịu đi cô liền tắt luôn máy vi tính của anh.

Hành động này vô cùng nguy hiểm vì rất dễ chọc giận anh, ngoại trừ Chu Vận ra không một ai trong công ty dám đụng vào máy tính của Lý Tuân cả.

Lần Lý Tuân nổi nóng kinh khủng nhất suýt nữa thì đập vỡ màn hình máy tính, nhưng vô ích thôi, cuối cùng anh vẫn bị Chu Vận lôi đến phòng tập thể thao. Sau đó Chu Vận còn xin riêng Đổng Tư Dương mua mấy màn hình máy tính mới để dự trữ, vậy mà ông lại lần đầu tiên đồng ý với cô.

Lúc mới đầu Chu Vận và Lý Tuân cãi nhau, nhóm Trương Phóng còn căng thẳng khiếp sợ, sau đó dần dần cũng quen, dù Lý Tuân quát tháo thế nào mọi người đều thờ ơ. Vì họ biết, đến khi Lý Tuân la lối mệt rồi thì cuối cùng vẫn phải đến phòng tập thể thao thôi.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 42

Chu Vận vừa thay đổi thói quen sinh hoạt của Lý Tuân vừa phải chuẩn bị hồ sơ kiện tụng. Lúc Lý Tuân nghe lời thì còn tốt, nếu anh mà bướng lên thì nhịp độ công việc của cô bị ảnh hưởng rất lớn.

Đổng Tư Dương từng đề nghị Chu Vận: "Hay là cô giới thiệu bạn gái cho cậu ta để quản lý cậu ta đi."

Lý Tuân và cô đều giả điếc với đề nghị này.

Dưới sự đàn áp của Chu Vận, Lý Tuân đã cải thiện sức khỏe tương đối. Một khi con người có vận động, cả người đều trở nên khác trước, năng suất công việc của Lý Tuân càng cao hơn và trình độ mắng người cũng hăng hơn.

Lúc hồ sơ kiện tụng của Phi Dương được chuẩn bị xong, trò chơi Bạn Gái Hoàn Mỹ của Cát Lực bắt đầu tiến hành quảng cáo.

"Sẽ nhanh thôi." Chu Vận đứng bên cạnh Lý Tuân, nhìn màn hình máy tính của anh, trên đó đang chiếu đoạn phim quảng cáo mang tên “Cầm cưa bạn gái xinh đẹp”. Cát Lực chịu chi nhất là khoản quảng cáo, số tiền dành cho quảng cáo chiếm đến sáu mươi phần trăm trên tổng kinh phí đầu tư cho cả dự án rồi. Chu Vận xem giới thiệu về cách chơi liền cười khẩy,

https://thuviensach.vn

"Quả thật anh đã nói trúng phóc, chỉ đổi xác thôi. Khi nào chúng ta nộp đơn kiện?"

Lý Tuân: "Cứ từ từ, chờ trò chơi của chúng phát hành, kiếm được một khoản lớn đã. Những gì tôi bảo em chuẩn bị xong hết rồi à?"

Chu Vận: "Xong lâu rồi."

Lý Tuân nghiêng đầu nhìn cô, Chu Vận hỏi: "Sao thế?"

Lý Tuân nhếch môi nở nụ cười đen tối với cô: "Không có gì. Thời gian phát hành trò chơi của chúng rất khéo, vào đúng thời điểm Ủy Ban Chứng Khoán xét duyệt gay gắt nhất. Trong khoảng thời gian tới em hãy liên lạc với tất cả những công ty từng đâm đơn kiện về vấn đề bản quyền với Phương Chí Tịnh cho tôi. Nếu bọn họ bằng lòng đại diện thưa kiện là tốt nhất, chúng ta sẽ chi hết tất cả án phí, còn nếu không thì cũng chẳng sao, em hãy cố hết sức thu thập tài liệu chứng cứ hết."

Chỉ một câu nói của anh mà Chu Vận lại bắt đầu chạy đôn chạy đáo từ Bắc vào Nam. Thật sự có rất nhiều công ty từng đâm đơn kiện Cát Lực, trải rộng khắp cả nước. Mỗi lần trước khi Chu Vận đi công tác đều tìm Triệu Đằng, dặn dò anh phải giám sát Lý Tuân tập thể dục giúp cô.

Lúc Chu Vận không có ở đây, quả thật Lý Tuân càng có cớ để lười biếng, Triệu Đằng không dám xen ngang công việc của anh, đành âm thầm báo cáo với Chu Vận. Sau đó chờ 'cú gọi liên hoàn đoạt mệnh' của Chu Vận đang ở cách ngàn dặm xa xôi.

Cuối tháng, trò chơi Bạn Gái Hoàn Mỹ được phát hành, chưa đến một tháng lượng doanh thu đã vượt lên đứng đầu. Kết quả, vào ngày Quốc tế Lao động mùng Một tháng Năm, công ty Cát Lực nhận được thư khởi tố từ phía tòa án.

https://thuviensach.vn

Đây không phải là lần đầu tiên công ty Cát Lực nhận được thứ này, trát hầu tòa công ty họ nhận được có thể đóng thành cả quyển sách dày, cho nên bộ phận pháp lý của họ vô cùng xem thường.

Phương Chí Tịnh ngồi trong văn phòng, Cao Kiến Hồng cách hắn ta hai ghế. Nét mặt Cao Kiến Hồng mỏi mệt, da dẻ tái nhợt, tay anh ta ấn huyệt thái dương, dường như đang cố chịu cơn đau.

Trước mặt họ đều đặt bản sao của đơn khởi tố, Cao Kiến Hồng nói: "Những gì viết trên đó đều là thật à?"

Phương Chí Tịnh cười nói: "Cứ coi là vậy đi."

Cao Kiến Hồng hạ tay xuống, nhìn về phía Phương Chí Tịnh: "Cậu dùng luôn mã nguồn của cậu ta á?"

Phương Chí Tịnh: "Đúng."

Nháy mắt đầu Cao Kiến Hồng nhức bưng bưng, anh ta nhắm mắt cố nén cơn đau, nghiến răng hỏi: "Tại sao cậu không nói với tôi một tiếng?"

Phương Chí Tịnh: "Ngày nào cậu cũng nhốt mình trong văn phòng lập trình phần mềm, bảo cậu đi họp cậu cũng không buồn tham gia nữa kìa."

Cao Kiến Hồng nhìn chằm chằm Phương Chí Tịnh: "Lúc trước cùng lắm chúng ta chỉ bắt chước phong cách và cách chơi cơ bản của người ta thôi. Dù sao đi nữa cậu cũng không thể trực tiếp bê nguyên xi mã nguồn của người ta vào chương trình của mình được, quả thật quá xấu hổ."

Phương Chí Tịnh không thèm ngó ngàng nói: "Trên mạng thiếu gì mã nguồn mở game."

Cao Kiến Hồng không dằn được cơn giận: "Nhiều à? Cậu cho rằng đây là trò ‘tìm hai hình giống nhau’ sao? Trò này hoàn toàn do một mình

https://thuviensach.vn

Lý Tuân lập trình, ở đâu ra mà nhiều? Sao chép y nguyên mã nguồn, đã thế còn đúng vào thời điểm nhạy cảm hiện tại nữa, cậu to gan quá rồi đấy!"

Phương Chí Tịnh nghe xong liền cười khẩy, Cao Kiến Hồng nhìn điệu bộ của hắn càng đau đầu hơn, trán rỉ ra vài giọt mồ hôi.

"Sao chép y nguyên mã nguồn là xấu, vậy bắt chước cách chơi cơ bản mà không phải là xấu à?" Phương Chí Tịnh mỉa mai hỏi ngược lại làm Cao Kiến Hồng tức nghiến răng nhìn hắn.

Phương Chí Tịnh lạnh lùng nói: "Cao Kiến Hồng, cậu biết con người cậu có nhược điểm nào nhất không? Đó là cái gì cũng lưng lửng, tốt cũng lưng lửng mà xấu cũng lưng lửng. Đừng tưởng rằng tôi không biết năm ngoái cậu dám cho đăng bài viết bôi nhọ Triệu Quả Duy để tuyên truyền Bảy Nước Tranh Bá, nhưng âm thầm giữ lại bản thảo bài viết chỉ trích chồng bà ta nhận hối lộ của sinh viên."

Cao Kiến Hồng cố chịu cơn đau, nói: "Vì chuyện kia là giả, còn chuyện Triệu Quả Duy từng bất hòa với các giáo sư khác vì vấn đề giảng bài là thật."

Phương Chí Tịnh lại cười khẩy: "Ồ, vậy bà ta không đến mức như chúng ta đã nói thì sao?"

Cao Kiến Hồng không biết phải nói gì, Phương Chí Tịnh vô cùng khinh thường dáng vẻ nghẹn họng của anh ta.

"Xã hội này có thể chứa được người tốt lẫn người xấu, nhưng không chứa được cái kiểu nửa mùa như cậu đâu. Hai bên đều thấy cậu chướng mắt, thành sự không đủ mà bại sự thì có thừa."

Cao Kiến Hồng giận đến mức mặt trắng bệch.

https://thuviensach.vn

Phương Chí Tịnh chỉnh lại cổ áo, điềm nhiên nói: "Tôi đã dùng mã nguồn của nó đương nhiên đã nghĩ đến việc bị kiện rồi. Tôi cóc sợ nó kiện cáo gì cả, hiện tại đống đơn kiện về vấn đề bản quyền trò chơi trong nước có xử mười năm cũng không hết. Ai bảo nước ta điều kiện tốt, người sử dụng chỉ biết đến sản phẩm, không quan tâm đến những chuyện khác chứ. Tuy tôi sao y bản chính thật sự hơi nguy hiểm, nhưng cũng chẳng sao hết, khoản tiền bồi thường vi phạm bản quyền rất thấp mà còn khó có chứng cứ. Công ty tép riu đó làm gì có nhiều tiền bằng chúng ta, cậu xem đi, chưa đến một tháng chúng sẽ rút đơn kiện thôi."

Vẻ mặt hắn kiên định, giọng nói chắc chắn như đinh đóng cột. Cao Kiến Hồng nghe xong, cuối cùng giận quá hóa cười, anh ta ấn ngón trỏ vào thái dương, chầm chậm lắc đầu.

"Cậu tự soi gương đi, đến bản thân cậu còn không tin nổi lời mình nói ra nữa kìa." Anh ta vịn mép bàn từ từ đứng dậy, "Tôi đã làm việc cùng với Lý Tuân ba năm nhưng chưa từng thấy cậu ta từ bỏ bất cứ điều gì. Bây giờ tôi cũng không muốn giội cho cậu gáo nước lạnh làm gì cả, tôi rất mong được thấy ngày cậu sẽ khiến cậu ta 'nghèo rớt mồng tơi' đấy."

Phương Chí Tịnh ngồi trên ghế, hiểm độc nói: "Vậy cậu cần phải giữ gìn sức khỏe cậu cho tốt đi."

Cuối cùng Cao Kiến Hồng nói: "Tôi nhắc nhở cậu một điều, tiền của Lý Tuân không ít như công ty Phi Dương đâu. Cậu ta còn có một người anh trai và nữ ca sĩ chính trong ban nhạc Khinh Hồng giúp đỡ, khả năng tài chính rất mạnh, vào thời điểm mấu chốt họ sẽ giúp cậu ta hết mình."

Phương Chí Tịnh: "Nhậm Địch cũng là bạn hồi đại học của cậu, sao tất cả bạn học của cậu đều giúp nó mà không giúp cậu thế hả?"

Cao Kiến Hồng lắc đầu, sau một hồi nói chuyện, đầu anh ta càng choáng váng hơn, trước mắt tối sầm, anh ta bèn bám vào tường men ra

https://thuviensach.vn

ngoài. Lúc này một người ngoài cửa xông vào, Cao Kiến Hồng suýt bị đụng ngã. Ngô Chân vội vội vàng vàng lao vào với vẻ mặt lo lắng.

"Lão Cao?" Cô ả sốt ruột hỏi, "Em nghe nói công ty Phi Dương kiện chúng ta, có thật không?"

Cao Kiến Hồng bị ả đụng phải càng choáng hơn, nhỏ giọng nói với Ngô Chân: "Theo anh về nhà."

Ngô Chân: "Đã đến nước này rồi còn về nhà làm gì nữa, bọn anh đang họp à? Chuyện có nghiêm trọng không, đã nghĩ ra biện pháp giải quyết chưa?"

Cao Kiến Hồng bỗng quát lên: "Tôi bảo em về nhà."

Ngô Chân bị anh ta quát sợ đến mức tim đập thình thịch. Trong ấn tượng của ả, Cao Kiến Hồng luôn là người nói năng nhỏ nhẹ, và còn thêm chút ngốc nghếch của đám đàn ông công nghệ, anh ta chưa bao giờ nói chuyện với ả như thế.

Ả vốn sốt ruột, lại còn bị quát tháo nên lửa giận liền bùng lên, vừa định làm ầm ĩ thì Phương Chí Tịnh ở bên cạnh nói: "Hai người về nhà trước đi." Hắn ra hiệu bằng mắt với Ngô Chân, Ngô Chân nén giận, "Vậy đi thôi, anh xuống dưới lầu chờ em một chút."

Cao Kiến Hồng vừa bước ra khỏi cửa, Ngô Chân đã quay đầu lại trừng mắt nhìn Phương Chí Tịnh. Phương Chí Tịnh nói: "Đợt này em đừng có cãi nhau với cậu ta."

Ngô Chân: "Anh còn rủ lòng thương anh ta à?"

Phương Chí Tịnh: "Bên phía Lý Tuân đã gửi đơn kiện, không biết nó đã chuẩn bị được những gì rồi. Lỡ như nó nhắm vào khoảng thời gian Ủy

https://thuviensach.vn

Ban Chứng Khoán Nhà Nước xét duyệt thì phiền phức rồi đây, chúng ta phải chuẩn bị ứng phó trong cả hai tình huống mới được."

Ngô Chân hỏi: "Chuẩn bị ứng phó thế nào?"

Phương Chí Tịnh nhìn ra cửa, dường như Cao Kiến Hồng yếu ớt vẫn còn đứng đó. Phương Chí Tịnh nheo mắt lại: "Nếu chúng thật sự không rút đơn kiện, chuyện chồng em bị bệnh có lẽ sẽ có ích."

Ngô Chân cau mày: "Ý là sao?"

Phương Chí Tịnh cười lạnh: "Dù sao đi nữa hắn và Lý Tuân từng là bạn học cũ, từng cùng nhau gây dựng sự nghiệp, không phải mối quan hệ bình thường. Lý Tuân hận anh thấu xương nhưng đối với Cao Kiến Hồng thì chưa chắc như vậy, chúng ta phải đề phòng bất trắc." Hắn nhìn Ngô Chân, "Vì thế đợt này em đừng cãi nhau với cậu ta, nếu để cậu ta tức chết sẽ hỏng việc ngay."

Một tuần trôi qua, chuyện Phương Chí Tịnh lo lắng đã thật sự xảy ra. Hắn được bộ phận pháp lý cho hay, thái độ của công ty Phi Dương không cứng rắn như mấy công ty trước đây từng kiện bọn họ, nhưng dù nói thế nào công ty Phi Dương cũng không chấp nhận hòa giải ngoài tòa. Lý Tuân và Chu Vận không hề có mặt trực tiếp, đại diện trao đổi với Cát Lực là một luật sư được họ ủy quyền. Bộ phận pháp lý còn nói thêm, văn phòng luật sư được công ty Phi Dương ủy quyền thuộc loại danh tiếng trong nước.

"Vụ kiện lần này chắc chắn bọn họ sẽ lỗ sặc máu cho xem. Cho dù cuối cùng có thắng kiện, khoản tiền bồi thường họ thu về cũng không đủ trả phí luật sư."

Phương Chí Tịnh nhìn tài liệu bộ phận pháp lý đệ trình, cau mày, chiếc gạt tàn đặt trên bàn làm việc to lớn đã chứa đầy đầu lọc.

https://thuviensach.vn

Nhân viên pháp lý nói: "Phương tổng cứ yên tâm, bọn họ thuê luật sư đắt như vậy sẽ không kiên trì được lâu đâu. Có điều nói thật bọn họ rất nghiêm túc, còn liên kết với một đám công ty, bới móc ra một đống chứng cứ, chắc cũng là vì cái giá cuối cùng chịu hòa giải thôi. Phương tổng nhất định phải bình tĩnh, bọn họ căn bản..."

"Im mồm!" Anh ta quấy rầy Phương Chí Tịnh đang suy nghĩ nên bị quát tháo khiển trách.

Phương Chí Tịnh càng nghĩ càng thấy mình đã bị lọt bẫy của Lý Tuân. Đúng là Ngô Chân rất lẳng lơ, rất xinh đẹp nhưng Lý Tuân không phải dạng vừa, sao có thể để cô ả trộm được dữ liệu gốc dễ dàng như vậy chứ. Chỉ trách hắn sơ suất, lúc phá được mật khẩu USB của Lý Tuân còn huênh hoang chế giễu Lý Tuân chọn cách bảo mật quê mùa cũ xì, bây giờ nghĩ lại mới thấy đó hoàn toàn là cạm bẫy.

Phương Chí Tịnh càng căm hận Lý Tuân hơn, hận đến mức muốn nghiền anh thành tro nhưng đồng thời hắn cũng sợ Lý Tuân. Kể từ khi Lý Tuân ra tù, cứ cách năm ba ngày là hắn lại mơ thấy ác mộng. Lúc thì mơ thấy thời khắc nhục nhã trong cuộc thi lần đầu tiên, lúc thì mơ thấy khoảnh khắc bị đánh mù mắt vào cuộc thi lần thứ hai. Bất kể là giấc mơ nào, sau khi hắn tỉnh lại đều như chim sợ ná, phải mấy ngày sau mới bình tĩnh lại được.

Dường như ông trời còn sợ chưa đủ vui, không lâu sau, Ủy Ban Chứng Khoán Nhà Nước yêu cầu "công ty game Tụ Hâm" bổ sung tài liệu, nghi ngờ kế hoạch cải cách lần này sẽ ảnh hưởng to lớn đến lợi nhuận và khả năng tồn tại của công ty trong tương lai.

Phương Chí Tịnh cũng bị nhiễm chứng đau đầu của Cao Kiến Hồng, lập tức gọi cho Ngô Chân, bảo ả đi tìm Lý Tuân.

https://thuviensach.vn

"Tôi không quan tâm em dùng cách gì, nhất định phải làm chúng rút đơn kiện, không thể để việc công ty chúng ta lên sàn chứng khoán bị ảnh hưởng được. Bảo chúng ra giá, muốn hòa giải bồi thường gì chúng ta cũng chấp nhận, qua đợt sóng gió này đã rồi tính sau."

Ngô Chân cũng khẩn trương: "Sẽ không có vấn đề gì lớn chứ! Em tiếp xúc với hắn vài lần, không thấy hắn có bản lĩnh nào hết."

"Em thì nhìn ra được cái quái gì!" Phương Chí Tịnh tức giận: "Em nhớ, phải tìm được nó và con nhỏ tên Chu Vận, cứ nói Cao Kiến Hồng bị bệnh sắp chết rồi cho tôi."

Ngô Chân: "Chỉ là bạn học một thời thôi mà, liệu chút tình cảm đó đáng giá được mấy xu. Hay là..." Ả nghiến răng, "Hay là để em ngủ với hắn vài lần còn có ích hơn là lợi dụng bệnh của Cao Kiến Hồng."

Phương Chí Tịnh thầm mắng Ngô Chân đầu óc bã đậu, hắn căn dặn từng câu từng chữ: "Em đừng chuốc thêm phiền phức cho tôi nữa, cứ kể hết bệnh tình của Cao Kiến Hồng ra, chịu khó đề cập đến Cao Kiến Hồng nhiều vào. Tôi thấy mấy ngày nay tình trạng sức khỏe của cậu ta không tốt lắm đâu, vẻ mặt như sắp chết vậy. Tốt nhất em thuyết phục Lý Tuân đến gặp Cao Kiến Hồng một lần, chắc chắn sẽ có hiệu quả tốt hơn."

Ngô Chân vẫn có chút lo lắng: "Chỉ làm vậy thôi là được à?"

"Cách này không được thì chắc chắn không còn cách nào giải quyết được." Phương Chí Tịnh đứng bên cửa sổ, nhìn dòng xe cộ qua lại nườm nượp bên dưới, "Chị gái của nó từng chết ngay trước mặt nó nên nhất định nó sẽ có bóng ma với việc người bên cạnh chết đi. Đừng thấy bình thường nó hành sự dứt khoát mà lầm, thật ra nó rất cảm tính, lần này anh cá là nó sẽ nể tình cho xem."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 43

Chu Vận gặp Ngô Chân sớm hơn Lý Tuân. Hôm ấy cô đi làm thấy chiếc BMW màu xanh đỗ dưới lầu. Chu Vận từng thấy chiếc xe này ở cổng tòa nhà công ty Cát Lực rồi.

Cô đi lên lầu, quả nhiên Ngô Chân đang chờ ở cửa công ty Phi Dương. Hôm nay cô ả trang điểm kĩ càng, mặc váy dài, tóc gợn sóng, môi đỏ hồng vô cùng xinh đẹp. Ả khoanh tay đứng trước cửa công ty, vén lọn tóc bên phải ra sau tai giống như ảnh bìa tạp chí.

Chu Vận đi đến, Ngô Chân cũng thấy cô, hỏi trống không: "Lý Tuân đâu?"

Lúc trước Lý Tuân bận việc, gần như ngày nào cũng ở công ty, kể từ khi bị Chu Vận ép đi tập thể dục, giờ giấc sinh hoạt của anh đã cải thiện không ít, buổi tối cũng bắt đầu về nhà ngủ rồi.

"Anh ấy còn chưa đến, cô có việc gì không?" Chu Vận hỏi.

Ngô Chân đánh giá Chu Vận từ trên xuống dưới: "Cô và anh ta có quan hệ thế nào?"

Chu Vận: "Cô Ngô cứ nói thẳng mục đích đến đây đi."

https://thuviensach.vn

Ngô Chân lạnh lùng lườm Chu Vận: "Tôi đến đây không phải để tìm cô."

Chu Vận không hề có ấn tượng tốt với Ngô Chân, hai người nhìn nhau đều cảm thấy ghét đối phương. Chu Vận mở cửa vào công ty, Ngô Chân cũng vào theo, đặt mông ngồi xuống sô pha.

Chu Vận rót cốc nước ấm, bật máy tính lên. Cô nhìn đồng hồ, mới bảy giờ thôi, khoảng nửa tiếng nữa Lý Tuân mới đến.

"Tại sao các người không rút đơn kiện?" Ngô Chân ngồi trên sô pha hỏi.

Chu Vận không quay đầu, hỏi lại ả: "Tại sao phải rút đơn kiện?"

Ngô Chân: "Các người quá ngu ngốc, nếu cứ tiếp tục chắc chắn sẽ lỗ vốn, cho dù cuối cùng có thắng kiện được thì tiền bồi thường cũng không đủ trả phí thuê luật sư."

Chu Vận: "Cô còn phải cộng thêm một vài khoản không rõ ràng khác nữa, ví dụ như khoản tổn thất nếu công ty các người không lên được sàn chứng khoán ấy."

Ngô Chân đứng dậy: "Quả nhiên các người nhắm vào công ty chúng tôi lúc lên sàn. Hại người mà cũng không có lợi cho mình, quá nham hiểm."

Chu Vận: "Chúng tôi không có phúc hưởng thụ từ này đâu."

Ngô Chân: "Làm ăn phải chú ý lợi cả đôi bên, cho dù Cát Lực có lên sàn thất bại thì tiền cũng sẽ không rơi vào tay các người. Các người cứ như chó điên cắn càn không chịu nhả thì có nghĩa gì chứ?"

Chu Vận im lặng gõ bàn phím.

https://thuviensach.vn

Ngô Chân bị người ta phớt lờ lại nói thêm vài câu: "Dù sao lão Cao cũng là bạn học cũ của các người thế mà các người không hề niệm tình khi xưa, thà rằng tự hại mình tám trăm cũng muốn kéo người khác làm lót lưng, sao các người lại tuyệt tình như vậy?" Ả nhìn bóng lưng Chu Vận, cười khẩy nói, "Tại sao một kẻ máu lạnh như hắn chỉ bị giam sáu năm thôi nhỉ, đáng nhẽ phải giam sáu mươi năm mới đúng."

Chu Vận quay đầu lại: "Cô lặp lại lần nữa thử xem?"

Ngô Chân không cam lòng yếu thế, cất cao giọng: "Tôi nói là đáng nhẽ hắn phải bị giam sáu mươi năm mới đúng, tốt nhất là nhốt suốt đời luôn đi."

Chu Vận bước đến: "Cô biến ra ngoài cho tôi."

Ngô Chân hất túi, trừng mắt quát Chu Vận: "Cô dám đụng vào tôi thử xem?"

Chu Vận tóm lấy tay ả lôi ra ngoài. Ngô Chân không ngờ cô dám kéo ả, liền vung tay đập vào gáy cô một cái. Chu Vận không thèm lôi ả ra ngoài nữa, quay người lại bóp cổ Ngô Chân ngay tức khắc.

"Cô đang giương oai ở đâu đấy hả!"

Mắt Ngô Chân hằn tia máu, vừa chửi mắng vừa cố sức phản kháng lại Chu Vận.

Trong hành lang, Lý Tuân, Hầu Ninh và cả Triệu Đằng cùng nhau ra khỏi thang máy, vừa ra cửa đã nghe thấy tiếng chửi rủa lẫn tiếng đánh nhau vang vọng.

Triệu Đằng nhíu mày: "Ôi, đây không phải là giọng của nhóm trưởng Chu sao?"

https://thuviensach.vn

Họ rẽ qua khúc quanh, thấy mấy người đang chen lấn ở của công ty Phi Dương xem trò vui. Triệu Đằng chạy đến xua mọi người đi.

"Các người là nhân viên công ty Phi Dương à? Tụ tập ở đây làm gì, về làm việc của các người đi."

Trong nhà, Chu vận và Ngô Chân đang đánh nhau túi bụi, hai người phụ nữ đều nổi điên muốn dồn đối phương vào chỗ chết. Triệu Đằng trố mắt nhìn trân trân, định đến can ra thì cánh tay bị kéo lại, anh ta quay đầu hỏi Lý Tuân: "Không đến giúp à?"

Lý Tuân nói bằng giọng lưu manh: "Cậu phải có lòng tin với đàn chị của mình chứ."

Dáng vóc Chu Vận và Ngô Chân xấp xỉ nhau và đều không phải dạng phụ nữ mảnh mai. Tính tình của Ngô Chân hung hãn hơn Chu Vận một chút, có điều từ bé Chu Vận đã được chăm sóc kỹ lưỡng, sức lực đều ẩn chứa dưới lớp da thịt trắng nõn, cơ địa rất tốt, sau lúc hỗn loạn ban đầu, cô dần dần chiếm thế thượng phong, cuối cùng đè Ngô Chân nằm trên mặt đất.

Khóe môi Lý Tuân bất giác khẽ cong, buông tay ra, để Triệu Đằng qua đó can ngăn.

Ngô Chân đánh thua, mắt đỏ gay, thấy Lý Tuân đi đến liền quát anh: "Anh là tên tiểu nhân hèn hạ, luôn tính kế hãm hại người khác."

Hầu Ninh trở tay đóng cửa lại, Lý Tuân đi đến bàn mình. Ngô Chân đứng dậy khỏi mặt đất, vì mới vừa vận động kịch liệt mà bộ ngực không ngừng phập phồng.

Lý Tuân tựa vào bàn hút thuốc. Hầu Ninh và Triệu Đằng đều trở về chỗ của mình bắt đầu công việc. Chu Vận đi vào phòng vệ sinh chỉnh sửa lại đầu tóc trang phục, trên cổ cô bị Ngô Chân cào vài vệt đỏ.

https://thuviensach.vn

Lý Tuân: "Phương Chí Tịnh bảo cô đến đây à?"

Ngô Chân: "Anh đừng quan tâm đến chuyện ai bảo tôi tới, anh ra giá đi."

Lý Tuân cười: "Giá gì?"

Ngô Chân: "Càng kéo dài thì cả hai chúng ta sẽ không có ai được lợi cả."

Lý Tuân thư thái phả ra một làn khói. Ngô Chân nhìn anh, trải qua cuộc ẩu đả với Chu Vận, tóc tai ả cũng rối tung, áo váy thì nhăn nhúm bẩn thỉu, còn lớp trang điểm trôi đi không ít. Vốn ả nghĩ đến đây có lẽ sẽ dụ dỗ được anh, nhưng xem chừng bây giờ không thể thực hiện được kế hoạch ban đầu rồi, chỉ có thể dùng cách của Phương Chí Tịnh nói thôi.

Ngô Chân nhặt túi xách của mình lên, lấy ra một xấp giấy bên trong, ném đến trước mặt Lý Tuân. Lý Tuân không buồn nhặt lên, vô cảm nhìn ả.

Chu Vận vừa ra khỏi phòng vệ sinh, nghe thấy Ngô Chân nói: "Đây là bệnh án của Cao Kiến Hồng và cả hình chụp CT của anh ấy."

Chu Vận dừng bước.

Ngô Chân: "Không phải Phương Chí Tịnh bảo tôi đến mà là tự tôi đến. Tôi vốn không muốn nói những điều này với các người nhưng tôi thật sự không còn cách nào khác. Cao Kiến Hồng sắp phải phẫu thuật, nhưng bây giờ làm sao anh ấy yên tâm đi mổ được. Anh để lại con đường sống cho chúng tôi được không?"

Lý Tuân lẳng lặng hút thuốc, không nói lời nào.

Ngô Chân dợm bước lên trước: "Coi như anh làm việc thiện đi, dù sao lão Cao cũng là bạn học của bọn anh, tôi nghe nói lúc trước bọn anh còn

https://thuviensach.vn

từng là chung nhóm đi thi nữa mà."

Lý Tuân cười khẩy: "Cô nghe ai nói?"

Ngô Chân: "Đâu cần nghe ai nói, anh ấy vẫn giữ lại tấm ảnh chụp chung của ba người năm đó ở nhà đấy."

Vẻ mặt Lý Tuân trở nên lạnh lùng.

"Triệu Đằng."

Triệu Đằng đứng dậy khỏi ghế, Lý Tuân nói: "Tiễn cô ta ra ngoài."

Triệu Đằng: "Vâng." Anh ta nghe lời đi tiễn khách, Ngô Chân đến cửa rồi vẫn còn la lớn với Lý Tuân, "Hòa giải với bọn tôi đi. Thứ sáu đến công ty chúng ta sẽ bàn kỹ hơn, anh hãy gặp Cao Kiến Hồng một lần. Anh cho anh ấy một cơ hội có được không?"

Cánh cửa đóng lại lần nữa, trong nhà trở nên im ắng lạ thường.

Chu Vận nhặt quyển bệnh án Ngô Chân để lại, Lý Tuân khẽ nói: "Vứt đi."

Chu Vận liếc nhìn anh rồi vứt bệnh án vào thùng rác.

Lý Tuân cười lạnh hỏi cô: "Trông tôi giống người tốt sao?"

Chu Vận lắc đầu.

Lý Tuân: "Vậy Phương Chí Tịnh lấy đâu ra lòng tin tôi sẽ chấp thuận theo ý hắn chứ?"

Chu vận: "Anh cho rằng Phương Chí Tịnh bảo cô ta đến à?"

Lý Tuân: "Dĩ nhiên, Cao Kiến Hồng rất tự cao, cậu ta muốn phân hơn thua với tôi một cách quang minh chính đại, tuyệt đối sẽ không vì bị bệnh

https://thuviensach.vn

tình mà cúi đầu với tôi đâu."

Chu Vận nhìn sắc mặt anh rồi nói: "Vậy thứ Sáu chúng ta khỏi cần đi đúng không, em sẽ gửi thư từ chối bọn họ."

"Đừng." Lý Tuân lạnh lùng nói, "Dĩ nhiên phải đi rồi, tại sao lại không đi. Nếu bọn họ đã chụp cho tôi cái mũ ‘máu lạnh hèn hạ’, vậy thì tôi càng phải làm kẻ tiểu nhân đắc chí một lần, không thể bỏ phí cái danh này được."

Anh nói xong liền dụi mạnh điếu thuốc, quay người bước đi. Bởi vì mặt mày anh vô cùng u ám nên Triệu Đằng không dám ngẩng đầu nhìn.

Chu Vận không đoán được ý nghĩ thật sự của Lý Tuân, cô thoáng cảm thấy Lý Tuân không hề phẫn nộ như anh đã biểu hiện. Nhưng cô cũng biết anh vẫn chưa nuốt trôi được cơn giận này. Chu Vận gọi cho bên pháp lý của Cát Lực, báo cho họ biết thứ Sáu Lý Tuân sẽ đến.

Nhân viên pháp lý chuyển lời cho Phương Chí Tịnh, Phương Chí Tịnh vừa nghe vừa nới lỏng cravat, vẻ mặt đắc thắng.

Ngô Chân hỏi hắn: "Nhỡ đâu hắn chỉ đến cười nhạo chúng ta thì sao?"

Phương Chí Tịnh cười ha ha: "Lý Tuân không làm chuyện lãng phí thời gian như thế đâu. Nếu nó quyết định cương quyết đến cùng thì sẽ không bao giờ cho em cơ hội nói chuyện. Nó đến có nghĩa là nó đã dao động rồi." Hắn dặn dò Ngô Chân, "Hôm thứ Sáu em và tôi đừng đến, để một mình Cao Kiến Hồng gặp mặt nó đi."

Ngô Chân hơi bận tâm: "Tính cách lão Cao rất bướng bỉnh, một lòng một dạ muốn phân cao thấp với Lý Tuân, em sợ anh ta không bỏ được sĩ diện."

https://thuviensach.vn

Phương Chí Tịnh: "Chuyện này em không cần lo, tôi sẽ đi nói với cậu ta."

Quá trình Phương Chí Tịnh thuyết phục Cao Kiến Hồng rất nhanh, chỉ chưa đầy ba phút anh ta đã đồng ý.

"Nếu trong lúc cậu phẫu thuật xảy ra chuyện bất trắc thì sao, Ngô Chân phải làm thế nào bây giờ?" Đây là câu mở lời đầu tiên của Phương Chí Tịnh, "Dù sao người ta cũng là minh tinh đi theo cậu, ít ra cậu cũng phải bảo đảm cuộc sống áo cơm không lo cho người ta chứ. Nếu công ty thuận lợi lên sàn, nửa đời còn lại của cô ấy cũng không cần lo lắng nữa. Về phần Lý Tuân, giữ được rừng xanh sợ gì không có củi đốt, chờ chúng ta qua được cửa ải này rồi tìm cơ hội đấu với nó vẫn còn kịp mà, cậu nhất định không thể lì lợm thế được."

Cao Kiến Hồng không nói gì, lặng lẽ ngồi trên ghế nhìn ra ngoài cửa sổ. Phương Chí Tịnh đợi một hồi liền xem như anh ta đã im lặng đồng ý.

Tối thứ Năm, trước khi về Lý Tuân nói với Chu Vận: "Sáng mai đến đón tôi."

Chu Vận nhìn về phía anh: "Muốn em đi với anh à?"

Anh "ừ" một tiếng.

Đêm đó Chu Vận ngủ không ngon, cô mơ một giấc mơ, thấy mình quay trở lại lúc mới tựu trường hồi năm Nhất, cô ngủ trưa đến trễ, luống cuống chạy đến giảng đường. Cô chui vào phòng học từ cửa sau, ngồi bên cạnh một nam sinh không nghe giảng bài chỉ cúi đầu lập trình. Thầy giáo gọi anh đứng lên trả lời câu hỏi, anh cũng không nghe thấy, lúc cô định nhắc nhở anh thì một nam sinh khác ngồi bên cạnh đã lên tiếng trước. Khi đó ánh nắng ban trưa rất đẹp, rất yên tĩnh cũng rất ấm áp.

https://thuviensach.vn

Sáng thứ Sáu, Chu Vận lái xe đến nhà Lý Tuân đón anh. Anh và Hầu Ninh ở chung, hai người dọn khỏi khu chung cư nhỏ họ thuê ban đầu, chuyển sang khu nhà gần công ty Phi Dương. Chu Vận mua sẵn bữa sáng để trong xe, Lý Tuân không có khẩu vị, không muốn ăn.

Lý Tuân thích dậy sớm làm việc, họ hẹn nhau lúc tám giờ sáng, tầm này nhân viên công ty Cát Lực còn chưa đến đủ. Chu Vận nhớ lần cô đến tòa nhà này cũng đã lâu lắm rồi, nhân viên lễ tân cũng đã đổi người, họ nhìn thấy cô và Lý Tuân liền hỏi: "Xin hỏi anh chị có hẹn trước không ạ?"

Lý Tuân lạnh lùng đứng một bên, Chu Vận bước đến đáp: "Chúng tôi đến gặp Cao Kiến Hồng, đã hẹn tám giờ."

Nhân viên lễ tân gọi điện thoại xác nhận xong nói báo với Chu Vận: "Xin mời anh chị lên lầu, Cao tổng đang ở phòng họp tầng Sáu."

Lúc đến cửa phòng họp, Chu Vận hỏi Lý Tuân: "Em có nên ở cửa chờ anh không?"

Lý Tuân cười khẩy: "Sao phải chờ ở cửa? Em không muốn đi vào xem vẻ mặt cậu ta à?" Anh nhanh chóng sải bước vào phòng họp, Chu Vận yên lặng theo sau.

Trong phòng chỉ có một mình Cao Kiến Hồng, anh ta ngồi trên ghế, trông tinh thần cũng tạm ổn, không giống như bị bệnh nặng, chẳng qua sắc mặt hơi tái nhợt.

Lý Tuân ngồi đối diện Cao Kiến Hồng, châm thuốc hút, thong thả chờ đối phương cất lời trước.

Cao Kiến Hồng đưa cho họ mấy phần văn kiện.

"Hai người đồng ý hòa giải không?" Anh ta vừa cất tiếng liền nghe rõ giọng nói có vẻ yếu ớt cố gắng gượng, "Đồng ý thì chúng ta thương lượng

https://thuviensach.vn

về tiền bồi thường. Hai người đừng nên kéo dài, Cát Lực đang ở thời kỳ suy yếu, bây giờ đồng ý ngay có khi còn có thể lấy được nhiều tiền. Chờ đến khi qua phiên xét duyệt, bất kể kết quả ra sao chúng tôi cũng không thể hòa giải với hai người được nữa. Cùng lắm là cá chết lưới rách, hai người chẳng có chút lợi lộc nào đâu, không bằng thừa dịp hiện tại moi một khoản đi."

Lý Tuân ung dung hút thuốc, làm như không nghe thấy nội dung lời nói của anh ta, hất cằm: "Hút không?"

Cao Kiến Hồng nhếch môi.

Lý Tuân nghiêng người ra phía trước, hỏi lại một lần: "Tôi hỏi nhé, cậu có phục không?"

Cao Kiến Hồng cắn răng im lặng, Lý Tuân nói tiếp: "Còn nhớ lần chúng ta gặp mặt ở căn phòng này như thế nào không? Theo dõi tôi suốt cả năm nay vui không? Ngáng chân tôi có thấy thoải mái không? Cậu lấy tôi làm chong chóng để đo chiều gió cũng không sao, nhưng cậu leo núi thì đừng quên núi cao bao nhiêu. Kể từ ngày chúng ta quen biết nhau, cậu chưa từng thắng tôi được một lần nào."

Anh nhìn Cao Kiến Hồng chăm chú, càng nói giọng càng lớn.

"Bất kể là thi cử trong trường hay là dự án ngoài trường, là ứng dụng hệ thống hay là trò chơi cỏn con, cậu cũng chưa từng thắng được tôi. Trước kia không thắng được, sau này lại càng không."

Chu Vận ngồi bên cạnh, tay bỏ dưới bàn, đầu ngón tay khẽ run run vì lời nói của Lý Tuân. Cô rất ít khi thấy Lý Tuân có tâm trạng kích động như thế này, dường như mỗi một câu đều mang theo sự quả quyết và chắc chắn.

Lý Tuân: "Tôi đã cho cậu cơ hội lựa chọn nhưng cậu lại muốn chống đối lại tôi. Muốn hòa giải cũng được, cậu nói cho tôi biết cậu có hối hận

https://thuviensach.vn

không?"

Sắc mặt Cao Kiến Hồng dần trắng bệch theo từng câu nói của anh, anh ta chằm chằm nhìn Lý Tuân, đầu đau nhức.

Đến cuối cùng Lý Tuân gần như quát lên: "Tôi hỏi cậu có hối hận không?"

Giọng anh vang vọng cả tầng lầu, tất cả nhân viên làm việc ở hai văn phòng bên cạnh đều dừng tay, người đang ở ngoài hành lang cũng không dám cất bước. Xung quang yên tĩnh như tờ đến nỗi nghe thấy cả tiếng kim rơi.

Cao Kiến Hồng bị anh quát làm chấn động, anh ta vứt văn kiện qua một bên, vứt bỏ hết trách nhiệm và nghĩa vụ, chống mạnh xuống bàn, khàn giọng quát lại: "Không."

Cách một chiếc bàn làm việc, hai người đàn ông đối đầu với nhau, không ai chịu nhận sai, không ai chịu cúi đầu.

Chu Vận rủ mắt, tim đập dồn dập.

"Được! Bây giờ cậu nói không hối hận tôi còn miễn cưỡng coi trọng cậu." Lý Tuân chỉ vào Cao Kiến Hồng, cuối cùng nói, "Tôi nhớ lúc trước cậu đã nói tôi rằng một người một ngựa không leo lên được đỉnh núi, bây giờ cậu hãy nhớ kỹ câu này cho tôi. Từ trước tới giờ tôi không cần phải leo núi, bởi vì tôi ở đâu thì nơi đó chính là đỉnh."

Trong phòng yên tĩnh rất lâu, Chu Vận ngẩng đầu, hoảng hốt thấy Cao Kiến Hồng chảy máu mũi. Cô đứng dậy: "Cao Kiến Hồng, cậu..."

Cao Kiến Hồng cũng biết tình trạng của mình, đưa tay lau lung tung nhưng vẫn không thể nào cầm máu được. Chu Vận nhìn về phía Lý Tuân,

https://thuviensach.vn

anh vẫn giữ vẻ mặt hung ác, thấy Cao Kiến Hồng chảy máu, dường như anh càng điên cuồng hơn.

Cao Kiến Hồng không lau sạch máu được liền thôi không lau nữa, tay chống xuống bàn, bộ vest và mặt bàn nhanh chóng dính đầy máu. Anh ta cắn răng nhìn chòng chọc Lý Tuân, dù thế nào cũng không chịu dời mắt đi.

Người bỏ đi trước chính là Lý Tuân, có lẽ anh đã chịu đủ tất cả mọi chuyện ở đây rồi, đóng sầm cửa đi mất. Sau khi anh đi, Cao Kiến Hồng cũng gượng nổi nữa, ngã ngửa người xuống đất.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 44

Chu Vận gọi cấp cứu rồi bảo nhân viên công ty Cát Lực chăm sóc cho Cao Kiến Hồng. Đến khi cô đi ra ngoài tìm Lý Tuân, đã không thấy bóng dáng anh đâu cả. Chu Vận đứng ở ngã tư đường, người đi lại xung quanh đều nhìn cô bằng ánh mắt hoảng sợ. Một cậu bé lại gần hỏi han: "Cô không sao chứ, có cần giúp đỡ không?"

Chu Vận cúi đầu, lúc này mới nhận ra bàn tay và cả người mình đều là máu. Cô lắc đầu, nói nhẽ: "Không cần, cảm ơn."

Cô lái xe về nhà, thay bộ đồ khác, lúc trở lại công ty đã đến buổi trưa, mọi người đang chuẩn bị đi ăn cơm. Chu Vận nhìn lướt một vòng không thấy Lý Tuân đâu, hỏi thăm Hầu Ninh thì được cho hay anh vẫn chưa về.

"Nhóm trưởng đi ăn cơm cùng không?" Triệu Đằng đang gọi đồ ăn giao đến tận nơi, Chu Vận hiếm có khi mỏi mệt nói, "Mọi người ăn đi, tôi không đói." Cô đi đến xin phép Đổng Tư Dương, "Tôi hơi mệt, chiều nay không đến công ty."

Đổng Tư Dương ngồi trên chiếc ghế xoay bằng da nhìn cô: "Chuyện hiếm đây, cô mà lại xin nghỉ phép à."

Chu Vận: "Một buổi chiều thôi."

https://thuviensach.vn

Đổng Tư Dương: "Hai người đến Cát Lực rồi hả? Kết quả cuối cùng là gì? Sao sắc mặt khó coi vậy?"

Chu Vận lắc đầu: "Chưa có kết quả, đợi Lý Tuân nói với ông đi."

Chu Vận về đến nhà, nằm vật ra giường. Ánh mặt trời ban trưa soi vào cửa sổ, làm cô chói mắt. Rõ ràng đây là giường của mình nhưng Chu Vận lại thấy rất xa lạ, mãi sau cô mới nhận ra có lẽ do cô đang nằm trên giường vào khung thời gian làm việc quý báu thôi.

Cô nhắm mắt lại, muốn để mình tĩnh tâm lại. Ánh nắng quá ấm áp khiến Chu Vận dần dần ngủ thiếp, đến khi cô tỉnh dậy trời đã tối hẳn. Cô đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, bầu trời không hề có lấy một ngôi sao.

Thời khắc người ta vừa thức dậy cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng, bởi vì lúc này trong đầu không có muộn phiền suy nghĩ. Nhưng rồi tất cả mọi chuyện lại nhanh chóng phủ kín võ não, thân thể lại tiếp tục nặng trĩu.

Chu Vận ngáp một cái, tức thời nảy sinh ý nghĩ muốn đi xem phim để giải khuây. Cô tắm rửa sạch sẽ, lúc đang lau tóc thì cửa bị gõ vang.

Chu Vận sửng sốt, nhớ lại xem gần đây mình có đặt hàng gì trên mạng không.

"Ai thế?"

Ngoài cửa không ai đáp, Chu Vận nhìn qua mắt mèo, một bóng dáng màu đen đang đứng cúi đầu bên ngoài. Cô lập tức nhận ra là ai, liền mở cửa ra.

"Lý Tuân?"

Cửa vừa mở ra Chu Vận đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

"... Anh uống rượu à?"

https://thuviensach.vn

Cô không nhìn rõ thần sắc Lý Tuân, nhưng nghiễm nhiên là anh đã say rồi.

"Tại sao cậu ta không hối hận?" Anh khẽ nói.

Chu Vận không nghe rõ: "Gì cơ?"

Lý Tuân ngước mắt nhìn cô: "Tôi hỏi em tại sao cậu ta không hối hận?"

Ánh mắt anh đã dọa cô, nó hằn đầy tia máu, tròng mắt đỏ ngầu.

Lý Tuân: "Cậu ta hận tôi đến mức có chết cũng muốn thắng tôi sao?"

Chu Vận không thốt nên lời. Lý Tuân nhìn Chu Vận trầm mặc, bỗng nhếch môi cười, ánh mắt như thế kết hợp với nụ cười quả thật trông rất điên cuồng.

"Cậu ta quá ngu ngốc, làm sao cậu ta có thể thắng tôi được. Bản thân cậu ta biết, cậu ta biết hết... Cậu ta biết rõ thực lực của tôi hơn em biết nhiều, tôi chỉ tùy tiện làm một thứ thôi cậu đã không chịu nổi rồi." Bởi vì say rượu, lời nói của Lý Tuân không mạch lạc cho lắm. Anh đang nói thì bỗng dừng lại nhìn Chu Vận, "Nếu tôi bức tử cậu ta em sẽ thấy tôi thế nào?"

Chu Vận: "Cao Kiến Hồng bị bệnh không phải lỗi của anh."

Lý Tuân: "Không phải sao?"

Chu Vận lại nghẹn lời. Không biết tại sao, cô cảm thấy mình rất hiểu Cao Kiến Hồng, có lẽ anh ta cũng như cô, cũng trải qua một quãng thời gian tuần hoàn chết. Ba người họ đều bị sự việc kia ép tới đường cùng. Lý Tuân bị một cánh song sắt ngăn cách với thế giới, hai người bên ngoài, một người lựa chọn trốn tránh, một người lựa chọn con đường đi đến xấu xa.

https://thuviensach.vn

Lý Tuân: "Em muốn nói gì?"

Chu Vận lắc đầu, không ngờ hành động này lại khiến Lý Tuân nổi giận. Anh quát to: "Nói ra lời em muốn nói cho tôi! Đừng có như trước đây cái gì cũng bắt tôi đoán, bây giờ tôi không muốn đoán gì hết. Có phải em cũng đứng về phía cậu ta, cho rằng tôi làm sai không?"

Chu Vận không ngờ anh lại đột ngột kích động. Nhà kế bên mở cửa ra, láng giềng của Chu Vận là nghiên cứu sinh của trường cũ, khá quen thuộc với cô. Anh ta vừa cảnh giác nhìn Lý Tuân vừa hỏi Chu Vận: "Sao thế?"

Chu Vận xua tay, kéo Lý Tuân vào nhà, nói với anh bạn nghiên cứu sinh: "Không sao, là người quen."

Chu Vận đóng cửa, quay đầu lại đi đến tủ lạnh lấy lọ thuốc giải rượu, đổ ra hai viên rồi cầm cốc nước đi đến.

"Uống cái này trước đi. Sao anh lại uống nhiều như vậy?"

Lý Tuân nhìn đăm đăm vào hai viên thuốc, lại rơi vào suy tư. Chu Vận như điều khiển người máy thả hai viên thuốc vào tay anh, rồi nâng cánh tay anh lên cho thuốc vào miệng, sau đó đưa cốc nước đến bên miệng anh.

"Uống đi."

Lý Tuân thoáng tỉnh lại, lạnh lùng nhìn Chu Vận rồi uống một hơi cạn sạch.

Chu Vận nhận lấy chiếc cốc anh đã uống cạn, Lý Tuân đặt mông ngồi trên giường, cúi đầu châm thuốc. Cảnh đêm đậm đặc ngoài cửa sổ, Chu Vận đứng bên giường nhìn anh.

"Trước kia mỗi khi tôi làm xong một chuyện, bất kể thành công hay thất bại đều sẽ rất hưng phấn, khích lệ bản thân tích cực đi làm việc tiếp

https://thuviensach.vn

theo." Lý Tuân hút được nửa điếu thuốc, giọng nói khẽ khàng, "Nhưng lần này tôi không cảm thấy gì cả, em nói cho tôi biết có phải tôi đang lãng phí thời gian không?"

Chu Vận: "Em không biết."

Lý Tuân: "Em thấy nên tiếp tục không?"

Chu Vận: "Chuyện này tự anh quyết định, người bên cạnh không có quyền lên tiếng."

Lý Tuân nhìn cô: "Bây giờ tôi đang hỏi ý kiến em."

Chu Vận im lặng chốc lát mới nói: "Chuyện nhỏ em có thể quyết định giúp anh, nhưng đây không phải chuyện nhỏ. Trong việc phán đoán hướng đi anh giỏi hơn em nhiều, em không muốn anh phiền hơn. Đề nghị duy nhất của em là hi vọng anh tỉnh táo rồi hãy đưa ra quyết định."

Lý Tuân lặng thinh nhìn cô, hồi lâu sau mới hỏi: "Nếu tha cho bọn họ một lần, thì Phương Chí Tịnh tính sao?"

Cán cân của anh đã bị nghiêng.

Chu Vận: "Chuyện nào ra chuyện đấy, trước kia anh dẫn dắt bọn em làm việc đều nhìn vào con đường rộng nhất, chuẩn nhất, sao giờ chỉ nhìn chằm chằm vào Phương Chí Tịnh thôi thế. Hắn hoàn toàn không đáng để anh làm vậy, cho nên anh mới thấy mình lãng phí thời gian."

Lý Tuân lại châm thuốc, khàn giọng hỏi: "Em không muốn lật đổ hắn à?"

Chu Vận khoanh tay: "Trước khi anh ra tù, em cảm thấy lật đổ hắn là mục tiêu quan trọng nhất. Nhưng sau khi anh ra tù em lại cảm thấy tương lai và sự phát triển của anh quan trọng hơn."

https://thuviensach.vn

Cô từng thấy Lý Tuân đọc báo cáo công nghệ thực tế ảo Oculus Rift khi tan việc và cũng từng thấy anh đang nghiên cứu tìm tòi thuật toán mới, nhưng chỉ qua loa thôi bởi vì anh không có nhiều thời gian đến vậy.

Chu Vận ghét Phương Chí Tịnh cùng cực, nhưng cô còn sợ Lý Tuân sẽ vùi mình vào vũng bùn hơn. Nếu bây giờ họ không dừng tay, mà Cao Kiến Hồng thật sự bất hạnh qua đời vào thời điểm này, vậy thì e rằng tương lai Lý Tuân sẽ cố chấp trong chuyện tình cảm hơn nữa. Huống chi với trình độ của anh mà chỉ làm về mảng game thì quá uổng phí tài năng.

Chu vận nói: "Giang hồ không lớn, trái đất rất nhỏ, sớm muộn gì chúng ta cũng có lúc chạm trán lần nữa."

Lý Tuân suy nghĩ rất lâu, anh ngồi suốt hai mươi phút, cuối cùng mày cau chặt, nhỏ giọng hỏi: "Em cho tôi uống cái gì thế?"

Chu Vận hỏi: "Hả?"

Mày Lý Tuân càng nhíu chặt hơn, tay ấn lên vùng dạ dày. Chu Vận kinh ngạc nói: "Anh sao vậy? Em chỉ cho anh uống tinh chất cây kế sữa thôi mà, chuyên giải rượu mát gan, còn là loại nhập khẩu nữa."

Lý Tuân chạy vào phòng vệ sinh ói như điên. Chu Vận lấy lọ thuốc ra kiểm tra lại, không hề có vấn đề gì cả. Cô đi đến cửa phòng vệ sinh, nói với người đang ôm lấy bồn nôn thốc nôn tháo: "Anh uống nhiều quá rồi."

Lý Tuân nôn xong rửa mặt súc miệng ở bồn rửa tay, kéo áo sơ mi của mình lên lau mặt, rồi quay người lại đi ra ngoài. Anh cắm đầu ngã xuống giường, vùi mặt vào chăn êm, sức cùng lực kiệt.

Yên lặng thật lâu, rốt cuộc giọng nói khàn khàn của anh vang lên từ trong chăn: "Hòa giải với bọn họ đi."

https://thuviensach.vn

Chu Vận nhìn thân thể to lớn đang nằm trên giường, Lý Tuân mệt mỏi nói: "Em đi nói chuyện với bọn họ, tôi không đi."

Chu Vận: "Được."

Lý Tuân: "Đợt tới chúng ta sẽ mở rộng quy mô công ty, em moi chúng một khoản thật dày cho tôi."

Chu Vận: "Không thành vấn đề."

Anh vẫn khó chịu, có vẻ không cam lòng với quyết định này. Chu Vận dọn dẹp lại phòng vệ sinh, lúc đi ra Lý Tuân vẫn giữ nguyên tư thế vừa nãy, nhưng nhịp thở đã chậm đi rõ rệt. Cô đi đến xem kỹ, phát hiện anh đã ngủ rồi. Đầu giường Chu Vận có một chiếc đèn bàn nhỏ, cô chỉnh đèn tối xuống, ngồi bên cạnh đọc sách. Một lúc sau Lý Tuân đã ngủ thật say, cô mới thử tắt đèn đi mà anh vẫn không hề tỉnh lại.

Ý định đi xem phim hoàn toàn thất bại, Chu Vận chầm chậm nằm xuống giường, cảm khái may mà giường khá rộng. Lý Tuân nằm giang tay giang chân đã chiếm hết ba phần tư, chỉ chừa cho cô một khoảng bé tẹo.

Cô không kéo rèm cửa sổ, bầu trời không sao nhưng trăng lại rất sáng. Lý Tuân đã đưa ra quyết định khiến mọi người đều nhẹ nhõm.

Chu Vận nghĩ tối nay có thể ngủ ngon giấc rồi. Đáng tiếc không như mong muốn, cô lại mơ một giấc mộng, trong mơ cô như bị núi Thái Sơn đè nặng, mưa gió kéo đến khiến người ta không sao thở nổi. Cô cố gắng chạy trốn, không ngừng thở hổn hển nhưng càng thở dốc càng nặng nề, cuối cùng cô mở mắt ra...

Một bóng đen đang áp lên người cô, che đi tất cả ánh trăng, hơi thở dồn dập mang theo mùi rượu nồng nặc.

https://thuviensach.vn

Cô mặc một chiếc váy ngủ tơ tằm màu trắng, bàn tay Lý Tuân luồn vào vạt váy, men theo chân cô lần lên trên. Hành động của anh vô cùng trôi chảy, hoàn toàn nhờ vào thân thể mềm mại, trơn láng vừa tắm không lâu của cô phối hợp.

Lý Tuân rất nặng, màn đêm đã khuếch đại sức mạnh của đàn ông gần như vô hạn. Trong lúc Chu Vận suy nghĩ, thân thể đã nóng lên trước, tay anh như có ma lực, lướt đến đâu là làn da chỗ đó liền thít chặt.

"... Anh tỉnh rượu rồi à?" Giọng Chu Vận run run, anh giữ chặt cổ tay cô, cọ mặt vào cổ cô, tóc sượt qua mặt cô, chất tóc anh cứng hơn tóc cô rất nhiều.

Anh hoàn toàn đắm chìm vào cảm giác đê mê, vội vàng chạm vào từng tấc thân thể của cô. Cô rụt người lại theo bản năng, nhưng đầu gối anh đã chặn giữa hai chân khiến cô không tài nào khép chân lại được. Cô cảm nhận được thân thể mình biến hóa, cũng có thể cảm nhận được sự biến đổi của cơ thể anh.

Anh đã uống rất nhiều, lại còn chưa tắm, mùi cơ thể rất nồng. Chu Vận không dám hít thở mạnh, không dám để mùi của anh chiếm lấy cõi lòng cô. Cô cố dốc chút sức còn sót lại vịn vai anh, hỏi: "Anh tỉnh rượu chưa?"

Anh ngược ánh trăng, giọng khàn khàn: "Bây giờ mới hỏi thì đã muộn rồi..."

Tay anh nâng cằm cô ngửa lên, bởi vì men say nên sức tay hơi mạnh, đôi môi mơn trớn cổ cô: "Tôi đã nói nếu tôi uống rượu thì em sẽ không đi được mà." Anh không nghe được lời Chu Vận nói, chỉ tiếp tục thì thầm, "Đâu phải ngày đầu tiên em biết tôi, tôi không phải dạng chính nhân quân tử gì, trước khi em cho tôi vào nhà đã nghĩ kỹ chưa."

Vào nhà là để bàn công việc, sao bây giờ lại thành chuyện nhục dục?

https://thuviensach.vn

Đã quá lâu Lý Tuân chưa được sờ vào làn da mềm mại thế này, anh giống như một gã say thâm trầm cười lạnh.

Ân oán chấm dứt, nợ nần tính xong. Công ty đã cho, người cũng đã tha, giày vò hơn một năm, dường như anh chẳng có được gì cả.

Đến cùng anh xem là thua hay là thắng đây.

Lý Tuân không nghĩ ra đáp án, ra sức hít hà hõm cổ Chu Vận. Mùi hương kia thơm đến mức máu toàn thân anh như dồn hết xuống dưới. Thế là anh cũng không tính toán nợ nần nữa, vừa mút cổ cô vừa lẩm bẩm: "Thôi, lấy lại được em, coi như tôi cũng không lỗ..."

Hơi thở mang theo mùi rượu phả lên mặt Chu Vận, lưng cô nóng rần, giống như cũng say theo. Men say phóng đại cảm giác, cơ bắp rắn chắc và đàn hồi của anh dưới lòng bàn tay cô như đã cuốn đi tất cả suy tư. Trải qua mấy năm đen tối tĩnh lặng, thân thể anh mang theo một vẻ gợi cảm cấm dục, khiến người ta bất giác vứt bỏ hết tất cả băn khoăn.

Mặc kệ lý trí, bất chấp đường lui, chỉ vì một khắc xuân tình.

Cô nhớ ban đầu anh đã nói, có mấy lời không thể nói và có vài việc không thể làm khi say, nhưng đến phiên anh lại không có tác dụng gì. Người khác không thể giở trò khi say nhưng anh thì được.

Chu Vận giơ tay lên đánh thật mạnh lên lưng anh, hành động của cô khiến Lý Tuân thoáng dừng lại. Trong bóng tối chỉ còn lại tiếng thở dốc của hai người.

Không biết qua bao lâu, anh bỗng hỏi: "Em muốn anh không?"

Hỏi xong không đợi Chu Vận trả lời anh đã lập tức nói: "Thôi, không quan trọng."

https://thuviensach.vn

Tay anh lần xuống dưới, tách chân Chu Vận ra, cả người đè lên thân thể cô. Miệng anh kề sát mặt cô, bởi vì cảm xúc mãnh liệt nên hô hấp của anh trở nên dồn dập. Từ lồng ngực đến bụng đều đè ép không gian của Chu Vận, khiến cô càng lúc càng khó thở.

"Ra giường đã ướt thế này chứng tỏ em cũng không ghét tôi."

Câu suy luận cuối cùng của anh khiến thân thể Chu Vận như bị thiêu đốt trong bóng tối.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 45

Xúc-động-là-ma-quỷ.

Đây là câu đầu tiên xuất hiện trong đầu Chu Vận khi mở mắt vào năm tiếng sau. Cô nhẹ nhàng quay đầu, thấy ai đó đang đắp chăn nằm sấp bên cạnh, chỉ lộ ra bả vai và nửa góc mặt. Chiếc chăn nhấp nhô đều đều theo hô hấp của anh.

Trên giường bừa bãi, không khí trong nhà bí bức, tràn ngập mùi hương nam nữ thân mật. Mặt Chu Vận nóng rần, rón rén vén chăn bước xuống đất, cô len lén cầm khăn vào phòng vệ sinh rồi đóng chặt cửa.

Lúc này nếu anh tỉnh lại, cô thật sự không biết phải nói sao với anh.

Tối hôm qua họ xem là gì? Dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng ư? Lý Tuân không phải người dây dưa lằng nhằng như vậy.

Quay lại với nhau ư? Có vẻ mọi chuyện không theo đúng quy trình cho lắm.

Lẽ nào là nam nữ thành phố cô đơn tìm kiếm nguồn an ủi trong đêm khuya thanh vắng?

Đầu Chu Vận đau như muốn nứt. Nước nóng chảy xuống từ vòi sen, xả vào người cô. Cô kì cọ cơ thể của mình rất kĩ nhưng lại cảm thấy dù có

https://thuviensach.vn

rửa thế nào cũng không sạch được mùi hương của anh. Nước nhỏ tí tách xuống đất, đỉnh đầu cô bốc hơi nước lượn lờ.

Cô nhớ đến khuôn mặt say ngủ của anh lúc cô đi vào phòng vệ sinh, dáng vẻ nhếch nhác nằm lỳ trên giường đó khiến người ta mủi lòng.

Lý Tuân là một sự tồn tại đặc biệt đối với cô, cũng có lẽ trong sinh mạng của mỗi người đều từng có một người như vậy. Anh khác hẳn với tất cả mọi người, thế gian không có bất cứ khái niệm nào có thể định nghĩa được anh, cũng không có bất cứ đạo đức nào trói buộc được anh. Trong thế giới của cô, anh đứng trên đỉnh kim tự tháp, đại diện cho tất cả chuẩn mực.

Nước chảy dọc theo thân thể cô, khiến cô nhớ đến giả thuyết Plato từng nói: "Ban đầu con người đều là thể lưỡng tính, kể từ lúc Thượng Đế chia con người ra làm hai, tất cả đều phải đi khắp thế giới tìm bằng được một nửa còn lại. Tình yêu chính là khao khát về một nửa đã mất của mình."

Anh có tất cả những gì cô thiếu: Lòng tin, can đảm, sức mạnh và tự do. Anh không dễ bị lạc lối và trầm luân như cô, anh luôn luôn có phương hướng kiên định, không bao giờ nghi ngờ bản thân.

Chu Vận si mê cảm giác ở cùng anh, nó khiến cô dấy lên lòng dũng cảm đối mặt với tất cả khó khăn.

Hơi nóng bốc lên hun mắt Chu Vận cay cay. Sau khi Lý Tuân ra tù cho đến tận tối qua, cô đều cố gắng kiềm chế mình không được nghĩ đến mấy chuyện yêu đương vẩn vơ xưa kia, cô đặt việc giúp đỡ phát triển sự nghiệp của anh lên vị trí hàng đầu. Giống như lúc trước Cao Kiến Hồng đã nói, bây giờ họ đã không còn là sinh viên đại học nữa, nếu phải chém giết nhau đều dùng dao thật súng thật. Mà dốc lòng làm việc với nhau lâu, có đôi khi Chu Vận sẽ cảm thấy cô với anh thật sự chỉ là đồng nghiệp mà thôi. Cô cho rằng mình đã chín chắn đến mức dù một ngày nào đó Lý Tuân thật sự yêu một người phụ nữ khác, cô cũng sẽ không buồn chớp mắt.

https://thuviensach.vn

Cô đã đánh giá mình quá cao. Phụ nữ mãi mãi không bao giờ biết mình yếu đuối đến mức độ nào, trừ phi gặp được người đàn ông duy nhất trong đời.

Chu Vận tắt vòi sen, cầm lấy khăn tắm, ngón tay mảnh khảnh che đi khuôn mặt mình. Cô không muốn đêm qua chỉ là tình một đêm, cô không muốn chuyện này là do Lý Tuân say rượu tìm người giải khuây. Cô hi vọng khi đó anh đã quyết định trong trạng thái tỉnh táo, cũng hi vọng anh đối xử với cô bằng thái độ quý trọng. Cô hi vọng họ còn có những lần sau nữa.

Chu Vận ra sức lau mặt rồi thay quần áo.

Đẩy cửa phòng vệ sinh ra, Lý Tuân đang dựa vào bàn hút thuốc lá. Chu Vận khựng lại, cô không biết Lý Tuân tỉnh khi nào, điếu thuốc trong tay anh đã hút được một nửa. Ánh nắng sớm mai soi vào anh, dịu dàng ve vuốt lưng anh. Anh vừa tỉnh giấc nên còn hơi mụ mị, vốn đang nhìn chằm chằm vào đèn bàn ngẩn người, nghe thấy động tĩnh liền quay đầu lại.

Giọng anh khàn khàn: "Mỗi lần anh uống rượu xong hôm sau đầu óc luôn phản ứng chậm."

Chu Vận đứng cách đó năm mét nhìn anh.

"Xưa nay anh chưa từng bày tỏ tình cảm với phụ nữ bao giờ, trước kia anh thích ai đều nghĩ cách để đối phương tự tìm đến cửa."

Giọng điệu của anh giống hệt với buổi sáng hôm nay, tĩnh lặng và mang theo chút mơ màng.

"Nhưng bây giờ anh không có nhiều tinh lực như vậy nữa." Anh đặt điếu thuốc xuống, nhìn cô, "Chúng ta quen biết đã lâu, anh chỉ hỏi thẳng. Chu Vận, trước kia chúng ta yêu đương như thế nào thì bây giờ vẫn vậy, em có muốn theo anh lần nữa hay không?"

https://thuviensach.vn

Lúc Chu Vận nghe anh nói đến câu này liền có cảm giác đã đi đến bờ bên kia của đời người.

Anh không bao giờ ra bài theo cách bình thường nên ta sẽ mãi mãi không đoán được anh muốn làm gì vào một giây sau, chỉ chờ đến khi anh thật sự làm rồi ta mới ý thức được anh lựa chọn thời cơ chính xác cỡ nào, hoãn mỹ biết mấy và không thể từ chối bao nhiêu.

"Nếu như..."

Vào lúc Lý Tuân lại định nói gì nữa thì Chu Vận đã thét to lên với khí thế như chẻ tre: "Muốn!"

Lý Tuân á khẩu. Câu trả lời của cô quá đột ngột, gần nửa điếu thuốc còn lại trong tay Lý Tuân đã bị tiếng thét của cô làm gãy lìa.

Chu Vận nắm chặt tấm khăn với sức lực kinh người, cô hoàn toàn không khống chế được tâm trạng của mình. Lúc này những yêu cầu phụ nữ phải uyển chuyển, thận trọng, e dè đều là đồ bỏ, phải tận dụng thời cơ mới là quan trọng nhất, cô không thể để anh có cơ hội hối hận được.

"Muốn, em muốn!" Trả lời tuy ngắn gọn nhưng lòng Chu Vận cuồn cuộn nổi sóng, cô cố gắng kiềm chế mình, "Em muốn sống cùng anh, Lý Tuân, chúng ta quay lại với nhau đi."

Lý Tuân khựng lại chốc lát, vẻ mặt thư thả hơn. Anh nhặt mẩu thuốc ngắn ngủn còn lại trên bàn đặt lên môi, nói bâng quơ: "Hóa ra cảm giác tỏ tình là như vậy..."

Cô nghe thấy anh thì thào: "Thật là đơn con-mẹ-nó giản."

Chu Vận nhìn vẻ mặt đắc ý của anh không chớp mắt, tim đập thình thịch, vẫn không dám chắc đây là mơ hay thực tế. Cô lấy hết can đảm đi qua ôm anh. Cô mang dép lê, tai chỉ vừa đến vị trí xương quai xanh của

https://thuviensach.vn

anh, trùng hợp có thể nghe được nhịp tim mạnh mẽ của anh, nó ổn định hơn cô nhiều.

Lý Tuân cười khẽ, cổ họng run run. Anh không ôm lại cô, chỉ thanh thản hưởng thụ sự dịu dàng cô dâng hiến.

"Muốn anh đến sắp điên rồi à." Anh nói.

Chu Vận “ừ” một tiếng.

Lý Tuân cười ngông cuồng. Chẳng biết điếu thuốc của anh đã tắt từ lúc nào, anh đưa một tay lên nâng cằm Chu Vận, để cô ngẩng đầu.

"Có phải em cảm thấy hình tượng đồng nghiệp an phận của mình được đắp nặn rất tốt không?" Ở khoảng cách quá gần, lực tay anh cũng mạnh hơn. Chu Vận mới tắm rửa xong, gương mặt trắng nõn ửng hồng, mềm mại xinh xắn. Lý Tuân thản nhiên nói, "Đáng tiếc em vừa nhìn anh đã bị lộ tẩy ngay. Em không bảo anh quay lại có phải vì sợ sau khi anh từ chối thì ngay cả cơ hội làm đồng nghiệp cũng không còn chứ gì."

Ánh nắng soi đến từ phía sau, mạ một đường viền màu vàng nhạt lên cơ thể anh, cô thấy được từng sợi lông tơ nhỏ bé trên gương mặt anh, anh cũng thấy rõ mỗi vẻ thành kính yêu thương trong đôi mắt cô. Anh kề đến càng lúc càng gần, cuối cùng giọng nói trở nên thì thầm giữa hai đôi môi đang kề nhau...

"Thật ra thì em không cần lo sợ, chỉ cần em mở lời anh sẽ đồng ý ngay thôi."

Họ chuẩn bị hôn nhau say đắm trong ánh nắng ban mai. Nói “chuẩn bị” là vì ngay khoảnh khắc cuối cùng, Chu Vận lại đẩy anh ra: "Anh đi tắm trước đã."

https://thuviensach.vn

Thị giác quả thật mê người nhưng vị giác thì không sao chịu nổi. Lý Tuân hậm hực lườm cô một cái, rồi giật lấy khăn tắm trong tay cô đi vào phòng vệ sinh.

Cửa đóng lại, Chu Vận nghe thấy tiếng nước vòi sen chảy xối xả, cô ngả người xuống giường, quấn chăn lăn lộn vài vòng, trẻ con hệt như học sinh cấp Hai.

Điện thoại di động vang lên, thông báo có email đến. Chu Vận mở ra xem, hóa ra là thư của Ngô Chân gửi, trong đó đính kèm ảnh mấy tờ giấy kết quả kiểm tra của bệnh viện.

Lý Tuân tắm rửa rất nhanh, anh không mang theo quần áo để thay nên cứ thế quấn khăn ngang hông đi ra ngoài. Nói thật thân thể của anh đáng xem hơn email nhiều, nhưng vào lúc này Chu Vận cảm thấy mình phải thể hiện tính chuyên nghiệp mới được.

"Ngô Chân gửi thư đến, đã có lịch mổ của Cao Kiến Hồng, chắc hẳn cô ta có ý thúc giục chúng mình."

Lý Tuân quấn khăn tắm quanh người, cầm lấy khăn mặt của Chu Vận lau tóc.

"Giục thì cứ giục, dù sao chúng ta đã quyết định hòa giải rồi, có so đo với họ mấy chuyện này cũng không có ý nghĩa gì, sớm được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu."

Chu Vận: "Vậy lát nữa em sẽ đi nói chuyện với họ."

Lý Tuân ừ: "Đổng Tư Dương muốn sửa lại văn phòng công ty, sau đó thuê thêm một nhóm nhân viên mới." Anh bỏ khăn mặt ra, tiện tay vuốt vuốt tóc, "Chờ Đổng Tư Dương làm xong, anh định thu hút vốn đầu tư, em có ý kiến gì không?"

https://thuviensach.vn

Chu Vận kinh ngạc: "Rốt cuộc anh đã có ý định thu hút vốn đầu tư rồi sao?"

Lý Tuân thoáng nhìn cô rồi ngoắc ngoắc tay, Chu Vận ngoan ngoãn đi đến ngồi cạnh anh. Lý Tuân giữ trán cô, cánh tay hơi dùng sức, Chu Vận như con lật đật ngã xuống giường rồi bật trở lại.

Chu Vận che trán: "Với khả năng của chúng ta muốn tìm chủ đầu tư rất đơn giản, chỉ xem anh muốn tìm kiểu thế nào thôi."

"Ồ." Lý Tuân trêu đùa, "Bắt đầu từ cuối năm trước vốn đầu tư của các công ty vào ngành công nghệ đã đóng băng rồi, đại tiểu thư Chu tự tin tràn trề gớm nhỉ."

Chu Vận: "Em có tự tin thế nào đi nữa cũng không bằng anh."

Lý Tuân lại ngoắc ngón tay với cô, lúc này Chu Vận không mắc mưu nữa.

"Thời điểm Hoa Hoa Công Tử phát hành có rất nhiều nhà đầu tư đến tìm chúng ta, có điều họ đều nhắm vào phát triển mảng game nên bị anh từ chối cả rồi." Chu Vận nói.

Lý Tuân: "Thà ít mà chất, nghề của chúng ta cần nhà đầu tư có thực lực rất mạnh mới duy trì được lâu, họ không những phải có tài chính lớn mà còn phải có nguồn tài nguyên khác. Tốt nhất là tập đoàn lớn có gốc rễ thâm căn cố đế, chi phối tất cả lĩnh vực mới được."

Chu Vận: "Trong lòng anh đã có suy tính riêng rồi phải không?"

Lý Tuân nhìn cô: "Em cảm thấy địa điểm tổ chức đại hội Internet thế nào?"

Chu Vận khựng lại: "Tập đoàn Hoa Giang?"

https://thuviensach.vn

Tập đoàn Hoa Giang được thành lập vào những năm 80, trải qua mấy thập niên phát triển, dần dần tạo nên nền móng bao quát các lĩnh vực như kinh doanh, văn hóa, tài chính...v...v... Năm ngoái tập đoàn Hoa Giang đứng thứ 5 trong cuộc bầu chọn “Top 500 Doanh nghiệp Tư nhân mạnh nhất Trung Quốc”. Người sáng lập là Diêu Nãi Hiền năm nay đã 64 tuổi từng được bình chọn bốn lần là “Nhân vật kinh tế trong năm” của Trung Quốc.

Chu Vận: "Tập đoàn Hoa Giang có đầu tư vào công ty công nghệ nào gần đây à?"

"Không, nhưng chắc là nhanh thôi, đây là trào lưu lớn mà. Nếu họ không có hứng thú thì tại sao lại đảm nhận tổ chức đại hội Internet và lễ trao giải của chính phủ chứ." Anh nắm tay cô, "Sao em chẳng thính mũi gì vậy hả?"

Chu Vận được anh nắm tay, toàn thân thư thái.

Lý Tuân thản nhiên nói: "Chúng ta chọn con đường gập ghềnh khó đi này thì những công ty nhỏ sẽ không theo nổi, người đầu tư nhất định phải thật tinh mắt, có sự tín nhiệm và kiên nhẫn cao."

Anh vừa nói vừa kéo Chu Vận ngồi lên đùi mình, tay họ nắm lấy nhau, lẳng lặng nhìn cô một hồi rồi khẽ nói: "Giữa hai chúng ta cũng cần những điều đó."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 46

Chuyện giải quyết kiện tụng về sau do Chu Vận xử lý, cô chỉ báo cáo sơ qua kết quả với Lý Tuân là Cát Lực bồi thường số tiền hòa giải mười hai triệu tệ. Hình như anh không hài lòng lắm với con số này, Chu Vận đành giải thích: "Đối với mảng game thì cái giá này xem như là trên trời rồi, trong nước có rất ít vụ vi phạm bản quyền được bồi thường đến hàng triệu lắm."

Lý Tuân khinh thường hừ một tiếng.

Tốc độ Chu Vận giải quyết chuyện hòa giải rất nhanh, cô muốn mau chóng xử lý xong vụ này để công ty Phi Dương có thể hoàn toàn trở mình phát triển tương lai. Còn Cát Lực vì việc xét duyệt của Ủy Ban Chứng Khoán Nhà Nước lại càng sốt ruột hơn, Phương Chí Tịnh rộng rãi hiếm có, ngay cả chưa ký biên bản hòa giải đã chi tiền, chuyển thẳng vào tài khoản công ty Phi Dương. Hắn không dám ra mặt trực tiếp mà để cho bên pháp lý hối thúc Chu Vận mau chóng rút đơn kiện.

Trong cảnh đôi bên cùng lo lắng, chỉ bốn ngày sau mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa. Hôm ký biên bản hòa giải là thứ Bảy, Chu Vận đi ra khỏi tòa nhà Cát Lực trong cảnh thời tiết rất đẹp, trời xanh mây trắng, cỏ cây biêng biếc. Cô đứng ở cửa hít sâu vài hơi, người đứng đầu nhóm luật sư ủy thác đi đến bắt tay với Chu Vận.

https://thuviensach.vn

Chu Vận: "Vất vả cho luật sư Trương rồi."

Luật sư Trương khoảng ba mươi sáu, ba mươi bảy tuổi, khuôn mặt chữ điền, dáng vóc gầy gầy, giọng nói hồn hậu.

"Giám đốc Chu đừng nói vậy, đã nhận ủy quyền của người ta thì phải hết lòng làm việc, có thể giải quyết sự việc viên mãn là tốt nhất. Tôi nghe nói công ty Phi Dương muốn mở rộng quy mô, công ty lớn thì nhất định không thể thiếu bộ phận pháp lý được."

Chu Vận: "Nếu cần tôi sẽ liên lạc với anh."

Luật sư Trương cười nói với Chu Vận: "Chúng tôi từng hợp tác với rất nhiều công ty khởi nghiệp, nhưng chưa có một công ty nào có thể so sánh được với Phi Dương. Trong tương lai nếu giám đốc Chu muốn tìm đơn vị đại diện pháp lý hay cố vấn pháp luật, tôi rất hân hạnh được phục vụ."

Sau khi luật sư Trương rời đi, Chu Vận vẫn đứng ở ngã tư một lúc. Trước khi cô đi còn quay lại nhìn tòa nhà Cát Lực lần cuối, thấy bảng hiệu L&P to lớn treo trên đỉnh tòa nhà mà vô vàn cảm khái.

Điện thoại di động vang lên, Lý Tuân gọi đến, Chu Vận báo cho anh biết đã ký xong biên bản hòa giải.

"Bây giờ anh đang ở công ty à?" Chu Vận hỏi.

Lý Tuân: "Không, Đổng Tư Dương đang chuẩn bị tu sửa lại văn phòng, bây giờ công ty bụi mù mịt không ai làm việc được."

Chu Vận: "Hay là ra ngoài dùng bữa đi, chúng ta ăn mừng."

Lý Tuân cười nhạt nói: "Ăn mừng cái gì, ăn mừng công ty bị người ta cướp hả?"

Chu Vận nghẹn lời.

https://thuviensach.vn

Lý Tuân nói với giọng điệu thâm hiểm: "Từ bé đến lớn chỉ có anh cướp của người ta chứ chưa ai cướp được của anh thứ gì đâu, món nợ này anh vẫn sẽ ghi nhớ."

Đa phần Lý Tuân đều xử lý mọi việc mạnh mẽ như vũ bão, rất hiếm khi thể hiện ra mặt trẻ con, luôn canh cánh trong lòng với chuyện mình không đạt được mục đích.

Chu Vận khuyên nhủ anh: "Tranh thủ khoảng thời gian công ty tu sửa anh cũng chịu khó nghỉ ngơi đi. Bây giờ anh đang ở đâu, lát nữa em về nhà, hay là anh qua nhà em chờ em nhé."

Lý Tuân hờ hững nói: "Được."

Kể từ sau ‘phát pháo đầu tiên’, Chu Vận đã nhanh chóng đánh thêm một bộ chìa khóa nhà đưa cho Lý Tuân. Cô cất điện thoại rồi lái xe về nhà, thừa dịp kẹt xe, cô nghĩ ngợi lát nữa sẽ đưa Lý Tuân đi đâu ăn cơm. Lý Tuân không để ý nhiều đến việc ăn uống nên cô chưa từng nghe anh nói anh thích hay ghét món gì.

Đang lúc cô tính gần nhà có một nhà hàng khá ngon thì di động lại vang lên. Theo bản năng, Chu Vận cho rằng Lý Tuân gọi điện giục nên không thèm nhìn màn hình đã bắt máy luôn.

"Đang kẹt xe, anh chờ em một chút."

"Chờ ai?"

Chu Vận nghe thấy giọng nói trong điện thoại, thoắt cái bàn tay siết chặt.

Giọng mẹ cô bình tĩnh hỏi: "Con bảo ai chờ một chút?"

https://thuviensach.vn

Chu Vận hoảng hốt quên nhìn tình hình giao thông, đợi mãi phía trước mới thông thoáng được vài mét, xe phía sau đã điên cuồng ấn còi giục giã. Chu Vận cuống quýt nâng cửa kính xe lên. Cô rất hiểu mẹ mình, vừa nghe giọng điệu bà đã biết chắc có chuyện gì xảy ra rồi.

Mẹ cô: "Mẹ thấy trên mạng đăng tin họa sĩ Điền trở về Pháp mở triển lãm tranh, sao con không nói gì với mẹ vậy?"

Tay Chu Vận nắm chặt vô-lăng, khẽ nói: "Mẹ, con có chút chuyện muốn nói với mẹ, đợi lần sau con về nhà..."

"Không cần lần sau nữa." Mẹ ngắt lời cô, "Không phiền con phải về nhà, mẹ đang đứng ở cửa căn hộ con thuê này."

Chu Vận: "Gì cơ?"

Mẹ cô thản nhiên nói: "Con cứ bình tĩnh lái xe, không cần vội, quả thật mẹ con mình nên nói chuyện rõ ràng với nhau rồi."

Bà nói xong cúp điện thoại, nhìn người đang trước mặt.

Lý Tuân vốn đang ở trong nhà vừa đọc sách vừa chờ Chu Vận, nghe thấy tiếng nói chuyện liền ra mở cửa.

Mẹ Chu Vận buông điện thoại xuống, nói với anh: "Cậu Lý, mẹ con tôi nói chuyện với nhau cậu cũng muốn nghe sao?"

Lý Tuân im lặng, quay người lại cầm cuốn sách chưa đọc xong kia định rời đi. Mẹ Chu Vận gọi anh: "Chìa khóa đâu? Để chìa khóa lại đây."

Lý Tuân quay đầu, lấy chìa khóa trong túi ra đưa cho bà. Mẹ Chu Vận nhận lấy chìa khóa bỏ vào túi xách, nói tiếp: "Cậu Lý, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, tôi đã cố gắng giữ thể diện cho cậu rồi. Tôi hi vọng cậu biết chừng mực, Chu Vận tuyệt đối không thể nào ở bên cậu được."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân: "Bác có thể đưa ra điều kiện của bác."

Vẻ mặt mẹ Chu Vận đanh lại: "Điều kiện của tôi chính là cậu đừng xuất hiện trong cuộc sống của chúng tôi nữa. Từ bé Chu Vận rất nghe lời, kể từ ngày quen biết cậu, nó như bị trúng tà vậy, cả nhà tôi đều bị giày vò vô cùng thê thảm. Khó khăn lắm mới yên ổn được vài năm, không ngờ cậu lại xuất hiện lần nữa. Cậu Lý, cậu đúng là kiếp nạn của nhà tôi mà!"

Dáng vóc Chu Vận và mẹ cô xấp xỉ nhau, bà giữ dáng rất tốt, có thể nhìn ra lúc còn trẻ là một người đẹp. Bà làm nghề nhà giáo đã nhiều năm nên mang khí chất khuôn khổ, lời lẽ vô cùng kiên quyết.

"Tôi mặc kệ cậu có tính toán gì, và cũng không muốn đôi co với cậu, tự cậu chia tay với nó, nhà chúng tôi chỉ có một đứa con, không thể nào giao nó cho cậu được."

Lý Tuân đứng cách đó vài mét nghe lời bà nói, im lặng hồi lâu cuối cùng anh đáp lời: "Vì bác là mẹ cô ấy, nên bất kể bác nói thế nào, dù cháu muốn hay không cũng phải nghe." Anh nhìn mẹ Chu Vận, chậm rãi nói, "Cháu nói bác có thể đưa ra điều kiện, cháu sẽ cố hết sức làm tròn yêu cầu của bác, đây là điều duy nhất cháu có thể đáp ứng."

Mẹ Chu Vận thấy Lý Tuân vẫn trơ trơ, vẻ mặt liền lạnh lẽo.

"Đưa ra điều kiện cũng được, nhà tôi không có yêu cầu cao với con rể, chỉ đơn giản đối phương có một gia đình đầy đủ, môn đăng hộ đối là được không cần phải giàu nứt đố đổ vách. Từ bé Chu Vân rất ngoan ngoãn, hoàn toàn không phạm lỗi gì, yêu cầu đối phương có xuất thân trong sạch cũng là chuyện đương nhiên."

Lý Tuân lẳng lặng nhìn bà, mẹ Chu Vận lại nói: "Đến khi nào cậu Lý xóa được vết nhơ trên lý lịch của mình thì hãy mời cha mẹ tới, đến lúc đó hai nhà chúng ta sẽ cùng nhau bàn vấn đề hôn nhân thật kỹ. Cậu cảm thấy thế nào?"

https://thuviensach.vn

Lý Tuân nghe xong thì lắc đầu cười, quay người bỏ đi.

Nửa giờ sau, Chu Vận chạy về nhà. Lúc cô về đến, cửa nhà vẫn mở toang , Chu Vận dè dặt đi vào, thấy mẹ đang ngồi bên bàn sách, trong tay là một đống quà thăm hỏi bà mang đến.

Chu Vận: "Sao mẹ không đóng cửa..."

Mẹ cô nhìn sang: "Còn cần đóng cửa à? Không phải ai cũng có thể bước vào căn hộ này được sao?"

Chu Vận bị chẹn họng, cô rót cốc nước ấm cho mẹ, mẹ không hề uống lấy một hớp.

"Nó ra từ khi nào?"

Chu Vận: "Lâu lắm rồi."

Mẹ: "Nó vừa ra đã đi tìm con à?"

Chu Vận im lặng, nếu anh vừa ra đã tìm cô thì tốt biết mấy.

"Không phải." Chu Vận nói, "Là con đi tìm anh ấy."

Mẹ cô vỗ bàn: "Chu Vận."

Hôm nay thời tiết đẹp, trời trong nắng ấm.

Chu Vận từng tưởng tượng rất nhiều tình cảnh khi chuyện này bại lộ, nhưng đến khi thật sự xảy ra, cô mới phát hiện tâm trạng của mình tốt hơn nhiều so với dự liệu, thậm chí không hề căng thẳng. Cô cảm ơn ông trời đã sắp xếp thời gian khéo léo thế này, trước đó không lâu cô và Lý Tuân vừa quay lại với nhau, điều đó đã mang đến sức mạnh lớn lao cho cô tự tin vững bước.

https://thuviensach.vn

Cô nói với mẹ: "Mẹ, chúng ta hãy bình tĩnh nói chuyện với nhau đã."

Chu Vận kể với mẹ chuyện sau khi Lý Tuân ra tù, bao gồm họ làm chung ở công ty Phi Dương và phương hướng phát triển tương lai. Ban đầu mẹ còn tức giận, trừng mắt, nghiến răng, đến khi Chu Vận kể hết cả câu chuyện dài ngoẵn, bà đã giận đến mức không biết phải tỏ vẻ gì nữa mà là nhắm mắt lại, một tay chống lên trán, không ngừng lắc đầu.

"Chu Vận, con làm mẹ quá thất vọng rồi." Giọng mẹ cô run run, hiển nhiên đã bị kích thích quá mức, "Con vì thằng đó mà lừa dối cả ba mẹ, vậy mà mẹ vẫn bị con che mắt. Con nghe cho rõ đây, ba mẹ không bao giờ chấp nhận. Mấy năm trước ba mẹ đã không đồng ý rồi, chứ đừng nói là bây giờ nó từng phải ngồi tù những sáu năm trời." Vừa nhắc đến chuyện Lý Tuân ngồi tù, mẹ cô lại nổi giận, "Ngồi tù đấy, trời ạ... Nhà chúng ta có bao giờ qua lại với hạng người này chứ. Chu Vận, con to gan lắm, người như nó cũng dám yêu."

Chu Vận: "Nếu không phải quen nhau từ trước thì chắc chắn con sẽ không để ý người như thế."

Mẹ cô: "Con quen nó thì sao? Có thể bỏ qua sự thật là nó từng ngồi tù à?"

Chu Vận: "Vì con quen biết anh ấy nên con mới rõ anh ấy không phải người như vậy. Mẹ, anh ấy bị bỏ tù là có nguyên nhân, mẹ cũng biết Phương Chí Tịnh là hạng người gì mà."

Mẹ cô lạnh lùng nói: "Phẩm chất Phương Chí Tịnh dù có xấu thì cũng có hạn độ. Con đừng cho rằng mẹ không biết năm xưa đã xảy ra chuyện gì, nếu không phải thằng đó phá hư chuyện của người ta trong cuộc thi thì làm sao kết thù oán được? Chính vì nó chuốc họa lây sang người thân còn đi trách ai?"

https://thuviensach.vn

Chu Vận yên lặng giây lát rồi nói: "Năm đó bọn con đều sai, tất cả mọi người cũng đã trả giá rất nhiều rồi. Quả thật tính cách Lý Tuân rất cực đoan, nhưng bây giờ anh ấy đã thay đổi."

Mẹ cô: "Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, nó có thay đổi cũng chẳng được bao nhiêu."

"Không sai." Chu Vận đồng tình gật đầu, cô nhìn mẹ, nghiêm túc nói: "Anh ấy có thay đổi thế nào cũng không sửa được cá tính mạnh mẽ đã ăn sâu vào tận xương tủy của mình. Cho nên bất kể xa nhau bao lâu, con cũng vẫn yêu anh ấy như vậy."

Mẹ cô bị câu nói lẫn vẻ mặt của Chu Vận làm kinh hãi, bà không dám tin nhìn con gái mình.

Ánh nắng soi qua cửa sổ, nhẹ nhàng rơi trên mái tóc buông xõa trên bả vai, dịu dàng khích lệ cô. Đôi khi Chu Vận cảm thấy thế giới này giống như chiến trường, mỗi người đều là một chiến sĩ, có người chết trận, có người trốn chạy và cũng có người vẫn đang chiến đấu.

Người đang chiến đấu cần có sức mạnh và dũng khí lớn lao, cô không có bản lĩnh cao siêu như vậy nên chỉ có thể làm một tùy tùng mà thôi.

"Mẹ, mẹ còn nhớ khoảng thời gian con đau khổ nhất không. Mẹ từng nói với con, con thấy anh ấy tốt là vì con còn chưa gặp được nhiều người tốt hơn. Bây giờ đã nhiều năm trôi qua, con cũng đã gặp rất nhiều người đàn ông xuất sắc, nhưng không người nào có thể thu hút con như anh ấy, không một ai cả..."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 47

Hôm ấy Chu Vận nói chuyện với mẹ rất lâu, trước khi mẹ ra về đã nói với cô: "Chu Vận, chỉ cần mẹ còn sống, con đừng mơ tưởng đến việc này."

Bà ép Chu Vận phải lập tức thôi việc và chia tay với Lý Tuân ngay. Bà nhét điện thoại vào tay cô, bảo cô gọi cho Lý Tuân nhưng cô nói: "Bây giờ con có gọi điện thoại cũng chỉ để hỏi anh ấy muốn ăn gì thôi."

Mẹ nhìn cô chằm chằm với ánh mắt nghiêm khắc: "Con không nghe lời mẹ nữa sao?"

Chu Vận im lặng rồi khẽ đáp: "Mẹ, con đã không còn là học sinh nữa."

Mẹ cô tức tối rời đi.

Sau khi mẹ về rồi, Chu Vận uống liền mấy cốc nước to. Buổi trưa cô đã nói quá nhiều, nói đến mức họng khô rát nhưng vẫn không được việc gì. Chu Vận đoán tiếp theo mẹ cô có thể sẽ tìm công ty mới và đối tượng xem mắt cho cô. Mẹ cô có tính sĩ diện, không bao giờ làm mấy chuyện như khóc lóc hay chửi bới trước mặt người khác, mà cô cũng sắp ba mươi tuổi, có đầy đủ kinh nghiệm sống và tự do tài chính. Mẹ cô không thể nhốt cô trong phòng để quản lý cô như xưa được nữa.

Nghĩ như vậy, Chu Vận lại thấy áp lực không còn lớn như lúc đầu.

https://thuviensach.vn

Ngoài cửa sổ, màn đêm đã buông xuống, Chu Vận mới nhớ ra Lý Tuân liền lái xe chạy thẳng đến nhà anh. Hầu Ninh mở cửa, cậu ta cũng nghỉ làm vì công ty đang tu sửa.

Hầu Ninh mặc chiếc áo thun đã cũ, nhìn Chu Vận nói: "Chúng tôi không gọi thức ăn mang đến."

Chu Vận trố mắt, rồi đẩy Hầu Ninh qua một bên, đi vào nhà.

Hầu Ninh kêu gào phía sau: "Có người xâm nhập gia cư bất hợp pháp! Lý Tuân chạy mau!"

Diện tích căn phòng không nhỏ, gần năm mươi mét vuông, sắp xếp đồ đạc thông thoáng. Trên sàn bày vài chiếc ghế lười, Lý Tuân đang ngồi đấy đọc sách. Chu Vận đi đến, khom người nhìn quyển sách kia.

Read more…

"Hình như sách này của em mà."

Lý Tuân không buồn ngẩng đầu lên nói: "Em có chứng cứ gì chứng minh nó là của em không?"

Chu Vận nghĩ ngợi: "Không có."

Anh giơ tay véo cằm cô.

Hầu Ninh ở phía sau nói: "Hai người có thể đừng coi tôi là không khí được không?"

Lý Tuân nhìn về phía Hầu Ninh, Hầu Ninh nhận được tín hiệu từ ánh mắt anh, cậu khẽ nhíu mày, định nói gì đó nhưng ngập ngừng chốc lát rồi thu dọn đồ đạc bỏ vào balo đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Cửa vừa đóng lại, căn nhà trở nên yên tĩnh. Chu Vận ngồi vào một chiếc ghế lười khác, hỏi Lý Tuân: "Công ty được sửa chữa thế nào rồi?"

Ánh mắt Lý Tuân nhìn vào sách, nói: "Phải một thời gian nữa mới xong, trùng hợp là hai công ty bên cạnh đều làm ăn thua lỗ, Đổng Tư Dương đã thuê luôn mặt bằng của họ, cùng sửa lại luôn."

Chu Vận: "Cái công ty chuyển phát nhanh kia có thua lỗ không?"

Lý Tuân liếc nhìn cô: "Em muốn nó thất bại à?"

Chu Vận: "Hằng ngày họ đều chất cả đống đồ ngoài cửa, mỗi lần đội cảnh sát phòng cháy chữa cháy đến kiểm tra chúng ta đều bị phạt, cả tầng lầu ai cũng mong công ty đó dọn đi cả."

Lý Tuân nhíu mày, lật cuốn sách sang trang mới: "Thêm nửa năm nữa, cả tầng lầu này sẽ thuộc về chúng ta."

Chu Vận lặng lẽ dẩu môi, cô thích nhìn dáng vẻ anh thờ ơ quyết định nhất, lúc đó trông anh còn quyến rũ hơn cả khi nói mấy lời yêu thương, sự tự tin trong mỗi cử động của anh như đều hóa thành những cái vuốt ve âu yếm. Trong nhà yên lặng chỉ còn tiếng lật sách xào xạc, qua hồi lâu, Chu Vận nhẹ nhàng cất lời.

"Mẹ em đã nói gì với anh?"

Lý Tuân: "Không nói gì cả."

Chu Vận lẳng lặng nhìn anh, Lý Tuân xem xong một trang sách, ngẩng đầu cười nói: "Mẹ em ghê hơn em nhiều, sao lại dạy dỗ được đứa con gái nhát gan thế chứ?"

Chu Vận không hài lòng: "Ai nhát hả?"

https://thuviensach.vn

Lý Tuân nhún vai. Chu Vận nói tiếp: "Mẹ em làm giáo viên suốt mấy mươi năm rồi, tư tưởng rất bảo thủ. Nếu mẹ có nói gì quá đáng, em thay mẹ xin lỗi anh."

Lý Tuân rời mắt khỏi trang sách lần nữa, vẻ mặt hơi kinh ngạc. Anh ngoắc tay với cô, Chu Vận vất vả nhỏm người khỏi chiếc ghế lười, vừa mới đến gần đã bị Lý Tuân kéo cổ tay. Cô loạng choạng ngã xuống người anh. Lý Tuân đặt tay lên cổ cô, Chu Vận cảm giác được một hơi thở ấm áp nam tính đang kề sát vào mình. Giọng nói của anh như có như không khiến tai cô ngứa ran.

"Công chúa điện hạ, có phải lại xem anh là đậu phụ không?"

Cô biết rõ anh đang trêu chọc cô nhưng vẫn thất thủ, toàn thân đều vô thức phối hợp anh. Anh vuốt ve, mơn trớn cô, làm mọi cách khống chế cô. Chiếc ghế lười màu xanh đậm biến hoá đủ mọi hình dáng theo từng hành động của họ, cuối cùng giống như vũng bùn bao lấy họ, hoàn toàn nuốt chửng.

Những hạt cát trong lớp vải bạt vang lên loạt xoạt, Chu Vận bị Lý Tuân đè bên dưới, anh vứt sách qua một bên, cúi đầu hôn cô. Lúc Lý Tuân không cắm đầu vào công việc đều có mùi hương rất thơm, cô đoán ban ngày anh đã tắm rửa nên trên người thoang thoảng hơi thở thanh xuân. Nhưng ria mép còn chưa cạo sạch, cọ vào mặt cô đau rát.

Song, hiện tại đau cũng tốt. Cảm giác mất rồi lại được khiến tất cả mọi điều về anh đều trở nên tốt đẹp.

Cô bắt đầu thấy mình thích tất cả mùi trên cơ thể anh, tựa thể nhấm nháp những loại rượu ngon có nồng độ khác nhau, có khi chỉ ngà ngà, say rồi lại tỉnh, có khi choáng váng đất trời, say tít cung thang. Loại nào cô cũng chấp hết, chỉ cần cùng nhà sản xuất Lý Tuân là được.

https://thuviensach.vn

"Em cứ ngửi gì thế?" Anh nhận ra hành động nhỏ của cô, hơi nhỏm người dậy, mũi hai người kề sát vào nhau, "Trước kia em cũng thích ngửi người anh, em cầm tinh con chó à?"

Chu Vận huých nhẹ đầu gối vào anh tỏ thái độ bất mãn, ai ngờ trùng hợp chạm phải nơi đang giương cung sẵn sàng kia. Lý Tuân khẽ cười, một tay giữ chặt người cô, một tay cởi dây nịt.

Chỉ vài giây ngắn ngủi, chỉ số hormone xung quanh đã tăng vọt. Chu Vận cảm khái lớn tuổi thật tốt, có thể vứt bỏ hết mấy trò vòng vèo e ấp, hành sự chỉ chú ý đến hiệu suất cao mà thôi. Họ cởi sạch mọi thứ vướng víu trên người, một bên có làn da trắng nõn, một bên thì ngăm ngăm. Bởi vì ham muốn nên người họ đẫm mồ hôi, ôm rịt lấy nhau triền miên.

Không lâu sau, họ đã không phân biệt nổi mồ hôi kia thuộc về ai. Lý Tuân lại mơn trớn đôi chân dài của Chu Vận, vân vê bên trong bắp đùi, chuẩn bị làm việc.

Nói là chuẩn bị là vì họ lại bị ngắt ngang. Điện thoại Chu Vận vang lên, cô vốn không muốn nghe, định chờ nó tự tắt. Nhưng nó cứ không ngừng reo inh ỏi, đến cuối cùng điện thoại không còn động tĩnh nữa nhưng Lý Tuân lại “tắt điện” rồi. Anh trở mình, nằm trên ghế, xua tay ý bảo cô nghe điện thoại đi. Chu Vận bò qua người anh, nhặt túi xách trên mặt đất lên. Cuộc gọi đến là số của Cao Kiến Hồng.

Chu Vận khó hiểu gọi lại, bên trong truyền đến giọng nữ.

"Xin hỏi cô có phải Chu Vận không?"

Chu Vận ừ: "Là tôi, xin hỏi cô là ai?"

Người phụ nữ nói: "Chào cô, tôi là ý tá khoa ung bướu bệnh viện số Hai, xin hỏi cô có biết bệnh nhân Cao Kiến Hồng không?"

https://thuviensach.vn

Chu Vận thẳng người dậy, Lý Tuân nằm trên ghế lười liếc mắt nhìn sang.

"Tôi biết, có chuyện gì không?"

"Là thế này, tối nay anh ấy phải phẫu thuật, bây giờ đã chuẩn bị xong rồi nhưng bệnh nhân nhất quyết không chịu vào phòng mổ. Anh ta nói muốn gặp mặt cô."

Trong nhà lặng ngắt nên có thể nghe rõ tiếng nói trong điện thoại, Chu Vận nhìn về phía Lý Tuân, vẻ mặt Lý Tuân mơ hồ.

Y tá nói: "... Cô xem, nếu cô tiện..."

Chu Vận không lên tiếng, chờ lệnh Lý Tuân. Lý Tuân đứng dậy, lõa lồ đi đến chiếc bàn bên cạnh lấy thuốc lá, châm lửa rồi ném bật lửa lên bàn. Chu Vận nhỏ giọng nói vào điện thoại: "Được, tôi sẽ đến ngay."

Cúp máy, trong nhà lại rơi vào tĩnh lặng.

"Sao lúc này cậu ta lại muốn gặp em?"

Lý Tuân: "Không biết."

Chu Vận nhìn vào tấm lưng rộng lớn của anh: "Anh muốn đi không?"

Lý Tuân quay đầu lại: "Cậu ta gọi em đến, em hỏi anh làm gì?"

Chu Vận cầm lấy điện thoại di động, nhìn vào đôi mắt đen láy của Lý Tuân: "Anh đừng nói rằng anh không nhận ra nhé. Cuộc điện thoại này là cậu ta muốn gọi cho anh, cậu ta muốn gặp anh, chẳng qua không dám nói thôi."

Lý Tuân lại quay đi, chỉ để lại cho cô bóng lưng. Chu Vận nhặt từng món đồ trên đất mặc vào người. Cô mặc rất chậm, cho Lý Tuân đủ thời

https://thuviensach.vn

gian suy nghĩ. Đến khi cô mặc vào món cuối cùng, điếu thuốc của Lý Tuân cũng đã cháy hết, anh dụi đầu lọc xuống bàn.

"Em đi đi, anh ở đây chờ em."

Chu Vận lái xe đến bệnh viện trong đêm tối. Kết quả Lý Tuân không đi đã nằm trong dự liệu của cô, tuy anh bỏ qua cho Cát Lực lần này, nhưng chỉ vì muốn giải thoát bản thân mà thôi. Tính cách của Lý Tuân rất ương bướng, trong lòng anh có một thước đo của riêng mình, Cao Kiến Hồng đã bị anh kéo xuống dưới tiêu chuẩn rồi. Lý Tuân từng cho Cao Kiến Hồng cơ hội, nhưng Cao Kiến Hồng đã giẫm đạp lên tấm lòng của anh. Mà anh lại không phải là người khoan dung.

Bệnh viện nồng nặc mùi thuốc khử trùng, Chu Vận đi đến khoa ung bướu, tìm được người y tá đã gọi cho cô. Cô y tá trẻ tuổi đưa Chu Vận đến phòng bệnh.

"Chúng tôi khuyên thế nào anh ấy cũng không chịu mổ, đau đến sắp ngất rồi." Cô y tá đang nói thì trong hành lang truyền đến tiếng cãi vã. Cô ấy nhướng mày, cất bước nhanh hơn.

Tại cửa phòng bệnh, một người đàn bà đã lớn tuổi đang đánh nhau với một phụ nữ trẻ tuổi. Chu Vận nhìn từ xa, tóc xoăn váy dài, đây không phải Ngô Chân thì là ai.

Người đàn bà đã sáu mươi tuổi, dáng người gầy hơn Ngô Chân, bà ấy đang giận dữ, kéo váy Ngô Chân, mắt long sòng sọc.

"Có người nào như mày không? Chồng còn nằm trên giường bệnh mà mày chỉ biết đến tiền thôi."

Ngô Chân liều mạng đẩy bà: "Bà đừng đụng vào tôi. Cái gì mà chỉ biết đến tiền, bà không hiểu tiếng người à. Tôi hỏi anh ấy về chuyện sắp xếp cổ

https://thuviensach.vn

phần công ty, đây đều là vì tốt cho cái nhà này thôi. Vậy mà bà còn nghi ngờ tôi?"

Người đàn bà kia chắc là mẹ của Cao Kiến Hồng, bà không giỏi ăn nói như Ngô Chân, chỉ có thể mạnh tay bóp chặt ả. Cô y tá xông đến lôi hai người ra.

"Người nhà chú ý một chút, đây là bệnh viện." Cô ấy nghiêm túc nói, "Còn có những bệnh nhân khác nữa, nếu các người còn làm ồn thì mời rời khỏi đây."

Ngô Chân là người đầu tiên nhìn thấy Chu Vận, ả thở hổn hển gạt tay mẹ Cao Kiến Hồng ra, giẫm giày cao gót lóc cóc bỏ đi. Mẹ Cao Kiến Hồng liên tục vỗ ngực, ba Cao Kiến Hồng đi ra khỏi phòng bệnh, đến trấn an bà. Trông bà có vẻ đau lòng tuyệt vọng.

"Ban đầu tôi đã nói không thể lấy loại phụ nữ này làm vợ, sẽ mang họa về nhà mà. Bây giờ thì tốt rồi, đồ sao chổi, kể từ ngày nó gả về nhà mình, Kiến Hồng không có nổi một ngày thoải mái. Ngày ngày đều liều mạng kiếm tiền cho nó tiêu xài, kết quả nó lại báo đáp chúng ta như thế, báo đáp như thế đấy! Kiến Hồng còn mắc bệnh nữa chứ, tất cả đều tại nó, đều tại nó cả!"

Tâm tình ba Cao Kiến Hồng không kích động như vậy, ông dìu người vợ già, nói: "Bây giờ đừng nói những thứ này nữa, bà cũng nhỏ giọng một chút để con nó nghe được lại chịu áp lực lớn hơn."

Ông ngước mắt, thấy Chu Vận liền nói: "Cháu là Chu Vận phải không? Cháu cũng đã trưởng thành rồi, không còn giống với trong ảnh nữa."

Chu Vận: "Bác biết cháu ạ?"

https://thuviensach.vn

Ba Cao Kiến Hồng nói: "Biết chứ, trước kia bọn cháu học cùng trường đại học, lúc đi thi có chụp ảnh chung, nó vẫn còn giữ đấy. Thời gian đó nó hay nhắc đến cháu và thằng bé họ Lý, sau này thì không thấy nhắc đến nữa." Giọng nói ông xót xa và yếu ớt, "Cháu vào thăm nó một lát đi. Cháu gái, chú không biết giữa các cháu xảy ra chuyện gì, nhưng chú xin cháu, đã đến mức độ này rồi, cháu hãy khoan dung với nó một chút."

Chu Vận nhìn đôi vợ chồng tuổi già sức yếu này, gật đầu, khẽ nói: "Cháu biết ạ, hai bác cứ yên tâm."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 48

Chu Vận vào phòng bệnh, ba Cao Kiến Hồng đóng cửa lại giúp cô, tất cả tiếng ồn phía ngoài đều im bặt. Phòng bệnh được trang trí rất đẹp, tường màu hồng nhạt, trên bệ cửa sổ đặt vài chậu hoa, trông sạch sẽ và ấm áp.

Cao Kiến Hồng nằm trên giường bệnh, lần đầu tiên Chu Vận cảm thấy anh ta có chút xa lạ. Vì làm phẫu thuật nên tóc anh ta đã cạo sạch, mũi cắm hai ống thở, gương mặt gầy gò. Anh ta rất yếu nhưng ý thức hoàn toàn tỉnh táo nhìn cô đi đến.

"Cậu ta không chịu gặp tôi à?" Vì cắm ống thở, nên Cao Kiến Hồng nói chuyện rất nhẹ, rất chậm.

Chu Vận đi đến bên cạnh: "Cậu đừng nghĩ nhiều, an tâm mổ đi."

Cô đứng khá gần, Cao Kiến Hồng hơi khó nhọc nghển cổ lên nhìn cô. Chu Vận cầm chiếc ghế đến ngồi bên cạnh. Tầm mắt anh ta cũng hạ xuống theo.

"Ngô Chân cãi nhau với mẹ tôi à?" Anh khẽ giọng hỏi.

Chu Vận: "Chỉ nói vài câu thôi, không có có gì to tát."

Cao Kiến Hồng: "Mẹ tôi luôn nghĩ rằng Ngô Chân mang đến vận rủi cho tôi... Mỗi khi con người gặp phải chuyện không suôn sẻ sẽ luôn tìm đối

https://thuviensach.vn

tượng để đổ tội."

Chu Vận vẫn lặp lại câu vừa nãy: "Cậu an tâm mổ đi, những chuyện khác chờ khỏi rồi nói."

Cao Kiến Hồng ngây người nhìn trần nhà, qua hồi lâu mới chậm rãi nói: "Tại sao bọn cậu lại rút đơn kiện?"

Chu Vận: "Đây là quyết định chung của mọi người trong công ty, chúng tôi chỉ suy nghĩ cho tương lai, nếu tiêu phí quá nhiều thì sẽ mất nhiều hơn được."

Cao Kiến Hồng lắng nghe, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Không, cậu không cần phải an ủi tôi, làm gì có quyết định chung nào, từ đầu đến cuối chỉ mình cậu ta mới có quyền quyết định."

Chu Vận im lặng.

Read more…

Cao Kiến Hồng lẩm bẩm lặp lại: "Xưa nay chỉ mình cậu ta có quyền quyết định."

Cao Kiến Hồng cau mày trông có vẻ không thoải mái, Chu Vận vội vàng đứng dậy: "Tôi đi gọi bác sĩ cho cậu."

Cao Kiến Hồng vươn tay ra khỏi chăn kéo Chu Vận. Anh ta nhìn cô đăm đăm, mặt mày tái xanh, khó nhọc cất lời:

"Chi bằng cậu ta hãy tàn nhẫn đến cùng, như vậy tôi có chết cũng còn có lý do, chứ như bây giờ thì được coi là gì?" Bởi vì tóc đã cạo sạch nên mạch máu trên đỉnh đầu Cao Kiến Hồng lộ rõ, anh ta cố nén cơn đau, đầu đổ mồ hôi hột. "Cậu nói cho tôi biết đi, rốt cuộc bây giờ coi là gì? Cậu ta tha thứ cho tôi sao?"

https://thuviensach.vn

Chu Vận đỡ lấy cánh tay Cao Kiến Hồng: "Cậu tỉnh táo một chút đi."

Cao Kiến Hồng lắc đầu nói: "Cậu ta không nên tha thứ cho tôi, tôi thật sự muốn đạp cậu ta xuống vũng bùn, để suốt đời này cậu ta không thoát ra được."

Ngoài cửa sổ trời đã nổi gió, đêm đen phủ kín đất trời. Cao Kiến Hồng nắm chặt cổ tay Chu Vận với sức lực rất lớn, Chu Vận không dám gạt ra, cũng không dám nói gì khiến anh ta kích động, chỉ lẳng lặng nhìn anh ta như vậy.

Dần dần tay Cao Kiến Hồng thả lỏng, anh ta kiệt sức nằm im.

"Nhưng vừa mới bắt đầu tôi đã biết sẽ thất bại, tôi biết tôi không thắng được cậu ta, cậu ta cũng biết và cả cậu cũng biết..."

Cuối cùng Chu Vận cũng dám hỏi: "Vậy tại sao đã biết rõ không thắng được mà cậu còn muốn đấu với anh ấy?"

Cao Kiến Hồng không trả lời, giống như đang nhớ lại. Lát sau anh ta mới nói một câu: "Là tôi nói cho Trương HIểu Bội."

Chu Vận nghe không hiểu: "Gì cơ?"

Cao Kiến Hồng lẩm bẩm: "Đêm đó tôi uống say, tôi quá tức giận... Thậm chí tôi còn không biết Lý Tuân có một người chị gái, cậu ta không hề nói gì cả, chúng ta chỉ là râu ria với cậu ta thôi. Tôi quá tức giận, tôi đã hạ quyết tâm từ bỏ tất cả cơ hội để gầy dựng sự nghiệp với cậu ta vậy mà cậu ta lại tùy tiện vứt bỏ chúng ta như thế. Tôi biết Trương Hiểu Bội hận Lý Tuân, tôi cũng biết mụ quen biết rất nhiều người trong giới báo chí nên tôi gọi cho mụ. Tôi nói hết chuyện của Lý Tuân cho mụ biết, tôi còn nói cậu ta cố ý dụ dỗ con gái của lãnh đạo."

https://thuviensach.vn

Chu Vận đứng bên cạnh, đột nhiên nghe được chuyện năm xưa khiến cô bàng hoàng thảng thốt.

Cao Kiến Hồng tiếp tục nói: "Đến khi tôi tỉnh rượu, tin tức đã đăng khắp nơi. Tôi không biết cậu ta bị phán xét nặng như vậy có liên quan đến dư luận hay không. Khi đó tôi rất sợ."

Anh ta vẫn nói lảm nhảm, giọng rất nhẹ, cũng mặc kệ Chu Vận có nghe được hay không.

"... Tôi không dám kể chuyện này với ai cả, tôi luôn muốn quên đi nhưng không thể nào làm được. Lúc nào cũng mơ thấy cái ngày ba người chúng ta đến công ty Lam Quan. Thật ra hôm đó tôi cũng rất căng thẳng đến mức buồn nôn, nhưng cậu lại nôn trước tôi. Chỉ có Lý Tuân không hề lo lắng, đã thế lại còn có tâm trạng đứng bên cạnh chế nhạo cậu nữa. Khi tôi tỉnh lại, hai cậu đã biến mất rồi."

Anh ta nói xong, ánh mắt nhìn về phía Chu Vận.

"Lúc nào tôi cũng nghĩ đến chuyện trước kia, gần như không có khi nào ngừng suy nghĩ, càng nghĩ đầu càng đau, càng đau lại càng hận cậu ta. Chúng ta vốn không đến nỗi như vậy, là lỗi của cậu ta, tại cậu ta bỏ rơi chúng ta trước. Cậu ta hỏi tôi có hối hận hay không, tôi cũng muốn hỏi lại cậu ta có hối hận hay không. Cậu đi hỏi thử xem cậu ta có hối hận hay không?"

Cao Kiến Hồng càng nói càng kích động gào lớn lên, đầu đổ đầy mồ hôi, cơ thể run rẩy. Chu Vận đỡ anh ta, giọng nói run run: "Cao Kiến Hồng, chúng ta đều có lỗi, nhưng chúng ta không phạm phải tội ác tày trời, cậu đừng cố ép mình sắm vai nhân vật này."

Cao Kiến Hồng đã không nghe rõ lời nói của Chu Vận. Anh ta dốc chút hơi tàn kéo cô lại gần bờ môi mình, người run lẩy bẩy, hơi thở mong

https://thuviensach.vn

manh nói với cô: "Nếu cậu ta có một chút hối hận, cậu hãy chuyển lời xin lỗi cho cậu ta giúp tôi."

Ngoài phòng, cơn cuồng phong đang thét gào hung tợn. Trong phòng Cao Kiến Hồng mệt rã rời, ngất xỉu ngã xuống giường, Chu Vận gào to gọi bác sĩ.

Thời gian phẫu thuật bị tạm dừng hơn ba giờ, cuối cùng Cao Kiến Hồng đã được đẩy vào phòng mổ. Vào khoảnh khắc đèn phẫu thuật sáng lên, hai chân Chu Vận khẽ run, vịn vách tường ngồi xuống. Ba mẹ Cao Kiến Hồng tựa vào nhau tiếp thêm sức mạnh.

Cuộc phẫu thuật kéo dài đến mấy giờ, Chu Vận từ biệt ba mẹ Cao Kiến Hồng xin phép về trước. Cô lái xe qua cầu vượt trở về nhà Lý Tuân, trên cầu đèn đuốc sáng trưng, hai bên đường nhà nhà lên đèn như hàng vạn ngôi sao giăng kín.

Chu Vận hạ cửa kính xe xuống một chút, thoáng chốc có cơn gió luồn vào, thổi rối sợi tóc bên thái dương của cô, làm nhòe đi ánh đèn muôn hồng nghìn tía ngoài kia.

Vì sao tình cảm thời tuổi trẻ dễ dàng in dấu trong lòng như thế? Tình yêu, tình bạn và cả giấc mộng cùng lời thề của những tháng ngày thanh xuân ngỡ như đã quên nhưng thật ra vẫn đau đáu trong lòng. Kể cả khi trưởng thành gặp được những chuyện hoàn mỹ và tươi đẹp hơn, nhưng lại không khắc ghi ấn tượng sâu sắc bằng những thứ vụn vặt thuở trước.

Sự kiện kia tuy không thể gọi đã hoàn toàn thay đổi cuộc đời họ, song sức ảnh hưởng của nó cũng không thể nào xóa nhòa. Nhiều năm sau nhìn lại, đắng cay ngọt bùi vẫn rõ mồn một.

Lý Tuân có hối hận không?

Chu Vận có thể trả lời thay anh: Sẽ không.

https://thuviensach.vn

Ít nhất ngoài miệng anh vĩnh viễn không thừa nhận mình hối hận.

Nửa đời trước Lý Tuân rất cô đơn, cô đơn đến mức gần như cô độc. Anh ngang bướng như một tảng đá, có khi chẳng bao giờ nhận sai thì làm sao có thể nói mình hối hận, phủ định con đường mình đã đi qua.

Nhưng anh sẽ dùng cách khác để biểu đạt tình cảm của mình. Cô luôn tin tưởng anh là người rất mềm lòng, hơn nữa sẽ càng ngày càng mềm. Giống như đứa trẻ trưởng thành hoặc quả đào chín mọng, càng lúc càng tỏa ra hương thơm ngọt ngào, càng lúc càng dịu dàng điềm đạm.

Trở về nhà trọ của anh, trong phòng tối đen, Lý Tuân ngồi trên ghế nhìn ra cửa sổ. Dáng vẻ anh bây giờ không khác gì lúc cô rời đi, tay vẫn kẹp điếu thuốc, nửa người trên để trần, chỉ khác mỗi cái là anh đã mặc quần dài vào.

Chu Vận đi đến bên anh, lúc còn cách ba bốn bước, anh liếc mắt, giang tay phải ra. Chu Vận bước tới, anh khép tay lại, đúng lúc ôm lấy eo cô.

Gạt tàn thuốc trên bàn đã chất đầy đầu lọc. Chu Vận nhẹ nhàng hôn lên tóc anh và nói: "Cao Kiến Hồng đã bắt đầu phẫu thuật rồi."

Lý Tuân: "Em không đợi đến lúc kết thúc à?"

Chu Vận: "Em không, phải mấy giờ sau mới xong cơ, em muốn về ngủ."

Anh cười nhàn nhạt, Chu Vận thấy anh có vẻ mỏi mệt, nói: "Anh đi rửa mặt đi, nghỉ ngơi sớm một chút."

Lý Tuân dụi tắt điếu thuốc, chậm rãi đứng dậy, đi vào phòng vệ sinh lục đục một hồi. Anh đi ra ngoài rồi đến lượt Chu Vận. Căn hộ này của Lý Tuân hẳn là lần đầu cho thuê, trang trí rất đơn giản. Lúc anh mới ra tù còn

https://thuviensach.vn

có thói quen dọn dẹp đồ đạc, nhưng một hai năm trôi qua lại giống như trước kia, cứ để đồ bừa bãi, loạn xạ.

Chu Vận thấy kem đánh răng đặt trên bồn rửa tay bị bóp toe toét rất lãng phí, cô cầm lên nắn cho ngay rồi gấp phần đuôi lại.

Lý Tuân đã lên giường chong đèn đọc sách, trong tay anh là quyển sách lấy ở nhà Chu Vận, đã xem gần hết rồi. Anh đọc rất chăm chú, Chu Vận đi ra anh không hề hay biết. Cô cảm thấy đây là ưu điểm của anh, người sống một mình đã lâu luôn luôn biết mình nên làm gì để không cô quạnh nhàm chán và vượt qua quãng thời gian trống vắng.

Cô lặng lẽ nằm bên cạnh anh, nhìn góc mặt anh, suy nghĩ xa xăm.

Bây giờ trông anh rất đẹp trai, yên tĩnh như một bức tranh, vậy sau này già rồi thì sao? Chu Vận thử tưởng tượng, một ông cụ tám mươi tuổi kiêu căng, mái tóc bạc phơ, hễ mở mồm ra toàn câu khó nghe. Nhưng vì ngay từ lúc còn trẻ đã đạt được nhiều thành tựu to lớn nên người xung quanh có giận mà cũng không dám nói gì. Mọi người không để ý đến ông, ông cũng không thèm đoái hoài đến họ, ngày ngày tay cầm quyển sách đến những nơi vắng người để thưởng thức...

Hình như hơi đáng sợ. Mấy ông già biến thái cuồng giết người trong phim Âu Mỹ đều là như vậy.

"Nghĩ gì thế?" Chẳng biết Lý Tuân phát hiện cô nằm bên cạnh mình từ bao giờ.

Chu Vận ngoan hiền lắc đầu.

Lý Tuân đã quen với việc cô như vậy nên cũng không gặng hỏi, thản nhiên nói: "Em cứ để nghẹn đi, cẩn thận tương lai ngực bị xệ đấy."

https://thuviensach.vn

Chu Vận đưa tay véo anh, Lý Tuân bắt lấy tay cô, để sách qua một bên, chuẩn bị tắt đèn.

Trong phút chốc anh chồm người qua cô, Chu Vận thình lình hỏi: "Lý Tuân, anh muốn có con không?"

Khoảnh khắc đèn tắt ngúm, căn phòng tối đen như mực, yên lặng như tờ. Không khí yên ắng khiến Chu Vận khẩn trương. Một lát sau, cô cảm giác được Lý Tuân quay người lại, ánh mắt cô đã dần dần thích ứng với bóng tối, thấy anh đang nhìn mình.

Anh hỏi: "Em muốn lấy đứa bé ra ứng phó với mẹ em à?"

Chu Vận: "Không liên quan đến chuyện đấy."

Lý Tuân: "Vậy tại sao lại muốn có con?"

Chu Vận: "Em muốn để con làm bạn với anh." Để sinh mệnh mới tinh khiết vô ngần, chưa từng nếm trải bất cứ khó khăn nào trên thế gian này bầu bạn bên anh.

Anh im lặng nhìn cô thật lâu.

Chu Vận nói tiếp: "Anh sinh trước em nửa năm, sang năm đã ba mươi rồi, tuổi đấy có con là vừa đẹp. Có điều chuyện này tùy thuộc vào anh, chúng ta vừa mới quay lại với nhau, sự nghiệp của anh còn chưa ổn định. À đúng rồi, chúng ta còn chưa kết hôn nữa, không thể làm giấy khai sinh cho con được." Chu Vận càng nói càng thấy phát ngôn khi nãy của mình quá nông nổi, cô vùi đầu vào gối, "Mà thôi bỏ đi."

Lý Tuân: "Sao lại thôi?"

Chu Vận kinh ngạc.

Lý Tuân: "Anh muốn, sinh đi."

https://thuviensach.vn

Chu Vận trố mắt.

Anh lặp lại lần nữa: "Sinh đi."

Rốt cuộc Chu Vận đã tìm lại được tiếng nói của mình, cô hơi nhỏm người dậy, do dự hỏi anh: "Thế thì quyết định như vậy nhé?"

Trong nhà tối đen, cô không thấy rõ nét mặt Lý Tuân, chỉ có tiếng nói trầm lắng vang rõ của anh: "Được, cứ quyết định vậy đi."

Đêm đó họ không làm gì cả, Lý Tuân chỉ ôm lấy cô từ phía sau nằm ngủ, ôm đến mức người Chu Vận ướt rượt mồ hôi nhưng anh cũng không buông tay ra.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 49

Lúc rạng sáng, Chu Vận nhận được điện thoại của ba Cao Kiến Hồng gọi đến. Trong điện thoại ông khóc như đứa trẻ: "Cuộc phẫu thuật đã kết thúc thành công rồi, cảm ơn cháu, cháu gái, chú cảm ơn cháu..."

Chu Vận thình lình bị dựng đầu dậy, còn đang ngơ ngác, chỉ biết mình nghe được một tin vui liền liên tục nói tốt quá. Cô cúp điện thoại, mắt không mở lên nổi, vừa quay đầu lại đã thấy Lý Tuân cũng tỉnh dậy. Anh vẫn giữ tư thế ôm cô như đêm qua, đôi mắt khép hờ nhìn cô. Chân trời hửng sáng, khoảng không tĩnh lặng, thỉnh thoảng có tiếng chim hót véo von.

Chu Vận nhỏ giọng: "Cao Kiến Hồng phẫu thuật thành công rồi."

Lý Tuân không nói gì, vẻ mặt vẫn còn ngái ngủ. Chu Vận quay mặt đối diện anh, đưa tay ôm anh. Động tác này hơi vất vả vì dáng vóc Lý Tuân trông cân đối cao gầy nhưng thật ra khổ người rất lớn. Chu Vận cọ mặt vào lồng ngực anh, nhắm mắt lại nói: "Trước đó em đã tra tài liệu, tỷ lệ phẫu thuật thành công của bệnh này rất cao."

Cô cảm nhận được lồng ngực anh khẽ run, hình như đang cười. Hành động này khiến cả người anh bừng sức sống, Chu Vận ngửa đầu lên hít hà cằm anh, sau đó lại hôn một cái. Nụ hôn này cũng khiến tinh thần Lý Tuân

https://thuviensach.vn

hăng hái, tay anh bắt đầu không ngoan, lần xuống dưới người Chu Vận, cô đổi góc độ ôm anh chặt hơn.

Họ đã ngủ suốt một đêm, tinh lực dồi dào, quấn quýt lấy nhau định ‘tập thể dục buổi sáng’. Đúng lúc này cửa bị gõ vang, Hầu Ninh hô to bên ngoài: "Lý Tuân, mau thức dậy đi. Tôi đã nhường một đêm rồi. Đây là nhà chúng ta thuê chung tôi cũng có quyền sử dụng, cậu không thể độc chiếm như vậy."

Mặt Lý Tuân nhất thời sa sầm, Chu Vận đẩy anh ra: "Dậy thôi nào."

Cô ra mở cửa cho Hầu Ninh, thấy vẻ mặt cậu uể oải, Chu Vận nhăn mày nói: "Tối qua cậu đi đâu thế?"

Hầu Ninh tức giận: "Cắm net."

Chu Vận: "Sao cậu không thuê phòng khách sạn mà nghỉ?"

Hầu Ninh trừng mắt nhìn cô: "Cô quản lý cả tôi à?" Cậu ta đeo balo len vào nhà, nhìn trái nhìn phải, kiểm tra kỹ càng thiết bị điện tử của mình, lúc sau dè dặt hỏi: "Cô không chạm vào đồ của tôi chứ?"

Chu Vận cười khẩy: "Thèm vào."

Lý Tuân thay quần áo xong, Chu Vận hỏi anh: "Anh đói không?"

Hầu Ninh đứng bên cạnh đáp thay: "Tôi đói."

Chu Vận lườm cậu ta rồi xách túi lên: "Đi thôi, ra ngoài ăn sáng, sau đó đến công ty xem tình hình thế nào rồi."

Họ ăn qua loa ở tiệm bán điểm tâm dưới lầu, sức ăn của Lý Tuân lớn hơn trước, anh ngốn hết hai chiếc bánh bao, mấy đĩa dưa muối cộng thêm một chén chè trà trứng và một cốc sữa đậu nành. Chu Vận ăn cháo bát bảo

https://thuviensach.vn

còn Hầu Ninh ăn bánh quẩy. Sau khi ăn xong, Chu Vận lái xe chở hai người đàn ông chưa có bằng lái đến công ty.

Đúng vào giờ cao điểm buổi sáng, thang máy kẹt như bị táo bón, ba người họ quyết định leo thang bộ. Bắt đầu từ tầng chín, trong hành lang đã chất đầy đồ trang trí vứt đi. Chu Vận vừa đi vừa hỏi: "Đây không phải là đồ của công ty chúng ta chứ."

Hầu Ninh cười nhạt: "Đúng, Đổng Tư Dương làm công trình to đấy."

Đến tầng của công ty, hành lang truyền đến tiếng leng keng, rầm rầm do tu sửa. Chu Vận đi đến, Đổng Tư Dương kéo chiếc ghế da thật của mình ra ngoài hành lang để ngồi. Trong tay ông còn cầm bình trà hoa cúc, đang vắt chéo chân giám sát giống hệt dáng vẻ phú ông thời cổ đại. Chu Vận cẩn thận đi đứng, ngó sang kế bên. Đổng Tư Dương đã thuê luôn cả mặt bằng của hai công ty bên cạnh, toàn bộ đều được tháo dỡ ra để thông với nhau, hiện tại văn phòng đã được trang trí cơ bản.

Điều khiến Chu Vận kinh ngạc hơn là gã thô kệch như Đổng Tư Dương cũng biết lựa chọn chủ đề trang trí khá hợp lý. Cả công ty đều mang đậm phong cách khoa học công nghệ hiện đại, lấy phông nền màu trắng, phối hợp với màu nâu đen, nơi khuất sáng thì dùng màu bạc, tràn ngập cảm giác biến ảo, trông vừa sáng sủa vừa chuyên nghiệp, tinh khiết vô ngần.

Chắc chắn không thể do bản thân Đổng Tư Dương thiết kế được, Chu Vận lén hỏi Lý Tuân: "Tốn bao nhiêu tiền thế?"

Lý Tuân: "Không cần để ý đến chuyện tiền bạc, em trông thấy thế nào?"

Chu Vận: "Rất cao cấp."

Trương Phóng đeo chiếc khẩu trang to đùng, đang chỉ huy tu sửa nội thất công ty, Triệu Đằng và Quách Thế Kiệt không biết đã đi đâu.

https://thuviensach.vn

"Tôi cho họ nghỉ phép rồi." Đổng Tư Dương nói với Chu Vận và Lý Tuân, "Mấy người cũng được nghỉ phép, chờ công ty sửa chữa xong thì tiếp tục quay lại làm việc."

Chu Vận khen ông: "Ông trang trí kiểu này đẹp đấy."

Đổng Tư Dương lườm cô, khiển trách: "Không biết lễ phép gì cả, sao cô dám nói chuyện với ông chủ thế hả."

Chu Vận nghẹn họng.

Đổng Tư Dương lấy ra một chiếc USB trong túi áo: "Thấy cô chuyên nghiệp nên tôi đành phải giao cho cô vài việc để làm đây, cầm lấy."

Chu Vận nhận lấy: "Đây là cái gì?"

"Sơ yếu lý lịch, đây chỉ là một phần thôi, phần còn lại thì lưu trong máy tính của Trương Phóng. Cô xem qua trước, tuyển lấy vài người có trình độ chuyên môn tốt vào." Dặn dò Chu Vận xong, Đổng Tư Dương đứng dậy nói với Lý Tuân, "Lại đây, chuyện lần trước cậu bảo tôi dò la đã xong rồi. Có nguồn tin cho hay Hoa Giang có ý định đầu tư vào công ty IT bắt đầu từ khoảng nửa năm sau, có điều hiện tại họ chưa xác định..."

Đổng Tư Dương và Lý Tuân bàn bạc chuyện tìm kiếm nhà đầu tư. Chu Vận không chịu được cảnh bụi bặm mù mịt bèn mang theo USB đến tiệm cà phê ở trung tâm thương mại đối diện. Trong USB có mấy trăm bản sơ yếu lý lịch, Chu Vận đọc kỹ càng một hồi. Quả thật là có không ít sơ yếu lý lịch chất lượng cao. Nếu ngày mà Chu Vận vừa đến công ty Phi Dương cũng có nhiều người tuyển dụng có trình độ cao như vậy thì thật sự là chuyện nghìn lẻ một đêm.

Một khi tập trung vào công việc, nửa ngày nhanh chóng trôi qua, trong lúc Chu Vận cắm đầu lựa chọn nhân viên thì mẹ cô gọi đến. Chu Vận nhìn dãy số hiển thị trên điện thoại di động, đóng máy tính lại.

https://thuviensach.vn

"Alo? Mẹ à."

"Con đang làm gì thế?"

"Làm việc."

"Con còn làm cái gì, mẹ bảo con thôi việc mà con vẫn xem như gió thoảng bên tai phải không?"

Chu Vận gãi mặt, quyết định không xung đột chính diện với bà.

"Con về nhà ngay, mẹ có việc nói với con."

"Nói qua điện thoại không được sao?"

"Mẹ bảo con về nhà." Mẹ cô nghiêm khắc nói, "Nếu con không sợ mẹ đến công ty con làm ầm lên thì con cứ tiếp tục ở đó đi. Để xem lúc ấy ai mới là người mất thể diện."

Chu Vận á khẩu.

Thật ra cô không sợ mẹ tìm đến tận công ty, mẹ cô chỉ nổi giận ở nhà thôi chứ tuyệt đối sẽ không làm chuyện ầm ĩ ở nơi công cộng. Thế nhưng đúng là cô nên trở về nhà một chuyến, nói rõ với gia đình, không thể cứ để vấn đề này như vậy mãi được.

"Được, mai con sẽ về." Chu Vận hứa.

Đặt điện thoại xuống, Chu Vận hít sâu, tựa vào sô pha. Cô nhìn ra ngoài cửa kính, trông lên bầu trời quang đãng. Sắc trời dần tàn, mặt trời lặn về phía Tây, những áng mây lười biếng trôi lơ lửng ở cuối chân trời. Cô không biết Lý Tuân và Đổng Tư Dương phải bàn bạc đến bao giờ nên không gọi điện quấy rầy anh, chỉ gửi tin nhắn đến.

https://thuviensach.vn

Trong công ty không có chỗ ngồi, Đổng Tư Dương bèn cưỡng ép chiếm đóng đại sảnh công ty chuyển phát nhanh. Ông đang nói với Lý Tuân về việc gần đây tập đoàn Hoa Giang tiết lộ ý đồ đầu tư.

"Nghe nói có rất nhiều công ty tìm đến Hoa Giang với đủ mọi ngành nghề, nào là giải trí, dịch vụ, tài chính, công nghệ, muốn cái gì có cái ấy, trong đó có cả kẻ thù của cậu. Sớm muộn gì Cát Lực cũng được Ủy Ban Chứng Khoán Nhà Nước thông qua xét duyệt, có lẽ sang năm sẽ lên sàn thôi. Bước khởi đầu của họ cao hơn chúng ta nên chúng muốn mời mọc Hoa Giang đầu tư cổ phần."

Lý Tuân thờ ơ "ồ" một tiếng.

Đổng Tư Dương: "Vì vậy tôi mới không hiểu sao hai người lại rút đơn kiện, tôi có thể hiểu được về phần của Chu Vận, nhưng cậu thì tôi không sao hiểu nổi."

Lý Tuân tự giễu: "Thật ra thì ngay cả tôi cũng không hiểu tôi nữa kìa."

Đổng Tư Dương định nói gì đó nhưng điện thoại Lý Tuân chợt rung lên, anh lấy ra xem, là tin nhắn Chu Vận gửi đến.

- Em về trước, em đã gửi đến mail của công ty mấy sơ yếu lý lịch có khả năng rồi. Ngày mai em phải về nhà một chuyến, sẽ nhanh chóng trở lại ngay."

Lý Tuân nhắn lại một chữ "Được."

Đổng Tư Dương nói tiếp về chuyện đầu tư, nhưng càng nói càng thấy Lý Tuân có chút bất an.

"Sao vậy?" Đổng Tư Dương hỏi.

https://thuviensach.vn

Lý Tuân lắc đầu, trong đầu anh luôn hiện lên hai chữ "về nhà" trong tin nhắn của Chu Vận khi nãy. Điều này khiến anh nhớ đến ngày họ chia xa năm đó, hôm ấy cô cũng phải về nhà, cũng nhẹ nhàng nói với anh rằng cô "sẽ nhanh chóng trở lại ngay" như bây giờ.

Lý Tuân khẽ kéo cổ áo, Đổng Tư Dương hỏi: "Rốt cuộc sao thế?"

"Không có gì, hôm nay ngừng ở đây thôi, sáng mai nói tiếp." Lý Tuân cau mày đứng dậy, khẽ mắng, "Cái di chứng chết tiệt này..."

Chu Vận đang thu xếp đồ đạc đem đi, cô không định trở về lâu nên chỉ mang theo hai bộ quần áo thường mặc.

Cửa bị gõ vang, Chu Vận biết ngay là Lý Tuân đến. Cách gõ cửa của anh khác với tất cả mọi người, âm lượng chỉ bình thường nhưng lại nhịp độ nghe có vẻ mất kiên nhẫn. Âm thanh vang dội giống như anh đang nói chuyện, hối thúc người ta mau ra mở cửa.

Chu Vận mở cửa ra, Lý Tuân đi thẳng vào nhà như thể tuần tra.

Chu Vận hỏi: "Sao anh lại đến đây, bàn xong việc với Đổng Tư Dương rồi à?"

"Xong rồi." Anh nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt lướt đến valy Chu Vận đang sắp đồ, "Em phải về bao lâu?"

Chu Vận: "Còn chưa biết."

Anh cười khẩy một tiếng.

Chu Vận: "Em sẽ cố gắng quay lại sớm mà."

Lý Tuân nhìn cô: "Sớm là mấy giờ?"

https://thuviensach.vn

Chu Vận nghẹn lời. Cô suy nghĩ mãi, cuối cùng mới nhận ra biểu cảm kì lạ của anh. Cô đến bên anh, huých cùi chỏ vào người anh.

"Không nỡ để em đi à?"

Cách cô trêu chọc hơi mờ ám, vẻ mặt Lý Tuân vẫn lạnh lùng nhưng mặt cô lại đỏ như gấc. Lý Tuân nhìn ánh mắt né tránh của cô, cuối cùng cũng hài lòng. Anh kéo cánh tay cô, quay người đè cô xuống bàn.

Chu Vận giật mình, ngay sau đó Lý Tuân đã bắt đầu cởi quần áo cô.

Cô hoảng hốt nói: "Anh làm gì vậy?"

Lý Tuân: "Sinh con."

Anh chỉ nói hai chữ ngắn gọn đã thành công đốt lửa trên thân thể cô. Cô chê anh cởi nút áo chậm quá, bèn đẩy tay anh ra tự mình cởi. Cô nhỏ giọng nhắc nhở: "Lúc này sẽ không có ai đến đây và gọi điện thoại tới nữa chứ?

Lý Tuân: "Em bịt kín lỗ tai là được, có điện thoại cũng đừng nghe, ai tới cũng mặc kệ."

Nhân lúc cô cởi đổ, anh lướt mắt nhìn đồ vật trên bàn: "Đây là gì?"

Chu Vận vứt quần áo sang một bên, nói: "Là bệnh án điện tử em nghiên cứu từ hồi còn học ở Mỹ nhưng đã ngừng một thời gian rồi. Em định chỉnh lại vài chỗ rồi mới đưa cho anh, xem thử có giúp ích gì cho anh không."

Lý Tuân vừa cầm mấy tờ giấy lên lật xem, vừa cúi đầu liếm nhẹ ngực Chu Vận. Chu Vận bị anh khiêu khích đến nỗi toàn thân bủn rủn, nửa người nằm trên bàn vô thức trượt xuống. Lý Tuân nâng cô dậy, bàn tay vuốt

https://thuviensach.vn

ve vòng eo mảnh dẻ của cô, khẽ nói: "Em mua được cái bàn hay đấy, chiều cao vừa đẹp."

Quả thật là vừa đẹp. Sau khi cô nằm xuống, vị trí phần dưới của hai người vừa khớp, vô cùng chính xác, ngay cả nhắm cũng không cần thiết, cũng không cần anh phải khom người, vừa bớt việc vừa đỡ tốn sức, vô tình chiếu cố cho tấm lưng bệnh tật của anh.

Tay Lý Tuân lại vuốt ve bên dưới cô, giúp cô hưng phấn, ánh mắt lướt nhìn tài liệu cô in ra cực kỳ thần tốc.

"Em nghiên cứu không ít thứ nhỉ." Giọng anh khẽ khàng.

Lưng Chu Vận khẽ cọ lên bàn. Trong tình cảnh bị anh lấn tới, cô vô cùng mâu thuẫn nửa muốn đẩy ra nửa muốn ôm chặt. Cô run rẩy trả lời anh: "... Bên Tây bắt tay xử lý vấn đề này từ khá sớm, lúc em đi học ở nước ngoài họ đã..." Cô còn chưa dứt lời Lý Tuân đã tiến vào, Chu Vận hít thật sâu, cố gắng điều chỉnh nhịp thở của mình, vất vả lắm mới nói hết nửa câu còn lại, "... khi đó họ đã thu được một vài thành tựu nhất định rồi."

Cô nói xong lại bị thúc thêm một cú, âm điệu bất giác tăng cao. Cô nhanh chóng im lặng và cũng rất nhanh hối hận. Cô thấy hình như mình không nên nói với anh về chủ đề gợi lên sáu năm tiếc nuối kia.

Lý Tuân không hề để ý, anh vô cùng chú tâm làm việc của mình. Anh mơn trớn làn da mịn màng, căng mọng của cô, càng tiến càng nhanh, tung hoành ngang dọc, mồ hôi đầm đìa.

Mồ hôi nhỏ xuống mắt anh, khiến mắt anh nheo lại đầy mê ly, anh rít từng từ qua kẽ răng: "Làm sớm thì sao, kết quả vẫn phải xem anh thôi." Anh vừa xoa nắn ngực cô vừa suy luận, "Cũng giống như em đấy, chạy xa tít tắp cũng chẳng được ích gì, cuối cùng vẫn phải ngoan ngoãn trở về bên cạnh anh."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân không có đeo bao, cảm giác chân thật kích thích da thịt nối liền chặt chẽ này giống như cưỡi ngựa gỗ trong phòng tắm hơi. Đầu óc Chu Vận đê mê, nghe lời anh nói lại càng như uống phải liều thuốc kích tình mạnh nhất. Cô nhắm mắt lại, nắm chặt bàn tay anh đang chống lên bàn.

Lưng cô cọ vào bàn đỏ rát, dần dần không nghe được âm thanh gì nữa, toàn bộ giác quan như đều nằm trên lớp da thịt mỏng manh. Cô cảm nhận được phần thân trên của anh không ngừng đổ ra mồ hôi, nó nhỏ xuống bụng cô, chảy đến cánh hoa, từng đợt râm ran, từng đợt nóng bỏng.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 50

Đêm đó Lý Tuân ngủ ở nhà Chu Vận. Sau ‘phát súng mở cửa’, hai người họ đều mệt lử, Chu Vận còn đỡ hơn một chút, Lý Tuân thì mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển mãi lâu vẫn chưa trở lại bình thường.

Đây là bệnh chung của đàn ông ngành công nghệ rồi.

Chu Vận nhặt quần áo dưới đất lên, Lý Tuân nằm trên giường, vắt tay lên trán, nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Lưng anh không sao chứ?" Chu Vận quan tâm hỏi.

Lý Tuân lườm cô một cái sắc lẻm, vẻ mặt hầm hầm.

Chu Vận tốt bụng giải thích: "Em sợ anh mệt quá thôi. Mấy ngày nay anh đều bận suốt, không đi tập thể dục."

Lý Tuân bình thản đáp: "Làm với em chính là tập thể dục rồi còn gì."

Câu nói của anh quả thật chối tai không chịu được.

Chu Vận: "Ra ngoài đi dạo không?"

Lý Tuân: "Không đi."

https://thuviensach.vn

Chu Vận nheo mắt nhìn anh, đúng là sắp chết đến nơi còn mạnh miệng. Cô thu dọn đồ xong lại trèo lên giường, ấn tay vào vị trí cơ tam giác vai của anh, nó cứng như đá vậy.

Anh rụt bả vai lại, Chu Vận hỏi: "Nhột à?"

Anh không nói lời nào. Thường thì đàn ông sau khi đánh chén thỏa mãn rất lười vận động.

Chu Vận vừa ấn là anh lại co rụt bả vai. Chu Vận vỗ vào người anh: "Nhột hay đau, nói xem nào!"

Lý Tuân vùi đầu trong chiếc chăn mềm mại của cô: "Đau."

Lòng Chu Vận vừa thương vừa tức, hận không thể đánh chết anh. Cô bóp gáy anh, nghiến răng nói: "Bảo anh đi tập thể dục mà không chịu nghe. Em tốn 5000 tệ làm thẻ ở phòng tập cho anh, anh đi được mấy lần?"

Lý Tuân bị cô đánh loạn xạ vài ba cái liền nhấc tay lên, không thèm nhìn đã nắm trúng cổ Chu Vận, kéo cô nằm xuống giường. Anh đè lên người cô, còn cô bị vật ra nằm ngửa bất động, thế là anh đã chiếm thế thượng phong.

Lý Tuân: "Còn dám lên mặt với anh nữa không?"

Cổ Chu Vận bị anh đè chặt không nhúc nhích được, bàn tay anh càng được đà ve vuốt. Cô lại ngửi thấy mùi trên người anh, vì đổ mồ hôi nên cơ thể anh càng nặng mùi hơn.

Anh nhìn cô với vẻ lười biếng: "Em có thời gian nhắc đến những thứ này chi bằng làm vài chuyện thực tế hơn đi."

Chu Vận giãy dụa thoát khỏi ma chưởng của anh, khó khăn nói: "Chuyện thực tế là làm gì?"

https://thuviensach.vn

Đại gia Lý: "Ví dụ như là xoa bóp cho anh này."

Chu Vận suy nghĩ chốc lát, chậm chạp bò dậy khỏi giường, bắt đầu "làm chuyện thực tế" cho anh. Lưng Lý Tuân cứng nhắc, nhất là chỗ bả vai, Chu Vận chỉ ấn hơi mạnh là cơ bắp anh đã đau đến căng cứng. Cô đành phải xoa bóp lần lượt từng chút một.

Một lát sau Lý Tuân nói: "Được rồi, em nghỉ ngơi đi."

Chu Vận: "Không sao, anh cứ nằm sấp đó để em phục vụ."

Lý Tuân được cô xoa bóp đã dần thư giãn: "Em không mệt à?"

Chu Vận: "Không." Ai giống như anh, chưa già đã thoái hóa.

Lý Tuân tỏ vẻ vô cùng bất mãn: "Tại sao em lại không mệt nhỉ... Đúng rồi, em chỉ nằm hưởng thụ nên đâu thấy mệt được, lần sau để em lên trên..." Giọng anh càng lúc càng khẽ, hồi sau liền ngủ mất.

Chu Vận tắt đèn, lặng lẽ nằm xuống bên cạnh anh.

Họ ngủ một giấc thật say. Chu Vận quên kéo rèm, khi cô tỉnh lại ánh nắng sớm mai đã ghé qua cửa sổ, chiếu những vạt sáng lung linh lên lưng Lý Tuân. Trong khoảnh khắc đó, Chu Vận bỗng nảy sinh ý nghĩ dù cuộc đời kết thúc ngay tại lúc này cũng đủ khiến cô mãn nguyện.

Cô ngồi dậy, tựa lưng vào đầu giường, bó gối tựa như một đứa trẻ. Cô vừa quay đầu là có thể nhìn thấy khuôn mặt anh. Từ trước đến giờ Chu Vận chưa từng có cảm giác thân quen với khuôn mặt say ngủ của ai, kể cả bạn bè lẫn người thân. Chỉ có Lý Tuân, chỉ có khuôn mặt đang say giấc nồng kia là để lại dấu ấn không thể xóa nhòa trong cô.

Sự tồn tại của anh như mối duyên do ông trời cố ý sắp đặt, để một người như anh xuất hiện trong cuộc đời cô, bù đắp cho tất cả nỗi tiếc nuối

https://thuviensach.vn

của cô, lấp đầy tất cả khiếm khuyết của cô.

Anh có cảm giác bị nhìn chăm chú liền chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt đầu tiên không nhìn vào cô mà tự động hướng về phía trước.

Chu Vận đang chờ anh tỉnh dậy, cô nói: "Lý Tuân, chúng ta kết hôn đi."

Anh mới vừa thức giấc nên mắt còn cay cay, vẫn chưa thể mở hết ra được.

Chu Vận nói tiếp: "Em nhất định sẽ khiến anh hạnh phúc."

Anh nhắm mắt lại, vùi mặt vào chăn lần nữa. Rất lâu sau cô mới nghe thấy một tiếng lơ mơ: "Được."

***

Buổi chiều, Chu Vận lái xe về nhà. Không khí trong nhà chẳng khác gì hầm băng như đợt trước, mẹ cô đã chuẩn bị sẵn sàng tư thế chờ cô về để răn dạy. Ngay từ giây đầu tiên Chu Vận bước vào nhà đã bị mắng nhiếc không ngừng.

Mẹ cấm tiệt không cho Chu Vận làm tại công ty Phi Dương, bà đưa cho Chu Vận một xấp danh sách các công ty dày cộp. Chu Vận im lặng xem.

Mẹ hỏi cô: "Con đã liên lạc lại với họa sĩ Điền chưa?"

Chu Vận: "Anh ấy đã về Pháp rồi còn liên lạc làm gì."

Mẹ cô nghĩ ngợi nói: "Mẹ thấy cậu ta rất chân thành với con, vả lại cũng đến nhà gặp người lớn rồi. Con và cậu ta đã quen biết nhau bao nhiêu năm, thử lại một lần xem, cũng coi như cho hai bên thêm một cơ hội."

https://thuviensach.vn

Chu Vận cười nói: "Mẹ coi người ta là gì chứ, nói cần là cần, nói không cần là không cần sao? Đó chính là họa sĩ nổi tiếng đấy, người theo đuổi anh ấy xếp thành hàng dài tít tắp kia kìa. Với lại con không thể đeo bám xin người ta quay lại được, mẹ cũng biết da mặt con mỏng mà."

Mẹ cô nhíu mày: "Vậy sao con cứ đeo bám cầu xin thằng khốn kia quay lại hả?"

Chu Vận bình tĩnh nói: "Anh ấy là ngoại lệ, cả thế giới này con chỉ không biết xấu hổ với mình anh ấy thôi."

Mẹ cô: "Chu Vận!"

Bà dằn mạnh cốc trà trong tay, Chu Vận ngồi co ro trên ghế sô pha, vừa nghe mẹ la mắng, vừa nhẩm niệm kinh trong lòng.

Lúc này Chu Quang Ích ngồi trong phòng khách cất lời, vẻ mặt ông nghiêm trang: "Chu Vận, con không muốn hạ mình quay lại với cậu họa sĩ kia thì thôi, thậm chí ba có thể cho con chơi thêm vài năm nữa rồi từ từ kiếm bạn trai cũng được. Nhưng ba tuyệt đối không đồng ý để con đến với thằng Lý Tuân này."

Chu Vận: "Tại sao?"

"Con còn hỏi ba tại sao à?" Chu Quang Ích nghiêm nghị nói, "Con hoàn toàn không hiểu rõ về mấy kẻ từng ngồi tù đâu. Nó vốn không phải hạng tốt đẹp gì, lại còn ở trong đó những sáu năm, trở nên xấu xa cũng là điều tất nhiên. Bây giờ ba mẹ đang ngăn con nhảy vào hố lửa, sau này con có hối hận cũng đã muộn."

Chu Vận lặng thinh.

Ba mẹ luân phiên nhau oanh tạc một giờ, Chu Vận nghe nhiều đến mức mắt nổi đom đóm. Mẹ thấy cô không tiếp thu được chữ nào liền lấy

https://thuviensach.vn

điện thoại di động ra, bấm vài cái rồi đưa cho Chu Vận.

"Con không muốn đi tìm họa sĩ Điền cũng được, đây là người dì Vương giới thiệu, mẹ thấy nên hẹn vào ngày mai, con đi gặp mặt xem sao."

Chu Vận sửng sốt, nhận lấy điện thoại di động, màn hình hiển thị bức ảnh một người đàn ông chững chạc, mặc áo blouse trắng đang mỉm cười.

Mẹ cô ở bên cạnh giới thiệu: "Đây là nghiên cứu viên ở sở nghiên cứu Vật lý Trung Khoa, họ Ngô, bằng tuổi với con. Con xem dáng vẻ đi, có phải khá ổn đúng không."

Chu Vận xem hình, bình luận: "Trắng ghê."

Mẹ cô: "Đương nhiên rồi, từ đời ba cậu ta cho đến đời ông cố đều làm nghiên cứu khoa học. Mẹ không giống con vớ bừa một kẻ ngoài đường như thế."

Chu Vận rất muốn đốp lại một câu: Ai bảo vớ bừa ngoài đường là được một người như Lý Tuân, mẹ ra ngoài vớ thử xem. Nhưng để tránh gia tăng xung đột, cô vẫn im lặng.

Nhìn hình nghiên cứu viên Ngô trong tay, cô thấy khuôn mặt anh ta có vẻ quen quen, xem đi xem lại cô mới nhận ra hình như anh ta có vài nét hao hao Điền Tu Trúc. Mẹ cô thật sự thích kiểu người như Điền Tu Trúc nhỉ.

"Vậy ngày mai gặp mặt đi." Mẹ cô quyết định thay cô.

Chu Vận: "Con không muốn đi."

Mẹ cô: "Con bắt buộc phải đi."

Chu Vận nghĩ ngợi, bắt đầu mặc cả: "Đi một lần cũng được, nhưng mẹ phải đồng ý là không can thiệp vào công việc của con nữa."

https://thuviensach.vn

Mẹ cô: "Không được."

Chu Vận tỏ ra ngang ngạnh, nói: "Vậy con không đi."

Mẹ cô tức giận đến mức choáng váng: "Sao con lại không nghe lời như vậy?" Bà ấn chặt lồng ngực mình, "Ôi huyết áp của tôi... Chu Vận con muốn ép mẹ chết phải không. Khó khăn lắm con mới nghe lời được mấy năm, sao thằng khốn kia vừa ra tù con lại trở nên càn quấy như thế?"

Chu Vận thấy bà đang giận dữ, liền đứng dậy rót cốc nước ấm nhưng bị bà ném đi.

Cuối cùng cục diện trở lại điểm xuất phát ban đầu. Chu Quang Ích bảo Chu Vận lên lầu trước, ông trầm giọng nói: "Con suy nghĩ thật kỹ đi, bây giờ con không còn nhỏ nữa, phải biết có trách nhiệm với bản thân rồi."

Chu Vận nằm trên giường nhìn trần nhà. Mới chớp mắt mà hơn hai tiếng đã trôi qua, bên ngoài trời tối mịt, lúc cãi nhau cô cảm thấy mình vẫn còn khỏe lắm, đến khi yên tĩnh mới thấy màng nghĩ mình ù đặc.

May mà cô đã lớn nên mẹ không còn dùng cách tịch thu điện thoại di động của cô như ngày xưa nữa. Chu Vận đóng kín cửa, gọi điện cho Lý Tuân. Anh bắt máy rất nhanh. Chu Vận hỏi anh đang làm gì, Lý Tuân đáp đang sửa lại bệnh án điện tử của cô.

Chu Vận: "Anh hành động nhanh thật đấy."

Lý Tuân hờ hững nói: "Em lề mề thêm mấy ngày nữa là anh làm xong cả trang web em chưa hoàn tất luôn đấy."

Cái gì mà "nữa" chứ? Cô mới về nhà được một ngày thôi mà, sáng nay cô còn cầu hôn thành công rồi đấy. Vừa nghĩ đến chuyện cầu hôn, mặt Chu Vận bất giác nóng bừng.

https://thuviensach.vn

"Chu Vận." Anh khẽ gọi cô.

Chu Vận nhẹ nhàng nói: "Sao vậy anh?"

Lý Tuân gõ bàn phím, thản nhiên nói: "Em đừng làm căng với gia đình quá."

Chu Vận: "Em biết."

Lý Tuân: "Ba mẹ em không đồng ý cũng bình thường thôi, sau này từ từ tính."

Chu Vận không muốn anh tốn thời gian và công sức suy nghĩ đến những vấn đề này, liền nói lảng sang chuyện khác: "Anh thấy bệnh án điện tử em tổng hợp thế nào?"

Lý Tuân cười khẩy: "Thì cũng chỉ mới xong bước thu thập dữ liệu thôi."

Chu Vận dẩu môi.

Lý Tuân: "Em làm cái này từ bao giờ, mới chỉ làm trên web chứ chưa chuẩn bị bước đệm để phát triển trên điện thoại di động à?"

Chu Vận: "Làm lúc mới ra nước ngoài..."

Lý Tuân lại khen ngợi hai câu: "Về cơ bản khá ổn. Các kiểu thuộc tính của trường dữ liệu như bác sĩ, phòng khám, phòng thí nghiệm, tiền bảo hiểm... đều đủ cả. Hơn nữa em cũng đã biết cách khai thác tối đa những kiến thức có được lúc đi du học là đã rất giỏi rồi."

Chu Vận: "Sao em cứ cảm thấy hình như anh đang đá đểu em ấy nhỉ."

Anh cười khe khẽ.

https://thuviensach.vn

Chu Vận nằm trên giường tán gẫu với Lý Tuân, đã nhiều năm rồi phòng cô vẫn không có gì thay đổi. Màn đêm yên tĩnh và cửa phòng khóa kín khiến cô nhớ đến một đêm của rất nhiều năm về trước. Cô mặc váy chờ đợi tiếng pháo giao thừa, chuồn ra khỏi nhà bằng chân không, chạy đi trong cảnh trời đông giá rét để đến gặp người cô yêu.

So với khi đó, tâm trạng bây giờ của cô yên bình hơn nhiều, và cả hai người họ cũng chín chắn hơn rất nhiều. Thậm chí lúc nói đến kế hoạch tương lai cũng không còn bừng cháy nhiệt huyết như lúc trước.

Dù tình yêu hay sự nghiệp đều vững vàng tiến triển, giống như sông đêm xuôi dòng, chậm chạp nhưng mãnh liệt, từ từ chảy siết, không sao ngăn được.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 51

Cuối cùng Chu Vận nhất quyết không đi gặp nghiên cứu viên Vật lý kia. Cô ở nhà ba ngày thì nhà cô ầm ĩ hết cả ba. Mẹ cô đã áp dụng hết tất cả cách có thể để phản đối việc Chu Vận đến với Lý Tuân, thậm chí là mắng chửi gay gắt bằng những lời chua ngoa thậm tệ.

"Con đừng kể lể nó có mục tiêu hay lý tưởng gì với mẹ nữa. Dù nó có bản lĩnh thông thiên thì cũng chỉ là một thằng con hoang không cha không mẹ đã ngồi tù sáu năm mà thôi, nó và nhà chúng ta hoàn toàn không phải người thuộc cùng một thế giới."

Chu Vận khuyên không được, nói cũng không xong. Cô phát hiện cô càng nói đỡ cho Lý Tuân thì mẹ cô sẽ càng hận anh nhiều hơn. Dường như mẹ cô cho rằng con gái mình trở nên không vâng lời đều là do "thằng con hoang" này dạy hư.

Tối ngày thứ ba, Lý Tuân gọi điện đến, nói cho Chu Vận biết anh đã xây dựng xong hệ thống bệnh án điện tử của cô rồi. Anh chỉ bàn với cô về vấn đề di chuyển dữ liệu trong hệ thống, không hề nói gì khác. Nhưng Chu Vận nhận ra anh đang muốn cô nhanh chóng trở về.

Mấy ngày qua Chu Vận đã bị mắng đến tối tăm mặt mày, không ngờ lúc định đi lại phải nghe thêm một chập nữa. Cô vẫn dùng cách trước kia, thừa dịp ba mẹ ngủ say lặng lẽ bỏ trốn.

https://thuviensach.vn

Đêm đó Chu Vận thu dọn hành lý xong liền đặt túi đồ ở dưới lầu trước, rồi rón rén đi lên phòng thờ ở tầng Hai. Bên phải phòng thờ là một tủ đựng đồ quan trọng, cô cẩn thận kéo ra, quyển sổ màu đỏ nằm ngay trên đầu. Chu Vận đút sổ hộ khẩu vào túi mình, vừa quay đầu đã thấy tượng Phật ở trên bàn thờ gỗ lim đang lẳng lặng nhìn cô.

Năm xưa bức tượng đó được bà ngoại Chu Vận thỉnh từ nơi khác về, kể từ lúc Chu Vận biết chuyện đến giờ vẫn được thờ phụng trong nhà. Bức tượng tỏa mùi đàn hương thơm ngát trong phòng, nhìn vào đôi mắt từ bi của tượng Phật, Chu Vận bỗng thấy chút buồn bã.

Cô nói với tượng Phật: "Có thể con sẽ làm một chuyện rất bất hiếu."

Tượng Phật yên lặng nhìn cô.

Chu Vận: "Con không biết con làm đúng hay sai, nhưng con nhất định phải làm, con không thể thất hứa với anh ấy nữa."

Tượng Phật vẫn trầm mặc nhìn cô.

Chu Vận lẩm bẩm: "Xin người hãy phù hộ cho ba mẹ con sức khỏe dồi dào, cũng phù hộ Lý Tuân thân thể khỏe mạnh. Nếu thật sự có báo ứng, xin hãy báo ứng hết lên người con."

Cô nói xong rồi quay người rời đi.

Cô đi suốt đêm trở về căn hộ của mình, sáng sớm hôm sau mới nhận được điện thoại của mẹ. Cô thẹn trong lòng nên im lặng chịu đựng cơn phẫn nộ của bà. Tất cả mọi sự chê trách của mẹ cô đều tiếp thu, nhưng yêu cầu thì cô không thể đáp ứng.

"Chu Vận, con đã mê muội rồi, nếu con còn xem mẹ là mẹ con thì nhanh chóng về nhà cho mẹ."

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên Chu Vận nghe thấy mẹ khàn cả giọng để ra lệnh cho cô như vậy. Cả đêm cô chưa ngủ, tay gần như không còn sức để cầm điện thoại di động nữa.

Hiện tại mẹ cô còn chưa phát hiện cô đã trộm sổ hộ khẩu, Chu Vận khẽ nói: "Mẹ, đến khi nào chúng ta bình tĩnh rồi bàn sau."

Mẹ cô: "Bình tĩnh cái gì? Con làm như vậy thì bảo mẹ phải bình tĩnh làm sao. Sao con có thể ngu muội như vậy? Thật là uổng công mẹ đã dạy dỗ con từ bé đến lớn."

Giọng nói của mẹ the thé khiến Chu Vận cảm thấy mình sắp bị bục màng nhĩ đến nơi, đành phải giơ điện thoại di động ra xa một chút. Hai mẹ con họ không ai có thể thuyết phục được ai. Bà cứ chỉ trích phê bình suốt khiến Chu Vận càng lúc càng khó chịu, cô cúp điện thoại trước, đi vào phòng tắm. Xả nước xuống từ vòi sen, Chu Vận hít thở thật sâu để điều chỉnh lại tâm trạng.

Đến khi cô ra ngoài, điện thoại đã không còn động tĩnh nữa. Cô đi đến xem, mẹ gọi tổng cộng ba cuộc. Chu Vận tắt điện thoại, sửa soạn qua loa rồi đến công ty. Công trình tu sửa của Đổng Tư Dương tiến triển khá thuận lợi, mấy công nhân đang hào hứng đi dây điện. Đổng Tư Dương không ở công trường nên Trương Phóng trở thành người giám sát. Từ xa anh đã trông thấy Chu Vận, hớn hở chào hỏi.

"Nhóm trưởng Chu!"

Chu Vận đến gần, vẻ mặt Trương Phóng liền thay đổi.

"Aaaa! Sao sắc mặt cô khó coi vậy, mắt thâm quầng thành gấu mèo rồi. Không phải Đổng tổng cho cô về nhà nghỉ phép sao?"

Chu Vận hỏi: "Họ đâu."

https://thuviensach.vn

Trương Phóng: "Đang họp bên công ty chuyển phát nhanh."

Chu Vận: "Công ty chuyển phát nhanh á?"

Trương Phóng tự hào nói: "Đúng vậy, Đổng tổng của chúng ta trưng dụng mặt bằng bên đấy, mới đầu chỉ mượn tạm đại sảnh thôi, sau đó chiếm luôn cả văn phòng quản lý của họ."

Chu Vận nghẹn lời.

Trương Phóng quan tâm hỏi han: "Cô không sao chứ? Có phải bị cảm không? Sao giọng cũng khàn vậy?"

Chu Vận xua xua tay. Cô đi đến công ty chuyển phát nhanh tìm Lý Tuân. Ở đại sảnh công ty có mấy nhân viên đang thu dọn đồ đạc, Chu Vận đi vào trong, cửa văn phòng quản lý khép hờ, nhìn từ góc độ này chỉ thấy được đôi chân đang bắt chéo của Đổng Tư Dương.

Cô hít sâu vài cái, sau đó gõ cửa.

Đổng Tư Dương: "Ai thế?"

Ông ta làm cứ như chỗ này chính là nhà của mình vậy. Chu Vận đẩy cửa ra, nhìn văn phòng chẳng khác gì ngoài đại sảnh, đồ đạc linh tinh chất thành từng đống. Lý Tuân ngồi trên chiếc sô pha nhỏ, đặt laptop lên đùi, bên cạnh là gạt tàn thuốc, trong đó cắm đầy đầu lọc. Lúc anh nhìn thấy Chu Vận thì sửng sốt vài giây, rồi nhăn mày.

Đổng Tư Dương: "Cô vừa thoát khỏi chiến trường đấy hả?"

Chu Vận: "Gần như vậy."

Đổng Tư Dương cười khì, liếc nhìn Lý Tuân: "Đã họp xong rồi, hai người có việc thì về trước đi."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân cất máy tính, nói với Đổng Tư Dương: "Cứ làm theo bảng tiến độ công việc đã đề ra lúc trước." Anh nói xong thoáng ngừng lại, "Trong khoảng thời gian này tôi sẽ có khá nhiều chuyện riêng, ông phải vất vả rồi."

Đổng Tư Dương: "Nói hay nhỉ."

Lý Tuân nắm tay Chu Vận rời đi. Trong thang máy không có ai khác, Lý Tuân khẽ nói: "Không phải anh đã bảo em đừng làm căng với gia đình rồi sao."

Chu Vận: "Đâu có, cứ để một thời gian nữa sẽ tốt thôi."

Lý Tuân chỉ im lặng nhìn cô. Anh nắm tay cô đi ra khỏi tòa nhà công ty, Chu Vận hỏi anh đi đâu, Lý Tuân dừng bước, dường như anh cũng chưa suy nghĩ ra là sẽ đi đâu.

Chu Vận: "Anh đã bàn việc với Đổng Tư Dương xong rồi à?"

Lý Tuân: "Gần như là xong rồi."

Chu Vận: "Vậy chúng ta về nhà anh hả?"

Lý Tuân không lên tiếng.

Chu Vận lại hỏi: "Hay về nhà em?"

Thật ra Chu Vận không hề muốn về nhà mình chút nào, mẹ cô biết nơi đó, cô sợ mẹ lại đến tìm. Nếu lúc này mẹ cô mà gặp Lý Tuân thì chắc chắn sẽ xảy ra một cuộc chiến đẫm máu cho xem, bà tuyệt đối sẽ không giữ lại cho anh chút thể diện nào đâu.

"Em lái xe đi, chúng ta đến một nơi khác." Lý Tuân nói.

https://thuviensach.vn

Họ ngồi vào xe, Chu Vận hỏi anh địa chỉ cụ thể, Lý Tuân báo một địa danh khiến Chu Vận giật mình.

"Anh định đi tìm Nhậm Địch ư?" Chỗ Lý Tuân định đến là khu biệt thự Nhậm Địch ở.

Lý Tuân lắc đầu: "Em cứ chạy đến đó trước đi."

Chu Vận lái xe hơn nửa tiếng đồng hồ mới đến khu biệt thự. Bảo vệ ở đây vẫn nghiêm cẩn như trước, anh ta ngăn họ lại, Chu Vận vừa định gọi cho Nhậm Địch thì Lý Tuân lấy một tấm thẻ trong túi áo ra. Bảo vệ kiểm tra qua rồi cho đi.

Chu Vận thấy lạ bèn hỏi anh: "Thẻ gì thế?"

Lý Tuân: "Giấy xác nhận chủ nhà tạm thời."

Chu Vận: "Anh mượn Nhậm Địch à?"

"Không phải." Lý Tuân chỉ hướng cho Chu Vận lái xe vòng qua đài phun nước, rẽ về phía khác rồi nói tiếp, "Anh mua."

Chu Vận phanh gấp xe lại: "Gì cơ?"

Đài phun nước chảy ào ào bên cạnh họ, ban ngày khu biệt thự không có ai, hoa lá tươi tốt, cây cối rậm rạp đã giảm bớt tiếng ồn.

Lý Tuân nhìn cô: "Anh mua nhà, em xem thử có thích không."

Chu Vận bàng hoàng nhìn anh, chỉ ra ngoài xe.

"Anh mua nhà ở đây á?"

Lý Tuân khinh thường nhìn cô, giống như cảm thấy chỉ số thông minh của cô quá thấp vậy.

https://thuviensach.vn

"Anh không mua ở nơi này thì bảo em lái đến đây làm gì?"

Chu Vận sởn tóc gáy, đây là khu biệt thự sang trọng nhất thành phố này, nó như thể một vườn hoa rộng lớn ngay chính giữa trung tâm thành phố đắt đỏ.

Chu Vận: "Bao nhiêu tiền?"

Lý Tuân: "Em quan tâm tiền bạc làm gì?"

Chu Vận không hỏi ra đáp án không chịu bỏ qua: "Rốt cuộc là bao nhiêu tiền? Em không yên tâm anh tiêu tiền chút nào."

Lý Tuân bĩu môi, tựa lưng vào ghế nhìn ra ngoài, thuận miệng nói: "Hai mươi ba tỷ (1)."

(1) Trong nguyên tác là 2.300, đây là cái nói tối giản, bớt một dãy số 0 phía sau của bạn Tuân, nhưng nếu dịch ra hệt nguyên tác, thì với con số đó sẽ không có gì đáng để kinh ngạc, nên tớ quyết định dịch theo giá của biệt thự hiện nay cho các bạn dễ hiểu.

Chu Vận suýt nữa ngất xỉu, cô sử dụng chiêu Cửu Âm Bạch Cốt Trảo bắt lấy lưng ghế anh, nghiến răng nói: "Anh vay ngân hàng hay là đi vay tiền người ta?"

Lý Tuân mang vẻ mặt vô cảm: "Vay nặng lãi."

Chu Vận ngây dại. Cỏ hoa ngoài kia xanh biêng biếc, Lý Tuân nhìn vẻ mặt cô bỗng bật cười, anh giơ tay mơn trớn cổ cô.

"Vay của Nhậm Địch." Giọng anh truyền cảm, "Thật ra cũng không xem là vay, ban nhạc kia của họ chắc hẳn cũng sắp giải tán rồi, chẳng qua là cậu ấy đầu tư vào chỗ anh trước thôi."

https://thuviensach.vn

Cuối cùng Chu Vận đã lấy lại được tinh thần: "Giải tán à? Sao lại sắp giải tán?"

Lý Tuân cười nhạt: "Kiểu ban nhạc phổ biến này có thể nổi tiếng sáu năm đã may lắm rồi. Nhậm Địch coi như bản lĩnh thật sự, còn mấy kẻ khác đều chỉ dựa vào khuôn mặt kiếm ăn thôi. Nhất là ‘em gái' kia, dạo vừa rồi còn bị phát hiện hút ma túy nữa, tai tiếng quá nhiều, chẳng được hâm mộ mấy ngày nữa đâu."

Chu Vận hỏi: "Cậu ta có đáng cho Nhậm Địch tin tưởng không?"

Lý Tuân hỏi ngược lại: "Vậy anh có đáng cho em tin tưởng không?"

Chu Vận nhướng mày.

Cô lái xe đến địa chỉ Lý Tuân bảo, Lý Tuân lấy chìa khóa ra mở cửa. Bên trong trống trải, còn chưa trang trí gì cả. Chu Vận tò mò nhìn qua nhìn lại mà lòng bùi ngùi. Đây chính là nhà của họ rồi, nói cách khác, đây chính là gia đình của cô và Lý Tuân rồi. Cô gần như có thể tưởng tượng căn nhà khi được thiết kế nội thất xong và sắp xếp thỏa đáng sẽ có cảnh tượng thế nào.

Có điều cô vẫn cảm thấy nó đắt quá.

"Chúng ta đang trong giai đoạn khởi nghiệp, không cần phải mua nhà đắt thế đâu, miễn ở thoải mái là được, chờ sau này điều kiện tốt hơn rồi lại đổi chỗ khác." Cô vừa xem nhà vừa nói.

Lý Tuân đi đến chỗ thoáng hút thuốc: "Sau này lại mua cái tốt hơn."

Chu Vận quay đầu lại hỏi: "Anh muốn ở nhà cực sang à?"

Lý Tuân: "Nếu em thích."

Chu Vận trêu chọc: "Chưa gì đã huênh hoang rồi."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân không hề cười, anh chỉ lẳng lặng nhìn cô. Dưới cái nhìn chăm chú của anh, nụ cười Chu Vận dần tắt.

"Em có thể nói." Giọng anh trầm thấp, từng câu từng chữ chắc chắn như chém đinh chặt sắt, "Để anh nghe thử xem em muốn huênh hoang đến cỡ nào, dù có khác người anh cũng sẽ làm cho em."

Chu Vận thảng thốt.

Anh nhìn cô, khẽ nói: "Chu Vận, từ trước đến giờ anh chưa bao giờ có khái niệm về gia đình. Đối với anh, hôn nhân chỉ là một cuộc tình dài miên man thôi. Trước kia anh đã nói, yêu đương quan trọng nhất là vui vẻ. Anh không hi vọng em hy sinh quá nhiều thứ để được ở bên anh, anh chỉ hi vọng em có thể vui vẻ mà sống."

"Vậy còn anh?" Chu Vận chỉ quan tâm đến câu nói cuối cùng, hỏi ngược lại anh, "Anh ở bên em có vui vẻ không?"

Lúc này mặt Lý Tuân không còn nghiêm túc nữa, anh khẽ búng điếu thuốc, cười nói: "Tàm tạm."

Chu Vận nghĩ thầm, thế này là đã quá đủ rồi.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 52

Đầu tháng sau, công ty Phi Dương đã hoàn thành cơ bản việc tu sửa văn phòng, nhân viên mới tuyển đều đến làm. Chu Vận và Lý Tuân đăng ký kết hôn vào giữa tháng.

Thủ khoa Lý chỉ có một thân một mình, ngoài Phó Nhất Trác ra không còn ai để thông báo tin mừng. Phó Nhất Trác vui sướng khôn xiết, quyết định nghỉ dạy ba ngày để tìm thầy bói chọn ngày lành tháng tốt. Cuối cùng quyết định hai mươi tháng sau là ngày hoàng đạo, song có vẻ thời gian hơi kéo dài. Tuy nhiên khi đó Chu Vận cũng đang bận đào tạo nhân viên mới, nếu thầy đã chọn tháng sau thì cứ để tháng sau vậy.

Thế nhưng mẹ cô đã nhanh chóng phát hiện sổ hộ khẩu bị mất, nhanh chóng gọi điện đến. Chu Vận sợ chết khiếp lập tức lôi Lý Tuân lái xe thẳng đến Cục Dân chính. Hộ khẩu của Lý Tuân đã chuyển đến đây từ hồi học đại học nên cũng tiện cho họ "gây án".

Cả quá trình đăng ký kết hôn không hề có gì lãng mạn, chỉ có thể miêu tả bằng một chữ "gấp" mà thôi. Chu Vận tắt nguồn điện thoại, tạm thời cắt đứt liên lạc với mọi người, sợ đang đăng ký giữa chừng thì bị mẹ chặn đường chém giết.

Hôm ấy người đến đăng ký khá đông, xếp hàng trước Chu Vận là một đôi còn rất trẻ, anh chồng thì lấy máy tỉ mỉ quay lại từng viên gạch tấc đất ở

https://thuviensach.vn

Cục Dân chính, cô vợ ở bên cạnh thì chụp tự sướng điên cuồng.

Chu Vận thấy lâu lắm rồi mà họ vẫn chưa kết thúc, nhỏ giọng nói: "Em à, hay là chúng ta đổi số cho nhau nhé, hai em cứ quay phim chụp ảnh thoải mái."

Cô vợ trẻ gắn lông mi giả dài như cây quạt, chớp chớp mắt nhìn Chu Vận.

"Vội cái gì, ngày trọng đại phải từ từ nếm trải chứ." Nói rồi cô ta ôm lấy chồng mình đang quay sàn gạch, "Đúng không, chồng ngốc?"

Anh chồng cười ngọt ngào: "Đương nhiên rồi."

Chu Vận á khẩu.

Lý Tuân đứng tựa bên cạnh phì cười, Chu Vận lườm anh, anh nói: "Đừng khẩn trương, mẹ em có tìm đến được đây cũng phải bảy tám giờ sau. Bà không tìm được em nhất định sẽ đến công ty, nếu đến đó Đổng Tư Dương sẽ giúp mình kéo dài thời gian."

Cô vợ trẻ phía trước thấy Lý Tuân nói chuyện liền kề đến nhỏ giọng thì thầm với Chu Vận: "Chồng chị đẹp trai quá."

Chu Vận đồng ý: "Đúng thế."

Cô vợ trẻ: "Nhưng mà sao hai anh chị lại ăn mặc xuề xòa vậy?"

Bởi vì họ đưa ra quyết định đăng ký kết hôn quá đột ngột nên chưa chuẩn bị gì. Chu Vận đang đào tạo nhân viên mới nên mặc đồ công sở, Lý Tuân cũng ăn mặc tuềnh toàng, áo sơ mi xám và quần đen, cả bộ đồ đầy nếp nhăn.

Cô vợ trẻ và Chu Vận cùng nhìn Lý Tuân, một hồi sau lại thầm thì: "Nhưng mặc như vậy cũng rất đẹp trai..."

https://thuviensach.vn

Đúng vậy, Chu Vận rất tự hào vì anh mặc gì cũng đẹp trai sất. Lý Tuân nhìn Chu Vận, cười gian giảo. Chu Vận lại nghĩ, lúc anh không mặc gì còn đẹp trai hơn nữa.

Hết cả một buổi sáng, rốt cuộc Chu Vận và Lý Tuân đã kịp đăng ký kết hôn trước khi Cục Dân chính nghỉ trưa. Họ chụp ảnh trước phông màn màu đỏ vừa xấu xí vừa quê mùa, thợ chụp ảnh cứ giục họ cười mãi. Chu Vận cười đến nỗi cuối cùng hàm cứng đờ. Thợ nhiếp ảnh thẳng người dậy, cau mày nói: "Anh bạn này, tôi bảo cười là cười mỉm chứ không phải là cười gằn, anh có ý kiến gì với tôi à?"

Chu Vận vội vàng giảng hòa: "Không ý kiến, không ý kiến, anh ấy không quen cười bao giờ thôi." Cô chọc chọc Lý Tuân mới khiến anh miễn cưỡng trưng cái bộ mặt tươi cười cho người khác nhìn. Thợ nhiếp ảnh ấn chụp tách tách.

Ảnh được rửa ra trông ngốc kinh khủng, Lý Tuân không thèm nhìn mà ném thẳng cho Chu Vận.

Ra khỏi Cục Dân chính, trên đường đi đến bãi đỗ xe, hai người đền im lặng. Khi nãy Chu Vận rất căng thẳng, rốt cuộc bây giờ đã thả lỏng. Cô đoán có lẽ Lý Tuân cũng như cô, cảm xúc đang dần lắng đọng, hồi tưởng lại dư vị.

Lên xe, Chu Vận vừa thắt dây an toàn vừa nói: "Chúng ta có xem như là cưới gấp đúng không?"

Lý Tuân lạnh lùng mắng cô: "Gấp con khỉ, mười năm rồi."

Mùa thu tháng Chín chính là mùa tựu trường.

Đúng là mười năm rồi.

Chu Vận khởi động xe.

https://thuviensach.vn

Lúc gần đến công ty, Chu Vận mở điện thoại, vừa mới khởi động máy đã vang lên âm báo liên tục. Đổng Tư Dương truyền tin ra tiền tuyến, quả nhiên mẹ cô đã tìm đến tận công ty Phi Dương.

Chu Vận không muốn để mẹ gặp Lý Tuân và nhất là lại ở công ty, cô không muốn để anh khó xử trong bất cứ trường hợp nào. Cô nói với anh: "Em đưa mẹ đi chỗ khác, chờ hai mẹ con em đi rồi anh hãy trở về công ty." Thấy Lý Tuân ngập ngừng, cô nhẹ giọng an ủi, "Yên tâm đi, không sao đâu."

Chu Vận gọi điện cho mẹ rồi hẹn bà đến quán trà ở trung tâm thương mại đối diện. Mẹ cô đã đi suốt cả ngày, vừa gặp mặt không thèm nói nhiều liền lôi cô ra ngoài ngay.

"Bây giờ mẹ thật sự không quản được con nữa rồi. Con theo mẹ về nhà, chưa giải quyết xong chuyện này thì con đừng hòng đi đâu cả."

Chu Vận biết mẹ đã lên cơn thịnh nộ, nếu không sẽ chẳng lôi lôi kéo kéo ở nơi công cộng thế này. Cô khỏe hơn mẹ nhưng không dám giãy dụa nhiều, cô nhìn xung quanh, nói: "Mẹ, mọi người đều đang nhìn đấy."

Câu nói này thành công khiến bà kiềm chế cơn nóng giận, tính mẹ cô rất sĩ diện, Chu Vận biết điều đó.

"Sổ hộ khẩu đâu?"

Chu Vận đưa sổ hộ khẩu ra, mẹ cô liền giật lấy.

Chu Vận: "Mẹ, ngoại trừ chuyện này ra, chuyện nào con cũng có thể đồng ý với mẹ."

Mẹ cô nắm chặt sổ hộ khẩu: "Gan con to bằng trời thật đấy Chu Vận à, con nói cho mẹ biết, con lấy sổ hộ khẩu làm gì?"

https://thuviensach.vn

Chu Vận: "Kết hôn."

Bà bàng hoàng trong giây lát, cuối cùng giơ tay tát Chu Vận một cái. Từ bé đến lớn, đây là lần đầu tiên mẹ đánh cô.

"Chu Vận, nhà chúng ta không bao giờ chứa chấp người như nó, nếu con không chia tay với nó thì đừng nhận gia đình này nữa."

Mấy ngày tiếp theo, Chu Vận nhận được rất nhiều cuộc điện thoại của người thân, ai ai cũng khuyên cô mau về nhà. Chu Vận mệt mỏi ứng đối, lần nào cũng lặp lại mấy lời giống nhau.

"Sau này sẽ tốt thôi, chờ vụ này xuôi xuôi, mẹ con tỉnh táo con sẽ nói chuyện với mẹ."

Nhà mới chưa trang trí xong, Chu Vận dọn khỏi căn hộ đã thuê trước đây, tạm thời ở khách sạn. Lý Tuân cũng dọn khỏi chỗ Hầu Ninh, ở khách sạn chung với cô.

Tuy Chu Vận đã lên kế hoạch cho chuyện "sinh con" nhưng khoảng thời gian đó không phải đêm nào họ cũng ân ái. Nhịp điệu cuộc sống của họ trở nên rất chậm, giống như Lý Tuân đã nói, hôn nhân đối với anh là một cuộc tình dài miên man. Họ tạo nên thói quen ôm nhau ngủ, nhiệt độ của người yêu khiến đêm đen trở nên dịu dàng tha thiết.

Cuối tháng Chín, công ty Cát Lực chính thức lên sàn chứng khoán. Khi ấy Chu Vận và Lý Tuân vừa ăn tối xong đang trên đường trở về khách sạn, họ vô tình thấy tin tức này trên màn hình quảng cáo. Trong tin tức, Phương Chí Tịnh và nhân viên Cát Lực phấn khởi ăn mừng, Ngô Chân cũng có mặt nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thấy bóng dáng Cao Kiến Hồng đâu.

Chu Vận: "Hình như Cao Kiến Hồng ra nước ngoài dưỡng bệnh rồi."

https://thuviensach.vn

Lý Tuân cười cười, điềm nhiên khoác vai cô, ung dung băng qua đường.

Vào tháng Mười, Chu Vận đi khám thì được chẩn đoán đã có thai. Điều này thật sự khiến họ khá bất ngờ.

Dù sao đã đăng ký kết hôn nên hai người đều bình tĩnh lại. Chu Vận vốn định năm sau mới tính đến chuyện có con, năm nay phải dốc hết sức chuẩn bị cho việc thu hút Hoa Giang đầu tư trước đã. Dường như Lý Tuân cũng có ý này, cho nên sau khi đăng ký kết hôn, họ đều sử dụng biện pháp tránh thai.

Chu Vận cầm lấy kết quả khám thai, ngây ngốc hồi tưởng ở cửa bệnh viện. Cái thai đã được ba tháng, tính theo ngày thì chắc chắn cô đã mang thai vào khoảng thời gian họ mới quay lại với nhau trước khi kết hôn rồi. Khi ấy Lý Tuân không hề nghĩ ngợi nhiều,hễ rảnh rỗi là lôi cô ra ‘đóng dấu’ làm kỉ niệm.

Đêm đó sau khi họp cả ngày ở công ty, người chồng không đáng tin trở về bên cạnh vợ lại được triệu tập họp bàn lần nữa. Quá trình diễn ra cuộc họp hết sức đơn giản, tổng cộng chưa đến mười phút. Trong đó, hai giây để quyết định giữ đứa bé, hai phút để bàn bạc chuyện dọn nhà, thời gian còn lại để lên kế hoạch sắp xếp công việc tương lai trong một năm tới.

Họp xong, hai người rửa mặt qua loa, Lý Tuân ôm lấy Chu Vận từ phía sau. Cả hai đều vui mừng, không tài nào ngủ được, bàn tay Lý Tuân đặt lên bụng Chu Vận, lòng bàn tay anh ấm áp, vô thức vuốt ve nhẹ nhàng.

"Cảm giác mang thai như thế nào?" Anh nhìn đỉnh đầu Chu Vận hỏi.

"Nói thật là em không thấy có gì đặc biệt cả, không hề có thay đổi gì hết." Cô quay đầu sang nhìn anh, "Có phải bác sĩ khám nhầm rồi không?"

Lý Tuân cúi đầu nhìn cô: "Anh thấy khả năng này rất nhỏ."

https://thuviensach.vn

Chu Vận lại suy nghĩ một hồi rồi nói: "Nhưng em thật sự cảm thấy hoàn toàn không có gì thay đổi." Sau đó giống như để muốn chứng minh, cô trượt khỏi vòng tay Lý Tuân, nằm ngửa ra.

"Anh xem đi, em có thể gập bụng được này."

Nói xong cô giơ tay ôm lấy gáy, gập một hơi bảy tám cái rồi quay đầu lại nhìn anh.

"Vậy đó."

Lý Tuân lạnh nhạt nhìn cô, cười khẩy nói: "Ai nói không thay đổi, đã ngốc đến thế còn gì."

Chu Vận nghẹn lời.

Lý Tuân giang tay, cô lại nằm trở về vòng tay anh. Qua hồi lâu, cô khẽ khàng hỏi: "Anh cảm thấy nó sẽ là con trai hay con gái?"

Lý Tuân: "Con trai."

Chu Vận cố ý khích anh: "Người ta nói đàn ông làm việc hằng ngày với máy vi tính sẽ bị ảnh hưởng phóng xạ, đa số sẽ sinh con gái đấy."

Lý Tuân khẽ véo bụng cô.

Yên lặng một lát, Chu Vận cảm nhận hơi thở người phía sau dần dần chậm chạp và đều đặn, nhưng cô vẫn không hề mệt mỏi chút nào, hỏi: "Anh muốn có con trai à?"

Lý Tuân mơ mơ màng màng "ừ" một tiếng.

Chu Vận: "Anh không thích con gái sao?"

Mí mắt Lý Tuân không gượng mở được nữa.

https://thuviensach.vn

"Con trai dễ nuôi."

"..."

Lý Tuân đã nhắm chặt mắt lại, nói mơ hồ: "Con gái yếu ớt quá, anh không biết cách nuôi con. Chúng ta nuôi đứa con trai trước, có kinh nghiệm rồi lại sinh con gái."

Chu Vận cười: "Anh nói cứ như mình có thể khống chế được mọi chuyện đấy."

Hình như anh khe khẽ mỉm cười rồi dần chìm vào giấc ngủ. Chu Vận nương theo ánh trăng lặng lẽ ngắm nhìn anh.

Mẹ anh ra đi vào năm bà ba mươi tuổi, chị gái anh lại bất hạnh qua đời vào lúc hai mươi mấy tuổi, những chuyện này đều để lại bóng ma rất sâu trong lòng anh. Đối với anh, phái nữ đúng là quá mỏng manh yếu ớt.

Tay Chu Vận nhẹ nhàng vòng lên cổ anh, ôm lấy anh. Có lẽ do mang thai, trong đêm khuyên yên tĩnh này, cô lại thể hiện ra sự mẫu tính dịu dàng chưa bao giờ có.

Lý Tuân ngủ một giấc thật say.

Họ không công khai chuyện mang thai, cả công ty chỉ có mình Đổng Tư Dương biết. Đổng Tư Dương kinh ngạc bình luận: "Hai người được đấy, rất năng suất."

Công ty có Đổng Tư Dương gánh vác, áp lực của Lý Tuân giảm đi rất nhiều. Chu Vận cảm thấy như vậy thật tốt, trước kia Lý Tuân làm việc luôn ôm đồm quá nhiều, cuối cùng không đủ sức cáng đáng nên mảng nào cũng bị hạn chế. Bây giờ anh chỉ đảm nhiệm chức vụ CTO (1), toàn tâm toàn ý nghiên cứu công nghệ, đồng thời cũng xây dựng nền móng trụ cột cho hệ thống phát triển của công ty sau này.

https://thuviensach.vn

(1) CTO là viết tắt của từ tiếng Anh: Chief Technical Officer - Giám đốc công nghệ, thường dùng trong các công ty Công nghệ thông tin.

Hằng ngày Chu Vận vẫn đi làm như bình thường, mãi cho đến khi cái thai đã được năm tháng, trong công ty mới có người nhận ra cô có vẻ khan khác.

Trương Phóng nhìn chằm chằm vào Chu Vận đang làm việc ở đằng xa, hỏi Triệu Đằng: "Cậu xem có phải dạo này Chính ủy Chu của chúng ta hơi mập rồi không?"

Triệu Đằng cũng nhìn sang: "Đâu có, tay chân vẫn vậy mà, èo... hình như bụng hơi to."

Hai người nhìn nhau, bối rối đoán ra suy nghĩ của đối phương. Họ gặp Chu Vận để chứng thực, sau khi biết được chân tướng liền vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì lúc trước mẹ cô đã tìm đến công ty nên họ đều biết chuyện của Lý Tuân và Chu Vận, nhưng họ vẫn chưa biết hai người đã đăng ký kết hôn. Bây giờ thình lình hai người họ nhảy vọt qua ba cấp, con đã sắp sáu tháng, làm sao mà không ngạc nhiên cho được.

Họ bắt đầu cấm đoán không cho Chu Vận làm bất cứ việc gì, Chu Vận lặp đi lặp lại nói không sao đâu nhưng mọi người trong công ty vẫn coi cô như động vật quý hiếm cần được bảo vệ. Lúc này Đổng Tư Dương hạ chiếu chỉ, bảo cô về nhà dưỡng thai đi.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 53

Có thánh chỉ của Đổng Tư Dương, Chu Vận chính thức nghỉ phép trước Tết. Mà cùng lúc đó, cuộc đầu tư vốn đầu tiên của công ty Phi Dương từ sau khi mở rộng quy mô công ty đến nay cũng bắt đầu.

Năm nay mọi người phải ăn Tết trong cảnh cực khổ rồi.

Tất cả nhân viên trong công ty đều chuẩn bị cho việc đầu tư, nhất là hai vị lãnh đạo như Đổng Tư Dương và Lý Tuân lại càng bận đến mức tối mày tối mặt.

Lúc Lý Tuân bận bịu làm việc, Chu Vận đã liên lạc với gia đình. Thái độ mẹ cô vẫn lạnh lùng như trước nên cô tạm thời không nói cho bà biết chuyện mình mang thai. Cô không biết với tâm trạng đang phẫn nộ như thế, liệu mẹ sẽ vui mừng hay tức giận khi biết được sự tồn tại của đứa bé này nữa.

Quả thật, Tết năm nay sẽ gay lắm đây.

Nhưng Chu Vận tự động viên mình, rồi tất cả sẽ tốt lên thôi.

Vào tháng Mười Hai, họ dọn vào biệt thự mới, Lý Tuân thuê người giúp việc chăm sóc cho Chu Vận. Đêm giao thừa, cô giúp việc về nhà nghỉ Tết, chỉ còn lại Lý Tuân, Chu Vận và đứa bé chưa biết nam hay nữ trong bụng ở cùng nhau. Đối với họ, giao thừa cũng không phải là ngày đặc biệt

https://thuviensach.vn

gì cho lắm, dù sao trước đó một ngày Lý Tuân vẫn phải tăng ca ở công ty. Hai người ăn tối xong rồi cuộn mình trên sô pha xem tivi.

Lý Tuân gác hai chân lên bàn trà, miệng nhai kẹo cao su. Kể từ khi Chu Vận mang thai, anh rất ít khi hút thuốc trước mặt cô. Nhưng vì anh nghiện thuốc quá nặng, chỉ nhai kẹo cao su thôi hoàn toàn không đủ sức chống lại cơn nghiện, không lâu sau anh liền nhả kẹo, đi ra ngoài hút thuốc.

Anh ăn mặc phong phanh, phả khói thuốc trắng trong cảnh trời đông giá rét. Hút xong anh mang theo hơi sương lạnh lẽo vào nhà và trở lại ngồi cạnh Chu Vận.

Anh bình thản vừa cầm điều khiển chuyển kênh trên tivi, vừa kéo tay Chu Vận đặt lên bụng mình.

Tiết mục đón xuân vẫn chưa bắt đầu, Hầu Ninh gọi điện đến trò chuyện cùng Lý Tuân chừng mười phút rồi cúp máy, sau đó Lý Tuân gọi cho Đổng Tư Dương. Chu Vận chỉnh âm lượng về mức nhỏ nhất, chờ anh nói điện thoại xong.

"Sao vậy anh?"

Lý Tuân: "Có thể người phụ trách đầu tư bên Hoa Giang sẽ sang chi nhánh bên đây vào ngày mùng Bảy."

Chu Vận nhíu mày: "Mùng Bảy á? Sao gấp thế?"

Lý Tuân nói: "Bên Cát Lực mời."

Chu Vận: "Vậy liệu có ảnh hưởng đến chúng ta không?"

Lý Tuân cười lạnh: "Khả năng là có. Phương Chí Tịnh thù chúng ta sâu đậm thế mà, nếu chuyện của hắn được giải quyết xong xuôi, có cơ hội tốt dĩ nhiên sẽ gửi chút quà đến chúng ta thôi."

https://thuviensach.vn

Chu Vận: "Vậy phải làm sao đây?"

Lý Tuân vỗ về bụng cô, giống như kiểm tra xem quả dưa hấu chín chưa vậy: "Em đừng nghĩ nhiều, chuyên tâm nuôi nó đi, anh sẽ xử lý hết mấy chuyện này."

Chu Vận: "Còn chưa sinh ra mà nuôi cái gì."

Cách ngày dự sinh chỉ còn ba tháng, bụng Chu Vận đã rất lớn rồi. Lúc trước Phó Nhất Trác đến chơi, định gọi bác sĩ gia đình của mình đến khám xem là con trai hay con gái nhưng bị Chu Vận từ chối.

"Đừng có khám, khám xong sẽ không còn bất ngờ nữa." Cô nói thêm với Phó Nhất Trác, "Em anh nói là con trai, em không khám đâu. Đến lúc đó rồi xem, em sẽ sinh con gái cho anh ấy thua mới được."

Phó Nhất Trác không buồn đoái hoài đến hai kẻ dở hơi này.

Lý Tuân tạm thời gác chuyện Cát Lực sang một bên, hỏi Chu Vận: "Em đã gọi về cho nhà chưa?"

Chu Vận: "Gọi rồi."

Lý Tuân: "Nói cho ba mẹ biết chuyện đứa bé rồi hả?"

Chu Vận: "... Vẫn chưa."

Lý Tuân im lặng giây lát, Chu Vận vuốt ve gương mặt anh. Anh khẽ nói: "Em cố gắng đừng làm ầm ĩ với gia đình, cũng đừng lo lắng cho anh, da thịt anh dày lắm, họ không làm gì được anh đâu."

Chu Vận vờ vịt: "Ai lo lắng cho anh chứ."

Lý Tuân kéo cô đến bên cạnh mình: "Chừng nào em mới chịu mở miệng nói thật những suy nghĩ trong lòng đây hả?" Đầu lưỡi anh rê theo

https://thuviensach.vn

đường viền môi cô, "Nhỡ đâu con trai anh cũng có cái tính khẩu thị tâm phi như em thì sao?"

Chu Vận đẩy anh ra: "Gớm quá đi, tránh xa em một chút."

Kiểu ỡm ờ này khiến Lý Tuân trở nên hưng phấn, ôm chầm lấy cô, vùi đầu mút cổ. Chu Vận đẩy vài cái không được liền mặc kệ hùa theo anh.

Cô nghe được tiếng nói loáng thoáng của anh: "Tìm cơ hội nói chuyện đàng hoàng với ba mẹ em đi. Anh phải cảm ơn họ đã nuôi em trắng trẻo nõn nà, không chịu bất cứ đau khổ gì mới được."

Chu Vận ôm lưng anh, tạo cho anh một tư thế thoải mái tốt hơn.

Ngoài cửa sổ gió tuyết quay cuồng.

Lý Tuân nói không sai, so với rất nhiều người, Chu Vận thật sự không phải chịu nhiều khổ cực gì lắm, áo cơm không lo, thuận lợi phát triển. Cơ thể cô cũng rất khỏe mạnh, trong lúc mang thai rất ít khi bị nghén, chưa có lấy một ngày chán ăn và cũng hiếm khi chóng mặt buồn nôn.

Trong cuộc sống êm đềm suốt ba mươi năm của cô, anh là ngoại lệ duy nhất. Niềm hạnh phúc lãng mạn tột đỉnh và nỗi đau khổ giằng xé tột cùng trong đời này của cô đều là do anh mang đến. Cuộc sống tình cảm của cô vô cùng đơn giản nhưng lại vững chắc kiên cố như thế.

Chu Vận ôm Lý Tuân, dịu dàng hôn lên mái tóc anh. So sánh với cô, nụ hôn của anh mãnh liệt hơn nhiều, anh không ngừng thở hổn hển.

Chu Vận ngẩng đầu suy nghĩ đến chính sự: "... Anh định xử lý chuyện Cát Lực thế nào? Thời gian chúng ta hẹn gặp người bên Hoa Giang muộn hơn Cát Lực, nếu Phương Chí Tịnh ngáng chân thì phải làm sao?"

https://thuviensach.vn

Nói thật, hiện tại cô không dễ gì tập trung tinh thần, chủ yếu là hơi thở của anh quá dồn dập, da anh cọ vào mặt cô, rõ ràng khi nãy còn lạnh lẽo mà giờ đã nóng như một đám lửa. Anh chỉ ra sức mút lấy cổ cô, dường như không có gì quan trọng hơn việc này.

"Em đừng để ý nhiều, hắn không làm trở ngại được gì đâu." Lý Tuân thì thầm trong cơn say tình ái, "... Con đường chúng ta đã lựa chọn là hoàn toàn đúng đắn. Giống như em chọn anh vậy, vô cùng chính xác." Bàn tay anh nhẹ nhàng đặt lên bụng cô, "Chuyện đúng đắn thì sẽ được phù hộ." Bàn tay anh vững chãi như một vị thần bảo vệ. Như có kỳ tích, đứa bé trong bụng Chu Vận lại co chân đạp một cú, như thể hiểu được lời cha mình nói.

Anh nhướng mày, cười thích thú: "Em xem đi."

Cô chìm đắm trong khuôn mặt tươi cười của anh.

Lý Tuân kề trán vào trán cô, mắt khép hờ, khẽ nói: "Em đừng sợ, đừng sợ gì cả... Đá không vướng được chân voi và cũng không thể nào ngăn được dòng nước lũ."

Lời anh nói vô cùng chính xác. Bốn ngày sau, Phi Dương nhận được lời mời của quản lý quỹ đầu tư mạo hiểm Hoa Giang, bày tỏ ý định đầu tư, thậm chí lúc ấy còn chưa đến mùng Bảy. Đổng Tư Dương dẫn theo Trương Phóng và Triệu Đằng đến biệt thự của Lý Tuân, một mặt để bàn công việc, một mặt coi như tụ họp đầu năm. Vừa vào nhà, mắt Trương Phóng liền xoay chuyển không ngừng.

"Trời ạ, trời ạ, đại gia đây mà..." Anh ta kiễng chân nhìn hết bên này đến bên kia, thừa dịp Lý Tuân nói chuyện với Đổng Tư Dương, anh ta len lén nói với Triệu Đằng, "Nhóm trưởng Lý chịu chơi thật, công ty chúng ta vừa mới vừa bước vào quỹ đạo thế mà số tiền anh ta xài một năm còn nhiều hơn chúng ta kiếm cả đời ấy."

https://thuviensach.vn

Triệu Đằng nheo mắt lườm Trương Phóng: "Giữ mặt mũi chút đi cha nội."

Đổng Tư Dương nhàn nhã uống trà trong phòng khách, bình phẩm trà do người giúp việc pha ngon hơn Chu Vận làm nhiều. Chu Vận ở bên cạnh đọc sách không thèm tiếp lời, Đổng Tư Dương lại cười nói: "Tôi thấy cô nên thôi việc luôn đi, ở nhà mà giúp chồng dạy con."

Chu Vận thản nhiên nói: "Thôi việc á? Tôi còn định đòi sang năm tăng lương nữa kìa."

Hàng mày rậm của Đổng Tư Dương nhăn lại, ông ngồi thẳng dậy: "Tăng lương?"

Lý Tuân lấy laptop từ phòng ngủ ra, đặt lên bàn trà, Chu Vận thôi không đùa Đổng Tư Dương nữa, cúi đầu đọc sách.

Đổng Tư Dương và Lý Tuân bàn bạc về dự án một hồi, cuối cùng hỏi thẳng: "Tôi hẹn gặp mặt người bên Hoa Giang vào ngày mai có được không?"

Lý Tuân: "Được."

Đổng Tư Dương: "Chắc chắn chứ?"

Lý Tuân: "Dĩ nhiên."

Khóe môi Chu Vận bất giác nhoẻn cong, cô không muốn để người khác nhìn thấy, lặng lẽ giơ sách che đi rồi quay mặt nhìn ra ngoài. Tuyết trắng mù mịt rơi ngoài cửa sổ, bên tai cô vô cùng yên tĩnh. Rõ ràng Trương Phóng và Triệu Đằng đang cãi nhau trong bếp, Đổng Tư Dương và Lý Tuân vẫn đang bàn bạc công việc bên cạnh, nhưng cô lại cảm thấy rất yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng từng bông tuyết rơi ngoài cửa sổ.

https://thuviensach.vn

Chúng rơi xuống mái nhà, hạ xuống nhành cây và chạm đến mặt đất... Cô cảm thấy mình có thể phân biệt từng sự khác biệt bé nhỏ trong khung cảnh này, như thể cô đọc được toàn bộ ý nghĩ chân thật trong từng ánh mắt, từng vẻ mặt và từng câu nói của anh.

Để lấy tài liệu, Lý Tuân muốn cùng Đổng Tư Dương về công ty một chuyến. Chu Vận tiễn họ ra cửa, Lý Tuân ra ngoài trước, Đổng Tư Dương đứng ở cửa xỏ giầy, Chu Vận nói: "Trời đổ tuyết rồi, ông lái xe từ từ thôi."

Đổng Tư Dương ngẩng đầu, cười nói: "Giờ cô mạnh mẽ hơn lúc mới tới nhiều."

Chu Vận: "Gì cơ?"

Đổng Tư Dương khẽ khoát tay: "Có nói cô cũng không hiểu đâu." Chu Vận tinh mắt thấy được băng gạc quấn trên tay ông, vội hỏi, "Tay ông bị sao thế?"

Đổng Tư Dương thoáng nhìn cánh tay mình: "Không sao, hai ngày trước sơ ý bị ngã thôi."

Trương Phóng nói phía sau: "Cái gì mà không sao? Hôm ba mươi Tết Đổng tổng đi bàn chuyện làm ăn, do đường trơn nên đâm vào hàng rào bảo hộ, bị gãy xương cổ tay mà vẫn không chịu về nghỉ ngơi. Đúng là tấm gương thanh niên nghiêm túc của thời đại."

Đổng Tư Dương mặt mày lạnh tanh nhìn người phía sau, Trương Phóng lập tức né người.

Chu Vận không nhịn được dặn dò: "Ông chú ý một chút, tính mạng quan trọng hơn tất cả mọi thứ, làm không được thì cứ để đó rồi xử lý sau."

"Để đó à?" Đổng Tư Dương khẽ hừ một tiếng, làn khí màu trắng thoát ra từ mũi, "Tôi đã để quá lâu rồi, hơn nữa..." Ông nhìn Chu Vận, gương

https://thuviensach.vn

mặt cục mịch tràn đầy tự tin, "Lần sau đừng nói với tôi câu 'làm không được', ông đây nghe thấy ba chữ này liền khó chịu. Nhưng tôi cũng cảnh cáo cô, cô đừng thấy mình đẻ được con trai là có thể lên mặt với tôi, tôi vẫn là ông chủ của cô đấy! Phải có quan niệm trên dưới chứ."

Chu Vận: "Sao ông cũng đoán là con trai thế?"

Đổng Tư Dương phủi quần áo, cuối cùng trợn mắt nhìn cô, khẳng định: "Chắc chắn là con trai."

Nói xong quay đầu bỏ đi. Chu Vận tựa vào cửa, nhìn hai người đàn ông một trước một sau đi trong băng tuyết. Có câu danh ngôn gì ấy nhỉ? Không phải mãnh long không qua nổi sông.

Chu Vận nhắm mắt lại, nghe được tiếng gió xa xăm. Cô luôn cảm thấy như trời cao đang trò chuyện, nói cho những người nửa đời trước đã gặp đủ mọi đau khổ nhưng trước sau vẫn không bỏ cuộc rằng: Hỡi những con người từng chịu khổ cực, đến ngày hôm nay các ngươi đã được hóa rồng.

Cô mở mắt ra, cười khẩy với trời gió tuyết, lẩm bẩm: "Tôi sẽ sinh ra con gái để đám quỷ sứ mấy người tức chết cho biết."

***

Hôm Chu Vận sinh, Lý Tuân không có mặt, quả thật không đúng dịp chút nào.

Đứa bé sinh sớm hơn dự kiến ban đầu những ba ngày, lúc ấy Lý Tuân đang ở Bắc Kinh tham dự cuộc họp báo công bố tin tức đầu tư của Hoa Giang. Số tiền Hoa Giang đầu tư vào Phi Dương vòng đầu tiên lên đến bốn triệu tệ, nổ phát pháo vang dội nhất trong công cuộc đầu tư công nghệ năm nay.

https://thuviensach.vn

Cuộc họp báo được tổ chức tại tổng bộ của Hoa Giang ở Bắc Kinh, do tổng giám đốc Diêu Nãi Hiền đích thân chủ trì. Lý Tuân vốn định ở nhà với Chu Vận nhưng bị cô đuổi đi.

"Trường hợp này anh phải có mặt, đây không phải là chuyện giỡn chơi, anh biết rõ nó quan trọng đến mức nào rồi đấy."

"Vậy anh không nhìn thấy được con trai anh ra đời rồi."

"Cuộc họp báo cách ngày dự sinh mấy hôm cơ mà, nếu xong việc anh trở về ngay vẫn còn kịp đấy."

Lý Tuân tựa vào đầu giường thản nhiên nói: "Làm sao đúng ngày được, con trai anh đã không đợi nổi muốn ra trước rồi kia kìa."

Chu Vận hứ một tiếng.

Lý Tuân im lặng một hồi rồi khẽ giọng: "Thôi, chuyện ở đời bao giờ cũng có chút tiếc nuối."

Chu Vận nhìn anh một cách kỳ lạ, làm sao anh có thể quả quyết như thế được cơ chứ.

Hôm ấy, Chu Vận đang ở phòng khách xem tivi, tin tức về cuộc họp báo được phát sóng trực tiếp. Lý Tuân mặc vest trước ống kính, đẹp trai đến mức Chu Vận lóa mắt mê mẩn, cả người ngây ra như phỗng. Ngay cả ngôi sao được mời đến dự cuộc họp báo để làm màu cũng trở nên lu mờ trước anh.

Lúc cô đang xem hăng say thì bỗng bụng đau đớn, giống như vết thương cũ bị toác ra, quần cô nhanh chóng ướt đẫm. Chu Vận ôm bụng, lưng cô bắt đầu đổ mồ hôi, cô lo lắng, cố sức gọi to: "Phó Nhất Trác..."

https://thuviensach.vn

Phó Nhất Trác đang ở sau nhà tập yoga trên thảm, nghe thấy tiếng hô của Chu Vận liền lăn một vòng đứng dậy. Vừa nhìn thấy nửa người dưới của Chu Vận ướt mèm, anh vội vàng gọi điện thoại cấp cứu.

Trong lúc chờ xe, Chu Vận vẫn không quên nhìn anh chàng đẹp trai trên tivi. Ký giả phỏng vấn Diêu Nãi Hiền, hỏi thăm những đánh giá của ông trong vòng đầu tư lần này.

Diêu Nãi Hiền nói: "Lần này Hoa Giang đã đầu tư vào không ít doanh nghiệp, bao gồm cả các công ty công nghệ. Đầu tiên chắc chắn là công ty điện tử, hơn nữa phải là doanh nghiệp về điện tử luôn tìm tòi phát triển những cái mới. Tiếp theo là thâm nhập vào internet di động, cũng như một số mảng gần gũi với cuộc sống sinh hoạt, phần lớn là ăn uống, giải trí và giao dịch bất động sản. Dĩ nhiên còn có tài chính, phân phối, và lĩnh vực văn hóa đều được đầu tư vào."

Ký giả lại hỏi: "Nhưng vòng đầu tư lần này, phía ông rót vốn đầu tư vào Công ty Trách nhiệm hữu hạn khoa học công nghệ Phi Dương nhiều nhất, mà theo tôi được biết đó là một công ty xây dựng hệ thống chữa bệnh qua mạng mới được thành lập thôi."

Diêu Nãi Hiền nói: "Không sai, mọi người có thể kiếm được rất nhiều tiền từ mạng internet của Trung Quốc, nhưng phân tích kỹ kết cấu bên trong thì sẽ phát hiện hàm lượng khoa học công nghệ của những công ty tiên phong trong vấn đề này vô cùng thấp. Tôi không hi vọng mười năm, hai mươi năm sau nền công nghiệp internet của Trung Quốc vẫn dậm chân tại chỗ như vậy, chỉ có thể bắt chước theo những sản phẩm của người khác, dựa vào các tiêu chí giải trí, dịch vụ và tiện ích để làm giàu."

Ký giả: "Công ty nghiên cứu khoa học công nghệ cũng có rất nhiều, vì sao ông lại cương quyết chọn công ty này?"

https://thuviensach.vn

Diêu Nãi Hiền nói: "Đầu tiên chắc chắn phải đặt tiêu chí thực lực lên hàng đầu, công ty họ có thực lực vô cùng mạnh, giám đốc công nghệ của công ty họ có phương pháp thu thập và phân tích số liệu hoàn toàn chặt chẽ. Hơn nữa công ty họ còn rất kiên trì, đây cũng là lý do tôi chọn công ty họ. Tôi tin tưởng họ nhất định sẽ thành công. Trong ngành này, có người chuyên cung cấp tiện ích, có người chuyên về giải trí và cũng cần có người chịu trách nhiệm thay đổi thời đại."

Lúc Chu Vận được đưa đến bệnh viện, y tá trưởng đã chờ sẵn ở cửa. Mấy tháng trước Phó Nhất Trác đã thuê người đỡ đẻ riêng cho Chu Vận, nên cô vừa tới đã được đẩy ngay vào phòng chờ sinh.

Lúc trước cô luôn luôn không có cảm giác gì nhưng hiện tại tất cả đều dồn vào khoảng thời gian chờ sinh này. Khi Chu Vận được đẩy vào phòng đã đau đến mức khủng khiếp. Cô nhớ lần đầu tiên mình có kinh nguyệt cũng từng có cảm giác như vậy, nhưng bây giờ đau hơn lúc ấy gấp nhiều lần.

Y tá trưởng nói bên cạnh cô: "Nào, hít sâu vào, hít sâu vào, thở ra nhanh, dồn hơi xuống bụng dưới." Chu Vận làm theo mấy lần, y tá trưởng đeo găng tay vào kiểm tra bên dưới, hoảng hốt: "Cô gái ơi, tình trạng của cô rất tốt, cửa tử cung đã mở hết rồi."

Sau đó Chu Vận được đẩy vào phòng sinh trong vòng vây của mọi người. Y tá trưởng còn trấn an cô: "Đừng căng thẳng, cũng đừng khóc, càng khóc càng khó sinh, phải giữ sức."

Chu Vận bị kẹp vào đủ loại máy móc theo dõi vào người, cô cảm giác bụng mình như sắp nổ tung. Sau khi bác sĩ đỡ đẻ chuẩn bị tất cả xong, nói với cô: "Đừng khẩn trương, lúc tử cung gò lên thì dùng sức rặn." Bác sĩ còn chưa nói xong, bụng Chu Vận lại gò đau, lần đầu tiên cô rặn không thành công, giống như ra được một nửa lại bị hút trở vào.

https://thuviensach.vn

Cứ thể lặp đi lặp lại vài lần đều thất bại, Chu Vận bắt đầu cảm thấy mất kiên nhẫn. Qua một lúc tử cung lại gò lên, Chu Vận nắm thành giường, cắn chặt răng, gào thật to: "Ra đi."

Cô đột ngột cất tiếng khiến người xung quanh giật nảy mình. Chu Vận rặn lần nữa, lúc này bên dưới chợt có một dòng nóng hổi chảy ra, cô cảm nhận dòng chảy ấy đang cuộn một thứ gì đó bên trong, sau cùng tất cả đều yên tĩnh.

Bác sĩ cảm khái: "Ôi thế này thì mạnh quá rồi."

Chu Vận mệt rã rời, người đầm đìa mồ hôi, nằm vật xuống giường.

Đứa bé bị bác sĩ nhấc lên vỗ vào mông, trong lúc mơ màng Chu Vận nghe thấy tiếng khóc oe oe.

Bác sĩ tiêm cho cô rồi khâu lại vết thương. Chu Vận không thấy rõ tình huống cụ thể phía dưới người mình, chỉ cảm thấy người lâng lâng. Cô khẽ hỏi: "Là trai hay gái?"

Y tá cười nói: "Con trai ạ! Bé khỏe lắm!" Cô ấy ôm đứa bé cho Chu Vận xem, toàn thân đứa bé đỏ hỏn, da dẻ non mịn như thể vừa chạm vào sẽ rách vậy.

Xấu quá đi mất!

Chu Vận nhăn mày nhìn con trai, lẩm bẩm: "Sao thằng nhóc này lại là con của mình và Lý Tuân được cơ chứ?"

Cu cậu nghe thấy lời cô thì càng khóc lớn hơn, chân quẫy đạp loạn xạ, y tá suýt nữa không ôm được.

"Ôi, đứa bé này khỏe quá."

https://thuviensach.vn

Chu Vận yên lặng nhìn cậu bé, nói: "Mẹ muốn sinh con gái, sao con lại là con trai. Đúng là giống hệt như ba con, chỉ biết chọc giận mẹ thôi."

Đứa bé gào khóc oe oe. Cô vừa mới sinh xong, giơ bàn tay còn hơi run khẽ chọc vào bụng đứa bé. Cô vừa chạm vào cậu nhóc, cả người đều mềm nhũn.

Y tá bế đứa bé đi khám, bác sĩ khâu lại cửa mình cho cô. Chu Vận đã không còn biết đau đớn mệt mỏi là cảm giác gì, cô ngửa đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đây là mùa cỏ xanh biêng biếc, chim oanh bay lượn, vạn vật hồi sinh.

Cô nhìn bầu trời cao vời vợi, nói rất khẽ: "Được lắm, anh lại thắng rồi."

Y tá không nghe rõ, cho rằng cô cần gì liền đến hỏi thăm, Chu Vận nói: "Làm ơn cầm điện thoại đến cho tôi được không?"

***

Trong nhà, phòng khách vắng tanh, trước khi họ đi quên không tắt tivi, bây giờ nó vẫn còn đang phát, tin tức cuộc họp báo đã kết thúc. Tất cả mọi người đền vây quanh Diêu Nãi Hiền, các ký giả đều tranh thủ cơ hội thu thập tài liệu phỏng vấn.

Bỗng có người lớn tiếng hỏi Diêu Nãi Hiền: "Mấy tháng trước có người tiết lộ giám đốc bộ phận của công ty Phi Dương từng bị ngồi tù sáu năm vì tội cố ý gây thương tích cho người khác. Hơn nữa tôi còn nghe nói xuất thân của anh ta không tốt, xin hỏi chuyện này có ảnh hưởng gì đến việc ông đầu tư vào Phi Dương không?" Gã vừa lên tiếng, mọi người không đợi Diêu Nãi Hiền trả lời đã bắt đầu tìm kiếm bóng dáng vị giám đốc kia, nhưng không thấy đâu cả.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió khi cuộc họp báo vừa kết thúc đã rời đi rồi. Anh còn rất nhiều chuyện cần làm, không có hứng thú giao thiệp với ký giả.

Lúc ra khỏi khách sạn, đêm đã đen kịt, Lý Tuân cúi đầu châm điếu thuốc, len lỏi qua đường phố thủ đô sầm uất. Dáng vóc kiêu ngạo lạnh lùng của anh khiến không một ai dám đến gần. Dường như anh đang im lặng suy nghĩ gì đó, hồi lâu sau điện thoại trong túi áo chợt rung lên. Anh lấy ra xem, vẻ lạnh lẽo bao phủ quanh người liền tan mất.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 54

Lý Tư Kỳ từng gọi cha mình là "Yến Trước Đường" trước giới truyền thông, ý là bất kể ông có danh tiếng vang xa vạn dặm cỡ nào, kiếm cả núi vàng núi bạc ra sao đều không vào được phòng khách, chỉ có thể đứng chờ ngoài đường mà thôi.

Khi ấy cậu mới tốt nghiệp Học viện Sân khấu Điện ảnh, vừa ra mắt công chúng và đang chuẩn bị tham gia đóng phim. Là cậu cả của công ty xây dựng hệ thống chữa bệnh qua mạng lớn nhất cả nước, cộng thêm cái tính ăn nói bỗ bã thường xuyên xuất khẩu kinh người, từ bé Lý Tư Kỳ đã được truyền thông chú ý rất nhiều.

Trong buổi họp báo ra mắt phim, có người hỏi cậu: "Ông Lý Tuân ba cậu có ý kiến gì khi cậu lựa chọn con đường diễn viên này không?"

Lý Tư Kỳ cười hề hề trả lời: "Ba tôi có rất nhiều ý kiến, tôi chỉ nghe thoáng qua rồi thôi.'"

Đối phương lại hỏi: "Ông Lý Tuân là một trong những chuyên gia lập trình tài ba nhất đương đại, đã cống hiến rất nhiều cho việc phát triển khám chữa bệnh qua mạng cho Trung Quốc, ông ấy chưa từng đề cập đến việc yêu cầu cậu thừa kế sự nghiệp sao?"

https://thuviensach.vn

"Đề cập đến thì sao?" Lý Tư Kỳ hất mặt lên, chỉ vào mình nói, "Anh nói ba tôi tài ba nhưng tôi còn tài ba hơn ba tôi nữa kìa! Nếu không phải nhờ tôi dẻo mồm dẻo mỏ, đời này ba tôi đừng có hòng bước chân vào nhà vợ lấy nửa bước."

Anh ký giả giật mình, trong lòng thầm nhủ Lý Tư Kỳ quả thật là máy sản xuất tin tức sống mà, chỉ tùy tiện hỏi một câu liền có một đống tin tư liệu.

Sau đó Lý Tư Kỳ còn bị Chu Vận mắng một trận vì không biết giữ mồm giữ miệng khi trả lời phỏng vấn. Nhưng từ bé đến lớn cậu đã bị chửi chán chê rồi nên chẳng buồn quan tâm.

Lúc Lý Tư Kỳ lên cấp Hai, Lý Tuân mới được bước chân vào cổng nhà Chu Vận lần đầu tiên. Kể từ ngày họ kết hôn đến khi ấy, tính sơ sơ thì cũng đã mười mấy năm trôi qua, mẹ Chu Vận đã bảy mươi tuổi.

Trước đó họ từng tình cờ gặp nhau trong vài trường hợp, nhưng mẹ Chu Vận không hề nói với Lý Tuân lấy một lời. Thậm chí trong khoảng thời gian họ mới kết hôn, ba mẹ chưa bao giờ liên lạc với Chu Vận, mãi cho đến khi họ biết được sự tồn tại của Lý Tư Kỳ.

Khi Lý Tư Kỳ được hơn ba tháng, Chu Vận gọi điện thoại báo cho ba mẹ biết. Mẹ cô vẫn chờ tin cô và Lý Tuân ly hôn nhưng không ngờ con cũng đã có, thế là bà lại mắng chửi Chu Vận một trận, còn tuyên bố đòi cắt đứt quan hệ mẹ con.

Cậu em họ Tiểu Phong của Chu Vận đi công tác bên này, tiện đường đến thăm cô. Tiểu Phong nhỏ hơn Chu Vận một tuổi, sống chung với bạn gái đã nhiều năm, cũng sắp sửa kết hôn. Anh vừa chơi với Lý Tư Kỳ vẫn còn trong bọc tã lót vừa nói: "Cháu trai em đáng yêu thật."

Cậu bé Lý Tư Kỳ hơn ba tháng tuổi đã thoát khỏi tình cảnh da nhăn như củ khoai tây, mắt cũng tròn xoe, khuôn mặt phúng phính, nằm trong

https://thuviensach.vn

cũi thường xuyên quơ tay quơ chân, nhưng cổ vẫn chưa đủ cứng để cử động. Chu Vận vẫn kiên trì nuôi con bằng sữa mẹ nên thể trạng Lý Tư Kỳ khỏe mạnh, tiếng khóc cũng rõ to.

"Miệng của nó giống chị." Tiểu Phong vịn vào cũi em bé, mắt to trừng mắt nhỏ với Lý Tư Kỳ, "Mắt mũi thì giống ba nó."

Chu Vận ngồi trên sô pha bên cạnh, đọc quyển sách trong tay: "Đừng giống chị, con trai giống chị không đẹp, mày rậm mắt to trông chán lắm."

Tiểu Phong quay đầu nhìn cô: "Nhà mình ai cũng mày rậm mắt to mà, sao lại không đẹp. Đừng giống mắt của anh rể, trông nghiêm khắc quá, anh ấy vừa nhìn em, em liền không dám hó hé."

Tiểu Phong thừa dịp cô không chú ý liền làm mặt quỷ với Lý Tư Kỳ rồi mới lườm Chu Vận một cái. Anh cầm đồ chơi đùa với Lý Tư Kỳ, thuận miệng nói: "Hôm đám cưới em, chị và anh rể bế theo cháu cùng đi đi."

Rốt cuộc Chu Vận ngước mắt khỏi quyển sách.

Tiểu Phong: "Chắc chắn ba mẹ chị cũng tới dự, đến lúc đó để chú dì gặp mặt đứa bé luôn. Có họ hàng nói giúp không chừng mẹ chị sẽ chấp nhận anh ấy."

Chu Vận nói: "Khả năng không lớn." Cô rất hiểu mẹ, tính cách hai mẹ con cô khá giống nhau, rất cố chấp với nhận định của mình. Lý Tuân gần như là điểm thất bại duy nhất trong đời mẹ cô, bà không thể nào dễ dàng bỏ qua vậy đâu.

Tiểu Phong: "Thế cũng phải đến, đây là cháu ngoại của họ, không thể nào không biết mặt được."

Buổi tối Lý Tuân tan việc về nhà, mệt mỏi vào phòng vệ sinh rửa mặt. Chu Vận mặc đồ ngủ tựa vào cửa, thuật lại lời mời của Tiểu Phong cho anh

https://thuviensach.vn

biết.

"Anh muốn đi không? Nếu công ty bận quá thì mình em dẫn con đi cũng được."

Lý Tuân nhanh chóng rửa mặt, Chu Vận đưa khăn mặt cho anh, Lý Tuân lau sơ qua rồi nói: "Đi chứ, hôm nào?"

Chu Vận nói ngày cho anh biết, cô hơi ngập ngừng: "Đến lúc đó nếu mẹ em..." Cô còn chưa nói hết, Lý Tuân đã vứt khăn mặt vào bồn rửa tay, anh đứng sát vào cô, cúi đầu hít hà cổ cô, thản nhiên tiếp lời, "Không sao, em đừng lo." Anh luồn tay vào áo ngủ của cô.

Chu Vận sinh xong, còn đang trong thời gian cho con bú, mấy ngày ở cữ được nuôi trắng trẻo nõn nà, da mềm mại căng mọng.

Cô tựa lưng vào vách tường, Lý Tuân hôn một hồi trở nên mất khống chế, thở dốc nặng nề, hỏi cô: "Qua tám tuần chưa?"

Chu Vận bị anh ép sát gần như không thở nổi: "Gì cơ?"

"Qua tám tuần chưa?"

Bác sĩ nói sau khi sinh xong phải hết tám tuần mới được sinh hoạt vợ chồng, Lý Tuân tự hỏi tự đáp: "Chắc chắn là rồi, mẹ kiếp, anh cảm thấy như là đã cả năm vậy." Anh bế Chu Vận vào phòng, cắm Chu Vận đặt lên cổ anh, nói khe khẽ: "Làm gì đến một năm kia chứ..."

Đám cưới Tiểu Phong, cả gia đình Chu Vận đều đến dự. Lý Tuân mừng cậu em họ bên vợ này một bao lì xì khá dày.

Chu Vận chạm mặt với mẹ trong khách sạn, mẹ cô đang thưởng thức ban nhạc kéo đàn violin, thím Ba ở bên cạnh thấy cô trước liền cười với cô rồi ra hiệu cho mẹ Chu Vận.

https://thuviensach.vn

Mẹ cô quay đầu lại thấy gia đình Chu Vận, mặt mày lạnh tanh. Thím Ba ở bên cạnh cười khuyên nhủ, mẹ cô tức giận quay đầu đi. Thím Ba đến nựng Lý Tư Kỳ rồi nói với Chu Vận: "Ba cháu cũng đến, cháu bế con sang chào hỏi đi. Mẹ cháu ngoài miệng cố chấp thế thôi, thật ra rất quan tâm đến bọn cháu đấy. Lúc trước Tiểu Phong về bà ấy còn lén lút hỏi rất nhiều chuyện về cháu ngoại." Thím Ba lại nhìn sang Lý Tuân, do dự nói, "Cậu Lý tạm chờ ở đây một chút nhé."

Một mình Chu Vận bế Lý Tư Kỳ sang bàn của mẹ, cả bàn họ hàng đều bị đứa bé thu hút, vây lại xem. Chu Vận chào mẹ, mẹ cô chỉ hờ hững ừ một tiếng, cô thấy ánh mắt bà luôn nhìnLý Tư Kỳ đăm đăm liền đưa cậu bé cho bà bế.

Sau này nghĩ lại, hình như thật sự toàn nhờ vào công lao của Lý Tư Kỳ mới khiến mọi sự căng thẳng giữa cô và gia đình dịu đi. Đứa bé hơn ba tháng tuổi bị người ta vây xem như trong vườn thú, lại hoàn toàn không sợ người lạ, người ta vừa cù cậu, cậu đã cười khanh khách.

Cậu bé cười lên, ba mẹ cô và tất cả người xung quanh đều cười theo. Chu Vận quay đầu lại, Lý Tuân cũng đang mỉm cười nhìn họ từ đằng xa.

Cả buổi hôn lễ mẹ cô đều ôm rịt lấy Lý Tư Kỳ, ngay cả lúc Tiểu Phong và cô dâu đeo nhẫn cưới cho nhau bà cũng không ngẩng đầu lên xem.

Sau hôm đám cưới, mỗi khi Chu Vận gọi về, mẹ cô đều hỏi thăm đến tình hình của cậu bé. Trước Tết, Chu Quang Ích gọi đến, bảo Chu Vận bế con về nhà.

"Chỉ có hai mẹ con con thôi." Ông nhấn mạnh.

Lý Tuân không có ý kiến gì về việc này, anh nói: "Về đi, mẹ con em cả năm không về nhà được mấy lần, ba mẹ em nhớ em cũng phải thôi."

https://thuviensach.vn

Trong lòng Chu Vận hơi bùi ngùi, nhưng cô không dám biểu hiện ra. Đối với Lý Tuân, hai chữ "gia đình" là song cửa giấy mỏng manh, ẩn chứa vô vàn tiếc nuối và đau thương. Cô bảo anh: "Giao thừa anh đừng làm việc, cùng đi với mẹ con em, ở khách sạn gần nhà chờ em. Em dẫn con đi ăn bữa cơm đoàn viên, đến khi ba mẹ em ngủ rồi thì sang với anh."

Lý Tuân nhìn Lý Tư Kỳ đang ngủ ngon lành, trầm ngâm nói: "Nó đang ngủ nhỡ đâu bị đánh thức thì sao?"

Chu Vận ngồi thẳng lên. Lý Tuân không từ chối đề nghị của cô chứng tỏ anh đã động lòng, anh không muốn ăn Tết một mình. Cũng dễ hiểu thôi, đâu ai có vợ có con mà muốn ăn Tết một mình bao giờ. Cô nhìn Lý Tư Kỳ đăm đăm, dứt khoát nói: "Tỉnh thì lại cho ngủ, có gì ghê gớm đâu."

Lúc trước vì gặp anh, cô phải mặc váy trốn ra khỏi nhà vào đêm giao thừa giá rét, hôm nay đổi lại là con trai cô, chỉ ngủ ít một chút thì có là gì.

Sau đó điều này đã trở thành một trong những lý do được Lý Tư Kỳ thường xuyên nhắc đến.

"So với ba tôi, tôi chẳng là đinh gì."

Lý Tư Kỳ thổ lộ nỗi khổ tâm với báo chí: "Không phải có một vấn đề kinh điển đã được truyền miệng nhiều năm sao. Anh hỏi mẹ tôi thử xem, nếu tôi và ba tôi đồng thời rơi xuống nước thì bà sẽ cứu ai. Tuyệt đối là cứu ba tôi đấy!"

Mỗi lần cậu nhắc đến tuổi thơ liền than ngắn thở dài.

"Ôi, tôi đã từng cống hiến bao nhiêu công sức cho gia đình, nhưng cuối cùng vẫn phải khuất phục trước uy quyền của ba tôi thôi! Tôi từng muốn nắm tay mẹ tôi, khuyên bà cùng tôi đứng lên khởi nghĩa..."

Ký giả liền vội hỏi: "Sau đó thì sao?"

https://thuviensach.vn

"Sau đó á?" Lý Tư Kỳ trợn mắt, "Còn có sau đó sao?"

Ký giả á khẩu.

Lý Tư Kỳ uống một hớp nước, ổn định lại tâm trạng.

Ký giả lại hỏi: "Cậu nói cậu cống hiến rất nhiều cho gia đình, chủ yếu là phương diện nào?"

"Đừng nói nữa." Lý Tư Kỳ đặt cốc nước xuống, "Vừa nhắc đến chuyện này tôi lại tức giận. Hồi tôi học cấp Hai, mẹ tôi hay ép tôi học hành, nhưng tôi thật sự không thích học. Tôi liền hỏi mẹ tôi, 'mẹ tin con có cách để ba có thể cùng về nhà ngoại ăn Tết với chúng ta không', mẹ tôi đáp không tin. Thế là tôi và bà đã đánh cược với nhau, nếu tôi thắng thì sau này bà sẽ không ép tôi học nữa."

Ký giả: "Mẹ cậu đồng ý à?"

Mắt Lý Tư Kỳ nheo lại: "Dĩ nhiên là đồng ý rồi, không phải tôi đã nói rồi sao, mẹ tôi lúc nào cũng để tâm đến những chuyện liên quan với ba tôi hết."

Ký giả: "Vậy cậu đã làm gì?"

Lý Tư Kỳ vỗ đùi đen đét: "Đương nhiên là mặt dày mày dạn trò chuyện tâm sự với bà ngoại tôi rồi. Bà ngoại tôi là đại ma vương trong nhà, bà thật sự dùng hành động thực tế để chứng minh bà rất ghét ba tôi. Bất kể ba tôi có đạt được giải thưởng gì, kiếm được bao nhiêu tiền, bà không thích thì vẫn là không thích. Khí phách thế đấy!" Cậu chỉ vào mình, nói với ký giả, "Năm ngoái bà ngoại tôi qua đời, khi đó tôi mới hai mươi tuổi. Anh có biết rằng trong suốt hai mươi năm cuộc đời tôi, mỗi khi bà ngoại gọi tên tôi không bao giờ gọi họ cả, một lần cũng không có."

Ký giả sửng sốt.

https://thuviensach.vn

Lý Tư Kỳ lẩm bẩm: "Đáng tiếc tôi phí bao nhiêu công sức để ba tôi có thể ăn tết với gia đình, thế nhưng vừa ngoảnh lại mẹ vẫn cứ ép tôi học. Anh nói xem, sao dân kinh doanh lại không biết giữ chữ tín thế chứ."

Ký giả lấy lại bình tĩnh, nói: "Ba mẹ cậu thật ra không phải là dân kinh doanh, hẳn là nghiên cứu khoa học, họ đối với..."

"Được rồi, được rồi, dừng đi." Lý Tư Kỳ xua tay nói, "Tôi không muốn đã cách xa ngàn dặm còn bị phỏng vấn về tác phẩm siêu việt của họ."

Cậu dựa vào ghế, nhìn ra ngoài. Ký giả bỗng thấy vẻ mặt thờ ơ này của cậu rất giống với hình ảnh của Lý Tuân hồi trẻ.

Lý Tuân và Chu Vận có ba đứa con, hai trai một gái. Hai đứa con nhỏ đều được di truyền thành công chỉ số thông minh cao của ba mẹ, nhất là đứa con gái út, mới 16 tuổi đã tốt nghiệp đại học, ra nước ngoài học chuyên sâu. Chỉ có mình Lý Tư Kỳ, có mỗi trường Học viện Sân khấu Điện ảnh mà phải thi những hai lần, năm nhất còn trượt môn đại cương nữa.

Nhưng trong ba đứa con này, Lý Tư Kỳ là giống ba cậu nhất. Cả về khuôn mặt, dáng người hay thần thái đều giống hệt với Lý Tuân thời còn trẻ. Cho nên mỗi khi mọi người nhìn cậu, thỉnh thoảng sẽ liên tưởng đến ba cậu, giống như thời gian đảo ngược vậy.

Cuối cùng ký giả hỏi: "Thế trước khi cậu lên cấp Hai, mỗi lần Tết đến ba cậu đều ở khách sạn chờ sao?"

Lý Tư Kỳ điềm nhiên nói: "Không, ba tôi chờ trong xe."

Để gần mẹ con họ hơn một chút, và để mẹ con họ có thể đến bên anh nhanh hơn một chút, dù sao trong xe cũng mở điều hòa, bên ngoài có đổ tuyết thế nào cũng không lạnh.

https://thuviensach.vn

Lý Tư Kỳ vắt tay sau gáy, ung dung nói: "Mỗi lần mẹ tôi và tôi đều trốn ra ngoài bằng tốc độ nhanh nhất mà vẫn bị ba tôi oán trách đợi đến mức chán ngán. Nhưng bảo ông về khách sạn trước thì ông lại không chịu." Cậu đung đưa chiếc ghế, khẽ cười, "Quả thật trông ông lúc đó giống như một con chim yến đang rối rít bay tìm tổ ấm ngoài đường kia."

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 55

Phi Dương thu mua Cát Lực vào năm Lý Tuân 37 tuổi. Tuy nhiên, người đưa ra kế hoạch thu mua ban đầu không phải là Lý Tuân, cũng không phải là Chu Vận, mà là Hoàng Chí Phi - CEO của Phi Dương khi ấy.

Nói đến Hoàng Chí Phi, năm đó trước khi Hoa Giang đầu tư, Đổng Tư Dương còn đang thay đổi quy mô công ty đã đưa cho Chu Vận một USB chứa sơ yếu lý lịch, trong đó có cả Hoàng Chí Phi. Anh ta là nhóm người đầu tiên được tuyển chọn khi Phi Dương lần nữa đi vào quỹ đạo, và người phỏng vấn là Trương Phóng.

Trương Phóng phỏng vấn Hoàng Chí Phi siêu ngắn, gần như là vừa gặp mặt đã quyết định tuyển dụng anh ta ngay. Lý do vô cùng đơn giản, trên người anh ta toát ra vẻ gì đó giống với Chu Vận và Lý Tuân khi trước.

Lúc vừa vào công ty, Hoàng Chí Phi cũng là lập trình viên, sau đó từ từ chuyển sang bộ phận kinh doanh rồi hành chính. Hoàng Chí Phi làm việc cẩn thận và biết nhìn xa trông rộng, tính cách khá thâm trầm, vừa khéo bù trừ cho Đổng Tư Dương. Dưới sự phối hợp của hai người, Chu Vận và Lý Tuân có thể hoàn toàn yên tâm dốc lòng vào việc nghiên cứu. Còn Phi Dương trên đà phát triển ổn định lại có bước nhảy vọt vào năm năm sau, thuận lợi lên sàn chứng khoán.

https://thuviensach.vn

Năm đó Lý Tư Kỳ được 6 tuổi, Lý Tuân và Chu Vận đang ở tỉnh khác thương lượng với phía Chính phủ mở rộng dữ liệu khám chữa bệnh liên kết với những thành phố nhỏ, hằng ngày đều bận tối mặt, thậm chí hôm khai trường đầu tiên trong cuộc đời đi học của con trai cũng không tham dự. Cuối cùng đành do Phó Nhất Trác đưa Lý Tư Kỳ mặt nhăn nhăn nhó nhó đến trường.

Sau khi ký kết hiệp nghị bước đầu với lãnh đạo ngành liên quan của Chính phủ, Chu Vận và Lý Tuân lên đường trở về. Cô vốn định đến trung tâm thương mại mua chút quà cho cậu bạn nhỏ Lý Tư Kỳ trước, nhưng chưa kịp làm gì đã bị Đổng Tư Dương và Hoàng Chí Phi gọi về họp.

Đổng Tư Dương còn dặn riêng với Chu Vận khoan hẳn báo chuyện này cho Lý Tuân biết. Chu Vận cảm thấy lạ.

Họ không họp ở công ty mà là đến một quán trà sân vườn mang phong cách trang nhã, đường sỏi núi giả, không khí yên tĩnh. Chu Vận thấy ngoại trừ Đổng Tư Dương và Hoàng Chí Phi ra, Hầu Ninh cũng có mặt ở đây, điều này khiến cô bất giác trở nên căng thẳng.

Hầu Ninh luôn chịu trách nhiệm bảo mật hệ thống và các sản phẩm phần mềm cho công ty, bởi vì dữ liệu khám chữa bệnh không giống với những thứ khác, Phi Dương cần phải bảo vệ nghiêm ngặt thông tin của người sử dụng. Chu Vận cho rằng chắc là phương diện bảo mật có vấn đề gì rồi đây.

"Xảy ra chuyện gì?" Cô hỏi thẳng.

Đổng Tư Dương ung dung ngồi trong chiếc ghế gỗ lim, vừa uống trà vừa nói: "Không phải chúng ta xảy ra vấn đề."

Ông ra hiệu với Hoàng Chí Phi, Hoàng Chí Phi lập tức nói với Chu Vận: "Là như vầy, Hầu Ninh phát hiện bên phía công ty Cát Lực có người lén bán thông tin cá nhân của người chơi."

https://thuviensach.vn

Đã lâu lắm rồi Chu Vận không nghe đến cái tên Cát Lực này. Đường lối của công ty họ không giống Cát Lực, sau khi Hoa Giang đầu tư vào Phi Dương, Phương Chí Tịnh cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, vô cùng chuyên tâm sáng tạo ra những trò chơi tiếp theo.

Thỉnh thoảng nghe được vài thông tin qua truyền thông, Chu Vận biết tình trạng kinh doanh của Cát Lực không tốt cho lắm. Tuy thuận lợi lên sàn nhưng bọn họ bị Hoa Giang viện cớ "thiếu hụt năng lực tự chủ đổi mới" để từ chối hợp tác. Dự án thu được lợi nhuận nhiều nhất của Cát Lực là Bạn Gái Hoàn Mỹ cũng bị Chính phủ cấm nên nhanh chóng dừng hoạt động. Cát Lực gặp qua hai lần cải cách lớn, cuối cùng miễn cưỡng bán phần lớn cổ phiếu chuyển sang phía nhà đầu tư mới.

"Bọn họ bán thông tin gì?" Chu Vận hỏi.

Hầu Ninh: "Tất cả trò chơi của họ đều có rất nhiều yêu cầu truy cập vào điện thoại di động."

Chu Vận gật gù. Đây là chuyện rất phổ biến với những công ty công nghệ trong nước hiện nay. Công ty nào cũng muốn lấy được thông tin của người dùng càng nhiều càng tốt, để đảm bảo giảm thiểu tỷ lệ giả mạo người dùng nên điều này hoàn toàn cần thiết.

Chu Vận nhìn số liệu chi chít trên laptop của Hầu Ninh, nói: "Sao cậu biết họ lén bán thông tin?"

Hầu Ninh: "Đương nhiên là tôi có cách của tôi."

Chu Vận nhướng mày: "Cậu để ý công ty này quá nhỉ?"

Hầu Ninh trợn mắt nhìn cô: "Cô không để ý dĩ nhiên chúng tôi phải để ý giúp rồi."

https://thuviensach.vn

Hoàng Chí Phi bên cạnh khẽ đẩy mắt kính, nói: "Chuyện họ lén bán thông tin đã được chứng thực, song bây giờ có rất nhiều trò được cài vào điện thoại, nên cũng không có gì to tát. Có điều gần đây xảy ra một việc, sẽ là một cơ hội tốt cho chúng ta." Anh ta nhìn Chu Vận, đôi mắt hẹp dài sáng quắc, "Nếu cô vẫn có ý muốn đánh bại công ty này, chúng ta có thể lập tức xóa sổ nó."

Chu Vận: "Việc gì?"

Hoàng Chí Phi đặt một tờ giấy lên bàn trà, Chu Vận cầm lên. Là một tin tức kẻ cướp đột nhập vào nhà giết người cướp của vô cùng thảm thiết, xảy ra ngay tại thành phố này. Chu Vận xem mà chân mày cau chặt.

Cô hỏi: "Chuyện này có liên quan đến việc Cát Lực bán thông tin hả?"

Hoàng Chí Phi: "Có liên quan hay không do chúng ta định đoạt."

Chu Vận liếc nhìn anh ta.

Hoàng Chí Phi không cợt nhả như Đổng Tư Dương, anh ta rất ít cười, lúc nào cũng trầm tĩnh: "Tôi quen với người phụ trách vụ án này, tôi đã bày cho anh ta cách điều tra điện thoại của người bị hại, trong đó có trò chơi của công ty Cát Lực. Bây giờ kẻ tình nghi đã bị bắt, hắn khai báo là mua được thông tin của chủ nhà ở trên mạng."

Chu Vận: "Người bán là ai?"

Hoàng Chí Phi: "Bây giờ không truy được người bán là ai." Anh nói xong, kề người đến phía trước, nói tiếp, "Cho nên ai cũng có thể là người bán."

Chu Vận hiểu ý của anh.

https://thuviensach.vn

Hoàng Chí Phi lại nói: "Chu tổng, gần đây chúng ta chuẩn bị thu mua một công ty xây dựng trình duyệt có chức năng bảo vệ thông tin mật của người dùng. Hiện giờ người ta rất coi trọng thông tin cá nhân, ai ai cũng có yêu cầu càng ngày càng cao với việc bảo mật, nhưng đều không biết bắt đầu từ đâu. Họ đã không chấp nhận được việc công ty Internet yêu cầu quá nhiều thông tin người dùng, chẳng qua là thiếu lý do bộc phát thôi."

Chu Vận bưng tách trà, tập trung suy nghĩ.

Hoàng Chí Phi: "Bây giờ thời cơ đã đến, chúng ta đem Cát Lực ra xử chém, nhắm vào việc họ bán thông tin người dùng dẫn đến vụ thảm án này. Sau đó lại phát hành trình duyệt bảo mật Vô Ngấn của chúng ta, cho dù không hiệu quả 100%, cũng có thể cho thấy thái độ của công ty. Chúng ta làm mảng chữa bệnh, cũng cần có tín nhiệm của người dùng."

Chu Vận suy nghĩ chừng mười phút, cuối cùng đặt tách trà xuống.

"Được, chuẩn bị đi, cẩn thận một chút."

Mấy năm gần đây Phương Chí Tịnh cũng không dám gây chuyện với Phi Dương, bây giờ thực lực của Phi Dương đã không phải dạng xoàng, hắn trốn còn không kịp nữa là.

Hoàng Chí Phi lên kế hoạch chuẩn bị ba ngày, sau đó một tin tức khơi mào kéo theo cả xã hội lên án gay gắt công ty Cát Lực lén bán thông tin của người dùng dẫn đến tội phạm lộng hành. Cát Lực bị đánh không kịp trở tay.

Rất nhiều lần Phương Chí Tịnh ra mặt giải thích với truyền thông rằng bọn họ đã giao nhân viên tự tiện bán thông tin kia cho cảnh sát xử lý rồi, cũng xin lỗi dân chúng, bày tỏ sau này công ty tuyệt đối sẽ quản lý nhân viên nghiêm khắc.

https://thuviensach.vn

Chu Vận nhìn tư thái của Phương Chí Tịnh trên truyền hình, cũng tin rằng việc bán thông tin này không phải do hắn sắp đặt. Thông tin cao lắm bán được mấy chục nghìn tệ, nhiêu đó hoàn toàn không đủ nhét kẽ răng của Phương Chí Tịnh.

Nhưng dân chúng không cho là vậy. Do Hoàng Chí Phi cố ý châm dầu vào lửa, tất cả mọi người đều cảm thấy đây chính là chuyện đang xảy ra với mình. Sau phút hoảng loạn, mọi người liền thể hiện sự phẫn nộ sôi sục, rủa phạm nhân, mắng công ty và cũng chửi bới luôn Chính phủ quản lý lỏng lẻo.

Khắp nơi dậy lên những lời oán thán, cuối cùng Chính phủ cuống cuồng bắt tay vào đàn áp kẻ đầu sỏ. Nhà dột còn gặp mưa giông, trong lúc nhất thời, mấy vụ án vi phạm bản quyền trước kia của Cát Lực, thậm chí cả ân oán giữa Phương Chí Tịnh và Lý Tuân cũng bị moi lên.

Lúc này có muốn giấu cũng không giấu được nữa.

Lần đầu tiên Lý Tuân thấy được tin tức kia vào lúc anh đang ở nhà, hôm ấy là ngày nghỉ ngơi hiếm có của anh, cậu bạn nhỏ Lý Tư Kỳ nhảy tưng tưng đòi xem phim hoạt hình, anh và Chu Vận ngồi yên trên sô pha cùng xem với cậu.

Phương Chí Tịnh xuất hiện trên tin thời sự tiếp sóng tiết mục phim hoạt hình. Anh vừa xem, Chu Vận vừa ở bên cạnh kể cho anh nghe kế hoạch của nhóm Hoàng Chí Phi.

"Trước đó họ dặn em không được nói cho anh biết vì sợ ảnh hưởng đến công việc của anh bây giờ." Chu Vận nói.

Dự án nghiên cứu phát triển của Lý Tuân hiện nay đang ở thời điểm mấu chốt, không thể để xảy ra bất cứ sơ suất nào. Anh xem tin thời sự nóng hổi nhưng vẫn không tỏ thái độ gì, lát sau phim hoạt hình lại chiếu tập mới, anh mới khẽ cười nói: "Bọn em thật đúng là biết hành hạ..."

https://thuviensach.vn

Phương Chí Tịnh biết được đây là thủ đoạn của Phi Dương, hắn không còn cách nào đành nhờ Cao Kiến Hồng đi xin xỏ Lý Tuân giúp. Đáng tiếc lần này Cao Kiến Hồng không phối hợp với hắn.

Trên thực tế, mấy năm qua Cao Kiến Hồng không hề quan tâm đến chuyện Cát Lực. Sau khi anh ta đi dạo một vòng từ cõi chết trở về đã không màng thế sự nữa rồi. Anh ta và Ngô Chân ly hôn hồi năm ngoái, đến bây giờ vẫn chưa tái hôn, thôi việc ở công ty, đi du lịch khắp nơi.

Phương Chí Tịnh bị bức đến đường cùng, rốt cuộc tự mình tìm đến nhà Chu Vận. Trông hắn chẳng ra người ngợm gì nữa, quỳ xuống cầu xin Lý Tuân ngay trước cửa nhà.

"Tôi nhận thua, tôi nhận thua được chưa? Anh tha cho tôi một mạng có được không?"

Lý Tuân không nói lời nào, kể từ khi anh ba mươi lăm tuổi, ngay cả vẻ mặt khinh khỉnh thường ngày cũng lười thể hiện, toàn thân lạnh lẽo như khối băng. Ngoại trừ những người quen biết, gần như không ai dám chủ động nói chuyện với anh.

Phương Chí Tịnh thấy anh nhìn mình như kẻ bề trên, vẻ mặt liền nanh ác: "Con thỏ quẫn bách cũng sẽ cắn người đấy, mày không sợ ép tao quá mức thì tao sẽ kéo mày cùng chết chung à?"

Lời nói này đã thành công phá vỡ vẻ mặt lạnh như tiền đã nhiều năm của anh, anh châm chọc nhìn Phương Chí Tịnh.

Phương Chí Tịnh run run, siết chặt nắm tay, gật đầu nói: "Được, được... tao với mày đã giữ mối ân oán nhiều năm, đến ngày nay cũng nên có một kết thúc rồi."

Phương Chí Tịnh bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Công ty Phi Dương nhanh chóng bắt tay vào việc thu mua Cát Lực, mà trong lúc quá trình kia sắp kết thúc, cậu bạn nhỏ Lý Tư Kỳ đã bị người ta bắt cóc trên đường đi học về.

Khoảng thời gian đó gần như Lý Tuân phát điên. Chu Vận biết chắc chắn anh đã liên tưởng đến cái chết của chị gái mình. Chu Vận cũng sợ nhưng cô cố chịu đựng.

Lý Tư Kỳ mất tích ba ngày, Lý Tuân mất ngủ cả ba. Cuối cùng Chu Vận bảo bác sĩ cưỡng chế tiêm cho anh mới miễn cưỡng ngủ một giấc.

Ngày thứ tư, Đổng Tư Dương và người của ông tìm được Phương Chí Tịnh ở một nhà máy bỏ hoang vùng ngoại ô. Khi đó Phương Chí Tịnh đã gần như điên rồi, trong tay hắn không có vũ khí, Đổng Tư Dương mang theo đám lưu manh dễ dàng chế ngự được hắn.

Cậu bạn nhỏ Lý Tư Kỳ không có gì đáng ngại. Đổng Tư Dương sợ chuyện này sẽ ảnh hưởng đến tâm lý của cậu liền đi qua an ủi, không ngờ cậu bé mắt sáng lấp lánh nhìn ông, phấn khích nói: "Chú Đổng ngầu quá."

Đổng Tư Dương nghẹn lời xách thằng nhóc ‘ngã cây’ này vào xe, quay người lại đi đến bên cạnh Phương Chí Tịnh, nhìn hồi lâu mới nói một câu nhận xét tận đáy lòng: "Cuộc đời mày chỉ có thể như con chuột sống dưới cống thôi, không có gan làm được chuyện gì lớn."

Sau khi Lý Tuân chạy đến, chuyện đầu tiên anh làm là rút dao trong tay đàn em của Đổng Tư Dương. Anh hành động quá nhanh, tất cả mọi người đều không chú ý, đến khi họ nhận ra thì anh đã cách họ quá xa rồi.

Lý Tuân lao đến định chém Phương Chí Tịnh, Đổng Tư Dương hét lớn: "Khoan đã!" Nhưng đã không còn kịp nữa.

Lúc con dao chỉ còn cách cổ Phương Chí Tịnh vài centimet, Chu Vận lao đến từ phía sau xô ngã Lý Tuân. Cô ôm lấy anh, mấy ngày nay anh bị

https://thuviensach.vn

chuyện này giày vò đến nỗi gầy rộc chỉ còn da bọc xương, tay cô run rẩy, nhưng miệng vẫn nói: "Không sao rồi, không sao rồi Lý Tuân."

Phương Chí Tịnh bị phán quyết mười một năm tù giam vì tội bắt cóc trẻ con. Chu Vận không dám để mẹ cô biết tin Lý Tư Kỳ bị bắt, nhờ Đổng Tư Dương và Hoàng Chí Phi bỏ nhiều tiền ra bưng miệng truyền thông.

Sau đó, công ty Cát Lực bị Phi Dương thu mua toàn bộ.

Bởi vì trận phong ba này, Đổng Tư Dương quyết định cho nhóm lãnh đạo nghỉ phép một tuần, dẫn họ lên núi bái Phật.

Tính cậu bạn nhỏ Lý Tư Kỳ rất vô tư, khôi phục tâm lý khá hơn ba mình. Cậu nhận ra ba mẹ không muốn để bà ngoại biết mình bị bắt cóc, liền vịn vào cớ này uy hiếp Chu Vận đòi đi chơi, muốn tự do, không đi học. Chu Vận đều chiều theo cậu.

Đổng Tư Dương chọn du lịch tại ngọn núi chưa bị khai phá, hoàn cảnh yên bình. Trên núi không có khách sạn, chỉ có chùa miếu, ông bao cả ngôi chùa, mười mấy người lãnh đạo công ty ở chung với nhau. Ban ngày xem hòa thượng chăm sóc vườn trà, buổi tối nghe tiếng sóng vỗ ì oạp vào vách núi.

Sau vụ này, tóc Lý Tuân lại thêm vài sợi bạc. Tất cả đều muốn anh nghỉ ngơi thật thoải mái, thả lỏng tinh thần, không một ai nhắc đến chuyện cũ, chỉ tận lực vui chơi.

Lý Tư Kỳ cũng đi theo, hằng ngày Chu Vận dẫn cậu đi dạo quanh núi. Một hôm vô tình gặp được hòa thượng coi bói phía sau núi, rảnh rỗi nên cũng xem thử một lần cho biết.

Hòa thượng hỏi cô coi về chuyện gì, Chu Vận không xem cho mình, không xem cho con mà chỉ xem cho Lý Tuân.

https://thuviensach.vn

Hòa thượng hỏi tên và ngày tháng năm sinh của Lý Tuân, trầm tư hồi lâu mới nói: "Mệnh số của người này rất kỳ lạ."

Chu Vận: "Ý là sao?"

Hòa thượng: "Mạng người này mang số Thất Sát, nói theo người xưa là cực hung. Người như vậy thường cả đời phiêu bạt, thay đổi rất nhanh, nhưng cũng có số thành danh. Trong bổn mạng của anh ta có sao quý nhân, nói rõ anh ta là kiểu tự mình cứu mình, bản thân chính là quý nhân lớn nhất của đời mình. Người như vậy sống rất mệt mỏi, anh ta có thể được thành tựu rất lớn và cũng có thể sống không thọ."

Chu Vận đứng dậy, lạnh lùng nhìn gã hòa thượng.

Hòa thượng hắng giọng: "Cô xem, tôi nên nói thật với cô hay là không đây."

Chu Vận thầm mắng "ông là đồ bịp bợm" rồi quay đầu bỏ đi, nhưng đi được vài bước lại quay trở về.

"Có cách nào cải số anh ấy tốt hơn không?"

Trong chùa, cả nhóm đang đánh bài poker, Đổng Tư Dương và Lý Tuân ngồi trên ghế hút thuốc ở cửa chánh đường mở rộng, nhìn ra ngoài đường núi.

Lý Tuân khẽ nói: "Về chuyện Cát Lực, cực khổ cho mọi người rồi."

Đổng Tư Dương: "Cực cái gì?"

Lý Tuân thản nhiên nói: "Làm phiền mọi người còn nhớ chút chuyện cũ rích này."

Đổng Tư Dương nhìn về phía Lý Tuân, Lý Tuân yên lặng nhìn nơi xa. Tuy bảo là muốn làm quảng cáo để cho việc thu mua công ty trình duyệt

https://thuviensach.vn

của mình, nhưng người quen thân đều biết, trong tất cả chuyện này đều sặc mùi trả thù.

Đổng Tư Dương nhìn một hồi rồi quay đầu lại: "Không có gì."

Không khí nhất thời yên tĩnh, lát sau Đổng Tư Dương nói: "May mà thằng nhóc kia không có sao, nếu không thật sự là mất nhiều hơn được."

Lý Tuân lặng thinh.

Đổng Tư Dương: "Lần này hơi nguy hiểm, nếu lúc đó cậu chém nó thật thì đúng là phiền phức đấy."

Lý Tuân vẫn không nói gì, có hai dáng người chầm chậm đi đến từ phía cuối đường núi. Chu Vận mang theo cậu bạn nhỏ Lý Tư Kỳ đã chạy chơi khắp núi cả buổi sáng trở lại.

Áng mây đỏ cuối chân trời hiền hòa rực rỡ, tựa như mỗi khi cô nhìn anh say đắm, gương mặt đó vô cùng xinh đẹp. Hôm nay tất cả đã thật sự trở về với cát bụi, ân ân oán oán đã đến hồi kết.

Chu Vận đi ngang qua cửa chùa, hỏi thăm tiểu sa di về gã hòa thượng coi bói phía sau núi. Tiểu sa di trợn tròn mắt: "Ông ta lại đến nữa á! Đó là một tên lừa đảo đấy."

Chu Vận nghẹn họng. Giỏi, giỏi lắm, giỏi vô cùng. Thế là đã mất toi hai nghìn tệ làm phép.

Cô thở hắt ra, Lý Tư Kỳ hỏi cô: "Mẹ sao thế?"

Chu Vận lắc đầu, rồi vuốt tóc Lý Tư Kỳ, khẽ nói: "Không có gì, mẹ an tâm thôi."

Đổng Tư Dương cũng nhìn thấy Chu Vận dẫn theo thằng nhóc trở về, ông cười nói: "Lần này may mà có cô ấy, thời khắc mấu chốt lao đến như

https://thuviensach.vn

bay, quả thật giống mãnh hổ vồ mồi."

Lý Tuân "ừ" một tiếng.

Đổng Tư Dương: "Mỗi lần trông thấy gia đình cậu, mẹ nó tôi cũng muốn kết hôn. Lấy vợ có tốt không?"

Lý Tuân: "Tốt."

Đổng Tư Dương: "Không phải nói hôn nhân là nấm mồ của tình yêu sao?"

Lý Tuân im lặng, Đổng Tư Dương nhìn anh, cố ý trêu đùa: "Chu Vận có tốt không?"

Lý Tuân ngậm điếu thuốc tựa vào ghế, vẻ mặt lạnh nhạt như thường ngày. Anh im lìm, cứ nhìn Chu Vận đang cố kéo Lý Tư Kỳ đi, không cho cậu leo lên tảng đá.

Chẳng biết qua bao lâu, khi Đổng Tư Dương cho rằng anh sẽ không đáp lời thì Lý Tuân chợt nói: "Nếu như lúc người ta chết đi thật sự có hiện tượng đèn kéo quân, có lẽ cô ấy là người cuối cùng đời này tôi nhìn thấy."

Giọng anh nói khẽ khàng, nhẹ như làn khói, giống như đang thì thầm.

https://thuviensach.vn

CHIẾC BẬT LỬA VÀ VÁY CÔNG CHÚA

Twentine
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 56

Hôm nay Tưởng Di khá khẩn trương, nhưng đan xen trong đó là một chút phấn khích khó che giấu. Sáu giờ sáng cô đã thức dậy để sửa soạn chuẩn bị, đến cửa biệt thự của Lý Tư Kỳ từ rất sớm, đợi đến giờ phỏng vấn.

Cơ hội được phỏng vấn riêng với Lý Tư Kỳ vô cùng hiếm có, nhất là sau khi ông giải nghệ vào năm năm mươi tuổi, thường xuyên cùng vợ mình đi chu du khắp thế giới, rất ít khi xuất hiện trước mặt công chúng. Nhưng sự chú ý của mọi người dành cho ông không hề suy giảm, họ tò mò về cuộc sống của ông vượt ngưỡng 120%, mà điều này đã bắt đầu kể từ khi ông còn là một đứa trẻ chưa cai sữa.

Mặt trời lên cao, cuối cùng đại gia Lý lười biếng mới rời giường. Bà Hàn Tuệ - vợ ông nói cho biết sắp đến giờ hẹn với ký giả, Lý Tư Kỳ ngáp ngắn ngáp dài, mặc đồ ngủ đến thư phòng.

Lúc Tưởng Di đi vào liền thấy một người đàn ông đẹp lão ngồi trên sô pha cạnh cửa sổ uống cà phê. Lý Tư Kỳ rất lười, không chịu nhuộm tóc, cứ để tóc đen và bạc lẫn vào nhau, thế nhưng lại mang nét tự do phóng khoáng. Ông nghe thấy động tĩnh, ngước mắt nhìn xem, mặt Tưởng Di nhất thời nóng bừng. Cô thầm nghĩ: Không hổ là ảnh đế xuất thân từ gia đình giàu có, khí chất trên người ông không kẻ nào tầm thường có thể so sánh được, và cả những diễn viên trẻ tuổi hiện nay cũng không thể sánh bằng.

https://thuviensach.vn

Tưởng Di lễ phép chào Lý Tư Kỳ trước: "Chào Lý tiên sinh, tôi là ký giả Tưởng Di của Tuần san Điện Ảnh ạ."

Lý Tư Kỳ mỉm cười với cô, lần này Tưởng Di càng choáng váng hơn.

Ông đặt tách cà phê xuống, khẽ nói: "Tôi mới thức dậy nên còn hơi mơ màng, đầu óc chậm chạp, cô có gì muốn hỏi thì cứ hỏi thẳng."

Tưởng Di vội vàng ngồi xuống, giở sổ mình ra.

Giống như Lý Tư Kỳ đã nói, ông mới vừa tỉnh ngủ, phản ứng rất chậm. Có nhiều câu Tưởng Di hỏi xong phải chờ rất lâu ông mới trả lời.

Ban đầu Tưởng Di lo lắng giờ ông đã công thành danh toại, khi trả lời phỏng vấn sẽ có thái độ thận trọng nghiêm túc, không ngờ mới bắt đầu vài phút, Lý Tư Kỳ đã gạt bỏ mọi băn khoăn của cô.

Tưởng Di hỏi ông: "Năm mươi tuổi ông đã giải nghệ, rất nhiều đạo diễn đều đến mời ông tái xuất nhưng ông đều không nhận lời, có phải vì ông quyết định muốn dành khoảng thời gian còn lại cho gia đình không ạ?"

Lý Tư Kỳ nói: "Không phải."

Tưởng Di: "Đó là vì…?"

Lý Tư Kỳ: "Lười thôi."

Tưởng Di nghẹn lời.

Lý Tư Kỳ ngáp một cái: "Ban đầu là vì lười, sau đó có rất nhiều đạo diễn danh tiếng mời tôi nên tôi càng không thể tái xuất. Cô nghĩ đi, người ta đã gióng trống khua chiêng mời như vậy, chắc chắn mọi người sẽ mong đợi rất nhiều, nhỡ đâu đến lúc đó tôi diễn dở tệ thì mất mặt biết mấy đúng không."

https://thuviensach.vn

Tưởng Di á khẩu.

Những câu trả lời dí dỏm khiến không khí phỏng vấn thoải mái hơn, Tưởng Di thấy tình hình khả quan liền hỏi: "Vậy... xin hỏi ông một chút về vấn đề riêng tư được không ạ?"

Lý Tư Kỳ: "Cứ tự nhiên."

Tưởng Di cẩn thận đặt câu hỏi: "Hôm nay là ngày mất ba năm của mẹ ông, ông chọn ngày hôm nay nhận phỏng vấn cũng là muốn tưởng nhớ bà sao?"

Nói đến người mẹ Chu Vận, ánh mắt Lý Tư Kỳ trở nên sâu hút, ông khe khẽ nói: "Quả thật tôi rất nhớ bà."

Tưởng Di lại nói: "Mà hôm nay cũng trùng hợp là kỷ niệm sáu mươi năm ngày cưới của cha mẹ ông nữa."

Lý Tư Kỳ cười: "Các người nhớ rõ thật, đến ngay cả tôi cũng còn không nhớ nổi."

Tưởng Di: "Tình cảm của họ ân ái nhiều năm, vẫn luôn là tấm gương cho mọi người ạ."

Câu này đã khiến Lý Tư Kỳ bật cười.

"Cái gì mà tấm gương cho mọi người." Ông nhìn ra ngoài cửa sổ, nói xa xăm, "Đến cuối cùng, mọi thứ tình cảm cũng sẽ trở thành thói quen. Thật sự muốn giữ được trạng thái yêu đương vô cùng khó, nhất là trong tình huống tính tình hai bên đều bướng bỉnh, phải cùng cố gắng rất lớn mới được." Ông thở dài, "Thật ra ba tôi lúc về già càng ít nói và khó chịu, hơn phân nửa là do mẹ tôi đã quen như vậy rồi. Ông ở trong nhà được bà chiều chuộng tận trời, vì nhận được quá nhiều tình cảm rồi nên bên ngoài có được hoan nghênh hay không ông đều không quan tâm."

https://thuviensach.vn

Tưởng Di biết rõ Lý Tư Kỳ là một người lạ đời, rất nhiều nhân vật công chúng đều giữ nguyên tắc thận trọng trong từng hành động và lời nói, chỉ có ông từ bé đến lớn đều thích gì nói nấy, chưa bao giờ thay đổi. Ông chuốc lấy rất nhiều phiền phức, lần nào bà Chu Vận cũng thay mặt ông xin lỗi với truyền thông, nhưng Lý Tư Kỳ vẫn thích làm theo ý mình.

Tưởng Di cho rằng tính cách ông như vậy sẽ thường xuyên bị người nhà quở trách, không ngờ bất kể là vị tham chính Lý Dục Thành em trai của ông, hay là cô em gái Lý Nguyệt Lăng được thừa kế sự nghiệp từ cha mẹ đều cho rằng Lý Tư Kỳ là người con được yêu thương nhất trong nhà.

Lý do Lý Nguyệt Lăng nói là: "Bởi vì anh ấy giống hệt ba."

Tưởng Di lặp lại lời này cho Lý Tư Kỳ nghe, Lý Tư Kỳ cười hà hà: "Tính cách ba tôi hơi tệ một chút, nhưng các người cũng không thể nói xấu ông ấy như vậy được."

Tưởng Di: "Ông cảm thấy tính của ba ông không tốt thật à?"

Lý Tư Kỳ: "Quả thật là toàn thân đều tỏa ra mùi ngông cuồng thối tha."

Tưởng Di cạn lời.

Giống như việc Lý Tư Kỳ không biết giữ mồm miệng là nét đặc trưng thì tính cách lạnh lùng táo bạo của Lý Tuân cũng đã đưa ông trở thành nhân vật phong vân của truyền thông thời đó. Về phương diện này quả thật ông từng có rất nhiều sự tích không sao đếm xuể.

"Cô chưa từng bị ông mắng nên không biết thôi, thực sự sẽ để lại bóng ma cả đời đấy." Lý Tư Kỳ cười nói, "Phải nói thế nào đây nhỉ. Con người của ba tôi có chỉ số tình cảm hơi thấp. Nói cách khác không phải là thấp, mà là ông lười phải đáp lại những tình cảm này. Bao nhiêu kiên nhẫn của ông đều dùng vào công việc và một vài người thôi."

https://thuviensach.vn

Tưởng Di: "Giống như cho đến khi ông ấy qua đời đều không có nhiều bạn bè vậy."

Lý Tư Kỳ: "Đúng, rất ít, quả thật rất ít."

Tưởng Di: "Thế ông cảm thấy trong cuộc đời mình, cha hay mẹ có ảnh hưởng đến ông nhất?"

Lý Tư Kỳ đáp không hề do dự: "Mẹ tôi."

Tưởng Di: "Tại sao?"

Lý Tư Kỳ hít sâu một hơi: "Thật ra thì lúc còn bé quan hệ của tôi và ba tôi không tốt lắm. Tôi không nghe lời, hay chống đối, hễ rảnh rỗi là giở trò tác quái với ông, ảnh hưởng đến công việc của ông. Hơn nữa thành tích học tập của tôi rất kém, điều này khiến ông không hài lòng."

Tưởng Di: "Khi còn bé ông có sợ ba không?"

"Sợ chứ!" Lý Tư Kỳ trợn to mắt, "Sợ chết được, nhất là lúc ông cầm phiếu điểm không nói một lời nhìn tôi, tôi thật sự hận không thể tự sát tạ tội ấy."

Tưởng Di bị chọc cười khanh khách.

"Vậy mẹ ông thì sao, vào trường hợp như thế bà có thái độ gì ạ?"

Lý Tư Kỳ nhún vai: "Xem trò vui thôi. Ba tôi là chủ gia đình, chỉ cần ông không ra tay đánh tôi thì mẹ tôi sẽ để mặc. Có điều, nói thật là mẹ tôi còn quan tâm đến thành tích của tôi hơn ba tôi nữa. Tư tưởng của bà hơi cổ lỗ, còn ba tôi chỉ khinh thường tôi thôi."

Tưởng Di lại hỏi vài câu, sau đó chủ đề dần dần chuyển sang bộ phim có thể nói đã ảnh hưởng lớn đến sự nghiệp diễn viên của Lý Tư Kỳ.

https://thuviensach.vn

"Bộ phim Đèn Kéo Quân này có thể nói là một bước ngoặt trong sự nghiệp diễn xuất của ông, đây cũng là bộ phim tự sự về chính cuộc đời Lý Tuân cha của ông. Vì sao ban đầu ông lại đóng bộ phim này?”

Lý Tư Kỳ nghĩ ngợi rồi nói: "Là mẹ tôi bảo tôi đóng."

Tưởng Di: "Hoàn toàn là ý của mẹ ông sao?"

Lý Tư Kỳ hồi tưởng lại chuyện xưa: "Thật ra thì khoảng thời gian đó tôi sống rất bê tha, lý do thì truyền thông đều biết cả đấy."

Lúc Lý Tư Kỳ 36 tuổi, Lý Tuân qua đời. Lý Tuân hưởng thọ chưa đến bảy mươi tuổi, nhưng may mà ông ra đi rất thanh thản, không hề đau đớn. Người quen ông đều biết, ông đã quá mệt mỏi rồi, suốt ba mươi năm vùi mình vào công việc chưa hề có lấy một ngày nghỉ ngơi, chỉ vào những năm cuối cùng, sức khỏe không thể nào chống đỡ được nữa ông mới rút lui, cùng vợ ra nước ngoài hưởng thụ vài năm an nhàn.

Trước phút lâm chung ông chỉ gặp một người là Lý Tư Kỳ. Chi tiết này đã được kể rất rõ trong bộ phim điện ảnh kia.

Tưởng Di hỏi: "Tình tiết trong phim giống hệt với thực tế lúc đó sao?"

Lý Tư Kỳ cười nói: "Làm sao giống y hệt được. Phim là do tôi đóng, còn trong hiện thực là tôi mất đi ba mình. Tôi không thể thay thế ông, trên đời này không có bất cứ ai có thể thay thế ông được."

Lúc ông nói lời này, vẻ mặt buồn man mác khiến mắt Tưởng Di cay cay. Cô khẽ hỏi: "Vậy lời ông Lý Tuân nói lúc lâm chung có giống với thực tế không?"

Lý Tư Kỳ khẽ mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Khi Lý Tuân qua đời không hề tiếc nuối điều gì, đến khoảnh khắc cuối cùng ông vẫn minh mẫn. Ông không dặn dò Lý Tư Kỳ nhiều, nhưng mỗi câu nói đều rõ ràng, quyết tuyệt giống hệt cuộc đời ông.

Ông nói với Lý Tư Kỳ: "Đa số tiền của ba đều để lại cho mày, mày muốn làm gì thì làm, muốn ăn thì ăn, muốn chơi thì chơi, cuộc đời rất ngắn, không cần để ý nhiều đến mấy kẻ vớ vẩn. Nhưng là đàn ông thì phải ra dáng đàn ông, nhớ phải chăm sóc cho hai đứa em, còn mẹ mày..." Chỉ có lúc nói đến Chu Vận, ông thoáng ngừng lại hai giây, rồi mới tiếp lời, "Lúc ba còn thì bà ấy phải nghe theo ba, lúc ba không còn thì tất cả lời bà ấy nói đều đúng, có nhớ không?"

Lý Tư Kỳ mắt đẫm lệ nói : "Nhớ ạ".

Lý Tuân dặn thêm: "Nếu ba đi rồi, chắc chắn bà ấy là người đau lòng nhất, mày bảo bà ấy hộ ba là phải sống đến tám mươi tuổi hãy đến gặp ba."

Lý Tư Kỳ càng đau khổ hơn, cậu nghẹn ngào hỏi: "Cần con gọi mẹ đến đây không ạ?"

Lý Tuân: "Không cần, bà ấy nhát gan, không chịu được cảnh này."

Lý Tư Kỳ: "Ba không muốn gặp mẹ sao?"

Lúc này giọng Lý Tuân đã nhỏ dần, nhỏ dần, ông lẩm bẩm: "Không sao, chút nữa sẽ gặp thôi."

Tưởng Di không biết cảnh tượng chân thật khi ấy, nhưng cô nhớ rõ mỗi một tia sáng, mỗi một hạt bụi trong bộ phim kia. Lúc cô mười mấy tuổi đã xem bộ phim này, sau khi xem xong liền trở thành fan trung thành của cả gia đình ông. Lý Tư Kỳ đóng bộ phim này rất xuất sắc, mà chính vì xuất sắc nên cũng khiến người ta lạc mất hồn vía.

https://thuviensach.vn

Tưởng Di hỏi: "Ba ông nói ‘chút nữa sẽ gặp thôi’ ý là đoàn tụ sau trăm tuổi sao?"

Lý Tư Kỳ: "Chuyện này tôi cũng không rõ."

Tưởng Di: "Bởi vì đây là lời thoại cuối cùng của phim cho nên tất cả mọi người đều vô cùng chú ý. Khi ấy tiên sinh Lý Tuân đã gần trút hơi tàn, liệu đó có phải chỉ là lời lẩn thẩn thôi không?"

Lý Tư Kỳ: "Có lẽ vậy."

Tưởng Di im lặng một lúc lại hỏi: "Tuy chuyện tình của ba mẹ ông chỉ được đưa lên phim một phần nhưng cũng khiến rất nhiều người cảm động. Lời cuối cùng của tiên sinh Lý Tuân là bảo mẹ ông hãy sống đến tám mươi tuổi hãy đi gặp ông ấy, đây có thể xem như là một lời từ biệt dịu dàng không?"

Lý Tư Kỳ cười khẩy: "Không phải đâu."

Tưởng Di: "Tại sao?"

Lý Tư Kỳ nghĩ ngợi: "Tình cảm của ba tôi và mẹ tôi rất sâu nặng, ông là người hiểu rõ bà nhất, ông biết sự dịu dàng của ông sẽ là con dao hai lưỡi đối với bà. Nếu vào thời điểm sau cuối, ông thật sự thể hiện nỗi luyến tiếc mãnh liệt, mẹ tôi sẽ rất khó vượt qua được vòng xoáy này. Hễ chuyện gì liên quan đến ba tôi, bà rất dễ bị lầm đường lạc lối." Nụ cười của Lý Tư Kỳ dần tắt, "Ông hiểu bà rất rõ..."

Tưởng Di khụt khịt, lòng chua xót. Cô điều chỉnh tâm trạng, nói với Lý Tư Kỳ: "Nhưng thật ra vào thời điểm đó, bộ phim này còn chưa được lên kế hoạch."

Lý Tư Kỳ: "Đúng, sau này do mẹ tôi làm."

https://thuviensach.vn

Sau khi Lý Tuân qua đời một khoảng thời gian, Lý Tư Kỳ vẫn ở trong tình trạng bị sốc, cậu là người khó nguôi ngoai nhất trong nhà. Nhiều khi cậu không dám tin rằng người cha từ bé đã như thể thần thánh trong mắt cậu lại thật sự rời bỏ cậu. Sau đó rất lâu, Lý Tư Kỳ không tìm ra được phương hướng. Khi ấy cậu đã ra nghề được mười mấy năm, chỉ dựa vào khuôn mặt điển trai đi đóng phim thần tượng. Tuy rõ ràng có rất nhiều người yêu thích, nhưng khi nghe được lời nói cuối cùng của ba, cậu luôn cảm thấy mình vẫn còn một số việc chưa hoàn thành.

Cậu đã chọn cách giải quyết ngu ngốc nhất chính là buông thả bản thân. Sau này trong một lần say rượu lái xe bị cảnh sát tóm, cậu bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, cuối cùng đã hoàn toàn lạc lối.

"Khi đó, tôi thật sự cảm thấy mình là một tên vứt đi." Lý Tư Kỳ bình thản nói, "Tôi không biết tại sao người ba tôi muốn gặp lần cuối là tôi, tôi nghi ngờ có phải ông đã gọi nhầm người rồi không, nhà tôi ai cũng giỏi hơn tôi, vậy mà tôi đã làm lãng phí cơ hội quý giá đó."

Tưởng Di: "Đúng vào khi đó mẹ ông đã bắt đầu chuẩn bị cho bộ phim Đèn Kéo Quân này sao?"

Lý Tư Kỳ khẽ ừ.

Lời nói của Chu Vận năm đó vẫn còn văng vẳng bên tai: "Con là con của mẹ, mẹ có thể nhận được sức mạnh từ ba con thì con nhất định cũng có thể."

Chu Vận tốn bao công sức xây dựng kịch bản bộ phim điện ảnh này cho Lý Tư Kỳ. Bà nói với cậu: "Mẹ không bao giờ giảng giải đạo lý với con, bởi vì mẹ biết có nói cũng vô ích. Người nhà ta đều cố chấp, chỉ khi tự mình nếm trải mọi thứ trên đời mới chịu rút ra đạo lý, còn những thứ khác đều là nói suông. Mẹ bảo con đóng bộ phim này chỉ muốn cho con biết ba

https://thuviensach.vn

con là người thế nào, để mai sau khi con gặp phải nhiều chuyện gian nan hơn cũng không dễ dàng từ bỏ như vậy."

Mà bộ phim này quả thật đã thay đổi Lý Tư Kỳ, cậu đã đạt được vô số giải thưởng, tiếp theo cũng liên tục đóng rất nhiều phim điện ảnh chất lượng cao. Tuy bề ngoài trông cậu vẫn bỗ bã, tự do tự tại như cũ, nhưng bên trong giống như đã lột xác, thay đổi thành người khác.

Tưởng Di: "Phàm chuyện gì cũng có hay có dở, bởi vì bộ phim này có rất nhiều chi tiết quá mức chân thật, thậm chí nó còn thể hiện mặt trái của ba ông, ví dụ như ông ấy đuổi cùng giết tận kẻ thù, hoặc để phát triển công ty mà dùng nhiều thủ đoạn đen tối, vô hình trung đã ảnh hưởng đến danh dự của ông ấy. Vậy thì tại sao mẹ ông vẫn quyết định đưa lên phim như thế?"

Lý Tư Kỳ cười: "Ba tôi nào có biết danh dự là gì. Mẹ tôi vì tôi nên mới dựng kịch bản cho bộ phim này, người khác là ai, bà cũng không màng."

Người ông khẽ nghiêng về phía trước nhìn Tưởng Di. Rõ ràng đã năm mươi mấy tuổi nhưng đôi mắt của Lý Tư Kỳ lại trong suốt đẹp hơn bất cứ thanh niên nào. Tưởng Di nhìn đến chìm đắm mê say.

Lý Tư Kỳ hiền hậu nói: "Cô gái trẻ, trên đời này có vô số người, nhưng thật sự lại có rất ít người quan trọng với mình. Có rất nhiều việc ta chỉ muốn làm vì họ và có rất nhiều lời cũng chỉ muốn nói với họ mà thôi."

Cuộc phỏng vấn được tiến hành thuận lợi, thấm thoát thời gian đã hết, cô giúp việc gõ cửa nhắc nhở, Tưởng Di vội vàng thu dọn đồ đạc.

"Hôm nay thật sự rất cảm ơn ông." Tưởng Di cúi người chào.

Lý Tư Kỳ: "Đừng khách sáo, trùng hợp tôi cũng ra ngoài, tiễn cô vậy."

https://thuviensach.vn

Tưởng Di: "Không cần đâu, không cần đâu, tự tôi đi được rồi ạ."

"Từ nơi này xuống núi ít nhất cũng mất nửa tiếng, tôi tiễn cô một đoạn, cô đợi tôi một lát đi." Lý Tư Kỳ vừa nói vừa đứng dậy, trở về phòng thay quần áo.

Không bao lâu ông đi ra ngoài với bộ đồ Tây được cắt may tinh tế. Vóc dáng Lý Tư Kỳ rất cao, lại giữ dáng rất tốt, tuy đã lớn tuổi nhưng trông vẫn vô cùng anh tuấn.

Tưởng Di ngồi vào chiếc xe sang trọng của Lý Tư Kỳ, suốt quãng đường đều đỏ mặt. Đến giao lộ lưng chừng núi dưới biệt thự, Tưởng Di xuống xe, nói cảm ơn lần nữa. Lý Tư Kỳ mỉm cười rồi rời đi.

Tưởng Di đứng yên đấy, thoáng chốc bừng tỉnh. Cô luôn cảm thấy nụ cười cuối cùng của Lý Tư Kỳ trông rất quen. Gió lạnh thổi qua, cô chợt nhớ đến đoạn phim cô từng xem được trên mạng. Năm đó Lý Tuân và Chu Vận tổ chức hôn lễ ở nước ngoài, vì công việc của hai người quá bận cho đến khi con gái út được năm tuổi mới tổ chức đám cưới bù. Trong đoạn phim ngắn ngủi đó, cảnh sắc rực rỡ, con cái vây quanh, Lý Tuân và Chu Vận mỉm cười hạnh phúc.

Lý Tuân rất hiếm khi xuất hiện trước công chúng, dù xuất hiện cũng luôn mang vẻ lạnh lùng xa cách. Cái mà Tưởng Di xem được là một trong số hình ảnh cởi mở hiếm hoi của Lý Tuân.

Lý Tư Kỳ thật sự rất giống ba mình, nhất là sau khi đóng bộ phim điện ảnh kia, dường như đã trở thành Lý Tuân với phong cách khác, phong cách tự do tự tại. Vợ của Lý Tư Kỳ chính là nữ diễn viên Hàn Tuệ đảm nhận vai Chu Vận trong Đèn Kéo Quân. Họ nên duyên vì bộ phim này, giống như là Lý Tuân và Chu Vận một lần nữa yêu thương nhau.

Tưởng Di không khỏi nghĩ, sau này Lý Tư Kỳ giải nghệ vào lúc hưng vượng, dẫn vợ đi chu du khắp thế giới, có phải cũng muốn tiếp tục sắm vai

https://thuviensach.vn

đời trước, sống một cuộc đời khác thay cha mẹ chỉ biết cống hiến cả đời cho công việc hay không?

Nghĩ một hồi, Tưởng Di bỗng thấy mặt lành lạnh, cô giơ tay lên lau giọt lệ, cúi đầu bước đi.

Lý Tư Kỳ cho xe chạy đến nghĩa trang, viếng mộ mẹ. Ông kể với mẹ chuyện phỏng vấn hôm nay.

"Trên đường lái xe đến đây con còn nhớ lại một việc." Ông thở dài nói với Chu Vận, "Mẹ, lúc con còn nhỏ hay quậy phá, phạm lỗi rất nhiều." Nhưng khi ông nhìn ngôi mộ của ba an táng bên cạnh, lập tức cười hì hì, "Nhưng chắc chắn là không phạm lỗi nhiều như ba con rồi."

Ông chậm rãi ngồi xuống, ngắm hình của mẹ mình, nói thao thao bất tuyệt. Tấm hình đó được chụp lúc Chu Vận ba mươi tuổi, trẻ trung xinh đẹp. Ánh mắt Lý Tư Kỳ dần dần dịu dàng.

"Mẹ, con cũng sắp sáu mươi rồi, tuy không có tiền đồ như em trai em gái, nhưng cũng coi là có chút thành tựu, không làm mất mặt ba mẹ đâu."

Ánh chiều ngả về phía Tây, giọng nói Lý Tư Kỳ ẩn chứa yêu thương và tưởng nhớ vô hạn, ông cười nói: "Ba mẹ, con xin trịnh trọng thưa với ba mẹ, con chưa hề trốn tránh những cay đắng ngọt bùi trong đời này phải chịu, và đến tận bây giờ con vẫn rất vui vẻ. Có phải đây chính là điều ba mẹ muốn nhìn thấy nhất đúng không." Đôi mắt ông long lanh giọt lệ, nhưng vẫn không hề làm lu mờ nụ cười trên môi.

"Con tin rằng cuối cùng ba mẹ cũng như vậy."

Áng mây chiều đỏ rực, ba mẹ trong hình đang dịu dàng nhìn ông, một người anh tuấn, kiêu căng, một người đẹp không góc chết.

https://thuviensach.vn

Đêm đó Lý Tư Kỳ mơ một giấc mơ, trong mơ là một đoạn ngắn của bộ phim Đèn Kéo Quân, cũng là cảnh tượng mà mẹ đã kể với ông vố số lần.

Sân trường giữa trưa hè oi bức khó chịu.

Lý Tư Kỳ đi trên con đường nhựa bị mặt trời thiêu đốt. Tại cửa sân vận động, hàng ngũ đứng đợi nhận đồng phục quân sự đã xếp dài thườn thượt. Ánh mắt Lý Tư Kỳ nhìn vào cô nữ sinh đang che ô cho bạn cùng phòng trong hàng.

Cả đám ồn ào la ó được một hồi thì người phụ trách mướt mát mồ hôi mới đi ra khỏi sân vận động.

"Đầu tiên là khoa công nghệ thông tin! Lớp Ứng Dụng Kỹ Thuật Một! Số một Lý Tuân!"

Không ai lên tiếng.

Người phụ trách khàn cả giọng: "Lý Tuân! Lý Tuân có ở đây không? Có người này không vậy? Lý..."

"Đến đây."

Đúng lúc này, không biết từ đâu vang lên tiếng trả lời. Giọng nói trong trẻo vô cùng rành mạch, nhưng vì đày nắng lâu nên hơi có vẻ ủ rũ phờ phạc. Cô nữ sinh kia hơi sửng sốt.

Lý Tư Kỳ nhìn đến đây bỗng sốt ruột, bước nhanh đến bên cạnh cô gái, khom lưng thúc giục cô: "Người đẹp à, mau quay đầu lại đi, nhanh lên nào, nhanh lên nào."

Có thể vì Lý Tư Kỳ quá sốt ruột, một giây sau quả thật cô gái đã quay đầu lại, ngay lập tức bị một quả đầu vàng chóe đập vào mắt, sợ đến mức hít

https://thuviensach.vn

thật sâu.

Lý Tư Kỳ đã được như ước nguyện thấy được khuôn mặt buồn cười nguyên bản, vui đến mức ngửa đầu cười to.

Thời đại đó môi trường vẫn còn trong lành, không có sương mù ô nhiễm, bầu trời bao la xanh ngắt, những áng mây trắng trôi lơ lửng trên đầu. Đám tân sinh viên bị phơi nắng đến mướt mát mồ hôi, quây quần ríu rít bên nhau, tràn trề sức sống, như ngọc như ca.

~~~ THE END ~~~

https://thuviensach.vn
~~~

Table of Contents

Mục lục
Quyển 1
- Chương 1
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6
- Chương 7
- Chương 8
- Chương 9
- Chương 10
- Chương 11
- Chương 12
- Chương 13
- Chương 14
- Chương 15
- Chương 16
- Chương 17
- Chương 18
- Chương 19
- Chương 20
- Chương 21
- Chương 22
- Chương 23
- Chương 24
- Chương 25
- Chương 26
- Chương 27

https://thuviensach.vn

Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59

https://thuviensach.vn

Quyển 2
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31

https://thuviensach.vn

Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56

https://thuviensach.vn